

Sự Cám Dỗ Cuối Cùng

Contents

Sự Cám Dỗ Cuối Cùng	1
1. Chương 1: Sau Khi Chia Tay	2
2. Chương 2: Bữa Cơm Xã Giao	10
3. Chương 3: Scandal	22
4. Chương 4: Đêm Đen	35
5. Chương 5: Thử Vai	51
6. Chương 6: Quá Khứ	64
7. Chương 7: Chuyện Cũ	78
8. Chương 8: Niềm Vui Ngày Xưa	92
9. Chương 9: Duyên Khởi	105
10. Chương 10: Duyên Diệt	115
11. Chương 11	132
12. Chương 12	134
13. Chương 13	137
14. Chương 14	140
15. Chương 15: Sự Thật	142
16. Chương 16	145
17. Chương 17	148
18. Chương 18: Chương 18	151
19. Chương 19: Sống Chung	153
20. Chương 20	156
21. Chương 21	158
22. Chương 22	161
23. Chương 23	163
24. Chương 24: Chương 13: Đám Cưới	166
25. Chương 25: Chương 14: Hoa Chúc	176
26. Chương 26: Chương 15: Mưa Gió	187
27. Chương 27: Chương 16: Leo Cao	197
28. Chương 28: Chương 17: Lựa Chọn	205
29. Chương 29: Chương 18: Kết Hôn	217
30. Chương 30: Chương 19: Kiên Trì	239
31. Chương 31: Ngoại Truyện 1: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Trưởng Phòng Trịnh	249
32. Chương 32: Ngoại Truyện 2: Những Câu Chuyện Cũ	256
33. Chương 33: Ngoại Truyện 3: Nghiêm Vũ	261

Sự Cám Dỗ Cuối Cùng

Giới thiệu

Gặp lại nhau sau một thời gian dài cách biệt. Trước cửa thang máy sáng loáng của khách sạn quốc tế

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-cam-do-cuoi-cung>

1. Chương 1: Sau Khi Chia Tay

Mùa đông ở Bắc Kinh, cứ đến buổi tối thời tiết đặc biệt giá lạnh. Ngọn gió mang theo hoa tuyết lác đác tràn ngập không gian. Thành phố có nền văn hóa lâu đời này như được phủ một lớp khí lạnh.

Trong ngôi nhà được trang trí theo kiến trúc cung đình, ánh đèn chiếu từ các góc khác nhau tạo nên màu sắc cổ kính. Giản Nhu mặc bộ y phục cổ trang bằng vải mỏng, ngồi trên chiếc ghế gỗ sơn màu đỏ. Gương mặt với ngũ quan tinh tế của cô được trang điểm nhẹ nhàng, tỏa ra nét tao nhã, xinh đẹp nhưng đôi mắt sáng long lanh lại có một vẻ lạnh nhạt nồng đậm. Trong bầu không khí tĩnh mịch, khóe miệng cô hơi nhếch lên, để lộ nụ cười lạnh lẽo hơn cả hoa tuyết, thể hiện sự cô độc của một phi tần bị thất sủng trong chốn hậu cung.

Đáng tiếc, khi ngồi cùng vị sủng phi lộng lẫy, phục sức và gương mặt trang điểm nhạt của cô không gây được sự chú ý, gần như hòa tan vào phong nền. Đối với loại phim truyền hình ngôn tình cung đình cần quay nhanh cho kịp lịch phát sóng như thế này, nhân vật làm nền không cần tốn nhiều thước phim, bởi vậy ống kính máy quay chỉ lướt qua người Giản Nhu rồi lại tập trung vào nhân vật sủng phi.

Khi đạo diễn hô một tiếng: “Cắt, ok!”, các diễn viên đóng vai phi tần liền thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ nhanh chóng mặc áo khoác dày cho đỡ lạnh.

Trần Dao Dao, nữ diễn viên đóng vai sủng phi tuy là gương mặt mới nhưng cũng có phong thái của một ảnh hậu. Cô ta bình thản đợi người trợ lý khoác chiếc áo lông cừu màu đỏ thẫm lên người mình rồi uyển chuyển đi đến bên nhà sản xuất trẻ tuổi Nhạc Khải Phi.

Nhân viên trang điểm vội đi theo để dặm lại phấn son cho Trần Dao Dao, stylist cũng giúp cô ta chỉnh lại trang phục, còn cô ta từ đầu đến cuối không rời mắt khỏi Nhạc Khải Phi.

Trong sắc đêm mờ mịt, nữ diễn viên chính và nhà sản xuất chuyện trò vui vẻ, hoàn toàn không để ý đến người xung quanh. Đoàn làm phim cũng đã quá quen với cảnh này nên đều bận rộn với công việc của mình.

Giản Nhu vừa hà hơi vào lòng bàn tay vừa đảo mắt tìm người trợ lý kiêm nhiệm tên Trương Hân của mình. Trương Hân đang nằm ngủ ở ghế. Nhìn thân hình gầy guộc, nhỏ bé của cô trợ lý, lại nghĩ đến chuyện cô ấy ở bên cạnh mình suốt hai mươi tiếng đồng hồ, trong khi mỗi tháng chỉ được nhận mức lương làm thêm thấp đến đáng thương, Giản Nhu bất giác cảm thấy áy náy, liền cầm áo khoác của mình đắp lên người cô gái. Còn cô vẫn mặc bộ trang phục đóng phim, tìm một cái ghế ở trong góc ngồi xuống, rút điện thoại ra xem.

Trên màn hình hiển thị hai cuộc gọi nhỡ, năm chữ số cuối cùng đều là số không. Cô ngẫm nghĩ, xác định là số điện thoại lạ nên chẳng bận tâm, mở Weibo [1] đọc tin.

[1] Weibo: mạng xã hội riêng của Trung Quốc, gần giống facebook.

Trên Weibo có một status đến từ ID mà Giản Nhu không quen, nội dung chỉ vỏn vẹn có ba chữ: “Tuyết rơi rồi...”

Không khí giá lạnh mang theo hoa tuyết tan chảy thổi vào lưng cô qua kẽ hở trên tấm bình phong nhưng Giản Nhu vẫn ngồi bất động. Đầu ngón tay đặt trên màn hình điện thoại của cô hơi cứng đờ.

Cảnh quay tiếp theo là cảnh các phi tần khích bác lẫn nhau, Giản Nhu vẫn chỉ là nhân vật làm nền, bị Trần Dao Dao làm lu mờ. Đóng nhiều nhân vật phụ của phụ nên cô đã sớm quen với tình cảnh này. Cô trên con chim không biết tên ở trong lồng, phát tay áo đã bị tuột đường chỉ vàng, cảnh quay cũng nhanh chóng kết thúc. Nhưng mấy cảnh tiếp theo không thuận lợi như vậy. Dẫu sao Trần Dao Dao cũng là người mới, cô ta bị NG [2] hết lần này đến lần khác mà vẫn không nắm bắt được cảm xúc giằng xé giữa yêu và hận với nhân vật nam chính. Đám phi tần làm nền chân đã cứng đờ từ lâu mà không dám than vãn. Đạo diễn cũng hết kiên nhẫn, nhưng bởi vì nhà sản xuất ở ngay bên cạnh nên ông ta không tiện nổi nóng, chỉ có thể đợi đến khi tạm ổn rồi cho qua.

[2] NG (viết tắt của từ “No Good”): từ chuyên môn trong lĩnh vực quay phim, để chỉ những cảnh quay hỏng, chưa đạt yêu cầu.

“Hôm nay quay đến đây thôi, chúng ta kết thúc công việc.” Đạo diễn lên tiếng, cả đoàn làm phim thở phào, nhanh chóng thu dọn đồ.

Nhạc Khải Phi lập tức nói: “Tất cả đối rồi phải không? Tôi mời mọi người một bữa thịnh soạn.”

Đoàn làm phim vỗ tay nhiệt liệt, tốc độ thu dọn cũng nhanh hơn nhiều.

Giản Nhu cởi trang phục đóng phim, đánh thức Trương Hân: “Xong việc rồi, em mau về trường ngủ tiếp đi!”

Trương Hân mơ màng mở mắt, có vẻ vẫn chưa rõ tình hình. Giản Nhu nhanh chóng cùng cô bé dọn đồ, định nhân lúc không ai để ý, lặng lẽ rời đi.

“Em định về trước sao?” Nhà sản xuất tức Nhạc công tử không biết đi đến từ lúc nào. Anh ta kịp thời giơ tay đỡ chiếc túi xách vì Giản Nhu giật mình suýt làm rơi. “Sao chẳng nể mặt tôi gì cả?”

Nghe giọng oán trách đầy cảm thán của anh ta, Giản Nhu cười tươi như hoa, vẻ mặt vô cùng thành khẩn. “Tôi đâu dám không nể mặt Nhạc thiếu! Chỉ có điều... tôi đã bỏ bữa tối từ lâu, để giảm cân ấy mà.”

“Hả? Bỏ cơm à? Cách này liệu có hiệu quả đối với việc chữa trị thất tình hay không?”

Giản Nhu mỉm cười, chuyển đề tài: “Tôi cảm thấy rất có hiệu quả khi lên hình.”

“Gớm, trông em gầy đến mức này rồi. Tôi còn chẳng nhìn thấy bóng dáng của em trên ống kính máy quay nữa.”

Giản Nhu còn chưa biết đối đáp ra sao, may thay có người trả lời hộ cô: “Đúng vậy, cũng không phải cứ mặt nhỏ là ăn hình.” Trần Dao Dao xuất hiện kịp thời, bám chặt cánh tay của nhà sản xuất như chỉ hận một nỗi không thể dính vào người anh ta để chứng minh quyền sở hữu của mình. “Khải Phi, đạo diễn gọi anh qua bên đó kiểm tra đoạn phim vừa quay.”

Cô ta gọi một tiếng “Khải Phi” thân thiết làm sao!

Dõi theo Nhạc công tử gần như bị lôi đi, Giản Nhu mới vỗ vỗ lên gương mặt cứng đờ vì tươi cười của mình. “Trương Hân, mau giúp chị đi lấy áo khoác lại đây!”

Không có tiếng trả lời. Giản Nhu quay đầu, thấy Trương Hân thẫn thờ nhìn về phía Nhạc Khải Phi vừa khuất dạng. Ánh mắt vốn ngời sáng của cô trợ lý giờ đây nồng đượm tình ý. Đó là ánh mắt chỉ khi yêu tha thiết mới có. Trước kia, cô cũng thường hướng về phía một người đàn ông với ánh mắt tương tự.

“Tối nay em vẫn chưa ăn gì, hay là đi cùng bọn họ đi!” Giản Nhu lên tiếng.

Trương Hân ngập ngừng: “Em đi một mình... có vẻ không hay lắm.”

“Không sao! Nhạc thiếu sẽ chẳng bận tâm việc mời bao nhiêu người đi ăn đâu mà, đặc biệt là mỹ nữ.”

Sau một lúc đắn đo, Trương Hân quyết định theo nhân viên đoàn làm phim đi ăn.

Trước khi ra về, Giản Nhu muốn nhắc nhở cô trợ lý: Số phụ nữ từng lên giường với Nhạc Khải Phi không ít hơn hoa tuyết rơi ngoài kia. Từ trước đến nay, chỉ thấy tuyết rơi xuống rồi tan chảy thành nước chứ có thấy bay lên ngọn cây bao giờ. Muốn lao vào vòng tay anh ta thì cần chuẩn bị trước tinh thần tan chảy thành nước. Nhưng cô lại nghĩ, tính phong lưu của Nhạc công tử vang danh thiên hạ, người yêu thầm anh ta một thời gian dài như Trương Hân sao có thể không biết?

Từ trước đến nay, chuyện tình yêu luôn là điều không đến lượt người ngoài nói những lời vô nghĩa.

Sau hai tháng quay phim liên tục, đồng hồ sinh học vốn đã rối loạn của Giản Nhu bị hỏng hoàn toàn. Về đến nhà đã tối muộn, cơ thể vô cùng mệt mỏi nhưng cô không thấy buồn ngủ. Vì vậy khi Uy Gia vác bộ mặt đura đám đến nhà lúc nửa đêm, cô vẫn đang ngồi trước máy tính lướt Weibo.

Uy Gia tìm đến nhà cô giờ này, còn trưng ra bộ mặt u ám, Giản Nhu bắt giác có dự cảm chẳng lành. “Muộn như vậy rồi còn tìm tôi? Không phải... công ty lại muốn ”bán” tôi đây chứ?”

Uy Gia sa sầm mặt. “Thật không hiểu nổi, công ty thiếu gì ”mặt hàng” đáng giá, tại sao luôn chọn loại khó nhằn như cô?”

“Bởi vì tôi xinh đẹp tuyệt vời, muốn bỏ qua cũng khó.” Giản Nhu điềm nhiên đáp.

Uy Gia khinh bỉ liếc nhìn thân hình đã bị chiếc áo phong rộng thùng thình che khuất đường cong của cô. “Rốt cuộc cô có đi hay không?”

Giản Nhu xem đồng hồ, đã mười một giờ. “Thời điểm này là lúc bọn họ nổi cơn dâm dục sau khi ăn uống no say, tôi đi thì chẳng khác nào dâng cừu đến miệng sói. Uy Gia, anh nhớ đem tôi nuôi đám sói đói thật sao?”

“Bọn họ đều là con cháu ông giời, cấp trên không thể đắc tội. Cấp trên vừa tuyên bố tối nay kiểu gì cô cũng phải đi. Nếu không, sau này ngay cả vai quần chúng cũng chẳng đến lượt cô.”

Giản Nhu tiếp tục kiểm tra tin nhắn trên Weibo, cất tiếng: “Muốn tôi đi hầu đám công tử ăn chơi đó? Được thôi, hãy để tôi đóng vai nữ chính trong bộ phim mới của công ty đi!”

“Cô...” Uy Gia tức đến mức cầm cái gối tựa trên sofa ném vào mặt Giản Nhu. “Cô cứ ở đó mà mơ đi!”

“Không có tham vọng làm nữ chính thì không phải diễn viên thật sự.”

“Thời buổi này, cô muốn leo cao thì phải trả giá. Muốn làm liệt nữ trinh tiết thì hãy về nhà lấy chồng sinh con đi!” Sắc mặt Uy Gia khá hơn một chút, xem ra anh ta định dùng lý lẽ để thuyết phục Giản Nhu.

“Lấy chồng sinh con ư?” Đề tài này thú vị hơn đề tài vừa rồi, Giản Nhu tỏ ra phấn chấn. “Được! Uy Gia, anh có đối tượng nào tốt giới thiệu cho tôi không?”

“Đối tượng tốt nhiều không kể xiết, cô muốn loại người nào? Triệu phú bất động sản? Ông chủ than Sơn Tây hay con cháu cán bộ cao cấp? Trong tay tôi có cả đồng ”hàng tồn”, xem cô có thể đánh bại người vợ chính thức của bọn họ hay không đã.”

“Thật ra yêu cầu của tôi không cao...” Nhắc đến chuyện lấy chồng, mắt Giản Nhu trở nên mơ màng. “Tôi cần một người đàn ông... dù thanh danh của tôi chẳng ra gì, dù tôi có hủy ”tam quan” [3] của anh ta thì từ đầu đến cuối, anh ta cũng chỉ có một người phụ nữ là tôi mà thôi.”

[3] Tam quan: thể giới quan, nhân sinh quan và giá trị quan.

Ngừng vài giây, Giản Nhu buông tiếng thở dài. “Nếu trên đời này vẫn còn tồn tại một người đàn ông như vậy, tôi sẽ lập tức từ bỏ sự nghiệp nghệ thuật, sinh con cho anh ta, làm một người vợ hiền mẹ tốt.”

Uy Gia đang bốc hỏa lên đầu nên không để ý đến cụm từ “vẫn còn tồn tại” của cô. Anh ta lườm Giản Nhu. “Cô định đóng phim thân tượng đây à?”

Giản Nhu cười cười, trên gương mặt đầy nữ tính ẩn hiện nét phong tình. “Ừ, sau này anh nhớ nhận nhiều tác phẩm nghệ thuật cho tôi.”

Đúng lúc này di động của Uy Gia đổ chuông, anh ta nói với quyết tâm sắt đá: “Cô ấy đồng ý rồi... nhưng có điều kiện, cô ấy muốn đóng vai nữ chính trong bộ phim mới...”

“Được.” Đầu bên kia điện thoại trả lời ngay.

“Hả? Chuyện này cũng được sao?” Uy Gia tròn mắt kinh ngạc. “Là loại người nào mà chúng ta phải nể mặt đến vậy? Hay là tôi bảo Lạc Tình đi? Gì cơ? Công tử của Diệp Sĩ Trung tổ chức sinh nhật... Diệp Sĩ Trung nào? Không phải là... Hả? Đúng là vị đó à?”

Ngón tay Giản Nhu đột nhiên cứng đờ, bàn tay cầm con chuột máy tính dần siết chặt.

Nếu cô nhớ không nhầm, Diệp Sĩ Trung chỉ có một người con trai tên là Diệp Chính Thần. Cô và Diệp Chính Thần không thân quen, tuy nhiên anh ta có một người bạn nối khố rất... thân quen với cô.

Nghĩ đến người này, Giản Nhu như đánh mất linh hồn, tiếng gầm của Uy Gia dường như cũng không lọt vào tai cô: “Mau thay quần áo đi! Tối nay dù phải chết trên giường của đàn ông, cô cũng phải đi ngay cho tôi!”

Giản Nhu vẫn chưa định thần, người quản lý lại nói tiếp: “Nghe rõ chưa? Có phải cô muốn tôi đánh ngất rồi vác cô đi không đấy?”

Cuối cùng Giản Nhu vẫn bị khuất phục trước sự uy hiếp của Uy Gia. Cô nhanh chóng thay đồ rồi rời khỏi nhà.

Tuyệt không biết đã ngừng rơi từ bao giờ. Trên mặt đất xuất hiện lớp băng trong suốt, lấp lánh dưới ánh đèn đường. Giản Nhu lái chiếc xe mini màu đỏ mới mua, di chuyển chậm chạp trong dòng xe cộ thưa thớt trên đường phố. Cô đã lái rất chậm nhưng màn hình hiển thị GPS vẫn càng lúc càng tới gần ngôi biệt thự đã được định vị.

Đèn đường lướt qua rất nhanh, trở thành một vệt sáng lung linh. Giống như vào buổi tối một năm trước, khi cô rời khỏi bệnh viện, trước mắt cũng vụt qua ánh đèn như vậy, trong khi sau lưng cô vang lên giọng nói uy nghiêm: “Giản tiểu thư, hy vọng cô có thể giữ lời hứa!”

“Vâng, cháu sẽ giữ lời!” Cô đáp.

Giản Nhu bắt giác tăng tốc, lướt nhanh như ngọn gió bất ngờ thổi qua. Đèn xanh ở ngã tư chuyển sang màu đỏ, đỏ như máu. Cô giật mình bừng tỉnh, ra sức nhấn phanh xe.

Theo tiếng ma sát vang lên đinh tai nhức óc, cảnh vật trước mắt cô xoay tròn, trong đêm tối mơ hồ không thể phân biệt được là trời hay đất.

Một tiếng sau, Uy Gia vội vàng chạy đến bệnh viện, nhìn thấy Giản Nhu người đầy máu me. Trên trán cô, một vết thương khá dài đang rỉ máu, trên cánh tay nhuộm máu đỏ vẫn còn mảnh vỡ kim loại găm vào da thịt.

Bác sĩ muốn xử lý vết thương, cô lại bắt người ta đợi một lát để chụp ảnh “tự sướng” gửi lên Weibo.

Đến lúc này còn không quên “đánh bóng” bản thân, Uy Gia thật sự khâm phục tinh thần kính nghiệp của Giản Nhu. Nếu cô chịu dùng tinh thần này để leo lên giường những nhà đầu tư có thể thay đổi số phận của mình thì tiền đồ của cô đã rạng rỡ từ lâu, anh ta cũng không cần suốt ngày đi giải quyết hậu quả cho cô. Có điều, trước người con gái dù có phải khiến bản thân bị thương cũng kiên quyết giữ nguyên tắc của mình, anh ta ít nhiều cũng cảm thấy thương xót. “Đừng nói với tôi đây là sự cố bất ngờ đấy! Với kỹ thuật lái xe của cô, làm sao có thể đâm vào hàng rào chắn trên đường rộng thênh thang không người qua lại được?” Uy Gia chất vấn.

Giản Nhu cười cười. Bởi vì động đến vết thương nên cô cười nhìn còn khó coi hơn khóc. “Vì vậy... mới gọi là sự cố bất ngờ.”

“Cô... cô cần gì phải làm vậy?”

“... Trong cuộc đời có những người... anh thà chết cũng không muốn gặp lại.”

Lúc cô nói câu này, trên hành lang xuất hiện một bóng hình cao lớn vừa chạy như bay đến, dừng lại ở ngoài cửa phòng bệnh, hơi thở gấp gáp.

Cuối cùng anh lặng lẽ quay người rời khỏi đó.

Cho đến khi hình bóng cao lớn đã đi xa, Giản Nhu mới cúi đầu, tiếp tục lướt Weibo. Một status mới tag cô xuất hiện bên dưới tấm ảnh cô bị thương: “Không có người nào đáng để em khiến bản thân bị thương đến mức này.”

Cô lại ngẩng đầu nhưng người đã khuất dạng từ lâu, chỉ còn lại hành lang trống không, vắng lặng.

Có người thà chết bạn cũng không muốn gặp, nhưng không có nghĩa là bạn sẽ không gặp cho đến lúc chết. Đặc biệt, hai người cùng sống trong một thành phố, lại không phải nhân vật tầm thường, dù không muốn gặp cũng khó.

Ví dụ, vào một ngày của năm thứ hai sau khi chia tay, buổi tối không phải làm việc cũng chẳng phải tiếp khách, thời gian trở nên dài dằng dặc, đúng lúc máy tính có vấn đề, Giản Nhu thử vô số lần cũng không thể lên mạng.

Hết cách, cô đành pha cốc trà giảm béo, ngồi xuống sofa xem ti vi. Nhưng lúc ấy là hơn bảy giờ tối, cô bấm điều khiển, chuyển vô số kênh cũng chỉ có tin tức thời sự.

Sau khi đưa tin về cuộc sống hạnh phúc của người dân, bản tin chuyển tới một hội nghị quan trọng nào đó. Trong lúc người dẫn chương trình giới thiệu nội dung cuộc họp, ống kính từ từ di chuyển, chiếu toàn cảnh hội trường và những người tham dự.

Đúng lúc này, Giản Nhu bắt gặp hình bóng của một người đàn ông trên màn hình. Cốc trà trên tay lắc mạnh, vài giọt nước nóng văng xuống bàn tay mà cô không hề biết, mắt vẫn nhìn chăm chăm màn hình ti vi.

Có lẽ phát hiện ra điểm sáng trong đám quan chức cấp cao tóc thưa thớt, mặt đầy nếp nhăn, người quay phim lập tức dừng ống kính trước người đàn ông đó. Anh mặc bộ lễ đen, trầm mặc ngồi ở vị trí ngược sáng, tay phải cầm tập tài liệu. Anh hơi cúi đầu, mái tóc ngắn rủ xuống trán, chăm chú đọc tài liệu. Hình ảnh chỉ có hai màu đen trắng thâm trầm nhưng nổi bật đến nhức mắt.

Giản Nhu nhanh chóng cầm điều khiển chuyển kênh nhưng cô quên mất, bây giờ là thời gian của chương trình bản tin thời sự hằng ngày, chuyển kênh nào thì người đó cũng vẫn xuất hiện trên màn hình.

Giản Nhu còn chưa kịp thở dài thì chuông cửa đột nhiên reo vang. Trên màn hình nhỏ ở cửa bất ngờ hiện lên hình ảnh người đàn ông vừa xuất hiện trên ti vi, chỉ là dưới ánh đèn, toàn thân anh đã có thêm màu sắc, giống như bộ phim điện ảnh đen trắng bỗng vụt qua một tia nhiều sắc màu.

Anh cúi mặt, mái tóc lòa xòa trước trán, cặp môi mỏng hơi mím lại. Áo sơ mi màu xám thẫm mở hai cúc, để lộ làn da màu đồng. Tay phải của anh chống lên cánh cửa, tay áo xắn cao, áo vest đen vắt lên cánh tay. Từ người anh tỏa ra sức mạnh như có thể giam cầm cô trong lòng anh bất cứ lúc nào.

Giản Nhu bất giác đặt tay lên khóa cửa. Nhưng khi quan sát thân hình cường tráng của người đàn ông rồi lại nhìn cơ thể mảnh mai của mình, cô lập tức từ bỏ ý định mở cửa.

“Có chuyện gì không?” Cô lên tiếng, giọng điệu lạnh lùng.

Nghe giọng nói của cô, anh liền ngẩng đầu. Ánh mắt vốn sắc bén giờ trở nên mê loạn vì chất cồn, khoe miệng khẽ nhếch lên, để lộ ý cười kín đáo. “Tôi đến lấy đồ của mình.”

“Anh đã lấy hết từ lâu rồi.”

“Tôi đã kiểm tra kĩ nhưng vẫn thiếu một thứ.”

Rõ ràng cô đã đóng gói toàn bộ đồ của anh, kể cả một tờ giấy rời cơ mà. “Còn thiếu đồ gì vậy?”

“Em!”

Trái tim như bị bóp nghẹt, Giản Nhu không thể thốt nên lời. Thời khắc này, cô thấy anh vô cùng quyến rũ, hoàn toàn khác hình ảnh người đàn ông trầm tĩnh trên ti vi ban nãy. Cô biết rõ mình không thể mở cửa, bởi một khi cánh cửa này mở ra, cô sẽ không có cách nào trốn tránh anh được nữa.

Chuông cửa lại một lần nữa vang lên đinh tai nhức óc. Giản Nhu cầm điện thoại, bấm số 110 một cách dứt khoát.

Nửa tiếng sau, cảnh sát đến nơi ở của một nữ diễn viên bị kẻ say rượu quấy nhiễu. Sau khi nghiêm túc kiểm tra chứng minh thư và thẻ làm việc của người đàn ông bị tố cáo với tội danh trên, sắc mặt của mấy cảnh sát đều lộ vẻ kinh ngạc. Bọn họ lập tức lên tiếng: “Chúng tôi xin lỗi, đây chỉ là sự hiểu nhầm.”

Sau đó bọn họ rút đi còn nhanh hơn lúc đến.

Trong đêm tối tĩnh mịch, Giản Nhu và người đàn ông đứng đối diện nhau một lúc lâu. Tuy nhiên giữa bọn họ bị ngăn cách bởi cánh cửa khép chặt.

Ngày hôm sau, Giản Nhu đi thử vai với hai quần áo đen. Điều bất ngờ là những người đẹp đang chờ đến lượt đều không quan tâm tới vai diễn mà nhiệt tình thảo luận một đề tài: Người đàn ông đẹp trai, đầy khí thế trên chương trình thời sự tối qua là thần thánh phương nào?

Giản Nhu chẳng để ý, cầm cúi nghiên cứu kịch bản. Đúng lúc này Lạc Tình đi tới, giật tập kịch bản trong tay cô, cất tiếng hỏi: “Bạn yêu, tối qua cậu có xem chương trình thời sự lúc bảy giờ không?”

Giản Nhu lắc đầu. “Cậu biết đấy, mình xem cũng có hiểu gì đâu.”

“Đáng tiếc thật, trên chương trình thời sự tối qua xuất hiện một anh chàng rất đẹp trai. Không, không đơn giản chỉ là đẹp trai thôi đâu, anh ta còn rất có khí thế... Mình đánh cược với cậu, anh ta không phải hạng người bình thường.”

“Mình chẳng cược với cậu. Người bình thường sao có thể lên chương trình thời sự được chứ?” Vừa dứt lời, Giản Nhu liền lấy lại tập kịch bản, tiếp tục học thuộc lời thoại.

Lạc Tình ngồi xuống cạnh Giản Nhu, mở di động ra xem, thỉnh thoảng lại kéo cô cùng bàn tán tin tức. Trên diễn đàn xã hội không chỉ đăng ảnh và đoạn video phát lại bản tin, bên dưới còn có cả thông tin cá nhân của người đàn ông đó.

Thân thể hoành tráng của anh được tiết lộ, quả nhiên thu hút sự chú ý của vô vàn thiếu nữ, bao gồm cả Lạc Tình. “Cậu xem, mình đã nói anh ta không phải nhân vật bình thường mà.”

Giản Nhu bất giác cảm thán, giọng điệu có phần chua xót: “Ừ! Chúng ta đã đóng bao nhiêu bộ phim, tuy không phải diễn viên chính nhưng cũng được coi là thường xuyên xuất hiện, thế mà nhiều năm qua cũng chẳng có ai để ý đến. Anh ta chỉ xuất hiện thoáng qua trên chương trình tin tức thời sự, vậy mà cũng có thể ”hot” đến mức này, đủ thấy sức ảnh hưởng của bản tin lúc mười chín giờ kinh khủng thật.”

“Đó là vì anh ta không phải diễn viên mà là nam chính trong cuộc sống hiện thực.” Lạc Tình kết luận.

“Ồ, hóa ra là vậy!” Nói xong, người không có phúc đóng vai nữ chính là Giản Nhu lại tập trung nghiên cứu tập kịch bản.

Hai ngày sau, tin tức về người đàn ông đó biến mất hoàn toàn trên các diễn đàn, ngay cả trên Baidu cũng không tra ra từ khóa liên quan đến anh. Tuy nhiên “chất độc” mà anh để lại trong trái tim vô số thiếu nữ thì không có thuốc nào giải nổi. Về tính hủy diệt của chất độc này, Lạc Tình là minh chứng rõ nhất.

Ngồi trong quán cà phê của một người bạn cả buổi chiều, đề tài nói chuyện của Lạc Tình chỉ xoay quanh người đàn ông là “nam chính trong cuộc sống hiện thực” kia. Giản Nhu im lặng từ đầu đến cuối, chỉ mỉm cười lắng nghe, thỉnh thoảng ngắm nhìn bầu trời u ám ngoài cửa sổ.

Mùi thuốc lá mát rượi xộc vào mũi, Giản Nhu ngoảnh đầu, thấy Lạc Tình đang châm một điếu. Điếu thuốc nhỏ màu trắng đang tỏa ra mùi bạc hà quen thuộc.

Bị mùi hương này mê hoặc, cô vô thức cầm bao thuốc ở trên bàn, rút một điếu rồi châm lửa.

Trong không khí thoang thoang mùi bạc hà lẫn mùi khói thuốc khiến Giản Nhu nhớ đến một lần cách đây rất lâu, lúc đó cô đang nằm trên người anh, bị mùi hương đặc biệt của anh bao phủ.

“Sao trên người anh có mùi thuốc lá? Anh hút đấy à?” Cô hỏi.

“Ừ.”

Cô rất ngạc nhiên. “Tại sao em chẳng bao giờ nhìn thấy?”

Anh đáp: “Anh có một người bạn thân học ngành y, cậu ấy nói với anh, ”hút thuốc thụ động [4]” có tác hại rất xấu đối với phụ nữ, sẽ khiến làn da của họ đẩy nhanh tốc độ lão hóa, còn có thể bị ung thư và bệnh tim mạch. Vì hạnh phúc lúc về già, anh quyết định sẽ không hút thuốc khi ở bên cạnh em.”

[4] Thuật ngữ “hút thuốc thụ động” là một cách diễn giải dễ hiểu của từ chuyên môn “khói thuốc môi trường” (Environmental Tobacco Smoke - ETS): hình thức hít khói thuốc từ không khí chứ không trực tiếp hút thuốc nhưng cũng vẫn bị tác hại gián tiếp dẫn đến những nguy cơ về bệnh đường hô hấp.

“Liệu anh có bị nghiện không? Nhỡ lại muốn hút thì làm thế nào?” Giản Nhu tò mò hỏi.

“Làm vậy sẽ không muốn nữa...” Anh lật người, đè lên người cô, hôn nồng nàn.

Bừng tỉnh từ ký ức ngọt ngào, Giản Nhu đưa điều thuốc lên miệng, hít một hơi. Khói thuốc xộc vào phổi không còn vị mát lạnh mà toàn là chua cay, không thể nhổ ra cũng chẳng thể nuốt xuống. Cô ho sặc sụa, đến mức viền mắt đỏ hoe mà không có cách nào dừng lại.

Giản Nhu nhìn Lạc Tình ở phía đối diện bằng ánh mắt mờ mịt. “Tin mình đi, người đàn ông như anh ta chính là độc dược. Một khi bị trúng độc, sẽ không có thuốc giải.”

Lạc Tình chẳng bận tâm, chậm rãi nhả khói. “Mình còn mong anh ấy nhanh chóng đầu độc chết mình ấy chứ!”

Một khi dính vào công việc bận rộn, thời gian trôi đi rất nhanh. Chớp mắt, Giản Nhu lại trải qua nửa năm trên phim trường.

Làng giải trí là một nơi kỳ lạ, muốn đứng trên cao thì phải không ngừng trả giá, không ngừng nỗ lực leo lên. Trong khi đó muốn bị chôn vùi dưới vực sâu vạn trượng, chỉ cần một đêm là đủ.

Bộ phim tiêu tốn nửa năm công sức ra mắt khán giả, nhưng bởi vì nội dung nhẹ nhàng, tế nhị nên khán giả hoàn toàn thờ ơ. Đến nam nữ diễn viên chính còn chẳng được chú ý nữa là nhân vật nữ phụ của Giản Nhu. Vì vậy, ngay cả năm mơ cô cũng chờ mong mình xuất hiện trên phương tiện thông tin đại chúng, dù là scandal cũng được.

Nào ngờ sau đó không lâu, ước mơ của cô đã thành hiện thực.

Khi thông tin một quan chức cấp cao của thành phố A bị “ngã ngựa” do vi phạm kỷ luật, báo chí lá cải mò ra tấm ảnh chụp chung giữa Giản Nhu và vị quan chức đó. Tờ báo không hề hà tiện, dành hẳn trang bìa và ba trang ruột ảnh màu cho cô đồng thời bịa ra một câu chuyện dạn dít khó coi giữa nữ diễn viên hạng ba và vị quan chức kia.

Mượn “uy danh” của viên tham quan, tờ báo bán rất chạy, Giản Nhu cũng lần đầu tiên được trải nghiệm cảm giác “thành danh sau một đêm”.

Ban đầu, cô không hề bận tâm, chỉ coi đó là trò vui, giúp bản thân tăng danh tiếng. Không ngờ, do thời gian này chẳng có tin tức nóng hổi nào thu hút sự chú ý của dư luận nên đám phóng viên săn tin bắt đầu đào bới “nội tình”. Trên mạng liên tục xuất hiện tin đồn vô căn cứ. Cư dân mạng xúm vào chửi cô là “tiểu tam hại dân, hại nước”.

Rõ ràng chỉ là bữa cơm xã giao do công ty quản lý sắp xếp, Giản Nhu viện mọi lý do cũng không thể từ chối, vì bắt buộc dĩ mới phải tiếp vị quan chức đó một lần. Bây giờ sự việc bùng nổ, công ty quản lý chối bỏ hết trách nhiệm bằng một câu: “Đây là chuyện riêng tư của nghệ sĩ.” Còn cô chỉ biết “trúng đạn” nằm đó, chết không nhắm mắt.

Dù có trách nhiệm đến mức nào, dù muốn bảo vệ cô đi chăng nữa, Uy Gia cũng chỉ là một quản lý. Công ty không ra mặt, anh ta cũng đành chịu, chỉ có thể mở to mắt nhìn hình tượng tốt đẹp trên màn bạc mà Giản Nhu mất bao năm xây dựng sụp đổ trong phút chốc.

Để trốn tránh đám phóng viên săn tin, cô suốt ngày ở nhà, không dám ra khỏi cửa, thậm chí bị sốt cao cũng không dám đi bệnh viện, còn giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, nói với người thân ở Toronto rằng mình vẫn bình thường, những tin đồn đó chỉ là chiêu tuyên truyền cho bộ phim truyền hình vừa phát sóng.

Đó là khoảng thời gian khó khăn nhất trong sự nghiệp diễn viên của Giản Nhu. Mỗi khi lên mạng cô đều đọc được những lời thóa mạ vô trách nhiệm. Điều đó khiến cô bị khủng hoảng, thật sự cảm thấy sợ hãi, sợ bản thân bị “bôi nhọ” đến cùng, không thể trở mình như những ngôi sao nữ đỉnh dǎng đến các quan chức khác. Thực tế, dù phải từ bỏ làng giải trí, cô cũng không luyến tiếc nhưng học phí của Giản Tiệp biết làm thế nào, tiền mua nhà trả góp của mẹ cô phải tính sao?

Có lẽ do chuyện của Giản Nhu gây xôn xao dư luận nên thu hút sự chú ý của chính quyền thành phố A. Sau đó cơ quan chức năng bắt tay vào điều tra. Cùng với việc đi sâu điều tra vị quan chức kia, mối quan hệ giữa cô và ông ta cũng được đính chính. Tất cả đột nhiên thay đổi trong giây lát. Một tờ báo có tiếng trong ngành giúp Giản Nhu làm sáng tỏ sự thật, chứng thực vị quan chức kia rất thích cô, có ý bao cô nhưng bị cô từ chối. Về tấm hình chụp trong bữa cơm xã giao, tờ báo cũng nhấn mạnh chỉ là ảnh lưu niệm mà thôi.

Sau đó các tờ báo giải trí giống như cùg hện trước, đều quay ngoắt một trăm tám mươi độ, lần lượt minh oan giúp cô. Chỉ trong nháy mắt, Giản Nhu từ thân phận nhân tình bị bao nuôi trở thành “liệt nữ” không lóa mắt trước vinh hoa phú quý.

Weibo của cô tăng lượt “like” một cách chóng mặt. Có người cảm thấy bất bình thay cô, nhưng cũng có người cho rằng, đây là chiêu đánh bóng tên tuổi hết sức cao siêu. Cũng có người trong ngành coi sự kiện này là ví dụ điển hình về việc nữ diễn viên hạng ba nhảy lên hạng hai một cách thành công.

Chỉ có người đích thân trải qua sự việc là cô mới lĩnh hội một cách sâu sắc, giữa thiên đường và địa ngục chỉ cách nhau một đường chỉ mảnh.

Sau khi vụ scandal lắng xuống, Giản Nhu hỏi Uy Gia có biết nguyên do của sự đảo ngược tình thế này hay không. Anh ta tỏ ra mù mờ: “Rõ ràng có người giúp cô. Tôi cũng không rõ người đó là ai. Cô hãy nghĩ kĩ xem, trong số những người quen của cô, ai có bản lĩnh này?”

Giản Nhu ngẫm đi ngẫm lại, trong số những người cô quen biết, chỉ có Nhạc Khải Phi, thái tử của công ty quản lý tức công ty truyền thông Thế kỷ mới có khả năng làm được. Thế là cô cố tình chuẩn bị phong bao dày, tới dự lễ cưới của Nhạc Khải Phi, nhân tiện cảm ơn anh ta không so đo chuyện trước kia, ra tay cứu giúp.

Ai ngờ Nhạc Khải Phi lạnh lùng trả lời: “Dù muốn giúp tôi cũng chưa chắc có khả năng. Chưa nói đến chuyện tôi vốn chẳng có ý định giúp em.”

“Coi như tôi không nói gì cả.” Giản Nhu chán nản chuẩn bị ra về, lại nghe giọng nói không mặn không nhạt của Nhạc Khải Phi truyền tới: “Tôi nghe nói chính quyền thành phố A vẫn tiếp tục điều tra. Chuyện còn con của em mà cần phiền đến bọn họ hay sao?”

Giản Nhu chờ người trong giây lát.

Nhạc Khải Phi tiếp tục: “Anh ta vì em mà tổn không ít tâm tư... Theo tôi thấy, chi bằng em đi theo anh ta cho xong.”

“Tôi thà chấp nhận đến với anh chứ không theo anh ấy.”

“Gì cơ? Sao em không nói sớm?”

“Nói sớm thì sao chứ?” Giản Nhu liếc nhìn cô thiên kim tiểu thư mặc bộ váy cưới trắng muốt đứng gần đó rồi nháy mắt với Nhạc Khải Phi. “Nữ chính của ngày hôm nay liệu có phải là tôi không?”

Anh ta sờ cằm, trầm tư vài giây. “Tôi có thể hoãn kết hôn hai năm.”

“Cảm ơn sự yêu mến của anh!” Nói xong, Giản Nhu nhanh chóng rời khỏi hội trường. Bởi vì không quay đầu lại nên cô không nhìn thấy ánh mắt lưu luyến của Nhạc Khải Phi đang dõi theo mình.

Từ sau sự kiện bị gán tội oan, Giản Nhu vinh dự được nhiều đạo diễn biết đến, sự nghiệp có bước ngoặt rõ ràng. Người quản lý giúp cô nhận vô số hợp đồng đóng phim, gia nhập hết đoàn làm phim này đến đoàn làm phim khác, nhân vật cũng có đất diễn hơn hai năm trước.

Có lẽ trải qua nhiều sự buồn vui, ly hợp trong các tác phẩm điện ảnh nên dần dần Giản Nhu cũng học được cách lãng quên. Cho dù không thể quên nhiều chuyện quá khứ nhưng cô coi đó là một bộ phim đã đóng máy. Khi bộ phim hạ màn, câu chuyện có kết cục riêng của nó. Mặc dù chưa hẳn là cái kết mà bản thân mong muốn nhưng cũng chỉ có thể thản nhiên chấp nhận.

Vì vậy khi nghe Lạc Tình kể chuyện phong lưu của Trưởng phòng Trịnh, người tình trong mộng của cô ấy, Giản Nhu cũng chỉ cười cười như người ngoài cuộc.

Cô tưởng rằng mọi thù hận trước kia đã tan thành mây khói, cô và anh hoàn toàn trở thành người qua đường, nhưng vào năm thứ năm sau khi chia tay, một cuộc hội ngộ không kịp trốn tránh đã diễn ra.

Trong khách sạn Quốc tế, Giản Nhu đứng đợi trước cửa thang máy sáng loáng. Không hiểu tại sao trong lòng cô đột nhiên nảy sinh cảm giác thiếu an toàn, cảm giác này càng lúc càng mãnh liệt. Cửa thang máy từ từ mở ra, cô nhanh chóng đi vào. Khi phát hiện bên trong còn có một hình bóng quen thuộc, cảm giác thiếu an toàn nhấn chìm cô trong giây lát.

Một khi đã không còn đường nào để thoát, cô chỉ có thể coi như không có chuyện gì xảy ra. Cô đeo cặp kính râm, chăm chú ngắm nhìn đô thị phồn hoa ở bên dưới.

Thang máy tiếp tục di chuyển xuống dưới, tuy chỉ nhìn về phía trước nhưng Giản Nhu vẫn cảm nhận được ánh mắt không hề kiêng dè đang quét qua gương mặt mình, xuống đôi vai trần, thuận theo đường cong cơ thể trong bộ váy bó sát, cuối cùng dừng lại ở chân cô. Cổ họng khô khốc đến mức không chịu nổi, cô ho khè một tiếng.

Người đàn ông đưa mắt lên nhìn gương mặt Giản Nhu, mỉm cười, hỏi: “Em sao thế? Tiếp khách xong rồi à?”

Giản Nhu đương nhiên hiểu từ “tiếp khách” mà anh cố ý nhấn mạnh có ý nghĩa là gì, cô trả lời bằng giọng điệu vô cùng mờ ám: “Anh đã biết rồi, cần gì phải hỏi?”

“Nếu không ngại thì hãy tiết lộ một chút, giá của em là bao nhiêu?”

Người đàn ông này...

May mà có cặp kính râm che khuất cặp mắt tóe lửa, Giản Nhu giả bộ thản nhiên: “Bình thường tôi không nhận tiền, chỉ xem đối phương cho tôi vai diễn thế nào.”

Tiếng “ding dong” vang lên, thang máy đã xuống đến tầng một, cô nhanh chóng đi ra cửa. Tuy nhiên người đàn ông nhanh hơn cô một bước. “Chỉ cần đưa em lên làm nữ chính, là ai cũng được, đúng không?”

Thiên hạ có câu “bốc đồng là ma quỷ”, nhưng trước khi nghĩ tới câu này, Giản Nhu đã buột miệng trả lời: “Tất nhiên bao gồm cả anh, Trưởng phòng Trịnh!”

2. Chương 2: Bữa Cơm Xã Giao

Một tháng sau.

Xe “bảo mẫu [1]” lao nhanh trong đêm tối. Những tòa nhà cao tầng vùn vụt lướt qua, các tòa nhà càng lúc càng lộng lẫy, khí thế hơn, như muốn phô bày địa vị và quyền thế của chủ sở hữu.

[1] Xe ô tô chuyên chở nghệ sĩ.

Ngược lại, dòng người và xe cộ nhỏ như hạt bụi, dập dềnh trong thành phố, không có chốn về. Giản Nhu đưa mắt nhìn ra ngoài cửa xe. Thành phố này là nơi cô sống từ nhỏ đến lớn nhưng nó luôn xa lạ, tựa hồ không thuộc về cô mà chỉ thuộc về một số ít nắm trong tay đặc quyền vô tận.

Người quản lý Uy Gia ngồi bên cạnh không ngừng lải nhải: “Về vị khách tối nay, chỉ cần anh ta vui vẻ, đừng nói lằng xê cô thành diễn viên hạng A, thành ”nhất tỷ” cũng có khả năng ấy chứ! Cô hãy tự mình lo liệu đi.”

Nhất tỷ ư? Đây là giấc mộng đẹp mà cô mơ ước bao năm nhưng không thể nào với tới.

“Thật không? Người đó thân phận thế nào? Không phải là ông già đến từ Sơn Tây đấy chứ?” Mắt Giản Nhu sáng rực.

Uy Gia chọc chọc tay vào cái đầu chỉ nghĩ đến tiền bạc của cô. “Cô có thể đừng nhìn vào đồng tiền có được không? Ở dưới tòa nhà Thiên An Môn [2], có tiền cũng vô dụng.”

[2] Tòa nhà Thiên An Môn: cơ quan chính phủ.

“Nói như vậy, anh ta không có tiền à?”

“Người ta có ông bố tốt...” Uy Gia chỉ lên vai mình, ra dấu. “Một hàng sao, chắc cô hiểu chứ?”

Giản Nhu gật đầu. Hóa ra là “Hồng nhị đại [3]”, thế hệ đang nổi trên chính trường thời gian gần đây.

[3] Là con cháu quân nhân nắm chức vụ cao trong quân đội.

Mấy năm nay, Giản Nhu đã ngộ ra một điều. Một người phụ nữ thành công, không phải thể hiện ở thể ngân hàng của cô ta có bao nhiêu tiền mà là cô ta có thể khiến con cái mình có một người cha tốt hay không.

Thời buổi này, một người cha tốt đúng là quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Nếu bố còn sống, cô cũng không đến nỗi rơi vào hoàn cảnh này.

Từ năm mười bảy tuổi sa chân lỡ bước vào làng giải trí, đến nay đã được tám năm. Thời gian cô đóng phim hay tham gia các hoạt động liên quan đến nghề nghiệp còn không nhiều bằng thời gian tiêu hao vào những buổi tiếp khách xã giao giả tạo.

Sự nghiệp đối với cô chỉ là mặc bộ váy hở ngực mà đàn ông thích ngắm nhìn, xịt loại nước hoa hàng hiệu thu hút cánh mày râu, trang điểm thành dung nhan diễm lệ nhưng cũng không mất đi vẻ đẹp trời sinh, lượn lờ tại các hoạt động do công ty và người quản lý sắp xếp. Dù vô cùng chán ghét, cô vẫn phải hòa theo khẩu vị của “khán giả”, lúc cần lẳng lơ thì lẳng lơ đưa đẩy, lúc cần cao quý phải giả bộ cao quý, lạnh lùng. Những lúc cần thiết cô cũng sẽ bày ra bộ dạng thuần khiết. Tuy chính cô cũng cảm thấy hơi buồn nôn nhưng “khán giả” đều tỏ ra hài lòng.

Dựa vào khả năng diễn xuất hơn người và tửu lượng khổ luyện bao lâu nay, Giản Nhu có thể ứng phó một cách lão luyện với làng giải trí toàn “mặt người dạ thú” nhiều năm liền. Tuy không bị tổn thất lớn nhưng nói một câu thật lòng, cô cũng chẳng nhận được bao nhiêu lợi lộc. Nếu không, dựa vào khả năng diễn xuất sau một thời gian dài tôi luyện và tám năm thanh xuân, cộng thêm công ty quản lý hàng đầu và người quản lý tên tuổi, tại sao đến giờ cô vẫn chỉ là diễn viên hạng hai không mấy nổi tiếng, những bộ phim hay, những dự án lớn đều không mời cô đóng vai chính?

Uy Gia, quản lý của Giản Nhu, không dưới một lần nghiêng răng dạy bảo cô: “Cô không thể ”hiền dân” cho nghệ thuật hay sao?”

Giản Nhu nở nụ cười chân thành với anh ta. “Anh hiểu tính tôi rồi còn gì. Tôi chỉ nhìn nhận đồng tiền, không nhìn nhận nghệ thuật. Chỉ cần tiền thù lao hợp lý, nữ chính hay nữ phụ đối với tôi đều không thành vấn đề.”

“Cô đừng quên, mức thù lao đóng phim của diễn viên hạng nhất với hạng hai cách nhau một trời một vực đấy!”

Cảm thấy có lý, Giản Nhu gật đầu. “Vậy thì đợi một người có thể thật sự kéo tôi từ hạng hai lên hạng nhất, anh bán tôi một lần với giá cao đi!”

Giản Nhu chỉ tiện miệng nói vậy, ai ngờ Uy Gia không hổ danh là “người quản lý vàng”, cuối cùng cũng tìm ra cơ hội đẩy cô xuống “hố lửa”.

Bữa cơm tối nay vốn là nhà đầu tư của một dự án điện ảnh lớn muốn “khảo sát” nữ diễn viên. Công ty đã chỉ định hai tiểu thiên hậu nổi tiếng và một gương mặt mới đang được tích cực lăng xê tham dự. Sau đó họ đột nhiên gọi Giản Nhu tới.

Ban đầu Giản Nhu tưởng đây là kết quả của việc Uy Gia tranh thủ cơ hội với lãnh đạo cấp cao, nhưng sau này nghe một người biết rõ nội tình tiết lộ, nguyên nhân thật sự là, phía nhà đầu tư mời một vị khách quan trọng, vị khách đó tự xưng là khán giả hâm mộ trung thành của Giản Nhu nhiều năm. Công ty liền cất buổi phỏng vấn tạp chí của cô vào buổi tối, kêu cô đi tiếp khách.

Đây chính là làng giải trí, nơi mua vui cho quần chúng.

Bởi vì quá hiểu Giản Nhu nên Uy Gia áp giải cô đến tận cửa. Anh ta không yên tâm, dõi theo cho đến khi cô đi vào trong.

Mang tâm trạng chờ mong trở thành “nhất tỷ” với khoản thù lao đóng phim trên trời, Giản Nhu bày ra tư thế của một nữ thần cao quý đi vào phòng VIP sang trọng. Giấy tiếp theo, khi nhìn rõ người đàn ông ngồi ở vị trí trang trọng nhất, cô không nói một lời, lập tức quay người rời khỏi phòng.

Uy Gia nhanh chóng chặn cô ở ngã rẽ đầu hành lang. “Cô đi đâu vậy? Đừng nói với tôi cô muốn vào nhà vệ sinh đấy nhé! Trước khi đến đây cô đã đi ba lần rồi.”

“Tôi đột nhiên thấy hơi khó chịu trong người, anh hãy bảo công ty đổi người khác. Hay là gọi Lạc Tình? Chắc chắn cô ấy sẽ vô cùng cảm ơn anh.”

“Đổi người?” Uy Gia tức giận. “Cô giả bệnh ngôi sao lúc nào chẳng được, sao lại vào đúng lúc này? Cô không sợ bị công ty ”đóng băng” à?”

“Tùy thôi, chôn sống tôi cũng được.”

“Đừng quên, cô sẽ chẳng được nhận một đồng thù lao nào trong thời gian ”đóng băng” đâu!”

Giản Nhu do dự vài giây, giả bộ chóng mặt, giơ tay ôm trán. “Uy Gia, tôi thật sự rất khó chịu!”

“Nếu tôi nhớ không nhầm, căn nhà mua trả góp của cô ở Toronto đã đến kỳ hạn thanh toán, còn học phí kỳ sau của em gái cô nữa đấy!”

Giản Nhu lập tức nở nụ cười tươi hơn hoa. “Tôi cảm thấy đỡ nhiều rồi.”

“Vậy thì mau vào đi!”

Trước khi quay lại phòng VIP, Giản Nhu kéo tay áo Uy Gia. “Lần này anh nhất định phải đợi tôi ở ngoài cửa. Khi nào thấy tôi ra ngoài, anh phải đưa tôi đi bằng mọi giá, đừng để tôi rơi vào tay người đàn ông đó.”

Uy Gia im lặng, rõ ràng không tán thành lời đề nghị của cô.

“Xin anh đấy! Tôi đảm bảo đây là lần cuối cùng. Lần sau bất kể anh sắp xếp đối tượng nào, tôi cũng sẽ nghe theo.”

Uy Gia nhìn Giản Nhu bằng ánh mắt nghi hoặc.

“Tôi có mối thù sâu đậm với anh ta. Nếu rơi vào tay anh ta, chắc chắn anh ta sẽ lột da rút gân tôi mất.” Để tăng độ tin cậy, Giản Nhu nặn ra vài giọt nước mắt, thêm vào đó là bộ dạng sợ hãi đến run rẩy. “Thật đấy...”

Dưới ánh mắt khẩn thiết của cô, Uy Gia hơi động lòng trắc ẩn. “Được rồi, được rồi, tôi sẽ đợi cô ở ngoài.”

Dõi theo bóng người quản lý cho đến khi anh ta đi mất, nơi khoe miệng Giản Nhu thấp thoáng nụ cười đắc ý. Vừa quay người, cô liền bắt gặp một gương mặt đủ đánh bại ngôi sao nam nổi tiếng nhất hiện nay. Anh thư thái tựa người vào tường, khoe miệng nhếch lên thành nét cười không rõ vui buồn.

“Lột da rút gân ư?” Ngón tay anh vô tình mà hữu ý lướt qua bờ vai trần của cô. “Làn da đẹp như vậy, tôi hưởng thụ còn không kịp, nỡ lòng nào đem lột. Cùng lắm tôi chỉ dỡ xương của em mà thôi...”

Nụ cười lập tức cứng đờ trên khóe môi Giản Nhu. Cô có phản ứng này không phải bởi câu “dỡ xương của em” mà là vì đã lâu cô không đối diện với Trịnh Vĩ ở cự ly gần nên ít nhiều có chút bối rối, hoảng loạn.

Không biết có phải bởi lần đầu quen anh vào tháng Mười hay không mà anh luôn khiến cô liên tưởng đến mùa thu. Thời tiết cuối thu rất giống cảm giác anh mang lại cho người khác: bầu trời thâm trầm nhưng không bức bí, ánh nắng rực rỡ nhưng không nóng bức, ngọn gió mát rượi chứ không lạnh thấu xương, mưa nhỏ thanh lạnh mà không buồn giá, lá cây tan tác nhưng không hề thô lương... Khí chất lắng đọng qua năm tháng khiến con người anh trở nên khác biệt, cũng khiến người đối diện cảm nhận được thân phận hiển hách của anh.

Sau một vài giây mất tập trung, đến khi lấy lại thần trí, Giản Nhu mới nhớ tới câu nói vừa rồi của người đàn ông: Anh muốn “dỡ xương” cô. Cô dùng nụ cười thần nhiên để che giấu sự lúng túng, hốt hoảng. “Trưởng phòng Trịnh, tôi nghe nói anh sắp được thăng chức. Nếu lúc này bị giới truyền thông đưa tin anh ngược đãi ngôi sao nữ, chỉ e dù anh muốn hòa giải với tôi ở bên ngoài tòa án, cũng khó tránh khỏi bị hủy hoại tiền đồ.”

Giản Nhu tự cho rằng lời uy hiếp của mình rất có sức “sát thương”, vậy mà đối phương đến chân mày cũng chẳng thêm động đậy. “Tốt quá! Tôi đã chán ngán công việc sáng chín giờ đi làm, chiều năm giờ tan sở từ lâu rồi, có thể đổi công việc khác cũng hay.”

“Hả? Tôi nhớ cách đây không lâu có vụ scandal xâm phạm tình dục thu hút sự chú ý của dư luận. Bố đương sự là một danh ca có địa vị... Đáng tiếc, một đời sáng suốt lại bị con trai hủy hoại hoàn toàn.”

“Em yên tâm, ông già nhà tôi cũng một đời sáng suốt... Ông ấy sẽ đứng vững thôi.”

Giản Nhu ngẩng đầu, đối diện với gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ của người đàn ông. Sau đó cô từ từ ghé sát, cho tới khi trong cặp mắt lạnh lùng của anh xuất hiện cơn sóng lạ thường.

Cô vuốt nhẹ cổ áo anh. “VẬY... anh cứ thử đi...”

Nói xong, Giản Nhu nện đôi giày cao chục phân xuống sàn, thanh tao bước đi.

Trịnh Vĩ dõi theo bóng lưng cô, sóng nước trong mắt anh biến thành ham muốn chiếm hữu mãnh liệt.

“Được thôi, tôi sẽ thử. Tôi cũng muốn xem cơ quan truyền thông nào dám tiết lộ scandal của tôi...”

Giản Nhu vào nhà vệ sinh kẻ mắt đậm, tô son đỏ chót để gương mặt trở nên rực rỡ. Sau khi điều chỉnh tâm trạng hỗn loạn, cô mới quay về phòng VIP.

Vừa nhìn thấy cô, Lý Huân của phòng Quan hệ công chúng lập tức nghênh đón, dẫn cô đi giới thiệu với các nhân vật “tai to mặt lớn”. Thái độ nôn nóng của anh ta giống như sợ cô lại quay người bỏ đi, để lại cục diện rối ren cho anh ta giải quyết. Thật ra cũng khó trách Lý Huân bởi Giản Nhu không dưới một lần gây phiền phức cho anh ta.

Người đầu tiên Lý Huân giới thiệu là Trịnh Vĩ: “Vị này là Trưởng phòng Trịnh...”

Bởi vì tính chất công việc của anh tương đối nhạy cảm nên Lý Huân không nói cụ thể mà khéo léo chuyển đề tài: “Không cần em giới thiệu, chắc chị cũng biết Trưởng phòng Trịnh, đúng không?”

“Tất nhiên, sao tôi có thể không biết chứ?” Giản Nhu giơ tay ra một cách tự nhiên, thể hiện khả năng diễn xuất điêu luyện. “Trưởng phòng Trịnh, sau này nhờ anh chiếu cố.”

“Trưởng phòng Trịnh, đây là...”

“Khỏi cần giới thiệu.” Trịnh Vĩ đứng dậy bắt tay Giản Nhu đồng thời nói một câu mang hàm ý sâu xa: “Diễn xuất của Giản tiểu thư, tôi suốt đời không quên.”

Giản Nhu đương nhiên hiểu thâm ý trong câu nói của anh, cười khê một tiếng. “Trưởng phòng Trịnh quá khen!”

“Cậu ấy là fan của Giản tiểu thư, trong điện thoại của cậu ấy có rất nhiều ảnh của cô.” Người đàn ông tai to, mặt mập ở bên cạnh tỏ ra biết rõ nội tình, ông ta còn nói thêm: “Tối nay, cô phải uống với cậu ấy vài ly mới được.”

“Vâng!”

Sau đó Giản Nhu mới biết, ông chủ mập này là Lưu Tổng, nhà đầu tư của dự án Leo cao. Do “tình cờ” phát hiện ảnh của cô trong điện thoại của Trịnh Vĩ, biết anh có “tình cảm đặc biệt” với cô nên ông ta liền sắp xếp bữa cơm xã giao này, hy vọng nhân cơ hội tăng cường mối quan hệ giữa hai bên. Đáng tiếc, ông ta đã chọn nhầm đối tượng. Về phương diện này, từ trước đến nay Giản Nhu chẳng mấy khi được việc, toàn làm hỏng việc là chính.

Sau màn giới thiệu, Giản Nhu được sắp xếp ngồi cạnh Trịnh Vĩ như dự định. Cô nhiệt tình cầm chai rượu định rót cho anh, nhưng anh đã nhanh hơn một bước, rót đầy cái ly trước mặt cô. Rượu vang màu đỏ tươi sóng sánh trong ly thủy tinh, mùi chua và chát của nho xộc vào mũi khiến sống mũi cô cay cay.

Cô hít một hơi sâu, cố gắng nghĩ đến những chuyện vui, ví dụ, kể từ ngày hôm nay, sự nghiệp của cô sẽ có bước ngoặt quan trọng, thứ bậc của cô từ hạng hai nhảy lên hạng nhất. Nghĩ đến đây, tâm trạng của cô trở nên thoải mái trong giây lát.

Mọi người đều biết những bữa cơm xã giao có mặt ngôi sao đều không phải đến để ăn cơm mà là giao thiệp. Từ trước đến nay, Giản Nhu đối phó với không ít các hoạt động lớn nhỏ tương tự, nhưng cô chưa bao giờ gặp phải trường hợp khó nhằn như vậy.

Bữa ăn vừa mới bắt đầu, Giản Nhu còn chưa có gì lót dạ, mọi người đã liên tục nâng cốc, hơn nữa lần nào cũng viện lý do để chạm cốc với cô. Ngay cả hai tiểu thiên hậu và nữ diễn viên mới cũng biết ý, ra sức chúc rượu Giản Nhu, còn luôn miệng gọi “tiền bối”, khiến cô đâm ra nghi ngờ có phải mình già nua đến mức đó?

Lưu Tổng hết lần này đến lần khác chạm cốc với Giản Nhu, đồng thời ám chỉ rõ ràng, cô phải “chăm sóc” Trịnh Vĩ cho tốt, chỉ cần anh vui vẻ, vai nữ chính của phim điện ảnh Leo cao sẽ thuộc về cô.

Giản Nhu không phải không muốn mượn cơ hội này để thăng tiến, chỉ là bất cứ cơ hội nào cũng phải trả giá... Cô liếc nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh. Từ đầu đến cuối anh không hề gây khó dễ cho cô, chỉ ngồi yên lặng, từ tốn thưởng thức rượu vang, thờ ơ chứng kiến cô trở tay không kịp, tựa hồ trong bữa cơm này, anh là người ngoài cuộc không hề liên quan.

Anh không có một hành động vượt quá giới hạn với cô. Chỉ một lần duy nhất đụng chạm cơ thể là lúc anh giúp cô kéo dây váy tuột khỏi vai trở lại vị trí cũ, kịp thời giúp cô tránh bị “lộ hàng”. Tại những buổi xã giao mua vui như thế này, có người đàn ông nào không dùng cặp mắt dâm dăng lớn vồn quanh bộ ngực của cô, chỉ hận không thể lột hết y phục trên người cô cho đã con mắt?

Anh là người duy nhất giúp cô che đậy. Giản Nhu biết rõ, đàn ông chỉ làm vậy với người phụ nữ anh ta để ý. Nhưng cô không hiểu, đã bao năm trôi qua, trải qua nhiều chuyện như vậy, tại sao anh vẫn còn quan tâm đến cô?

Giản Nhu ngẩng đầu uống cạn ly rượu vang, nuốt hết nỗi chua xót lẫn rượu vào bụng.

Không thể đếm nổi đã uống tất cả bao nhiêu ly, sau đó Giản Nhu đúng là hơi say. Đầu cô nặng trĩu, tư duy có phần hỗn loạn, may là vẫn còn tỉnh táo. Cô biết mục đích của mọi người là chuốc say cô, vì vậy chỉ bằng say sớm một chút.

“Xin lỗi, tôi... vào... nhà vệ sinh một lát.” Giản Nhu cố ý cất giọng không rõ ràng. Lúc đứng dậy, cô giả vờ hai chân mềm nhũn, đi như trên mây, không cẩn thận vấp ngã...

Ai ngờ hai cánh tay mạnh mẽ giữ lấy thân hình lảo đảo của Giản Nhu, sau đó cô bị người đàn ông ôm chặt. Mùi hương quen thuộc bay vào mũi, đó là mùi bạc hà mát lạnh xen lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt...

Giản Nhu giật mình, lập tức đứng thẳng người, quên cả màn kịch “hai chân mềm nhũn, như đi trên mây” mình đang diễn. Cô ra sức giãy giụa nhưng đối phương học những bốn năm ở trường quân đội chứ đâu phải đùa, đôi tay cứng như thép của anh khóa chặt người cô.

“Tôi đưa em đi.” Trịnh Vĩ nói, giọng trầm thấp và kiên định.

Giản Nhu kiên quyết lắc đầu, giọng điệu hoàn toàn tỉnh táo: “Không cần làm phiền anh, Trưởng phòng Trịnh.”

“Chẳng phiền gì cả. Nơi này rất rộng, tôi sợ em lạc đường, lại đi nhầm chỗ.” Anh vẫn hiểu rõ cô như ngày nào.

Trước ánh mắt mờ ám đầy hàm súc của mấy người đàn ông, Giản Nhu bị anh nửa lôi nửa kéo, nửa ôm nửa bế ra khỏi phòng VIP. Khi ra cửa, cô còn nhìn thấy ánh mắt tán thưởng của Lưu Tổng. Có lẽ nhân vật nữ chính không còn cách bao xa, thậm chí đã nằm trong tầm tay của cô.

Đi hết hành lang, đến nơi mọi người không thể nhìn thấy, Trịnh Vĩ mới buông Giản Nhu ra, tiện tay vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán cô.

Giản Nhu lùi lại một bước theo phản xạ. Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô là muốn hét lên với anh: Tại sao lại là tôi? Bên cạnh Trịnh Vĩ anh chưa bao giờ thiếu đàn bà, chỉ cần anh vẫy tay một cái, hàng tá các cô gái trẻ trung, xinh đẹp hơn tôi sẵn sàng lao vào lòng anh. Tại sao anh còn đùa giỡn với tôi trong khi anh biết rõ tôi chẳng muốn có bất cứ dính líu nào đến anh?

Nhưng ngẫm đi nghĩ lại, nói vậy có tác dụng gì? Người ta có quyền có thể, có ông bố làm to, người ta thích chơi ai thì chơi. Cô chỉ là một nữ diễn viên hạng hai, không có tư cách, cũng chẳng có bản lĩnh phản đối.

Cố gắng kìm nén nỗi oán hờn, Giản Nhu quyết định hỏi thẳng: “Trưởng phòng Trịnh, rốt cuộc anh muốn gì?”

Trịnh Vĩ điềm nhiên trả lời: “Tất cả mọi người đều biết tôi muốn gì, đừng nói em không nhận ra.”

“Tôi đương nhiên biết mục đích của anh tối nay. Nếu chỉ là một đêm, tôi có thể phục vụ anh.” Giản Nhu thử hai lần nhưng vẫn không thể đối diện với ánh mắt thâm sâu của đối phương, cô đành nhìn đi chỗ khác. “Dẫu sao thì lên giường với ai cũng vậy thôi, đối với tôi chẳng quan trọng. Tôi chỉ muốn hỏi, qua đêm nay thì thế nào? Anh đừng quan tâm tới tôi như vậy, có được không? Giản Nhu tôi không có phúc, không đón nhận nổi sự quan tâm của anh.”

Chẳng có tiếng trả lời. Giản Nhu không dám quan sát vẻ mặt của Trịnh Vĩ, nhưng cô vẫn có thể nghe thấy hơi thở của anh trở nên nặng nề hơn.

Im lặng mười mấy giây, anh đảo mắt qua chiếc nhẫn ngọc bích lấp lánh trên ngón trỏ của cô. “Em có thích món quà sinh nhật tôi tặng không?”

Không ngờ anh lại hỏi câu này. Ngay ra một lúc, Giản Nhu mới cất giọng ngọt ngào: “Tôi thích. Món quà rất có giá trị. Tôi bán được năm mươi ngàn, đủ chi phí sinh hoạt của em gái tôi trong hai tháng.”

Anh nhếch miệng. “Đó là đồ tôi nhờ người đặt tận bên Pháp, trên đời này độc nhất vô nhị.”

Anh luôn biết làm thế nào để khiến cô xúc động, cũng giống như cô luôn biết cách khiến anh nhói đau.

“Vậy sao? Thế thì tôi bán lỗ rồi...” Giản Nhu bày ra vẻ mặt tiếc rẻ, diễn xuất rất đạt. Sau đó cô không quên góp ý: “Sang năm, lúc nào tặng quà sinh nhật, anh nhớ gửi kèm hóa đơn, tôi trực tiếp trả lại hàng cho người ta, tiện hơn nhiều.”

“... Được!”

Kết thúc cuộc trò chuyện đầy “gai nhọn”, hai người quay lại phòng VIP. Lần này, Giản Nhu ôm quyết tâm “liều chết ra chiến trường”, uống hết sức thoải mái. Dù sao cô cũng không thể ngăn cản chuyện sắp xảy ra, so với việc tỉnh táo đối diện, chỉ bằng khiến bản thân say đến mức bất tỉnh nhân sự. Như vậy, cô không cần phải cố gắng quên đi.

Trong không khí sôi nổi, nhân viên phòng Quan hệ công chúng Lý Huân ngồi xuống cạnh Giản Nhu, ghé tai cô nói nhỏ: “Lưu Tổng muốn ăn xong sẽ tới KTV. Anh ta kêu chị cũng phải đi... để chăm sóc Trưởng phòng Trịnh...”

Giản Nhu đặt ly rượu xuống bàn, nghe anh ta nói tiếp: “Em biết nguyên tắc của bà chị. Bà chị không muốn giữ thể diện cho Lưu Tổng thì thôi, nhưng sếp đặc biệt dặn dò, chúng ta không thể đắc tội với Trưởng phòng Trịnh. Bà chị có lòng tốt, coi như nhường em này cầu xin bà chị, bà chị hãy cố nhẫn nhịn, miễn cưỡng ứng phó. Em sẽ khắc sâu trong lòng đại ân đại đức của bà chị.”

“Nhẫn nhịn? Nói thì dễ, cậu thử nhẫn nhịn cho tôi xem!”

“Em cũng muốn thử lắm chứ! Đáng tiếc, em không tài hoa tuyệt thế như bà chị.”

“Gớm, cậu chỉ giỏi mồm mép...”

“Em nói thật lòng đấy! Nếu không phải bà chị phẩm chất trong sạch, gần bùn mà chẳng vấy bùn thì bà chị đã trở thành nữ diễn viên chủ lực từ lâu. Giải Kim Tượng, Kim Diệu gì đó, làm gì đến lượt người khác?”

Thấy Giản Nhu vừa mỉm cười nghịch ly rượu trong tay vừa trầm tư suy nghĩ, có vẻ hơi dao động, Lý Huân tiếp tục thuyết phục: “Em biết bà chị không bận tâm đến danh lợi, nhưng lần này, dù bà chị không sợ bị “đóng băng”, cũng xin bà chị hãy nghĩ cho em. Nhà em trên còn bố mẹ già, dưới còn con nhỏ, miếng cơm manh áo của cả gia đình đều trông cậy vào bà chị.”

Anh ta thao thao bất tuyệt, quyết chí không đạt được mục đích sẽ không ngậm miệng. Ai ngờ Giản Nhu thốt ra một câu: “Được, tôi đi... Cậu giúp tôi chuyển lời tới Lưu Tổng, tôi muốn đóng vai nữ chính.”

Lý Huân vô cùng mừng rỡ, vỗ ngực bảo đảm: “Được, được! Chắc chắn không thành vấn đề.”

Giản Nhu liền nở nụ cười quyến rũ. “Cậu phải ghi nhớ đại ân đại đức của tôi đấy!”

“Vâng!”

Lý Huân lập tức chạy đến báo cáo với Lưu Tổng. Nghe anh ta nói, Lưu Tổng gật đầu lia lịa.

Một ly rượu vang xuất hiện trước mặt Giản Nhu. Không cần nhìn cô cũng đoán ra người đang cầm chiếc ly là ai.

“Bàn xong điều kiện rồi à?” Giọng nói trầm thấp của Trịnh Vĩ vang lên bên tai cô.

Giản Nhu nâng ly rượu, mỉm cười. “Bàn xong rồi. Vì vậy tối nay tôi sẽ theo hầu anh đến cùng!”

Trong bữa cơm xã giao, bởi vì ngồi xung quanh bàn ăn, dưới ánh đèn sáng trưng nên đám đàn ông ít nhiều còn e dè, giả bộ đạo mạo, nghiêm trang, nhưng khi tới phòng KTV, ánh đèn mờ mờ, âm nhạc sôi động, thêm vào đó là sự kích thích của rượu mạnh, những người đàn ông ăn uống no say không còn kiêng nể, ngồi tựa vào thành ghế, tận tình hưởng thụ cơ thể ngà ngọc của các người đẹp trong vòng tay.

Giản Nhu lại bị mời uống thêm mấy ly rượu mạnh. Rượu vang trước đó bắt đầu phát huy tác dụng, ý thức của cô dần trở nên mơ hồ, khả năng kiểm chế cũng dần yếu ớt, bóng người trước mặt càng lúc càng mờ lung, cơ thể càng lúc càng nhẹ bẫng. Cô cầm micro hát hai ca khúc bi thương. Tuy nhiên cô đã bật cười, đặc biệt đến đoạn: “Đã đánh mất sự thuần khiết của ngày nào, không thể phân biệt là yêu hay hận. Ánh mắt em thoáng dao động, chìm nổi trong vòng xoáy...”

Cô cười rũ rượi như không thể khống chế bản thân.

Một cánh tay bất chợt ôm lấy vai cô, kéo cô áp sát một cơ thể đàn ông ấm nóng. Lại là mùi hương vừa xa lạ vừa quen thuộc đó, lần này Giản Nhu không kháng cự nữa, để mặc anh ôm mình.

Cô nghĩ mình đã say khướt. Nếu không, cô sẽ chẳng quyến luyến vòng tay ấm áp đó, sẽ chẳng tự dưng nhớ đến hình ảnh tàu lượn siêu tốc phóng vùn vụt trên không trung trong một ngày mùa thu và cậu con trai ngồi trên chiếc ghế dài chăm chú dõi theo hai bố con đang hết sức tình cảm.

Năm đó, cô mới mười tuổi, còn anh mười hai tuổi. Lần đầu tiên gặp anh, gương mặt tuần tú sừng sù nhưng cô vẫn bị cặp mắt đen lạnh lẽo của cậu thiếu niên thu hút. Ánh mắt đó quá sâu thẳm so với độ tuổi mười hai của cậu.

Cô mua hai que kem, đi đến bên Trịnh Vĩ, đưa cho cậu một que. Cậu bé nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên.

“Em mời anh!” Cô cười, nói.

“Tại sao?” Cậu bé cất giọng cảnh giác.

“Bởi vì anh rất đẹp trai!” Cô cười với cậu. Nụ cười như đóa hải đường nở rộ vào mùa thu.

Cậu nhận que kem từ tay cô. Cô ngồi xuống, cất tiếng hỏi: “Mặt anh sao thế? Đánh nhau với bạn à?”

Cậu chỉ chau mày, không trả lời.

“Chắc người ta bị thương nặng hơn anh phải không?” Cô hỏi tiếp.

Thấy cậu không muốn nói, cô chuyển đề tài: “Anh thích ngồi tàu lượn siêu tốc không?”

Cậu gật đầu.

“Em cũng thích!” Cô chớp chớp cặp mắt to tròn. “Đáng tiếc, em chỉ có mười đồng, đủ mua một tấm vé và hai que kem thôi.”

Cuối cùng cô cũng khơi gợi lòng hiếu kỳ của cậu. “Em cho ai tấm vé kia?”

“Giản Tiệp, em gái em.”

Cậu im lặng nhìn cô.

Cô cũng không lên tiếng, lặng lẽ ăn kem.

Ăn xong, cô đứng dậy, chuẩn bị rời đi thì cậu đột nhiên cất tiếng: “Bố em có bao giờ đánh em không?”

“Không đâu, bố em thương em nhất! Em thích thứ gì bố cũng mua cho em. Nhiều lúc bố còn không cho em nói với Giản Tiệp nữa. Bố em...” Nhắc đến bố, gương mặt cô rạng ngời hạnh phúc. “Bố còn thường lên mua quẩy và sữa đậu nành cho em vì mẹ không cho em ăn.”

Hôm đó, cô kể với cậu nhiều chuyện về bố mình, còn cậu chăm chú lắng nghe.

Ngày cuối tuần tiếp theo, cô lại tới khu vui chơi giải trí và lại gặp cậu bé.

Cô mừng rỡ chào hỏi: “Trùng hợp thật đấy!”

Cậu đáp một cách nghiêm túc: “Không trùng hợp, anh đang đợi em.”

“Đợi em ư?”

“Anh có mang theo tiền, muốn mời em cùng ngồi tàu lượn siêu tốc.”

“Sao hôm nay anh biết em sẽ đến đây?”

“Em từng nói em thích...”

Lúc tàu lượn phóng trên không trung, cô túm chặt tay áo cậu, vùi mặt vào hõm vai cậu. Mái tóc dài của cô tung bay, chạm cả vào gương mặt hơi ửng đỏ của cậu.

Hôm đó, bầu trời trong veo như hồ nước, không chút vẩn đục, tựa như ấn tượng về đối phương ở trong lòng hai người.

Bây giờ, đêm tối mờ ảo, trong không khí tràn ngập mùi vị của dục vọng. Trong mắt anh, chắc cô chẳng khác gì kỹ nữ?

Còn anh ở trong lòng cô thì sao? Giản Nhu dùng bộ não đã bị tê liệt bởi chất cồn ngấm ngấm hồi lâu. Anh chỉ là một người xa lạ mà thôi.

Nhất thời nổi cơn thèm thuốc, cô liền rút bao thuốc, châm một điếu. Mùi bạc hà lẫn mùi khói thuốc xộc vào mũi, cô tham lam hít một hơi sâu.

Bình thường Giản Nhu không thích hút thuốc nhưng cô không cai nổi mùi vị này, giống như cô không thích làng giải trí nhưng đã quen với thể giới phù phiếm đó.

Vừa ngẩng đầu, bắt gặp Trịnh Vĩ đang nhìn chằm chằm điếu thuốc kẹp giữa hai ngón tay mình. Giản Nhu mỉm cười, đưa bao thuốc cho anh. “Trưởng phòng Trịnh, có muốn làm một điếu không?”

“Em học hút thuốc từ bao giờ vậy?” Giọng nói trầm thấp của anh bị tiếng nhạc ồn ào át đi, chỉ một mình cô nghe thấy.

Bởi vì đóng kịch quen rồi nên cô dễ dàng đối phó với những câu hỏi khó dạng này: “Một lần đóng vai vũ nữ nên tôi học, sau đó không cai nữa.”

“Tôi không thích phụ nữ hút thuốc.”

“Thế thì sao?”

“Em hãy cai đi!”

Giây tiếp theo, điều thuốc và cả bao thuốc trong tay cô bị ném vào thùng rác ở góc phòng.

Cô định tranh cãi với anh. Dựa vào cái gì mà anh không thích phụ nữ hút thuốc thì cô phải nghe theo? Đây là logic gì thế? Nhưng cô lại nghĩ, loại thuốc này rẻ tiền, cùng lắm mai mua bao mới, cần gì phải tốn nước bọt với anh.

Sau đó cô không nhớ mình uống bao nhiêu ly rượu. Tóm lại, cô cứ uống hết ly này đến ly khác, cho tới khi ký ức bị chất cồn cắt thành vô số mảnh vụn.

Cô chỉ nhớ, cô nôn thốc nôn tháo trong nhà vệ sinh, còn anh đứng bên cạnh, một tay vuốt vuốt lưng cô, một tay đưa chai nước khoáng cho cô. Cô chỉ nhớ, ngoài hành lang có nhiều người dừng lại chào hỏi anh. Cô cố gắng giữ khoảng cách với anh để một nữ diễn viên hạng hai như cô không làm ảnh hưởng đến anh, nhưng anh không hề thả lỏng cánh tay đang đỡ lấy cô. Cô chỉ nhớ, sau khi quay về phòng hát, cô hỏi anh: Sao nhiều người biết anh như vậy? Anh giằng ly rượu trong tay cô, nói cô không thể uống tiếp.

Người còn uống nhiều hơn Giản Nhu là Lưu Tổng tiến lại gần, cất giọng không mấy mạch lạc: “Cô nên nhớ, người khác có thể không quen biết nhưng cần phải biết Trưởng phòng Trịnh... Cô đã nghe qua câu chuyện này chưa? Từng có một thằng nhãi không biết trời cao đất dày, không biết Trưởng phòng Trịnh là ai, còn lên mặt với cậu ấy, nói rất hách dịch: ”Anh có biết bố tôi là ai không? Động đến tôi, anh sẽ chết chắc!” Cô có biết kết quả thế nào không?”

Giản Nhu ngẫm nghĩ. “Trưởng phòng Trịnh là người khoan dung độ lượng, đương nhiên sẽ không chấp kế không thức thời.”

Lưu Tổng cười, lắc đầu. “Ba tháng sau, bố thằng nhãi đó bị điều tra tham ô chín mươi triệu... sau đó bị xử tù chung thân.”

Trịnh Vĩ cất giọng nhàn nhạt: “Ý của Lưu Tổng là tôi lợi dụng việc công để trả thù riêng?”

Biết mình lỡ lời, Lưu Tổng cười khà khà. “Chỉ là trùng hợp mà thôi.”

Giản Nhu đột nhiên nhớ tới lời thoại kinh điển trong một bộ phim điện ảnh: “Xử bản trước, điều tra sau, đảm bảo sẽ không có một vụ án oan, án giả, án sai lầm.”

Chuyện Lưu Tổng vừa kể, nói không phải là trùng hợp cũng khó.

Giản Nhu không nhớ nổi cuộc vui kết thúc lúc nào. Cô chỉ lơ mơ cảm thấy giọt nước mưa giá lạnh rơi xuống mặt khiến cô tỉnh táo đôi chút, lúc đó cô mới phát hiện mình đã bị Trịnh Vĩ nhét vào trong một chiếc xe hơi sang trọng.

Trịnh Vĩ nói: “Tới khu Tinh Thành Quốc Tế.”

Cô lắc đầu, sửa lại: “Nhà tôi ở khu Lam Trù Danh Tọa, gần cổng Triều Dương ấy.”

Nói xong, cô tựa vào thành ghế, nhắm mắt thiếp đi. Lúc mở mắt, ô tô đã dừng lại trước khu chung cư Lam Trù Danh Tọa.

“Đến nơi rồi! Cám ơn anh!”

Giản Nhu xuống xe, hạt mưa rơi xuống người khiến cô tỉnh ngủ đôi chút nhưng vẫn không thể làm tan chất cồn trong cơ thể. Cô loạng choạng men theo lối đi trong ký ức, miệng vẫn hát nhẩm ca khúc ở phòng KTV vừa nãy: “Em muốn bỏ cuộc nhưng không thể, trái tim băng giá bắt đầu ấm áp trở lại... Từng phiến lá phong là nụ hôn say đắm của anh nhưng lại là hôn lên môi người khác...”

Cảm giác có tiếng bước chân đi theo, Giản Nhu liền quay đầu. Nhìn thấy Trịnh Vĩ, cô nhú mày. “Sao anh lại đi theo tôi? Tôi vẫn ổn, anh tiến đến đây là được rồi.”

Đi hai bước, phát hiện anh vẫn ở bên cạnh, cô bóp trán. “À, thật ngại quá! Anh cũng sống ở đây mà tôi quên mất. Tôi uống nhiều, thật sự đã uống nhiều rồi...”

Cô tiếp tục hát: “Từng phiến lá phong là vết tích anh để lại nhưng lại làm trái tim nhói đau. Em ôm vết thương, khổ sở chờ đợi...”

Do hát rất nhập tâm, Giản Nhu không để ý đường đi, chẳng may bị trượt chân. Cô vô thức túm lấy cánh tay Trịnh Vĩ mới có thể đứng vững.

“Anh thấy tôi hát có hay không?” Cô mỉm cười, ngẩng đầu nhìn anh.

“Chẳng hay chút nào.”

“Vậy sao? Thế mà Nhạc Khải Phi nói cũng được.” Ngừng vài giây, Giản Nhu tiếp tục lẩm bẩm: “Anh ta bảo, tôi đóng phim chẳng có tiền đồ gì cả, khuyên tôi luyện thanh nhạc, nếu may mắn... gặp được ca khúc kinh điển, không biết chừng sẽ nổi tiếng. Tôi cảm thấy anh ta nói rất có lý... Bấy năm rồi, ngay cả Trần Dao Dao cũng đã bật lên, trong khi tôi vẫn giậm chân tại chỗ... Nhạc Khải Phi bảo, tôi mà cứ tiếp tục như vậy, anh ta không muốn gia hạn hợp đồng với tôi nữa...” Lạc Tình nói tửu lượng của cô rất tốt, uống nhiều đến mức nào cũng không luống cuống, chỉ là lảm lòi hơn bình thường, sẽ túm lấy một người để nói chuyện, nói đến khi nào thiếp đi mới thôi. Có thể thấy hôm nay cô đã thật sự say rồi.

Trịnh Vĩ vẫn lặng thinh, để mặc Giản Nhu tiếp tục lảm nhảm: “Thời buổi này, làng giải trí cái gì cũng thiếu, ngoài người đẹp ra. Một năm, ba trường điện ảnh tuyển biết bao học viên... Vô số cô gái trẻ trung, xinh đẹp hơn tôi, tranh nhau cơ hội để leo cao. Sự nghiệp diễn xuất của tôi thật sự không có triển vọng... Thật ra ca hát cũng tốt, chẳng cần phải tiếp các đạo diễn, nhà đầu tư... và cả loại quan chức như anh.”

Giản Nhu rời khỏi cánh tay Trịnh Vĩ, tiếp tục chân nam đá chân chiêu đi về phía trước. Đi vài bước, cô chợt nhớ ra một chuyện quan trọng: “Không đúng, tôi đã chuyển nhà rồi. Tôi chuyển đến khu Tinh Thành Quốc Tế cơ mà, sao anh lại đưa tôi về đây? Anh muốn gì hả?”

Trước sự chỉ trích của cô, Trịnh Vĩ vẫn không lên tiếng. Anh đứng yên lặng trong cơn mưa bụi, như một pho tượng hoàn hảo.

Bộ váy của Giản Nhu đã ướt nước mưa, dính vào người lạnh buốt. Cô chậm chậm tiến lại gần, như muốn lấy chút hơi ấm từ anh. Cô chớp mắt, miệng thốt ra những lời mà chỉ lúc say cô mới dám nói: “Anh muốn ngủ với tôi thật sao? Đầu phải chúng ta chưa từng lên giường. Phụ nữ cởi quần áo đều như nhau cả, có gì khác biệt đâu!”

Cuối cùng Trịnh Vĩ cũng lên tiếng, giọng điệu vô cùng lạnh lẽo: “Em thường uống đến mức này sao?”

“Không phải. Hôm nay tôi rất vui, bởi vì có người cho tôi đóng vai chính, còn là dự án lớn nữa chứ!”

“Em muốn đóng vai chính đến vậy sao? Vì điều này, bảo em làm gì cũng được à?”

Giản Nhu nở nụ cười rạng rỡ. “Anh biết không? Tôi là diễn viên, không phải kỹ nữ... Khụ, mà sao anh biết...”

Giây tiếp theo, Trịnh Vĩ nắm lấy cánh tay Giản Nhu, lôi cô đi vào tòa nhà.

Cô không nhớ mình vào nhà anh như thế nào. Trong ký ức vụn vặt chỉ còn sót lại hình ảnh vào giây phút cánh cửa phòng đóng chặt, anh đột nhiên ôm cô, hôn cô cuồng nhiệt...

Dường như không muốn cho Giản Nhu cơ hội phản kháng, Trịnh Vĩ một tay đỡ gáy, một tay ôm eo cô, miệng lười nóng hổi mang theo hơi thở đàn ông nồng đậm tấn công đôi môi cô. Sự xâm chiếm mạnh mẽ như vũ bão ùn ùn kéo đến, khiến cô không còn đường thoát...

Thật ra, kể từ lúc đặt chân vào ngôi nhà này, Giản Nhu đã không có ý định trốn tránh, bởi vì cô biết rõ người đàn ông trước mặt từng học ở trường quân sự nhiều năm, thể lực tốt, thân thủ còn tốt hơn, dù cô có cố sức vùng vẫy cũng chỉ tốn công vô ích. Từ trước đến nay cô không bao giờ làm chuyện ngu xuẩn lãng phí sức lực.

Nhưng cô không ngờ nụ hôn của anh đến như những con sóng dữ dội, khiến cô chưa kịp có hành động phản kháng mang tính tượng trưng đã bị cuốn vào vực sâu không đáy, mất đi mọi cảm giác.

Cho tới khi lấy lại ý thức, hai cánh tay cô đã bắt giắc vòng ra sau cổ Trịnh Vĩ, toàn thân dính chặt vào người anh, không những thế cô còn chủ động hé miệng, đón nhận sự tấn công của anh.

Có lẽ do tác dụng của chất cồn, hoặc giả đã quá lâu không gần gũi, nụ hôn của anh phóng túng, thể hiện ham muốn mãnh liệt hơn bất cứ lần nào. Anh thậm chí không cho cô cơ hội hít thở. Trong lúc quay cuồng nghẹt thở, cô vẫn cảm thấy bàn tay đặt ở thắt lưng mình nóng bỏng, còn trái tim cô cũng đập thình thịch trong lồng ngực.

Nhiều năm qua, Giản Nhu đã chôn chặt tình cảm ở tận đáy lòng lạnh lẽo, nhưng chỉ một nụ hôn, thành trì cô tạo dựng suốt năm năm qua đã sụp đổ trong giây lát. Đến bây giờ cô mới nhận ra nỗi nhớ nhung vẫn không hề suy giảm.

Khao khát đè nén bao năm một khi đã bị khơi dậy sẽ không có cách nào dập tắt. Giản Nhu chỉ còn biết làm theo bản năng. Cô lần tay đến trước ngực người đàn ông, run run cởi từng chiếc cúc áo. Bàn tay to lớn đang đỡ gáy cô cũng trượt xuống bờ vai. Một tiếng “soạt” vang lên, bộ váy Giản Nhu thịch nhất rách toang, mảnh vải từ trên người cô rơi xuống, để lộ làn da đang dần trở nên nhạy cảm.

Trịnh Vĩ bế cô đi vào phòng ngủ... Bên ngoài cửa sổ, trên bầu trời chẳng có trăng cũng chẳng xuất hiện một vì sao.

Phòng ngủ không bật điện, chỉ có ánh đèn lờ mờ từ ngoài cửa sổ hắt vào. Giản Nhu nằm trên tấm chăn mềm mại, cố gắng mở to mắt nhìn người đàn ông đang ở trên người mình. Cô túm lấy tấm chăn lụa, từ cổ họng phát ra tiếng rên bị đè nén, tạo thành âm thanh mờ ám trong căn phòng tĩnh mịch.

Khi nụ hôn của anh dừng lại ở nơi nhạy cảm trên ngực, toàn thân Giản Nhu khẽ run rẩy.

“Trịnh Vĩ...” Vào thời khắc hai cơ thể chuẩn bị hòa hợp, tiếng rên của cô đầy vẻ mời gọi mê hoặc.

“Ừ.” Trịnh Vĩ đáp khẽ một tiếng. Anh nâng cằm Giản Nhu, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua khóe mắt, gò má ửng đỏ của cô.

Cô cũng lặng lẽ nhìn anh trong bóng tối. Gương mặt với đường nét góc cạnh rõ ràng, bờ môi mỏng hơi nhếch lên, còn đôi mắt đen chất chứa thâm tình như năm năm trước.

Năm năm dường như là cơn ác mộng... Nếu đây chỉ là một giấc mơ thì tốt biết bao. Nếu sau khi tỉnh lại, cô và anh vẫn ngọt ngào như đêm đầu tiên năm năm trước thì hạnh phúc biết mấy. Đáng tiếc, số phận đã đùa giỡn cô. Một bí mật động trời đã đập tan mọi giấc mơ đẹp đẽ của cô.

Một giọt lệ trào ra nơi khóe mắt Giản Nhu. Sau đó nước mắt không thể kìm nén, tuôn như thác lũ, ướt đầm đầu ngón tay người đàn ông...

Cô đúng là say thật rồi, nếu không, cô tuyệt đối không khóc trước mặt anh.

Trịnh Vĩ lại một lần nữa phủ môi xuống, mang theo nụ hôn như chất chứa thù hận khiến cô nghẹt thở. Giản Nhu muốn đẩy anh ra theo bản năng nhưng hai tay anh giữ chặt cổ tay cô, không cho cô cơ hội né tránh. Cô tuyệt vọng nhắm nghiền hai mắt. Sau đó những mảnh vụn ký ức đã không thể nối liền.

Đến khi Giản Nhu tỉnh lại từ cơn say, trời đã tờ mờ sáng. Trịnh Vĩ ôm cô ngủ rất say, da thịt kề sát, giống như trước kia. Điều khác biệt duy nhất là ngoài việc đầu đau như búa bổ và toàn thân không còn chút sức lực, xương cốt của cô vẫn nguyên vẹn, không bị anh dờ thành từng mảnh.

Một đến mức chẳng muốn động dậy, Giản Nhu lại nhắm mắt, tìm tư thế dễ chịu nhất trong lòng anh, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Có người nói, trong giấc mơ thường không có mặt trời, vậy mà cô lại mơ thấy mình bị mặt trời bao phủ, hay nói đúng hơn là hồi ức bị ánh sáng bao phủ.

Trong mơ, Giản Nhu vẫn ở độ tuổi mới chớm biết rung động. Người yêu thương cô nhất trên cõi đời này là bố vẫn còn sống. Tuy mỗi ngày công việc vô cùng bận rộn nhưng dù về nhà muộn thế nào, ông cũng đều kéo chân cho cô và Giản Tiệp. Mẹ cô vẫn chưa tái hôn, dẫu thường cần nhắc cô không cố gắng học hành, hay kêu ca trong nhà chỗ nào cũng thấy tóc rụng của cô nhưng trên mặt bà luôn nở nụ cười dịu dàng. Giản Tiệp vẫn chưa bị thương ở chân, vẫn là cô nữ sinh tự tin, xinh đẹp, đạt thành tích học tập xuất sắc, tuy em gái hơi kiêu ngạo và bướng bỉnh nhưng vẫn rất đáng yêu.

Cậu nam sinh cô thầm thương trộm nhớ thường xuất hiện với dáng vẻ rạng ngời như ánh mặt trời.

Mùa xuân, bầu trời xanh biếc, trong không khí thoang thoảng mùi hương hoa dành dành, tàu lượn siêu tốc lướt trên không trung, cô vừa hét lớn vừa túm lấy cánh tay cậu. Sợi dây thun buộc tóc rơi xuống, mái tóc dài đen nhánh của cô tung bay, bay cả vào mắt cậu...

Về nhà, cô viết tên “Vĩ” đầy quyền nhật ký với tình cảm mà cô muốn thổ lộ nhưng không thể thốt ra lời.

Đầu hạ, hàng liễu bên đường nhú chồi non mơn mớn, cành lá đung đưa trong gió nhẹ. Đi ngang qua quán kem, cô mời cậu ăn kem ốc quế, hai người vừa ăn vừa đi dưới bóng cây râm mát.

Cô hỏi cậu, sau này định thi vào trường đại học nào?

Cậu nói, cậu muốn thi vào trường quân sự bởi vì vào quân đội, mọi người sẽ gọi cậu là “chính ủy” chứ không phải “anh Vĩ [4]”. Lúc bấy giờ, cô không hiểu “anh Vĩ” nghĩa là gì, chỉ cảm thấy cách xưng hô này rất oai phong.

[4] Từ “chính ủy” đồng âm với “Trịnh Vĩ”.

Cậu hỏi cô: “Còn em thì sao?”

Cô đáp: “Em muốn thi vào vũ đoàn ba lê.”

Lúc bấy giờ, giấc mơ luôn xa vời, nhưng đường về nhà thì gần gũi.

Về đến nhà, cô cất cặp sách rồi chạy sang hỏi anh hàng xóm từng học trường quân sự. Anh hàng xóm cho biết, trường quân sự quản lý rất nghiêm, không chỉ quy định thời gian học tập và nghỉ ngơi, hằng ngày huấn luyện với cường độ cao, không có đời sống văn hóa tinh thần mà còn không thể tùy tiện ra ngoài, dù cuối tuần rồi trường cũng phải xin phép, hoàn toàn mất tự do cá nhân.

Nghĩ đến chuyện sau này khó có thể gặp cậu, cô cảm thấy hơi hụt hẫng. Tuy nhiên nghe nói trường quân sự rất ít con gái, không được phép yêu đương trong trường, sinh viên khó tìm được bạn gái, cô lập tức cảm thấy vui vẻ trở lại.

Mùa thu, lá cây bạch quả rụng đầy sân trường. Đến giờ tan học, đám học sinh ủa ra như ong vỡ tổ, Giản Tiệp ở lại lớp học thêm, không cùng Giản Nhu về nhà.

Khi ra ngoài cổng trường, một cánh tay mập mập đeo đồng hồ sáng loáng đặt lên vai cô. “Giản Nhu, xe nhà anh đậu ở đằng kia, vì tiện đường nên anh có thể đưa em về nhà.”

Cô kéo lọn tóc bị cánh tay đè lên, không cẩn thận làm đứt vài sợi nên đau điếng.

Một chiếc xe đạp đột nhiên xuất hiện trước mặt cô. Cậu nam sinh ngồi trên xe chống chân xuống đất, quay xe nửa vòng mới dừng lại. Do ngược sáng, cô không nhìn rõ gương mặt cậu, chỉ cảm thấy giọng nói của cậu vô cùng thu hút: “Về nhà không? Anh đưa em một đoạn.”

Ánh mắt của mọi người xung quanh khiến cô đỏ mặt. Cô cúi đầu, lặng lẽ ngồi lên chiếc xe đạp, khó khăn lắm mới không ngoác miệng cười.

Trên đường, cậu nam sinh đạp xe rất nhanh. Gió thổi vù vù bên tai tựa như có thể thổi bay người cô bất cứ lúc nào. Mấy lần cô định ôm eo cậu nhưng vừa giơ tay, gần chạm vào người cậu lại rụt tay về...

Mùa đông giá lạnh, xe buýt chạy chậm chậm trên con đường phủ một lớp tuyết mỏng. Cô ngẩng đầu, lên quan sát cậu nam sinh đứng bên cạnh. Không hiểu sao cô thích cảm giác toát ra từ người cậu hơn là diện mạo sáng sủa của cậu. Đó là cảm giác rất khó diễn tả, luôn khiến cô rung động. Nhờ ánh đèn đường ở bên ngoài chiếu vào, cô nhìn thấy vết bầm tím nhàn nhạt dưới cằm cậu. Tuy vết bầm đã mờ đi nhiều nhưng trong mắt cô trông nó vẫn rất đáng sợ.

Quen nhau lâu như vậy, cô chưa từng hỏi về gia đình cậu, cậu cũng không bao giờ nhắc tới, vì vậy cô thật sự không hiểu tại sao cậu thường bị đánh.

Một lúc sau, cô không kìm được cất tiếng hỏi: “Xã hội cũ đã bị lật đổ từ lâu, sao anh vẫn sống khổ cực, làm than thế?”

“Hả...” Cậu nam sinh ngăn người vài giây rồi mới sờ cằm, bình thản trả lời: “Trong tư tưởng của bố anh, cường quyền không những dùng bạo lực để tranh đoạt mà còn phải duy trì bằng bạo lực.”

“Anh từng nghĩ đến chuyện đấu tranh bao giờ chưa?”

“Đấu tranh ư?” Cậu nhìn cô bằng ánh mắt hứng thú. “Đấu tranh thế nào?”

Cô cố nghĩ, sau đó đưa ra ý kiến mà cô tự cho là thông minh: “Ví dụ... anh hãy bỏ nhà ra đi!”

Cậu nam sinh lặng thinh. Cô coi sự trầm mặc của cậu là đồng tình, bắt đầu vạch kế hoạch giúp cậu: “Bà nội em có một ngôi nhà cũ. Sau khi bà qua đời, nơi đó không có ai ở. Anh có thể sống tạm ở đấy.”

Sau đó cậu thật sự bỏ nhà ra đi, đến sống trong ngôi nhà cũ của bà nội cô. Cô mang bàn cờ đến cho cậu giải khuây, ra điều kiện khi nào thua, cô sẽ ra về. Kết quả cả buổi tối, cô không thua lấy một lần. Đã hứa cùng nhau ngắm mặt trời mọc, kết quả cô đã ngủ quên mất.

Rất lâu sau này, cô nghĩ mãi vẫn không sao hiểu nổi, rõ ràng mình chỉ cứu cậu khỏi hoàn cảnh lâm than, khổ cực một cách trong sáng, tại sao người nhà của cậu lại cho rằng cậu bỏ nhà trốn đi, khiến cậu bị phạt nặng hơn?

Năm đó, cô mới mười ba tuổi, độ tuổi mới chớm biết yêu. Cô thích một người đến quay cuồng đầu óc. Ngay cả gấu chiếc áo phông mà cậu xé rách để buộc đầu gối bị thương của cô, cô cũng giặt sạch rồi thắt lên cái chuông gió treo ở cửa. Mỗi lần gió thổi, miếng vải bay bay, trái tim cô cũng bồng bênh theo.

Còn cả mẫu giấy cậu kẹp trong tấm vé xem phim đưa cho cô, trên đó viết dòng chữ: “Anh sẽ đợi em ở cổng rạp chiếu phim lúc sáu giờ tối nay. Anh có chuyện muốn nói với em.”

Một câu nói ngắn gọn mà cô đọc không biết bao nhiêu lần, cũng không ngừng suy đoán, cậu muốn nói điều gì với cô? Liệu có phải là câu cô muốn nghe nhất: Anh thích em?

Tuy nhiên số phận đã đùa giỡn cô. Đúng lúc cô chờ đợi buổi hẹn hò đầu tiên với cậu thiếu niên thì gia đình cô xảy ra biến cố bất ngờ, khiến thế giới của cô sụp đổ trong giây lát.

3. Chương 3: Scandal

Lúc Giản Nhu tỉnh dậy từ giấc mộng đẹp, bầu trời đã chuyển sang màu xanh lam, bóng tối không còn, mưa cũng đã ngừng rơi. Cô quay sang bên cạnh, người đã không thấy bóng dáng.

Bỏ qua cảm giác hụt hẫng trong lòng, Giản Nhu cuộn chăn ngồi dậy. Cô chợt phát hiện bên gối có một mảnh giấy, nét bút mạnh mẽ, đúng phong cách của Trịnh Vĩ: “Tôi đi làm. Đồ ăn sáng trong hộp giữ nhiệt, em ăn rồi hẵng về.”

Giản Nhu quần khăn tắm đi ra ngoài phòng ăn. Nhìn thấy chiếc bàn ăn làm bằng gỗ lim theo kiểu cổ xưa, cô thần thờ một lúc mới lấy đồ ăn ra khỏi hộp giữ nhiệt.

Sữa đậu nành thơm nồng vẫn còn nóng, món quẩy thơm phức giòn tan. Thì ra tiệm bán đồ ăn sáng ở con đường đối diện vẫn còn mở cửa.

Ăn vài miếng, Giản Nhu mới chợt nhớ ra một chuyện quan trọng, cô không có quần áo để mặc. Rà soát danh bạ điện thoại từ đầu đến cuối, cuối cùng cô quyết định gọi cho Lạc Tình.

Giọng ngái ngủ của Lạc Tình truyền tới: “A lô!”

“Mình đang ở phòng số 1 tầng 19 lô E tòa nhà Lam Trù Danh Tọa, cậu hãy cầm quần áo đến đây đón mình. Nhanh lên!”

“Quần áo ư? Thế quần áo của cậu đâu rồi?”

“Tối qua mình uống say, váy bị người ta xé rách rồi.”

“Là đàn ông hay phụ nữ?”

Chuyện này quan trọng sao? Giản Nhu đáp ngắn gọn: “Đàn ông!”

Giọng nói ở đầu kia điện thoại không còn chút gì gọi là buồn ngủ: “Cậu... Có phải tối qua cậu lên giường với đàn ông rồi không?”

“Cậu còn có thể nghĩ ra khả năng khác không?” Giản Nhu hỏi lại.

Lạc Tình đương nhiên không thể, bởi vì những trường hợp khác gần như bằng không.

Sau mấy ngày bị những cơn mưa gột sạch, lúc này bầu trời trong xanh, ánh ban mai xuyên qua lớp sương mù bàng bạc. Cây cầu vượt vô cùng huyền ảo, tiếng còi xe không ngừng vang lên khiến con người không thể cảm nhận được ánh nắng rực rỡ.

Lạc Tình nóng ruột mở “con đường máu” trên cầu vượt vào đúng giờ cao điểm để đến căn hộ chung cư không được coi là cao cấp, thậm chí hơi nhỏ và đơn giản. Trong căn hộ, đồ đạc duy nhất có giá trị là bộ bàn ăn bằng gỗ lim chạm trổ cầu kỳ trong phòng ăn. Nhưng bộ bàn ăn này lại hoàn toàn lạc lõng với tổng thể căn hộ nên càng nhìn càng chói mắt.

Người được coi là “nạn nhân” đang quần khăn tắm trắng tinh, ngồi bên chiếc bàn gỗ lim chén quẩy, uống sữa đậu nành ngon lành, Lạc Tình hận đến mức không thể cầm cái quẩy đập chết bạn.

Cô ném bộ váy trong tay xuống trước mặt Giản Nhu, điều hòa nhịp thở rồi mới gầm lên: “Chẳng phải cậu nói tối qua cậu say rượu nên bị người ta chơi sao? Mình phải vượt ba lần đèn đỏ để phóng đến đây. Hóa ra cậu giỡn chơi đấy à?”

“Nạn nhân” chỉ vào dấu hôn chi chít trên vai mình, lại chỉ vào đồng váy áo hàng hiệu nhàu nát trên ghế, giọng điệu thần nhiên như mọi chuyện không liên quan đến mình: “Thế này vẫn chưa đủ rõ ràng sao? Lẽ nào mình phải ôm ga trải giường khóc lóc thảm thiết như mấy cô nữ chính trong các bộ phim truyền hình thần tượng thì cậu mới tin lời mình?”

Lạc Tình ngẫm nghĩ, cảnh đó đúng là không phù hợp với tác phong của Giản Nhu. Là bạn bè lâu năm, Lạc Tình hiểu rõ tính cách luôn nghiêng rằng nuốt vào lòng của Giản Nhu hơn ai hết. Cô càng tỏ ra vô tâm vô tư, trong lòng càng rỉ máu. Nếu cô ôm gối khóc lóc thảm thiết, kể lể chuyện bị thảm mình gặp phải, không cần nói cũng biết, chắc chắn cô đang thử vai.

Nghĩ đến đây, Lạc Tình chỉ muốn lột da người đàn ông hạ lưu vô liêm sỉ đó, nếu Giản Nhu vẫn chưa làm vậy.

“Người đàn ông kia đâu rồi?” Lạc Tình ngó nghiêng một vòng nhưng không thấy bóng dáng đối phương. “Anh ta còn sống không?”

“Đi rồi! Anh ta vội đi làm.”

Nói như vậy tức là hai bên đã giải quyết mọi chuyện trong hòa bình. Ừm, không thể không công nhận đây là một quyết định sáng suốt. Dù sao với tính chất công việc của Giản Nhu, vụ này không thích hợp kiện cáo ầm ĩ, làm thế không biết chừng thân bại danh liệt, còn bị thiên hạ cười là “bán thân để đánh bóng tên tuổi” ấy chứ.

Lạc Tình kéo ghế ngồi xuống rồi hỏi bạn: “Anh ta định bồi thường cho cậu thế nào?”

Giản Nhu chỉ vào đồng đồ ăn sáng trên bàn. “Anh ta đi mua đồ ăn sáng ỉnh, sữa đậu nành mới nấu, quẩy mới rán, mùi vị không tồi. Cậu cũng ném thử đi!”

“Trời ạ, cậu không nhầm đấy chứ? Ở đâu chui ra loại cực phẩm này?”

“Không thì sao? Lẽ nào anh ta phải đưa mình lên du thuyền thưởng thức món ăn Pháp, nhân tiện mở chai rượu vang chúc mừng à?”

Lạc Tình thật sự không hiểu nổi. Bây giờ là thời buổi nào mà một người phụ nữ vừa bị xâm phạm còn giữ tâm trạng điềm nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra? Điều quan trọng hơn cả, người phụ nữ đó là Giản Nhu, cô bạn “ăn chay lễ Phật”, tu thân dưỡng tính, tránh đàn ông như tránh loài rắn rết.

“Cậu không sao đấy chứ?” Lạc Tình dò hỏi.

Giản Nhu nhướn mày, vẫn là cặp mắt điềm tĩnh ngàn năm không đổi, chỉ là lúc này trong đó xuất hiện một lớp sương mỏng. “Cậu yên tâm đi, mình vẫn ổn.”

“Cậu không thể bỏ qua cho anh ta!” Lạc Tình đưa ra ý kiến có tính xây dựng. “Dù không đòi biệt thự ở khu Tam Hoàn, cậu cũng nên yêu cầu anh ta bồi thường phí tổn thất tinh thần.”

Giản Nhu rút tờ giấy ăn lau miệng. “Anh ta làm gì có tiền. Loại nhân viên công vụ sáng chín giờ đi làm, chiều năm giờ tan sở như anh ta, dù tham gia dự án của nhà nước đi chăng nữa, thu nhập hàng tháng cùng lắm cũng chỉ mấy chục ngàn tệ, lấy đâu ra tiền tặng biệt thự ỉnh?”

“Nhân viên công vụ ư?” Lạc Tình càng mù mờ. “Chẳng phải tối qua cậu tiếp nhà đầu tư của dự án Leo cao sao? Ở đâu ra loại ”ăn cơm chùa [1]” đó?”

[1] Ăn cơm chùa: chỉ người nhà nước, có mức lương ổn định.

Đúng lúc này chuông cửa đột nhiên vang lên, Giản Nhu ”suyt” một tiếng, Lạc Tình đành nuốt thối mắc xuống cổ họng. Đường như biết rõ người bên trong sẽ không trả lời, người ở ngoài cửa cất cao giọng: “Giản tiểu thư! Chào cô! Tôi là chủ cửa hàng ở trung tâm thương mại Đông Phương Ports. Rất xin lỗi, do bị tắc đường nên tôi mang váy đến hơi muộn.”

Đợi một lúc vẫn không thấy bên trong trả lời, anh ta nói tiếp: “Nếu cô không tiện, tôi để túi váy ngoài cửa, không làm phiền cô nữa...”

Đến khi bên ngoài không còn động tĩnh, Giản Nhu mới mở hé cửa, giơ tay lôi túi quà tặng đóng gói rất đẹp vào nhà.

Giản Nhu mở túi đồ, bên trong là bộ váy y hệt bộ cô mặc tối qua, cùng kích cỡ cũng nên. Điểm khác biệt duy nhất là bộ váy này mới tinh.

Giản Nhu thần thờ nhìn bộ váy một lúc. Khi ngoảnh đầu lại, thấy gương mặt đầy dấu hỏi của Lạc Tình, cô lên tiếng: “Nếu sớm biết anh ta có lương tâm, bồi thường váy ỉnh, mình đã không phiền đến cậu.”

Cuối cùng cô bạn cũng nói được một câu tử tế. Không phải vì mang váy cho bạn, Lạc Tình cũng chẳng cần vượt đèn đỏ ba lần.

Lạc Tình bắt giác quan sát Giản Nhu. Từ trước đến nay cô luôn mang vẻ đẹp phong tình, nhưng hôm nay vẻ đẹp đó hơi khác thường, nơi khóe miệng gợi cảm ẩn hiện nụ cười tự giễu, khóe mắt cũng thấp thoáng ý cười chế nhạo, trong cặp mắt mơ màng có vài tia máu đỏ cho thấy vẻ tiều tụy.

Dựa vào trực giác, Lạc Tình cảm thấy Giản Nhu hôm nay rất bất thường. “Giản Nhu, cậu hãy nói thật ỉnh biết, có phải cậu...” Gương mặt Lạc Tình tỏ vẻ nghiêm túc hiếm thấy. “Cậu đã yêu anh ta rồi?”

“Yêu anh ta ư?” Nét cười nơi khóe miệng Giản Nhu càng rõ, giống như cô vừa nghe thấy một câu chuyện hết sức hài hước. Tuy nhiên Lạc Tình vẫn bắt được vẻ cứng đờ vụt qua rất nhanh trong nụ cười của bạn.

“Được rồi, không nói linh tinh nữa, mình đi mặc đồ đây.” Giản Nhu đứng dậy.

Xem ra tìm hiểu sự thật từ miệng Giản Nhu là điều không thể. Nhân lúc Giản Nhu đi mặc đồ, Lạc Tình liền gọi điện cho quản lý Uy Gia.

Nói vòng vo vài câu, Lạc Tình mới hỏi đến vấn đề trọng tâm: “Uy Gia, tôi nghe nói tối qua Giản Nhu bị một người làm công ăn lương lừa đi, ai có khả năng đó? Không ngờ Giản Nhu lại để anh ta toại nguyện.”

“Ngoài Trưởng phòng Trịnh thì còn ai vào đây nữa!”

“Trưởng phòng Trịnh nào cơ?”

“Còn có thể là ai? Chính là người cô suốt ngày dò hỏi số di động ấy...”

Bàn tay cầm điện thoại của Lạc Tình run run. “Ý anh là... Trịnh Vĩ?”

“Ừ! Chắc chắn cô không thể ngờ, hóa ra cậu ta lại là fan của Giản Nhu...” Uy Gia nói câu gì đó nhưng Lạc Tình chẳng có tâm trạng nghe tiếp.

Trịnh Vĩ, thì ra là anh! Bây giờ cô mới hiểu tại sao Giản Nhu lại có phản ứng như vậy. Giản Nhu đã động lòng?

Không sai! Những người phụ nữ từng gặp Trịnh Vĩ rất khó tránh khỏi sự rung động. Nhưng sau khi rung động, bọn họ cũng khó tránh khỏi tình trạng đau lòng bởi Trịnh Vĩ có mọi thứ mà phụ nữ ao ước, trừ sự chung thủy.

Bây giờ mới biết đây là nhà của Trịnh Vĩ, Lạc Tình quan sát tỉ mỉ căn hộ giản dị này. Quả nhiên là phong cách của anh, lạnh lẽo như không thể lạnh lẽo hơn.

Nghe nói muốn tìm hiểu một người đàn ông, nhất định phải xem thư phòng của anh ta. Lạc Tình âm thầm đi vào thư phòng với tâm trạng háo hức.

Có lẽ do thói quen được tôi luyện từ trường quân sự, thư phòng của Trịnh Vĩ rất ngăn nắp và gọn gàng, không hề lộn xộn, trừ quyển tạp chí rơi ở một góc.

Lạc Tình nhặt lên xem. Trên trang bìa in hàng chữ nổi bật: “Thiếu gia của công ty truyền thông Thế kỷ tuyên bố ly hôn. ”Tiểu tam” chờ đợi năm năm cuối cùng cũng tu thành chính quả.” Trên trang bìa còn có hai tấm ảnh, một tấm chụp từ mấy năm trước, Nhạc Khải Phi ôm Giản Nhu rời khỏi một câu lạc bộ cao cấp chỉ hội viên mới được vào, tấm ảnh còn lại chụp thời gian gần đây, hai người ngồi đối diện tại quán cà phê ở khách sạn, chuyện trò vui vẻ.

Lạc Tình buông quyển tạp chí. Phát hiện trên giá sách có một chồng đĩa phim, cô tò mò lấy ra xem. Tất cả đều là phim truyền hình và điện ảnh có sự tham gia của Giản Nhu.

Uy Gia nói anh là khán giả hâm mộ của Giản Nhu. Ban đầu cô còn ngờ vực, nhưng bây giờ cô đã tin hoàn toàn.

Trong nhà vệ sinh, Giản Nhu đã thay bộ váy mới. Cô không ra ngoài ngay mà đứng bên bồn tắm, lạnh lẽo ngắm nhìn những cánh hoa hồng vẫn còn nổi trên mặt nước.

Trong đầu cô chợt vụt qua một cảnh tượng. Anh bế cô vào phòng tắm lúc cô đã thiếp đi. Anh thử nhiệt độ của nước rồi mới đặt cô xuống bồn. Động tác của anh rất nhẹ nhàng, như sợ đánh thức cô. Anh dùng khăn mặt ẩm lau lớp trang điểm khó coi của cô. Khí lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào khiến cô bất giác run run. Anh lập tức dừng động tác. Cô mở mắt nhìn anh, cơ thể áp sát một cách tự nhiên. “Em lạnh!”

Anh ôm cô rất lâu, cho đến khi cô thôi run rẩy. “Em còn lạnh không?”

Cô lắc đầu, người không còn giá lạnh nhưng cô vẫn lưu luyến hơi ấm của anh. Anh cũng không buông cô ra, từ đầu đến cuối giữ nguyên một tư thế.

Cho đến khi cô gần chìm vào giấc ngủ, anh mới ghé sát tai cô, thì thầm: “Em biết không? Người phụ nữ anh muốn, từ đầu đến cuối chỉ có một mình em...”

Người phụ nữ anh muốn, từ đầu đến cuối chỉ có một mình em! Nếu nghe câu này từ mấy năm trước, chắc hẳn Giản Nhu sẽ mỉm cười, nói với anh: “Trên đời này chẳng có người đàn ông nào chỉ muốn một người phụ nữ.”

Nhưng lúc bấy giờ cô lại không muốn cười. Cô cố gắng mở mắt nhưng mí mắt nặng trĩu, không tài nào mở nổi. Cuối cùng môi Giản Nhu hơi động đậy, cô hàm hồ trả lời: “Em không muốn biết.”

Trên đường về, Lạc Tình lái xe rất nhanh. Gió lạnh từ bên ngoài thổi vào khiến da thịt Giản Nhu trở nên lạnh buốt, cơn đau đầu càng dữ dội. Tuy nhiên cô không muốn đóng cửa sổ xe, không muốn nhốt mình trong không gian kín mít, khó thở.

Lạc Tình dõi mắt về phía trước, sắc mặt không thay đổi. “Uy Gia nói... anh ta là Trịnh Vĩ, có đúng vậy không?”

Giản Nhu nhúc nhích cơ thể cứng đờ. “Ừ!”

Lạc Tình không hỏi gì thêm mà điều chỉnh nhạc to hơn một chút. Tiếng nhạc rock âm âm, không rõ giai điệu.

Không phải Giản Nhu không muốn nói thẳng với bạn, chỉ là quá khứ của cô và Trịnh Vĩ liên quan đến quá nhiều điều bí mật chẳng cách nào đề cập, thành ra cô cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, kể thế nào với Lạc Tình.

Vừa dừng xe dưới khu chung cư của Giản Nhu, Uy Gia đã gọi cho Lạc Tình, kêu đi bàn một hợp đồng quảng cáo. Sau khi cúp máy, Lạc Tình vỗ tay bạn. “Sự việc đã xảy ra rồi, cậu cứ coi như đóng một cảnh giường chiếu, xuống giường là thoát khỏi vai diễn.”

Do dự một lát, Giản Nhu lên tiếng: “Thật ra... mình và anh ấy...”

“Mình biết, anh ta rất mê cậu.” Lạc Tình nở nụ cười vô tư. “Nhưng mình thật sự không hiểu nổi, mấy vai diễn vớ vẩn của cậu có điểm gì thu hút anh ta? Đúng là chịu chết, chẳng biết con mắt thường thức của anh ta thế nào nữa. Được rồi, cậu đừng nghĩ ngợi nhiều, mau lên nhà nghỉ ngơi đi!”

Không đợi Giản Nhu giải thích, Lạc Tình đã nhanh chóng lái xe rời đi, tựa như không muốn nói nhiều về đề tài này.

Giản Nhu lên nhà. Buổi trưa nắng vàng rực rỡ, căn phòng ấm áp. Cô đóng kín rèm cửa ở phòng khách, phòng ăn, phòng ngủ và cả nhà bếp. Tuy nhiên tia nắng vẫn chiếu vào qua các khe hở, thâm nhập vào thế giới của cô từng chút một, không cách nào ngăn cản hay trốn tránh.

Cuối cùng cô lặng lẽ đi đến bên giường, ngồi xuống sàn nhà, lấy cái hộp gỗ trắc tinh xảo từ ngăn kéo ra đặt lên đầu gối, sau đó chậm rãi mở nắp. Bên trong là năm cái hộp nhung màu đen nhỏ xếp thẳng hàng. Giản Nhu cầm cái hộp ở trên cùng, mở nắp. Ánh sáng lấp lánh từ viên kim cương hiện ra trước mắt cô.

Anh tiết lộ, đây là anh nhờ người đặt tận bên Pháp, là món quà độc nhất vô nhị. Cô nói với anh, cô rất thích món quà này. Thật ra cô không nói dối. Vừa nhìn thấy thiết kế giống hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau, cô đã thích chiếc nhẫn này. Giản Nhu đeo nhẫn vào ngón áp út, giơ lên cao, đúng chỗ có tia nắng. Ánh sáng khúc xạ từ viên kim cương khiến cô chói mắt.

Một ngày của nhiều năm trước, ánh sáng từ viên kim cương cũng lấp lánh trước mặt cô như bây giờ. Đó là một buổi tối đầu đông, Trịnh Vĩ thận trọng đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa của cô. “Em có thích không?”

“Kim cương nhỏ quá!” Cô cười, ngả đầu vào vai anh. “Nhưng em rất thích!”

“Đợi đến sinh nhật sang năm, anh sẽ tặng em chiếc lớn hơn...” Anh nắm tay cô, sờ vào ngón áp út. “Đeo vào ngón này.”

Mười ngón tay đan vào nhau, lời hứa hẹn của anh rất cảm động.

“Mỗi năm, anh đều tặng quà sinh nhật cho em chứ?” Cô hỏi.

“Ừ!”

“Ngộ nhỡ chúng ta chia tay thì sao?”

“Chúng ta sẽ không bao giờ chia tay.” Anh nói một cách kiên quyết.

“Đấy là em nói ”nếu như“.”

Anh ngẫm nghĩ, vòng tay ôm cô từ phía sau. “Em có hy vọng anh tặng cho em không?”

Cô sờ vào viên kim cương tinh xảo trên ngón tay. “Có chứ! Nếu chúng ta chia tay, em vẫn mong mỗi năm anh đều tặng quà sinh nhật cho em. Lúc nhận quà, chắc chắn em sẽ nhớ đến anh. Cũng như lúc chọn quà cho em, nhất định anh cũng nhớ tới em. Sau này, nếu chúng ta không thể có một kết cục tốt đẹp, anh có thể thỉnh thoảng nhớ đến em, còn em...”

Anh lập tức chặn miệng cô bằng một nụ hôn nồng nàn, đến lúc cô cảm thấy nghẹt thở, anh mới hài lòng buông tha. “Có phải em muốn ”phim giả tình thật” với ngôi sao nam nào hay không? Dù là thật đi chăng nữa, em cũng bỏ ngay ý định, ngoan ngoãn ở bên cạnh anh cả đời đi! Anh sẽ không bao giờ rời xa em.”

“Ng ngoan ở bên anh cả đời? Anh có nuôi nổi em không?”

“Chuyện nhỏ.”

“Wow... Vậy em thích cái bàn gỗ trắc trưng bày ở cửa hàng hôm qua ấy, lúc nào anh mới mua cho em?”

“Em đừng sốt ruột, sớm muộn cũng sẽ có ngày bất kể em thích thứ gì, anh đều có thể mua cho em...”

Cô nở nụ cười ngọt ngào, dùng hai tay nâng gương mặt ngấm mỡ không chán của anh. “Em yêu anh!”

“Anh sẽ mãi mãi là của em.”

Lời hứa của anh như đóa hoa anh túc, biết rõ có độc nhưng cô vẫn cam tâm tình nguyện chìm đắm, không thể thoát khỏi.

Cô nhẹ nhàng vuốt ve sống mũi thẳng, đôi môi mỏng của anh. “Anh chàng đẹp trai! Sau này để em nuôi anh, em sẽ nuôi anh cả đời!”

Năm đó, cô mới mười chín tuổi, độ tuổi luôn tưởng rằng tình yêu là vĩnh hằng tựa như viên kim cương. Nhưng không ngờ, kim cương mãi mãi không thay đổi, còn tình yêu của cô và anh lại tan vỡ chỉ sau một đêm.

Hôm hai người chia tay, ánh nắng ngày hè như thiêu như đốt. Trịnh Vĩ xuất hiện trước mặt cô, mồ hôi ròng ròng trên trán. Vẫn chưa kịp điều hòa hơi thở, anh đã nắm tay cô, lôi ra ngoài cửa.

“Anh định đưa em đi đâu thế?” Cô hỏi.

“Anh lấy được sổ hộ khẩu rồi, chúng ta đi đăng ký kết hôn!” Bởi vì quá hưng phấn, anh không để ý đến vẻ lạnh lẽo trong mắt cô.

Cho tới khi cô dùng toàn lực rút tay về, anh mới kinh ngạc nhìn cô.

“Chúng ta chia tay đi!”

“Gì cơ?” Anh tưởng mình nghe nhầm.

Cô lặp lại rành rọt từng từ một: “Chúng ta... chia tay... đi!”

“Tại sao?”

“Bởi vì em không muốn kết hôn với anh. Từ trước đến giờ em chưa bao giờ nghĩ tới điều đó...”

Giản Nhu tưởng rằng, để từ chối lời cầu hôn của một người đàn ông, không có câu nào dứt khoát hơn câu này. Cô tưởng tình cảm của hai người sẽ chấm dứt từ đây. Cô tưởng giữa bọn họ không còn bất cứ khả năng nào nữa.

Nhưng không ngờ, mỗi năm anh đều gửi tặng quà sinh nhật cho cô, chưa bao giờ gián đoạn. Lần nào cô cũng phải ký tên nhận quà, nhân viên chuyển phát nhanh mới chịu rời đi. Nhưng cô chưa từng bóc ra mà đặt chúng vào một cái hộp rồi khóa chặt.

Cho đến ngày sinh nhật năm nay, cô và mấy người bạn đi chơi, tối muộn mới cùng Lạc Tình về nhà. Nhân viên chuyển phát nhanh đứng đợi ngoài cửa, lạnh đến run người. Lúc cô ký nhận, Lạc Tình đã nhanh chóng lấy gói đồ từ tay anh chàng nhân viên rồi mở ra xem.

Một cái hộp nhưng nhỏ rơi ra ngoài. Lạc Tình kinh ngạc reo lên: “Ôi! Là nhẫn kim cương. Đẹp quá! Ai tặng cậu thế?”

Giản Nhu kinh ngạc đến mức không thốt ra lời.

Lạc Tình lại xem tờ biên lai chuyển phát nhanh dán ở ngoài vỏ hộp. “Trịnh tiên sinh? Không phải là Trịnh Tổng mà cậu phải tiếp tới qua tặng đây chứ? Mình thấy anh ta đâu phải kiểu người sáng tạo... thế mà lại nghĩ ra trò gửi tặng nhẫn kim cương qua chuyển phát nhanh cơ đấy!”

Sau đó Giản Nhu bóc tất cả hộp quà, phát hiện bên trong đều là nhẫn kim cương. Chiếc nào cô cũng lôi ra thử, kích cỡ vừa vặn ngón áp út của cô.

Đúng lúc này điện thoại đổ chuông, cắt ngang hồi ức của Giản Nhu. Cô nhìn dây số có thể đọc thuộc lòng trên màn hình, nắm chặt di động trong tay. Theo từng hồi chuông, chiếc điện thoại cũng rung rung. Đến lúc bàn tay tê dại, cô mới quyết tâm tắt máy.

Nửa tiếng sau, điện thoại lại đổ chuông. Vừa định từ chối cuộc gọi, Giản Nhu chợt phát hiện trên màn hình hiển thị cuộc gọi quốc tế từ Toronto.

Cô lập tức bắt máy, đầu bên kia vang lên giọng nói sột ruột của Giản Tiệp: “Chị, cuối cùng chị cũng nghe máy. Nếu vẫn không thể liên lạc với chị, chắc mẹ sẽ về nước tìm chị mất.”

Giản Nhu hắng giọng, giọng điệu tỏ ra nhẹ nhõm: “Tối qua chị đi chơi với bạn, quên không mang theo di động.”

“Bạn ư? Có phải anh chàng ”thái tử” của công ty truyền thông Thế kỷ không?”

Nhắc đến Nhạc Khải Phi, Giản Nhu bất giác bóp trán. “Em đừng tin những lời bịa đặt của đám phóng viên báo lá cải. Vụ ly hôn của Nhạc Khải Phi chẳng liên quan gì đến chị.”

“Nhưng có hình ảnh tức là sự thật.”

Hình ảnh ư? Sự thật ư? Được thôi! Giản Nhu thừa nhận nhiều năm trước, khi còn ít tuổi và ngu ngốc, đúng là cô từng quyến rũ người ta, nhưng đó là chuyện xảy ra từ đời tám hoánh nào rồi. Tuy nhiên với khả năng liên tưởng siêu phàm của đám phóng viên báo lá cải, khi Nhạc Khải Phi ly hôn, bọn họ đã chụp cái mũ “tiểu tam” lên đầu cô, khiến cô bỗng dưng nhảy lên trang nhất mà không tốn một chút công sức.

Ở tận Toronto xa xôi mà Giản Tiệp còn đọc được tin, chứng tỏ hiệu quả tuyên truyền lý tưởng đến mức nào, mức độ nổi tiếng của cô lại lên một tầng ới.

“Chị đừng giấu em nữa!” Giản Tiệp nói như thể biết rõ nội tình. “Anh chàng Nhạc Khải Phi đó là ”tình yêu đích thực” của chị, đúng không? Bây giờ anh ta đã ly hôn, chị và anh ta sẽ có cơ hội tái hợp?”

“Tình yêu đích thực? Chị nói với em bao nhiêu lần rồi, trên thế giới này không có cái gọi là tình yêu đích thực...”

Giản Nhu còn đang nỗ lực giải thích, đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói ôn hòa của mẹ cô: “Nhu Nhu...”

Nghe thấy giọng nói có tác dụng như một liều thuốc tăng cường sinh lực của mẹ, Giản Nhu phấn chấn hẳn. “Mẹ, gần đây sức khỏe của mẹ thế nào, lưng còn đau không ạ?”

“Lưng của mẹ khỏi rồi. Bác sĩ con tìm ẹ không tồi, mẹ đi khám vài lần là đỡ ngay.”

“Vâng! Lần sau mẹ nhớ cẩn thận, đừng để bị trật đốt sống nữa.”

“Nhu Nhu, tin tức trên mạng có thật không? Mẹ không tin con phá hoại cuộc hôn nhân của người khác.”

Giản Nhu đang định nói chỉ có mẹ là người hiểu cô nhất thì bà Giản tiếp tục: “Bất kể người đó có phải vì con nên mới ly hôn hay không, nếu con có tình cảm với cậu ta thì đừng bỏ lỡ một lần nữa.”

“Vâng...” Tóm lại, sự việc này khó giải thích rõ ràng, Giản Nhu cũng chẳng buồn nhiều lời, chỉ nghiêm túc lắng nghe những lời dạy bảo mười năm như một của mẹ.

Cho đến khi nghe mẹ nói: “Ly hôn cũng chẳng sao, dù con tìm người thế nào, mẹ đều ủng hộ con”, Giản Nhu bất giác nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út, lời nói từ tận đáy lòng không cẩn thận bật ra khỏi miệng: “Bất kể anh ấy là người thế nào, mẹ cũng ủng hộ sao?”

“Chỉ cần con thích.”

“Nếu...”

“Con nói gì? Mẹ nghe không rõ.”

“... Không có gì ạ! Mẹ, con thật sự chưa tìm được người mình thích. Khi nào gặp, con nhất định sẽ dẫn đến để mẹ thẩm định đầu tiên.” Kết thúc lời hứa chân thành, Giản Nhu chuyển đề tài: “Đúng rồi, lần trước mẹ nói muốn tìm một miếng đất để xây mộ cho bố, mẹ đã tìm được chưa ạ?”

“Mẹ chọn được vài miếng rồi, phong cảnh rất tuyệt nhưng giá hơi cao.”

“Tiền không thành vấn đề, quan trọng là địa điểm tốt, tốt nhất gần nhà một chút.”

“Ừ, mẹ cũng nghĩ vậy. Khi nào con sang bên này thì quyết định giúp mẹ đi!”

“Vâng, đợi hoàn thành xong bộ phim đang quay dở, con sẽ tới thăm hai người.”

Đầu bên kia điện thoại lại vang lên tiếng của Giản Tiệp: “Chị, bọn em sắp nghỉ hè rồi. Em định về Bắc Kinh trong kỳ nghỉ, tìm xem có công việc thích hợp hay không.”

“Về nước tìm việc ư? Em có biết bây giờ có bao nhiêu người muốn ra nước ngoài không?”

“Nhưng em thấy hơi nhớ cuộc sống ở nhà.”

“Em nói đùa với chị phải không?” Câu này mà thốt ra từ miệng người khác, có lẽ Giản Nhu sẽ tin, nhưng từ miệng Giản Tiệp nên cô tuyệt đối không tin được.

Quả nhiên bà Giản tiết lộ cho cô biết sự thật: “Đừng tin em con! Tháng trước làm phiên dịch ột đoàn khảo sát từ trong nước qua đây, nó quen một người đàn ông. Người ta nói, khi nào nó về nước sẽ mời nó ăn cơm. Có lẽ chỉ là lời mời khách sáo thôi nhưng em con cứ vương vấn mãi trong lòng.”

“Hả? Người đàn ông như thế nào hả mẹ? Người có thể lọt vào mắt xanh của nhị tiểu thư nhà họ Giản, con nhất định phải mở mang kiến thức mới được.”

“Được thôi!” Giản Tiệp cướp lời mẹ. “Khi nào anh ấy mời em ăn cơm, em sẽ dẫn chị đi cùng, giới thiệu hai người làm quen.”

“Ừ! Tuy bây giờ chị sợ nhất xã giao tiệc tùng nhưng vì em, chị luôn sẵn lòng. Đúng rồi, người đàn ông đó tên là gì? Làm nghề gì? Để chị giúp em tìm hiểu trước, tránh tình trạng em bị người ta lừa.”

“Không cần phiền phức như vậy chứ?”

“Em không biết đâu. Trong nước bây giờ thịnh hành kiểu đàn ông giấu giếm mình đã có vợ, không biết bao nhiêu thiếu nữ ngây thơ trở thành người thứ ba mà vẫn tưởng mình rất hạnh phúc.”

“Vậy sao? Em chẳng biết nhiều về anh ấy, chỉ biết anh ấy làm việc trong cơ quan nhà nước, họ Trịnh, tên Trịnh Vi.”

Không còn nghi ngờ gì nữa, hai từ “Trịnh Vi” chính là nút tạm dừng, khiến bộ não của Giản Nhu bị tê liệt trong giây lát.

“Chị...”

“Ừ...” Giản Nhu háng giọng. “Cái tên này tương đối bình thường, chắc bị trùng nhiều ấy chứ.”

Giản Tiệp chẳng hề bận tâm: “Chị không cần điều tra đâu, chắc chắn anh ấy chưa từng kết hôn.”

“Sao em có thể chắc chắn điều đó?”

“Bởi vì đồng nghiệp của anh ấy nói anh ấy tôn thờ chủ nghĩa độc thân.”

“Độc thân ư?”

Giản Nhu cúi đầu nhìn chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út, thở phào nhẹ nhõm. Chắc người quen của em gái không phải là anh bởi Trịnh Vi mà cô quen từ năm hai mươi tuổi đã muốn cưới một người vợ về làm ấm giường cho anh. Sau khi cúp điện thoại, Giản Nhu đi tắm. Nói một cách chính xác thì cô chỉ đứng dưới làn nước xối xả, thần thờ quan sát mấy dấu vết hồng hồng đã nhạt dần trên bờ vai.

Với kinh nghiệm trước kia của Giản Nhu, mỗi lần tỉnh dậy trong vòng tay Trịnh Vi, dù không đến nỗi rã rời xương cốt nhưng cô cũng không dám mặc váy gọi cảm xuất hiện trước ống kính mấy ngày liền. Nhưng lần này anh chỉ để lại vài dấu hôn mờ trên vai cô, quả thực trái với phong cách thường thấy của anh. Lẽ nào do ăn chơi vô độ một thời gian dài nên thể lực không còn như trước? Hay là anh đã mất đi sự ham muốn đối với cô giống nụ hôn này? Cũng có thể anh chỉ dừng lại ở đây mà thôi?

Sáng nay thức dậy, đầu đau như búa bổ nên Giản Nhu không có cách nào nhớ lại. Lúc này, dù cố gắng kết nối các mảnh vụn ký ức, cô cũng không thể tìm ra bất cứ hình ảnh nóng bỏng nào.

Chẳng lẽ... anh thật sự dừng lại ở nụ hôn trên bờ vai? Điều khiến cô càng phiền não hơn là, người đàn ông theo chủ nghĩa độc thân mà Giản Tiệp quen biết liệu có phải là anh hay chỉ là trùng tên mà thôi?

Chuông cửa reo vang cắt đứt dòng suy nghĩ rối bời của Giản Nhu. Khi nhìn thấy gương mặt ngăm đen và đôi mắt nhỏ sáng lấp lánh của Uy Gia trên màn hình, Giản Nhu liền cởi khăn tắm, mặc quần áo rồi mở cửa.

Uy Gia không nhắc đến chuyện tối qua. Anh ta chỉ liếc nhìn gương mặt mệt mỏi của Giản Nhu rồi tiết lộ, đạo diễn Trần rất ưng cô, có ý để cô đảm nhận vai nữ chính của Leo cao, tuần sau sẽ tới thử vai. Giọng điệu và vẻ mặt của anh ta giống hệt người môi giới mại dâm lúc trao tiền bán thân cho cô gái điếm, vừa hài lòng vừa có chút thương xót.

Nhưng cũng không thể trách Uy Gia, bởi đây vốn là chuyện thường ngày trong làng giải trí. Ngủ ở đâu mà chẳng là ngủ, ngủ với ai mà chẳng là ngủ, hơn nữa, cô còn lên giường với một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai, tiền đồ xán lạn, chẳng mất nhiều công sức đã nhận được vai nữ chính, quả thực không còn gì tốt đẹp hơn.

Giản Nhu thản nhiên ghi lại thời gian và địa điểm thử vai đồng thời nhận tập kịch bản. Tập kịch bản tương đối mỏng, chỉ có vài cảnh, có lẽ dùng cho buổi thử vai. Giản Nhu giở tới một trang, ánh mắt cô bất chợt dừng lại ở đoạn hội thoại của nhân vật nam, nữ chính.

Cảnh 93

Thời gian: Buổi chiều

Địa điểm: Nhà của Lam Vũ

Nhân vật: Lam Vũ (nữ chính), Dương Sâm (nam chính)

Dương Sâm xuất hiện trước mặt Lam Vũ, nôn nóng kéo tay cô đi ra ngoài.

Lam Vũ: Anh đưa em đi đâu vậy?

Dương Sâm: Chúng ta đi đăng ký kết hôn.

Lam Vũ (rút tay về): Chúng ta chia tay đi!

Dương Sâm (không tin vào tai mình): Tại sao?

Lam Vũ (cười nhạt): Bởi vì tôi không muốn kết hôn với anh, tôi chưa từng nghĩ tới chuyện đó.

Dương Sâm: Được. Bây giờ em nghĩ cũng chưa muộn. Anh cho em năm phút, em hãy suy nghĩ cho kĩ. Em muốn anh nắm tay em đi ra ngoài hay là muốn anh bắt em đi?

Lam Vũ: Anh thật sự cho rằng tôi sẽ yêu một người đàn ông chẳng mua nổi cái nhẫn kim cương tử tế sao? Anh thật sự cho rằng tôi sẽ tự nguyện rời khỏi làng giải trí, trông chờ anh dùng mấy ngàn tiền trợ cấp nuôi tôi cả đời sao? Hay anh cho rằng tôi không biết bố mẹ anh là ai?

...

Giản Nhu đóng tập kịch bản, cất giọng khô khốc: “Ai viết kịch bản phim này thế?”

“Tiêu Thường.”

Tiêu Thường là tác giả rất nổi tiếng trên mạng hiện nay, sở trường sáng tác những câu chuyện tình yêu ngược thân, ngược tâm, được độc giả nữ vô cùng yêu thích. Bởi vì gần hai năm nay có hai bộ phim truyền hình chuyển thể từ tác phẩm của cô rất ăn khách nên cô được các công ty sản xuất phim săn đón. Lần này, Tiêu Thường sáng tác Leo cao dưới hình thức kịch bản phim chứ không đăng trên mạng, cũng không phát hành sách. Hiện tại, kịch bản vẫn đang trong giai đoạn sáng tác, chưa có phần kết, diễn viên thử vai cũng chỉ được nhận một phần nội dung.

Điều này không chỉ thử thách diễn xuất mà quan trọng hơn là khả năng lý giải và sức tưởng tượng của diễn viên.

Uy Gia lên tiếng: “Tôi phải tốn nhiều công sức mới nghe ngóng được tư tưởng, chủ đề của bộ phim. Đó là một mối tình bi kịch.”

“Mối tình bi kịch ư?” Giản Nhu thích mô típ này.

“Đúng vậy. Tuy vẫn chưa có phần kết nhưng xem cách xây dựng nhân vật là biết không có hy vọng...” Để chứng minh suy đoán của mình, Uy Gia kể vắn tắt nội dung cho Giản Nhu nghe.

Nữ chính tên Lam Vũ, là một nữ diễn viên khao khát thành công, còn nam chính là quân nhân đang học ở trường quân sự. Căn cứ vào xu thế ngôi sao nữ thường lấy trai nhà giàu hay người cùng nghề thịnh hành hiện nay, cách xây dựng nhân vật như vậy thường không được đánh giá cao. Hơn nữa, giữa hai người còn tồn tại mối quan hệ yêu hận không thể dứt bỏ.

Nam chính Dương Sâm yêu Lam Vũ sâu đậm. Anh đã trở mặt với người thân để có thể ở bên cô. Bố Dương Sâm đuổi anh ra khỏi nhà, còn tuyên bố thẳng thừng: “Chỉ cần còn một hơi thở, tôi tuyệt đối không để nó bước chân vào cái nhà này!”

Đúng lúc Dương Sâm bất chấp sự phản đối của gia đình, kiên quyết kết hôn với Lam Vũ thì cô lại thần nhiên nói với anh, tình yêu của hai người từ đầu đến cuối chỉ là màn kịch do cô tự biên tự diễn để trả thù anh. Một câu đã lập tức “giết chết” nam chính và tình yêu đẹp đẽ của bọn họ.

Nhiều năm sau, nữ chính tạo dựng được chỗ đứng trong làng giải trí phù hoa, từ một nghệ sĩ không tên tuổi trở thành ngôi sao hạng nhất, tỏa sáng rực rỡ, nhưng không ai biết đến sự cô đơn của cô mỗi khi nửa đêm tỉnh giấc. Cô đã nhập vai quá sâu trong màn kịch tự biên tự diễn đó...

Kể xong nội dung chính, Uy Gia nói: “Bộ phim này tuy ”cẩu huyết” nhưng cách xây dựng tình cảm rất tinh tế. Đạo diễn Trần lại là đạo diễn lớn, có yêu cầu khắt khe đối với cảnh tình cảm, chắc chắn sẽ rất hấp dẫn. Điều quan trọng nhất, nữ chính có không gian lớn để phát huy, tính cách biến đổi không ngừng nên không dễ thể hiện. Chỉ cần cô giành được vai diễn, tôi dám bảo đảm bộ phim nhất định sẽ khiến cô nổi tiếng.”

Giản Nhu siết chặt tập kịch bản trong tay. Ngay từ lúc đọc dòng đầu tiên, vấn đề cô quan tâm không phải là dựa vào bộ phim này để nổi tiếng mà là rốt cuộc Trịnh Vĩ muốn gì? Từ bữa cơm tối qua đến việc gợi ý nhà đầu tư trao vai nữ chính cho cô, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của anh. Tất nhiên mục đích của anh không phải là giúp cô nổi tiếng.

Giản Nhu cụp mắt, nhìn chiếc nhẫn kim cương cô quên chưa tháo ra, mặt nhẫn hình hai bàn tay nắm chặt tựa như quần lầy ngón áp út của cô. Đột nhiên cô có ảo giác, người đàn ông đó vẫn nắm chặt tay cô, chưa bao giờ buông lơi.

“Tiểu Nhu! Tiểu Nhu!” Uy Gia cất cao giọng, gọi linh hồn đang ở tận phương nào của Giản Nhu quay về.

“Hả?”

“Cô có điện thoại kìa!”

“Ừm.” Giản Nhu cầm di động. Nhưng vừa nhìn dãy số trên màn hình, cô lập tức bấm nút từ chối cuộc gọi.

Vài giây sau, điện thoại lại đổ chuông.

“Ai gọi thế?” Uy Gia hỏi.

Giản Nhu đáp qua loa: “Số máy lạ, chắc là cuộc gọi quấy rối ấy mà.”

Điện thoại lần thứ ba đổ chuông, Giản Nhu vừa cầm máy, Uy Gia không hổ danh là người quản lý tận tụy với công việc, đã giúp cô nhận cuộc gọi: “Tôi là quản lý của Giản Nhu, xin hỏi ai đấy?”

Giản Nhu không nghe thấy người ở đầu máy bên kia nói gì, chỉ biết gương mặt của Uy Gia như ống kính chuyển cảnh, từ vẻ lạnh lẽo của mùa đông sang không khí nóng bỏng giữa mùa hè trong giây lát. “Ồ! Trưởng phòng Trịnh, chào cậu!... Tiểu Nhu có ở đây, cậu đợi một lát.”

Dù không tình nguyện, Giản Nhu cũng chỉ còn cách nhận lấy chiếc điện thoại từ tay Uy Gia.

“Tại sao không nghe điện thoại của tôi?” Giọng nói của anh mang lại cảm giác như cơn gió thu thổi lá rụng xào xạc.

Giản Nhu đi vào phòng ngủ. Khi đã có thể né tránh “hỏa nhãn kim tinh [2]” của người quản lý, cô mới hỏi lại: “Chúng ta có thể nói chuyện gì? Lẽ nào Trưởng phòng Trịnh muốn bàn đến cảm nhận của buổi tối hôm qua?”

[2] Hỏa nhãn kim tinh là đôi mắt thần của Tôn Ngộ Không trong tác phẩm Tây du ký, có thể nhìn thấu mọi vật.

“Tôi tưởng em muốn cùng tôi bàn về vụ thử vai Leo cao?”

“Rất xin lỗi, những việc liên quan đến phim ảnh, người quản lý sẽ thay tôi thảo luận. Tôi chỉ cần làm tốt công việc của mình, những chuyện khác đều do người quản lý phụ trách.”

“Em tưởng ngủ trên giường của tôi một đêm là xong sao?” Anh đặc biệt nhấn mạnh từ “ngủ”, đủ thấy tối qua cô đã thật sự ngủ ở đó, dù cô có thừa nhận hay không.

“Trưởng phòng Trịnh, tôi không mảnh vải che thân nằm bên cạnh anh cũng không thể khơi gợi hứng thú của anh? Xem ra anh buông thả bản thân quá độ, dẫn đến phương diện nào đó có vấn đề thì phải... Vì vậy anh không thể oán trách tôi.”

Đầu bên kia điện thoại im lặng hồi lâu.

Giản Nhu tiếp tục tỏ ra quan tâm: “Tôi có quen một bác sĩ Đông y, chuyện chữa trị căn bệnh này, bảo đảm sẽ khỏi bệnh. Anh có cần tôi giới thiệu...”

Cô còn chưa dứt lời, đầu máy bên kia đã truyền tới giọng nói lạnh lùng: “Em có cần tối nay tôi chứng minh cho em thấy cơ thể tôi không có bất cứ vấn đề gì hay không?”

Đột nhiên bị vấp, Giản Nhu loạng choạng suýt ngã. Cô bám vào bàn, đứng thẳng người rồi lau mồ hôi trên trán. “Thật ngại quá, tối nay tôi có hẹn rồi.”

“Em có hẹn với Nhạc Khải Phi à?”

“Đúng vậy.” Giản Nhu cố ý dùng giọng nói mờ ám để khiến người nghe liên tưởng đến hình ảnh đen tối. “Nếu không để bụng... anh có thể đi cùng.”

“Tôi rất để bụng.” Nói xong, Trịnh Vĩ lập tức cúp máy.

Nghe tiếng “tút... tut” chói tai ở đầu bên kia điện thoại truyền tới, trong đầu Giản Nhu bất chợt bật ra một câu thoại trong bộ phim truyền hình nào đó: “Em cậy tôi yêu em.”

Nếu không phải thật lòng yêu cô, với tính cách của anh, chỉ e anh đã “gặm” cô đến mức xương cốt cũng chẳng còn từ đời nào.

Nhưng nếu anh không yêu cô, cô cần gì phải đâm từng mũi kim vào trái tim anh? Nhiều lúc không thể nói dối bừa bãi vì không cẩn thận sẽ bị ứng nghiệm. Uy Gia ăn cơm ở nhà Giản Nhu, định cùng cô thảo luận về kịch bản, đào sâu nội tâm của nhân vật. Ai ngờ trợ lý của phó tổng giám đốc công ty đột nhiên gọi điện, thông báo ngắn gọn rằng cô phải đi gặp Nhạc Khải Phi tại quán cà phê xoay ở tầng trên cùng khách sạn Đế Đô lúc năm giờ chiều nay.

Đúng rồi, đây là thông báo chứ không phải lời mời. Ai bảo người ta là đại công tử của CEO kiêm phó tổng giám đốc điều hành mới nhậm chức của công ty truyền thông Thế kỷ, người nắm giữ “mạch máu” kinh tế của cô cơ chứ! Hơn nữa, bây giờ cô đang trông chờ anh ta giúp mình tháo cái mũ “tiểu tam” xuống, tránh nguy cơ một ngày nào đó bị vợ cũ của anh ta tạt axit.

Chưa đến bốn giờ, Giản Nhu mặc bộ đồ bình thường dày dặn, kín mít từ trên xuống dưới, lại đeo cặp kính râm che nửa khuôn mặt mới ra khỏi nhà. Đi vài vòng trên phố, xác định không có người bám theo, cô liền lái xe về phía khách sạn Đế Đô.

Lúc cô đi vào quán cà phê theo sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, Nhạc Khải Phi đã đợi cô trong phòng riêng.

Căn phòng sáng trưng và giản dị tràn ngập tiếng nhạc du dương. Trong không khí thoang thoảng mùi cà phê thơm nồng, Nhạc Khải Phi đang ngồi trên chiếc sofa mềm mại bên cửa sổ, nơi có thể ngắm cảnh thành

phổ. Ngón tay dài của anh ta cầm tách cà phê, gương mặt nhìn nghiêng tuần tú cộng thêm động tác ung dung, trầm tĩnh nên thoát nhìn trông anh ta có vẻ tao nhã của nắng xuân. Nhưng cũng chỉ thoát nhìn mà thôi, bởi một khi ngắm kĩ, vẻ dung tục, giả dối từ trong cốt tủy của anh ta đúng là không có cách nào che giấu.

Thấy Giản Nhu đi vào, Nhạc Khải Phi nheo mắt. “Ngồi đi, tôi gọi Kopi Luwak [3] cho em rồi.”

[3] Kopi Luwak hay còn gọi là cà phê chồn: thứ đồ uống được xếp vào loại hiếm bậc nhất thế giới. Tuy gọi là cà phê chồn nhưng thực chất hạt cà phê do loài cây voi đốm ăn vào rồi thải ra, mang lại hương vị đặc biệt. Nhiều người uống loại cà phê này không chỉ vì hương vị mà còn vì đẳng cấp của nó.

“Cám ơn!” Giản Nhu ngồi xuống ghế, nhận tách cà phê có mùi “phân mèo” nồng nặc do nhân viên phục vụ đưa tới, mím môi uống một ngụm. Cùng Nhạc Khải Phi học làm “trưởng giả” thưởng thức cà phê rất nhiều lần nhưng cô vẫn không có cách nào thôi liên tưởng đến phân mèo mỗi khi uống. Điều này cũng tựa như quen biết anh ta đã bao năm, cô vẫn không thể quên hình ảnh lần đầu nhìn thấy anh ta giữa đám đông. Lúc đó, người cô đang quay tròn trên không trung, cảm giác chóng mặt ghê gớm theo sự va đập của cơ thể khiến cô đau buốt, trong khi gương mặt anh ta lộ vẻ hứng thú...

Năm đó, Giản Nhu mới mười bảy tuổi, còn là học viên trường điện ảnh tràn đầy nhiệt huyết với nghệ thuật. Tuy lúc bấy giờ cô chỉ đóng vai quần chúng, bộ phim xuất hiện nhiều nhất cũng là nữ thứ n chết sau vài cảnh, nhưng cô tin rằng, chỉ cần mình tận tâm tận lực, một ngày nào đó cô sẽ nổi tiếng.

Một hôm, Giản Nhu làm diễn viên thế thân trong một dự án điện ảnh lớn, thay nữ diễn viên chính ngã cầu thang trong tòa nhà cao hơn hai mươi tầng. Nhờ “phúc” của người đạo diễn nổi tiếng khắt khe, cô ngã năm lần mới được thông qua. Ngoài gương mặt mà Giản Nhu cố sống cố chết bảo vệ, toàn thân cô không tránh khỏi bị trầy xước.

Hôm đó, Nhạc Khải Phi tình cờ đến thăm phim trường. Chẳng có việc gì để làm, anh ta nhàn nhã đứng bên cạnh xem cô ngã liên tiếp năm lần. Vì vậy trong quá trình lăn tròn, cô lơ mơ nhìn thấy gương mặt đầy vẻ thích thú của một người đàn ông. Ánh mắt của anh ta khiến Giản Nhu lần đầu tiên trong đời cảm thấy căm ghét loại công tử nhà giàu chỉ biết ăn chơi hưởng lạc mà không biết nỗi khổ của nhân gian này.

Sau khi hoàn thành công việc, Giản Nhu ôm bắp chân chảy máu ngồi bên cạnh xem diễn xuất tuyệt vời của nữ diễn viên chính, tức ảnh hậu Lâm Hi Nhi. Cho đến khi đoàn làm phim kết thúc công việc, cô mới ra về.

Không biết trời đổ mưa từ lúc nào, Giản Nhu giương chiếc ô mượn tạm của nhân viên hậu trường đi tập tễnh trong mưa gió. Chiếc xe con sang trọng của Nhạc Khải Phi chở Lâm Hi Nhi chạy ngang qua, dù tốc độ đã giảm nhưng nước vẫn bắn tung tóe lên người cô.

Xe dừng lại, gương mặt xinh đẹp của Lâm Hi Nhi hiện ra sau cửa sổ xe đang từ từ hạ xuống. Cô ta hỏi Giản Nhu đi đâu, có cần cô ta đưa đi một đoạn không.

Nghe ra người ta chỉ hỏi khách sáo, Giản Nhu mỉm cười, lắc đầu.

Cửa xe lại kéo lên, ô tô tiếp tục chuyển bánh, Giản Nhu lại một lần nữa lơ mơ nhìn thấy cặp mắt hứng thú của Nhạc Khải Phi qua chiếc gương chiếu hậu ướt nước mưa. Cô căm ghét vẻ mặt đó.

Làng giải trí nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng rất nhỏ, vì vậy gặp lại nhau cũng là chuyện bình thường. Nhiều tháng sau, công ty truyền thông Thế kỷ có kế hoạch sản xuất một bộ phim thần tượng với tựa Tình yêu không chia tay, định nhân cơ hội này lăng xê một loạt gương mặt mới. Lần đầu tiên đảm nhận vai trò nhà sản xuất, Nhạc Khải Phi tỏ ra chuyên nghiệp, đích thân đến khoa Diễn xuất của Học viện Điện ảnh tuyển chọn diễn viên. Tại buổi thử vai, anh ta lập tức nhận ra Giản Nhu đồng thời khéo léo bày tỏ ý định muốn ký hợp đồng với cô.

Thế là Giản Nhu kết thúc cuộc sống thảm thương “không công ty quản lý”, “không người quản lý”, “không chỗ dựa”, chính thức bước vào làng giải trí với hoài bão lớn lao.

Nhiều năm sau, có lần Giản Nhu hỏi anh ta: “Có phải lúc đó anh thấy cảm động trước tinh thần cống hiến cho nghệ thuật của tôi nên mới chọn tôi?”

Nhạc Khải Phi nghiêm túc trả lời: “Lúc ngã cầu thang, em đã bị lộ hàng. Tôi bị ấn tượng bởi ”đồi núi” hùng vĩ trên ngực em nên sau đó mới chọn em.”

Giản Nhu hết nói nổi. “Con mắt anh quả nhiên độc đáo.”

Nhạc Khải Phi thản nhiên tiếp lời: “Tôi cho rằng, với thân hình nóng bỏng, khả năng diễn xuất trời sinh và nghị lực bất chấp tất cả để leo cao của em, em rất có tiềm năng trở thành ngôi sao, tuyệt đối có thể lừng xê thành ngôi sao nổi tiếng. Ai ngờ, em chẳng ra làm sao. Tôi bỏ nhiều tâm tư vào em như vậy, em lại ra vẻ thanh cao với tôi. Nếu không phải tôi rộng lượng, chẳng thêm so đo chuyện trước kia, đừng nói là diễn viên hạng hai, bây giờ đến cơ hội làm diễn viên quần chúng em cũng chẳng có ấy chứ!”

Thật ra, một khi đã bước vào làng giải trí, Giản Nhu cũng không định làm thánh nữ“. Khi Nhạc Khải Phi ký hợp đồng năm năm đồng thời bổ trí ”người quản lý vàng” Uy Gia cho cô, cô đã nhìn ra tâm tư của anh ta. Hơn một năm lẫn lộn trong nghề, Giản Nhu hiểu rõ ”quy tắc ngầm” của làng giải trí. Nếu muốn tiến thân, một là bạn cởi đồ trước mặt khán giả, hai là cởi đồ trước nhà đầu tư, ba là trước đạo diễn, hoặc trước người đàn ông có thể lừng xê bạn. Tóm lại, từ quan trọng nhất chỉ có một chữ ”cởi” mà thôi.

So với mấy ông già bụng phệ, Nhạc Khải Phi có ngoại hình không tồi, lại có thể lừng xê cô, coi như sự lựa chọn tối ưu. Vì vậy trong ba tháng đóng phim, Giản Nhu không chỉ bỏ công sức nghiên cứu đặc trưng tính cách nhân vật mà còn hết lòng nghiên cứu tính cách, thói quen và sở thích của Nhạc Khải Phi, thu hoạch khá nhiều điều tâm đắc.

Sau đó bộ phim được phát sóng vào khung giờ vàng, nhân vật nữ chính thứ ba lạnh lùng, cao ngạo được cô thể hiện rất xuất sắc, để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng khán giả. Tên tuổi của Giản Nhu cũng được không ít người trong giới giải trí nhớ tới. Danh lợi đến bất thành linh và mức thù lao tăng vọt khiến cô càng quyết tâm nổi tiếng.

Tại buổi tiệc mừng công, Giản Nhu cố ý chọn một bộ váy màu xám nhạt cổ khoét sâu, cầm ly rượu vang hùng dũng bước về phía Nhạc Khải Phi.

“Tâm trạng có vẻ không tồi.” Nhạc Khải Phi quan sát bộ đồ dày cộp trên người Giản Nhu bằng ánh mắt đầy thâm ý. “Nghe nói đêm qua em lên giường của Trưởng phòng Trịnh? Tôi còn tưởng em không thể lết xuống...”

Giản Nhu đang cầm tách cà phê, chìm đắm trong suy tư. Nghe câu này, cô suýt phun cà phê ra khỏi miệng. Nhạc Khải Phi biết tối qua cô đi ăn cùng Trịnh Vĩ cũng là chuyện bình thường, nhưng không ngờ anh ta còn biết rõ cô ”không thể lết xuống giường”. Làng giải trí quả nhiên chẳng có gì gọi là bí mật riêng tư.

Thấy cô lặng thinh, Nhạc Khải Phi hỏi thẳng: “Em đang diễn trò gì vậy? Hâm nóng tình cũ hay định mượn anh ta để leo cao?”

Giản Nhu hắng giọng, cuối cùng cũng thốt ra lời: “Nếu tôi nói mình bị ép buộc, anh có tin không?”

“Em ư? Thôi đi, với tính cách không biết điều của em, ai có thể ép nổi em?”

Lời nói khá có lý, Giản Nhu gật đầu tán thành: “Cám ơn lời khen của Nhạc Tổng. Vậy Nhạc Tổng có nên để đám phóng viên giải trí của mấy tờ báo lá cải nhận thức rõ về sự ”không biết điều” của tôi, để bọn họ đừng đề cao tôi, đừng giao trọng trách nặng nề phá hoại tình cảm vợ chồng anh cho tôi được không?”

“Tôi vốn để bọn họ biết điều đó.” Nhạc Khải Phi lười nhác tựa vào thành ghế. “Nhưng sáng nay nghe nói nhà đầu tư Leo cao tiến cử em đóng vai nữ chính, tôi bỗng cảm thấy nếu không nhân cơ hội này đánh bóng tên tuổi của em thì thật có lỗi với tình bạn của chúng ta bao năm qua.”

“Ý anh là... anh định dùng scandal của chúng ta để tuyên truyền cho bộ phim?”

“Em muốn nghĩ thế nào cũng được. Ngày mai tôi có việc đi Thượng Hải, em hãy đi cùng tôi.”

“Hả?”

Nhạc Khải Phi liếc nhìn bộ quần áo trên người Giản Nhu, ánh mắt lộ vẻ khinh thường. “Tới lúc đó chắc chắn sẽ có phóng viên giải trí chụp lén, em nhớ mặc đồ gọi cảm một chút, đừng làm tôi mất mặt.”

Giản Nhu tươi cười. “Muốn tạo tin sốt dẻo, cần gì phải chạy tới tận Thượng Hải? Hôm nay chẳng phải là cơ hội tốt sao? Anh nói xem, chúng ta nên xuống tầng dưới đặt phòng hay tới biệt thự của anh?”

Nhạc Khải Phi hết nói nổi. Trong nửa phút anh ta im lặng, Giản Nhu đã kịp gửi tin nhắn cho Triệu Thiên Thiên, một người bạn làm phóng viên của tờ giải trí: “Cậu có muốn tin tức độc quyền không? Hãy đợi ngoài cửa khách sạn Đế Đô.”

Vừa bấm nút gửi in nhắn, Giản Nhu đã nghe thấy giọng nói bất mãn của Nhạc Khải Phi truyền tới: “Thứ tôi muốn là chiêu scandal hoàn hảo chứ không phải một vụ tai tiếng.”

“Hả? Có gì khác biệt sao?” Trong quan niệm của Giản Nhu, những vụ ồn ào dính đến anh chàng playboy nổi danh này đều là tai tiếng.

Thế là Nhạc công tử đích thân dùng “hành vi thân thể” để định nghĩa về scandal theo quan điểm của anh ta cho Giản Nhu mở rộng tầm mắt. Sau khi uống cà phê, anh ta dẫn cô đến một quán nhỏ ăn lẩu. Quán rất nhỏ, lại nằm trong ngõ sâu ngoằn ngoèo. Giản Nhu bị anh ta ôm eo dẫn đi bộ, cô phải cố gắng giữ nụ cười ngọt ngào trên môi. Còn người bạn phóng viên hết sức kính nghiệp ôm máy ảnh bám theo bọn họ.

Con đường tạo scandal quả là gian khổ.

Ăn lẩu xong, Nhạc Khải Phi lại đưa Giản Nhu dạo qua cửa hàng đồ hiệu. Hiếm khi có cơ hội, Giản Nhu đương nhiên không khách sáo chọn mấy bộ váy cô đã để ý từ lâu. Thấy Nhạc công tử hào phóng mở hầu bao, cô cười đến nỗi sắp rách cả miệng. Nhưng sau khi nhân viên thu ngân quét thẻ, Nhạc công tử ghé sát tai cô, nói nhỏ: “Tôi sẽ trừ số tiền mua đồ này vào thù lao của em.”

Nụ cười cứng đờ trên khóe môi Giản Nhu. Vừa định quay người trả đồ, cô liền bị Nhạc công tử kéo lại. “Em yêu! Đừng quên chúng ta đang diễn kịch đây, phải tôn trọng kịch bản mới được... Em hãy hướng về phía ống kính, nở nụ cười thật tươi xem nào!”

Nghe thấy từ “ống kính”, Giản Nhu lập tức lấy lại tinh thần, dù rất xót ruột nhưng cô vẫn nhìn người đàn ông bên cạnh bằng ánh mắt thâm tình, miệng nở nụ cười vô cùng quyến rũ.

Nhạc Khải Phi cảm thán: “Em không giành ngôi ảnh hậu thì thật không phải đạo trời.”

“Đạo trời ở đâu? Anh gặp bao giờ chưa?” Giản Nhu cười khẽ một tiếng vẻ khinh thường. “Thời buổi này, đạo trời cũng giống như tình yêu chân thành, nhiều người nhắc tới chứ chẳng mấy ai gặp.”

“Em thì sao? Đã gặp bao giờ chưa?”

“Chưa.”

“Ý tôi là... tình yêu chân thành...”

Câu hỏi rất hay, khiến cả buổi tối Giản Nhu không tìm được lại nghĩ đến đáp án của vấn đề này. Ngay cả bộ phim hài chiếu lúc nửa đêm cũng không thể khiến cô thấy buồn cười như vậy.

4. Chương 4: Đêm Đen

Tối muộn, Nhạc Khải Phi đưa Giản Nhu về khu chung cư. Cô xuống xe, ngọn gió đêm mang theo cái lạnh thấu xương thổi qua, khiến cô bất giác rảo bước lên nhà. Nhạc công tử đột nhiên đuổi theo, khoác áo vest vẫn còn mang hơi ấm của anh ta lên vai cô.

“Sáng sớm mai tôi sẽ đến đón em.” Anh ta cất giọng dịu dàng.

Để phối hợp với màn tình cảm trong kịch bản, cứ đi hai, ba bước, Giản Nhu lại quay đầu về phía Nhạc Khải Phi, gương mặt lộ vẻ lưu luyến không nỡ xa rời.

Ở một góc không xa, Triệu Thiên Thiên không ngừng bấm máy ảnh. Cô bắt đầu nghĩ xem tin tức độc quyền sốt dẻo này nên đặt tiêu đề thế nào mới thu hút sự chú ý của dư luận.

Sau khi Nhạc Khải Phi lái xe rời đi, Triệu Thiên Thiên hài lòng buông máy, chuẩn bị ra về. Mãi nghĩ đến thành quả ngày hôm nay, suýt nữa cô đâm phải một người, may mà đối phương tránh kịp thời. Cô giật mình ngẩng đầu. Bởi vì đứng ở chỗ tối nên cô không nhìn rõ đối phương, chỉ lơ mơ thấy đường nét cương nghị, lạnh lùng của người đàn ông và gương mặt như hòa tan vào bóng đêm của anh.

Người đàn ông không lên tiếng mà giơ tay về phía chiếc máy ảnh của cô.

Kể từ khi làm phóng viên giải trí, Triệu Thiên Thiên “đào” ra không biết bao nhiêu tin bí mật, từ ngôi sao hạng nhất, giới quan chức đến đám nhà giàu. Tuy nhiên cô chưa từng gặp người nào có khí chất uy hiếp mạnh mẽ như vậy, giống như nếu không tuân lệnh đối phương, cô sẽ chẳng thể sống đến ngày mai.

Dựa vào kinh nghiệm lăn lộn bao năm, Triệu Thiên Thiên biết người đàn ông trước mặt tuyệt đối không thể dây vào. Thế là cô ngoan ngoãn đưa máy ảnh cho anh.

Người đàn ông kiểm tra ảnh chụp một lượt. Đúng lúc này một chiếc ô tô chạy vụt qua, ánh đèn pha lướt qua người đàn ông. Tuy chỉ trong tích tắc nhưng Triệu Thiên Thiên vẫn kịp nhìn rõ đối phương. Anh có gương mặt tuấn tú, làn da rám nắng, sống mũi cao, đôi môi hơi mỏng, tóm lại là ngũ quan hoàn hảo.

Đến khi người đàn ông trả lại máy ảnh, hài lòng rời đi, Triệu Thiên Thiên mới chợt nhớ ra hai việc quan trọng. Thứ nhất, hình như cô đã gặp người đàn ông này ở đâu đó rồi thì phải. Thứ hai, hình như anh ta và Giản Nhu có mối quan hệ không bình thường. Nếu không, tại sao anh ta lại đợi dưới nhà Giản Nhu, còn kiểm tra ảnh của cô ấy?

Đột nhiên trong đầu vụt qua một tia sáng, cô chợt nhớ ra, người đàn ông này chính là Trịnh Vĩ. Quả nhiên là một nhân vật không thể dây vào.

Về đến nhà, Giản Nhu bật đèn, căn phòng trang trí hai màu sắc đen trắng tỏa ra sự lạnh lẽo, u ám, đặc biệt những lúc nửa đêm như bây giờ. Sự lạnh lẽo này còn buốt giá hơn cả ngọn gió đêm.

Ngâm mình trong bồn tắm một lúc, giá lạnh và sự mệt mỏi đã tan biến trong làn nước nóng nhưng Giản Nhu vẫn không thấy buồn ngủ. Cô ngồi ở sofa, lặng lẽ châm một điếu thuốc. Đốm lửa lập lòe ở đầu ngón tay thon dài, hắt lên gương mặt không chút biểu cảm của cô. Khi tháo bỏ tấm mặt nạ nguy trang, khuôn mặt cô không có lấy chút sinh khí, tựa như căn phòng có màu sắc đơn điệu này.

Vô tình đảo mắt qua bàn uống trà, đầu ngón tay cô hơi run run, tàn thuốc lá lặng lẽ rơi xuống tập kịch bản mà Uy Gia mới mang đến.

Nghĩ đến lời dặn của người quản lý trước khi ra về, bảo cô nhất định phải đọc kịch bản, đào sâu nghiên cứu thể giới nội tâm của nhân vật, Giản Nhu do dự hồi lâu mới cầm lên, mở trang đầu.

“Leo cao”

Cảnh 1

Thời gian: Nửa đêm

Địa điểm: Trong khu chung cư cao cấp gần Học viện Điện ảnh

Nhân vật: Lam Vũ (nữ chính), Hàn Trạch (nam hai)

Lam Vũ được một chiếc xe hơi sang trọng đưa về căn hộ mới thuê. Cô trang điểm nhẹ nhàng, mặc bộ váy dài màu xám cổ khoét sâu, uyển chuyển bước xuống xe.

Lam Vũ: Cảm ơn anh, Hàn tiên sinh.

Cô vô tình mà hữu ý cúi thấp người trước mặt Hàn Trạch đang ngồi trong ô tô, để lộ đường cong “nghề nghiệp”. Bị vẻ đẹp thị giác mê hoặc, Hàn Trạch lập tức xuống xe, sắc mặt lộ vẻ hứng thú và chờ mong.

Hàn Trạch: Không mời tôi lên nhà uống cốc cà phê sao?

Lam Vũ (nở nụ cười nhàn nhạt, nhưng dưới ánh trăng thanh lạnh, nụ cười đó càng trở nên hút hồn): Hôm nay, tôi thấy không tiện... Tuần sau được không?

Độc đến đây, Giản Nhu thần thờ một lúc. Cảnh này hoàn toàn trùng khớp với buổi tối năm xưa... Thì ra Trịnh Vĩ đã nghe thấy hết cuộc trò chuyện giữa cô và Nhạc Khải Phi hôm đó.

Sau khi buông tiếng thở dài, Giản Nhu tiếp tục đọc kịch bản.

Hàn Trạch (vẻ thất vọng trên gương mặt không rõ, anh ta đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán Lam Vũ): Tối mai em có rảnh không? Cùng ăn cơm nhé!

Lam Vũ mỉm cười, dõi theo Hàn Trạch cho đến khi anh ta rời đi.

Chiếc xe vừa biến mất khỏi cổng khu chung cư, Lam Vũ lập tức thu lại nụ cười, một mình đi tới đài phun nước, ngồi xuống bệ đá giá lạnh...

Một người đàn ông đi đến bên Lam Vũ. Cô quay đầu, liền nhìn thấy Dương Sâm, trên tay anh còn cầm một cây kem.

Dương Sâm: Mời em ăn kem!

Trang kịch bản thứ nhất kết thúc, Giản Nhu liền giở sang trang tiếp theo. Ký ức nhiều năm cô không muốn chạm tới bất giác ùa về trong tâm trí, hết trang này đến trang khác.

Ở trang cuối cùng của tập kịch bản, cô đọc được một đoạn miêu tả như sau:

Dương Sâm ngồi trên sân thượng, xung quanh đều là những lon bia trống rỗng. Sau khi chia tay, mỗi lần nhớ đến Lam Vũ, anh đều tới nơi này, bởi vì trên tấm biển điện tử LED phát quảng cáo ở tòa cao ốc đối diện có người mà anh muốn gặp.

Giữa khung cảnh trời biển xanh biếc, Lam Vũ mặc váy cưới trắng tinh khôi chạy trên bãi cát vàng. Một người đàn ông cao lớn ôm cô từ đằng sau, hôn lên gương mặt tươi cười rạng rỡ của cô.

Một chiếc nhẫn kim cương được lồng vào ngón áp út của cô, cô hạnh phúc ôm cổ người đàn ông, thì thầm vào tai anh ta: “Em yêu anh.”

Bên dưới màn hình xuất hiện câu quảng cáo: Ánh hào quang chói lọi nhất trên thế giới này chỉ thuộc về mình em!

Dương Sâm ngửa đầu tu hết chai bia trong tay. Anh nhắm mắt, bên tai như vang lên giọng nói ngọt ngào của cô: “Em yêu anh!”

Trước kia, anh từng nghe câu nói này rất nhiều lần. Bây giờ đến hồi ức cũng trở nên xa xỉ.

Diệp thiếu, người bạn thân của Dương Sâm đẩy cánh cửa sắt gỉ sét, xách một bịch bia đi đến bên anh rồi ngồi xuống.

Dương Sâm hỏi: Sao chú biết anh ở đây?

Diệp thiếu (đưa cho anh một chai bia): Sao em lại không biết chứ? Tối nào anh chẳng lên nơi này.

Màn hình lớn phía đối diện phát lại quảng cáo một lần nữa.

Diệp thiếu: Nếu đã không thể từ bỏ, vậy tại sao anh không nói chuyện nghiêm túc với cô ấy? Nếu cô ấy còn tình cảm với anh thì chẳng có trở ngại nào là không thể khắc phục, cùng lắm anh dẫn cô ấy bỏ trốn. Nếu cô ấy không thật sự động lòng với anh thì anh hãy ra dáng đàn ông một chút, mau buông tay đi!

Dương Sâm: Chú tưởng anh không muốn nói chuyện sao? Cô ấy có cho anh cơ hội đâu!...

Diệp thiếu: Không sao cả, em giúp anh sắp xếp.

Dương Sâm (do dự vài giây): Chú đừng miễn cưỡng cô ấy quá.

Diệp thiếu: Em biết rồi.

Giản Nhu cầm tập kịch bản, từng giọt nước mắt chảy dài xuống trang giấy.

“Nếu cô ấy còn tình cảm với anh thì chẳng có trở ngại nào là không thể khắc phục...” Cô đọc câu thoại này hết lần này đến lần khác, cho tới khi điện thoại đổ chuông cô mới bừng tỉnh từ nỗi bi thương, vội lau nước mắt rồi cầm máy.

Là Triệu Thiên Thiên gọi tới. Giản Nhu hỏi: “Đại phóng viên Triệu, hôm nay thu hoạch thế nào?”

“Thu hoạch vô cùng lớn. Cậu mau khai thật đi, cậu và Trịnh Vĩ có gian tình gì thế? Mình có chứng cứ đấy! Đừng để mình phải bức cung!”

“Hôm nay rõ ràng mình đi cùng Nhạc Khải Phi mà, chắc cậu phải thay mắt kính rồi!”

“Mình vừa mới thay xong, vì vậy chắc chắn mình không nhìn nhầm, người đàn ông ở dưới nhà cậu một trăm phần trăm là Trịnh Vĩ.”

Giản Nhu tưởng mình nghe nhầm: “Cậu nói... Trịnh Vĩ ở dưới nhà mình sao?”

“Đúng thế! Vừa rồi anh ta còn kiểm tra đồng ảnh mình chụp, mặt tối sầm như thể bắt gặp vợ mình lén lút quan hệ với người khác ấy.”

Giản Nhu còn chưa kịp “tiêu hóa” thông tin này, chuông cửa đã vang lên. Trên màn hình xuất hiện gương mặt quen thuộc, thần sắc quả nhiên u ám như thể “bắt gặp vợ mình lén lút quan hệ với người khác”.

Không nghe thấy câu trả lời của Giản Nhu, Triệu Thiên Thiên liền xuất “tuyệt chiêu”: “Xem ra cậu muốn mình đi tìm cậu để bức cung ngay bây giờ?”

“Đừng!” Nghe bạn nói sẽ đến nhà, Giản Nhu lập tức khai thật: “Mình khai hết, bọn mình... đang trong thời kỳ phát triển mối quan hệ. Cụ thể phát triển đến bước nào, còn tùy vào duyên phận.”

“Nói vậy thì hai người có “kịch” để coi rồi phải không?”

“Kịch thì có, chỉ là không biết có phải là phim V hay không mà thôi.”

“Phim V? Không phải là cậu nói thiếu chữ A ở đằng trước đấy chứ?”

Phim AV [1] ư? Xem ra tối nay cũng có khả năng đó. Lau mồ hôi trên trán, Giản Nhu chuyển sang giọng khẩn cầu: “Chị gái của tôi ơi! Cậu cứ tưởng tượng đi, nhưng nhớ đừng viết lung tung đấy nhé!”

[1] AV (Adult Video): phim người lớn

“Cậu yên tâm đi! Trừ khi mình chán sống mới dám viết linh tinh về anh ta.”

Chuông cửa lại một lần nữa reo vang. Tránh tình trạng Triệu Thiên Thiên “ngủ” ra điều gì đó, Giản Nhu liền viện cớ ngày mai có việc nên phải nghỉ sớm, nhanh chóng cúp điện thoại.

Tiếng gõ cửa vang lên thay tiếng chuông, đặc biệt rõ ràng giữa buổi đêm yên tĩnh. Để tránh ảnh hưởng đến hàng xóm, Giản Nhu buộc phải lên tiếng: “Trưởng phòng Trịnh, muộn như vậy rồi, anh tìm tôi có việc sao?”

“Ừ.” Trịnh Vĩ bình thản trả lời.

“Không phải anh đến để lấy đồ của mình đấy chứ?”

“Tôi đến để thảo luận với em cảm nhận về buổi tối hôm qua.”

Giản Nhu á khẩu.

“Em không cần mở cửa, chúng ta đứng cách nhau một cánh cửa trò chuyện cũng vậy thôi. Dù sao đêm tối yên tĩnh, tôi nói to một chút, em cũng có thể nghe thấy. Chỉ không biết cô phóng viên săn tin ở dưới nhà đã đi chưa. Chắc chắn cô ta rất hiếu kỳ về mối quan hệ của chúng ta...”

Bây giờ, sự kiên quyết và cứng rắn không biết trời cao đất dày của Giản Nhu ngày nào đã bị hiện thực cuộc sống bào mòn. Trong đầu cô lúc này không phải hiện lên hình ảnh người đàn ông đang đứng bên ngoài cánh cửa kia ôm cô ca sĩ bốc lửa ái ân trong chiếc xe A8 mà là hình ảnh anh ôm cô tối qua, ngừ điệu đàng về quyền luyện khi thốt ra câu: “Người phụ nữ anh muốn, từ đầu đến cuối chỉ có một mình em.”

Biết rõ một khi mở cánh cửa này, cô và anh sẽ tiếp tục dây dưa không dứt nhưng Giản Nhu vẫn không thể nào không chế bản tay mình.

Cửa vừa mở ra, tim cô đập thành thạch trong lồng ngực. “Anh muốn nói chuyện gì?”

Trịnh Vĩ lách người đi vào nhà. Giản Nhu đành chịu thua. Sau mấy năm, người đàn ông này đã thay đổi khá nhiều nhưng điều duy nhất không thay đổi chính là luôn coi nhà cô như nhà mình.

“Nhà em có rượu không? Chúng ta vừa uống vừa trò chuyện.” Anh nói.

“Uống rượu ư? Anh không định mượn rượu để gỡ trò bày bịp chứ?”

Anh nhìn chằm chằm bộ đồ ngủ bằng lụa màu đen trên người cô. “Nếu tôi muốn gỡ trò bày bịp thì chẳng cần đến rượu vẫn có thể làm như thường.”

Lăn lộn trong làng giải trí đầy “cầm thú” bao năm, Giản Nhu gặp không ít đàn ông vô liêm sỉ, nhưng mặt dày mà tỏ ra thản nhiên đến mức này, chắc anh là người duy nhất.

Giản Nhu bí từ, chỉ biết thốt ra câu: “Tác phong của anh... quả nhiên danh bất hư truyền!”

Sau đó cô vẫn giữ nguyên tắc người đến nhà là khách, mở thùng lấy chai rượu vang Mouton Cadet duy nhất. Nghe nói loại rượu này rất đắt, vì vậy cô nhiều lần muốn uống nhưng không nỡ, định để lúc cần thiết mới khai chai, không ngờ hôm nay dùng đến.

Sau khi mở chai rượu, Giản Nhu cúi đầu nhìn bộ váy ngủ trên người mình. Tuy bộ váy tương đối kín đáo nhưng để tránh tình trạng người đàn ông kia gỡ trò rồi lại nói cô cố tình quyến rũ anh, cô liền đi sang phòng thay đồ lấy một chiếc áo khoác dài màu xám thẫm mặc vào người, kín mít từ đầu đến chân. Soi gương thấy bộ dạng của mình bây giờ không một chút nữ tính, Giản Nhu mới yên tâm xách chai rượu và hai cái ly để cao quay về phòng khách.

Tất cả đèn ở phòng khách đều được bật sáng, máy CD đang phát ca khúc My heart will go on da diết, còn người khách không mời mà đến đã cởi áo khoác, đang dùng ánh mắt nghề nghiệp thẩm tra căn phòng của cô, không bỏ qua từng chi tiết nhỏ như đĩa DVD Titanic mà cô đã xem vô số lần, cây xương rồng đã nở hoa trên bệ cửa sổ và cả túi quần áo hàng hiệu mà cô mới mua tối nay.

Cuối cùng anh dừng lại trước tấm ảnh chân dung cỡ lớn của Giản Nhu. Trong ảnh, cô nằm nghiêng trên chiếc giường trắng muốt, tay ôm gối, dáng vẻ tương đối gợi cảm. Không thể không thừa nhận hình ảnh này rất có sức “sát thương” với đàn ông. Cô thầm quyết định ngày mai sẽ đổi tấm ảnh khác.

Nghe thấy tiếng bước chân, Trịnh Vĩ quay đầu lại. Nhìn thấy bộ dạng kín mít của cô, anh phì cười. “Em sợ tôi làm gì nên mặc đồ kiểu này hay sao?”

“Buổi đêm gió lớn, tôi sợ bị nhiễm lạnh.”

“Trời nóng như vậy, em cứ cởi ra đi...” Anh nhận ly rượu từ tay cô, đưa lên miệng nhấp một ngụm. “Thứ mà tôi muốn, tối qua đã nhìn cả rồi.”

Hừm... Người đàn ông này thẳng thắn quá đi!

Giản Nhu kéo vạt áo rồi ngồi xuống sofa. Rõ ràng ngồi cách anh mấy mét nhưng cô vẫn không có cảm giác an toàn.

“Gần đây anh có đi Canada không?” Để làm dịu bầu không khí, cô hỏi vấn đề mình nghi hoặc cả ngày hôm nay.

“Có! Tháng trước tôi có đi khảo sát một chuyến.”

“Anh đi thật à?” Đầu óc cô ù ù. “Vậy người đàn ông mà em gái tôi nói chính là anh phải không?”

Trịnh Vĩ gật đầu. “Em gái em đã nói gì về tôi?”

“Nó nói khi nào về nước, anh sẽ mời nó ăn cơm. Anh mời thật sao?”

“Có lẽ thế, tôi cũng chẳng nhớ nữa.” Trịnh Vĩ trả lời. Giọng điệu không để tâm của anh trái ngược với thái độ chờ mong của Giản Tiệp.

Nhìn vẻ mặt thản nhiên của Trịnh Vĩ, lại nghĩ đến sự u mê không tỉnh ngộ của cô bạn Lạc Tình và sự si tình của nữ ca sĩ bốc lửa Nghiêm Vũ, dù bị anh bỏ rơi cũng không hề hối hận, Giản Nhu chẳng thể bình tĩnh: “Trịnh Vĩ! Tôi cảnh cáo anh, anh thích quan hệ với ai thì tùy, nhưng đừng có động vào em gái tôi, nếu không...”

Anh đi đến bên cô, chống tay xuống thành sofa, cúi thấp đầu, gương mặt áp sát, hơi thở nóng hổi phả vào miệng cô. “Nếu không thì thế nào? Em sẽ làm gì tôi?”

Một ngọn lửa nóng bỏng từ đôi môi nhanh chóng lan khắp toàn thân, Giản Nhu vội né tránh. Bởi vì quá gấp gáp, ly rượu trong tay cô đập vào bàn kính. Trịnh Vĩ kịp thời giúp cô đỡ cái ly, rượu không bị đổ ra ngoài nhưng vẫn bắn mấy giọt vào tập kịch bản. Rượu đỏ như máu, rất giống máu chảy trên nền đá năm đó.

Cô vội rút tờ giấy ăn ra lau. Đáng tiếc đã quá muộn, giọt rượu đã thấm vào trang giấy trắng, không thể lau sạch, tựa như khoảng cách giữa cô và anh, dù cố gắng đến mức nào đi chăng nữa, hai người cũng không thể vượt qua.

“Tối qua, tại sao em khóc?” Trịnh Vĩ nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén.

Dựa vào khả năng diễn xuất được tôi luyện bao năm, Giản Nhu không thay đổi sắc mặt. “Tôi đã khóc sao? Thật ngại quá, tôi uống say nên chẳng nhớ gì cả.”

“Nói như vậy, tối qua em cuồng nhiệt đến thế, chẳng lẽ là bởi vì uống say nên giờ trò bậy bạ?”

“Tôi...” Giản Nhu hít một hơi sâu, nghiêm túc trả lời: “Đây là trình độ cơ bản của một diễn viên. Cảm ơn anh!”

Trịnh Vĩ cười. Đã từ lâu cô chưa nhìn thấy nụ cười chân thành như vậy trên môi anh. Tiếng cười phát ra từ cổ họng, có sức lây nhiễm, khiến cô cũng muốn cười theo.

Tiếng cười vừa dứt, anh ngửa đầu uống cạn ly rượu. Giản Nhu rất muốn nói loại rượu này rất đắt tiền, anh không thể từ từ thưởng thức sao? Nhưng nghĩ đến chuyện anh từng uống một hơi hết chai Hennessy nửa lít, cô đành im lặng.

“Trình độ cơ bản của một diễn viên?” Trịnh Vĩ nở nụ cười chế giễu, đặt tay lên vai cô. “Tại sao tôi lại có cảm giác là em khó quên tình cũ nên không thể kiềm chế bản thân?”

Máu lại dồn lên đại não, Giản Nhu hất tay anh ra. “Xin lỗi, anh nghĩ nhiều rồi.”

“Vậy sao?” Ngón tay Trịnh Vĩ bất chợt luồn vào thắt lưng cô. Chỗ đó là điểm nhạy cảm nhất trên cơ thể cô, bị anh chạm nhẹ cũng đủ đốt cháy toàn thân.

Đây là một trong những nguyên nhân khiến Giản Nhu không dám gặp anh suốt năm năm qua. Cơ thể cô luôn có phản ứng thành thực trước anh. Chỉ một sự động chạm nhẹ, diễn xuất của cô cũng chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

Để che giấu phản ứng của cơ thể, Giản Nhu cúi đầu giả bộ tập trung nghiên cứu kịch bản. Lúc đó cô mới phát hiện nửa bao thuốc lá và chiếc gạt tàn đã không cánh mà bay. Trên bàn uống trà ngoài tập kịch bản chẳng còn thứ gì khác.

Cô cũng nhớ trước khi ra ngoài, cô đã tháo chiếc nhẫn kim cương bỏ vào hộp rồi để cái hộp ở đâu đó. Giản Nhu có thói quen vứt đồ lung tung, bị Uy Gia mắng bao nhiêu lần mà vẫn chứng nào tật này.

Cô ngó nghiêng tìm kiếm nhưng không thấy đâu cả. Nhìn vẻ mặt trầm tĩnh của Trịnh Vĩ, Giản Nhu bỗng có dự cảm chẳng lành. Anh quả nhiên lấy ra một cái hộp nhưng nhỏ.

“Em đang tìm cái này phải không?” Vừa nói anh vừa mở nắp hộp, ánh đèn chiếu sáng lớp vải nhung màu đen.

Khả năng nắm bắt vấn đề của Trịnh Vĩ quả nhiên rất xứng với nghề nghiệp của anh. Giản Nhu lặng thinh, thậm chí quyết định có chết cũng không khai.

“Chẳng phải em nói đã bán rồi sao?” Trịnh Vĩ cất giọng nhàn nhạt.

“Nếu tôi nói, sau khi biết mình bán quả rẻ, tôi đến cửa hàng trang sức chuộc về, liệu anh có tin không?”

Trịnh Vĩ liếc cô một cái. “Em không thể bịa ra một lý do đùng sỉ nhục IQ của tôi hay sao?”

Giản Nhu chau mày, ngẫm nghĩ. “Cửa hàng đồ trang sức đó không bán được nên trả lại cho tôi.”

Trịnh Vĩ im lặng nhìn cô.

“Được rồi, để tôi nói thật, ông chủ cửa hàng chê tôi hết giá quá cao nên không mua...”

Bịa đi bịa lại cũng chẳng đưa ra nổi một lý do tử tế, Giản Nhu đành bỏ cuộc: “Thôi được rồi, anh tin hay không thì tùy.”

“Nếu em không bán được thì để tôi giúp em xử lý.” Nói xong, Trịnh Vĩ đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, mở toang cánh cửa. Ngọn gió đêm thổi vào làm cánh hoa xương rồng rung rung.

Sau mấy ngày mưa gió, tối nay, trên nền trời thấp thoáng những vì sao lấp lánh. Trịnh Vĩ từ từ đưa tay ra ngoài. Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, Giản Nhu vô thức lao tới túm tay anh. “Đừng!”

Chiếc hộp nhỏ rơi tự do trong không trung, trái tim cô như cũng rơi theo. Tan vỡ, nát vụn.

“Anh...” Giây tiếp theo, Giản Nhu bừng tỉnh.

Trịnh Vĩ đâu phải là người hấp tấp. Rõ ràng anh đang thăm dò xem cô có bận tâm đến chiếc nhẫn đó hay không, trong khi cô ngốc nghếch tới mức chưa đánh đã khai.

“Chẳng phải em không muốn sao?” Anh hỏi.

“Ai nói tôi không muốn!” Giản Nhu phản bác. “Viên kim cương đó rất lớn, lại là kim cương xanh lam, đắt lắm đấy!”

“Không đắt lắm! Chỉ mất một năm tiền lương của tôi mà thôi.”

Một năm tiền lương ư? Ý của anh là anh làm việc vất vả một năm để mua nhẫn cho cô? Giản Nhu lại trải qua cảm giác từ trên cao rơi xuống, đau đến mức tê liệt.

Trịnh Vĩ đóng cửa sổ, quay lại sofa rồi ngồi xuống, tiếp tục uống rượu như không có chuyện gì xảy ra.

“Mau trả nhẫn lại cho tôi!” Giản Nhu đi theo, xòe tay trước mặt anh.

“Tôi ném đi rồi.”

Cô tỏ ra cố chấp. “Đừng đùa nữa! Từ năm hơn mười tuổi tôi đã không thèm chơi trò ấu trĩ này.”

“Đúng là tôi đã ném đi rồi. Dù sao mấy cửa hàng trang sức cũng không biết nhìn đồ, bán rẻ chi bằng vứt đi cho xong.”

“Tôi không tin.” Giản Nhu kéo tay anh, kiểm tra hai lòng bàn tay nhưng chẳng thấy đâu. Cô lại lục túi quần của anh, vẫn không tìm thấy. Cô không cam tâm, tiếp tục lần sờ áo sơ mi của anh, mò từ cổ xuống đến thắt lưng.

Giản Nhu chăm chú tìm chiếc nhẫn đó nên không để ý đến phản ứng cơ thể của người đàn ông. Tới khi cô phát hiện hai người đang trong tình huống quá thân mật, tay cô đặt ở thắt lưng anh, tất cả đã quá muộn.

Máy CD phát đi phát lại ca khúc My heart will go on: “Once more you open the door. Anh you’re here in my heart. And my heart will go on and on...”

Cô bị Trịnh Vĩ đẩy nằm xuống sofa. Anh giữ cầm cô rồi cúi xuống hôn mãnh liệt. Dường như cảnh tượng của buổi tối hôm qua bị tạm dừng, bây giờ lại tiếp tục. Nụ hôn của anh vô cùng cuồng nhiệt, khiến cô hơi nhói đau. Giản Nhu thậm chí còn cảm nhận được vị tanh tanh, mằn mặn nơi đầu lưỡi mình. Cô không phản kháng mà ôm chặt thắt lưng anh, đón nhận sự “xâm chiếm” của anh.

Ly rượu vang rơi xuống sàn nhà, phát ra âm thanh chói tai. Sau đó áo khoác ngoài và áo sơ mi của anh cũng lần lượt rơi xuống. Tiếp theo bộ váy ngủ mỏng manh lẳng lẽ rời khỏi người cô. Cuối cùng căn phòng chỉ còn lại tiếng tiếng thở gấp gấp của bọn họ.

Ánh đèn pha lê chói mắt chiếu vào cơ thể không một mảnh vải che thân của hai người, khiến tất cả những gì đen tối đều lộ rõ. Giản Nhu nhắm mắt, không muốn nhìn vào đôi mắt đầy dục vọng của người đàn ông.

“Hãy mở mắt nhìn anh!” Trịnh Vĩ cất giọng trầm khàn mê hoặc.

Giản Nhu mở mắt, chứng kiến anh để lại từng dấu hôn trên làn da cô, chứng kiến anh không do dự tiến vào cơ thể cô, xé nát tấm mặt nạ nguy trang của cô.

Cô ôm chặt vai anh. Trong cơn quay cuồng, cô nhanh chóng bị đẩy lên đỉnh cao, các sợi dây thần kinh khắp toàn thân như thể đứt đoạn. Cô run rẩy, không ngừng gọi tên anh.

Trịnh Vĩ dừng động tác, ôm cô vào lòng. Thời khắc đó, Giản Nhu chợt hiểu ra, cô nhớ anh biết bao, nhớ đến mức trái tim khô cạn.

Cô ra sức hôn Trịnh Vĩ bằng tất cả sự nhiệt tình của mình. Cô không trông mong nối lại tình xưa với anh, cũng không hề có ý định bám vào anh để tiến thân. Chỉ là cô quá nhớ nhung, nhớ quãng thời gian đẹp nhất của đời người được gặp gỡ người đàn ông tốt đẹp nhất, nhớ đến một Giản Nhu có thể vì tình yêu mà bất chấp tất cả, cũng nhớ tới mối tình thuần khiết đó.

Nếu có thể, cô rất muốn nhắc lại một lần câu: “Em yêu anh”, không phải trong hồi ức, cũng không phải trong giấc mơ.

Cả buổi tối, bọn họ hết ở sofa lại đến phòng ngủ, từ phòng ngủ tới phòng tắm rồi quay lại phòng ngủ. Trịnh Vĩ dùng mọi tư thế để “giày vò” Giản Nhu, còn cô hoàn toàn nghênh đón anh, cùng anh hòa làm một. Hai người được “giải phóng” trong niềm hưng phấn tột cùng. Sau đó Giản Nhu mệt đến mức không thốt ra lời, nằm sấp trên giường bất động.

Trịnh Vĩ thỏa mãn nằm bên cạnh, bàn tay không an phận vuốt ve sống lưng cô. “Em còn cảm thấy thân thể của anh có vấn đề không?”

Giản Nhu lắc đầu. “Không, một chút cũng không.”

Có vẻ hài lòng với câu trả lời này, Trịnh Vĩ kéo cô vào lòng, hôn lên má cô.

“Cuối tuần sau em rảnh không? Bạn anh kết hôn, em đi cùng anh nhé!”

“Đám cưới của anh cơ?” Giản Nhu hỏi.

“Diệp Chính Thần, em còn nhớ không?”

Giản Nhu đương nhiên nhớ Diệp Chính Thần. Anh ta là người đàn ông đẹp trai đã khiến cô xóa bỏ thành kiến về “con cháu cán bộ cao cấp” đồng thời là người anh em thân thiết nhất của Trịnh Vĩ. Hồi cô đóng phim ở Nhật Bản gặp phải chuyện phiền phức, cũng chính Diệp Chính Thần đã đứng ra giải quyết giúp cô. Dù từ trước đến nay không thích dự đám cưới nhưng một khi anh ta kết hôn, Giản Nhu cũng nên chuẩn bị phong bì dày đến chúc mừng.

“Tất nhiên em nhớ rồi. Em nhất định sẽ đến dự đám cưới của anh ấy. Mà ở khách sạn nào vậy?”

“Khách sạn ở tận thành phố Nam Châu của Tứ Xuyên. Anh đã đặt vé máy bay rồi. Thứ Sáu tuần sau mình đi, thứ Hai quay về.”

Như vậy có nghĩa là cô không chỉ đơn thuần đi dự đám cưới mà còn ở bên anh bốn ngày ba đêm liền?

Buổi tối hôm nay, anh đã suýt nữa lấy mạng cô, vì vậy cô không thể tưởng tượng mình sẽ sống thế nào trong bốn ngày ba đêm đó.

“Tại sao anh lại bảo em đi cùng? Trong những trường hợp cao cấp như vậy, anh nên dẫn theo một tiểu thư danh giá nào đó mới đúng.” Giản Nhu thắc mắc.

“Anh không bao giờ tham dự đám cưới của người khác, nhưng Diệp Chính Thần kết hôn, anh không thể không đi... Anh nghĩ nếu có em đi cùng, tâm trạng của anh sẽ khá hơn một chút.”

Câu nói nhẹ nhõm này của anh đã chạm vào nơi mềm mại nhất dưới đáy sâu nội tâm của Giản Nhu. Cô nường mắt nhìn anh. “Trịnh Vĩ, chúng ta...”

Không đợi cô nói hết câu, anh lập tức ngắt lời: “Đừng nói những lời sỉ nhục IQ của anh. Em đối với anh là thật lòng hay đóng kịch, em tưởng anh không nhận ra sao?”

“Chúng ta không có khả năng...”

“Chẳng chuyện gì là không thể, thời gian sẽ thay đổi nhiều thứ... Sau năm năm, em từ ”thà chết cũng không chịu gặp anh“, bây giờ vì muốn đóng vai chính đã tình nguyện theo anh về nhà.” Trịnh Vĩ mỉm cười, hôn chụt lên má cô. “Một ngày nào đó em sẽ đeo nhẫn anh tặng cũng không biết chừng.”

Sẽ chẳng bao giờ có ngày đó! Câu này rõ ràng đã đến đầu môi nhưng cuối cùng Giản Nhu cũng không thốt nên lời. Cô nằm bất động trong vòng tay anh, thậm chí không dám chớp mắt, sợ nước mắt sẽ tuôn trào.

Khoảng thời gian năm năm đúng là có thể thay đổi rất nhiều thứ. Tuy nhiên điều duy nhất không đổi thay là cô và anh vẫn yêu nhau.

Trò chuyện một lúc, Giản Nhu không chịu nổi, dần thiếp đi trong vòng tay của Trịnh Vĩ. Lúc nửa mơ nửa tỉnh, cô vẫn nhớ đến chiếc nhẫn, mơ hồ hỏi: “Rốt cuộc anh giấu chiếc nhẫn ở đâu thế?”

“Mau ngủ đi! Khi nào tỉnh dậy, anh sẽ nói cho em biết.”

Đến lúc cô mở mắt, mặt trời đã lên cao. Cảm nhận được sự tồn tại mãnh liệt ở sau lưng, Giản Nhu liền quay đầu, vừa vặn chạm phải đôi mắt đen sâu hun hút của Trịnh Vĩ. Chắc anh thức dậy từ lâu, đã mặc sơ mi và quần dài, nhưng anh vẫn nằm bên cạnh cô, kê tay gối đầu, lặng lẽ nhìn cô.

Giản Nhu ngẩn ngơ như có ảo giác đây chỉ là một giấc mộng quá đẹp, chỉ cần cô chớp mắt, người đàn ông trước mặt sẽ biến mất, vì thế cô không dám cử động.

“Em tỉnh rồi à?” Anh hỏi.

Giản Nhu dè dặt chớp chớp mắt, phát hiện anh vẫn còn ở đó. “Anh... anh chưa đi làm sao?” Cô hỏi.

“Hôm nay là thứ Bảy.”

Cô suýt quên mất thế giới này còn có thứ gọi là “năm ngày làm việc”. Bình thường, cô càng bận rộn vào hai ngày cuối tuần bởi vì tiệc xã giao tương đối nhiều. Nghĩ đến đây, Giản Nhu chợt nhớ ra Nhạc Khải Phi nói sáng nay sẽ đến đón cô. Bây giờ hình như đã qua buổi sáng rồi.

Cô vừa ngó nghiêng tìm điện thoại vừa cố nhớ xem tối qua mình đã ném nó đi đâu. Thấy chiếc di động nằm trên chiếc tủ đầu giường, Giản Nhu định giơ tay với lấy nhưng Trịnh Vĩ đã cầm giúp cô. “Sáng nay Nhạc Khải Phi gọi điện cho em. Anh nói tối qua em quá mệt nên vẫn chưa dậy.”

“Hả?” Giản Nhu trợn mắt nhìn anh, tỉnh táo trong giây lát.

“Anh ta nói nếu em không tiện thì anh ta không qua đây đón nữa. Anh ta gửi thông tin về chuyến bay cho em, bảo em tự tới sân bay.”

Cô cúi đầu kiểm tra. Trên màn hình xuất hiện tin nhắn chưa đọc: “Hãng hàng không Nam Phương CZ9901, thời gian cất cánh 14:00, tòa nhà T2 sân bay Thủ đô. Tôi đợi em ở phòng VIP khu chuyển bay trong nước.”

Giản Nhu lại nhìn đồng hồ trên di động. Bây giờ đã hơn mười hai giờ. Tuy nhà cô cách sân bay không xa nhưng có lẽ không kịp. Đang suy nghĩ xem nên tìm lý do gì để thoái thác với Nhạc Khải Phi, cô liền nghe Trịnh Vĩ nói: “Anh đã mua bữa sáng cho em rồi, mau dậy ăn đi. Ăn xong, anh sẽ đưa em ra sân bay. Đi cửa ưu tiên, chắc có thể kịp giờ lên máy bay.”

Nói xong, anh xuống giường, rời khỏi phòng ngủ, sắc mặt đúng như Triệu Thiên Thiên miêu tả, giống như bắt gặp vợ mình ngoại tình ấy.

Giản Nhu đảo mắt quanh phòng tìm bộ váy ngủ không biết ở chỗ nào. Đúng lúc này cô vô tình nhìn thấy hộp nhẫn màu đen đặt bên gối, chính là cái hộp hôm qua Trịnh Vĩ ném xuống dưới. Lốp vải nhung trên mặt hộp còn dính vài vết bẩn không thể lau sạch.

Cô vội mở nắp, bên trong là chiếc nhẫn kim cương cô thích nhất.

Giản Nhu nắm chặt chiếc nhẫn trong tay. Cô chưa bao giờ muốn đeo nó như thời khắc này. Nhưng đeo vào thì sao chứ? Sự thật cô nhà tan cửa nát, còn anh nhà không thành nhà vẫn chẳng thể thay đổi. Liệu hai người có thể ở bên nhau không?

Giản Nhu cất chiếc nhẫn vào hộp, mặc tạm chiếc váy ngủ mới. Tới phòng thay đồ, cô chọn một lúc vẫn không tìm thấy bộ váy nào thích hợp với bữa sáng.

Đúng lúc này Trịnh Vĩ đi vào, rút chiếc váy dài màu đen trắng trong tủ quần áo một cách quyết đoán rồi đưa cho cô. “Em hãy mặc cái này đi!”

Đây là chiếc váy kiểu không tay, dài đến gót chân, xẻ một bên đùi, từng lớp vải màu trắng xếp trên màu đen. Chiếc váy này mặc lên người toát ra một vẻ vừa tinh lạnh vừa trang nhã, khi bước đi để lộ bắp chân nên không kém phần gợi cảm. Giản Nhu cũng thích bộ váy này, cô từng mặc nó khi chụp ảnh trang bìa tạp chí. Nhưng mặc để ăn sáng, liệu có trang trọng quá không?

Thấy cô vẫn đắn đo, Trịnh Vĩ lên tiếng: “Bộ váy này rất hợp với em, nó không quá đứng đắn cũng không quá gợi cảm, lại tôn nước da của em.”

“Vậy sao?” Cô còn chưa mặc anh đã biết, thế thì chỉ có một khả năng. “Anh nhìn thấy em mặc rồi à?”

“Ừ! Em từng diện nó khi tham gia hoạt động tuyên truyền cho bộ phim Bốn tháng nhân gian. Anh cũng thấy em mặc trên tạp chí Thời trang Đông phương, trông rất đẹp.”

Anh bình thần trấn tĩnh từng chi tiết mà cô đã quên từ lâu. Phải là tình cảm quyến luyến đến mức nào thì anh mới quan tâm theo dõi cô dù hai người đã chia tay, mới có thể nhớ rõ trang phục của cô khi tham gia các hoạt động?

Bàn tay cô run run, bộ váy suýt rơi xuống sàn nhà. Cuối cùng cô cũng không thể kiềm chế sự xúc động, ôm lấy anh từ phía sau.

Trịnh Vĩ không cử động, để mặc Giản Nhu ôm mình. Cô áp mặt vào lưng anh, mím môi, cố gắng ép cho nước mắt chảy ngược vào trong.

“Anh... có hận em không?” Đây là câu mà cô muốn hỏi từ lâu.

“Anh đã từng hận.” Trịnh Vĩ vẫn đứng thẳng người, không nhúc nhích. “Anh hận không thể lột da rút gân em, xem em có trái tim hay không...”

“Vậy sao bây giờ anh không hận nữa?”

“Lần bị hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện, anh nghe thấy tiếng em khóc. Em nắm chặt tay anh, cầu xin anh hãy tha cho em... Anh cũng nghe thấy em nói, em đau đớn vô cùng, đau đến mức không sống nổi...”

Giản Nhu siết chặt bàn tay ôm người đàn ông. Chỉ như vậy cô mới có thể đứng vững.

Trịnh Vĩ tiếp tục: “Chắc em không thể ngờ, lúc đó tuy nằm bất động nhưng anh vẫn có cảm giác.”

Đúng là cô không thể ngờ. Nếu biết anh còn ý thức, chắc chắn cô sẽ không đến bệnh viện thăm anh, cũng chẳng thốt ra những lời không nên nói đó.

“Sau khi tỉnh lại, anh muốn tìm em nói chuyện nhưng em thà khiến mình bị thương chứ không muốn gặp anh... Anh nghĩ mình thật sự khiến em đau khổ.”

Nước mắt không thể kiềm chế, lăn dài xuống gò má Giản Nhu, làm ướt áo sơ mi của anh. Cuối cùng cô cũng hiểu năm xưa cô tuyệt tình như vậy, khiến Trịnh Vĩ bị tổn thương ghê gớm. Tại sao Diệp Chính Thần chỉ định cô tiếp khách trong ngày sinh nhật nhưng sau đó lại không gây khó dễ cho cô nữa? Cô cũng hiểu, buổi tối hôm cô nhìn thấy anh trên bản tin thời sự, tại sao anh lại đứng ngoài hành lang chờ cô mở cửa. Rõ ràng không thiếu cách phá cửa xông vào nhưng anh lại chọn cách chờ đợi ở bên ngoài...

Bởi vì anh không muốn ép buộc cô.

“Em mau thay đồ đi, đồ ăn nguội sẽ không ngon nữa.” Nói xong, Trịnh Vĩ đi ra khỏi phòng, không hề ngoảnh đầu lại.

Dõi theo bóng lưng anh, Giản Nhu lần đầu tiên phát hiện, hình bóng anh không còn kiêu ngạo như ngày nào mà chỉ còn lại nỗi cô đơn.

Sau khi thay chiếc váy Trịnh Vĩ chọn, trang điểm nhẹ nhàng, Giản Nhu mới đi sang phòng ăn.

Trên bàn đầy những lồng bánh bao nhỏ với các loại nhân khác nhau vẫn còn bốc khói. Cô ngồi xuống đối diện anh, cúi đầu thưởng thức từng loại một nhưng không biết mùi vị gì.

Im lặng giải quyết xong bữa sáng, hai người lại trầm mặc đi ra sân bay. Không phải Giản Nhu không muốn nói chuyện mà cô sợ chỉ một phút phân tâm, họ sẽ mãi mãi không đến được sân bay.

Trịnh Vĩ phóng xe như bay, chưa tới một giờ đã đến nơi. Giản Nhu vừa đi vào đại sảnh, Nhạc Khải Phi đã gọi điện, giọng đầy vẻ sốt ruột: “Đã bắt đầu làm thủ tục lên máy bay rồi, em còn chưa đến sao?”

“Tôi đến rồi, bây giờ đi đổi thẻ lên máy bay đây, chắc vẫn kịp giờ.” Giản Nhu liền trả lời.

“Ừ, em cũng không cần vội vàng. Tôi sẽ giải thích với tiếp viên, cố gắng đợi em.”

“Được!”

Trịnh Vĩ đưa cô đi qua cửa ưu tiên tới tận lối lên máy bay. Lúc Giản Nhu qua cửa kiểm tra, anh đột nhiên túm tay cô, hỏi một câu: “Bao giờ em về?”

“Em không rõ, lịch trình lần này là do công ty sắp xếp.” Ngừng vài giây, cô nói thêm: “Để tuyên truyền cho bộ phim mới.”

“Anh biết.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh. “Sao anh biết?”

Trịnh Vĩ mỉm cười. “Sáng nay, anh đã nói rõ ràng trong điện thoại mà anh ta vẫn đợi em ở sân bay như không có chuyện gì xảy ra chứng tỏ chuyến đi này là vì công việc, trừ khi anh ta không phải là đàn ông.”

Giản Nhu mãi mới có thể ngậm miệng. Thì ra muốn tìm hiểu chân tướng sự việc, chỉ cần một cuộc điện thoại là đủ. Cuối cùng cô cũng tin, sự nghiệp của anh phát triển thuận lợi như vậy, không hoàn toàn dựa vào ông bố tốt.

“Scandal cũng nên có chừng mực. Làm lớn chuyện quá, sẽ có tác dụng ngược lại.”

Nhận ra sự chua chát không dễ phát giác trong lời nói của anh, Giản Nhu bật cười thành tiếng: “Vâng, em nhất định sẽ quay về trước thứ Sáu.”

Trịnh Vĩ gật đầu, từ từ buông tay. Cô quay người, đi nhanh lên máy bay. Khi cánh cửa khép lại, cô mới ngoảnh đầu, dõi mắt về phía anh.

Cô may mắn đến nhường nào mới được người đàn ông như anh yêu thương. Tuy nhiên nhận được tình yêu của anh cũng là sự bất hạnh, bi ai nhất.

Giản Nhu đeo kính râm và khẩu trang, đi vào khoang hạng nhất nhưng vẫn hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, dù chẳng nhìn thấy gì.

Không chịu nổi thái độ chẳng để ý đến mình của Giản Nhu, Nhạc Khải Phi liền lên tiếng gọi khi cô sắp đi qua chỗ ngồi: “Ồ đây!”

“Ừm.” Giản Nhu đáp, ánh mắt vẫn tìm kiếm hình bóng mà cô không nỡ xa rời.

Nhạc Khải Phi quan sát chiếc váy trang nhã trên người Giản Nhu, lại nhìn gương mặt được che kín mít của cô, sau đó cất giọng khinh thường: “Em che đầy kĩ thế làm gì? Tôi đã ly hôn rồi.”

Giản Nhu thu hồi ánh mắt, ngồi xuống chỗ trống bên cạnh anh ta. “Anh không hiểu thế nào là ”giấu đầu hở đuôi” sao? Không đeo khẩu trang, làm sao có thể cho người ta thấy quan hệ giữa chúng ta bất thường?”

“Đúng thế.” Nhạc Khải Phi gật đầu. “Em còn khẩu trang không? Cho tôi một cái.”

Máy bay cất cánh, nhanh chóng ổn định trên không trung. Giản Nhu tháo kính và khẩu trang, trò chuyện với Nhạc Khải Phi đàm ba câu rồi lấy tập kịch bản ra xem.

Vết rượu vang màu đỏ nhạt dính trên tập kịch bản vẫn còn nguyên vẹn. Cô lật đến trang không có vết bẩn mới dừng lại.

“Leo cao”

Cảnh 61

Thời gian: Ngày 14 tháng 2, lễ Tình nhân, buổi sáng sớm

Địa điểm: Căn hộ của Lam Vũ

Nhân vật: Lam Vũ (nữ chính), Dương Sâm (nam chính)

Bởi vì không phải là ngày cuối tuần nên Lam Vũ chỉ có thể đón lễ Tình Nhân một mình. Thật ra cô cũng không để ý đến ngày lễ này lắm. Đối với cô, mỗi ngày cuối tuần đều là lễ Tình Nhân của riêng cô.

Sáng sớm, Lam Vũ lê đôi chân nặng trĩu từ phim trường trở về. Vừa đến cửa nhà cô liền nhìn thấy cô nhân viên của tiệm hoa đang bấm chuông cửa, tay cầm chậu xương rồng nhỏ.

Cô nhân viên của tiệm hoa (nhìn thấy Lam Vũ cầm chìa khóa, nhận ra cô): Cô Lam Vũ, đây là hoa do Dương tiên sinh tặng, xin cô hãy ký nhận!

Nghe nhắc đến Dương Sâm, Lam Vũ vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ. Cô lập tức ký nhận rồi bê chậu xương rồng vào nhà. Chợt nhớ ra điều gì, Lam Vũ gọi cô nhân viên đưa hoa.

Lam Vũ: Xin lỗi, tôi muốn hỏi, ngôn ngữ loài hoa của xương rồng là gì vậy?

Cô nhân viên: Là kiên cường. Còn nữa... cất giấu tình yêu tận đáy lòng.

Lam Vũ (mỉm cười): Cám ơn cô!

Lúc đóng cửa, Lam Vũ không cẩn thận bị gai xương rồng đâm vào ngón tay. Cô nghiêng răng, đặt chậu cây ngoài ban công rồi lại chuyển vào bàn uống trà ở phòng khách. Cô ngẫm nghĩ, cuối cùng quyết định đặt ở bệ cửa sổ trong phòng ngủ, để mỗi khi thức dậy, cô đều có thể nhìn thấy.

Lam Vũ đang gấp cái gai ở ngón tay thì Dương Sâm gọi điện tới.

Dương Sâm: Em đã nhận được hoa anh tặng chưa?

Lam Vũ: Hoa ư? Anh chắc chắn thứ tặng em là hoa chứ? Sao em chỉ nhìn thấy gai nhọn thôi nhỉ?

Dương Sâm (cười vui vẻ): Xương rồng cũng nở hoa đấy! Nghe nói khi em cất giấu tình yêu ở trong tim, hoa sẽ nở.

Lam Vũ: Thật sao?

Dương Sâm: Thật! Em biết không, trong các loài thực vật, anh thích nhất xương rồng. Nó có sức sống kiên cường, bền bỉ hơn những loài khác. Dù ở trên sa mạc khô cằn, nó vẫn có thể tốt tươi, thậm chí nở hoa. Gai nhọn chẳng qua chỉ là phương thức để nó che giấu sự mềm mại, dịu dàng trong lòng mà thôi... Giống như em vậy.

Lam Vũ: Dương Sâm...

Dương Sâm: Gì cơ?

Lam Vũ: Em đã bao giờ nói “Em yêu anh” chưa nhỉ?

Dương Sâm: Hôm nay em chưa nói.

Lam Vũ: Dương Sâm, em yêu anh! Bất kể tương lai anh có yêu em hay không, em cũng sẽ mãi mãi yêu anh.

Giản Nhu chìm đắm trong từng câu từng chữ trong kịch bản. Lọn tóc dài rủ xuống, che đi gương mặt thanh tĩnh của cô, chỉ để lộ sống mũi trắng mịn và đôi môi đỏ mọng. Nhạc Khải Phi ngẩng gương mặt nhìn nghiêng của cô, cảm thấy bầu không khí xung quanh cũng trở nên tĩnh lặng, thời gian như ngừng trôi.

Nhạc Khải Phi thừa nhận, trong số những phụ nữ anh ta từng quan hệ, rất nhiều người xinh đẹp hơn Giản Nhu nhưng chỉ có cô thu hút anh ta, khiến anh ta không thể rời mắt, khiến anh ta bất giác muốn tìm hiểu về cô mà không bao giờ có thể hiểu nổi.

Nửa tiếng sau, Nhạc Khải Phi không kiềm được nữa, cất tiếng hỏi: “Kịch bản khó hiểu đến thế sao?”

Giản Nhu lắc đầu. “Không khó hiểu chút nào.”

“Vậy tại sao bốn mươi phút em mới đọc hết một trang?”

Giản Nhu hơi nghiêng mặt, nở nụ cười nhàn nhạt. “Anh không thấy người đàn ông trước mặt đang chụp ảnh hay sao? Đây là tôi tạo dáng để anh ta chụp ở mọi góc độ.”

Nhạc Khải Phi ngắc đầu. Tay phóng viên giải trí mà anh ta sắp xếp từ trước đang làm việc rất nghiêm túc. “Vì vậy em định đọc kịch bản cho đến khi xuống máy bay à?”

“Ừm. Sáng nay tôi đã nghiên cứu qua. Tôi rất ấn tượng ở góc độ cúi mặt thế này.”

“Đúng là ấn tượng nhưng em đừng quên chúng ta đang hẹn hò. Sao tôi chẳng cảm nhận được một chút tình cảm nào của em nhỉ?”

Giản Nhu vén tóc ra sau gáy, nghiêm túc trả lời: “Nhạc Khải Phi, tôi cho rằng cách nhìn nhận phụ nữ của anh có chút sai lầm. Khi phụ nữ thích một người đàn ông, không nhất định phải bám dính lấy anh ta như kẹo. Tình yêu thật sự là hai người yên tĩnh ở bên nhau, dù ai làm việc người nấy nhưng vẫn cảm thấy hạnh phúc.”

Lời nói của cô cũng có lý đấy chứ! Nhạc Khải Phi ngẫm nghĩ vài giây, lại hỏi: “Tối hôm qua, em và Trịnh Vĩ cả đêm yên tĩnh ở bên nhau, ai làm chuyện của người đó sao?”

Giản Nhu như nuốt phải quả trứng gà, cổ họng mắc nghẹn. Nhạc Khải Phi lập tức tìm ra câu trả lời qua vẻ mặt của cô. “Xem ra không phải!”

Không để ý đến ánh mắt chế giễu của anh ta, Giản Nhu cúi đầu, tiếp tục đọc kịch bản.

“Hề nhắc đến tay Trịnh Vĩ là em lại né tránh. Tôi thật sự không hiểu, ngoài ngoại hình đẹp trai ra, anh ta còn có điểm gì tốt khiến em mê đắm, suốt năm năm vẫn không thể từ bỏ?”

Giản Nhu nhướn mày, mỉm cười với anh ta. “Nhạc Tổng, nếu thật sự ăn no không có việc gì để làm, chỉ bằng anh xem phim một lát đi, xem có ngôi sao nữ nào anh chưa từng thử qua, tìm cô ta mà cặp kè.”

“Tôi xem rồi.” Nhạc Khải Phi nhìn cô bằng ánh mắt hứng thú. “Chỉ còn lại em mà thôi.”

Trong ấn tượng của Giản Nhu, Nhạc Khải Phi điểm nào cũng không bằng Trịnh Vĩ, ngoài sự thẳng thắn. Cô lên tiếng: “Tôi có thể nhờ anh một việc không?”

“Em cứ nói đi!”

“Anh có thể ngồi tránh xa tôi một chút không?”

“Xin lỗi, khoang máy bay chỉ có thế. Tôi không thể thỏa mãn yêu cầu của em.”

Giản Nhu hết cách, đành đóng tập kịch bản rồi đứng dậy.

“Em đi đâu thế?”

“Tôi vào nhà vệ sinh hút thuốc.” Cô nói.

“Em có lửa không?”

Bật lửa? Đúng là cô chẳng có nên đành ngồi xuống ghế, tỏ thái độ nghiêm túc như đang tham gia buổi họp báo. “Được rồi, anh muốn ”buôn” chuyện gì thì ”buôn” đi, tôi sẽ trả lời anh tất.”

Nhạc Khải Phi lập tức tỏ ra phấn chấn, bảo cô tiếp viên mang đến hai cốc cà phê, chuẩn bị tán gẫu dài dài với cô.

“Vừa rồi tôi nhìn thấy anh ta đưa em đi qua cửa ưu tiên. Hai người thật sự nổi lại tình xưa đấy à?”

Giản Nhu đáp: “Nếu có thể nói lại, chúng tôi đã nói từ lâu rồi, cần gì đợi đến ngày hôm nay?”

Nhạc Khải Phi lườm cô một cái. “Em cũng giả tạo quá đi! Rõ ràng vẫn còn tình cảm với anh ta mà em còn làm bộ làm tịch. Thôi thì chiều theo anh ta cho xong.”

“Giả tạo ư?” Giản Nhu trừng mắt nhìn anh ta. “Được, hôm nay tôi nói thật với anh, anh tưởng tôi không muốn chiều theo sao? Từ năm mười ba tuổi tôi đã muốn theo anh ấy, ngày ngày bám chặt lấy anh ấy không rời, một lần nói cả trăm lần câu “Em yêu anh“, cho đến khi anh ấy điếc tai mới thôi. Tôi đến với anh ấy năm mười chín tuổi. Bị anh “đóng băng” tới mức vai quần chúng cũng chẳng có mà đóng, tôi cũng không hối hận, một lòng một dạ chờ tới ngày anh ấy cưới tôi về làm vợ.”

Nhạc Khải Phi ngắt lời cô. “Tôi “đóng băng” em đến mức không được đóng cả vai quần chúng lúc nào? Chẳng phải A Uy nhận một bộ phim Nhật cho em sao? Bộ phim đó còn giúp em nhận được đề cử Diễn viên mới xuất sắc tại Liên hoan phim Tokyo nữa chứ!”

Nhắc đến vụ đóng phim Nhật Bản, Giản Nhu hận đến mức nghiêng răng kèn kẹt. Nhưng đây không phải vấn đề trọng tâm, mà là: “Tôi yêu anh ấy bằng cả trái tim mình, vậy mà anh ấy chưa từng nói với tôi, bố anh ấy là Trịnh Diệu Khang, cũng không nói cho tôi biết, mẹ anh ấy là Lữ Nhã Phi.”

“Thế thì sao chứ? Ừ thì anh ta là con cháu cán bộ cao cấp. Ừ thì ông già nhà anh ta nói có chết cũng không cho em vào cửa. Em có thể không cần mạng sống vì anh ta mà lại bận tâm đến chuyện này sao?”

“Rất nhiều việc không đơn giản như anh nghĩ đâu.”

“Có thể phức tạp đến mức nào? Nếu không có cách nào lấy anh ta thì thôi đừng lấy nữa. Tình yêu vốn chỉ là chuyện của hai người. Giản Nhu, đối với em, danh xưng “Trịnh phu nhân” quan trọng đến thế sao? Tờ giấy chứng nhận kết hôn giá chín đồng quan trọng như vậy sao? Em nghĩ nó có thể bảo đảm điều gì? Một khi anh ta yêu em, không có tờ giấy đó cũng vẫn yêu. Nếu anh ta không yêu em, có tờ giấy đó cũng vô dụng.”

Tình yêu vốn chỉ là chuyện của hai người? Quan điểm của Nhạc Khải Phi tương đối có lý, Giản Nhu hơi động lòng. Nếu cô và anh mãi mãi giữ mối quan hệ bí mật, không ai hay biết, vậy thì sẽ chẳng có người nào ngăn cản.

Cô tựa vào thành ghế, suy tư một lúc, vẫn cảm thấy không đáng tin. “Tình yêu không lấy hôn nhân làm tiền đề thì khác nào “bao nuôi” nhân tình? Một ngày nào đó anh ấy kết hôn, tôi sẽ trở thành người thứ ba à? Nếu tôi có con, con tôi cả đời không dám nói với thiên hạ bố nó là ai... Nếu vậy, tôi thà cắt đứt mối quan hệ, không bao giờ gặp lại anh ấy còn hơn.”

“Em có cắt nổi không?” Nhạc Khải Phi nhìn cô chăm chú.

Đúng vậy, cô có thể cắt đứt không? Năm hai mươi tuổi, cô cứ tưởng một câu: “Tôi chưa từng yêu anh” là có thể chấm dứt duyên phận giữa cô và Trịnh Vĩ. Bây giờ cô đã hai mươi lăm tuổi, không còn ngây thơ và cứng rắn như hồi đó, liệu có thể thật sự chấm dứt được không?

“Nếu tôi là em, tôi thà bị bao nuôi, thà làm người thứ ba vì ít nhất tôi không cần phải đè nén nỗi đau khổ như vậy.”

Nghe kiến nghị thẳng thắn của Nhạc Khải Phi, Giản Nhu bắt giắc nhìn anh chàng công tử phong lưu này bằng con mắt khác. “Tại sao anh lại nói với tôi những lời này?”

Anh ta nhẹ nhàng vuốt tóc cô, giống như muốn vỗ về một người bạn. “Bởi vì dù không giành được em, tôi cũng không muốn nhìn thấy em rơi vào tình trạng thê thảm.”

Một Nhạc Khải Phi chân thành như vậy khiến Giản Nhu gần như không nhận ra.

“À, đúng rồi, để về già có sự bảo đảm, em nhớ đòi anh ta nhiều tiền một chút. Nếu anh ta đưa ra giá khiến em không hài lòng, em có thể tìm tôi. Em muốn bao nhiêu, tôi sẽ cho bấy nhiêu, tuyệt đối không mặc cả.”

Nhạc công tử mãi mãi là Nhạc công tử, không hề sai.

Để cảm tạ tình cảm thân thiết của Nhạc công tử, Giản Nhu quyết định suy nghĩ kỹ về kiến nghị của anh ta. Thành trì cô cố gắng dựng lên trong năm năm đã bị Trịnh Vĩ phá tan trong một đêm, vậy thì so với việc

tiếp tục lừa mình dối người, tiếp tục đè nén tình cảm, trở thành nhân tình của anh, làm người thứ ba liệu có phải sự lựa chọn tốt hơn? Ít ra cô có thể khiến bóng lưng vốn cao ngạo của anh không chỉ còn lại nỗi cô đơn.

Trầm tư một lúc, Giản Nhu quay sang Nhạc Khải Phi. “Tôi có thể hỏi anh một vấn đề không?”

“Em hỏi đi!”

“Bây giờ anh vẫn nhớ nhung đến tôi, có phải bởi vì anh chưa bao giờ giành được? Nếu ngay từ đầu tôi đã ngoan ngoãn theo anh, chắc tôi cũng khiến anh chán ngán từ lâu, giống như Trần Dao Dao, anh chẳng thèm liếc một cái.”

“Nếu tôi nói thật, em sẽ không để ý đấy chứ?”

“Tôi muốn nghe lời thật lòng.”

Anh ta nheo cặp mắt đào hoa, quan sát Giản Nhu từ đầu đến chân rồi nhếch miệng: “Em xinh hơn Trần Dao Dao nhiều. Vì vậy dù có chán em, tôi cũng sẽ liếc hai cái.”

Quả nhiên là lời thật lòng. Giản Nhu đáp: “Cám ơn Nhạc Tổng!”

Bởi vì có người trò chuyện nên thời gian trôi qua rất nhanh, máy bay đến sân bay Hồng Kiều lúc nào không hay. Do phải vội đi đàm phán với một nhà đầu tư về một bộ phim mới, Nhạc Khải Phi vừa xem đồng hồ vừa giục tài xế lái nhanh một chút.

Giản Nhu không hiểu: “Nếu đã vội như vậy, tại sao anh không ngồi chuyến bay sớm hơn?”

Nhận được ánh mắt trách móc của Nhạc Khải Phi, cô mới nhận ra đó là câu không nên hỏi.

Từ trước đến nay Nhạc Khải Phi là người luôn đúng hẹn. Nếu không phải tối qua cô phóng túng quá độ, sáng nay dậy muộn, suýt nữa lỡ chuyến bay, chắc chắn anh ta đã xuất phát sớm hơn.

Bởi vì áy náy nên Giản Nhu ngoan ngoãn cùng anh ta đi gặp nhà đầu tư rồi cùng bọn họ đi dự một buổi tiệc rượu trên du thuyền. Bữa tiệc có rượu vang, đồ ăn Pháp và tất nhiên không thể thiếu những cô người mẫu trẻ trung, bốc lửa có tác dụng điều tiết không khí.

Cùng Nhạc Khải Phi lượn đi lượn lại cả buổi tối, nhân lúc một người mẫu nổi tiếng bắt chuyện với anh ta, Giản Nhu tìm một chỗ không người nghỉ ngơi. Cô bất giác dõi mắt về phía khoang thuyền đèn điện sáng trưng, nhìn những cô người mẫu trẻ thản nhiên bám lấy đám đàn ông có quyền thế như loài ong mật. Giản Nhu càng cảm nhận một cách rõ ràng trong làng giải trí, người nào bảo thủ một chút là có thể lập miếu thờ trình tiết được rồi.

Tất nhiên cô cũng biết, trong con mắt của đám người mẫu kia, những diễn viên hạng hai như cô mới càng buồn nôn. Cùng là “gái điểm” như nhau nhưng bọn cô vẫn cố tình ôm miếu thờ.

Thật ra cũng hết cách, ở thời đại thông tin phát triển này, chỉ cần một tấm ảnh “nóng” cũng có thể thân bại danh liệt. Những người khó khăn lắm mới leo lên vị trí ngày hôm nay như Giản Nhu đặc biệt coi trọng hư danh của mình.

Chợt nhớ ra điều gì, Giản Nhu rút điện thoại kiểm tra nhưng không có cuộc gọi nhờ cũng chẳng có tin nhắn nào. Cô lười bỏ điện thoại vào túi nên lướt Weibo. Máy giây trước, Lạc Tình vừa cập nhật status, nội dung là lời thoại trong một bộ phim điện ảnh kinh điển: “Có lẽ anh không dẫn tôi đi thưởng thức bữa ăn kiểu Pháp trên du thuyền nhưng anh có thể chạy qua mấy con phố mua sữa đậu nành và món quẩy mà tôi thích nhất vào mỗi sáng sớm... Đột nhiên tôi rất muốn có tình yêu như vậy một lần.”

Bên dưới đăng kèm tấm ảnh chụp cuộc sống thường ngày của Lạc Tình.

Sau khi đọc status mang hàm ý sâu xa này, Giản Nhu liền chia sẻ đồng thời bình luận: “Bất kể là ăn đồ kiểu Pháp trên du thuyền hay uống sữa đậu nành, bất kể là bó hồng xanh hay chậu xương rồng đầy gai, nếu gặp đúng người thì tất cả đều đúng, còn nếu gặp sai người, tất cả chỉ là sai lầm...”

Một lúc sau Lạc Tình vẫn không hồi đáp, nhưng lại có một bình luận đến từ ID tên “Người xa lạ”: “Một khi đã yêu thì không phân biệt đúng sai.”

Cô kiểm tra Weibo của “Người xa lạ”, trong đó chỉ có hai status, hơn nữa đều tag cô:

Status thứ nhất: “Tuyết rơi rồi!”

Status thứ hai: “Không có người nào đáng để em khiến bản thân bị thương đến mức này.”

Ngọn gió đêm thổi bay gấu váy của Giản Nhu, cô nắm chặt điện thoại, ngược nhìn bầu trời. Có đúng là một khi đã yêu thì không cần phân biệt đúng sai hay không?

Đang sau vang lên tiếng giày cao gót nện cồm cộp xuống sàn, Giản Nhu quay đầu, phát hiện một ngôi sao nữ khá nổi tiếng đang loạng choạng đi về bên mạn thuyền. Cô ta bám vào lan can nôn khan, sau đó ngồi xổm, khóc sục sùi.

Khóc một lúc, cô ta bắt đầu gọi điện thoại, cất giọng nghẹn ngào: “Chẳng phải anh nói ngoài em ra, anh sẽ không yêu người nào khác sao? Anh nói ngoài em ra, anh sẽ không lấy ai... Tại sao...”

Đầu bên kia chột cú máy, cô ta chửi một câu: “Đồ khốn” rồi ném di động xuống sàn.

Giản Nhu chẳng làm phiền đối phương, yên lặng đứng ở một góc mà cô ta không nhìn thấy. Tuy không quen ngôi sao nữ này nhưng cô cũng từng nghe qua chuyện của cô ta.

Bốn năm trước, đang lúc sự nghiệp ở đỉnh cao, cô ta có cuộc tình rầm rộ với một người đàn ông đẹp trai, giàu có, khiến không ít nữ nghệ sĩ ngưỡng mộ và ghen tị.

Bốn năm qua, cô ta hiến dâng cho người đàn ông kia cả tuổi thanh xuân và tấm chân tình, nhưng cuối cùng anh ta gặp được người phụ nữ trẻ trung, xinh đẹp, có học vấn cao hơn đồng thời gia thế tốt hơn cô ta. Thế là anh ta dùng một ngôi biệt thự cao cấp ở Phố Đông [2] để tống khứ cô ta.

[2] Phố Đông là một quận mới ở Thượng Hải, bắt đầu phát triển từ năm 1990. Hiện Phố Đông là trung tâm tài chính và thương mại của Trung Quốc.

Tháng trước, người đàn ông đó tổ chức đám cưới rầm rộ. Trong hôn lễ xa hoa, cô dâu luôn mang vẻ mặt vô cùng thỏa mãn và hạnh phúc. Còn ngôi sao nữ kia còn có thể làm gì ngoài việc uống say khướt rồi khóc lóc?

“Chỉ thấy người nay cười, nào thấy người xưa khóc” vốn là quy tắc trò chơi trong cái ngành khắc nghiệt này. Nếu đã sẵn sàng đánh cược thì phải chấp nhận chịu thua.

Giản Nhu cúi đầu, đọc tin nhắn trên Weibo. Cô đột nhiên rất muốn biết, giả dụ một ngày nào đó nhìn thấy đám cưới lãng mạn của Trịnh Vĩ, nhìn thấy vẻ rạng ngời hạnh phúc trên gương mặt anh và cô dâu, liệu cô có khóc lóc gọi điện cho anh hay không?

Có lẽ không. Cô đã từng tận mắt chứng kiến cảnh tượng tàn nhẫn hơn nên chắc cô có thể chịu đựng chuyện cón con này. Vậy thì ý kiến của Nhạc Khải Phi đáng để cô suy nghĩ một cách nghiêm túc.

Đúng lúc này trên bờ vai hơi lạnh của Giản Nhu xuất hiện chiếc áo vest đàn ông. Ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc, không cần quay đầu, cô cũng đoán ra là ai.

“Cám ơn anh!” Giản Nhu nói khẽ. “Anh thử nghĩ xem, loại phụ nữ như tôi, bao lâu đàn ông sẽ cảm thấy chán?”

“Sao thế? Em suy nghĩ về ý kiến của tôi rồi à?”

“Ừm!”

“Nghe nói một nhà khoa học nước ngoài từng có một thí nghiệm, nhốt đôi vợ chồng yêu nhau thắm thiết vào một căn phòng suốt ba tháng liền. Sau khi ra ngoài, việc đầu tiên bọn họ làm là ly hôn, có chết cũng không qua lại. Tất nhiên đây là trường hợp cực đoan, nhưng bình thường một người đàn ông sống với một người phụ nữ, bảy năm thế nào cũng ngứa ngáy [3].”

[3] “Bảy năm ngứa ngáy” (The seven year itch): câu thành ngữ của Mỹ, có nghĩa là sự khao khát “của lạ” sau khi kết hôn được bảy năm.

“Bảy năm ư? Xem ra tôi phải đòi nhiều tiền dưỡng lão một chút mới được.”

5. Chương 5: Thử Vai

Ba giờ sáng là thời khắc ngày và đêm giao nhau, ánh sao trên bầu trời dần vụt tắt, vầng trăng khuyết cũng nhạt dần. Tại một ngôi biệt thự ở Bắc Kinh, trong phòng khách mù mịt khói thuốc, hai người đàn ông nằm trên sofa ngáy khò khò, thở ra toàn mùi rượu nồng nặc.

Trịnh Vĩ không hề tỏ ra mệt mỏi, cầm bao thuốc đi ra ngoài ban công. Phát hiện bên trong chẳng còn điều nào, anh bực bội ném bao thuốc đi.

“Xem ra tâm trạng của anh hôm nay không tồi.” Một giọng nói trêu chọc từ phía sau truyền tới. Cùng lúc đó một điều thuốc được đưa đến trước mặt anh.

Trịnh Vĩ cầm lấy nhưng không châm lửa. “Ngay cả điều này chú cũng nhận ra à?”

“Nếu không, anh gọi bọn em đến đây làm gì? Định đem tiền cho bọn em chắc?”

“Hôm nay, anh thức tỉnh lương tâm...”

Diệp Chính Thần liếc nhìn Trịnh Vĩ một cái, không nói thêm một lời. Anh ta cúi đầu đọc tin tức nóng hổi trên tờ tạp chí thuận tay lấy ở bàn trà. Bài báo có tiêu đề rất nổi bật: “Thái tử công ty truyền thông Thế kỷ lần đầu xuất hiện công khai với bạn gái mới Giản Nhu kể từ khi ly hôn.”

Nổi bật hơn tiêu đề là loạt hình ảnh tình cảm nồng thắm của hai người. Tuy không phải là ảnh nóng nhưng cũng là những tấm hình chụp họ ở bên nhau lúc nửa đêm, nữ chính nở nụ cười dịu dàng với nam chính.

“Nghe nói anh sắp kết hôn với Kiều Hân Vận?” Diệp Chính Thần đột nhiên hỏi.

Trịnh Vĩ hơi ngẩn người nhưng khéo miệng lập tức nhếch lên, để lộ nụ cười chế giễu: “Tin tức của chú nhanh thật đấy!”

“Em còn nhớ tháng trước anh nói không có ấn tượng với cô ta, bây giờ đã có cảm giác rồi sao?”

“Bây giờ anh vẫn chẳng có ấn tượng gì cả.” Trịnh Vĩ bình thản trả lời như đang nói chuyện của người khác.

“Có cần em gửi thiệp mời cho Kiều đại tiểu thư, để anh có dịp tặng thêm ấn tượng không?”

Trịnh Vĩ quả quyết từ chối: “Không cần! Anh sẽ đưa Giản Nhu tới dự đám cưới của chú.”

“Giản Nhu ư?” Diệp Chính Thần đưa tờ tạp chí đến trước mặt Trịnh Vĩ, chỉ tay vào cô gái đang nhìn Nhạc Khải Phi bằng ánh mắt thâm tình. “Người anh vừa nhắc tới là cô gái này sao?”

Trịnh Vĩ lạnh lùng lườm anh ta một cái, giật tờ tạp chí ném sang một bên.

“Chẳng phải anh đã từ bỏ cô ta rồi sao?” Diệp Chính Thần lại hỏi.

“Anh vốn hết hy vọng rồi. Nhưng tháng trước gặp cô ấy trong thang máy ở khách sạn Quốc tế, cô ấy đã không còn trốn tránh anh như trốn tránh dịch bệnh.”

Diệp Chính Thần tỏ ra không hiểu: “Nếu ở trong thang máy, anh nghĩ cô ta có thể trốn đi đâu?”

Trịnh Vĩ giả bộ không nghe thấy, nói tiếp: “Bây giờ cô ấy đã chín chắn hơn nhiều. Anh nghĩ anh vẫn còn cơ hội...”

“Cơ hội để cô ta hủy hoại anh một lần nữa à?”

Thấy Trịnh Vĩ không trả lời, Diệp Chính Thần biết nói gì cũng vô ích nên chỉ vỗ vai anh. “Với bộ dạng của anh bây giờ, hủy hoại hay không cũng có khác biệt gì đâu.” Ngừng một lát, anh ta nói tiếp: “Để em bảo người sắp xếp một phòng ở tầng trên cùng khách sạn Nam Châu cho anh, đảm bảo không ai quấy rầy.”

“Cuối cùng chú cũng nói được một câu tử tế.” Trịnh Vĩ mỉm cười.

Sau khi hút hết điều thuốc, Trịnh Vĩ hỏi Diệp Chính Thần: “Sáng nay chú có rảnh không?”

“Em có thể bớt chút thời gian.”

“Anh muốn chú giúp anh đi thăm Lâm Cận... Nếu tiện thì giúp anh kiểm tấm ảnh của ông ấy trong thời gian gần đây.”

Diệp Chính Thần lập tức tỏ ra nghiêm túc: “Vâng!”

Sau đó anh ta hoãn hết lịch trình vào buổi sáng, cùng Trịnh Vĩ đến trại giam số Hai của thành phố Bắc Kinh.

Buổi sáng sương mù dày đặc. Hôm nay lại đúng là ngày thăm hỏi tù nhân nên ngoài cổng trại giam số Hai đông nghịt người. Có ông bà già tóc bạc trắng, có em bé tầm hai, ba tuổi nắm tay mẹ và nhiều thanh niên trẻ tuổi, nhưng vẻ mặt của bọn họ đều bộc lộ tâm trạng tuyệt vọng. Người thân của họ đang ở trong nhà giam chuyên dành cho tội phạm tù chung thân hoặc tử hình, làm sao không tuyệt vọng cơ chứ?

Trịnh Vĩ ngồi trên ô tô, hút không biết bao nhiêu điếu thuốc Diệp Chính Thần mới xuất hiện. Ông giám đốc trại giam nhiệt tình tiễn anh ta ra tận cổng.

Diệp Chính Thần mở cửa lên xe, đưa một tấm hình cho Trịnh Vĩ. “Đây là ảnh anh cần, vừa mới chụp đấy!”

Trịnh Vĩ nhìn tấm ảnh. Cuộc sống trong nhà tù năm năm liền đã khiến gương mặt Lâm Cận gầy rộc, gò má nhô cao, cằm lún phún râu màu xám trắng, tóc bạc thêm mấy phần. Trong ảnh, ông ta không còn vẻ nho nhã như lần đầu tiên gặp mặt nhưng thân hình vẫn cao lớn, gương mặt vẫn tỏa ra sức hút của một người đàn ông từng trải.

“Ông ấy nói gì với chú?” Trịnh Vĩ hỏi, ngữ điệu không vui, không buồn.

“Ông ấy hỏi về bệnh tình của bác Lữ và tình hình gần đây của anh...” Diệp Chính Thần ngẫm nghĩ rồi cất giọng thăm dò: “Ông ấy còn nói... muốn gặp anh một lần...”

“Chú lái xe đi!” Trịnh Vĩ ngắt lời.

Ô tô chuyển bánh, để lại làn khói bụi tung bay. Trịnh Vĩ đóng cửa sổ xe, lại hỏi: “Chuyện giảm án thế nào rồi?”

“Giám đốc trại tam giam cho biết, ông ấy có biểu hiện rất tốt nên đã xin giảm án từ tù chung thân xuống có kỳ hạn nhưng bên trên không phê chuẩn.”

Trịnh Vĩ gật đầu. Anh không cảm thấy bất ngờ bởi anh đã sớm biết có người muốn Lâm Cận rục xương trong tù...

Rời khỏi trại giam, Trịnh Vĩ về thẳng nhà mình. Nơi đó có người cha nghiêm khắc, người mẹ hiền từ nhưng không một chút hơi ấm. Vừa đẩy cửa, chuẩn bị thay giày, anh liền nghe thấy tiếng la hét âm ỉ. Anh đá tung giày rồi chạy lên tầng, lao vào phòng của mẹ.

Trong phòng là bãi chiến trường ngổn ngang. Trên sàn nhà đầy mảnh vỡ bát đĩa và những tấm ảnh. Người mẹ xinh đẹp và dịu dàng ngày nào đang cắn tay bố anh như một con dã thú. Máu từ kẽ răng bà chảy xuống. Trong khi đó ông Trịnh dùng giọng nói hết sức bình tĩnh an ủi bà: “Nhã Phi, không sao đâu! Mình đừng sợ...”

“Mẹ!” Trịnh Vĩ lập tức chạy tới ôm mẹ, vỗ về bà: “Không có chuyện gì đâu, con về rồi!”

Bà Lữ cuối cùng cũng nhả miệng, giơ tay chạm vào mặt con trai. “Vĩ Vĩ! Con về rồi đấy à? Cuối cùng con cũng chịu gọi mẹ một tiếng! Con không còn hận mẹ nữa sao? Con đã tha thứ ẹ rồi phải không?”

Trịnh Vĩ gật đầu. “Hôm nay là sinh nhật mẹ, con về dự sinh nhật với mẹ.”

“Vậy sao?”

Thấy tình trạng của bà Lữ đã ổn định, Trịnh Vĩ mới quay sang bố. Ông đứng đó, tuy thân hình gầy gò, nhỏ bé nhưng tỏa ra khí thế tựa như có thể chống đỡ cả bầu trời.

Sau khi dọn dẹp phòng, xử lý vết thương cho bố, Trịnh Vĩ quay lại phòng bà Lữ, thuận tay khóa trái cửa.

Anh ngồi xổm xuống trước mặt mẹ, ngẩng đầu nhìn bà. “Mẹ, con ẹ xem cái này...”

Nói xong, anh đặt tấm ảnh vào tay bà. Ảnh mất vốn đỡ đỡ của bà Lữ lập tức có thần. Bà liền cầm tấm ảnh lên xem, đôi mắt khô khốc ngấn nước trong phút chốc.

Trịnh Vĩ nhìn thấy mẹ mỉm cười, bàn tay cuộn chặt đến mức các khớp nổi rõ. Kể từ lúc người đàn ông đó bị xử tù năm năm trước, bà đã ra nông nổi này. Bố anh kiên quyết không đưa bà đến bệnh viện tâm thần bởi lo bệnh viện không chăm sóc bà chu đáo. Năm năm qua, ông chăm sóc bà từng li từng tí, cẩn thận chở che, vậy mà trong lòng bà chỉ nhớ đến người đàn ông từng bỏ rơi bà để ra nước ngoài năm bà hai mươi lăm tuổi, quay về tìm gặp năm bà bốn mươi tuổi.

Người đàn ông thiếu trách nhiệm đó đã hủy hoại cuộc hôn nhân, hủy hoại cuộc sống của bà nhưng bà vẫn vì ông ta mà rơi lệ. Đây chính là tình yêu, là tội lỗi hay là số phận đã định hai người tình sâu duyên mỏng?

Trò chuyện với mẹ một lúc lâu, cho đến khi bà lên giường đi ngủ, Trịnh Vĩ lấy lại tấm ảnh, đắp chăn cho bà rồi kéo rèm cửa, lặng lẽ rời khỏi phòng.

Khi anh xuống dưới nhà, người giúp việc đã dọn thức ăn ra bàn. Ông Trịnh ngồi ở một đầu bàn ăn chờ con trai.

“Lại đây ăn cơm đi! Tiểu Ngô nấu món cá chua ngọt mà anh thích nhất.” Vừa nói ông vừa chỉ vào đĩa cá ở trên bàn như sợ anh không nhìn thấy.

Năm năm trôi qua, ông đã già đi nhiều. Gương mặt đầy chủ nghĩa bá quyền và đấu tranh giai cấp trước kia giờ chỉ còn lại nét cô độc của ông già tuổi ngoài sáu mươi. Nhiều lúc Trịnh Vĩ thật sự nhớ hình ảnh người bố nghiêm khắc có câu cửa miệng: “Con mất dạy là lỗi tại bố”, động một tí là vung roi năm nào.

Tuy thời thanh xuân ngộ nghịch anh từng oán hận bố, từng chống lại ông nhưng anh luôn biết, mình và bố là những người thân cận nhất, cùng chảy chung một dòng máu, dù gãy xương vẫn còn nối liền đường gân. Người bố bá đạo của anh chắc cũng nghĩ vậy nên mới thoải mái đánh mắng anh.

“Nếu anh còn muốn gọi tôi một tiếng bố thì mau cắt đứt quan hệ với con bé đó!”

“Anh cuốn xéo cho tôi! Anh... Một khi bước chân ra khỏi ngôi nhà này thì anh đừng bao giờ quay về đây nữa!”

“Coi như tôi không có thằng con trai này. Anh sống hay chết, hay bị hủy hoại trong tay con bé đó đều không liên quan đến tôi!”

Anh đồng dạc tuyên bố cắt đứt quan hệ bố con rồi đóng sầm cửa bỏ đi, chẳng suy nghĩ đến cảm nhận của bố bởi trong lòng anh, bố là người có thể gánh vác bất cứ chuyện gì.

Anh tưởng bố là người đàn ông mạnh mẽ không gì có thể đánh đổ mà quên mất người đàn ông mạnh mẽ đến mức nào cũng là con người, cũng có giới hạn chịu đựng nhất định.

Chợt nhớ ra mấy hôm nay không về nhà, dù chẳng muốn ăn nhưng Trịnh Vĩ vẫn ngồi xuống, cùng bố ăn cơm. Bỗng nhớ ra một chuyện, anh liền lên tiếng: “Bố! Diệp Chính Thần lại giới thiệu một bác sĩ khoa Thần kinh, mới từ Mỹ về. Ngày mai con sẽ mời ông ấy đến nhà khám ẹ.”

“Ừ!” Ông Trịnh gật đầu. “Thời gian gần đây bệnh tình của mẹ anh có vẻ nghiêm trọng hơn. Vừa rồi ngay cả bố, bà ấy cũng không nhận ra.”

“Có lẽ tâm trạng của mẹ tạm thời bất ổn, vài ngày nữa sẽ trở lại bình thường. Hồi nãy con trò chuyện với mẹ, mẹ đã nhớ lại rất nhiều điều.”

“Vậy à? Thế thì nếu không bận, anh hãy chịu khó về nhà với mẹ anh.”

“Vâng! Đợi lo xong công việc, con sẽ dọn về nhà.”

“Dọn về ư? Bao giờ thế? Để bố bảo Tiểu Ngô dọn dẹp phòng của anh.”

Đã lâu Trịnh Vĩ không nhìn thấy vẻ mặt chờ mong và vui mừng của bố. “Cuối tháng sau ạ!” Anh nói.

Ông Trịnh cúi đầu ăn cơm, tốc độ nhanh hơn vừa rồi. Ăn vài miếng, Trịnh Vĩ lại nhớ ra một chuyện. “Bố, con nghe thấy ở bên ngoài có tin đồn con và Kiều Hân Vận sẽ kết hôn?”

Ông Trịnh chau mày. “Thế à? Sáng nay Tiểu Kiều đến thăm mẹ anh, còn nói quan hệ của hai đứa rất tốt. Bác Kiều bảo hai đứa rất hợp nhau, Tiểu Kiều đặc biệt hài lòng, muốn sớm lo chuyện hôn sự của hai đứa.”

Trịnh Vĩ không khỏi ngạc nhiên. Rất hợp ư? Lần trước bố mẹ hai bên sắp xếp buổi coi mắt cho anh và Kiều Hân Vận. Vì không thể từ chối nên anh đến theo kiểu đối phó. Anh cũng đã nói thẳng với Kiều đại tiểu thư: “Xin lỗi! Thời gian này tôi chưa có ý định kết hôn.” Cô ta còn cười, đáp: “Thế thì tốt quá! Em cũng không có suy nghĩ đó.”

Nếu cuộc đối thoại như vậy mà gọi là “hợp nhau” thì bọn họ đúng là trò chuyện ăn ý, thậm chí chỉ hận đã gặp nhau quá muộn màng.

Về chuyện kết hôn, bây giờ nghĩ lại, Trịnh Vĩ mới phát hiện nụ cười của Kiều Hân Vận có chút xảo trá. Anh chợt hiểu ra, chắc là Kiều đại tiểu thư định đem anh ra làm lá chắn để đối phó với gia đình.

Hai nhà có mối quan hệ thân thiết, anh giúp cô ta cũng chẳng sao. Tuy nhiên tự dưng anh lại rơi vào tình trạng “bị kết hôn” mà không hề hay biết. Cô ta làm như vậy quả thực không chu đáo chút nào.

Hơn nữa, bây giờ mọi chuyện đã thay đổi. Nếu gặp Kiều Hân Vận, anh nhất định sẽ nói cho cô ta biết, gần đây anh đã có ý định kết hôn.

“Anh và Tiểu Kiều...” Ông Trịnh thăm dò con trai.

Trịnh Vĩ cân nhắc rồi trả lời: “Con và cô ấy không thân quen cho lắm nên chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn.”

“Ừm... Hai đứa tìm hiểu thêm cũng tốt.”

Giản Nhu và Nhạc Khải Phi ở Thượng Hải rầm rộ vài ngày, cũng coi như không phí công vô ích. Trên các tờ báo lớn nhỏ đều xuất hiện bóng dáng của cô. Lượt “like” Weibo của cô cũng tăng đột biến.

Ba ngày liền, điện thoại của Giản Nhu bận rộn hơn bất cứ lúc nào. Ngay cả mẹ và em gái cũng gọi từ Toronto về để xác nhận thật giả. Ngoài ra, một số người bạn thân thiết biết rõ tính cách của cô trong làng giải trí cũng gọi điện hỏi xem cô và Nhạc Khải Phi có phải là thật hay không. Trong số đó tất nhiên có cả Lạc Tình.

Lúc Lạc Tình gọi điện, Giản Nhu vừa nhận được thông báo của Uy Gia, buổi thử vài Leo cao đổi sang sáng thứ Năm, tức là sáng ngày mai. Đúng lúc Nhạc Khải Phi đã giải quyết xong công việc nên bọn họ nhanh chóng thu dọn hành lý, ra sân bay về Bắc Kinh.

Cách nói chuyện điện thoại của Lạc Tình vẫn thẳng thắn như thường lệ: “Cậu và thái tử của chúng ta là thật đấy à? Mình còn tưởng cậu định qua lại với người tình trong mộng của mình cơ đấy!”

Giản Nhu ngẩn người một lúc mới nghĩ ra “người tình trong mộng” của Lạc Tình là ai. Cô nhủ thầm: “Thật ra mình cũng rất muốn qua lại với người tình trong mộng của cậu. Nhưng kể từ khi mình đi Thượng Hải, anh ấy chẳng thêm gọi ính lấy một cuộc điện thoại. Mình nghĩ anh ấy có người mới rồi ấy chứ!”

Ngoài miệng, cô đáp: “Dự án Leo cao sẽ xác định nữ diễn viên chính trong vài ngày tới. Đây là mình cố tình tăng tần suất xuất hiện trước dư luận để đạo diễn và nhà sản xuất để ý đến mình ấy mà.”

“Cậu làm mình giật cả mình. Mình còn tưởng mặt trời mọc từ đằng tây cơ đấy!”

Nhận ra tâm trạng của Lạc Tình có vẻ không tồi, Giản Nhu chẳng thêm vòng vo tam quốc, hỏi thẳng bạn: “Về chuyện đó, cậu còn khó chịu không?”

“Hừm, mọi chuyện đã qua rồi! Mấy hôm trước, mình cũng không biết mình làm sao nữa, trong lòng rất khó chịu. Anh ấy quan hệ với bất cứ người phụ nữ nào, mình cũng không bận tâm. Nhưng anh ấy và cậu... Haizz, có lẽ cậu là người chị em của mình, dù biết không thể trách cậu nhưng trong lòng vẫn khó chịu...”

Giản Nhu rất hiểu tâm trạng của bạn. Cảm giác này giống như Trịnh Vĩ động đến bất cứ người phụ nữ nào, cô đều có thể nhẫn nhịn nhưng một khi động đến em gái cô, cô thậm chí muốn bóp chết anh. Ngoài việc không muốn khiến Giản Tiếp bị tổn thương còn có cả tâm tình oán hận. Dù thế nào thì Lạc Tình đã nghĩ thông suốt, sự áy náy trong lòng cũng sẽ vơi đi ít nhiều.

Giản Nhu về đến nhà đã là tối muộn. Cô cầm di động đi đi lại lại trong phòng, đợi một cuộc điện thoại mà mãi chẳng thấy đâu. Cô không hiểu tại sao anh không liên lạc với cô, trái tim như cứ lơ lửng trên không trung.

Hồi hai người mới yêu nhau, cô cũng thường rơi vào tình trạng như bây giờ. Khó khăn lắm cô mới hạ quyết tâm gọi cho anh, mười lần thì chín lần không liên lạc được. Cuối cùng anh cũng bắt máy một lần, nhưng lại hạ giọng thăm thì: “Lát nữa anh gọi cho em” rồi tắt điện thoại.

Vì vậy trừ khi có việc vô cùng cấp bách, cô tuyệt đối không chủ động liên lạc với anh. Sau đó cô rèn được thói quen để di động ở nơi có thể dễ dàng chạm tới để tiện nhận cuộc gọi bất cứ lúc nào. Trong quá trình quay phim, chỉ cần đạo diễn hô: “Cắt!”, cô lập tức lòi di động ra xem có cuộc gọi nhớ hay không, chỉ sợ bỏ lỡ cú điện thoại đang mong ngóng.

Chờ đợi là một sự giày vò, nhưng mỗi khi nhìn thấy tên anh nhấp nháy trên màn hình, cảm giác giày vò lại được thay thế bằng niềm hưng phấn khó tả.

Giản Nhu buông điện thoại, lên giường đi ngủ nhưng trằn trọc mãi mà không thể chợp mắt. Một lúc lâu sau, cuối cùng di động cũng đổ chuông, cô vội cầm máy. Là Uy Gia gọi tới, anh ta dặn cô ngủ sớm để dưỡng sắc, ngày mai nhớ ăn mặc và trang điểm đẹp để đi thử vai. Lải nhải một hồi, anh ta mới nhắc đến vấn đề trọng tâm, đó là đừng quên tạo quan hệ tốt với “phụ mẫu”, tránh gây rắc rối. Cô đương nhiên hiểu ý của Uy Gia. Mấy hôm đi Thượng Hải, cô và Nhạc Khải Phi gây ra chấn động lớn như vậy, ngộ nhỡ chộc giận “bàn đạp” có thể giúp cô tiến thân, chắc chắn cô sẽ ngã rất thảm bại.

Giản Nhu cảm thấy Uy Gia nói có lý, không hổ danh là người quản lý giàu kinh nghiệm, suy tính chu toàn, rất biết cách giải quyết vấn đề. Nhưng bây giờ mà gọi điện cho Trịnh Vĩ thì nên nói chuyện gì đây? Cô không thể tán gẫu với anh về Nhạc Khải Phi và chuyến đi Thượng Hải lần này, cũng không thể nhắc đến vụ thử vai Leo cao. Hay là thảo luận về “chi phí dưỡng lão”?

Giản Nhu cầm điện thoại, chui vào trong chăn, nghiêng răng bấm dãy số quen thuộc. Sau vài hồi chuông, đầu máy bên kia truyền tới giọng nói trầm ấm rung động lòng người dù xung quanh có vẻ hơi ồn ào: “A lô!”

Tim Giản Nhu đập thành thịch. “Anh có tiện nghe máy không?”

“Không sao, em nói đi!”

“Hôm nay em về Bắc Kinh rồi.” Vừa dứt lời, cô liền cảm thấy hơi hối hận. Câu nói này hình như có ý vị mời gọi thì phải.

Im lặng vài giây, Trịnh Vĩ đáp: “Anh đang đi công tác ở tỉnh ngoài, chắc thứ Sáu sẽ về.”

“Vâng!” Giản Nhu cố gắng không để lộ sự thất vọng.

Bầu không khí có vẻ gượng gạo, cô nỗ lực nghĩ đề tài nói chuyện nhưng tìm không ra từ ngữ thích hợp. Cuối cùng cô thốt ra câu hỏi: “Gần đây anh bận lắm phải không? Chẳng thấy tin tức gì cả.”

“Anh không bận. Anh không gọi điện cho em là bởi vì...”

“Gì cơ...?” Cô áp điện thoại vào sát tai, sợ không nghe thấy câu trả lời của anh.

“Anh muốn biết lúc nào em mới chủ động gọi cho anh.” Như xa như gần, như có như không, thủ đoạn “nhử mồi” của anh quả là cao siêu.

Trong đêm tối yên tĩnh, Giản Nhu dường như cảm nhận được nụ cười đắc ý của Trịnh Vĩ. Hai má nóng ran, cô lập tức đi thẳng vào vấn đề chính: “Em gọi điện là muốn hỏi anh một chuyện. Nếu em dùng quyền sử dụng thân thể em trong bảy năm để đổi lấy ngôi biệt thự thuộc sở hữu của anh, anh có bằng lòng không?”

Câu trả lời ở đầu bên kia điện thoại vang lên lâu hơn dự liệu của cô: “Em cần dùng tiền gấp sao?”

“Không phải. Em muốn có một cuộc sống tốt hơn.” Giản Nhu đã sớm có sự chuẩn bị nên trả lời trôi chảy. “Em nghĩ rồi, loại diễn viên hạng hai không có “tiền [1]” đồ như em, chỉ bằng nhân lúc còn trẻ, còn có chút

nhân sắc cố gắng kiếm ít tiền dưỡng lão, để tránh tình trạng tương lai xuống sắc vẫn phải đóng vai quần chúng để duy trì cuộc sống.”

[1] Từ “tiền” trong “tiền đồ” đồng âm với từ “tiền” trong “đồng tiền”. Giản Nhu sử dụng chữ “tiền” thứ hai, nghĩa là không có tiền.

“Ừm! Anh sẽ suy nghĩ về vấn đề này.” Chắc là bên cạnh có người khác nên anh vẫn giữ giọng nói bình thản.

Để giúp anh cân nhắc thiệt hơn, cô có lòng tốt nhắc nhở: “Anh không muốn cũng chẳng sao, Nhạc Khải Phi nói anh ta rất sẵn lòng. Em cần bao nhiêu, anh ta sẽ chi bấy nhiêu, tuyệt đối không ngã giá.”

Theo sự trầm mặc của anh, tiếng ồn ào cũng dần biến mất. Chắc anh tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện. Anh cất giọng trầm thấp, rõ ràng: “Anh không có hứng thú với quyền sử dụng. Anh cần quyền sở hữu cơ.”

“Hả? Có khác biệt sao?”

“Có chứ! Quyền sở hữu tức là trong bảy năm này, khi nào không đi đóng phim, em phải sống cùng anh. Trong thời gian đóng phim, mỗi tuần em phải bỏ ra một ngày để về với anh. Em không được tham gia bất cứ buổi tiệc xã giao hay bữa cơm mang mục đích “giao dịch” nào, trừ khi anh cũng có mặt. Em không được rơi vào scandal tai tiếng, không được có quan hệ mờ ám hoặc dây dưa tình cảm với bất cứ người đàn ông nào. Em không được đóng những cảnh cởi đồ, hôn phải lệch vị trí, cảnh giường chiếu qua loa. Còn nữa, em không thể chụp ảnh gợi cảm, ví dụ như bức ảnh treo trong căn hộ của em.”

Khác biệt không phải lớn ở mức bình thường, Giản Nhu suy nghĩ một cách nghiêm túc, về cơ bản cô có thể làm được, trừ một điều khoản: “Em không tiếp khách, không tạo quan hệ tốt với nhà đầu tư và đạo diễn thì làm sao có thể nhận phim? Hơn nữa, những hoạt động này đều do công ty sắp xếp, em đâu thể tự quyết định?”

“Anh sẽ nói trước với lãnh đạo công ty em, bảo bọn họ hủy hết những buổi gặp gỡ, xã giao của em. Về việc đóng phim, em thích đóng bộ phim nào hay vai diễn gì, chỉ cần nói với anh một câu là được, anh sẽ thu xếp cho em. Anh không thể đảm bảo thỏa mãn mọi yêu cầu của em nhưng chắc chắn sẽ mang lại cho em nhiều điều hơn những nhà đầu tư và đạo diễn có mục đích khác.”

Nghe qua thì thấy điều kiện cũng tương đối hợp lý, Giản Nhu cân nhắc vài giây rồi trả lời: “Được! Em đồng ý!”

“Ngày mai anh sẽ bảo người đưa em đi làm thủ tục, sang tên ngôi biệt thự cho em.”

“Ngày mai có buổi thử vai Leo cao nên em không đi được.” Cô nói. “Vậy đi, dù sao chuyện này cũng chẳng cần gấp, em sẽ soạn hợp đồng, chúng ta cùng ký tên để tránh sau này xảy ra tranh chấp.”

“Anh sẽ không ký hợp đồng với em.”

“Tại sao?”

“Anh không thích dính vào mấy thứ tương lai có thể trở thành chứng cứ. Chắc em hiểu điều đó.”

Ồ! Cô suýt quên mất, người ta không phải là nghệ sĩ. Những thứ như khế ước bán thân tất nhiên không thể ký bừa bãi, vớ vẩn thân bại danh liệt cũng không biết chừng.

“Được thôi! Vậy chúng ta hứa với nhau như những người quân tử đi!” Giản Nhu lên tiếng. Không còn đề tài nói chuyện, cô quyết định kết thúc cuộc điện thoại: “Cứ thế nhé! Em không làm phiền anh nữa. Anh lo việc của anh đi!”

“Ừ.”

Cô đợi Trịnh Vĩ cúp máy trước. Mấy giây sau cũng không thấy anh tắt máy mà lại nghe anh nói: “Về buổi thử vai ngày mai, em không cần lo lắng. Tất cả chỉ là hình thức mà thôi, nữ chính chắc chắn sẽ không rơi vào tay người khác.”

“Vậy sao? Anh thân quen với Lưu Tổng à? Nợ ân tình người ta, liệu có phiền hà gì không?”

“Anh chẳng nợ ân tình ai hết.” Trịnh Vĩ đáp. “Không người nào thích hợp với nhân vật nữ chính của bộ phim này bằng em. Đạo diễn và biên kịch chẳng phải đui mù.”

Lời giải thích của anh lờ người mới vào nghề còn được, cô lẩn lộn trong làng giải trí bao năm, làm sao không hiểu, ngoài mấy vị đạo diễn tên tuổi có toàn quyền trong việc lựa chọn diễn viên, còn lại kiểu gì mà chẳng phải nể mặt nhà đầu tư.

Một khi anh không muốn tiết lộ nhiều, vậy thì cô cũng không truy vấn nữa. “Vâng! Bye bye!”

Đầu máy bên kia im lặng gần nửa phút. Đoán đối phương đợi mình cúp trước, Giản Nhu đành bấm nút chấm dứt cuộc gọi.

Tâm trạng của cô bây giờ bỗng bình hơn trước khi trò chuyện với Trịnh Vĩ. Cô bắt đầu tưởng tượng cuộc sống trong bảy năm tới. Cô bắt gặp nhớ tới cảnh hai người ở trên giường mấy ngày trước. Anh nằm thẳng còn cô ngồi trên người anh. Cô bị khoái cảm long trời lở đất chôn vùi. Cô ra sức ôm anh, hôn anh, còn anh không ngừng tiến vào cơ thể cô, phá tan tấm mặt nạ lạnh nhạt mà cô ngụy trang bao năm qua. Hiện tại, cô chỉ còn lại chiếc mặt nạ ngụy trang đã nát vụn và một trái tim mềm mại vì anh.

Ngày hôm sau, Giản Nhu phải dùng lớp phấn trang điểm để che đi vẻ tiều tụy do thiếu ngủ rồi mới đi tới địa điểm thử vai. Đến nơi trước một tiếng đồng hồ, cô được phó đạo diễn nhiệt tình tiếp đón. Anh ta cho biết: “Nội dung thử vai là cảnh chín mươi tư, cảnh nội tâm của Lam Vũ sau khi Dương Sâm ra về hôm Lam Vũ đề xuất chuyện chia tay.”

Giản Nhu mở tập kịch bản ra xem. Dựa theo kịch bản, cảnh quay này là màn thử thách diễn xuất nhất trong cả bộ phim. Sau hơn một năm bày mưu tính kế, cuối cùng Lam Vũ cũng dùng phương thức tàn nhẫn để gây tổn thương cho người đàn ông yêu cô, đạt được mục đích trả thù nhà họ Dương. Cô nên vui vẻ và thỏa mãn mới đúng. Nhưng trong sự thỏa mãn, cô cũng cảm thấy vô cùng đau đớn. Có lẽ ban đầu tình yêu của cô là giả tạo, nhưng trước tình cảm chân thành của Dương Sâm và quá trình hẹn hò hết sức ngọt ngào, cô đã thật sự rung động. Một khi động lòng thì kiểu gì cũng sẽ đau lòng.

Cảnh nội tâm này không có đối thoại và độc thoại, cũng chẳng có tình tiết nào. Diễn viên cần phải dựa vào ngôn ngữ cơ thể để thể hiện tâm trạng mâu thuẫn giữa yêu và hận, hài lòng và hối hận của Lam Vũ.

Đang nghiên cứu kịch bản, Giản Nhu chợt nhìn thấy “ngọc nữ” nổi tiếng Trần Dao Dao từ phòng thử vai đi ra. Hôm nay, cô ta mặc bộ váy dài màu trắng, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, trông có vẻ tiều tụy. Viên mắt cô ta đỏ hoe, nét chì kẻ mắt hơi nhòe, chứng tỏ cô ta vừa khóc dữ dội.

Một nữ diễn viên hạng nhất thuộc trường phái thực lực chuẩn bị đi vào. Trái ngược với Trần Dao Dao, cô ta mặc bộ váy đỏ rực, đeo sợi dây chuyền kim cương lấp lánh, gương mặt trang điểm tươi sáng, toát lên vẻ tràn đầy sức sống. Giản Nhu đoán cô ta muốn thể hiện một Lam Vũ cố gắng che giấu nỗi đau khổ của mình khi xuất hiện trước mặt người đàn ông cô có tình cảm sâu đậm dù không nên yêu, trong quá trình gây tổn thương cho anh, cô cũng hy vọng vẻ đẹp của mình mãi mãi khắc sâu trong lòng anh.

Giản Nhu lắc đầu. Lúc chia tay Trịnh Vĩ, cô không phải như vậy. Cô không hề cảm thấy vui vẻ hay thỏa mãn mà trong lòng chỉ toàn là nỗi đau không gì diễn tả nổi.

Bởi vì tình yêu đã định sẽ không có kết quả nên cô không muốn liên lụy đến anh, không muốn anh càng lún sâu. Vì vậy cô hy vọng có thể cắt đứt mối quan hệ nhân lúc cả hai chưa đến mức quá chìm đắm, đau dài chỉ bằng đau ngắn.

Cô lựa chọn bộ dạng bình thường nhất để kết thúc chuyện tình đẹp đẽ với anh. Như thế mỗi khi hồi tưởng cảnh chia tay, anh cũng không cảm thấy cô có gì đặc biệt.

Gần đến buổi trưa, phó đạo diễn mới gọi Giản Nhu vào diễn thử. Cô soi gương, tô một chút son bóng rồi đi vào phòng. Trong căn phòng rộng, đạo diễn Trần ngồi ngay ngắn trên sofa. Bên cạnh ông ta là cô gái nhỏ nhắn, xinh xắn, khí chất xuất chúng. Nếu Giản Nhu đoán không nhầm, cô gái đó chính là Tiêu Thường, người đẹp biên kịch trong truyền thuyết.

Ai nói phụ nữ không thể tài mạo song toàn? Đó chỉ là sự đổ kỵ thuần túy mà thôi. Nhìn thấy Giản Nhu, Tiêu Thường nở nụ cười nhân hậu, đuôi mắt cô cong cong, lộ vẻ tình nghich đáng yêu.

Giản Nhu mỉm cười với cô gái, ngồi xuống chiếc ghế đối diện bọn họ. Hai bên khách sáo trò chuyện vài câu, đạo diễn Trần hỏi: “Cô đã đọc kịch bản chưa?”

“Rồi ạ! Tôi rất thích kịch bản này.”

“Vậy cô có thể cho biết, trong suy nghĩ của cô, Lam Vũ là người có tính cách như thế nào?”

“Tôi không biết. Tôi cảm thấy mình chẳng thể hiểu nổi cô ấy...” Giản Nhu nói thật lòng, bởi vì người khó hiểu nhất chính là bản thân mình. “Tôi cho rằng cô ấy là một người rất mâu thuẫn. Đặc biệt ở tuổi hai mươi, cô ấy luôn nghĩ, mình rất chững chạc nhưng thực tế lại tương đối ấu trĩ. Cô ấy cho rằng mình rất kiên cường nhưng thật ra khá yếu đuối. Cô ấy tưởng mình nhìn thấu sự đời nhưng kỳ thực chưa từng nếm trải sự tàn khốc của hiện thực. Cô ấy phải bị ngã đến mức mình đầy thương tích trong làng giải trí mới học được cách trân trọng.”

Tiêu Thường chống tay lên cằm, chăm chú lắng nghe. Giây tiếp theo, cô đột nhiên hỏi: “Theo chị, Lam Vũ có yêu Dương Sâm không?”

Giản Nhu trả lời ngay: “Yêu chứ! Thậm chí yêu sâu sắc hơn cô ấy tưởng. Bởi vì anh ta, cô ấy không có cách nào yêu người đàn ông khác.”

“Thế à? Chị nhìn đâu ra điều này vậy?” Tiêu Thường hỏi tiếp.

Giản Nhu chớp chớp mắt. “Kịch bản xây dựng Dương Sâm là người đàn ông vô cùng hoàn hảo. Nếu là Lam Vũ, chắc chắn tôi cũng sẽ yêu anh ta.”

Khóe môi Tiêu Thường cong lên, để lộ hai núm đồng tiền duyên dáng. “Vậy chị cho rằng bộ phim sẽ có kết thúc như thế nào?”

Câu hỏi này quả thực chạm đến đáy lòng Giản Nhu. Cô nhìn Tiêu Thường bằng ánh mắt tha thiết: “Tôi hy vọng Lam Vũ và Dương Sâm có thể cùng khắc phục trở ngại từ phía gia đình, hạnh phúc mãi mãi... Trong hiện thực cuộc sống đã có quá nhiều bi kịch nên tôi muốn thấy những điều tốt đẹp từ câu chuyện này, cho dù là giả đi nữa”

Tiêu Thường trầm tư suy nghĩ. Đạo diễn Trần gật đầu, bảo cô bắt đầu diễn thử.

Giản Nhu đứng lên... Những năm qua, cô chưa từng một lần nhớ lại quá khứ. Cô tưởng mình đã không còn nhớ rõ. Thời khắc này, khi thả lỏng bản thân bước vào quảng hồi ức đó, cô mới phát hiện, cảnh tượng trong ký ức vẫn rõ mồn một. Rèm cửa sổ màu trắng, chậu xương rồng đặt trên bệ cửa sổ, ngay cả tiếng bước chân nặng nề của anh khi rời đi cũng rõ ràng như ở ngay trước mắt, giẫm thẳng lên trái tim cô.

Giản Nhu như lại nhìn thấy Trịnh Vĩ quay người rời đi. Gương mặt cô không có bất cứ biểu cảm nào, không một giọt nước mắt hay một nụ cười. Cô chỉ tiến lên một bước rồi lập tức dừng lại, tựa như choàng tỉnh khỏi giấc mộng.

Thật ra, một khi quá bị thương, bạn sẽ trở nên thờ ơ, vì bạn không kịp có phản ứng, không kịp đau khổ. Điều này giống như khi bị con dao sắc nhọn rạch vào da, cảm giác đầu tiên của bạn là hơi lạnh, sau đó mới là sự đau buốt vô cùng.

Đứng thẫn thờ hồi lâu, Giản Nhu đột nhiên chạy đến bên cửa sổ, giơ tay về phía rèm cửa. Cô muốn xem có phải anh bị tổn thương nặng nề và đau đớn. Nhưng cô lại sợ nếu nhìn thấy anh, cô sẽ không có cách nào ép bản thân buông tay.

Sau đó Giản Nhu từ từ thu tay về. Đầu ngón tay đau nhói, cô cúi xuống nhìn bệ cửa sổ. Nơi đó đặt chậu cây xương rồng, vừa rồi gai nhọn đã đâm vào đầu ngón tay cô. Cô bóp ngón tay đã tê dại, một giọt máu chảy xuống thân cây xương rồng xanh biếc.

Anh từng nói, ngôn ngữ của loài xương rồng là tình yêu cất giấu tận đáy lòng... Khi cây xương rồng giấu tình yêu trong tim, nó sẽ nở hoa. Kể từ đó, cứ đến mùa hè, cây xương rồng lại nở đóa hoa mềm mại, đỏ tươi như màu máu.

Viễn mắt ngấn nước, Giản Nhu ngẩng đầu, không cho nước mắt chảy xuống. Ánh mắt cô vô tình chạm phải một bóng hình không biết đứng bên cửa ra vào từ bao giờ. Hồi ức bị thương đột nhiên đung phẩy hiện thực, Giản Nhu kinh ngạc nhìn Trịnh Vĩ.

Trịnh Vĩ khách sáo nói lời xin lỗi, nhưng không phải với cô mà với đạo diễn Trần và Tiêu Thường: “Thật ngại quá! Tôi đến không đúng lúc, quấy rầy công việc của mọi người!”

Đạo diễn Trần xua tay, tỏ ý không phiền. Tiêu Thường nở nụ cười ngọt ngào. “Quả thực chẳng đúng lúc tí nào. Anh đã làm ảnh hưởng đến sự phát huy của thần tượng của em.”

“Thế à?” Trịnh Vĩ xem đồng hồ. “Tôi mời mọi người đi ăn, coi như lời xin lỗi. Không biết các vị có nề mặt không?”

“Trưởng phòng Trịnh mời cơm, em đương nhiên không có ý kiến.” Tiêu Thường hết nhìn Giản Nhu lại đưa mắt qua đạo diễn Trần. “Đạo diễn có nề mặt không?”

Đạo diễn Trần từ chối khéo: “Thật ngại quá! Trưa nay tôi đã có hẹn, để lần sau đi.”

Tiêu Thường lập tức quay sang Giản Nhu, vẻ mặt vô cùng nhiệt tình và chân thành. “Chị Giản Nhu! Buổi trưa chị có hẹn không?”

Chỉ dựa vào cách xưng hô thân thiết và từ “thần tượng” vừa rồi, Giản Nhu không thể từ chối. Hơn nữa, người mời lại là Trịnh Vĩ.

“Không.” Giản Nhu cười. “Trưa nay tôi rảnh.”

Ba người cùng đi xuống dưới. Vừa ngồi lên xe của Trịnh Vĩ, Tiêu Thường liền chủ động trò chuyện với cô. Không giống các biên kịch khác, cô gái này trẻ trung, xinh đẹp, lại nhiệt tình, hơn nữa còn rất chân thành, khiến người đối diện rất có cảm tình.

“Chị Giản Nhu!” Tiêu Thường ngồi ở ghế lái phụ, ngoảnh đầu về phía sau. “Chị không để ý khi em gọi như vậy chứ? Em đã xem lý lịch của chị. Chị lớn hơn em một tuổi.”

“Bạn bè đều gọi chị là Tiểu Nhu. Em cũng có thể gọi như thế.”

“Vâng! Chị Tiểu Nhu, em rất thích xem chị diễn xuất. Thật đấy! Đặc biệt là cảnh tình cảm, chị khóc rất chân thực, rất đi vào lòng người. Em đoán chắc chắn chị từng trải qua cuộc tình khắc cốt ghi tâm, nếu không sẽ chẳng thể diễn hay như vậy.”

“Tiểu thuyết của em thường ngược tâm, chị đoán em cũng có mối tình khó quên.”

Gương mặt Tiêu Thường lộ vẻ rạng ngời hạnh phúc. “Chuyện của em cũng chẳng phải khắc cốt ghi tâm gì! Đúng rồi, cảnh chị diễn vừa rồi khiến em rất cảm động. Em có thể tưởng tượng một Lam Vũ chân thực xuất hiện ngay trước mặt. Còn nữa, đoạn chị bóp ngón tay ở bên cửa sổ ấy, có phải chị định diễn cảnh bị gai xương rỗng đâm vào tay không? Em sẽ thêm tình tiết này vào kịch bản vì nó thể hiện tình cảm sâu đậm được chôn giấu tận đáy sâu trong nội tâm của Lam Vũ...”

Ô tô đột nhiên dừng gấp. Giản Nhu nhìn đèn đỏ ở phía trước bằng cặp mắt ai oán. Cô muốn nói với biên kịch Tiêu: Đừng bao giờ nhắc đến đề tài tình cảm trong lúc Trưởng phòng Trịnh lái xe, một khi anh ấy bị thu hút sự chú ý, tính mạng của chúng ta sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng nghĩ đến khả năng lý giải của đối phương, cô đành lặng thinh.

May mà quãng đường không xa. Chỉ trong chốc lát, ô tô đã dừng ở nhà để xe của một câu lạc bộ cao cấp phải có thể hội viên mới được vào.

Sau khi xuống xe, Giản Nhu mới dám hỏi một vấn đề bản thân thắc mắc từ lâu: “Tiểu Thường! Sao em có thể sáng tác kịch bản Leo cao hay như vậy? Em lấy cảm hứng ở đâu ra thế?”

Tiêu Thường liếc nhìn Trịnh Vĩ. Thấy anh không có ý ngăn cản, cô mới giải thích: “Thật ra đây là câu chuyện có thực, bạn em kể cho em nghe. Em hỏi anh ấy có thể viết thành tiểu thuyết hay không, anh ấy đề xuất sáng tác dưới dạng kịch bản, anh ấy sẽ tìm nhà đầu tư quay thành phim điện ảnh. Do đó mới có dự án Leo cao này.”

“Vậy à?” Tất cả không nằm ngoài dự liệu của Giản Nhu.

Tiêu Thường hạ giọng thăm thì: “Nhưng em không đoán ra nguyên mẫu của nhân vật Lam Vũ là ai. Chị là người trong ngành, chắc cũng biết một chút tin nội bộ chứ? Có phải là thiên hậu tình ca Nghiêm Vũ không chị?”

Nghiêm Vũ? Nghe đến cái tên này, lòng Giản Nhu lại nhói đau. Mùi ẩm ướt ở nhà để xe khiến cô nghẹt thở nên bước nhanh hơn.

Thang máy mãi vẫn không xuống đến nơi. Một người đẹp cao ráo không thua kém người mẫu tiến lại gần bọn họ. Bị mùi nước hoa quyến rũ và bộ váy hàng hiệu số lượng có hạn thu hút, Giản Nhu liếc nhìn người đẹp, bất ngờ phát hiện cô ta và Trịnh Vĩ trao đổi ánh mắt vài giây. Trịnh Vĩ mỉm cười, gật đầu với cô ta. Người đẹp liếc Giản Nhu một cái, cất giọng bông đùa: “Sao tình cờ thế? Lần nào gặp anh, anh cũng cùng ngôi sao ăn cơm.”

“Em nói vậy, cứ như ngày nào tôi cũng ăn cơm với ngôi sao ấy. Thực tế, tính cả lần này cũng chỉ có hai lần thôi.”

Người đẹp không tiếp lời mà quay sang Tiêu Thường. “Trác phu nhân, lâu rồi không gặp. Gần đây cô bận rộn việc gì vậy?”

“Tôi đang viết kịch bản.”

Thang máy xuống đến nơi. Bọn họ đi vào trong, người đẹp chợt nhớ ra một chuyện, liền nói với Trịnh Vĩ: “Em có chút việc đột xuất nên không thể tham dự đám cưới của Diệp Chính Thần. Anh hãy giúp em gửi tiền mừng cho anh ta.”

“Được!”

Người đẹp rút một tấm thẻ ngân hàng từ túi xách đưa cho Trịnh Vĩ. Anh cất tấm thẻ vào túi quần. Đúng lúc này thang máy lên đến tầng năm, người đẹp uyển chuyển đi ra ngoài. Tiêu Thường dõi theo bóng lưng cô ta bằng ánh mắt mang hàm ý xa xa.

Sau khi vào phòng ăn riêng, Tiêu Thường hỏi Trịnh Vĩ: “Người đẹp vừa rồi là ai vậy? Em trông rất quen mà không nhớ ra từng gặp ở đâu.”

“Cô ấy tên là Kiều Hân Vận, từng tham dự đám cưới của em và Trác Siêu Nhiên.”

Trác Siêu Nhiên ư? Giản Nhu giật mình kinh ngạc. Không ngờ Tiêu Thường lại là vợ của Trác Siêu Nhiên.

Tiêu Thường hỏi lại: “Cô ta chính là Kiều Hân Vận ư?” Cô đột nhiên đập bàn. “Vị hôn thê của anh đúng không?”

Giản Nhu đang lặng lẽ uống trà. Nghe câu này, cô suýt sặc, ho khù khụ. Trịnh Vĩ ngồi ở đối diện liền rút tờ giấy ăn đưa cho cô, bình thản đáp: “Không sai, chính là cô ấy!”

“Nghe nói bọn anh sắp kết hôn? Bao giờ thế?” Tiêu Thường lại hỏi.

“Tạm thời vẫn chưa có kế hoạch.”

Câu trả lời của Trịnh Vĩ lại khiến Giản Nhu ho sặc sụa. Nếu mấy ngày trước nghe được tin này, ít nhất cô cũng có thể giả vờ bình thản mỉm cười, nói câu chúc mừng rồi tiếp tục uống trà. Nhưng bây giờ, sau khi cô và anh đã trải qua một đêm nồng thắm, anh thổ lộ một câu rung động lòng người: “Người phụ nữ anh muốn, từ đầu đến cuối chỉ có một mình em”, sau khi cô quyết định quay về bên anh, bắt đầu mong chờ tương lai của hai người trong bảy năm tới, sao cô có thể tỏ ra bình thản khi nghe thông tin này?

Tuy nhiên không bình thản thì cô có thể làm gì? Cô thậm chí chẳng có lập trường chất vấn anh trước mặt người khác: “Anh đã có vị hôn thê, thế tôi là gì của anh?”

Cô chỉ là người phụ nữ được bao nuôi, hơn nữa còn do cô chủ động đề xuất, cái giá là một ngôi biệt thự mà thôi.

Khó khăn lắm mới dứt cơn ho, Giản Nhu phát hiện Tiêu Thường đang cầm cốc trà nhìn cô chằm chằm. Cô cố nặn ra một nụ cười. “Thật ngại quá! Trà này có mùi vị hơi lạ.”

“Vậy sao?”

Trịnh Vĩ thông thả uống một ngụm rồi gật đầu tán thành: “Vị trà hình như hơi chua.”

Rõ ràng anh cố ý trêu cô đây mà. Giản Nhu chỉ muốn đáp cho anh một cái nhưng cố nhẫn nhịn, quay sang Tiêu Thường. “Tại chị không quen uống trà, chị chỉ uống cà phê thôi.”

Giản Nhu vốn tiện miệng nói vậy, ai ngờ biên kịch Tiêu có khả năng liên tưởng khác thường, lập tức lĩnh hội tinh túy trong đó: “Chắc chị đã uống quen cà phê của Nhạc Tổng, tất nhiên không nuốt nổi trà đen của Trưởng phòng Trịnh rồi... Cà phê ở Thượng Hải có phải rất ngọt không?”

“Ừ... cũng hơi ngọt một chút.”

“Như vậy tin tức trên mạng nói chị và Nhạc Khải Phi yêu nhau là sự thật?” Tư duy logic của cô biên kịch này đúng là... người bình thường không thể theo nổi.

Giản Nhu chỉ cảm thấy nhiệt độ trong phòng đột ngột hạ thấp khiến cô có ảo giác rét run người. Đúng lúc này nhân viên phục vụ mang thức ăn vào phòng. Trịnh Vĩ gọi cô ta: “Cho một tách Kopi Luwak, cảm ơn!”

Giản Nhu thật sự muốn nói, cô thích vị chua chua của trà đen hơn vị “phân mèo” đó. Tuy nhiên nhớ đến câu chuyện “sắp kết hôn”, cô vẫy tay với nhân viên phục vụ. “Cho tôi một chai vang Mouton 96 đi!”

Trịnh Vĩ lái xe nên không thể uống rượu. Giản Nhu và Tiêu Thường vừa ăn uống vừa thảo luận về kịch bản Leo cao. Nhắc đến đoạn hai nhân vật chính yêu đương say đắm, Giản Nhu uống càng hăng. Trịnh Vĩ không nói một lời, chỉ thỉnh thoảng chau mày nhìn chiếc ly không của Giản Nhu.

Tiêu Thường đột nhiên phát hiện cảnh tượng trước mắt rất đẹp, giống như hình ảnh nên có trong kịch bản mà cô tưởng tượng vô số lần. Hai nhân vật chính gặp lại nhau sau nhiều năm, một người thần nhiên đối diện, một người vô tâm vô tư. Trong đầu lóe lên ý tưởng, Tiêu Thường nhanh chóng cấu tứ hướng phát triển tiếp theo của bộ phim. Một lúc sau, di động của cô chợt đổ chuông. Nhìn thấy hàng chữ “Trung đoàn trưởng Trác” hiện lên trên màn hình, cô liền nở nụ cười rạng rỡ.

Tiêu Thường lịch sự lên tiếng: “Xin lỗi, em ra ngoài nghe điện thoại.” Nói xong, cô cầm di động đi ra ngoài hành lang.

“A lô!” Tiêu Thường cất giọng vô cùng ngọt ngào với ông xã lâu ngày không gặp.

“Em vẫn còn ở buổi thử vai đấy à?”

“Xong rồi. Em đang đi ăn với một anh chàng đẹp trai.”

“Thế à? Là diễn viên của đoàn làm phim sao?” Trác Siêu Nhiên không hề bận tâm. “Bao giờ mới xong, để anh tới đón em?”

Không đạt được hiệu quả mong muốn, Tiêu Thường đành khai thật: “Không phải! Em đang đi ăn với Trịnh Vĩ. Còn có ngôi sao nữ tên Giản Nhu. Em từng kể với anh...”

Không đợi cô nói hết câu, Trác Siêu Nhiên đã ngắt lời: “Anh sẽ đi đón em ngay bây giờ, em đang ở đâu?”

“Nhưng em vẫn chưa ăn xong.”

“Anh dẫn em đi nơi khác ăn tiếp.”

“Anh nhớ em đến thế sao? Không thể chờ thêm một lúc được à?” Tiêu Thường cất giọng tinh nghịch.

“Anh sợ em làm “bóng đèn [2]” sáng quá.”

[2] Bóng đèn tức là kỳ đà cản mũi.

“Bóng đèn? Ý anh là... người phụ nữ Trịnh Vĩ nhớ mãi không quên chính là Giản Nhu sao?”

Người ở ngoài hành lang trò chuyện tình cảm, còn trong phòng ăn là bầu không khí trầm lắng như trước cơn dông bão. Một lúc sau, Trịnh Vĩ chủ động tới ngồi bên cạnh Giản Nhu, nắm tay cô nhưng bị cô gạt ra.

“Sao thế? Em ghen đấy à?”

Giản Nhu ngoảnh đầu sang một bên, né tránh ánh mắt của anh, cười tự giễu. “Nếu chỉ vì mục đích trả thù nên anh mới đối xử với em như vậy thì em nói cho anh biết, anh đã thành công rồi đấy.”

Cô thật sự cảm nhận một cách sâu sắc nỗi đau khi đang ở trên đỉnh cao bị rơi xuống vực sâu, chỉ e phải mất thêm năm năm nữa mới có thể chữa lành nỗi đau này.

“Nếu muốn trả thù thì anh đã tiến hành từ lâu, cần gì phải đợi đến ngày hôm nay!” Trịnh Vĩ cất giọng trầm trầm.

“Nếu đã sắp kết hôn, anh còn động đến em làm gì? Định chơi lần cuối trước khi già từ cuộc sống độc thân hay sao?” Giản Nhu không thể tiếp tục nhẫn nhịn. “Trường phòng Trịnh, anh chơi vui lắm à?”

Trịnh Vĩ vẫn thản nhiên như không: “Việc anh kết hôn và việc anh bao nuôi em mâu thuẫn nhau sao? Em muốn biệt thự của em, cô ấy cần danh phận của cô ấy. Cô ấy không bận tâm, em để ý làm gì chứ?”

Nghe ra thì đúng là không mâu thuẫn. Hơn nữa, Kiều Hân Vận có vẻ chẳng hề để bụng nên mới nói câu: “Lần nào gặp anh, anh cũng cùng ngồi sao ăn cơm.”

“Trừ khi em cũng muốn danh phận?” Trịnh Vĩ tiếp lời.

Giản Nhu lặng thinh. Danh phận là thứ bất cứ người phụ nữ nào cũng muốn. Tuy nhiên kể từ lúc biết bố mẹ anh là ai, cô cũng hiểu cả cuộc đời này, hai người không có duyên phận là vợ chồng.

Dù anh có thể tha thứ ọi hành động của cô, dù cô nguyện từ bỏ mối thù người chết nhà tan nhưng vẫn còn người thân của cô và anh nữa. Bọn họ làm sao có thể tha thứ, làm sao có thể quên đi tất cả?

Vì vậy năm xưa cô mới cương quyết cắt đứt quan hệ với anh. Cô tưởng đối với một người đàn ông kiêu ngạo như Trịnh Vĩ, chỉ cần cô làm tổn thương anh một lần, chắc chắn anh sẽ không quay đầu. Vậy mà mỗi năm anh vẫn tặng cô một chiếc nhẫn vào ngày sinh nhật. Cô nghĩ năm xưa mình đã có hành động sai lầm nên quyết định ở bên cạnh anh cho đến khi anh chán thì thôi mà không cần danh phận, không cần tương lai. Đây là việc duy nhất cô có thể làm vì tình yêu không được chúc phúc của hai người. Cô yêu anh, bất kể từng trải qua chuyện gì, cô cũng chưa bao giờ hối hận. Nhưng cô không ngờ, sự hy sinh của cô đổi lại chỉ là câu nói thản nhiên của anh: “Em muốn biệt thự của em, cô ấy cần danh phận của cô ấy. Cô ấy không bận tâm, em để ý làm gì chứ?”

Giản Nhu chống tay vào thành ghế, đứng dậy. “Em xin lỗi. Anh cứ coi như chưa từng nghe thấy những lời em nói trong điện thoại ngày hôm qua.”

Vừa định quay người, Trịnh Vĩ đã kéo tay cô. Giây tiếp theo, Giản Nhu bị anh ôm chặt vào lòng. Anh thở dài. “Muốn em thừa nhận rằng em để bụng khó đến vậy sao?”

Cô lắng nghe nhịp tin nặng nề của anh. Trái tim vốn đau đến mức mất cảm giác lại trở nên mềm mại. Cô nhắm mắt, vùi mặt vào ngực anh. “Tại sao anh nhất định bắt em phải thừa nhận? Em thừa nhận hay không quan trọng như vậy sao?”

“Không quan trọng!”

Đôi môi ấm nóng dừng lại ở trán rồi di chuyển xuống khoe miệng cô. Giản Nhu lơ mơ nghe thấy tiếng mở cửa phòng rồi lại đóng lại. Tiêu Thường một đi không trở lại nhưng cô cũng chẳng có tâm tư quan tâm đến điều đó.

Nụ hôn của anh vô cùng dịu dàng, ngón tay vuốt ve mái tóc dài của cô. Mùi hương tỏa ra từ người anh, mùi vị của anh tựa như chất gây nghiện khiến cô chìm đắm, mê mẩn, mất phương hướng, cuối cùng được anh đưa tới một thế giới không có đau khổ, chỉ có khoái lạc nguyên thủy và bản năng nhất.

Thái độ ngoan ngoãn của cô khiến anh hôn càng lúc càng sâu, càng mất kiểm soát. Đôi môi anh lướt qua cổ cô, di chuyển xuống dưới. Giản Nhu bất giác nhớ nhung cơ thể nóng bỏng của anh. Trong khi đó bàn tay anh cũng thò vào trong váy áo cô, mang theo ngọn lửa có thể thiêu cháy tất cả.

“Theo quy tắc, có phải đến lượt anh thử diễn cảnh giường chiếu rồi không?” Trịnh Vĩ cất giọng khàn khàn.

“Trịnh Vĩ! Chúng ta không thể...”

Lời từ chối không mấy cương quyết của cô bị anh cắt ngang: “Bây giờ em hối hận cũng đã muộn rồi.”

Mười mấy phút sau, trong phòng tắm tại câu lạc bộ, Trịnh Vĩ ngấm thân hình đẹp đẽ của người con gái dưới mặt nước dập dềnh. Hơi thở trở nên gấp gáp nhưng anh cố kiềm chế bản thân. Anh dùng nụ hôn dịu dàng và động tác vuốt ve để khơi gợi sự nhiệt tình của cô, cho đến khi toàn thân cô mềm nhũn, nằm sấp trên người anh. Sự đụng chạm cuối cùng cũng khiến anh không thể kiềm chế, mạnh mẽ tiến vào cơ thể cô. Giản Nhu muốn né tránh nhưng bồn tắm chật hẹp, đành để anh tùy ý chiếm hữu.

Buổi chiều mùa hạ, ngay cả ngọn gió thổi vào phòng cũng mang theo không khí nóng bức. Trán Giản Nhu rịn mồ hôi, hai tay bám vào thành bồn tắm, đón nhận hết đợt sóng này đến đợt sóng khác. Đầu óc cô trống rỗng, mọi cảm quan đều mất phương hướng. Cô cầu xin anh dừng lại nhưng anh không cho cô cơ hội thở dốc, động tác càng lúc càng kịch liệt. Khoái cảm dội đến khiến cô gần như suy sụp. Tuy nhiên cô cũng biết rõ, tất cả chỉ mới bắt đầu.

Nỗi nhớ nhung dồn nén suốt năm năm bây giờ mới tìm ra phương thức phát tiết, anh nhất định phải thưởng thức mọi sự ngọt ngào và ấm áp của cô thì trong lòng mới mãn nguyện.

Khi tia nắng cuối cùng vụt tắt, căn phòng trở nên vô cùng tĩnh mịch. Trịnh Vĩ nằm trên giường, người rất mệt mỏi nhưng anh không hề thấy buồn ngủ. Người phụ nữ ở trong lòng anh đã ngủ say, áp mặt vào vai anh, cánh tay quấn lấy tay anh. Hình như cô mơ về thời niên thiếu, khoe miệng cong cong, gương mặt lộ vẻ hạnh phúc.

Lúc thức, Giản Nhu không bao giờ cười như thế này. Tuy bình thường cô cũng hay cười, có lúc cười nhạt, có lúc đáng yêu, có lúc nở nụ cười quyến rũ nhưng không phải là niềm vui thuần túy như vậy.

Nhiều khi Trịnh Vĩ thật sự muốn chui vào giấc mộng của cô, để xem cô mơ thấy gì, trong hồi ức hạnh phúc nhất liệu có sự tồn tại của anh hay không.

Trịnh Vĩ đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán Giản Nhu, sau đó ôm cô chặt hơn. Anh đã đợi ngày này những năm năm trời. Trong năm năm qua, anh đã nghĩ tới vô số lời thoại khi hai người gặp lại, lạnh nhạt có, thâm tình có, cả quan tâm, lo lắng cũng có. Rất nhiều lần anh tình cờ hoặc cố ý chạm mặt cô, nhưng lần nào cô cũng nhanh chóng biến mất, giống như né tránh loài rắn độc hay mãnh thú, để lại anh một mình đứng lặng. Ngoài việc tự nhủ nên từ bỏ mối tình đau đớn này, anh còn có thể làm gì khác?

Hơn một tháng trước, hai người gặp nhau trong thang máy, anh biết cô không thể né tránh nên mới chịu nói chuyện với anh. Tuy nhiên câu “tất nhiên bao gồm cả anh” của cô lại khiến anh bắt đầu nhen nhóm tia hy vọng. Tuy quãng thời gian năm năm không phải ngắn ngủi nhưng cuối cùng anh cũng đợi được. Anh bắt đầu lên kế hoạch tỉ mỉ rồi từng bước tiến lại gần, từng bước thăm dò Giản Nhu. Anh đã nhìn thấy nước mắt cô, cảm nhận được sự nhiệt tình của cô. Anh cho rằng mình sắp tìm được thứ đã mất.

Trong thời gian cô đi Thượng Hải, anh cố tình không liên lạc, chờ cô chủ động gọi ỉn. Không ngờ cô lại nói với anh: “Nếu em dùng quyền sử dụng thân thể em trong bảy năm để đổi lấy ngôi biệt thự thuộc sở hữu của anh, anh có bằng lòng không?”

Lúc đó, anh thật sự muốn hỏi cô: “Trong mắt em, trái tim chân thành của anh không bằng một ngôi biệt thự hay sao?”

Cô còn nói: “Tại sao anh nhất định bắt em phải thừa nhận? Em thừa nhận hay không quan trọng như vậy sao?”

Làm sao không quan trọng cơ chứ? Nếu cô không thừa nhận, làm sao anh có thể biết được cô để bụng đến mức nào, liệu có giống như anh để bụng đến sự tồn tại của Nhạc Khải Phi, chỉ hận không thể khiến người đàn ông đó lập tức biến mất khỏi thế giới này?

Cô không chịu cho anh câu trả lời, vậy thì anh chỉ có thể tự mình tìm kiếm và chứng minh, bất kể phải dùng thủ đoạn nào.

6. Chương 6: Quá Khứ

Đối với Giản Nhu, mùi hương và cơ thể quen thuộc của Trịnh Vĩ là liều thuốc có tác dụng chữa căn bệnh mất ngủ. Lần nào nằm trong vòng tay anh, cô cũng nhanh chóng chìm vào giấc nồng, lần nào cũng mơ thấy quá khứ tươi đẹp.

Lần này cũng không ngoại lệ. Cô mơ thấy nụ hôn đầu ngọt ngào của hai người trong khuôn viên trường quân đội. Cô còn mơ thấy cảnh anh lần đầu tiên tỏ tình với cô. Cho dù là giấc mơ hỗn loạn nhưng dòng chữ hiển thị trên màn hình di động vẫn rõ ràng đến từng dấu chấm phẩy.

“Anh bị nhốt rồi! Chính trị viên nói, anh có hành vi không đứng đắn ở nơi trang nghiêm như trường quân đội giữa ban ngày ban mặt, vi phạm kỷ luật một cách nghiêm trọng. Anh ta bắt anh úp mặt vào tường, tự kiểm điểm trong ba ngày. Anh thật sự không hiểu, anh có trêu chọc con gái nhà lành đâu? Anh hôn vợ mình thì có gì sai chứ? Anh không tin anh ta không hôn bà xã mình! Rõ ràng anh ta ghen tị với anh, bởi vì vợ anh rất xinh.”

“Ai là vợ của anh? Em trở thành vợ của anh lúc nào thế?”

“Anh đã hôn thì coi như phải rồi.”

Cô nhoẽn miệng cười trong giấc mơ hồi lâu. Đúng lúc này tiếng nhạc đột nhiên vang lên, phá vỡ giấc mộng đẹp. Giản Nhu mở mắt, phát hiện xung quanh tối mờ mờ. Cô đảo mắt một vòng, thấy mình đang ở trong căn phòng sang trọng nhưng xa lạ, chỉ có người đàn ông nằm bên cạnh là quen thuộc. Ngẩn ngơ một lúc, cô mới chợt nhớ ra mình vừa cùng người đàn ông này diễn thử “cảnh giường chiếu”. Diễn xong, cô thiếp đi trong vòng tay anh. Không ngờ cô ngủ một giấc cho đến lúc trời tối mịt.

Giản Nhu thử cử động, cánh tay người đàn ông đặt ở thắt lưng cô càng siết chặt. Chuông điện thoại ngừng reo, cô không xem ai gọi mà tiếp tục nằm trong lòng Trịnh Vĩ, ngắm gương mặt anh trong giấc ngủ say. So với hình ảnh chàng trai ngô nghê, bá đạo trong giấc mơ của cô, Trịnh Vĩ bây giờ thâm trầm và chững chạc hơn nhiều. Dù đang ngủ, lông mày của anh vẫn hơi nhíu lại, tựa như ngay cả trong mơ cũng trầm tư suy nghĩ điều gì đó.

Một, hai phút sau, di động lại đổ chuông. Sợ đánh thức người đàn ông bên cạnh, Giản Nhu liền khoác tạm cái áo lên người, cầm điện thoại đi ra khỏi phòng ngủ. Người ở đầu máy bên kia là Uy Gia, anh ta cất giọng vui vẻ: “Tôi vừa nhận được tin, nữ chính của Leo cao về cơ bản đã thuộc về cô. Cô có yêu cầu gì về vấn đề thù lao không?”

Giản Nhu hạ giọng: “Anh cứ quyết định đi, mức hợp lý là được.”

“Ok! Tôi sẽ tự lo liệu. Còn nữa, tối mai có bữa cơm mừng sinh nhật đạo diễn Lâm Thanh. Nghe nói không ít nhân vật vai vế trong giới sẽ tham dự, cô đừng quên đến góp vui, không biết chừng kiếm được cơ hội ấy chứ!”

“Này Gia! Tôi có chút việc riêng cần đi tỉnh khác vài ngày nên không thể tham dự. Anh hãy giúp tôi chuẩn bị quà mừng.”

“Việc riêng ư? Quan trọng hơn sinh nhật của đạo diễn Lâm sao?” Giọng Uy Gia lộ rõ vẻ không hài lòng.

“Vâng!” Giản Nhu đưa mắt về phía phòng ngủ. Cô vốn không định nhiều lời nhưng ngẫm lại, chính Uy Gia nhắc nhở cô tạo quan hệ tốt với “phụ mẫu” nên cô cũng không cần giấu anh ta: “Trịnh Vĩ bảo tôi cùng anh ấy đi Tứ Xuyên một chuyến. Thứ Sáu xuất phát, thứ Hai tuần sau về.”

“Thế à?” Uy Gia lập tức đổi giọng. “Tôi biết rồi! mấy ngày này tôi sẽ không sắp xếp lịch trình cho cô. Lúc nào tiện, tôi sẽ giúp cô giải thích với đạo diễn Lâm. Tất cả không thành vấn đề!”

Hiếm có dịp Uy Gia tỏ ra dứt khoát như vậy, đủ thấy anh ta và cô đã đạt được thỏa thuận chung, rằng hầu hạ người đàn ông ở trên giường còn hiệu quả hơn việc lượn lờ ở những bữa tiệc xã giao loạn xạ.

Đây chính là hiện thực, là quy tắc của trò chơi. Bạn có thể không tuân thủ nhưng nó vẫn tồn tại, không người nào có thể thay đổi.

Có điều, cô phải hầu hạ người đàn ông ở trên giường bằng cách nào đây? Cứ tiếp tục dây dưa với anh sao? Anh đã có vị hôn thê. Bảo cô dùng chung một người đàn ông với người phụ nữ khác, dù vị hôn thê của anh không bận tâm đi chăng nữa, cô cũng rất để bụng.

“Tiểu Nhu! Hãy nghe lời khuyên của tôi!” Uy Gia lại nói. “Người đàn ông như Trịnh Vĩ, một khi có cơ hội, cô nhất định phải nắm chắc. Chỉ cần hài lòng, cậu ta tuyệt đối có khả năng đưa cô lên hàng ngôi sao hạng nhất.”

“Vâng! Tôi biết rồi.”

Sau khi cúp máy, Giản Nhu tỉnh cả ngủ. Cô cài cúc chiếc áo sơ mi đàn ông đang mặc, rút một điều thuốc, đi ra ban công.

Vừa đặt điều thuốc lên môi, bên tai Giản Nhu liền vang lên câu nói của Trịnh Vĩ: “Anh có một người bạn thân học ngành y, cậu ấy nói với anh, hút thuốc thụ động có tác hại rất xấu đối với phụ nữ, sẽ khiến làn da của họ càng đẩy nhanh tốc độ lão hóa, còn có thể bị ung thư và bệnh tim mạch. Vì hạnh phúc lúc về già, anh quyết định sẽ không hút thuốc khi ở bên cạnh em.”

“Anh không thích phụ nữ hút thuốc!”

Ngập ngừng vài giây, cô không châm lửa mà để điều thuốc sang một bên.

Ngọn gió nhẹ thổi qua người Giản Nhu. Mùi hương quen thuộc từ chiếc áo sơ mi của Trịnh Vĩ bao trùm, tựa như anh đang ôm cô. Cô biết rõ mình không nên dính dáng đến người đàn ông sắp kết hôn. Nhân lúc còn có thể rút lui, cô nên lập tức rời xa anh, quay về trong bức tường thành mà cô dựng lên, quay về với cuộc sống vốn có của mình, coi như anh chưa từng xuất hiện.

Thế nhưng cô cũng thật sự lưu luyến hồi ức trong giấc mơ. Nếu có thể, cô muốn quay về quãng thời gian đó, muốn yêu đương cuồng nhiệt như hồi ấy. Từng bị tổn thương, từng đón đau nhưng khi nhớ lại, niềm hạnh phúc vẫn bao trùm tất cả.

Ký ức của Giản Nhu quay về thời điểm diễn ra mối tình đầu đẹp nhất...

Năm đó, Giản Nhu mười tám tuổi. Sau khi kết thúc buổi tiệc mừng công của bộ phim Tình yêu không chia tay, Nhạc Khải Phi lái xe đưa cô về nhà. Anh ta hỏi: “Không mời tôi lên nhà uống cốc cà phê sao?”

Giản Nhu biết mình nên lập tức gạt đầu, giữ anh ta ở lại qua đêm, dùng cơ thể còn được coi có chút giá trị của mình để đổi lấy cơ hội tiến thân. Có lẽ cuộc giao dịch này là đê hèn, là bẩn thỉu nhưng đây là con đường ngắn nhất để đạt đến thành công. Trong vài giây ngần ngừ, tình cảm và lý trí của cô triển khai cuộc đấu tranh kịch liệt. Kết quả, lý trí thất bại thảm hại, cô đã khéo léo từ chối đối phương như trong kịch bản nhắc tới.

Sau khi Nhạc Khải Phi ra về, Giản Nhu một mình ngồi trên bệ đá giá lạnh. Nước ở đài phun bắn vào người cô, thấm vào làn da. Kể từ khi gia đình tan nát, cô đã bắt đầu làm quen với giá lạnh, bởi vì không còn người nào sưởi ấm cho cô. Thật ra, đối với cô, giá lạnh cũng chẳng có gì là không tốt, nó có thể giúp đầu óc cô tỉnh táo, để cô biết rõ mình muốn gì, nên làm gì.

Cô không nhớ mình ngồi ở đó bao lâu, chỉ nhớ khi cô đang thất thần thì một cây kem ốc quế đang tan chảy xuất hiện trong tầm mắt. Giản Nhu kinh ngạc ngẩng đầu, một thân hình cao lớn che mất ánh đèn đường. Đối phương mặc bộ đồ màu xanh lá cây. Dù là trang phục giản dị nhất, dù anh đứng bất động ở đó nhưng vẫn toát lên cảm giác tồn tại mãnh liệt.

Bởi vì ngược sáng nên cô chỉ lơ mơ nhìn thấy đường nét trên gương mặt tuần tú của anh và làn môi mỏng hơi nhếch lên. Anh cũng nhìn cô chăm chú, ánh mắt đó giống hệt một người đàn khắc sâu trong ký ức của cô.

“Mời em ăn kem!” Anh ngừng vài giây, đường cong ở khóe miệng càng sâu hơn. “Bởi vì em rất xinh đẹp.”

“Anh...” Lời thoại quen thuộc lập tức kéo ký ức của Giản Nhu quay về quá khứ tươi đẹp, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh cậu bé mà cô gặp tại khu vui chơi giải trí năm nào. “Trịnh Vĩ?”

Anh ngồi xuống cạnh cô. “Lâu rồi không gặp.”

Đúng là anh! Giản Nhu mỉm cười. “Đã bốn năm rồi.”

Bốn năm này trôi qua rất chậm, rất nhiều chuyện đã thay đổi, đến mức hình bóng của cậu con trai mà cô thầm cảm mến ngày nào đã dần mờ nhạt trong tâm trí cô. Chỉ thỉnh thoảng gỡ lại nhật ký, cô mới nhớ đến năm tháng tươi đẹp đó. Cô và cậu thiếu niên thường ngồi tàu lượn siêu tốc, cùng ăn kem, cùng đi trong đêm tối. Cô ngồi ở đằng sau xe đạp của cậu, tóc gió tung bay.

Giản Nhu thật sự không ngờ mình có thể gặp lại Trịnh Vĩ trong một đêm cô đơn, lạnh lẽo như thời khắc này. Cảm giác thật sự khó tả, cũng rất ngỡ ngàng và kỳ diệu.

Cô nhận cây kem từ tay Trịnh Vĩ. Không biết có phải do anh cầm quá lâu hay do ảo giác mà cô cảm thấy trên vỏ ốc quế vẫn còn lưu lại hơi ấm.

“Anh thi đỗ vào trường quân đội rồi à?” Giản Nhu nhìn bộ đồ trên người Trịnh Vĩ. Còn nhớ lần cuối cùng gặp nhau, anh nói sẽ đăng ký thi vào trường quân đội, còn cô chuẩn bị thi vào vũ đoàn ba lê.

“Ừ.” Anh đáp. “Em không học múa ba lê sao?”

Nhắc đến ba lê, cô thở dài. “Em học hai năm, cảm thấy chẳng có “tiền” đồ nên đành từ bỏ.”

Anh không phát biểu ý kiến, còn cô lặng lẽ ăn kem. Đã từ lâu cô không ăn đồ ngọt như thế này nên cảm thấy nó rất ngọt, ngọt đến tận huyết mạch.

Khi cây kem chỉ còn miếng cuối cùng, Trịnh Vĩ đột nhiên hỏi: “Người vừa đưa em về là bạn trai của em à?”

Giản Nhu muốn phủ nhận nhưng cuối cùng cô cho rằng những chuyện về “quy tắc ngầm” nên im đi thì hơn, phơi bày ra cũng chẳng vẻ vang gì. “Tạm thời có thể coi là vậy.”

“Tạm thời ư?”

Giản Nhu ăn miếng kem cuối cùng, dùng giấy gói kem lau vết bẩn trên tay, lên tiếng: “Đối với loại đàn ông như anh ta... phụ nữ không có “hạn sử dụng”, mở ra dùng ngay, khỏi cần lưu giữ.”

Liếc nhìn gương mặt không vui cũng không buồn của cô, Trịnh Vĩ dường như hiểu ra điều gì đó. “Vì vậy sự lựa chọn tốt nhất chính là đừng mở ra.”

Ngữ khí của anh rất bình thản, Giản Nhu không thể phân biệt câu nói này là một lời kiến nghị hay đơn giản chỉ là một câu trần thuật sự thật mà thôi.

Nhiều lúc, dù biết rõ là sự thật nhưng con người vẫn không muốn tin, luôn cho rằng một khi sự việc chưa xảy ra, kết quả vẫn là ẩn số. Giống như việc mua vé số, ai cũng biết xác suất trúng giải đặc biệt năm triệu nhân dân tệ chỉ là một phần nghìn, một phần vạn nhưng vẫn có rất nhiều người cứ lao đầu vào mua, thậm chí chơi đến khuynh gia bại sản, trắng tay. Kẻ bàng quan chế nhạo họ nực cười và đáng thương, nhưng ai mà không có lúc mê muội vì mộng ước?

Giản Nhu cho rằng đề tài mộng ước không thích hợp với cuộc hội ngộ như thế này, thế là cô lên tiếng hỏi: “Đúng rồi, sao anh lại ở đây?”

“Bạn anh có một căn hộ chung cư ở nơi này. Cách đây không lâu cậu ấy ra nước ngoài, để lại nhà cho anh ở.”

“Anh sống ở đây ư? Sao em chưa bao giờ gặp anh nhỉ?”

“Trường quân đội quản lý rất nghiêm. Bình thường bọn anh không thể tùy tiện rời khỏi trường, cuối tuần này đến lượt anh được nghỉ.”

“Thế à?” Đối với chế độ quản lý nghiêm ngặt của trường quân đội, cô đã tìm hiểu từ lâu.

“Lúc về đây, anh đã tình cờ nhìn thấy em. Tâm trạng của em có vẻ không được tốt lắm.”

Thấy Trịnh Vĩ trở lại đề tài mà mình muốn né tránh, Giản Nhu liền đánh trống lảng: “Sao anh không về nhà? Quan hệ giữa anh và bố vẫn chưa hết căng thẳng à?”

“Dù sao cũng là bố con, đâu có tồn tại mối thâm thù không thể xoa dịu? chỉ là hiếm có kỳ nghỉ, anh không muốn đối diện với gương mặt lúc nào cũng thể hiện rõ tư tưởng phân biệt địch ta và đấu tranh giai cấp của ông ấy.”

“Đúng vậy, dù sao cũng là bố con...”

Hai người đều lặng thinh. Trịnh Vĩ do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn cất tiếng: “Anh nghe nói... bố em đã qua đời.”

Giản Nhu ngẩng đầu ngắm các vì sao trên trời. Ngôi sao đẹp nhất lơ lửng ở phía đông tựa như gần ngay trước mắt nhưng cũng rất xa vời. “Vâng... Bố em đã ra đi mãi mãi vào đúng hôm anh hẹn em đi xem phim ấy.”

Cô không biết tối hôm đó anh đứng đợi cô ở cửa rạp chiếu phim bao lâu, không biết tối hôm đó anh định nói với cô điều gì, cũng không rõ tại sao sau này anh không xuất hiện nữa bởi những điều này chẳng là gì so với việc người thân là đời, gia đình tan nát.

Nước ở đài phun phản chiếu ánh đèn đường vàng nhạt, cố gắng phun cao hơn, nhưng không kịp điểm xuyết trong đêm đen đã ào ào rơi xuống. Trịnh Vĩ nhẹ nhàng nắm bàn tay run run của Giản Nhu, Lòng bàn tay anh nóng bỏng, như có thể đốt cháy cô.

Từ khi đặt chân vào làng giải trí, Giản Nhu cảm thấy cuộc đời mình giống một bộ phim dài tập, mỗi cảnh đều buộc phải diễn theo kịch bản đã định, bất kể cô có muốn hay không. Nhưng khác với việc đóng phim, một khi bị NG, cuộc đời cô sẽ không có cơ hội thứ hai. Vì vậy cô không thể để xảy ra một chút sai sót.

Do dự một lúc, cuối cùng Giản Nhu cũng rút tay về. Cô đứng dậy, cất tiếng: “Đã muộn rồi, em phải về đây.”

“Có thể cho anh mượn điện thoại không?” Trịnh Vĩ đột nhiên nói.

Cô tưởng anh mượn để gọi điện nên tìm di động trong túi xách đưa cho anh. Trịnh Vĩ bấm một dãy số, nhanh chóng nối máy.

Tiếng nhạc chói tai vang lên. Nếu Giản Nhu nhớ không lầm, đây chính là ca khúc cuối phim của bộ phim truyền hình cô vừa tham gia. Bài hát này là sáng tác của một nhạc sĩ nổi tiếng, nghe rất hay đồng thời là nhạc chờ chuông điện thoại của cô.

Trịnh Vĩ đóng nắp điện thoại, trả lại cho Giản Nhu. “Đây là số của anh. Có việc gì cần giúp đỡ, em có thể tìm anh. Ví dụ... đánh mất ví chẳng hạn.”

Nhắc đến chuyện mất ví, cô không nhịn được cười. Lúc bấy giờ, Giản Nhu vẫn còn ít tuổi, rất ngu ngơ. Khi bị mất chiếc ví bên trong chỉ có hai mươi đồng, cô đứng bên đường tỏ ra vô cùng đau buồn. Đường như chuyện đánh mất ví là nỗi đau lớn nhất trên đời, dù đánh đổi cả thế giới cũng không thể bù đắp nỗi bi thương trong lòng cô. May mà Trịnh Vĩ đã giúp cô tìm lại.

“Bây giờ em không mất ví...” Cô ngẫm nghĩ xem có việc gì cần nhờ anh giúp không. “Nhưng máy tính của em bị hỏng rồi, đang không biết nhờ ai sửa giúp... Bởi vì trong máy lưu nhiều ảnh của người nhà và bản thân, em không muốn bị người khác nhìn thấy.”

“Anh cũng bị tính là “người khác” sao?”

“Nếu anh biết sửa thì không tính.”

Giản Nhu nhìn đồng hồ. Bây giờ có vẻ đã muộn, để một người đàn ông lên nhà cô sửa máy tính, liệu có bị anh hiểu nhầm thành “mời anh lên nhà uống cà phê” hay không?

Cô đang phân vân xem làm thế nào để khéo léo thể hiện ý tứ “không cần dùng gấp” thì chợt nghe anh nói: “Ngày mai em rảnh thì gọi điện cho anh. Anh sống ở tòa nhà đối diện, có thể qua bất cứ lúc nào.”

Trịnh Vĩ chỉ tay về phía tòa nhà ở bên cạnh. Có lẽ từ chỗ anh sang nhà cô chỉ mất vài phút đi bộ, quả nhiên rất thuận tiện.

"Ngày mai em không có hoạt động gì, cũng không có tiết học..." Chợt nhớ tới lời hẹn của Nhạc Khải Phi trước khi ra về, tâm trạng vui vẻ của Giản Nhu xẹp đi một nửa. "Tối mai em có chút việc... Hay là sáng mai anh sang sửa giúp em đi!"

"Được!" Anh gật đầu.

"Em ở phòng 3 tầng 20."

"Ừ!"

Hai người đi gần đến tòa chung cư, Giản Nhu không kìm được lại quay sang Trịnh Vĩ. Anh đang giúp cô mở cánh cửa sắt nặng nề. Cô cố kìm nén nhưng cuối cùng vẫn lên tiếng: "Tối hôm đó... anh chờ em ở rạp chiếu phim bao lâu?"

"Anh đợi đến hết suất chiếu phim cuối cùng."

Buổi đêm, Giản Nhu ngủ không yên giấc. Vừa chớp mắt, cô liền mơ thấy một hình bóng cô độc đứng ở cửa rạp chiếu phim từ tối đến sáng. Cô nhớ rõ tối hôm ấy trời đổ trận tuyết lớn, tuyết rơi từ lúc mặt trời lặn cho tới khi mặt trời mọc.

Trần trọc cho tới lúc trời gần sáng, cô mới chớp mắt. Khi cô tỉnh dậy, mặt trời đỏ rực đang lấp ló sau tòa nhà cao tầng, giống một bức tranh nhiều màu sắc tuyệt đẹp treo trên không trung. Mỗi khi Trịnh Vĩ xuất hiện bên cạnh cô, mặt trời đều đặc biệt xán lạn, khiến cô cảm thấy ấm áp từ đáy lòng. Quá khứ là vậy, bây giờ vẫn thế.

Tuy nhiên con người không phải là thực vật, chỉ cần ánh sáng cũng có thể duy trì sự sống. Con người đòi hỏi rất nhiều, ham muốn quá nhiều. Để thỏa mãn nhu cầu và dục vọng, con người buộc phải từ bỏ một số thứ, ví dụ tình yêu hay sự tự do...

Vì vậy khi cô và anh bỏ lỡ buổi xem phim hôm đó, tất cả đã trở thành quá khứ, dù gặp lại cũng chỉ có thể là bạn bè bình thường. Ngẫm nghĩ kĩ mới thấy là bạn bè cũng chẳng có gì không tốt, để ý và quan tâm ở mức độ vừa phải như trong quá khứ, không cần nghĩ đến tương lai, cũng không sợ mất đi.

Nghĩ đến đây, Giản Nhu cảm thấy rất khoan khoái. Cô xuống giường, đánh răng, rửa mặt rồi dọn dẹp nhà cửa. Tâm trạng phấn chấn đã lâu mới xuất hiện.

Dọn dẹp nhà cửa xong xuôi, Giản Nhu đang tìm quần áo để thay thì chuông cửa vang lên. Qua lỗ "mắt mèo", cô nhìn thấy Trịnh Vĩ với bộ dạng khoan khoái tương tự, cầm túi nylon đứng ngoài cửa. Hôm nay, anh không mặc quần phục mà diện quần bò, sơ mi trắng, tuy đơn giản nhưng vẫn rạng ngời.

Giản Nhu quay đầu nhìn đồng hồ treo tường, mới bảy giờ sáng, còn quá sớm. Lẽ nào khái niệm về thời gian của người lính lại kinh khủng như vậy?

Vì khái niệm thời gian khác người của anh, cô chỉ có thể để mặt mộc, mặc áo phông rộng thùng thình và quần bò lửng ra mở cửa. Sau đó cô cầm đôi dép lê dành riêng cho người quản lý Uy Gia đưa cho anh. Trịnh Vĩ liếc nhìn, mãi vẫn không xỏ dép. Bầu không khí trở nên tế nhị trong giây lát.

"Áo sơ mi của anh không tồi." Giản Nhu tìm đề tài nói chuyện.

Tuy trong nghề giải trí thường dùng những lời chót lưỡi đầu môi nhưng cô đang nói thật lòng. Áo sơ mi được cắt may rất tinh tế, rất hợp với thân hình cao ráo, rắn chắc của anh. Giản Nhu cố tìm logo nhưng chẳng thấy đâu.

"Cám ơn! Anh sẽ chuyển lời khen của em tới chị họ anh."

"Chị họ anh ư?"

"Ừ! Chị ấy chỉ là thợ may nhưng luôn vỗ ngực tự xưng là "nghệ sĩ"."

Sau này, Giản Nhu mới phát hiện, quần áo của Trịnh Vĩ đều do chị họ cắt may riêng cho anh. Hơn nữa, theo yêu cầu của anh, logo được thêu ở nơi kín đáo bên trong áo. Chị họ của anh có tên tiếng Pháp là Amber. Rất nhiều ngôi sao hạng A diện đồ của nhà thiết kế Amber Li khi bước trên thảm đỏ.

"Anh vừa mua đồ ăn sáng, chúng ta cùng ăn đi!" Trịnh Vĩ đưa cái túi còn bốc hơi nóng cho Giản Nhu. Người thấy mùi thơm của món quẩy và sữa đậu nành mà mình thích nhất, cô liền cảm thấy bụng réo ừng ực.

Kông kịp chuẩn bị bát đĩa, hai người ngồi xuống cùng thưởng thức đồ ăn. Đã một thời gian dài Giản Nhu bỏ bữa sáng, chứ đừng nói là bữa sáng nóng hổi thế này.

Cô đánh chén no nê rồi mới liên tiếng: "Tại sao anh lại mua đồ ăn sáng cho em?"

"Bởi vì..."

Giản Nhu đưa cốc sữa đậu nành lên miệng, chăm chú lắng nghe.

"... Từ năm mười lăm tuổi, anh đã có một ước nguyện... là ngày nào cũng mua đồ ăn sáng cho em."

Giản Nhu nhất thời không để ý nên bị bỏng lưỡi, nhưng cô chịu đau, nuốt sữa đậu xuống cổ họng. Câu nói này mà xuất phát từ miệng một người đàn ông khác, đặc biệt là loại người như Nhạc Khải Phi thì đó là sự tán tỉnh lộ liễu. Nhưng từ miệng người đàn ông trước mặt, cộng thêm giọng điệu bình thản của anh, lại khiến Giản Nhu không hề nảy sinh tạp niệm khác mà chỉ cảm thấy ấm áp và được cưng chiều.

Không lâu sau đó, khi đã nhận thức một cách triệt để "con sói đội lốt cừu non" trước mặt, cô mới hiểu, phàm là người đàn ông có tinh thần và cơ thể khỏe mạnh, chẳng ai không muốn làm chuyện đó. Chỉ có điều, người đàn ông vô lương tâm làm xong sẽ kéo quần phủi mông đi mất, còn người đàn ông có lương tâm sẽ chuẩn bị bữa sáng cho bạn.

Lúc bấy giờ, Giản Nhu rất xúc động trước từ "ước nguyện", suýt nữa buột miệng nói: "Được thôi." May mà cô lập tức nhớ tới một việc quan trọng, mấy hôm trước bà mẹ gọi điện thoại hàn huyên, khen diễn xuất của cô, còn nói chị họ sắp kết hôn, muốn mua căn nhà rộng hơn một chút.

Giản Nhu liền hiểu ý mẹ, hứa cuối tuần này sẽ gửi trước cho bà năm mươi ngàn tệ. Khoản còn lại khi nào ký hợp đồng đóng phim mới, cô nhất định sẽ trả cho bà. Hôm nay là cuối tuần, vậy mà cô suýt quên mất.

Sau khi thăm nhắc đi nhắc lại từ "trả nợ", Giản Nhu đặt chiếc cốc xuống bàn, nhìn sữa đậu nành đậm đặc, thơm phức. "Gần đây em đang giảm cân nên bỏ bữa sáng."

Không nghe anh tiếp lời, cô tưởng lời từ chối không khéo nên làm tổn thương lòng tự trọng của anh. Có chút áy náy và hối hận, Giản Nhu ngẩng đầu, định an ủi anh vài câu nhưng cô phát hiện, ánh mắt Trịnh Vĩ quét một lượt qua người cô, từ trên xuống dưới, đến bắp đùi để lộ ra bên ngoài cũng không tha. Giản Nhu đỏ mặt, kéo gấu áo phông, che đôi chân mảnh khảnh của mình.

Cuối cùng anh thu hồi ánh mắt, thần nhiên đưa ra kết luận: "Em đã rất gầy rồi."

"Em... Đây là thành quả của việc giảm cân đấy!"

"Dù giảm cân cũng không nên bỏ bữa sáng, có hại cho sức khỏe. Nếu nhất định phải bỏ một bữa thì nên bỏ bữa tối." Ngừng một, hai giây, anh nói thêm: "Bữa tối nay."

Không thể phủ nhận, đây là một đề nghị không tồi. Ít nhất cô cũng tự cho là như vậy. Nhưng đáng tiếc không phải đề nghị nào cũng dễ dàng thực hiện. Có những chuyện, dù bạn nỗ lực đến mức nào, kiên trì đến mức nào thì cuối cùng cũng không thoát khỏi hai từ "số phận".

Cô cười khề một tiếng, rót sữa đậu nành cho anh. "Sữa ngon quá! Anh mua ở đâu thế?"

"Phía đối diện mới mở một quán bán đồ ăn sáng, rất đông khách. Bánh bao nhỏ ở đó cũng được lắm."

"Có bánh bao nhỏ à? Ngon không anh?"

"Tuần sau anh sẽ mua cho em nếm thử."

"Tuần sau ư?" Nếu cô lý giải không nhầm, ý của anh là tuần sau anh lại mua đồ ăn sáng cho cô.

"Ừ! Có nhân tôm, anh nhớ em thích món này."

Cô gạt đầu lia lịa. Cứ thế hai người chuyển sang đề tài các món ăn, từ bánh bao nhỏ tới vịt quay Bắc Kinh, sau đó là đồ ăn vặt, nói mãi không hết chuyện, bầu không khí vô cùng thoải mái tự nhiên.

Kết thúc bữa sáng, Trịnh Vĩ bắt đầu giúp Giản Nhu sửa máy tính. Nói một cách chính xác là giúp cô khôi phục hệ điều hành bị sập, quét sạch virus trong máy tính từ n năm trước.

Đây là công việc đơn giản nhưng tương đối mất thời gian. Tuy nhiên dù lâu đến mức nào, hai người cũng cảm thấy ngắn.

Giản Nhu pha hai cốc trà, đưa cho Trịnh Vĩ đang chăm chú xem phim truyền hình. Sau đó cô ngồi xuống tấm thảm bên cạnh, tựa lưng vào sofa theo thói quen. Trên ti vi đang phát sóng bộ phim thần tượng của cô, đến đoạn nam, nữ chính yêu đương nồng thắm, nhân vật nữ thứ ba do cô thể hiện tạm thời không có cơ hội lộ diện.

"Anh có thích xem phim truyền hình thần tượng không?" Cô hỏi.

Trịnh Vĩ cầm cốc trà, ngồi xuống cạnh cô một cách tự nhiên. Vai anh như vô tình chạm vào vai cô khiến cô cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ cơ thể anh và mùi hương mang tính xâm chiếm. "Anh chẳng bao giờ xem phim thần tượng, trừ bộ này."

"Thế á?"

"Bởi vì anh thích Vu Tư Nhiên. Cô ấy có tính cách cởi mở, không giả tạo. Anh thấy nhân vật rất chân thực và có vị riêng." Trịnh Vĩ hơi nghiêng mặt về phía Giản Nhu.

Rõ ràng là lời tán thưởng nhưng giọng điệu của anh không một chút nịnh nọt mà như đang tường thuật một sự thật không có gì đáng bàn cãi. Cô uống một ngụm trà, vị trà nồng đầy hương vị ngọt ngào.

"Anh xem hai lần vẫn không hiểu, tại sao nam chính lại không yêu cô ấy nhỉ?"

Giản Nhu trầm tư hồi lâu mới lên tiếng: "Hay là... anh xem lần thứ ba đi!"

Trịnh Vĩ cúi đầu uống trà. Giản Nhu không bắt được ý cười nơi khóe miệng của chàng trai. Cô chỉ thấy đuôi mắt anh cong cong, khiến gương mặt cương nghị trở nên ôn hòa, giống tia nắng đầu tiên của buổi sớm mai chiếu xuống hạt sương long lanh, thanh lạnh. Còn cô tựa như hạt sương đó, tan chảy từng chút một theo tia nắng.

Trên ti vi chiếu đến cảnh nóng bỏng từ bao giờ. Hình ảnh đôi nam nữ ôm hôn cuồng nhiệt xuất hiện không đúng lúc khiến lòng bàn tay đang cầm cốc trà của Giản Nhu bắt giắc rịn mồ hôi.

Để làm dịu bầu không khí ngột ngạt, cô hơi điều chỉnh tư thế ngồi. Áo ngực áo phông rộng lại không phối hợp, cổ áo lệch sang bên trái, để lộ bờ vai mảnh mai, còn vô tình chạm vào vai anh nữa. Thế là bầu không khí càng mờ ám. Giản Nhu nhất thời không biết nên kéo lại vai áo hay giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Cô còn đang do dự thì anh đã gơ tay về phía bờ vai cô. Sự mong chờ từ đáy sâu nội tâm khiến cô bắt giắc rụt người nhưng không né tránh. Tuy nhiên Trịnh Vĩ nhanh chóng kéo cổ áo của Giản Nhu, che đi làn da nuột nà.

"Thật ra... anh đã xem hết những bộ phim em từng đóng." Trịnh Vĩ lên tiếng, giọng nói của anh vừa vặn che lấp âm thanh mờ ám trên ti vi. "Cả phim điện ảnh Ký ức trôi nổi chiếu năm ngoái. Em diễn rất tuyệt!"

"Anh nhìn thấy em trong Ký ức trôi nổi ư? Em chỉ đóng một cảnh thể thân cho Lâm Hỉ Nhi thôi." Lúc bộ phim được công chiếu, cô còn cố tình đi xem. Cô cho rằng trong quá trình lộn vòng, thế nào cô cũng xuất hiện trước công chúng. Kết quả, vị đạo diễn yêu cầu khắt khe không khiến năm lần ngã của cô trở nên vô ích. Trong nửa phút đặc tả với ống kính quay chậm, chẳng ai nhận ra nhân vật do diễn viên đóng thế thể hiện.

"Anh thấy rồi. Em ngã cầu thang rất thật, đặc biệt là đoạn đầu gối bị xây sát ấy..." Vừa nói Trịnh Vĩ vừa liếc nhìn đầu gối mịn màng của cô. Giản Nhu phải bôi rất nhiều thuốc mới khiến đầu gối không để lại vết sẹo khó coi.

"Sao anh nhận ra đó là em?"

Trịnh Vĩ trả lời ngắn gọn: "Là cảm giác." Đó là cảm giác nhận ra cô từ cái nhìn đầu tiên trong hàng vạn người.

Bầu trời mùa thu trong vắt, lá rụng bay phấp phới trong gió nhẹ. Tại căn hộ thuê sơ sài, hai người vai kề vai ngồi trên nền nhà, cùng mỉm cười khi nhắc đến thời niên thiếu ngô nghê. Cốc trà trong tay họ đã nguội từ lâu, trên màn hình máy tính cũng hiển thị việc diệt virus đã hoàn tất nhưng chẳng ai để ý.

Nhắc đến khoảng thời gian mấy năm không gặp, Giản Nhu mới biết, thì ra bố Trịnh Vĩ bỗng nhận thức được bạo lực không thể khiến cậu con trai cứng đầu đi vào khuôn khổ, tước đoạt tự do mới là việc làm đúng đắn. Thế là ông đưa anh vào lớp thiếu niên "thiên tài" với sự quản lý như địa ngục, hiệu quả đạt được không tồi. Một năm sau, Trịnh Vĩ thi đỗ vào trường quân đội. Ba năm tiếp theo, anh tiếp nhận sự giáo dục quân sự hóa, thực hiện ước mơ làm lính của mình. Chỉ là trong bốn năm qua, anh đã đoạn tuyệt với hai chữ "tự do" một cách triệt để.

Trịnh Vĩ hỏi thăm cuộc sống của Giản Nhu. Cô cười cười, cúi đầu uống trà. Trà lạnh vào miệng chỉ lưu lại vị đắng chát. Ngược nhìn bầu trời xanh biếc ngoài cửa sổ, trên gương mặt không trang điểm của cô ẩn hiện nụ cười nhàn nhạt. "Em sống rất tốt, thật sự không có gì đáng phàn nàn."

Thấy cô không muốn nói, anh cũng không tiếp tục truy vấn, đưa cốc trà đến trước mặt cô. "Trà hơi nguội rồi, có thể rót cho anh thêm ít nước không?"

"Được ạ!" Nếu anh không nhắc nhở, cô đã quên khuấy mất, loại trà gói này cần phải đổ thêm nước, chắt trach lại đắng như vậy.

Giản Nhu đi vào bếp rót nước. Chiếc ấm i-nốc sáng loáng phản chiếu khuôn mặt cô. Lúc này cô mới phát hiện, hai má mình không một chút sắc hồng, tròng mắt vẫn tia đỏ. Nhìn ngang nhìn dọc cũng thấy gương mặt này chẳng giống "sống rất tốt" chút nào. Xem ra khả năng diễn xuất của cô còn có không gian tiến bộ rất lớn.

Sau một hồi tự hỏi thẹn về diễn xuất của mình và vỗ hai má cho đến khi chúng hồng hào, Giản Nhu mới bê hai cốc trà nóng đi ra ngoài, đúng lúc nhân vật Vu Tư Nhiên do cô đóng xuất hiện trên màn hình vô tuyến.

Vu Tư Nhiên đứng trên nền tuyết trắng, nhìn đôi nam nữ ôm ấp tình cảm. Viên mắt đỏ hoe, cô mỉm cười nói lời chúc phúc rồi quay người bỏ đi. Cô tới khu trượt tuyết, nơi trước kia cô từng cùng người đàn ông mình thích đến chơi. Cô một mình trượt từ trên đỉnh núi xuống. Ống kính chiếu vào đôi mắt gần như kết băng của cô rồi kéo ra xa, xa mãi cho tới khi cô chỉ còn là một chấm nhỏ giữa tuyết trắng mênh mông.

Không thể không thừa nhận, cảnh tượng này thô lương mà đẹp đẽ. Không uống công Giản Nhu khổ luyện môn trượt tuyết một tuần, lạnh đến mức chân tay đông cứng.

"Em học trượt tuyết từ bao giờ thế?" Trịnh Vĩ hỏi.

"Vì cảnh quay này nên em có học qua."

"Anh còn nhớ em rất sợ lạnh. Mỗi khi tuyết rơi, em chỉ hận không thể chui cả người vào trong áo khoác. Anh còn tưởng cả cuộc đời này, em sẽ không bao giờ học trượt tuyết."

Nói thật, trước kia cô cũng tưởng vậy, bởi cô có một gia đình vô cùng ấm áp, có người cha cứ đến mùa đông là mua áo khoác bông cho cô và người mẹ suốt ngày nhắc nhở, trời lạnh nhớ mặc ấm một chút. Hiện tại, cô chỉ có một công việc cần để lộ thân hình hết mức có thể, bất kể thời tiết giá rét thế nào. Giản Nhu bình thản đáp: "Con người rồi cũng sẽ thay đổi."

"Ừ! Đúng là em đã thay đổi nhiều. "Trịnh Vĩ vừa nói vừa nhìn cô dăm dăm. Giản Nhu tưởng anh sẽ đưa ra lời nhận xét có tính xây dựng, kết quả, anh tiếp lời: "Càng trở nên xinh đẹp."

"Vậy sao?" Cô uống một ngụm trà. "Em tưởng từ bé đến lớn em vẫn luôn xinh đẹp?"

Cô nhìn Trịnh Vĩ đồng thời cũng thấy hình bóng mình phản chiếu trong đồng tử đen nhánh của anh, cổ áo phồng lại trượt xuống vai. Căn phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy hơi thở của hai người, không khí như tăng thêm mấy độ. Đúng lúc này từ máy tính đột nhiên phát ra tiếng ngáy khò khò của con sư tử nhỏ [1].

[1] Sư tử nhỏ màu vàng là biểu tượng của phần mềm diệt virus Thụy Tinh, một thời rất thịnh hành ở Trung Quốc.

"Chắc là diệt virus xong rồi." Trịnh Vĩ đứng lên, tới kiểm tra máy tính. Xác nhận tất cả bình thường, anh xem đồng hồ đeo tay. "Máy tính của em dùng được rồi đấy!"

Giản Nhu cũng ngược nhìn đồng hồ treo tường. Hôm nay, kim giờ đặc biệt chạy nhanh, loáng một cái đã quay mấy vòng, chỉ vào con số mười một.

"Vâng!" Cô cảm thấy chỉ mời anh uống trà suông thì không thể bày tỏ hết lòng biết ơn nên khách sáo mời anh ăn trưa. Tuy nhiên Uy Gia từng nghiêm chỉnh dặn dò, một nữ nghệ sĩ không thể đi lại cùng một người đàn ông giữa ban ngày, đặc biệt là người đàn ông có tướng mạo nổi bật.

"Anh... có thích ăn rau chân vịt không?" Giản Nhu ngập ngừng.

Trịnh Vĩ lập tức dừng bước. "Anh ăn được."

"Dưa chuột thì sao?"

"Cũng được."

"Trong tủ lạnh nhà em chỉ có hai thứ này... Hơn nữa, em chỉ biết luộc thôi."

"Không sao. Anh không kén ăn đâu."

Giản Nhu lập tức chạy vào trong bếp.

Vài tháng sau đó, khi hai người đã ở bên nhau, một lần cùng ăn sáng, vô tình nhắc đến bữa trưa thiếu thành ý này, Giản Nhu tiết lộ, cô chỉ mời lấy lệ, không ngờ anh ở lại thật.

Trịnh Vĩ dừng dưa. "Lấy lệ ư? Sao anh lại cảm thấy em không cho anh cơ hội từ chối nhỉ?"

"Làm gì có chuyện đó!"

"Em bảo anh từ chối thế nào đây? Chẳng nhẽ anh nói ghét nhất rau chân vịt? Hay là anh chỉ giúp việc con con, dễ như trở bàn tay, em không cần phải tốn kém?"

"Anh có thể nói... anh còn bận việc, thôi để hôm khác đi!"

"Thật ra... hôm đó anh cũng có việc thật."

Giản Nhu nở nụ cười ngọt ngào. "Hôm đó, đúng là em thật lòng muốn giữ anh ở lại ăn trưa."

Cô mời Trịnh Vĩ một bữa chỉ có đúng món canh rau chân vịt và dưa chuột, vậy mà anh vẫn chén hết nổi lớn, đủ thấy anh không hề kén ăn.

Ăn cơm xong, di động trên bàn đổ chuông. Nhìn thấy số của Uy Gia, Giản Nhu cũng không né tránh, thuận tay cầm lên nghe. Uy Gia nói rất ngắn gọn nhưng hàm nghĩa vô cùng phong phú: "Ngày mai, dự án phim mới của công ty tuyển chọn diễn viên. Nhà sản xuất là Nhạc Khải Phi."

Nhắc đến Nhạc công tử, Giản Nhu lập tức có cảm giác toàn thân lạnh toát, như thể bị lột sạch quần áo trên người. Không thấy cô trả lời, Uy Gia lại hỏi: "Tôi nghe nói cậu ấy hẹn cô tối nay?"

"Vâng!"

"Cô hãy nắm chắc cơ hội. Cho dù không tranh thủ được vai nữ chính thì cũng phải nghĩ cách giành vai nữ hai."

Giản Nhu nghiêng răng. "Được. Tôi biết rồi."

Sau khi Giản Nhu cúp điện thoại, Trịnh Vĩ liền ra về mà chẳng nói một lời. Cô không giữ anh ở lại, cũng không bảo hẹn gặp lại. Ánh nắng buổi trưa lọt qua rèm cửa sổ, chiếu vào người Giản Nhu. Đã từ lâu cô không có cảm giác ấm áp như thời khắc này. Nếu có thể, cô thật sự hy vọng mình lưu luyến thêm một lúc, dù chỉ vài phút cũng được. Đáng tiếc, cuộc điện thoại của Uy Gia đã kéo cô trở về thực tại, không cho cô cơ hội chìm đắm lâu hơn.

Giản Nhu thở dài, xuống dưới rút tiền rồi bắt taxi đến nhà cậu ruột. Hiếm có dịp được gặp nữ diễn viên, người tài xé nhiệt tình hỏi chuyện. Giản Nhu vẫn chưa có tư cách giở thói ngôi sao, đành chọn trả lời mấy câu đơn giản, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của anh ta. Ví dụ:

"Tôi đã từng xem phim cô đóng, rất hấp dẫn. Cô tên là... Đừng nhắc tôi! Tôi có thể nhớ ra!"

Một lúc sau, thấy anh ta vẫn chau mày ngẫm nghĩ, cô liền giới thiệu : "Giản Nhu!"

"Đúng rồi! Trông cô xinh hơn trên ti vi. Cô vẫn còn trẻ nhỉ, năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Chú thử đoán xem!"

"Mười bảy, mười tám là cùng."

"Đúng à!"

"Sao cô lại làm nghề diễn viên?"

"Cháu học ngành này mà."

"Thù lao cô đóng một bộ phim là bao nhiêu?"

"Cũng khó nói, bởi vì cần xem cháu nhận vai thế nào. Nhiều lúc cả bộ phim cháu chỉ xuất hiện một lần, thù lao mấy chục tệ thôi à!"

"Ít như vậy sao? Còn không nhiều bằng tiền boia của các cô gái làm ở hộp đêm."

Giản Nhu im lặng, trong lòng thầm bổ sung: Hơn nữa, trong phim còn bị ôm, bị sờ mó, thậm chí bị cởi quần áo mà không được nhận thêm thù lao ấy chứ!

Khu tập thể cũ kĩ cuối cùng cũng hiện ra trước mắt, Giản Nhu xuống xe thở phào nhẹ nhõm. Đang chuẩn bị thanh toán tiền rồi xuống xe thì người tài xế lại hỏi thêm: "Người ta nói ngôi sao nữ trong làng giải trí kiểu gì cũng phải tuân theo "quy tắc ngầm" mới nổi tiếng, muốn đóng vai nữ chính thì phải ngủ với đạo diễn. Chuyện này có thật không?"

Lúc hỏi câu này, người tài xế nhìn cô chằm chằm, khiến cô thật sự chỉ muốn vả cho anh ta một cái. Cô cố nhẫn nhịn, đưa tiền cho đối phương. "Nếu chỉ đơn giản như vậy đã có thể làm nữ chính thì phim ảnh chắc là nuốt không trôi mất. Cảm ơn chú!"

Giản Nhu xuống xe, thở dài một hơi. Thì ra đây chính là cảm giác làm ngôi sao, được nhiều người biết đến, được nhiều người quan tâm, tất nhiên cũng bị nhiều người nghi ngờ. Dù thế nào bạn cũng phải đối diện bằng gương mặt tươi tắn. Một khi không kìm nén được tâm trạng, bạn sẽ chết chìm trong "nước bọt" của khán giả.

Bà mẹ đã chờ sẵn ở cổng. Nhìn thấy Giản Nhu xuống xe, bà liền nhiệt tình đi tới tiếp đón. Dù cô nhấn mạnh mình còn bận việc, bà vẫn cố tình kéo cô đi vào trong khu tập thể. "Lâu lắm cháu mới về đây một chuyến, lên nhà ngồi chơi đã!"

"Nhưng cháu..."

"Không phải bây giờ là ngôi sao, cháu khinh thường họ hàng nghèo đấy chứ?"

"Không phải đâu ạ! Cháu có hẹn một người bạn ăn cơm, sợ không kịp giờ ạ!"

"Bây giờ mới hơn hai giờ chiều, thừa thời gian. Lên nhà một lát thôi mà, cậu cháu đang đợi cháu đấy!"

Cuối cùng Giản Nhu cũng không đấu lại sự nhiệt tình của bà mẹ, đành đi theo bà vào khu tập thể. Nơi này không thay đổi nhiều, vẫn là cánh cổng sắt tróc sơn, lối đi lát đá. Điều duy nhất thay đổi là xuất hiện nhiều xe hơi, đỗ chen chúc trong cái sân chật hẹp nên trông rất loạn.

Giản Nhu tránh lối đi lát đá từ cổng vào, đi vòng qua lối khác lên cầu thang. Cầu thang màu xám mờ xuất hiện trước mặt cô. Cô còn nhớ rõ có tất cả một trăm bậc, bởi vì kể từ lúc hiểu chuyện, hằng ngày bố cô đều bế cô lên xuống cầu thang. Ông bước rất chậm, ôm chặt cô vào lòng, tựa như sợ không cẩn thận, con gái sẽ bị rơi xuống.

Sau đó bố dắt tay cô leo cầu thang. Ông cố gắng bước thật chậm, nhẫn nại chờ đợi con gái. Khi lớn hơn một chút, cô thường chạy xông xộc lên cầu thang, chỉ hận không thể bay vào nhà. Bố đi đằng sau, không ngừng hét lớn: "Nhu Nhu! Chậm một chút! Cẩn thận không ngã đấy!"

Bốn năm trước, Giản Nhu tận mắt chứng kiến người mà cô yêu thương nhất là bố rơi từ tầng cao xuống, đầu đập xuống nền đá, máu chảy lênh láng, nhuộm đỏ những viên đá màu xám trắng. Kể từ lúc đó cô không dám quay về ngôi nhà này, sợ mơ thấy ác mộng. Hôm nay, nếu không phải bà mẹ quá nhiệt tình, cô tuyệt đối không bước chân vào đây.

Giản Nhu leo cầu thang một cách khó nhọc, mãi cũng lên tới nơi. Cánh cửa màu táo đỏ quen thuộc mở ra, gương mặt thân thiện của cậu ruột hiện ra trong tầm mắt cô. Nhiều năm không gặp, trông cậu vẫn thế, ngoài hai bên tóc mai đã điểm bạc.

"Tiểu Nhu! Mau vào nhà đi!" Ông lên tiếng. "Hình như cháu gầy đi nhiều."

Có lẽ bởi vì cậu có gương mặt hơi giống mẹ nên Giản Nhu cảm thấy đặc biệt gần gũi. Thật ra cô vốn không mấy thân với cậu. Bởi hai mươi năm trước, mẹ cô đã chuyển tới Bắc Kinh, còn cậu vẫn sống ở quê nhà, một thành phố nhỏ giá lạnh thuộc miền Bắc. Hồi nhỏ, mẹ cũng từng đưa hai chị em Giản Nhu về quê một lần. Lúc đó mới là đầu mùa đông nhưng thành phố đã được bao phủ bởi lớp tuyết dày. Phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy một màu tuyết trắng và bầu trời xám xịt. Cô vốn sợ lạnh nên không chịu đi ra ngoài, cả ngày ngồi bên bếp lửa trò chuyện với bà ngoại.

Sau đó bố cô xảy ra chuyện, chân Giản Tiệp lại bị thương, cần một khoản tiền lớn làm phẫu thuật. Ông cậu không nói một lời, đưa ẹ cô toàn bộ số tiền dành dụm của mình. Lúc bấy giờ, lần đầu tiên Giản Nhu cảm nhận một cách sâu sắc từ "cậu ruột".

Cô rút từ túi xách ra phong bì tiền đã chuẩn bị sẵn, đưa cho cậu. "Cháu nghe nói chị Tây Tây sắp mua nhà. Hiện tại, cháu chỉ có từng này, chẳng biết có đủ không. Nếu không đủ, cháu sẽ nghĩ cách khác."

Ông cậu chau mày, xua tay. "Cháu cứ cất đi! Mẹ cháu cũng thật là... Chẳng chịu bàn với cậu một tiếng đã gọi điện cho cháu. Cháu còn đi học, kiếm được đồng tiền không dễ dàng. Làm sao cậu có thể dùng tiền của cháu chứ?"

Bà mẹ vội nói: "Vừa rồi biết cháu mang tiền đến đây, cậu cháu đã mắng mẹ một trận, bảo mẹ không nên gọi điện cho cháu. Tại mẹ sốt ruột quá, chỉ muốn nộp ngay khoản thanh toán đầu tiên, tránh đem dài lâu lắm. Mẹ không vay được tiền nên mới gọi cho cháu. Cháu cũng biết đấy, bây giờ giá nhà đất ở Bắc Kinh tăng khiếp đi được."

Giản Nhu nhìn thấy vẻ nôn nóng và khó xử trên gương mặt bà mẹ, giống hệt mẹ cô lúc Giản Tiệp cần làm phẫu thuật. Nếu khi đó cậu không đưa hết tiền tiết kiệm ẹ, chắc cũng không đến nỗi khó khăn như bây giờ.

Nghĩ đến đây, cô liền dúi tiền vào tay bà mẹ. "Mẹ cứ cầm tạm số tiền này trước đi! Khoản thanh toán đầu tiên đã đủ chưa ạ? Còn thiếu bao nhiêu nữa? Cháu có thể mượn bạn."

"Chuyện này..." Bà mẹ liếc nhìn ông cậu rồi lại trả lại cô. "Không cần đâu. Để mẹ thử hỏi họ hàng ở quê xem sao."

Nhận ra cậu thật sự không muốn nhận tiền của mình, Giản Nhu cũng chẳng nài ép, chuyển đề tài khác trò chuyện với cậu mẹ.

Nhắc đến chuyện chị họ chuẩn bị kết hôn, Giản Nhu mới hỏi chị định mua nhà ở đâu, rộng bao nhiêu mét vuông. Bà mẹ lập tức lấy catalogue quảng cáo cho cô xem. "Cháu xem căn hộ này, tám mươi lăm mét vuông mới có hai triệu ba trăm ngàn. Mẹ phải xếp hàng cả đêm mới cướp được số đẹp đấy! Ngày mai mà nộp tiền còn có thể được giảm năm phần trăm."

"Vậy ạ? Vị trí đẹp thế khó mua được với giá này."

"Thì vậy đó!"

"Nhà anh rể không bỏ thêm ít tiền sao ạ?"

"Nhà họ cố gắng hết sức mới gom được ba trăm ngàn. Đừng nói lo thêm một trăm ngàn, bây giờ mười ngàn họ cũng không kiếm nổi ấy chứ!"

Ông cậu ho khan một tiếng. Ý thức được mình hơi nhiều lời, bà mẹ liền chuyển đề tài: "Mãi nói chuyện nên quên mất, để mẹ gọt táo cho cháu ăn nhé!"

”Mợ để cháu làm cho.” Giản Nhu vừa gọt táo vừa thầm tính toán. Sau khi nộp tiền nhà và học phí, thù lao đóng phim của cô chỉ còn hơn bảy mươi ngàn. Kể cả không gửi sinh hoạt phí cho Giản Tiệp đồng thời tiết kiệm chi tiêu, đợt thanh toán mua nhà đầu tiên của cậu mợ vẫn không đủ.

Tuy Uy Gia đối xử với cô không tồi nhưng anh ta là người coi đồng tiền như sinh mạng. Nhạc Khải Phi thuộc dạng không quan tâm đến tiền bạc nhưng nếu vay anh ta, chắc cô phải bán thân mất.

Thật ra Giản Nhu cũng không quá nghĩ ngợi nhiều về chuyện bán thân. Nhưng theo sự hiểu biết của cô về Nhạc công tử, anh ta thích phụ nữ có chút nội hàm, chứ giá cả rõ ràng sẽ khiến anh ta mất hứng.

Ngẫm đi nghĩ lại, Giản Nhu rút di động, tìm đến cuộc gọi nhỡ cuối cùng. Để Trịnh Vĩ có thời gian suy nghĩ và viện lý do từ chối, cô gửi một tin nhắn cho anh: ”Thật ngại quá! Em có việc cần anh giúp đỡ. Anh có ba mươi ngàn nhân dân tệ không?”

Cho tới khi cô ăn hết quả táo, Trịnh Vĩ mới nhắn lại: ”Em đang ở nhà sao? Anh sẽ bảo người mang tiền đến cho em ngay bây giờ.”

”Em đang ở nhà cậu, chính là nhà em trước kia.”

”Được. Nửa tiếng nữa em ra ngoài cổng chờ. Bạn anh sẽ mang tiền đến cho em.”

”Cám ơn anh nhiều. Khi nào nhận được thù lao đóng phim, em sẽ trả lại anh.”

Giản Nhu chờ một lúc cũng không thấy anh nhắn lại.

Đúng là quân nhân có khác, quan niệm về thời gian vô cùng chuẩn xác. Đúng nửa tiếng sau, Giản Nhu nhìn thấy một chiếc xe Jeep biển màu trắng dừng ở vị trí đỗ xe ngoài cổng. Sau đó một người đàn ông đẹp trai xuống xe, đi thẳng đến chỗ Giản Nhu, mỉm cười, đưa cái phong bì cho cô. ”Giản tiểu thư! Trịnh Vĩ nhờ tôi mang tiền tới cho cô.”

Giản Nhu nhận lấy. ”Cám ơn anh! Tôi sẽ cố gắng trả lại sớm cho anh.”

”Tôi chỉ phụ trách đưa tiền.” Người đàn ông đẹp trai mỉm cười. Anh ta bộc lộ ý tứ rõ ràng, việc trả nợ không liên quan đến anh ta.

Người đàn ông cũng không nhiều lời, liền tạm biệt ra về. Trước khi anh ta lên xe, di động bất chợt đổ chuông. Anh ta bắt máy, cất giọng biếng nhác: ”Em mang đến rồi. Cả đời này có thể nghe câu ”cám ơn” của anh, em cũng không thấy áy náy khi bỏ mặc Giáo sư Trương ở phòng bệnh...”

Vì hoạt động trong làng giải trí nên Giản Nhu gặp không ít con cháu quan chức hay nhà giàu, nhưng đa số bề ngoài bóng bẩy, bên trong thối nát. Cô chưa gặp người nào hòa nhã, thân thiện, lại sẵn lòng giúp đỡ bạn bè như người đàn ông trước mặt. Anh ta đã khiến cô thay đổi cách nhìn về con cháu cán bộ.

Lúc bấy giờ, cô thật sự hiếu kỳ, làm sao Trịnh Vĩ có thể quen biết người bạn cực phẩm này, trong lúc bận rộn còn mang tiền đến tận nhà cho cô. Sau này tiếp xúc nhiều với Trịnh Vĩ, cô mới biết thứ gọi là tình bạn chẳng qua chỉ là ”ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” mà thôi.

Gom đủ một trăm ngàn, Giản Nhu gọi riêng bà mợ xuống dưới, đưa toàn bộ số tiền cho bà. Bà tỏ ra vừa mừng rỡ vừa khó xử. Khách sáo từ chối một hồi, cuối cùng bà vẫn quyết định giấu chồng nhận tiền. Xong xuôi, bà mợ đưa cho cô một cái túi đựng tập ảnh. Bà bảo thời gian trước thay đồ gia dụng, tình cờ phát hiện ra tập ảnh trong tủ quần áo cũ, chắc là của bố cô. Nghe nhắc đến di vật của bố, Giản Nhu vội vàng mở ra xem, nhưng đều là ảnh chụp hai người hoàn toàn xa lạ.

Bởi vì góc chụp hình không tốt, lại vào buổi tối nên đôi nam nữ trong ảnh không rõ diện mạo. Từ hành vi, cử chỉ có thể nhận ra người đàn ông hình như uống say, khoác tay lên vai người phụ nữ. Người phụ nữ vất vả dìu ông ta đi vào khách sạn. Trong một tấm hình khác, hai người ngồi trong chiếc xe BMW màu trắng, quay mặt vào nhau, ánh mắt hàm chứa muôn vạn lời muốn nói. Trong những tấm hình còn lại, hai người có cử chỉ thân mật. Dù không nhìn rõ mặt nhưng cũng có thể lờ mờ nhận ra họ ngoài bốn mươi tuổi, có khí chất cao quý, ăn mặc sang trọng, không phải là người quen hay bạn bè của bố cô.

Tìm mãi cũng không thấy hình bóng của bố trong tập ảnh, Giản Nhu thất vọng bỏ chúng vào túi xách, bắt taxi ra về.

Vừa về đến khu chung cư, cô liền nhận được điện thoại của Nhạc Khải Phi.

“Em có ở nhà không?” An ta hỏi.

“Có.”

“Bây giờ tôi tới đón em nhé! Khoảng một tiếng nữa đến nơi.”

“Vâng. Tôi đợi anh.”

Không muốn nhiều lời với anh ta, Giản Nhu lập tức cúp máy. Cô thay bộ váy đã chuẩn bị sẵn, trang điểm nhẹ nhàng. Sau đó cô soi gương, xác nhận đã che chỗ cần che, để hờ chỗ cần hờ rồi mới xuống dưới nhà.

Vừa đi ra cổng, cô liền nhìn thấy một chiếc xe sang trọng đỗ bên đường. Nhạc Khải Phi ôm bó hoa đỏ thắm đứng bên cạnh xe. Quen biết anh ta gần một năm nay, Giản Nhu cảm thấy hôm nay anh ta đẹp trai hơn bao giờ hết. Mái tóc hơi xoăn tự nhiên, áo gió Armani vừa người càng làm nổi bật thân hình cao lớn của anh ta. Đôi giày da màu bạc dưới chân bóng loáng, còn sáng hơn cả gương nhà cô, tựa hồ có thể nhìn thấy gương mặt tuần tú của người đàn ông.

Có điều thân hình Nhạc Khải Phi có được là do rèn luyện trong phòng tập, đẹp thì đẹp thật đấy nhưng thiếu nhuệ khí của một người lăn lộn ở bên ngoài. Giản Nhu thấy thân hình của Trịnh Vĩ có tính xâm lược hơn. Nhớ đến Trịnh Vĩ, cô bất giác nghĩ đến món quẩy và sữa đậu nành anh mua sáng nay, quả thực thơm mà không ngán, bây giờ nhớ lại tự dưng thèm nhỏ dãi.

“Em muốn ăn đồ Tây hay đồ ta?” Nhạc Khải Phi đến bên Giản Nhu, tặng bó hoa cho cô.

Giản Nhu vẫn đang chìm trong hương vị thơm giòn của món quẩy nóng, buột miệng đáp: “Đồ ta đi!”

“Được. Tôi đưa em tới một nơi có khung cảnh rất tuyệt, chắc chắn em sẽ thích.”

“Vâng.” Giản Nhu gật đầu, ngồi lên ô tô.

Xe vừa chuyển bánh, di động của cô báo có tin nhắn mới. Cô lập tức mở ra xem, là tin nhắn của Trịnh Vĩ: “Anh không cần gấp, có gì chúng ta nói sau đi.”

Cô còn đang nghĩ xem nên trả lời thế nào, anh lại gửi tin nhắn tiếp theo: “Thật ra anh muốn nói em không cần trả gấp. Nhưng giấu lại, nếu không trả tiền, chắc chắn em sẽ chẳng bao giờ tìm anh.”

Giản Nhu xem tin nhắn một lúc lâu. Cuối cùng cô bỏ di động vào túi xách. Không phải cô không muốn trả lời mà thật sự chẳng biết nói gì. Rõ ràng có rất nhiều điều muốn nói với anh nhưng cô lại cảm thấy giữa hai người, bất cứ lời nào cũng là thừa thãi. Nhiều lúc, trước một người hiểu bạn, sự trầm mặc chính là ngôn ngữ sâu sắc nhất.

Giản Nhu ngẩn ngơ suốt quãng đường đi. Đến khi cô sực tỉnh, Nhạc Khải Phi đã đưa cô lên một nhà hàng trên tòa cao ốc chọc trời. Nhà hàng vắng lặng như tờ, chẳng có một người khách. Giám đốc nhà hàng đích thân nghênh đón rồi đưa bọn họ tới vị trí bên cửa sổ.

“Em thấy nơi này thế nào?” Nhạc Khải Phi hỏi.

Giản Nhu gật đầu. “Không tồi.” Cô tự nhủ: Một bữa cơm ở nơi sang trọng thế này mà tính thành tiền mặt cho cô thì tốt biết bao. Như vậy, cô có thể trả nợ cho Trịnh Vĩ.

“Đồ ăn ở đây rất khá, chắc chắn em sẽ thích.” Nhạc Khải Phi nói.

Nhân viên phục vụ bày từng đĩa thức ăn lên bàn. Giản Nhu thầm cảm thán, đúng là câu “không tồi” chẳng đủ để khái quát các món ăn ở đây. Từng cọng rau được chọn lựa kĩ càng, xếp thành hình rất đẹp trong những chiếc đĩa tinh xảo, cứ như không phải bọn họ đang ăn cơm mà là thưởng thức tác phẩm nghệ thuật vậy.

“Tôi nghe Uy Gia nói em đang ăn kiêng nên chỉ gọi mấy món rau này.” Nhạc Khải Phi lên tiếng.

Giản Nhu kinh ngạc: “Anh cũng ăn kiêng sao?”

“Tôi cũng phải kiêng chế cân nặng.”

“Anh ư?” Cô tưởng ăn kiêng là độc quyền của phụ nữ.

“Ừ! Chắc em không thể ngờ, hồi hơn mười tuổi, tôi nặng đến một trăm tám mươi cân ấy chứ!”

Giản Nhu cố gắng tưởng tượng ra bộ dạng béo phì của Nhạc Khải Phi. Cô vô tình nhớ tới cậu học sinh mập mạp thời học cấp hai. Cô không nhớ tên cậu ta, chỉ nhớ mặt cậu ta toàn thịt là thịt. Cô còn nhớ, cậu ta từng viết thư tình cho cô, nội dung rất chân thành, nói sẽ nuôi cô cả đời, cho cô mọi thứ cô muốn. Đáng tiếc lúc bấy giờ Giản Nhu chỉ muốn duy nhất một người là Trịnh Vĩ. Nhớ tới câu nói của Trịnh Vĩ sau khi đọc bức thư tình đó, khóe miệng Giản Nhu bắt giắc cong lên.

Tuy chỉ là nụ cười rất nhạt nhưng vẫn không thoát khỏi cặp mắt đào hoa của Nhạc Khải Phi. Anh ta liền hỏi: “Em cười gì thế?”

“Không có gì. Tôi đột nhiên nhớ tới một đàn anh thời cấp hai. Hình như anh ta cũng hơn chín mươi cân, nhìn từ xa như quả bóng bằng thịt. Có điều, anh ta rất đáng yêu. Bạn tôi nói, mùa đông được anh ta ôm chắc sẽ vô cùng ấm áp.”

“Bạn em? Là đàn ông sao?”

“Sao anh biết?”

Nhạc Khải Phi nheo mắt. “Tôi ngửi thấy mùi vị chua chua trong câu nói của anh ta.”

Mùi chua ư? Sao cô không nhận ra điều đó nhỉ?

“Anh ta là bạn trai của em à?” Nhạc Khải Phi hỏi.

Do dự một lát, Giản Nhu lắc đầu rồi chuyển đề tài: “Anh giảm cân bằng cách nào mà hay vậy?”

“Mỗi ngày tôi chạy bộ một ngàn mét. Ngoài ra, tôi không ăn thịt, không chén đồ ngọt, một ngày ba bữa chỉ ăn rau xanh.”

Giản Nhu không tưởng tượng nổi một công tử như Nhạc Khải Phi có thể chịu cực khổ như vậy. “Vất vả thật đấy! Nhưng tại sao anh lại quyết tâm giảm cân?”

“Lúc đó còn ít tuổi nên tôi tưởng các cô gái xinh đẹp đều thích mấy anh chàng đẹp trai. Tôi sợ mình không lấy được vợ xinh nên ra sức giảm cân. Sau này tôi mới phát hiện, phụ nữ mong muốn sự an toàn hơn, mà đồng tiền là thứ tốt nhất để duy trì cảm giác an toàn đó.”

Giản Nhu rất muốn nói với đối phương: Phụ nữ đúng là cần cảm giác an toàn nhưng không phải dùng đồng tiền để duy trì. Chỉ khi không tìm thấy cảm giác an toàn, phụ nữ mới gửi gắm tinh thần vào đồng tiền.

Tuy nhiên cô lặng thinh, bởi cô biết chắc anh ta sẽ không hiểu.

Sau vài ngày quan hệ không mặn không nhạt với Nhạc Khải Phi, Giản Nhu bất ngờ phát hiện, dù trước mắt là Nhạc công tử dát đầy vàng, trong đầu cô cũng chỉ toàn hình bóng của Trịnh Vĩ.

Bốn ngày sau. Hôm đó là thứ Ba, Giản Nhu không có tiết học, sáng sớm một mình ngồi trên tấm thảm xem ti vi. Cô lại bắt giắc nhớ đến Trịnh Vĩ. Mấy ngày nay, mỗi khi ngồi ở đây, cô lại nhớ tới cảnh cùng anh uống trà, trò chuyện và xem phim truyền hình. Nhớ đến cảm giác rung động đầu đời, cô có cảm giác trong lòng ngứa ngứa như có sợi lông vũ lướt qua.

Cô lục tìm chiếc vé xem phim đã bạc màu trong hộp đựng đồ cũ. Cô chưa từng xem bộ phim điện ảnh đã bỏ lỡ đó. Nghe nói đây là tác phẩm kinh điển, kể câu chuyện một con tàu chìm sâu dưới đáy đại dương và một mối tình vĩnh cửu. Thật ra Giản Nhu cũng rất muốn thưởng thức nhưng không tìm được người cùng mình đi xem phim.

Trong đầu lóe lên một ý nghĩ, cô liền lấy di động, nhắn tin soạn tin nhắn: “Bao giờ anh được nghỉ? Em đã mượn đĩa DVD Titanic. Chúng ta cùng xem nhé!”

Giản Nhu đọc đi đọc lại vài lần, càng đọc càng cảm thấy nội dung tin nhắn mang hàm ý sâu xa, chẳng khác nào lời mời: “Lên nhà em uống cà phê đi!” Thế là cô ném điện thoại sang một bên mà không gửi tin nhắn.

Nhớ nhưng một người là cảm giác rất kỳ lạ. Càng ép bản thân không nghĩ đến, bạn lại càng muốn gặp người ấy, đến mức không thể không chế được tâm trạng.

Trong lúc tâm phiền ý loạn, Giản Nhu vô tình nhìn thấy chiếc ví da màu đen nằm dưới chân sofa. Cô liền mở ra xem. Bên trong là thẻ sinh viên của Trịnh Vĩ, trên thẻ dán tấm ảnh 3x4 chụp anh mặc quân phục. Anh trong ảnh vẫn đẹp trai như thời niên thiếu nhưng có nét chững chạc hơn. Bây giờ Giản Nhu mới biết, thì ra anh học ở trường Đại học G thuộc tỉnh S chứ không phải ở Bắc Kinh. Nói cách khác, anh đang ở cách cô khá xa.

Tâm trạng có chút hụt hẫng, Giản Nhu lại gỡ chiếc ví ra xem. Ngoài chứng minh thư, bên trong có nhiều giấy tờ quan trọng, gồm cả thẻ ăn cơm ở căng tin và thẻ ngân hàng.

Gọi điện mấy lần mà anh vẫn tắt máy, cô liền gửi tin nhắn: “Anh để quên ví ở nhà em, hôm nay em mới phát hiện ra. Anh có cần gấp không?”

Mãi vẫn không có hồi âm, Giản Nhu nghĩ, trong ví có nhiều giấy tờ quan trọng như vậy, chắc anh sẽ cần dùng đến. Thật ra thành phố S cũng không phải quá xa, đi tàu hỏa mấy tiếng là tới nơi, lại rất sẵn chuyến. Giản Nhu không nghĩ ngợi nhiều, lập tức lục tìm áo sơ mi kẻ ca rô và quần lửng màu trắng. Sau khi thay đồ, cô lại đội mũ lưỡi trai và đeo cặp kính gọng đen rồi bắt taxi tới nhà ga.

Giản Nhu hành động một cách nhanh chóng theo sự thôi thúc của con tim. Cho tới khi đứng trên chuyến tàu tới thành phố S, đầu óc cô mới bình tĩnh. Bây giờ cô mới nhớ ra một chuyện quan trọng, thời đại này tồn tại một dịch vụ gọi là chuyển phát nhanh. Đáng tiếc, tất cả đã quá muộn.

Hơn bốn giờ chiều, tàu hỏa đến nhà ga ở thành phố S. Giản Nhu lê đôi chân nhừ nhẽ vì phải đứng mấy tiếng đồng hồ xuống tàu. Tin nhắn cuối cùng cũng xuất hiện: “Không sao. Anh không cần dùng gấp. Cuối tuần được nghỉ, anh sẽ sang nhà em lấy.”

Lúc đó, Giản Nhu đang căng mắt tìm taxi. Đọc được tin nhắn này, cô thật sự hết nói nổi, muốn quay về Bắc Kinh ngay lập tức. Ngẫm lại mới thấy, cô đúng là ngốc nghếch đến nực cười. Nhưng khi không thể kiểm chế, có ai không từng làm chuyện ngốc nghếch, có ai không chìm đắm trong niềm hưng phấn kiểu này?

Giản Nhu liền nhắn lại: “Đúng lúc em có việc phải đến thành phố S, tiện thể mang ví cho anh. Trường anh không cho người ngoài vào đúng không? Em gửi chiếc ví ở phòng bảo vệ nhé!”

Tin nhắn vừa gửi đi, cô liền nhận được điện thoại của Trịnh Vĩ.

“Em đang ở thành phố S đấy à? “Anh cất giọng kinh ngạc.

“Vâng!” Cuối cùng cũng có một chiếc taxi dừng lại, Giản Nhu vội lên xe, bảo tài xế chở đến Đại học G mới tiếp tục nói với Trịnh Vĩ: “Em đang trên đường đến trường anh. Chắc nửa tiếng nữa tới nơi.”

Giây tiếp theo, cô nghe thấy tiếng kim loại va đập nặng nề và tiếng thở gấp gấp của anh.

7. Chương 7: Chuyện Cũ

Không đến nửa tiếng, chiếc taxi chở Giản Nhu đã dừng lại trước cổng trường Đại học G. Cô tháo mũ và kính, vuốt lại mái tóc lòa xòa rồi lại soi gương để xác nhận sắc mặt mình không thể hiện sự mệt mỏi sau chặng đường dài, ngược lại tương đối hồng hào sau đó mới trả tiền và xuống xe.

Trịnh Vĩ đang đứng trước cánh cổng sắt trò chuyện với anh chàng gác cổng trẻ tuổi. Dù chỉ mặc bộ đồ huấn luyện bình thường, anh cũng chiếm trọn tầm nhìn của Giản Nhu, khiến cô không thể rời mắt. Rõ ràng cách nhau mấy mét nhưng cô có cảm giác đi mãi không đến tận cùng.

Trịnh Vĩ chỉ nhìn cô chăm chú mà chẳng có bất cứ hành động nào khác. Trong lòng Giản Nhu bỗng hỗn loạn, trống ngực đập thình thịch. Cô lặng lẽ đi đến trước mặt anh, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Sau đó cô vô thức lục túi xách một hồi mới nghĩ ra mình muốn tìm thứ gì.

Giản Nhu chưa kịp lấy ra chiếc ví của Trịnh Vĩ thì anh chàng cảnh vệ mở cồng, lịch sự hỏi: “Cô là em họ của Trịnh Vĩ à?”

“Hả?” Nhìn thấy tờ đăng ký khách đến thăm đã được ký tên trong tay anh ta, cô liền gật đầu. “Vâng.”

“Mời cô vào trong! À, cô hãy đưa tôi chứng minh thư để đăng ký.”

Giản Nhu đưa chứng minh thư cho anh ta. Anh chàng cảnh vệ hơi ngẩn người rồi nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc. Dù diễn xuất tài đến mấy, Giản Nhu cũng khó tránh khỏi có chút chột dạ. Cô liếc Trịnh Vĩ một cái, nào ngờ anh vẫn nhìn cô đăm đăm, đôi mắt sáng lấp lánh dưới ánh hoàng hôn.

Trái tim Giản Nhu đập nhanh một nhịp. Cô lấy chiếc ví đưa cho anh. “Đồ của anh đây này.”

Trịnh Vĩ nhận lấy. “Anh định cuối tuần sẽ tới lấy.”

“Vâng...”

“Có điều... em mang đến cho anh thì càng tốt.”

Giản Nhu dường như hiểu ý anh nhưng cũng không rõ lắm.

Đăng ký xong, anh chàng cảnh vệ trả lại chứng minh thư cho cô, sau đó quay sang Trịnh Vĩ. “Em họ cậu xinh hơn trên ti vi nhiều.” Anh ta đặc biệt nhấn mạnh từ “em họ”, mang hàm ý sâu xa.

Trịnh Vĩ lập tức kéo Giản Nhu đến bên cạnh mình. Anh đã kiểm tra xong chưa? Xong rồi thì để tôi dẫn cô ấy vào trong.”

“Được rồi! Nhớ ra về trước sáu giờ đấy nhé!”

“Tôi sẽ cố gắng.” Trịnh Vĩ đáp.

Giản Nhu đã sớm nghe nói Đại học G là ngôi trường hàng đầu có bề dày lịch sử, hôm nay được tận mắt chứng kiến, quả nhiên danh bất hư truyền. Những tòa giảng đường cổ kính toát lên vẻ trang nghiêm không dễ xâm phạm. Chỉ đứng nhìn từ xa, trong lòng cũng nảy sinh cảm giác kính cẩn.

Bây giờ là lúc tan học, từng tốp sinh viên đi về một hướng. Một số ít mặc quân phục, còn phần lớn diện áo sơ mi màu xanh lá cây nhạt, tạo thành một thế giới toàn màu xanh lục. Giản Nhu và Trịnh Vĩ sóng đôi đi trên lối nhỏ. Cô tựa như bông hoa rực rỡ, thu hút sự chú ý của mọi người.

Giản Nhu nghe thấy những lời thì thầm bàn tán của các nam sinh. Tuy không rõ họ nói điều gì nhưng cô vẫn lơ mơ nghe họ nhắc đến tên cô và Trịnh Vĩ, cả phim truyền hình thần tượng Tình yêu không chia tay mà cô tham gia. Cũng có nam sinh cất tiếng chào hỏi Trịnh Vĩ nhưng lại hướng ánh mắt về phía cô.

Giản Nhu biết bộ phim đó rất nổi nhưng không ngờ nổi đến mức này, ngay cả trường quân đội cách biệt với thế giới bên ngoài cũng có nhiều sinh viên biết đến cô. Tuy nhiên cô cảm thấy mọi người đổ dồn ánh mắt về phía mình không chỉ vì nghề nghiệp của cô mà hình như còn có nguyên nhân khác mà cô nhất thời không nghĩ ra. Sau này cô mới biết, đó là bởi vì Trịnh Vĩ. Anh là nhân vật nổi tiếng trong trường học, cứ vài ba ngày lại bị nhốt vào phòng tự kiểm điểm. Nhưng dù mắc lỗi nặng ra sao, anh cũng chỉ bị phạt tới mức đó mà thôi. Lý do hết sức đơn giản, vì nhà trường nể mặt bố anh.

“Chúng ta đi đâu đây?” Giản Nhu tìm đề tài nói chuyện để bầu không khí thoải mái hơn.

“Anh đưa em đi ăn cơm.” Trịnh Vĩ lên tiếng. “Em còn ăn kiêng không?”

“Tạm thời... không.”

Trịnh Vĩ đưa cô tới một quán ăn nằm trong khuôn viên trường học. Quán ăn không lớn nhưng rất sạch sẽ và gọn gàng. Sau khi gọi món, anh chàng nhân viên phục vụ cúi xuống, hỏi: “Mình rất thích vai Vu Tự Nhiên của bạn. Bạn có thể ỉn xin chữ ký không?”

“Được ạ!” Giản Nhu liền cầm bút ký. Vô tình đưa mắt về phía cửa ra vào, cô liền bị hai anh chàng đẹp trai thu hút. Họ không chỉ mặc đồ tương tự nhau mà diện mạo cũng giống nhau, chỉ là một người toát lên vẻ chừng chạc, một người có vẻ cởi mở, bất kham. Trịnh Vĩ cũng chau mày nhìn bọn họ.

Nhận được chữ ký của Giản Nhu, nhân viên phục vụ dọn thức ăn lên bàn rất nhanh, gồm sáu món và một bát canh, cộng thêm bốn đĩa nhỏ là những món đặc sắc của quán ăn.

Bởi đang ở trong trường học nên Trịnh Vĩ cũng nghiêm chỉnh hơn, khiến bầu không khí tương đối trầm lắng. Giản Nhu đang định tìm đề tài nói chuyện thì anh chàng đẹp trai bắt kham đã cầm bát đũa của mình đi đến bên Trịnh Vĩ rồi ngồi xuống, đặt một tay lên vai anh. “Anh Vĩ gọi nhiều món thế, liệu hai người có ăn hết không? Hay là để em ăn giúp nhé!”

Trịnh Vĩ liếc anh ta một cái. “Chú mày thử nghĩ xem... có cần thiết không?”

“Em cảm thấy cần thiết.”

Trịnh Vĩ im lặng vài giây rồi giới thiệu hai anh chàng đẹp trai với Giản Nhu. Thì ra họ là anh em sinh đôi, người chứng chạc là anh, tên Trác Siêu Nhiên, còn anh chàng bắt kham là em, tên Trác Siêu Việt. Bọn họ ở chung phòng ký túc với Trịnh Vĩ.

Trịnh Vĩ còn chưa kịp giới thiệu Giản Nhu, Trác Siêu Việt đã xua tay. “Khỏi cần giới thiệu! Em biết cô ấy. Cô ấy tên là Giản Nhu...”

Giản Nhu gật đầu. Vừa định nói: “Đúng ạ”, liền nghe anh ta tiếp lời: “Là vợ anh.”

Nhà ăn trở nên yên tĩnh trong giây lát. May mà Giản Nhu không uống nước, không thì chắc chắn sẽ phun ra ngoài. Dưới sự “chiếu tướng” của mười mấy cặp mắt, Trịnh Vĩ mỉm cười gật đầu. “Ừ! Nếu chú đã biết thì anh khỏi cần giới thiệu nữa.”

“Em có thể không biết sao? Anh độc chiếm phòng chiếu suốt một tháng trời để xem mỗi bộ phim Tình yêu không chia tay mà cô ấy đóng, còn không cho ai vào phòng nữa chứ! Anh không cho bọn em xem chương trình bóng đá thì thôi, đằng này ngay cả kênh chính trị và giáo dục, anh cũng đẹp hết. Nếu em còn không nhận ra cô ấy thì gọi gì là sinh viên ngành trình sát nữa!”

Giản Nhu há hốc miệng. Anh độc chiếm ti vi một tháng chỉ để xem bộ phim thần tượng vợ vãn của cô? Phải say mê đến mức nào thì mới có hành vi đó?

Trịnh Vĩ chủ động rót nước cho Trác Siêu Việt, mỉm cười. “Chú cứ tiếp tục đi!”

Trác Siêu Việt uống một ngụm nước cho nhuận giọng rồi nói với Giản Nhu: “Em biết không? Trong lòng anh Vĩ, em là của một mình anh ấy, người khác nhìn từ xa cũng không được. Sau đó có người bắt nạt trước hành vi độc chiếm ti vi của anh ấy nên đã đi mách chính trị viên. Chính trị viên phạt anh ấy phải ở trong phòng ba ngày. Sau khi ra ngoài, anh Vĩ quả nhiên đã tự kiểm điểm, cho phép người khác xem phim cùng.”

Bữa cơm này, Giản Nhu ăn không nhiều. Tâm tình của cô hỗn loạn bởi từ miệng Trác Siêu Việt, cô đã biết rất nhiều chuyện mình không ngờ tới. Ví dụ, Trịnh Vĩ không ngại tỏ ra thích cô trước mặt người khác. Anh thậm chí còn trịnh trọng tuyên bố với bọn họ: “Một ngày nào đó tôi sẽ cưới cô ấy về làm vợ.”

Không ít người cười nhạo anh ngông cuồng, nhưng cũng có người tin chắc anh có thể giành được bất cứ cô gái nào anh muốn, ví dụ Trác Siêu Việt chẳng hạn.

Giản Nhu không rõ anh có thể làm được điều đó hay không. Cô chỉ biết một điều, nếu bỏ lỡ Trịnh Vĩ, cô sẽ không bao giờ gặp một người đàn ông yêu cô bằng cách thức cuồng nhiệt như vậy.

Ăn tối xong, Trịnh Vĩ đưa Giản Nhu đi dạo quanh sân trường. “Lúc nào em về Bắc Kinh?” Anh hỏi.

“Em...” Suýt nữa cô buột miệng nói về ngày bây giờ. “Em vẫn chưa biết. Sao thế anh?”

“Em đến thành phố S có việc gì vậy?”

Giản Nhu chưa kịp nghĩ ra lý do, anh lại hỏi tiếp: “Em đi một chuyến đến đây chỉ để mang ví cho anh, đúng không?”

Trên hai má Giản Nhu như có ngọn lửa bùng cháy, ngọn lửa nhanh chóng lan ra toàn thân. “Đã hơn sáu giờ rồi, em phải đi đây.” Nói xong, cô vội bước về phía cổng ra vào.

Trịnh Vĩ ở đằng sau gọi tên cô: “Giản Nhu! Thật ra anh cố tình làm rơi ví ở nhà em đấy!”

Giản Nhu lập tức dừng bước, quay đầu về phía anh. Trịnh Vĩ đột nhiên chạy tới, ôm cô vào lòng mà không cho cô cơ hội có phản ứng. Sau đó anh áp môi xuống hôn cô, bất chấp đang ở trong khuôn viên trường quân đội nghiêm ngặt, bất chấp xung quanh đông người qua lại.

Nhân lúc cô vẫn chưa kịp khép miệng vì kinh ngạc, đầu lưỡi anh nhanh chóng tiến vào bên trong, cuốn lấy đầu lưỡi của cô. Đầu óc Giản Nhu nổ tung. Đây là nụ hôn đầu của cô, đã bị anh cướp đoạt trắng trợn trong lúc cô không kịp đề phòng. Tuy nhiên cô cũng cảm thấy may mắn, vì người đó là anh.

Bị cưỡng hôn, Giản Nhu không ngêngh hợ vì cô chẳng biết làm thế nào. Cô cũng không kháng cự, bởi cô chẳng có cách nào làm điều đó. Cô chỉ biết mở to mắt nhìn cặp mắt sáng rực của anh. Tiếp theo cô vô thức khép mi mắt.

Không bị quấy nhiễu bởi cảnh vật bên ngoài, xúc giác của Giản Nhu càng trở nên nhạy cảm. Cô cảm thấy bờ môi mềm mại, đầu lưỡi ấm nóng và mạnh mẽ của anh. Trong nụ hôn cuồng nhiệt, bàn tay đang để trên ngực anh từ từ di chuyển xuống dưới, túm lấy hông anh, cũng không biết là đẩy ra hay chỉ muốn tìm chỗ vịn.

Thấy Giản Nhu không cự tuyệt, Trịnh Vĩ hôn càng sâu, khiến cả cơ thể và trái tim cô đều run rẩy. Thời khắc này, ở trong vòng tay anh, cô mới thật sự nhận ra mình ở thế yếu. Cô vốn cho rằng mình rất tỉnh táo và thực tế. Nhưng cuối cùng cô vẫn không thể kháng cự sức hút từ người đàn ông cũng như tình cảm nồng nhiệt của anh dành cho cô.

Trịnh Vĩ buông Giản Nhu ra nhanh hơn cô tưởng. Anh cất giọng thản nhiên: “Không phải anh muốn hôn em mà là do ánh mắt em quyến rũ chết đi được.”

Hừm... Lẽ nào đây chính là hành vi ăn sạch sẽ rồi chối bỏ trách nhiệm trong truyền thuyết hay sao?

Cô ôm miệng ngơ ngẩn hồi lâu, sau đó buột miệng nói: “Rõ ràng... anh không thể kiểm chế trước cảm dỗ thì có.”

“Nói như vậy, em đã thừa nhận hành vi quyến rũ anh phải không?”

“Em...” Cô thừa nhận rồi sao? Hình như đâu có chuyện đó.

Ở một nơi không xa vang lên tiếng cười khe khẽ. Giản Nhu ngoảnh đầu, phát hiện không ít người đang theo dõi cảnh tượng kịch tình này. Về mặt bọn họ háo hức như chờ đợi màn kịch hay ho.

Cố gắng bình ổn hơi thở và lấy lại bình tĩnh, Giản Nhu bắt đầu nghĩ xem cảnh kế tiếp nên diễn thế nào. Cho anh một bạt tai? Mắng anh khiếm nhã với cô? Nếu làm vậy, có lẽ anh sẽ bị đưa ra tòa án quân sự, thậm chí bị khép tội, tương lai tươi sáng sẽ bị hủy hoại. Tất nhiên đây không phải là kết quả mà cô mong muốn. Hay là cô chất vấn anh: “Anh muốn gì?” Ngộ nhờ anh nói: “Em không nhận ra anh muốn gì hay sao?”, cô biết trả lời thế nào?

Hay là cô bắt anh chịu trách nhiệm cả đời? Tuy trong lòng cô cũng có chút chờ mong nhưng thời đại ngày nay... hình như không ai phải chịu trách nhiệm chỉ vì một nụ hôn.

Cuối cùng Giản Nhu bỗng quay đầu bỏ chạy, để lại Trịnh Vĩ khóc dở mếu dở, không biết làm thế nào để “hạ màn”.

Giản Nhu cũng chẳng rõ tại sao mình lại hốt hoảng bỏ chạy. Cô không muốn anh nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của mình hay không biết làm thế nào đối diện với đôi mắt tràn ngập nét cười của anh. Tóm lại là thời khắc đó, cô chỉ biết bỏ chạy theo bản năng.

Đúng lúc Giản Nhu ra ngoài đường thì một chiếc taxi đi tới. Cô cố gắng kiểm chế để không ngoảnh đầu về phía Trịnh Vĩ. Giản Nhu vừa lên xe, một chiếc BMW màu trắng bỗng dừng lại bên lề đường cách chỗ cô không xa. Cửa kính xe từ từ hạ xuống, để lộ gương mặt nhìn nghiêng của một người đàn ông. Ông ta khoảng ngoài bốn mươi, có vẻ nho nhã và trầm ổn của một nhân vật thành đạt. Ông ta dõi mắt về phía cổng trường đại học, đến mức thất thần.

Khi chiếc taxi chạy qua, Giản Nhu nhìn thấy rõ gương mặt người đàn ông. Cô lập tức nhận ra, đây chính là người trong tập ảnh mà bà mẹ đưa mấy hôm trước. Chiếc BMW màu trắng này cũng chính là chiếc xe xuất hiện trong ảnh.

Giản Nhu ngoái đầu nhòm biển số xe. Là xe của Bắc Kinh. Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, cô dõi theo ánh mắt của người đàn ông, chỉ thấy Trịnh Vĩ đang nói chuyện với anh chàng cảnh vệ. Anh chàng cảnh vệ lắc đầu lia lịa rồi đóng cổng. Trịnh Vĩ chỉ có thể đứng ở bên trong, dõi theo Giản Nhu. Chiếc taxi nhanh chóng rẽ sang một con đường khác, che khuất tầm nhìn của họ.

Đi thẳng đến nhà ga nhưng Giản Nhu không mua được vé chuyến sớm nhất mà chỉ có thể mua chuyến lúc mười hai giờ đêm. Ngoài chờ đợi, cô chẳng còn cách nào khác.

Mùa hè nóng nực, phòng chờ đầy ắp người, ai nấy mồ hôi nhễ nhại. Mặc dù ngáp dài ngáp ngắn nhưng Giản Nhu không hề cảm thấy khó chịu mà tâm trạng vô cùng thoải mái.

Cô ngồi trên chiếc ghế gần cửa sổ, ngẩng đầu ngắm vầng trăng khuyết trên bầu trời, ánh mắt mơ màng, miệng cười tủm tỉm. Đúng lúc này di động kêu tí tách. Cô lấy ra xem, bất giác cười thành tiếng. Trịnh Vĩ gửi tin nhắn: “Anh bị nhốt rồi! Chính trị viên nói, anh có hành vi không đứng đắn ở nơi trang nghiêm như trường quân đội giữa ban ngày ban mặt, vi phạm kỷ luật một cách nghiêm trọng. Anh ta bắt anh úp mặt vào tường, tự kiểm điểm trong ba ngày. Anh thật sự không hiểu, anh có trêu chọc con gái nhà lành đâu? Anh hôn vợ mình thì có gì sai chứ? Anh không tin anh ta không hôn bà xã mình! Rõ ràng anh ta ghen tị với anh, bởi vì vợ anh rất xinh.”

Giản Nhu muốn trả lời: Anh bị nhốt có ba ngày thôi á? Nếu nơi đó không phải trường học mà là tòa án, anh dám cương cứng phụ nữ trước mặt thiên hạ, bị xử tù năm năm vẫn còn là nhẹ.

Soạn tin nhắn rồi lại xóa, cuối cùng cô trả lời bằng một câu chất vấn: “Ai là vợ của anh? Em trở thành vợ của anh lúc nào thế?”

“Anh đã hôn thì coi như phải rồi.”

Lý lẽ của anh chẳng logic chút nào. Giản Nhu cầm điện thoại một lúc, không biết đối đáp ra sao nên chuyển đề tài: “Anh bị nhốt mà vẫn có thể nhắn tin à?”

“Chính trị viên cho phép anh nói với em một tiếng, không em lại nhớ anh. Anh sắp bị tịch thu điện thoại rồi. Khi nào được ra ngoài, anh sẽ liên lạc với em. Đừng nhớ anh nhiều đấy nhé!”

“Anh hãy tự kiểm điểm đi!”

Sau đó Trịnh Vĩ im hơi bất tiếng, còn Giản Nhu vẫn cầm điện thoại hồi lâu.

Mười một giờ đêm, di động của cô bất chợt đổ chuông, là số điện thoại từ Canada. Giản Nhu mừng rỡ bắt máy. Nhưng chưa kịp lên tiếng, cô đã nghe thấy tiếng nấc nghẹn của Giản Tiệp: “Chị ơi! Mẹ vừa bị ngã. Mẹ mệt đến mức ngất xỉu, đang ở trong phòng cấp cứu... Tất cả đều do lỗi của em... Em không học đại học nữa, cũng không chữa chân nữa... Lát nữa... chị hãy khuyên mẹ nghỉ đi!”

Giản Nhu vội vàng chạy ra một góc yên tĩnh. “Xảy ra chuyện gì vậy? Em đừng khóc, mau nói rõ chị nghe xem nào!”

Nghe lời kể ngắn gọn của em gái, Giản Nhu mới biết hai tháng trước, mẹ đã ly hôn với cha dượng. Nguyên nhân là do Giản Tiệp không giành được học bổng toàn phần, cha dượng không chịu thanh toán học phí cho cô, cũng không muốn bỏ tiền cho cô tiến hành vật lý trị liệu, phục hồi cái chân bị thương. Cha dượng thậm chí còn mắng cô: “Một đứa tàn tật như mày học ở trường đất tiền thì có tác dụng gì chứ?”

Mẹ cô tức giận đòi ly hôn. Vì không muốn Giản Nhu lo lắng nên bà mới không tiết lộ chuyện này với cô. Bà tới nhà hàng Trung Quốc làm thuê, định một mình lo học phí của Giản Tiệp. Cuối cùng bà bị ngã ở nhà hàng do quá mệt mỏi.

Nghe tiếng khóc của em gái trong điện thoại, Giản Nhu nghiêng rằng để không bật ra tiếng nghẹn ngào. Giản Tiệp nói muốn bỏ học và không chữa trị vết thương nữa, nhờ cô khuyên mẹ, nhưng Giản Nhu không thể khoanh tay đứng nhìn em gái bị phế bỏ một chân. Khoản học phí một năm hơn một trăm ngàn dù khó kiếm đến mấy cũng chẳng thể khó hơn việc Giản Tiệp dù nằm trên giường bệnh vẫn nỗ lực học tập, cuối cùng thi đỗ vào Đại học Toronto.

Giản Nhu an ủi em gái: “Sao em không nói sớm? Chị vừa nhận một dự án phim, thù lao tương đối cao. Chị sẽ gửi tiền học phí cho em. Em nhớ bảo mẹ, sau này đừng ra ngoài làm việc nữa. Tiền chị kiếm được đủ

nuôi mẹ và em.”

“Chị...”

“Dù thế nào em cũng phải học hành tử tế đồng thời chữa trị vết thương. Bất kể người khác bỏ rơi em, em cũng không thể từ bỏ bản thân. Đừng khóc nữa, em hãy chăm sóc ẹ! Gần đây chị hơi bận, đợi xong dự án này, chị sẽ tới thăm hai người.”

Giản Nhu trò chuyện an ủi em gái mười mấy phút, tâm trạng của con bé mới khá hơn một chút, ít ra không còn sụt sùi nữa. Nhưng sau khi cúp điện thoại, Giản Nhu ngồi xổm dưới đất, vùi mặt vào đầu gối khóc nức nở.

Sau khi bố cô qua đời, Giản Tiệp bị thương ở chân trong một vụ tai nạn giao thông. Để em gái có điều kiện chữa trị tốt hơn, mẹ cô đã lấy một Hoa kiều quốc tịch Canada, hơn bà hai mươi tuổi. Không ngờ, đến chỗ dựa là cha dượng cũng chẳng còn, mẹ và Giản Tiệp sẽ sống thế nào đây?

Bây giờ, đến tiền mua vé máy bay sang Canada thăm họ, cô cũng chẳng có. Một gia đình vốn hạnh phúc bỗng trở nên tan nát, nếu đây là ý trời thì cô sẽ cam tâm gánh chịu, nhưng mẹ cô từng nói, đây không phải ý trời mà là có người gây ra. Bố bị rơi xuống lầu, mẹ và Giản Tiệp gặp tai nạn giao thông, tất cả đều xuất phát từ mưu đồ của một người nào đó.

Tuy Giản Nhu không biết kẻ đó là ai, tại sao lại làm vậy nhưng cô tin vào nhân quả báo ứng, thế nào cũng có ngày cô sẽ tìm ra kẻ đó, bắt hắn trả món nợ máu, vì vậy cô cần phải mạnh mẽ lên.

Nghĩ đến đây, Giản Nhu liền gọi cho Uy Gia: “Này Gia! Tôi có một việc muốn nhờ anh...”

Vừa mới ngủ say thì bị đánh thức nhưng thái độ của Uy Gia vẫn hết sức hòa nhã: “Tiểu Nhu! Muộn như vậy còn gọi điện, có phải cô gặp phiền phức rồi không? Rốt cuộc là chuyện gì? Nếu có thể làm được, tôi nhất định sẽ giúp.”

“Mẹ tôi bị ốm, em gái cần nộp học phí, tôi có thể xin công ty tạm ứng trước tiền thù lao không?”

Uy Gia ngẫm nghĩ rồi đáp: “Chuyện này tuy hơi phiền phức nhưng cũng không phải không được. Vậy đi, ngày mai tôi sẽ đánh tiếng hỏi Nhạc Tổng. Chỉ cần cậu ấy đồng ý, tất cả sẽ ổn thôi.”

Lại là Nhạc Khải Phi! Nghe nhắc đến cái tên này, Giản Nhu bất giác rung mình. Muốn đạt được điều gì đó thì phải trả giá, mà thứ Nhạc Khải Phi muốn lại là thứ mà lúc này cô không muốn bỏ ra nhất. Nhưng nghĩ tới tình cảnh của mẹ và em gái ở phương xa, cô chẳng còn cách nào khác. “Vâng, tôi đợi tin anh.”

“À đúng rồi, ngày mai dự án phim mới sẽ xác định diễn viên chính. Sáng mai, cô có thể đến công ty một chuyến không?” Uy Gia hỏi.

“Được, cảm ơn anh!” Cả đêm không chợp mắt, cũng chẳng kịp về nhà thay đồ, vậy mà Giản Nhu đến văn phòng của Uy Gia vẫn muộn, anh ta đã đi họp. Cô đợi hơn một tiếng đồng hồ, Uy Gia mới quay về.

Nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt và đôi mắt mọng đỏ của Giản Nhu, anh ta chau mày. “Sao lại ra nông nỗi này? Vì chuyện của mẹ và em gái cô à?”

“Vâng.”

“Cô đừng lo, tôi đã nói chuyện với Nhạc Tổng về việc cô muốn ứng trước tiền thù lao. Cậu ấy bảo không thành vấn đề. Cậu ấy cũng đã dặn phòng Tài vụ, ngày mai cô có thể đi lĩnh hai trăm ngàn.”

“Hai trăm ngàn? Nhiều vậy sao?”

“Đúng thế! Với vị trí của cô bây giờ, số tiền này công nhận hơi nhiều. À, công ty vừa mở cuộc họp thảo luận về bộ phim mới. Nữ chính là Lâm Hi Nhi, còn cô đóng vai nữ thứ.”

Giản Nhu không tỏ ra mừng rỡ, Uy Gia tưởng cô không thỏa mãn với vai nữ thứ. Thế là anh ta nhấn nại giải thích: “Làm người nên biết thỏa mãn. Đây là phim truyền hình phát sóng vào “giờ vàng” nên công ty phải tính đến tỷ suất người xem, nữ chính chắc chắn là ngôi sao hạng nhất. Cô chỉ là gương mặt mới, có thể đóng vai nữ thứ đã tốt lắm rồi.”

Giản Nhu vẫn lặng thinh, tay nắm chặt điện thoại. Uy Gia nói tiếp: “Tôi thấy Nhạc Tổng rất có lòng với cô. Chỉ cần cô để tâm một chút, sau này thiếu gì cơ hội tốt.”

Giản Nhu đắn đo vài giây rồi hỏi thăm dò: “Này Gia! Nếu đắc tội với Nhạc Tổng, sau này tôi sẽ khó có chỗ đứng trong công ty phải không?”

“Đắc tội với Nhạc Tổng ư?” Uy Gia tròn mắt nhìn cô như thể nhìn quái vật từ trên trời rơi xuống. “Tiểu Nhu! Không phải cô thật sự cho rằng Nhạc Khải Phi chỉ là nhà sản xuất đơn thuần đấy chứ? Cậu ấy là thái tử của công ty truyền thông Thế kỷ chứ đâu phải hạng làng nhàng. Hiện tại, ông chủ đang mở rộng sang lĩnh vực bất động sản nên có ý định giao công ty chúng ta cho Nhạc Tổng. Cô hãy cố gắng phục vụ cậu ấy cho tốt. Một khi đắc tội với Nhạc Tổng, đừng nói là chỗ đứng trong công ty, muốn tồn tại trong làng giải trí cũng khó ấy chứ!”

Thực tế, dù Uy Gia không nói, Giản Nhu cũng đoán được hậu quả. Cô hỏi câu này là hy vọng mình có thể hạ quyết tâm sau khi nghe lời nhắc nhở của người quản lý. Tuy nhiên lúc cúi đầu đọc tin nhắn, cô vẫn hết sức dao động. Cô không bận tâm chuyện bán thân cũng như tương lai của mình. Điều duy nhất cô để bụng là liệu mình có gây tổn thương cho người con trai yêu cô sâu sắc hay không.

Có những chuyện càng sợ hãi thì càng phải đối mặt. Ba ngày sau, Giản Nhu nhận được tin nhắn của Trịnh Vĩ: “Anh được ra ngoài rồi. Em có nhớ anh không?”

Giản Nhu không trả lời bởi lúc nhận được tin nhắn này, cô đang uống cà phê với Nhạc Khải Phi. Cô thật sự nhớ mùi vị của trà đen. Dù đó chỉ là loại gói nhúng nhưng ban đầu có vị đắng, sau đó là vị ngọt dịu dịu, chứ không phải vị “phân mèo” buồn nôn như cà phê.

Uống xong, Nhạc Khải Phi lái xe đưa cô về nhà. Ô tô đỗ dưới tòa chung cư. Anh ta xuống xe tiễn cô một đoạn, nhìn cô bằng ánh mắt mong chờ. “Bây giờ vẫn còn sớm, tôi lên nhà em ngồi chơi một lúc có được không?”

Giản Nhu cúi gằm mặt, chực giây sau mới ngẩng đầu, nói với anh ta: “Xin lỗi, nhà tôi không có cà phê.”

Nhạc Khải Phi ghen hòng, mãi không thốt ra lời. Cuối cùng anh ta mỉm cười. “Vậy hôm nào em có thời gian? Tôi muốn đưa em đi Hồng Kông mua một ít cà phê loại ngon, nhân tiện mua cho em ít quần áo và đồ trang sức, dùng trong quá trình tuyên truyền phim mới.”

Giản Nhu không tìm được lý do từ chối, đành trả lời: “Ngày mai tôi sẽ làm giấy thông hành đi Hồng Kông và Ma Cao.”

“Được! Vậy tôi sẽ bảo người đặt vé máy bay vào ngày kia.”

Cô khẽ gật đầu. “Vâng.”

Nhạc Khải Phi hài lòng, lên xe ra về. Giản Nhu dõi theo cho đến khi chiếc xe khuất dạng mới một mình quay người. Giây kế tiếp, cô nhìn thấy hình bóng quen thuộc đứng ở một góc. Anh đang nhìn cô đắm đắm, gương mặt không có bất cứ biểu cảm nào.

Bây giờ là lúc nhá nhem, đèn đường chưa bật. Bầu trời màu xám nặng nề phủ xuống, u ám như trước cơn dông bão. Trịnh Vĩ chậm chậm tiến về phía Giản Nhu. Cô cảm thấy máu trong người như ngừng chảy, chân tay tê dại. Cô có cảm giác như bị một tấm lưới vô hình bủa vây. Cô càng muốn bỏ trốn, tấm lưới càng siết chặt, khiến cô không thở nổi.

Trịnh Vĩ dừng lại trước mặt Giản Nhu, vẫn không nói một lời. Cảnh vật xung quanh dần trở nên mơ hồ, chỉ có gương mặt anh là rõ nét. Đến nước này, Giản Nhu cũng chỉ có thể đối mặt. Nếu Trịnh Vĩ hỏi, tại sao lại ở bên Nhạc Khải Phi, cô sẽ trả lời thẳng: Bởi vì anh ta có thể cho em thứ em muốn. Có lẽ trong mắt anh, làng giải trí rất hào nhoáng, chói lọi nhưng thật ra đằng sau tồn tại nhiều cuộc giao dịch bẩn thỉu. Em thừa nhận, em không yêu Nhạc Khải Phi nhưng em bằng lòng đi theo anh ta, bởi vì anh ta là ông chủ của em, có thể cho em vai diễn, có thể lãng xê em, có thể khiến em không cần phải ngã mấy lượt cầu thang còn không được lộ mặt. Đây chính là quy tắc trò chơi của cái ngành này. Đây chính là con đường em buộc phải

lựa chọn nếu muốn thành danh. Em biết chắc chắn anh sẽ coi thường em... Nhưng nếu có sự lựa chọn khác, ai muốn bán thân chứ? Loại diễn viên hạng ba như em, muốn giành được vai diễn thì buộc phải hy sinh.

Những lời thẳng thắn của cô có lẽ sẽ khiến anh bị tổn thương, nhưng một lần là đủ, đủ để anh có thể quên cô mãi mãi.

Giản Nhu ngẩng đầu, chờ đợi sự chất vấn của anh. Nhưng Trịnh Vĩ lại hỏi một câu ngoài dự liệu của cô: “Tại sao em không cho anh ta lên nhà ngồi chơi?”

Như bị đâm một nhát vào họng, cô á khẩu nhìn anh. Trịnh Vĩ tiếp tục: “Em không cam tâm đúng không? Không cam tâm bán mình để tiến thân phải không?”

Anh nói đúng, cô thật sự không cam lòng, nhưng chẳng phải vì chuyện bán thân. Lên giường với đàn ông thôi mà, khó khăn đến mức nào chứ? Cứ nằm thẳng ra đây rồi nhắm mắt, nghiêng rằng chịu đựng, tất cả sẽ nhanh chóng trôi qua. Điều cô không cam tâm là bỏ qua tình yêu mà cô chờ đợi đã lâu. Nỗi đau này không chỉ nhắm mắt là có thể qua đi, nó sẽ cắm rễ trong trái tim cô, sẽ trở thành nỗi nhớ nhung và hối hận, giày vò cô trong những đêm dài lạnh lẽo.

Không đợi Giản Nhu trả lời, Trịnh Vĩ lại nói: “Vừa rồi nhìn thấy hai người xuống xe, anh nghĩ, nếu em muốn đến với anh ta, anh sẽ không chất vấn, cũng không trách em. Mỗi người đều có sự lựa chọn của mình, chẳng thể đánh giá là đúng hay sai. Nhưng anh thật sự không hiểu, tại sao em lại từ chối anh ta?”

Không tức giận cũng chẳng oán trách, giọng nói của anh vô cùng bình tĩnh nhưng lại như từng giọt nước giá lạnh nhỏ xuống trái tim cô. Giản Nhu cúi đầu, không dám đối diện với anh. “Em xin lỗi! Bất kể thế nào... anh và em cũng không thích hợp...” Sự cự tuyệt của cô đã rất rõ ràng, cô tin anh sẽ hiểu.

“Được thôi!” Trịnh Vĩ vuốt nhẹ má Giản Nhu tựa như muốn an ủi hay một hành động từ biệt. “Nếu đây là sự lựa chọn của em thì anh không còn gì để nói.”

Giản Nhu kinh ngạc ngẩng đầu, không tin anh chấp nhận buông tay mà chẳng một lời oán trách. Trịnh Vĩ lập tức quay người rời đi. Cuối cùng cũng không thể khống chế bản thân, cô liền gọi tên anh: “Trịnh Vĩ!”

Anh dừng bước, quay đầu, mỉm cười với cô. “Anh phải về trường đây. Chính trị viên yêu cầu anh về điểm danh trước mười hai giờ đêm, không thì sẽ kỷ luật anh.”

Giản Nhu nhận ra vẻ cương quyết trong đôi mắt anh như muốn nói, lần này rời đi, anh tuyệt đối sẽ không quay đầu, quá khứ tươi đẹp của hai người thật sự trở thành ký ức, sau này gặp lại cũng chỉ có thể lướt qua nhau như hai người xa lạ mà thôi.

Trái tim như bị cắt ra thành từng mảnh, Giản Nhu đau đến mức hít thở khó khăn. Không biết sức mạnh ở đâu khiến cô đột nhiên chọc thủng tấm lưới vô hình đang bao trùm toàn thân, phá bỏ sợi dây trói buộc lý trí. Cô chạy đến trước mặt chàng trai, hạ giọng: “Bởi vì anh!”

Trịnh Vĩ ngăn người. “Gì cơ?”

“Bởi vì anh nên em mới không cho anh ta lên nhà. Bởi vì vừa rồi trong đầu em toàn là hình bóng của anh và ý nghĩ hôm nay là Chủ nhật, anh đã hết bị phạt, liệu anh có thể xin nghỉ, có quay về hay không. Biết rõ không nên nhưng em chẳng thể khống chế bản thân. Em rất nhớ anh, muốn gặp anh ngay bây giờ... Nhưng em cũng sợ gặp anh, sợ anh nhìn thấy em đi cùng người đàn ông khác.”

Trịnh Vĩ cúi xuống nhìn cô. Giản Nhu tiếp tục thốt ra những lời tự đáy lòng: “Anh nói đúng, em rất không cam tâm, nhưng không phải chuyện bán thân mà là không cam tâm từ bỏ anh. Anh có biết không? Bốn năm trước, sau khi bị ốm một trận, vừa xuất viện là em đến trường tìm anh, nhưng chẳng thấy anh đâu cả. Quảng thời gian đó, cứ tan học là em ở ngoài cổng trường đợi anh, bất kể trời mưa hay nắng, ngày nào em cũng đợi... Em tưởng anh sẽ đi tìm em.”

Nước mắt cuối cùng cũng chảy dài xuống gò má, Giản Nhu giơ tay lau mà không hết. Thế là cô bật khóc. “Anh biệt tăm biệt tích bốn năm trời, tại sao bây giờ lại xuất hiện? Tại sao chứ? Nếu anh không xuất hiện, chắc chắn em sẽ làm được... Nhất định em sẽ được đóng vai chính, trở thành một ngôi sao... Em có thể giúp mẹ sống tốt hơn, có thể cho em gái một tương lai tươi sáng... Nhưng bây giờ...”

“Em không làm được, đúng không?”

“Đúng! Em không nỡ từ bỏ anh... Anh nói đi, em phải làm thế nào đây?” Cô túm cánh tay anh, ra sức lắc lắc. “Anh hãy nói cho em biết, em nên làm gì bây giờ? Em thật sự muốn nổi tiếng, muốn leo cao. Em không muốn suốt ngày làm thế thân cho người khác, không muốn chỉ làm phong nền... Hiện tại, cơ hội đã bày ra ngay trước mặt em, nhưng em lại không muốn nắm bắt...”

Giây tiếp theo, Trịnh Vĩ liền ôm cô vào lòng. “Anh cũng có thể cho em những thứ em muốn. Tuy bây giờ anh vẫn chưa thể khiến em thành danh sau một đêm nhưng sau này anh nhất định sẽ cho em tất cả.”

Được anh ôm trong vòng tay, ngửi thấy mùi hương vừa quen thuộc vừa xa lạ tỏa ra từ người anh, cảm nhận nhịp tim trầm ổn trong lồng ngực nóng bỏng của anh, cô mới nhận ra thứ mình muốn nhất chính là lồng ngực như thế này, có thể khiến cô tựa vào trong những lúc cô đơn, có thể giúp cô tránh cơn đông bão. Điều này chỉ người đàn ông trước mặt mới có thể cho cô.

Một ngày nào đó, chắc cô sẽ hối hận khi từ bỏ cơ hội tiến thân, nhưng nếu từ bỏ người đàn ông trước mặt, cô sẽ hối hận cả đời. Bất kể tương lai ra sao, thời khắc này, cô chỉ muốn nghe theo tiếng gọi của con tim.

Giản Nhu kiên định lắc đầu. “Bây giờ em chẳng muốn gì cả. Anh ôm em như vậy là đủ rồi.”

Bầu trời tối đen từ bao giờ, đèn đường đã bật. Trên mặt đất xuất hiện bóng hai người ôm nhau hồi lâu. Trịnh Vĩ ôm chặt Giản Nhu, để cô khóc một trận thoải mái trong lòng mình, để mặc nước mắt làm ướt áo anh. Cho tới khi cổ họng cô khô rát, đầu óc choáng váng, anh mới hỏi: “Em có muốn ăn kem không?”

Giản Nhu ngược gương mặt son phấn nhòe nhoẹt lên. “Em muốn ăn kem sô cô la.”

Anh phì cười, dùng tay áo lau mặt cho cô. Giản Nhu muốn nhắc nhở anh, vết son và mascara rất khó giặt, nhưng ánh mắt vô cùng dịu dàng của anh khiến cô hoàn toàn chìm đắm, không thể suy nghĩ bất cứ điều gì khác. Giản Nhu không ngờ, nhiều năm sau, cô tình cờ tìm thấy cái áo sơ mi dính vết bẩn đó được treo ở góc sâu trong tủ quần áo.

Buổi tối hôm ấy, Trịnh Vĩ đưa Giản Nhu tới khu vui chơi giải trí. Tàu lượn cao tốc vẫn như xưa, người vẫn là người của năm đó, chỉ không còn vẻ non nớt của thời niên thiếu mà là vẻ trưởng thành và ngông cuồng.

Cô và anh cùng ăn kem và tán gẫu, tuy nhiên nội dung cuộc trò chuyện đã phong phú hơn nhiều.

Trịnh Vĩ hỏi: “Kem sô cô la ngon không em?”

“Rất ngon!”

“Thật không?”

Cô gơ que kem trước mặt anh. “Anh có muốn thử không?”

“Được.” Anh ghé đầu nhưng miệng không dừng ở que kem mà phủ xuống đôi môi của Giản Nhu. Lúc đầu lưỡi của anh tiến vào, vị thơm mát của kem sữa chạm vào vị giác của cô, hòa tan trong đó.

Trước nụ hôn càng lúc càng cuồng nhiệt của anh, Giản Nhu cũng thử đáp lại, mút môi anh một cái, đổi lại là sự tấn công càng mạnh mẽ. Người cô bị anh ghì chặt đến mức không còn đường lùi, chỉ có thể dùng một tay ôm vai anh.

Que kem tan chảy, chất lỏng lạnh lẽo rơi từng giọt xuống đầu ngón tay, cuối cùng khiến hai người bừng tỉnh từ nụ hôn nóng bỏng. Trịnh Vĩ buông người Giản Nhu, vẻ mặt vẫn chưa đã. “Vị sô cô la không tồi, chỉ là hơi nặng một chút.”

Giản Nhu đỏ mặt, ngượng ngùng cúi xuống ăn kem. So với vị sữa, vị sô cô la đúng là nặng hơn thật.

Chính trị viên gọi điện cho Trịnh Vĩ, nhắc anh đừng quên về điểm danh, không thì sẽ chẳng có lần sau. Đã tám giờ tối, do không kịp ngồi tàu hỏa nên Trịnh Vĩ đành tới sân bay.

Sắp đến giờ lên máy bay, Trịnh Vĩ vừa định đứng dậy, Giản Nhu liền kéo tay anh.

“Có chuyện gì sao?” Anh hỏi.

“À... Có...” Giản Nhu ngập ngừng. “Những lời của Trác Siêu Việt có phải là thật không? Anh vì em mà độc chiếm ti vi cả một tháng thật đấy à?”

“Ừ.”

“Tại sao anh lại không cho người khác xem cùng?” Cô nghĩ mãi cũng không hiểu.

“Anh không thích bọn họ bàn luận về em.” Trịnh Vĩ liếc nhìn bộ ngực và đùi cô. “Sau này đóng phim, em đừng mặc váy ngắn và áo hở ngực. Nếu không, diễn xuất của em tinh tế đến mấy cũng vô dụng, khán giả sẽ chẳng để ý... Ít nhất thì khán giả nam sẽ không chú ý đến diễn xuất của em.”

“Vâng!” Nếu còn có cơ hội đóng phim, cô sẽ ghi nhớ điều này.

Trước khi rời đi, Trịnh Vĩ lại đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi cô. “Lần này anh “đóng dấu” rồi. Em đã thật sự là người của anh, không được nuốt lời đâu đấy!”

Giản Nhu cắn môi. “Anh phải chịu trách nhiệm... cả đời đấy nhé!”

“Lâu như vậy sao?” Trịnh Vĩ chau mày ra chiều ngẫm nghĩ. “Vậy thì phải “đóng dấu” rõ hơn một chút mới được.” Nói xong, anh lập tức cúi xuống ngấu nghiến môi cô.

Máy bay biến mất trên bầu trời đêm, Giản Nhu một mình đứng ở phòng chờ rộng lớn, miệng nở nụ cười hạnh phúc. Cô không bận tâm ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, tương lai sẽ phải trả một cái giá như thế nào. Đây là sự lựa chọn của cô, bất kể đúng hay sai, cô cũng không hối hận.

Ngày hôm sau, sáng sớm Giản Nhu đã tới công ty, định tìm Nhạc Khải Phi nói chuyện. Cô không trông mong anh ta khoan dung, độ lượng với mình bởi vì ban đầu chính cô cố ý tiếp cận anh ta trước, sau khi khơi gợi hứng thú của đối phương lại “đá” anh ta, dù sao đây cũng là hành vi tương đối quá đáng. Tuy nhiên Giản Nhu vẫn ôm hy vọng, mong Nhạc Khải Phi tha tình một con đường sống chứ đừng ép đến đường cùng.

Đi qua hành lang, Giản Nhu dừng lại trước cửa văn phòng của Nhạc Khải Phi. Tuy là “thái tử” nhưng văn phòng của anh ta hết sức bình thường, không có gì khác biệt so với các lãnh đạo cấp cao trong công ty. Người trợ lý ngồi ở gian ngoài cũng hòa nhã, thân thiện, vừa nhìn thấy cô liền gọi máy nội bộ cho Nhạc Khải Phi, hỏi anh ta liệu có thể tiếp cô hay không, sau đó lịch sự mời cô vào phòng.

Căn phòng nhỏ tràn ngập mùi cà phê thơm nồng, Nhạc Khải Phi đứng chờ sẵn ở cửa như thể đặc biệt ra đón cô. “Em đến sớm thế. Muốn tặng tôi niềm vui bất ngờ hay sao?”

Né tránh ánh mắt nóng bỏng của anh ta, Giản Nhu đáp: “Có lẽ... không được coi là niềm vui bất ngờ.”

“Hả?” Trước vẻ mặt lạnh nhạt của Giản Nhu, Nhạc Khải Phi thân mật đặt tay lên vai cô. “Có phải học phí của em gái không đủ? Em cần bao nhiêu cứ nói, tôi sẽ cho em mượn.”

Giản Nhu lùi lại một bước, né tránh bàn tay của đối phương. Trước một người đàn ông quan tâm đến mình như vậy, cô có chút cảm động và áy náy cũng là lẽ thường tình, nhưng cũng chỉ dừng ở mức đó mà thôi.

“Thành thực xin lỗi! Ngày mai tôi không muốn đi Hồng Kông.”

Nụ cười cứng đờ trên môi Nhạc Khải Phi. “Không muốn ư? Tôi không hiểu ý em...”

Bởi vì quan hệ của hai người bây giờ rất khó phân định nên Giản Nhu không tiện từ chối một cách thẳng thừng. Ngẫm đi nghĩ lại, cô quyết định nói thật, ít ra cũng là thể hiện sự tôn trọng anh ta.

“Tôi đã gặp lại mối tình đầu của mình. Tuy chúng tôi xa nhau nhiều năm nhưng tôi vẫn yêu anh ấy, không muốn mất anh ấy. Vì vậy tôi quyết định ở bên anh ấy.”

Nhạc Khải Phi biến sắc mặt. “Em định qua cầu rút ván đấy à?”

“Qua cầu” coi như phải, vì sau khi nhận được ích lợi từ anh ta, cô lại từ chối hy sinh. Còn “rút ván” thì...

“Tôi vẫn chưa ký hợp đồng đóng phim mới của công ty. Ngoài ra, tôi cũng sẽ nghĩ cách trả công ty món nợ hai trăm ngàn. Vì vậy đây không được coi là hành vi “qua cầu”.” Cô mặt dày nở nụ cười tự giễu. “Cùng lắm coi như nhảy cầu mà thôi.”

Không ngờ sắc mặt Nhạc Khải Phi càng tệ. “Ý em là dù phải nhảy cầu, em cũng không thèm “tắm ván” là tôi sao?”

“Tôi không có ý đó. Tôi thừa nhận anh là người đàn ông hấp dẫn, tôi cũng từng bị anh mê hoặc...” Nói lý không đạt hiệu quả, Giản Nhu quyết định đánh vào tình cảm. “Nhưng anh ấy là mối tình đầu của tôi. Nhạc Tổng, tôi không biết anh có mối tình đầu hay không. Nếu có, tôi nghĩ chắc anh sẽ hiểu cảm xúc của tôi. Dù anh ấy còn nhiều khuyết điểm hay chỉ có hai bàn tay trắng nhưng trong lòng tôi, anh ấy vẫn là người hoàn hảo nhất.”

Nhạc Khải Phi ngồi xuống ghế, chậm rãi cầm cốc cà phê, uống một ngụm rồi từ tốn nói: “Nói như vậy là vì anh ta, em cam tâm tình nguyện “nhảy cầu” sao?”

Trước lời nói có ý cảnh cáo của đối phương, Giản Nhu không hề do dự, trả lời dứt khoát: “Vâng.”

Nhạc Khải Phi đặt mạnh cốc cà phê xuống bàn. Cuối cùng anh ta cũng không thể kìm nén lửa giận. “Sẽ có ngày em phải hối hận!”

“Tôi sẽ không bao giờ hối hận.” Giản Nhu tỏ thái độ kiên quyết.

Hành vi chọc giận Nhạc Khải Phi sẽ phải trả cái giá rất đắt. Giản Nhu đã sớm lường trước hậu quả nên khi người quản lý mặt lạnh thông báo, vừa rồi đoàn làm phim hợp khẩn cấp, quyết định thay cô bằng một ngôi sao nữ đang lên, mọi hoạt động đã lên kế hoạch cũng bị hủy bỏ, cô không hề tỏ ra kinh ngạc mà chỉ “vâng” một tiếng.

Uy Gia còn tiết lộ, công ty giao cho anh ta hai diễn viên mới, bảo anh ta tích cực lăng xê nên có lẽ anh ta sẽ rất bận rộn trong thời gian tới.

Giản Nhu không hề ngạc nhiên. “Nếu anh bận thì khỏi cần để ý đến tôi. Tôi sắp phải thi nên sẽ về trường ôn tập.”

Thấy vẻ mặt bình thản của cô, Uy Gia “ngủ” ra mùi bất thường. “Không phải cô đã dắc tội với thái tử của chúng ta đấy chứ?”

“Vâng.” Chợt nghĩ tới một vấn đề quan trọng, Giản Nhu hỏi: “Tôi đã ứng trước hai trăm ngàn ở phòng Tài vụ, có phải bọn họ giục tôi trả nợ không?”

“Không phải, nhưng sớm muộn cô cũng phải trả lại công ty.”

Giản Nhu cảm thấy hơi bất ngờ. Cô còn tưởng Nhạc Khải Phi ép chết mình, không ngờ anh ta vẫn chừa cho cô một con đường sống.

Uy Gia ngẫm nghĩ rồi lên tiến khuyên nhủ: “Nhạc Tổng không phải là người nhỏ nhen. Cậu ấy đang tức cô nên mới đối xử với cô như vậy. Hay là tối nay tôi giúp cô thu xếp, hẹn Nhạc Tổng nói chuyện? Chỉ cần cô “xuống nước” là xong ngay... Tôi thấy cậu ấy vẫn rất quan tâm đến cô.”

Giản Nhu lắc đầu. “Dù tôi có nói hết nước hết cái, anh ta cũng sẽ không thay đổi ý định. Chắc chỉ khi nào tôi trắng tay, rơi vào kết cục thảm hại, anh ta mới nguôi giận.”

“Đến thế cơ à? Mà sao cô lại dắc tội với Nhạc Tổng thế?”

Giản Nhu lặng thinh. Thấy cô không muốn nói, Uy Gia cũng chẳng truy vấn, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt đáng tiếc. “Cô cứ về trường chuẩn bị cho việc thi cử đi! Một thời gian nữa, Nhạc Tổng nguôi giận, cô sẽ có cơ hội cũng không biết chừng.”

“Vâng... Tôi chờ điện thoại của anh.” Một tháng sau đó, Giản Nhu quay về trường học, Uy Gia không gọi cho cô cuộc điện thoại nào. Không có hoạt động, cũng chẳng có vai diễn, cuộc sống của cô tựa như thế giới vốn đang huy hoàng đột nhiên vụt tắt, khiến cô chẳng nhìn thấy gì, thậm chí cả chính mình. Giản Nhu biết rõ, làng giải trí là nơi người mới thay người cũ với tốc độ rất nhanh. Cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu sau, cô sẽ bị lãng quên, toàn bộ nỗ lực trước đó sẽ trở thành công cốc.

Tuy nhiên cô vẫn tin tưởng tầm tối chỉ là tạm thời. Cô còn rất trẻ, chỉ cần nỗ lực thì vẫn có thể từng bước tiến lên. Hơn nữa, nếu thật sự không có cách nào tồn tại trong làng giải trí, cô có thể đổi nghề, chuyển sang làm việc ở hậu trường. Dù sao về bề ngoài hào nhoáng cũng không phải là thứ cô mong muốn.

Có điều Giản Nhu không biết tiền học phí của Giản Tiệp năm sau sẽ tính sao. Chẳng lẽ lại để mẹ cô đến nhà hàng làm thuê kiếm tiền? Món nợ công ty hai trăm ngàn sẽ trả bằng cách nào? Áp lực lớn đè nặng khiến Giản Nhu ngày càng cảm thấy bế tắc.

Giản Nhu nằm trên giường, trần trọc mãi vẫn không tài nào chợp mắt. Trên màn hình di động chợt hiện thị hai chữ cô muốn thấy nhất: Trịnh Vĩ.

“Em ngủ rồi à?” Giọng nói cố ý hạ thấp của anh đặc biệt cuốn hút trong đêm tối tĩnh mịch.

Để không đánh thức bạn cùng phòng, cô chui hẳn vào trong chăn mới trả lời: “Em chưa.”

“Em vẫn đang ở trường sao? Gần đây không đóng phim à?”

“Gần đây em phải thi nên không nhận vai diễn mới.” Cô cố gắng thản nhiên trả lời.

Đáng tiếc, anh đã nhạy bén đoán ra sự thật. “Có phải Nhạc Khải Phi “đóng băng” em không?”

Giản Nhu im lặng.

“Em đừng sốt ruột, rồi sẽ có ngày anh nhất định giúp em nổi tiếng.”

Biết anh cố tình dùng lời hứa không thực tế để an ủi mình nhưng Giản Nhu vẫn cảm thấy hết sức dễ chịu. Cô đáp: “Không cần đâu, em muốn dựa vào thực lực của mình.”

“Ừ! Vậy anh sẽ chờ em phát huy thực lực.” Trịnh Vĩ chuyển đề tài: “Vừa rồi anh chợt nhớ ra chúng ta còn một buổi chiếu phim chưa xem, em muốn xem phim gì?”

“Em vẫn chưa xem Titanic, nhưng bây giờ ngoài rạp không chiếu nữa.”

“Không sao! Chỉ cần em muốn xem, anh nhất định...”

Không đợi anh nói hết câu, cô liền buột miệng nói: “Nhà em có đĩa phim, hay anh đến nhà em xem đi!”

“Ngoài rạp chắc không còn phim cũ như vậy, xem ra chỉ có thể đến nhà em thôi.”

“Tuần này anh có được nghỉ không?”

“Chắc là có.”

Giản Nhu không hiểu: “Tuần nào anh cũng có thể xin nghỉ sao?”

“Ừ! Hoàn cảnh của anh tương đối đặc biệt, các anh em đều ủng hộ, nhường hết ngày phép cho anh.”

Giản Nhu phì cười, thầm nhẩm tính: một, hai, ba, còn ba ngày nữa mới đến cuối tuần.

Lúc bấy giờ, tuy cách rất xa, lại hiếm khi gặp mặt nhưng cô luôn cảm thấy hai người thật gần gũi. Mỗi lần nghe giọng nói của anh trong điện thoại, cô lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Mỗi lần nghĩ đến chuyện tương lai, cô và anh sẽ ở bên nhau trong suốt quãng đời còn lại, trong lòng cô dâng lên sự chờ mong khó tả.

Khi ấy, cô từng gặp nhiều đôi tình nhân hợp tan tan hợp, nhiều mối tình bắt đầu rầm rộ nhưng lại kết thúc trong im lặng. Tuy nhiên cô luôn tin tưởng cô và anh sẽ không có kết thúc, sẽ yêu nhau trọn đời. Những lúc tán gẫu, cô thường kể cho anh nghe mối tình giữa các nghệ sĩ với những người đàn ông giàu có. Kể xong, cô không quên bổ sung: “Những người đàn ông như vậy không có tình yêu chân thành, dù có thì cũng chẳng bền lâu. Khi nào cảm giác mới mẻ qua đi, họ sẽ nghe theo sự sắp xếp của gia đình, cưới người vợ môn đăng hộ đối.”

Mỗi khi nhắc đến đề tài này, anh đều im lặng lắng nghe. Dù cô yêu cầu phát biểu ý kiến, anh cũng chỉ nói ngắn gọn: “Bất cứ chuyện gì cũng có ngoại lệ.”

Tuy nhiên Giản Nhu gặp nhiều, nghe nhiều như vậy mà chưa thấy ngoại lệ bao giờ.

Ngày hôm sau, Giản Nhu có tiết biểu diễn. Bên dưới có mấy người Nhật Bản đứng xem, trong đó có một người đàn ông thấp bé ăn mặc lịch sự chăm chú dõi theo cô từ đầu đến cuối. Ông ta sờ cằm, sau đó nói chuyện với người bên cạnh bằng tiếng Nhật. Người đó nhìn cô, gật đầu lia lịa.

Giản Nhu cũng chẳng bận tâm. Ai ngờ Uy Gia gọi điện, bảo cô tới công ty một chuyến, có một dự án phim muốn mời cô đóng vai nữ chính.

Đến văn phòng của Uy Gia, Giản Nhu mới biết đó là một bộ phim điện ảnh hợp tác giữa Trung và Nhật. Người đàn ông thấp bé xem cô biểu diễn chính là đạo diễn của dự án này. Ông ta vốn đã chọn một nữ diễn viên khác nhưng cô gái đó gặp sự cố bất ngờ nên đoàn làm phim buộc phải thay người. Đúng lúc vị đạo diễn đến Học viện Điện ảnh, tình cờ nhìn thấy Giản Nhu, phát hiện cô rất giống nhân vật nữ chính trong tưởng tượng của ông ta nên quyết định chọn cô.

Tin vui đến quá đột ngột khiến Giản Nhu không tin nổi. Cô lập tức tỏ ra cảnh giác: “Hợp tác với Nhật Bản ư? Phim gì thế? Không phải là...”

Không đợi cô nói hết câu, Uy Gia liền ngắt lời: “Cô yên tâm đi, chắc chắn không phải thể loại cô nghĩ. Bộ phim kể câu chuyện về một cô gái Trung Quốc yêu một người đàn ông là xã hội đen Nhật Bản. Cô gái vì người đàn ông đó mà hy sinh rất nhiều, cuối cùng bỏ cả mạng sống.”

“Không có cảnh nóng đấy chứ? Có phải cởi đồ không?” Giản Nhu nhắc tới điều mà cô lo lắng nhất.

“Chỉ có một cảnh tắm và hai cảnh giường chiếu, nhưng cô yên tâm đi, chắc chắn không quá đáng đâu.”

“Nhưng...” Giản Nhu vẫn có chút do dự.

“Tôi đã giúp cô bàn qua về thù lao. Bọn họ trả tương đối cao. Trừ đi phần của công ty, cô nhận được ít nhất là năm trăm ngàn. Với danh tiếng của cô bây giờ, đóng phim trong nước làm sao có thể nhận được nhiều thế?”

Đây đúng là điều kiện hấp dẫn, Giản Nhu có chút dao động. “Tôi có thể suy nghĩ thêm được không?”

“Được, nhưng đừng lâu quá. Phía Nhật Bản đang nóng lòng chờ khai máy.” Uy Gia còn cho biết, gần đây Nhạc Khải Phi cùng đoàn làm phim đi Ý quay ngoại cảnh. Để giúp cô giành cơ hội này, anh ta định “tiền trạm hậu tẩu”. Vì vậy đối với Giản Nhu, cơ hội thật sự không dễ dàng.

Giản Nhu cảm kích bản về nghiên cứu cả buổi tối. Đúng như Uy Gia nói, đây không phải là một kịch bản vô cùng hấp dẫn và đặc sắc, tuy nhiên bộ phim nhấn mạnh vào tình yêu vượt biên giới với những cảnh tình cảm tinh tế, kết cục bi thương, cũng là một tác phẩm không tồi. Cô quyết định nhận lời, bất kể là cơ hội hay cái bẫy đi chăng nữa.

Hai ngày sau, cô và phía Nhật Bản nhanh chóng đạt được thỏa thuận. Theo yêu cầu của đối phương, tuần sau cô phải sang Nhật thử tạo hình, quay đoạn phim tuyên truyền. Nếu mọi việc thuận lợi sẽ ký hợp đồng quay phim luôn.

Bàn bạc xong xuôi, vừa rời khỏi tòa văn phòng của công ty truyền thông Thế kỷ, Giản Nhu liền nhận được điện thoại của Trịnh Vĩ.

“Báo với anh một tin vui. Tuần sau em sẽ ra nước ngoài quay phim.” Cô khoe ngay với anh. “Anh đã mua vé chưa? Chuyến tàu mấy giờ? Ngày mai em đi đón anh nhé!”

“Anh muốn nói với em một tin buồn. Tuần sau bọn anh phải tập huấn nên kỳ nghỉ cuối tuần này bị hủy bỏ.”

“Hủy bỏ ư?” Như vậy thì cô sẽ không được gặp Trịnh Vĩ trước khi đi Nhật.

“Em thử nói xem, có phải chúng ta không có duyên với bộ phim Titanic hay không?”

Nhớ tới chuyện bốn năm trước hai người bỏ lỡ buổi xem phim, anh đứng đợi suốt một đêm, Giản Nhu liền về nhà lấy máy tính xách tay và đĩa phim mua bao năm mà vẫn chưa xem rồi tới nhà ga.

Do đã có kinh nghiệm nên cô thông đường thuộc lối, năm tiếng sau đã có mặt ở cổng sau trường Đại học G. Đứng bên ngoài bức tường cao, cô nhắn tin cho Trịnh Vĩ: “Anh có bận không?”

Lần này, anh nhắn lại rất nhanh: “Có. Anh đang bận nghĩ đến bộ phim điện ảnh mà anh mong chờ bấy lâu. Còn em thì sao?”

“Em đang nghĩ tội tự tiện xông vào cấm địa quân sự có nghiêm trọng không, liệu có bị xử tù không?”

“Không đâu. Đột nhập vào khu cấm địa quân sự, cùng lắm bị tạm giam từ mười đến mười lăm ngày. Tuy nhiên nếu ảnh hưởng đến sự an toàn của thiết bị quân sự và nhân viên trực ban, cũng không loại trừ khả năng bị bắn chết.”

“Em đang nghĩ nếu em lên trèo tường vào trường quân đội, liệu có bị đưa ra tòa án quân sự không? Họ sẽ xử em tội gì?”

“Chỉ e là bị xử nặng đấy.”

“Nghiêm trọng vậy sao? Em phải thận trọng suy nghĩ xem có nên trèo hay không. Ngộ nhỡ bị bắn chết thì anh không còn vợ nữa.”

“Em định trèo gì cơ?”

“Em đang ở bên ngoài bức tường cổng sau của trường anh. Em mang theo cả máy tính xách tay, định tìm một chỗ không người trong trường anh để cùng anh xem phim. Anh bảo em có nên trèo hay không?”

Tin nhắn vừa gửi đi. Vài giây sau, trên màn hình tin nhắn liền hiện lên ba chữ: “Em đợi anh.”

Mười lăm phút sau, Giản Nhu nhìn thấy Trịnh Vĩ nhảy từ trên bức tường xuống. Còn chưa kịp lên tiếng, cô đã bị anh ôm vào lòng. Giản Nhu ngẩng đầu, nhoẻn miệng cười. “Xâm nhập vào cấp địa quân sự và tự ý rời khỏi cấm địa quân sự mà chưa được cấp trên cho phép, tội nào nặng hơn?”

Anh thản nhiên đáp: “Tội trước tạm giam từ mười đến mười lăm ngày, tội sau có thể bị xử tù ba năm trở xuống.”

Giản Nhu kiễng chân hôn lên môi người đàn ông trước mặt. Thời khắc này, cô thật sự cảm thấy có thể yêu một người đàn ông như anh, phải hy sinh đến mức nào cũng xứng đáng.

Titanic vốn là một tác phẩm điện ảnh khó quên. Việc hai người ở trong một khách sạn tồi tàn tính theo giờ, xem trên màn hình máy tính 14 inch càng là một kỷ niệm đáng nhớ. Giống như nhân vật nữ chính Rose vài chục năm sau vẫn nhớ rõ mùi sơn mới trên con tàu Titanic, Giản Nhu cũng nhớ như in hơi thở của anh phả vào sau vành tai, qua sợi dây thần kinh nhạy cảm của cô, khiến toàn thân cô nhồn nhột, tê tê khó tả.

Đặc biệt là khi xem đến cảnh kích tình của đôi nam nữ chính, toàn thân Giản Nhu nóng ran. Hơi thở bên tai cô dường như gấp gấp hơn, càng lúc càng gần. Cuối cùng đôi môi mềm mại và nóng bỏng của anh cũng chạm vào vành tai cô. Một ngọn lửa được đốt cháy, nhanh chóng lan tỏa khắp người cô trong giây lát. Giản Nhu vô thức né tránh, nhưng tự đáy lòng lại dội lên cảm giác vừa khao khát vừa thỏa mãn. So với thân thể, trái tim cô càng khao khát có anh hơn bất cứ lúc nào.

“Em thử đoán xem anh đang nghĩ gì?” Trịnh Vĩ thì thầm bên tai cô.

Còn phải đoán hay sao? Tuy chưa từng yêu đương nhưng ít ra Giản Nhu cũng đã đóng phim thần tượng. Ở vào hoàn cảnh thiên thời, địa lợi, nhân hòa thế này, chẳng cần đoán cũng biết đàn ông sẽ nghĩ tới điều gì.

“Anh đang nghĩ... nếu anh nói tối nay không muốn quay về trường... em sẽ dùng lý do gì để từ chối anh?”

Không còn tâm trạng để xem phim, Giản Nhu liền đứng lên, định đi vào nhà tắm. Trịnh Vĩ vội kéo cô lại. “Em đi đâu thế? Em giặt rồi à?”

Cô cúi đầu, cất giọng lí nhí: “Ngồi tàu hỏa cả buổi chiều, người em toàn mùi mồ hôi. Em muốn đi tắm...”

Người đàn ông dù ngốc nghếch đến mấy cũng nhận ra ý tứ trong đó, hống hờ là Trịnh Vĩ. Anh liền ôm eo Giản Nhu, kéo cô ngồi xuống đùi mình. “Nếu em không ngại, chúng ta có thể cùng tắm.”

“Hình như nhà tắm rất nhỏ.”

“Không sao cả, tắm được hết.” Trịnh Vĩ đáp.

Nhà tắm chật hẹp bật đèn sáng trưng, không chỗ nào có thể che giấu. Nước từ vòi chảy xuống bồn, sủi bọt trắng xóa. Giản Nhu cắn môi, chờ Trịnh Vĩ tháo từng chiếc cúc rồi cởi áo của cô. Khi lớp vải mỏng rơi

xuống, anh liền đặt môi lên bờ vai nõn nà. Nụ hôn vô cùng dịu dàng, tựa như thưởng thức mật ngọt trên những cánh hoa.

Khi trên người không còn mảnh vải che thân, trước ánh mắt sâu thẳm không thấy đáy của anh, Giản Nhu hơi run rẩy. Cô không biết phản ứng thế nào, chỉ có thể cúi thấp đầu.

Bọt nước trong bồn càng lúc càng hỗn loạn, nụ hôn của anh cũng càng lúc càng mê loạn. Cho đến khi đôi môi dừng lại nơi bầu ngực đẹp đẽ của người con gái, sự kiềm chế của anh đã hoàn toàn sụp đổ trước sự thôi thúc của bản năng. Anh đẩy cô vào bờ tường, ra sức chiếm hữu, chỉ hận không thể hòa tan làm một.

Nước trong bồn tràn ra ngoài, chảy xuống thành bằng sứ trắng muốt, tựa như thân thể của chàng trai trẻ không chứa nổi dục vọng hừng hực, cần phải trút ra ngoài. Anh cất giọng khàn khàn: “Bây giờ được không em?”

Giản Nhu nhắm mắt, lặng lẽ gật đầu. Anh hít một hơi sâu, vừa ngậm đôi môi Giản Nhu vừa nhấn thắt lưng, chọc thủng tấm màng yếu ớt...

Nỗi đau như bị xé rách và niềm hạnh phúc to lớn bao trùm toàn thân. Cô biết trong cuộc đời này, cô sẽ mãi mãi thuộc về người đàn ông trước mặt.

8. Chương 8: Niềm Vui Ngày Xưa

Đêm mùa hè, trời đầy sao. Mái tóc đen dài của Giản Nhu dập dềnh trên mặt nước, cơ thể trắng muốt ẩn hiện dưới làn nước nóng. Ôm cơ thể mềm mại của cô, nghe tiếng thở hổn hển của cô, Trịnh Vĩ càng ra vào mạnh mẽ, như muốn chiếm lấy nơi sâu nhất của người con gái. Thời khắc này, thế giới của anh và cô như bùng nổ.

Đây là lần đầu tiên anh trải qua chuyện này. Tuy nhiên anh từng mơ thấy cảnh tượng tương tự vô số lần. Thậm chí từ mấy năm trước, anh đã mơ thấy hình ảnh cô đứng trong nhà tắm, thân thể ngọc ngà không tì vết, mái tóc dài mềm mại xoa xuống bờ vai. Anh không có cách nào kìm nén dục vọng, liền xông vào ôm cô, đẩy cô vào bờ tường, ra sức chiếm đoạt. Tuy đây chỉ là giấc mơ “tội lỗi” nhưng cũng khiến anh tận hưởng hoan ái, kể từ đó không thể dừng lại.

Bây giờ, giấc mơ đã trở thành hiện thực. Cuối cùng anh cũng đã có cô, trải nghiệm chuyện nam nữ thật sự. Quá trình này chân thực, triền miên, khiến anh chìm đắm hơn bất cứ lần nào trong mơ. Đừng nói là bị nhốt, cho dù bị ngồi tù ba năm, thậm chí mất tự do cả đời, anh cũng thấy xứng đáng.

Trịnh Vĩ gần như thử một lượt các tư thế trong giấc mơ, bao gồm cả tư thế để Giản Nhu ngồi trên người mình, nhìn anh bằng ánh mắt mơ màng. Anh đỡ thắt lưng cô, nắm thân thể nõn nà không ngừng lắc lư trước mặt. Còn nữa, cô nằm sấp trên giường, mái tóc dài xoa xuống như dải lụa lướt qua trái tim anh...

Tình cảm dồn nén bao năm được dịp bộc phát, không thể thu hồi. Đến khi dùng hết đồ khách sạn chuẩn bị sẵn, đến khi người cô nhuộm màu phiếm hồng, anh mới mãn nguyện ôm cô nằm trên giường. Giản Nhu gối đầu vào vai anh, toàn thân không còn chút sức lực, gương mặt lộ vẻ thẹn thùng.

Dù mệt mỏi nhưng hai người không hề thấy buồn ngủ. Trịnh Vĩ vừa vuốt ve thắt lưng trần của cô vừa hỏi: “Tuần sau em đi nước nào đóng phim vậy? Bao giờ mới về?”

Cô nường mày, khẽ đáp: “Em đi Nhật Bản. Chắc cũng nhanh thôi.”

“Nhật Bản ư?” Đúng như cô đoán, Trịnh Vĩ lập tức ngồi dậy, sắc mặt đầy cảnh giác.

Giản Nhu liền giải thích: “Em đóng phim điện ảnh bình thường thôi.”

“Ai mà biết được. Tốt nhất em đừng đi!”

Thấy vẻ ngang ngược của Trịnh Vĩ, Giản Nhu mỉm cười, tựa vào lòng anh. “Em đã ký hợp đồng rồi, không thể hủy bỏ. Hơn nữa, đây là vai nữ chính của một tác phẩm điện ảnh. Em sẽ nổi tiếng sau một đêm cũng không biết chừng.”

“Nổi tiếng đến mức nào? Có bằng Ran Asakawa [1] không?”

[1] Ran Asakawa: là diễn viên dòng phim AV của Nhật.

Giản Nhu trừng mắt. “Hả? Anh cũng biết Ran Asakawa sao? Không phải anh là fan của chị ta đấy chứ? Anh xem bao nhiêu phim chị ta đóng rồi?”

Quả nhiên nhắc đến đề tài này, Trịnh Vĩ lập tức ý thức được mình đã lỡ lời. Anh nở nụ cười vô hại. “Anh vẫn thích xem phim do em đóng hơn.”

“Thật không?”

“Em xinh hơn Ran Asakawa nhiều, thân hình cũng đẹp hơn cô ta.”

“Nói như vậy, anh đã từng xem Ran Asakawa rồi?”

Trịnh Vĩ im lặng vài giây, hắng giọng rồi nói nghiêm túc: “Em đừng đánh trống lảng! Chúng ta hãy tiếp tục thảo luận vấn đề em đi Nhật Bản đóng phim.”

“Em muốn đi thật mà!” Cô nũng nịu.

Tuy nhiên Trịnh Vĩ tỏ ra kiên quyết: “Không được! Anh tuyệt đối không để bạn gái anh bị bọn họ chà đạp.”

“Em đi đóng phim tình cảm chứ có phải phim kia đâu!” Giản Nhu giải thích nhưng vô hiệu.

“Nếu bọn họ nói thẳng là phim kia, liệu em có đi không? Chuyện này trước đây không phải chưa từng xảy ra. Trước khi ký hợp đồng đều nói là phim tình cảm đơn thuần, đến lúc quay mới biết toàn cảnh nóng.” Trong bốn mươi tám tiếng đồng hồ bị tạm giam, Giản Nhu không dưới một lần yêu cầu cảnh sát trả lại di động cho cô nhưng chỉ nhận được câu trả lời trước sau như một: Bọn họ đã liên lạc với công ty quản lý của cô, không cho phép cô gọi điện cho người nào khác ngoài luật sư, ngay cả đọc tin nhắn cũng không được. Cảnh sát hỏi cô bất cứ câu gì, cô cũng chỉ đáp: “Rơi vào hoàn cảnh đó, ngoài cách phản kháng, tôi không còn sự lựa chọn nào khác.”

Hai ngày hai đêm hầu như không ăn không ngủ, Giản Nhu ngồi bó gối trong căn phòng tạm giam chật hẹp, ngẩng đầu nhìn trần nhà, chờ dần hồi lâu. Cô không biết sự việc này chỉ là sự trùng hợp hay là cái bẫy của Nhạc Khải Phi, để Nomura lừa cô đến Nhật Bản đóng phim rồi gọi Uy Gia về nước, ép cô vào đường cùng, không thể dựa dẫm hay nhờ vả bất cứ người nào. Cô không biết mình sẽ ra sao. Liệu có phải chịu trách nhiệm trước pháp luật Nhật Bản? Liệu có phải bồi thường một khoản tiền lớn? Liệu Uy Gia có đến cứu cô hay không?

Tuy nhiên dù kết quả thế nào, cô cũng không hối hận vì đã cầm kéo đâm Nomura. Ít nhất, đồn cảnh sát khiến cô có cảm giác an toàn hơn tay đao diễn chỉ biết nhục mạ và cưỡng ép đó.

Cánh cửa sắt nặng nề mở ra, một cảnh sát đi vào, nói với Giản Nhu, luật sư của cô đã đến. Sau đó anh ta dẫn cô đi vòng vèo tới phòng tiếp khách.

Giản Nhu tưởng người đợi cô ở trong phòng tiếp khách là Uy Gia và luật sư, không ngờ lại là Nhạc Khải Phi.

Nhìn thấy anh ta, cô bất giác nở nụ cười tự giễu. Nếu vừa rồi, cô còn không tin Nhạc Khải Phi dễ tiện đến mức ép cô vào đường cùng thì bây giờ cô đã bắt đầu tin vào điều đó. Tuy nhiên sắc mặt Nhạc Khải Phi không hề lộ vẻ đắc ý. Anh ta định đứng lên nhưng rồi lại ngồi im, chăm chú dõi theo Giản Nhu cho đến khi cô đi tới đối diện anh ta.

Vuốt mái tóc lòa xòa ra sau tai, Giản Nhu từ từ ngồi xuống. “Nhạc Tổng! Nếu anh đến để hỏi tôi có hối hận không, e rằng anh phải thất vọng rồi.”

“Tôi đâu có thời gian rảnh rỗi từ nơi xa đến Nhật Bản chỉ để hỏi em vấn đề vô vị này.” Câu trả lời của anh ta khiến Giản Nhu không khỏi bất ngờ.

“Lần này tôi đại diện công ty truyền thông Thế kỷ đến đây để giải quyết sự việc của em với công ty Sangyo Nhật Bản. Tôi đã trao đổi với giám đốc công ty Sangyo. Ông ta cũng hy vọng hai bên hòa giải để tránh làm lỡ việc quay phim. Tuy nhiên đạo diễn Nomura kiên quyết không đồng ý. Ông ta muốn kiện em, còn bắt em bồi thường khoản tiền viện phí và tổn thất tinh thần rất lớn.” Ngừng vài giây, anh ta chỉ tay vào

người đàn ông trung niên đi cùng. “Nhưng em cũng không cần sợ ông ta. Vị này là luật sư Diêu, luật sư hàng đầu trong nước. Công ty mời luật sư Diêu sang đây giúp em giải quyết vụ kiện.”

Giản Nhu quay sang luật sư Diêu. Cô còn chưa kịp lên tiếng, Nhạc Khải Phi lại hỏi: “Bọn họ không ngược đãi em đấy chứ?”

Giản Nhu kinh ngạc nhìn anh ta. Gương mặt anh ta lộ vẻ lo lắng và quan tâm rất chân thành. Cô đáp: “Không.”

“Không thì tốt. A Uy làm ăn kiểu gì thế không biết! Phim của đạo diễn thối tha cũng nhận cho em, còn để em ở lại Nhật Bản một mình, anh ta thì về nước như không có chuyện gì xảy ra.” Ngữ khí Nhạc Khải Phi đầy vẻ trách móc, tựa hồ tất cả đều do lỗi của Uy Gia, không liên quan đến anh ta.

Nhạc Khải Phi lại trách cô: “Tuy tôi tán thưởng tính cách không khuất phục trước phú quý và quyền lực của em nhưng trước khi hành sự, em cũng nên suy nghĩ một chút tới hậu quả chứ...” Nhìn gương mặt nhợt nhạt của Giản Nhu, anh ta không đành lòng, liền an ủi: “Em không cần lo lắng. Có luật sư Diêu ở đây, dù ra tòa chúng ta cũng không thua.”

“Thật sao?” Giản Nhu quay sang luật sư Diêu.

Không hổ danh là một luật sư lớn, luật sư Diêu nói năng thận trọng hơn Nhạc Khải Phi nhiều: “Tôi sẽ cố gắng hết sức. Cô hãy kể lại tường tận chuyện xảy ra, nhớ đừng bỏ sót chi tiết nào.”

Giản Nhu kể lại một lượt chuyện đã xảy ra. Luật sư Diêu chăm chú lắng nghe, còn Nhạc Khải Phi không kìm nổi, buông tiếng chửi thề: “Mẹ kiếp!”

Anh ta lại hỏi luật sư Diêu: “Hành động của cô ấy có được coi là phòng vệ chính đáng không?”

“Về nguyên tắc, sự an toàn thân thể hoặc quyền lợi khác của cô ấy chưa bị xâm hại, càng không phải là thời khắc nguy cấp, do đó hành vi đâm nguyên đơn bị thương không được coi là phòng vệ chính đáng.”

Luật sư Diêu quay sang Giản Nhu. “Cô nói, nguyên đơn bắt cô quay mấy cảnh hành động có tính chất nguy hiểm, cô còn bị thương. Cô bị thương ở đâu? Đã khỏi hẳn chưa?”

“Vết thương không nặng lắm. Tôi chỉ bị ngã vài lần, bị xây xát và bầm tím thôi.” Nói xong, Giản Nhu kéo tay áo lên. Trên cánh tay trắng nõn đầy vết bầm tím và trầy xước. Vết xây xát đã đóng vảy nhưng trông vẫn đáng sợ. Nhạc Khải Phi liếc nhìn một cái rồi quay đi chỗ khác.

“Được! Tôi biết rồi!” Luật sư Diêu nói. “Tôi sẽ xin phép chụp ảnh giám định vết thương của cô. Tới lúc đó, cô hãy phối hợp một chút.”

“Được thôi.”

Tiếp tục trò chuyện, luật sư Diêu hỏi tất cả những điều cần thiết, cuối cùng nói: “Cô còn chuyện gì cần tôi giúp không?”

“Có!” Giản Nhu cất giọng vẻ sốt ruột. “Tôi muốn gọi một cuộc điện thoại. Bọn họ tạm thời tịch thu đi động của tôi, bảo tôi không được liên lạc với ai ngoài luật sư. Tôi rất muốn liên lạc với một người.”

“Cô gọi cho ai vậy?”

“Tôi...” Ngập ngừng vài giây, cô nói: “Một người bạn. Tối nào chúng tôi cũng liên lạc. Bây giờ không gọi được cho tôi, chắc anh ấy sẽ rất lo lắng. Tôi chỉ muốn gọi điện hoặc gửi tin nhắn cho anh ấy, báo tôi vẫn bình an vô sự.”

Luật sư Diêu gật đầu, đi ra ngoài thương lượng giúp Giản Nhu. Không lâu sau, anh ta quay vào cùng một cảnh sát, trên tay là chiếc điện thoại không dây.

Luật sư Diêu nhắc nhở: “Cuộc điện thoại của cô sẽ được ghi âm nên cô hãy thận trọng một chút, tốt nhất đừng đề cập tới nội dung vụ án.”

“Vâng.” Giản Nhu vội vàng nhận lấy, bấm dãy số mà cô thuộc lòng. Lần này, đầu bên kia nhanh chóng bắt máy, giọng nói sốt ruột của Trịnh Vĩ truyền tới: “Em đang ở đâu thế?”

“Em...” Nghe thấy giọng nói mà mình vô cùng nhớ nhưng, bao nhiêu tủi nhục và buồn khổ đều hóa thành nước mắt trong phút chốc. Cô mím môi, cố gắng kiềm chế để không bật ra tiếng khóc.

Trịnh Vĩ cất giọng dịu dàng: “Em vẫn ổn đấy chứ?”

“Em không ổn chút nào...” Giản Nhu lắc đầu, bật khóc nức nở. Rõ ràng có thể chịu đựng nhưng mỗi khi đối diện với Trịnh Vĩ, cô không có cách nào kiềm chế bản thân, hay nói đúng hơn là không có cách nào giả bộ kiên cường.

“Em đang ở đồn cảnh sát của Nhật.” Giản Nhu bất chấp tất cả, thốt ra những điều không nên tiết lộ. “Ông đạo diễn vô liêm sỉ đó muốn em đi tắm suối nước nóng cùng ông ta. Em không đồng ý, thế là ông ta moi móc đủ kiểu, còn bắt em quay cảnh tắm và cảnh nóng mà không cho em mặc quần áo, còn không dẹp hiện trường... Em không chịu nổi, ông ta liền ép em rồi tát em... Em tức giận nên đã cầm kéo đâm ông ta...”

“Anh biết rồi... Anh đã xem tin tức trên báo đài.” Trịnh Vĩ nói.

Lúc đó Giản Nhu mới chợt nhớ ra. Lúc xảy ra sự việc, ở đó có khá đông phóng viên. Bọn họ đã chụp được ảnh Nomura rên rỉ kêu đau và cảnh cô bị cảnh sát dẫn đi.

“Có anh ở đây, em đừng sợ! Anh sẽ giải quyết giúp em.” Trịnh Vĩ tiếp tục lên tiếng.

“Anh ư?”

“Ừ! Hãy tin anh! Nomura sẽ nhanh chóng rút đơn kiện đồng thời xin lỗi em. Em ở đồn cảnh sát hãy ăn uống, ngủ nghỉ thật tốt, đừng nghĩ ngợi lung tung, cũng đừng khóc, biết chưa?”

Biết rõ sự việc không đơn giản như anh nói nhưng Giản Nhu bỗng cảm thấy yên lòng. Cô lau nước mắt, gạt đầu. “Vâng! Em biết rồi!”

Nhìn thấy bộ dạng khóc lóc sụt sùi của Giản Nhu, Nhạc Khải Phi có chút bất ngờ. Vừa rồi cô còn bình tĩnh kể lại toàn bộ quá trình xảy ra sự việc, thái độ vô cùng tỉnh táo và kiên cường, tựa như đôi vai nhỏ bé của cô có thể gánh chịu bất cứ khó khăn nào. Nhưng chỉ một cú điện thoại, một câu hỏi thăm, cô liền bật khóc như một đứa trẻ yếu ớt và đáng thương, cần người bảo vệ, cần người an ủi.

Đối với cô, anh ta đã từng tức giận, từng oán trách, nhưng hôm nay, chứng kiến cô như vậy, anh ta thật sự đầu hàng. Đúng là cô yêu người đàn ông đó. Từ năm hơn mười tuổi, nụ cười và giọt nước mắt của cô chỉ dành cho người đàn ông đó. Ngoài anh ta, trong mắt cô không thể chứa bất cứ người nào khác. Đừng nói là “đóng băng” cô, phong tỏa cô, e rằng ép cô đến đường cùng, cô vẫn cứ yêu người đàn ông kia, chết cũng không hối hận. Nhạc Khải Phi thở dài, đưa chiếc khăn tay đã chuẩn bị đến trước mặt Giản Nhu...

Sau bốn mươi tám tiếng đồng hồ tạm giam, một chuyện Giản Nhu không ngờ tới đã xảy ra. Đúng như Trịnh Vĩ nói, Nomura bỗng rút đơn kiện, còn công khai xin lỗi cô, thừa nhận trong quá trình quay phim, ông ta không tôn trọng thân thể và sự tôn nghiêm của nữ diễn viên đồng thời có những lời lẽ quá khích và ra tay đánh người. Ông ta cho biết, do tâm trạng kích động nên Giản Nhu mới cầm vật nhọn đâm ông ta. Sự việc này là do ông ta tự chuốc vạ vào thân nên bằng lòng gánh chịu hậu quả.

Giản Nhu được phóng thích. Vừa ra khỏi cổng đồn cảnh sát, cô và Nhạc Khải Phi đã bị rất đông phóng viên vây quanh, trong đó có không ít cơ quan truyền thông Trung Quốc.

Nhạc Khải Phi khoác áo vest lên người cô, gạt hết ống kính để đưa cô rời khỏi đó, nhưng Giản Nhu ngăn anh ta lại. Là một phụ nữ, cô đương nhiên không hy vọng nhận được sự thương hại hay hỏi thăm dưới bất cứ hình thức nào, vì điều này chẳng khác nào xát thêm muối vào vết thương của cô. Tuy nhiên với tư cách là một nghệ sĩ đang mong thành danh, cô cần phải lợi dụng cơ hội này, giữ tấm mặt nạ giả tạo để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người.

Cô đứng yên tại chỗ, nở nụ cười tươi tắn trước ống kính, trả lời câu hỏi của phóng viên.

“Cô suy nghĩ thế nào về lời xin lỗi của đạo diễn Nomura?” Một người hỏi.

Giản Nhu đáp: “Tôi không chấp nhận lời xin lỗi của Nomura. Hành vi của ông ta không xứng đáng được tha thứ.”

“Vậy cô có tiếp tục đóng phim điện ảnh Cuộc đời đen tối không?” Một phóng viên khác hỏi.

“Tôi vẫn sẽ tiếp tục hợp tác với đạo diễn Nomura để hoàn thành bộ phim này. Đây là việc tôi nên làm.”

Cũng có người hỏi: “Sau này cô còn tiếp tục đóng phim Nhật Bản nữa không?”

Cô đáp: “Bị cua cấp một lần, bạn không dám động vào cua nữa sao? Không đâu, nếu có dịp tôi vẫn sẵn lòng hợp tác. Tôi chỉ hy vọng các bạn Nhật Bản nhớ rõ một điều, văn hóa hai nước khác nhau. Nữ nghệ sĩ Trung Quốc chúng tôi rất biết quý trọng thân thể của mình.”

Sau khi lên xe, Nhạc Khải Phi quay sang Giản Nhu. “Nữ nghệ sĩ Nhật Bản đâu có đắc tội với em, vô duyên vô cớ bị em mắng.”

“Các đạo diễn trở nên tồi tệ cũng là do bọn họ nhất nhất làm theo ý đối phương.” Sau khi thốt ra câu này, Giản Nhu cảm thấy mình chẳng nói lý lẽ nên đành chính: “Bọn họ đã đầu độc cánh mày râu, đặc biệt là Ran Asakawa.”

Nhạc Khải Phi hỏi bằng giọng hứng thú: “Em từng xem phim cô ấy đóng rồi à?”

“Chưa, nhưng tôi có nghe nói.”

“Ừ. Cô ấy đóng cũng được lắm...” Nhạc Khải Phi vỗ vai Giản Nhu. “May mà em nhắc tôi. Hiếm có dịp đến Nhật Bản, tôi phải mời cô ấy đi ăn một bữa mới được.”

“Anh quen chị ta sao?”

“Ăn cơm là quen chứ gì!”

“Anh có thể giúp tôi xin một tấm ảnh chụp có chữ ký của Ran Asakawa không? Tôi có người bạn là fan của chị ta.”

“Được, không thành vấn đề.”

Đúng lúc này di động của Giản Nhu đổ chuông. Nhìn thấy cái tên nhấp nháy trên màn hình, cô lập tức bắt máy: “Em ra ngoài rồi! Em vẫn ổn. Sao anh làm được vậy? Tại sao Nomura đột nhiên rút đơn kiện, còn công khai xin lỗi em?”

“Anh có một người bạn quen biết một đại ca của bang phái Trung Quốc ở khu Shinjuku, Tokyo. Bọn họ có nhắc nhở tay đạo diễn một chút, ông ta lập tức biết phải làm thế nào.”

Sau này, nghe tin Nomura bị gãy xương phải nằm viện, Giản Nhu mới biết nhắc nhở một chút ấy là thế nào.

Trịnh Vĩ lại hỏi: “Bao giờ em về nước?”

“Em phải quay xong phim mới về được.”

“Em còn quay nữa sao?”

“Em đã ký hợp đồng, bây giờ bộ phim đã tiến hành được một nửa, nếu từ chối, em sẽ phải bồi thường tổn thất kinh tế cho người ta. Anh yên tâm đi! Công ty đã cử người sang bên này. Hơn nữa, họ sẽ cho em tập trung quay trước. Nếu mọi việc thuận lợi, chưa đầy một tháng nữa là em có thể hoàn thành. Về cảnh tắm và hai cảnh nóng, em chỉ cần quay gương mặt mang tính tượng trưng, còn phần thân thể có người đóng thế.”

Nghe Giản Nhu nói vậy, Trịnh Vĩ mới yên tâm. “Em hãy cẩn thận một chút. Tay đạo diễn đó còn gây khó dễ thì em nhất định phải báo cho anh biết.”

“Vâng! Anh yên tâm đi!” Hai ngày sau, Giản Nhu trở lại phim trường, tiếp tục công việc của mình. Nhà sản xuất cũng thay đạo diễn khác, một người có tiếng tăm hơn Nomura. Nhạc Khải Phi ở lại Nhật Bản, thường xuyên đến phim trường thăm cô. Giản Nhu không dưới một lần ám chỉ anh ta không cần lo cho cô nhưng Nhạc Khải Phi nói anh ta thích đất nước Nhật Bản, bởi vì nền văn hóa khác Trung Quốc, nữ nghệ sĩ không biết quý trọng thân thể nên anh chơi rất vui, quên cả đường về. Nghe lý do này, cô đành ngậm miệng.

Bận rộn hơn hai mươi ngày liền, Giản Nhu đã hoàn thành phần lớn cảnh quay. Vừa vặn đến sinh nhật nên cô xin nghỉ phép hai ngày, ở khách sạn ngủ bù. Sau khi thức giấc, cô vừa ngâm mình trong bồn tắm sưởi nước nóng vừa cảm di động ngẩn ngơ.

Điện thoại cuối cùng cũng đổ chuông, Giản Nhu lập tức bắt máy. Trò chuyện vài câu, cô phát hiện Trịnh Vĩ vẫn không đi vào chủ đề chính nên cố ý nhắc anh: “Anh có biết hôm nay là ngày gì không?”

“Ừ...”

“Ừ là ý gì thế?” Cô hỏi.

Anh bình thản đáp: “Là ý em hiểu mà.”

Được rồi, cô quyết định không truy cứu vấn đề này mà hỏi thẳng: “Anh chuẩn bị tặng em điều bất ngờ gì để chúc mừng sinh nhật em?”

“Hả? Hôm nay là sinh nhật em sao?”

Giản Nhu nghiêng răng kèn kẹt. “Rõ ràng như vậy mà anh còn phải hỏi sao?”

Trịnh Vĩ cười khê một tiếng. “Em giận đấy à?”

“Nghe giọng điệu của anh, nếu em nói không tức giận, có phải anh rất thất vọng không?”

“Đúng thế!”

Giản Nhu tựa người vào bồn tắm, cất giọng ngọt ngào: “Chúng ta đã bảy mươi lăm ngày không gặp nhau. Em rất nhớ anh, rất muốn anh ôm em, hôn em... Em đang ngâm mình trong bồn tắm, vô cùng dễ chịu. Anh có muốn tắm cùng em không?”

Đầu bên kia điện thoại chỉ còn lại tiếng thở gấp gáp.

Tắm xong, Giản Nhu quần chiếc khăn tắm cotton rồi đi ra ngoài. Đúng lúc chuẩn bị gọi bữa tối thì Nhạc Khải Phi đến gõ cửa phòng cô. Thời gian này, anh ta thường sang phòng nên Giản Nhu đã quen. Thấy người mình đã được quần khăn kín đáo, cô cũng không thay quần áo mà để anh ta vào phòng.

“Hôm nay sao anh rảnh rồi thế, không đi chơi cùng bạn gái à?” Cô hỏi.

“Em muốn hỏi người nào?”

“Cô gái hôm qua ấy.”

Nhạc Khải Phi ngẫm nghĩ một lúc. “Hôm qua là cô buổi sáng hay buổi tối?”

“Thôi, coi như tôi chưa hỏi.”

Nhạc Khải Phi tự nhiên như ở nhà mình, ngồi xuống giường của Giản Nhu rồi đưa một cái hộp cho cô. “Tặng em quà sinh nhật.”

“Sao anh biết hôm nay là sinh nhật tôi?”

“Hồi phỏng vấn em ở trường Điện ảnh, tôi đã xem lý lịch của em.”

“Vậy à? Trí nhớ anh tốt thật đấy!” Giản Nhu vừa nói vừa mở chiếc hộp. Mắt cô sáng lên khi nhìn thấy sợi dây chuyền có mặt kim cương, tựa như đột nhiên phát hiện số tiền tiết kiệm tăng lên sáu chữ số.

Tần ngần một lúc, Giản Nhu định lên tiếng từ chối thì Nhạc Khải Phi lại nói: “Tôi đã đặt bữa tối, lát nữa nhân viên phục vụ sẽ mang lên trên này.”

“Tôi đâu nói sẽ cùng anh ăn tối...” Chưa kịp dứt lời, chuông cửa reo vang, Giản Nhu tưởng bữa tối mà Nhạc Khải Phi đặt tối nên thuận tay mở cửa. Cửa vừa mở ra, Giản Nhu chết sững khi nhìn thấy người đứng ở bên ngoài là Trịnh Vĩ.

“Không phải em nói muốn điều bất ngờ sao? Hiệu quả thế nào?” Anh cất tiếng.

Giản Nhu sờ vào tay anh. Cảm nhận được độ ấm quen thuộc, sự kinh ngạc lập tức hóa thành niềm vui to lớn, cô lắp bắp: “Anh... anh không được phép ra nước ngoài cơ mà?”

“Vì muốn tạo niềm vui bất ngờ cho em nên anh mới...” Trịnh Vĩ đột nhiên im bật, nhìn chằm chằm về phía sau lưng cô.

Giản Nhu lập tức quay đầu, bắt gặp Nhạc Khải Phi đứng ngay đằng sau, miệng nở nụ cười vô hại. Đúng lúc này nhân viên phục vụ đẩy xe đồ ăn tới. “Giản tiểu thư! Bữa tối của cô và Nhạc tiên sinh đã chuẩn bị xong rồi.”

Ở hoàn cảnh này, bây giờ cô nói với Trịnh Vĩ, mình và Nhạc Khải Phi trong sạch, liệu anh có tin không? Nếu đổi lại là cô, bắt gặp Trịnh Vĩ cùng một người phụ nữ có ý với anh ở trong phòng khách sạn, chuẩn bị dùng bữa tối với nến và rượu vang, đánh chết cô cũng không tin.

Trịnh Vĩ liếc nhìn mái tóc ướt rượt và chiếc khăn tắm trên người Giản Nhu rồi đi vào phòng. Anh đảo mắt một lượt, trong nhà tắm vẫn còn đầy hơi nước, quần áo thay ra của cô vắt đầy trên bồn rửa mặt. Trên giường có hộp quà mở nắp, bên trong là sợi dây chuyền đính kim cương đắt giá. Ánh mắt Trịnh Vĩ cuối cùng dừng lại ở Nhạc Khải Phi. Anh ta rõ ràng cũng vừa tắm xong, tóc còn chưa khô.

Toàn thân Trịnh Vĩ như ngưng tụ khí lạnh khiến Giản Nhu bất giác rét run. Để tránh xảy ra tình huống xấu nhất, cô lập tức đứng vào giữa hai người đàn ông, cười, nói: “Các anh vẫn chưa biết nhau đúng không? Để em giới thiệu hai người làm quen.”

Không đợi bọn họ lên tiếng, Giản Nhu chỉ vào Nhạc Khải Phi đồng thời nói với Trịnh Vĩ: “Đây là Nhạc Tổng, “thái tử” của công ty bọn em, cũng là boss của em. Anh ấy ở phòng bên cạnh, nghe nói hôm nay là sinh nhật em nên mới sang đây tặng quà.”

Sau khi giới thiệu Nhạc công tử, Giản Nhu cố tình khoát tay Trịnh Vĩ, thân mật ghé sát vào người anh. “Còn đây là Trịnh Vĩ, bạn trai tôi.”

Trịnh Vĩ tỏ ra hài lòng trước lời giới thiệu hết sức cụ thể của Giản Nhu. Anh nắm tay cô, thể hiện sự chiếm hữu rõ ràng đồng thời cũng không có ý bắt tay đối phương. Nhạc Khải Phi chỉnh lại cổ áo, nói với Giản Nhu: “Nếu tôi nhớ không nhầm, trong hợp đồng em ký với công ty có một điều khoản, em không được có bạn trai, cũng không được kết hôn trong năm năm thời hạn hợp đồng. Một khi vi phạm, em sẽ phải bồi thường gấp đôi.”

Đúng là gian thương có khác. Rơi vào hoàn cảnh này, một là cô thừa nhận mình vi phạm hợp đồng và phải bồi thường cho công ty, hai là phủ nhận chuyện Trịnh Vĩ là bạn trai của cô ngay trước mặt anh. Với tính cách kiêu ngạo của Trịnh Vĩ, nếu cô nói hai người chỉ là bạn bình thường, chắc chắn anh sẽ bỏ đi ngay lập tức. Giản Nhu nghiêng răng, cất tiếng: “Được thôi! Tôi nói thật là được chứ gì! Anh ấy không phải là bạn trai... mà là người đàn ông của tôi, người bao nuôi tôi ấy. Không nói chắc anh cũng hiểu.”

Hợp đồng quy định rõ không được có bạn trai chứ chẳng cấm chuyện bao nuôi. Hơn nữa, nếu bao nuôi cũng coi là vi phạm hợp đồng thì chắc một nửa nghệ sĩ của công ty Thế kỷ phải nộp tiền phạt vi phạm quy định.

Cô mỉm cười, hỏi Nhạc Khải Phi bằng giọng đầy mờ ám: “Nhạc Tổng! Được bao nuôi không coi là vi phạm hợp đồng, đúng không? Nếu phải thì mấy nghệ sĩ mới của công ty chúng ta chắc bị nộp phạt không ít hơn tôi.”

“Hả? Anh ta bao nuôi em sao?” Nhạc Khải Phi cố tình quan sát một lượt bộ áo phông, quần bò chẳng có logo, nhãn hiệu của Trịnh Vĩ. “Em không nói thì tôi còn tưởng là em bao nuôi anh ta cơ đấy!”

Nghe câu nói đầy vẻ châm biếm này, Giản Nhu sợ Trịnh Vĩ sẽ cảm thấy khó chịu. Cô định giúp anh giải vây, nào ngờ Trịnh Vĩ chẳng hề bận tâm, bình thản đáp: “Nhạc tiên sinh suốt ngày chơi bời với phụ nữ, có suy nghĩ thiếu cận cũng là lẽ thường tình. Tôi không để ý đâu.”

Dù mặt dày đến mấy, Nhạc Khải Phi cũng nhìn ra người ta ăn ý, ngọt ngào. Anh ta mất hứng, quay sang nói với Giản Nhu: “Đã có người cùng em đón sinh nhật thì tôi không làm phiền nữa. Bữa tối hôm nay coi như tôi mời hai người, hai người cứ hưởng thụ đi!” Nói xong, anh ta liền đi ra ngoài.

Nhạc Khải Phi vừa rời khỏi phòng, Trịnh Vĩ liền sa sầm mặt, lạnh lùng nhìn bàn tay đang ôm chặt cánh tay mình.

“Anh tức giận đấy à?” Giản Nhu biết rồi còn hỏi.

“Có phải anh xuất hiện không đúng lúc không?”

“Đâu có, rất đúng lúc.” Cô nhìn anh bằng ánh mắt ngây thơ vô tội, tràn ngập hạnh phúc. “Đối với em, bất cứ lúc nào anh xuất hiện cũng đúng lúc hết.”

Giọng nói ngọt ngào của người phụ nữ chính là chất gây nghiện đối với đàn ông. Sắc mặt Trịnh Vĩ khá hơn một chút nhưng giọng điệu vẫn lạnh lùng: “Em dùng chiêu này để dụ Nhạc Khải Phi đấy à?”

“Ý anh là gì vậy? Anh cho rằng em làm chuyện có lỗi với anh sao? Có phải anh nghĩ em chấp nhận Nhạc Khải Phi nên anh ta mới đến Nhật Bản giúp em giải quyết phiền phức?”

Trịnh Vĩ không trả lời, coi như mặc nhận.

“Em không có!” Biết rõ giải thích cũng vô ích, bởi ngay chính cô cũng không tin nổi nhưng cô vẫn cố gắng bộc bạch: “Trịnh Vĩ! Em chẳng làm gì có lỗi với anh cả. Mối quan hệ giữa em và Nhạc Khải Phi hoàn toàn trong sáng. Anh ta biết hôm nay là sinh nhật em nên mới tặng quà, còn tự ý đặt bữa tối. Tuy em biết anh ta có ý khác với em nhưng em xin thề, em tuyệt đối không chấp nhận anh ta, quá khứ hay tương lai đều không thay đổi. Nếu không tin lời em nói, anh có thể kiểm tra camera giám sát ngoài hành lang. Anh ta mới vào đây vài phút, ngay cả thời gian cởi quần áo còn không đủ. Em...”

“Anh tin em.”

Chỉ ba từ ngắn gọn nhưng vô cùng rung động lòng người. Giản Nhu ngây người. “Anh tin thật sao?”

Trịnh Vĩ gơ tay ôm cô vào lòng. “Nghề của bọn em thật thật giả giả, thực thực hư hư chẳng biết đầu mà lẫn. Anh thậm chí không phân biệt được lúc nào em đóng kịch, lúc nào mới là thật, nhưng anh tin em yêu anh, em sẽ không nói dối anh.”

Giản Nhu chưa bao giờ thấy cảm động và thỏa mãn như thời khắc này. Trên đời này tồn tại một người, cho dù cả thế giới không tin bạn, chỉ cần người đó tin là đủ.

Trịnh Vĩ hôn lên trán cô. “Bất kể người khác nói gì, bất kể anh tận mắt chứng kiến điều gì, anh cũng không tin. Anh chỉ tin lời em nói.”

Giản Nhu tựa vào vai anh. Không từ ngữ nào có thể diễn tả tâm trạng của cô lúc này. Cuộc đời cô từng gặp nhiều bất hạnh, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy mình may mắn, bởi vì cô gặp được một người đàn ông. Anh đã khiến cô hiểu thế nào là tình yêu, thế nào là sự tin tưởng, thế nào là hạnh phúc thật sự.

Dưới ánh đèn mờ lung, người đàn ông phía đối diện cầm cái ly pha lê để cao, tư thế rất tao nhã. Giản Nhu vốn không biết uống rượu nhưng đêm nay cô cũng thưởng thức được vị nồng đậm của rượu vang. Uống hết gần nửa chai, cô vẫn chưa say nhưng người lâng lâng. Cô đứng dậy, đi ra sau lưng Trịnh Vĩ, gơ hai tay ôm vai anh rồi cúi người, hỏi nhỏ: “Anh thử đoán xem bây giờ em đang nghĩ gì?”

Anh đặt ly rượu xuống bàn. “Muốn món quà sinh nhật của em.”

Giản Nhu tròn mắt nhìn gương mặt nhìn nghiêng hoàn hảo của người đàn ông.

“Nếu em muốn có ngay, vậy thì...” Trịnh Vĩ kéo cô ngồi lên đùi mình. Trong tay anh xuất hiện một chiếc nhẫn kim cương từ bao giờ, anh nhẹ nhàng đeo vào ngón giữa của cô. “Em có thích không?”

Nhẫn kim cương đeo ở ngón giữa có nghĩa là lời hứa cả đời. Giản Nhu đâu chỉ đơn giản là thích, niềm vui bất ngờ khiến trái tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Kim cương nhỏ quá!” Cô cố tình chê rồi tựa vào vai anh, thốt ra lời tự đáy lòng: “Nhưng em rất thích!”

“Đợi đến sinh nhật sang năm, anh sẽ tặng em chiếc lớn hơn...” Trịnh Vĩ cầm tay Giản Nhu, sờ vào ngón áp út. “Đeo vào ngón này.”

“Mỗi năm, anh đều tặng quà sinh nhật cho em chứ?” Cô hỏi.

“Ừ!”

Giản Nhu rất thích nghe những lời hứa hẹn của Trịnh Vĩ. Cô nghe mãi những câu tình cảm mà không chán. Thế là cô cố tình hỏi: “Ngộ nhờ chúng ta chia tay thì sao?”

“Chúng ta sẽ không bao giờ chia tay.”

“Đây là em nói “nếu như”.”

Anh ngẫm nghĩ rồi ôm cô từ phía sau. “Em có hy vọng anh tặng cho em không?”

“Có chứ! Nếu chúng ta chia tay, em vẫn mong mỗi năm anh đều tặng quà sinh nhật cho em. Lúc nhận quà, chắc chắn em sẽ nhớ đến anh. Cũng như lúc chọn quà cho em, nhất định anh cũng nhớ tới em. Sau này, nếu chúng ta không thể có một kết cục tốt đẹp, anh có thể thỉnh thoảng nhớ đến em, còn em...”

Anh lập tức chặn miệng cô bằng nụ hôn nồng nàn, đến lúc cô cảm thấy nghẹt thở, anh mới hài lòng buông tha. “Có phải em muốn “phim giả tình thật” với ngôi sao nam nào hay không? Dù là thật đi chăng nữa, em cũng bỏ ngay ý định, ngoan ngoãn ở bên cạnh anh cả đời đi! Anh sẽ không bao giờ rời xa em.”

“Ngoan ngoãn ở bên anh cả đời? Anh có nuôi nổi em không?”

“Chuyện nhỏ.”

“Wow... Vậy em thích cái bàn gỗ trắc trưng bày ở cửa hàng hôm qua ấy, lúc nào anh mới mua cho em?”

“Em đừng sốt ruột, sớm muộn cũng sẽ có ngày bất kể em thích thứ gì, anh đều có thể mua cho em...”

Cô nở nụ cười ngọt ngào, dùng hai tay nâng gương mặt ngấm mỡ không chán của anh. “Em yêu anh!”

“Anh sẽ mãi mãi là của em.” Trịnh Vĩ tiếp lời.

Giản Nhu rất thích câu nói này. Giấy tiếp theo, cô vừa vuốt ve sống mũi và bờ môi của anh vừa lên tiếng: “Anh chàng đẹp trai! Sau này để em nuôi anh, em sẽ nuôi anh cả đời!”

“Thế à? Nhưng nuôi anh không dễ đâu.”

“Hả? Sao lại không dễ?”

“Anh thu cả “tiền tài” lẫn “sắc” đấy!” Trịnh Vĩ cất giọng trầm khàn.

Thấy người nào đó nổi “sắc tâm”, Giản Nhu vội vàng đứng dậy nhưng bị anh ôm chặt. Ngọn nến lạng lẽ cháy tựa như nhóm lên dục niệm trong thân thể và trái tim họ. Sau đêm ái ân tiêu hồn đầu tiên, khao khát từ đáy sâu nội tâm hai người đã bùng cháy dữ dội, không có cách nào khống chế. Họ hôn nhau cuồng nhiệt, cùng thả mình xuống giường, nhanh chóng cởi quần áo. Hai cơ thể trẻ trung, hùng lực chỉ mong hòa làm một.

Trong tiếng thở gấp gáp, ngón tay anh du ngoạn trên cơ thể Giản Nhu. Cho đến khi nghe thấy tiếng rên mê người của cô, anh đột nhiên hỏi một câu: “Nhạc Khải Phi ở phòng bên cạnh phải không?”

“Vâng... Sao tự nhiên anh lại hỏi vấn đề này?” Giản Nhu nhìn anh bằng ánh mắt mờ mịt. Không cho cô kịp phản ứng, anh đã nhấn người vào nơi sâu nhất. Cô kêu lên một tiếng theo bản năng: “A! Đừng mà!”

Nhưng anh tiếp tục tấn công mạnh mẽ, không để cô có thời gian thích ứng với tốc độ của anh. Cô nhanh chóng đạt tới cao trào. Sợi dây thần kinh nhạy cảm run rẩy kịch liệt, nhưng anh tiếp tục kích thích, lại đẩy cô lên đỉnh ới, khiến cô không thể kiềm chế, hét lên van xin anh. Tuy nhiên Trịnh Vĩ càng cuồng dã, không cho cô cơ hội thở dốc. Đầu óc Giản Nhu trống rỗng, sự kích thích của cảm quan khiến cô không thể thốt ra một câu hoàn chỉnh, chỉ có tiếng rên ngắt quãng cho đến khi khàn cổ họng.

Cuối cùng anh cũng giải phóng trong cơ thể cô. Sau khi bình ổn hơi thở hỗn loạn, Giản Nhu mới ngộ ra một điều. Trịnh Vĩ đã cố tình để cô kêu thành tiếng, để cô cầu xin anh, cho đối tượng ở phòng bên cạnh nghe thấy. Đây đúng là hành vi trả thù trắng trợn của người đàn ông này.

Giản Nhu gối đầu lên ngực anh, hỏi nhỏ: “Sao anh có thể sang Nhật Bản? Sinh viên của trường quân đội bị quản lý nghiêm ngặt về việc ra nước ngoài cơ mà?”

Trịnh Vĩ đáp ngắn gọn: “Anh có cách.”

“Cách gì thế?”

Anh càng không muốn nói cô lại càng muốn biết. Cuối cùng cô đành phải dùng “sắc” để mê hoặc. Một lúc lâu sau, anh thỏa mãn nói cho cô biết: “Anh sử dụng hộ chiếu giả.”

“Gi cơ?” Giản Nhu không tin vào tai mình. “Ngộ nhờ bị phát hiện thì sao? Liệu anh có bị khép tội phản gì đó không?”

“Có lẽ nghiêm trọng hơn ấy chứ!” Trịnh Vĩ cất giọng bình thản như không liên quan đến mình.

Thấy cô sợ đến mức tái xanh mặt, anh mỉm cười, véo má cô. “Nói thế em cũng tin? Đúng dịp trường bọn anh có mấy suất đi giao lưu. Các bạn phát huy chủ nghĩa nhân đạo, nhường cho anh đi.”

Giản Nhu vẽ vòng tròn trên ngực anh. “Anh sẽ ở Nhật bao lâu?”

“Lãnh đạo chỉ cho anh một ngày phép để anh đi thăm em.” Trịnh Vĩ nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện trời đã tờ mờ sáng. “Tối nay anh phải đi Kyoto gặp lãnh đạo nên chỉ có thể ở bên em một ngày mà thôi.”

Ba tháng mới được gặp nhau, một ngày làm sao đủ? Giản Nhu nằm sấp trên người Trịnh Vĩ, nhắm mắt lắng nghe nhịp tim trầm ổn của anh. Thế giới hình như chỉ còn lại tiếng đập của trái tim hai người, hòa quyện vào nhau. Niềm hạnh phúc giản dị này phải một kiếp mới đủ. Cũng may bọn họ còn trẻ, tương lai còn nhiều thời gian tận hưởng hạnh phúc.

“Anh muốn dẫn em đi gặp bố mẹ anh, em có bằng lòng không?” Trong lúc mơ mơ màng màng, cô chợt nghe anh hỏi.

“Gặp bố mẹ anh ư?” Giản Nhu bừng tỉnh, hết cả buồn ngủ. Cô ngẩng đầu nhìn Trịnh Vĩ. “Bao giờ? Em phải học nấu nướng, học quét dọn nhà cửa sạch sẽ mới được. Bố mẹ anh thích mẫu con gái như thế nào? Hiền thực, chịu khó hay dịu dàng? Có cần em làm phẫu thuật chỉnh hình không?”

Anh ôm chặt thắt lưng cô. “Bố mẹ anh thích cô gái có thể sinh con.”

“Thế à? Vậy em sẽ đến bệnh viện kiểm tra...”

“Khỏi cần, để anh kiểm tra giúp em là được.”

“Anh biết kiểm tra sao?”

“Thử là biết ngay ấy mà!”

...

Ngày đầu tiên của tuổi mười chín, Giản Nhu tỉnh giấc trong nụ hôn và động tác vuốt ve của người đàn ông. Chưa kịp tỉnh táo hoàn toàn, cô lại chìm vào một cơn mê đắm khác. Bị anh sờ soạn, cô cười khanh khách né tránh nhưng không thể thoát khỏi bàn tay anh.

“A... Cứu!” Giản Nhu hét lớn.

Trịnh Vĩ tỏ ra đắc ý: “Anh nghe nói nhà ở Nhật Bản hiệu quả cách âm không tốt lắm.”

Cô liếc nhìn bức tường ngăn với phòng của Nhạc Khải Phi, cuối cùng từ bỏ việc phản kháng, cùng anh “tập thể dục buổi sáng”.

Ở bên kia bức tường vẫn có thể lơ mơ nghe thấy tiếng cười, tiếng đùa giỡn, tiếng rên la, đều là âm thanh vui vẻ và hạnh phúc.

Giản Nhu tiếp tục nói lý lẽ: “Em biết anh lo lắng và quan tâm nên mới không cho em đi nhưng nghề của bọn em không giống các nghề khác, bất cứ cơ hội nào cũng có thể thay đổi số phận của mình. Em không có chỗ dựa, cũng chẳng có người đỡ đầu, lại đắc tội với thái tử của công ty quản lý. Em không có “vốn” chờ cơ hội tự tìm đến tay. Uy Gia khó khăn lắm mới giành được vai diễn. Nếu em từ chối, chắc sau này anh ta sẽ mặc kệ em. Em khó có thể tiếp tục hoạt động trong làng giải trí.”

“Không hoạt động thì thôi. Anh nuôi em, anh sẽ nuôi em cả đời!”

“Nếu em có ý định tìm người nuôi mình thì em đã không đi theo anh.” Giản Nhu gồi đầu lên ngực Trịnh Vĩ, cất giọng bình thản nhưng rất kiên quyết: “Em yêu anh! Dù anh hai bàn tay trắng, em cũng yêu anh, nhưng em không thể để mình trắng tay, anh có hiểu ý em không?”

Trịnh Vĩ im lặng, ôm cô chặt hơn. Thấy chiêu bài đánh vào tình cảm có tác dụng, Giản Nhu tiếp tục thủ thỉ: “Mẹ em đã lớn tuổi, sức khỏe không tốt lắm. Em đã hứa sẽ mua căn nhà lớn ẹ, để mẹ an hưởng tuổi già. Em gái em còn đang học đại học, tiền học phí mỗi năm hơn một trăm ngàn. Chân con bé lại bị thương, phải làm vật lý trị liệu định kỳ, tốn một khoản khá lớn. Hồi đó, em từ bỏ múa ba lê chuyển sang học ngành diễn xuất, chấp nhận làm diễn viên thể thao, diễn viên quần chúng, em chịu đựng khổ cực lâu như vậy cũng là vì muốn chờ đợi một cơ hội đổi đời. Do đó em không thể dễ dàng từ bỏ.”

“Em có từng nghĩ ngộ nhỡ em bị người ta lừa thì sao chưa?” Trịnh Vĩ vẫn không yên tâm.

“Sẽ không có chuyện đó đâu.” Giản Nhu nói. “Em đã điều tra lý lịch của đạo diễn Nomura. Tuy ông ta không có nhiều phim nhưng cũng từng đoạt giải thưởng đồng thời có chút danh tiếng ở Nhật Bản. Hơn nữa, Uy Gia sẽ cùng em đi Nhật. Anh ta sẽ thu xếp ổn thỏa mọi việc, chắc chắn em sẽ không bị người ta ức hiếp.”

“Có phải bất kể anh nói gì, em cũng không thay đổi quyết định?”

“Vâng!”

Tước thái độ kiên quyết của cô, Trịnh Vĩ không ngăn cản nữa. Dù sao mỗi người đều theo đuổi mục tiêu khác nhau, anh không có quyền can thiệp.

“Được rồi, qua bên đó em hãy cẩn thận một chút. Gặp bất cứ phiền phức gì, em cũng đừng sợ, anh sẽ giải quyết giúp em.” Trịnh Vĩ cất giọng trầm trầm.

Trời tờ mờ sáng, Trịnh Vĩ rời khỏi khách sạn, quay về trường. Sau đó Giản Nhu không nhận được điện thoại của anh. Cô gửi tin nhắn cũng chẳng có hồi âm. Hai ngày sau, cô không tìm được, lại gọi cho anh nhưng di động của anh ở trạng thái tắt máy.

Giản Nhu gọi liên tục trong hai ngày, di động của Trịnh Vĩ cuối cùng cũng kết nối, nhưng người nghe máy không phải là Trịnh Vĩ mà là Trác Siêu Việt. Trác Siêu Việt báo cho cô biết, việc Trịnh Vĩ tự động rời khỏi trường đã bị phát hiện. Bởi vì anh lần đầu phạm lỗi này, lại là vì việc gia đình nên sau ba ngày họp bàn, nhà trường quyết định khoan dung, chỉ phạt anh cấm ra khỏi phòng trong mười ngày.

Giản Nhu thở phào nhẹ nhõm. “Cám ơn anh! Phiền anh giúp em chuyển lời đến anh ấy, em phải đi Nhật đây. Khi nào qua bên đó, thay số điện thoại mới, em sẽ nhắn tin cho anh ấy.”

“Được! Anh sẽ chuyển lời cho anh Vĩ.”

Sau khi cúp máy, Giản Nhu tắt di động, cùng Uy Gia lên máy bay sang Nhật Bản với tâm trạng thấp thỏm không yên. Cô có dự cảm chuyến đi lần này sẽ không thuận lợi, nhưng không ngờ điều chờ đón cô lại là một tai ương.

Kể từ lúc đặt chân vào làng giải trí, Giản Nhu gặp không ít khó khăn và trắc trở. Cô cho rằng số mình không may mắn. Nhưng sau đó Nhạc Khải Phi cho biết, tất cả chỉ có thể trách tính không biết điều của cô.

Ngày thứ hai đặt chân đến Nhật Bản, đạo diễn Nomura quay mấy đúp cho Giản Nhu, hiệu quả đạt được khiến ông ta vô cùng hài lòng. Thế là hai bên chính thức ký hợp đồng, bộ phim cũng khởi quay như kế hoạch đã định.

Ban đầu, công việc của Giản Nhu rất thuận lợi. Đạo diễn Nomura dành nhiều lời khen ngợi đối với khả năng diễn xuất và biểu hiện của cô. Ông ta còn tìm một phiên dịch riêng cho cô để tiện giao tiếp. Vài ngày sau, Uy Gia nhận được điện thoại của công ty, nói Nhạc Khải Phi biết cô đi Nhật đóng phim nên nổi trận lôi đình. Để giữ “bát cơm” của mình, Uy Gia không dám chậm trễ, lập tức mua vé máy bay về Bắc Kinh.

Mấy ngày sau khi Uy Gia về nước, người phiên dịch đến tìm Giản Nhu, nói đạo diễn Nomura mời cô cùng đi tắm suối nước nóng đồng thời nhắn mạnh chỉ tắm suối nước nóng chứ không có ý khác. Người phiên dịch giải thích, ở Nhật Bản nam nữ tắm chung là thói quen xã giao bình thường, không có gì phải ngại.

Giản Nhu từ chối một cách dứt khoát: “Thật ngại quá! Tôi là người Trung Quốc, ở đất nước chúng tôi không có thói quen xã giao đó. Chúng tôi chỉ có thói quen cùng dùng bữa. Khi nào đạo diễn rảnh rồi, tôi

có thể mời ông ấy một bữa.”

Giản Nhu không rõ người phiên dịch nói thế nào với đạo diễn Nomura, chỉ biết kể từ khi vụ tắm chung bắt thành, ông ta thay đổi thái độ một trăm tám mươi độ với cô. Trong quá trình quay phim, ông ta luôn đưa ra yêu cầu khắt khe. Ngay cả cảnh nguy hiểm cũng không tìm người đóng thế cho Giản Nhu, khiến cô bị trầy da xước thịt.

Dù chịu nhiều áp lực nhưng Giản Nhu cũng chỉ có thể nghiêng rằng chịu đựng. Cô tưởng chỉ cần mình nhẫn nhịn, một người nổi tiếng như Nomura cũng sẽ không đến nổi quá đáng. Nào ngờ, ông ta ngày càng hà khắc, thậm chí không cho phép cô mặc quần áo khi quay cảnh tắm và cảnh giường chiếu, ngay cả áo lót không dây cũng không được.

Sau một đêm đấu tranh tư tưởng, Giản Nhu quyết định đồng ý. Là một diễn viên, hy sinh thân thể vì nghệ thuật cũng là việc nên làm. Nhưng khi đến phim trường, tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, cô mới phát hiện đạo diễn không bảo mọi người ra ngoài.

Nghe nói hôm nay có cảnh nóng, nhân viên hậu trường xúm lại theo dõi. Ngoài ra còn cả phóng viên và những người “có sở thích chụp ảnh” cầm máy ảnh đứng xung quanh.

Đây là sự sỉ nhục mà Giản Nhu không thể chịu đựng nổi. Cô lập tức cự tuyệt, ở rịt trong phòng thay đồ. Người phiên dịch và Nomura đi vào, hỏi rốt cuộc cô muốn thế nào. Giản Nhu thành khẩn yêu cầu dẹp hiện trường. Tuy nhiên cô chỉ nhận được câu trả lời: “Người Nhật chúng tôi biết phân biệt sex và xác thịt.”

Nổi ám ức tích tụ bao ngày được dịp bùng phát, Giản Nhu dùng thứ tiếng Anh không mấy lưu loát phản kích: “Người Nhật các ông chỉ biết phân biệt sex và tình yêu thì có.”

Có lẽ chưa bao giờ gặp tình huống diễn viên dám cãi lại, Nomura vô cùng tức giận, xỏ một tràng dài. Bởi vì ông ta dùng tiếng Nhật nên Giản Nhu không hiểu ông ta nói gì. Tuy nhiên qua ánh mắt ái ngại của người phiên dịch, cô cũng đoán ra lời của ông ta rất khó nghe. Nomura nói xong, người phiên dịch mới tổng kết ngắn gọn một câu: “Đạo diễn bảo cảnh này không quay không được. cô phải lập tức cởi quần áo và đi ra ngoài. Hơn nữa, cô không được mặc gì cả.”

“Tôi không cởi! Đạo diễn phải bảo mọi người đi chỗ khác, tôi mới quay.”

Người phiên dịch truyền đạt lại với Nomura. Nghe xong, ông ta sa sầm mặt, vung tay tát Giản Nhu một cái. Do không đề phòng nên cô loạng choạng lùi hai bước, phải bám vào bàn mới đứng vững.

Ôm gương mặt tấy đỏ, cô nghe người phiên dịch thuật lại lời nói của Nomura: “Loại diễn viên hạ tiện như cô mà dám uy hiếp tôi! Hôm nay, dù cô không muốn cũng phải quay. Để tôi xem cô có thứ gì mà không cho người khác nhìn.”

Bị đánh đau, Giản Nhu có thể nhẫn nhịn, nhưng cô không chịu nổi lời nhục mạ trần trụi này. Vừa cúi đầu, cô vô tình nhìn thấy cái kéo của stylist để trên bàn. Giản Nhu không hề suy nghĩ, lập tức cầm cái kéo nhắm thẳng vào Nomura.

Bởi vì phần nộ, Giản Nhu dùng toàn bộ sức lực của mình. Mũi kéo đâm vào vai ông ta,. Máu chảy xuống ngón tay cô trong giây lát. Cô không hề sợ hãi. Ngược lại, khi nghe thấy tiếng kêu như bị chọc tiết, nhìn gương mặt trắng bệch của đối phương, cô bỗng có cảm giác sảng khoái khó diễn tả.

Quay sang người phiên dịch đang sững sờ, Giản Nhu bình tĩnh đưa di động đến trước mặt cô ta. “Hãy giúp tôi báo cảnh sát!”

Lúc này cô phiên dịch mới bừng tỉnh, giơ bàn tay run run cầm lấy điện thoại báo cảnh sát rồi gọi xe cấp cứu. Nhận lại di động, Giản Nhu liền bấm dãy số quen thuộc. Cô thật sự muốn nghe giọng nói của Trịnh Vĩ, cho dù anh chỉ thì thầm một câu: “Anh đang bận việc, có gì gọi lại cho em sau.”

Đáng tiếc, đầu bên kia không có người bắt máy. Cô đành gửi tin nhắn cho anh, chỉ vồn vện ba từ: “Em yêu anh!”

Giản Nhu đợi một lúc lâu nhưng chẳng có hồi âm. Kết thúc màn quần quýt triền miên, Trịnh Vĩ đưa Giản Nhu ra ngoài dạo chơi. Tuy còn ở bên nhau chưa tới một ngày nhưng đây là quãng thời gian Giản Nhu cảm

thấy thỏa mãn nhất. Cô và anh chính thức hẹn hò hơn bốn tháng nhưng hôm nay mới có dịp tận hưởng niềm vui như những cặp tình nhân bình thường khác.

Họ tay trong tay đi trên đường phố mà không lo bị chụp hình, chẳng sợ bị Uy Gia và công ty quản lý phát hiện. Giản Nhu gần như dán chặt vào người Trịnh Vĩ, thỉnh thoảng lén hôn lên má anh. Anh vờ như không để tâm nhưng mắt sáng lấp lánh.

Họ vừa đi vừa tán gẫu, mãi vẫn không hết chuyện để nói.

“Đúng rồi, người bạn nào của anh giúp em giải quyết rắc rối thế? Khi nào có dịp, em phải cảm ơn anh ấy mới được.”

“Là Diệp Chính Thần. Em từng gặp rồi, chính là cậu mang tiền đến cho em.”

“Thế à? Sao anh ấy lại quen xã hội đen Nhật Bản?”

“Câu chuyện bắt đầu từ hai năm trước. Lúc bấy giờ, ông trùm xã hội đen vẫn ở Trung Quốc, còn là tên lưu manh suốt ngày chém giết. Một lần, ông ta bị chém đến trọng thương, suýt mất mạng. Diệp Tử tình cờ đi qua nên đã cứu ông ta. Anh quên không nói với em, Diệp Tử học ngành y.”

“Anh ấy là bác sĩ sao?” Thảo nào từ người anh ta tỏa ra khí chất không bình thường. “Anh chơi thân với Diệp Chính Thần à? Bọn anh quen nhau kiểu gì vậy?”

“Bọn anh lớn lên cùng nhau, là bạn nối khố.” Ngừng vài giây, Trịnh Vĩ hỏi: “Sao em hỏi nhiều thế? Em có hứng thú với cậu ấy à?”

“Một anh chàng đẹp trai cực phẩm như thế, liệu có cô gái nào không có hứng thú với anh ấy?”

Người nào đó nổi cơn ghen, trừng mắt nhìn cô. “Em thử nói lại lần nữa xem nào!”

“Chúng ta đi dạo ở trung tâm thương mại kia đi!” Nói xong, Giản Nhu liền rảo bước về phía trung tâm thương mại cao cấp.

Đối với quần áo đẹp, Giản Nhu khó tránh khỏi bị thu hút, nhìn thấy bộ nào là muốn thử bộ đó. Ai ngờ, chỉ cần là váy áo cô thử qua, Trịnh Vĩ đều quẹt thẻ mua hết. Nghĩ tới khoản tiền trợ cấp hằng tháng ít đến mức đáng thương của anh, cô liền cảm thấy xót ruột. Vì vậy sau đó dù gặp bộ váy mình thích, cô cũng chỉ ngắm qua chứ không thử.

Hai người đi dạo một vòng. Thấy Giản Nhu không có ý định mua sắm nữa, Trịnh Vĩ hỏi: “Các nữ nghệ sĩ đều muốn lấy chồng giàu. Còn em thì sao?”

“Em cũng muốn! Làm gì có người phụ nữ nào không muốn được gả cho nhà giàu, hưởng vinh hoa phú quý cả đời, có thể tén dụng không bao giờ hết tiền, tha hồ mặc đồ hiệu... Nhưng có mấy người thật sự được đặt chân vào nhà giàu đâu. Đừng nói là em, ngay cả ngôi sao hạng nhất như Lâm Hi Nhi cũng thế thôi. Trong mắt đám con trai nhà giàu, bọn em chỉ là chiếc áo khoác hoa lệ, chỉ là nhất thời yêu thích. Áo đẹp đến mấy mặc nhiều sẽ muốn đổi chiếc khác, có ai cả đời chỉ mặc một cái áo đâu? Vì vậy người phụ nữ xinh đẹp được trai nhà giàu bao nuôi thì vô số, nhưng thật sự kết hôn thì rất ít, kết hôn rồi mà không bị bỏ rơi lại càng ít.”

“Nếu cho em một cơ hội, liệu em có kết hôn không?”

Cô lắc đầu, ôm lấy cánh tay anh. “Không! Em chỉ lấy anh, làm vợ của anh thôi. Em muốn có một cuộc sống bình yên bên anh trong quãng đời còn lại.”

“Em yêu anh đến thế sao?” Trịnh Vĩ hỏi.

“Vâng! Tuy anh không được tự do, một tuần mới có thể gặp em một lần, lúc bận rộn thậm chí hai tuần chẳng thấy mặt mũi, gọi điện thoại mười lần thì chín lần không nghe máy, nhắn tin thì đợi mấy trăm năm sau mới trả lời, còn không được ra nước ngoài và rất khó hầu hạ nhưng em vẫn muốn lấy anh.”

Trịnh Vĩ nhún mày: “Anh khó hầu hạ sao? Anh khó hầu hạ bao giờ?”

“... Lúc ở trên giường ấy.” Giản Nhu cất giọng lí nhí.

Trịnh Vĩ hết nói nổi. Nếu điều này cũng bị coi là khuyết điểm vậy thì... “Anh sẽ cố gắng sửa.”

“Không cần sửa, em có thể bỏ qua.”

“Anh nhiều khuyết điểm như thế, vậy em thích anh ở điểm gì?”

Cô cười tủm tỉm, sờ mặt anh. “Anh rất đẹp trai. Còn nữa, điều em thích nhất là anh đối xử tốt với em.”

“Yêu cầu của em thấp thật đấy!”

“Em cũng chẳng có cách nào khác. Điều kiện của em không ra sao, chỉ là diễn viên mới chưa đạt tới hạng ba. Ngoài việc làm bộ làm tịch trước ống kính, em chẳng biết làm gì cả. Em ký hợp đồng “bán thân”, trong năm năm không được công khai thừa nhận mình có bạn trai, càng không thể kết hôn. Người như em, chỉ cần có đàn ông bằng lòng cưới em, chịu trách nhiệm với em cả đời là được. “Em không yêu cầu gì cả...”

Nói đến đây, Giản Nhu chợt phát hiện Trịnh Vĩ nhìn mình chằm chằm. Cô liền sờ mặt, thấy không có gì bất ổn. “Sao anh lại nhìn em như vậy?”

“Trước kia anh không phát hiện ra em có nhiều khuyết điểm đến thế. Bây giờ anh phải thận trọng suy nghĩ lại mới được.”

Giản Nhu vội nói: “Anh không cần suy nghĩ! Con người ai mà chẳng có khuyết điểm. Bây giờ anh đã là người của em rồi thì bỏ qua đi!”

“Đây là chuyện cả đời, làm sao có thể qua loa được?”

Giản Nhu kiễng chân, ghé sát tai anh, bờ môi vô tình mà hữu ý chạm vào vành tai người đàn ông, thì thầm: “Em cùng anh đi tắm suối nước nóng, có được không?”

“Được! Thế thì anh sẽ bỏ qua.” Trịnh Vĩ mỉm cười, ôm cô vào lòng. Thời khắc này anh mới hiểu thế nào mới gọi là thật sự yêu một người. Thì ra yêu một người không phải là yêu vẻ đẹp bề ngoài, sự giàu có, trí tuệ hay cá tính của đối phương, mà cho dù người đó có vô số khuyết điểm, mình cũng sẵn lòng bỏ qua.

Trịnh Vĩ đã về nước hai ngày mà tâm hồn Giản Nhu vẫn lơ lửng như ở trên mây. Chốc chốc cô lại ngẩn ngơ cười một mình. Lúc đi ngủ, cô ôm gối, trằn trọc hồi lâu. Lúc tập kịch bản, rõ ràng là đối thoại bi thương, vậy mà cô lại bật cười thành tiếng.

Nhạc Khải Phi lại bay sang thăm. Giản Nhu cầm tập kịch bản, cười tủm tỉm mười mấy phút đồng hồ, anh ta tiến lại gần, cô cũng không biết, trong lòng anh ta dội lên cảm giác phức tạp.

“Kịch bản hài hước lắm sao?” Nhạc Khải Phi hỏi.

“Cũng tạm.”

Anh ta thông thả ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, từ tốn nói: “Bình thường quả thực nhìn không ra lúc ở trên giường em lại nhiệt tình đến thế.”

Nụ cười cứng đờ trên khóe môi Giản Nhu. Gương mặt cô hết trắng bệch lại chuyển sang ửng đỏ rồi tím tái.

“Lúc nào cho tôi thử một lần xem sao!” Nhạc Khải Phi nhếch miệng.

“Tôi vào nhà vệ sinh một lát.” Cô lập tức quay người bỏ chạy, linh hồn lơ lửng tận phương nào suốt mấy ngày qua lập tức quay về vị trí trong giây lát.

9. Chương 9: Duyên Khởi

Sau bao ngày tháng chờ mong, cuối cùng Giản Nhu cũng kết thúc cảnh quay cuối cùng. Cô không muốn ở lại dù chỉ một giây một phút nên lập tức thu dọn hành lý ra sân bay. Khi máy bay hạ cánh xuống thành phố quen thuộc, được hít thở bầu không khí quen thuộc, cô mới cảm thấy mình như được sống lại.

Thực tế, Giản Nhu cũng đã được hồi sinh theo nghĩa bóng. Lúc đón cô ở sân bay, Uy Gia thông báo có ba hoạt động, hai bộ phim đã bàn xong và một quảng cáo đang chờ cô.

Cảnh sắc ngoài cửa sổ chỉ một màu xám trắng. Cô nhớ lúc lên đường, ở Bắc Kinh đang là cuối hạ, bây giờ đã là đầu đông. Thời gian vùn vụt trôi.

Uy Gia đưa một tấm thiệp mời cho Giản Nhu. “Tối mai có một hoạt động từ thiện giúp đỡ trẻ em mắc bệnh máu trắng. Đơn vị tổ chức mời cô tham gia.”

Nhìn cái tên ghi trên tấm thiệp, Giản Nhu không dám tin vào mắt mình. “Đây là hoạt động dành cho người có tiền, tại sao họ lại mời tôi?”

“Tất nhiên là đi gặp người có tiền... Cô biết không? Vụ cô đâm đạo diễn Nomura gây chấn động làng giải trí. Bây giờ coi như cô cũng có chút danh tiếng rồi.”

Tiệc tùng quả thực là nơi có thể mở rộng tầm mắt. Ai nấy ăn mặc là lượt, đồ trang sức lấp lánh. Các người đẹp ra sức thể hiện bản thân để gây sự chú ý. Giản Nhu trốn vào một góc, cầm cúi gửi tin nhắn: “Ngày mai là cuối tuần, anh đã xin nghỉ được chưa?”

“Được rồi. Bốn giờ chiều ngày mai anh sẽ về Bắc Kinh. Có điều Diệp Chính Thần hẹn anh ăn tối. Anh mà không đi, cậu ta sẽ nói anh trọng sắc khinh bạn. Anh sẽ cố gắng về sớm, đến nhà em xem nốt Titanic.”

“Vâng! Em đợi anh.”

Giản Nhu vui vẻ cất di động vào túi xách. Vừa ngẩng đầu, cô chợt nhìn thấy một hình bóng quen thuộc. Trước khi nhận ra là ai, cô đã vô thức đi theo người đó. Cho tới khi nhìn rõ mặt, cô có thể khẳng định ông ta chính là người đàn ông trong tập ảnh và người cô từng gặp bên ngoài cổng trường Đại học G.

Giản Nhu vội đi tới chỗ Uy Gia, vừa chỉ vào người đàn ông mặc lễ chỉnh tề vừa hỏi: “Này Gia! Vị kia là ai vậy?”

“Lâm Cận. Cô không biết ông ta sao?”

“Sao tôi phải biết? Ông ta nổi tiếng lắm à?”

Vốn rất rành về giới thượng lưu, Uy Gia lập tức bổ sung kiến thức cho Giản Nhu: “Lâm Cận là CEO của công ty đầu tư SE khu vực Trung Quốc. Ông ta bốn mươi tám tuổi, ly dị từ hơn mười năm trước, không có con cái, đến nay vẫn chưa có người phụ nữ nào thành công. Nếu cô có ý định, tôi sẽ liên hệ giúp cô.”

Quả nhiên là miếng thịt béo bở, chẳng trách có bao nhiêu người đẹp vây quanh. Đột nhiên nhớ tới người phụ nữ trong tập ảnh, Giản Nhu hỏi: “Chưa có người phụ nữ nào thành công nghĩa là sao? Ông ta vẫn chưa có bạn gái hay không có bạn gái cố định?”

“Vẫn chưa có bạn gái.” Tưởng cô có ý đồ với Lâm Cận, Uy Gia nhiệt tình giới thiệu lý lịch của ông ta. Năm hai mươi bảy tuổi, Lâm Cận quen biết một phụ nữ Hoa kiều con nhà giàu có. Hai người tâm đầu ý hợp, nhanh chóng kết hôn rồi cùng nhau sang Đức. Ông ta gia nhập công ty của bố vợ, một bước lên mây xanh, giành được quyền lực và địa vị mà bất cứ người đàn ông nào cũng mong ước. Điều đáng tiếc nhất trong cuộc đời ông ta là sức khỏe của người vợ có vấn đề nên không thể sinh con. Sau đó tình cảm vợ chồng rạn nứt, Lâm Cận ly hôn rồi rời khỏi công ty của bố vợ, gia nhập SE. Có lẽ cuộc hôn nhân này đã gây tổn thương tâm lý nặng nề cho Lâm Cận nên ông ta luôn giữ khoảng cách với phụ nữ, cũng chẳng hẹn hò cùng ai.

Nghe Uy Gia kể, Giản Nhu có cảm giác câu chuyện cuộc đời Lâm Cận nghe rất quen, hình như cô đã từng nghe ở đâu đó. Cô đột nhiên nhớ ra, trước khi qua đời, bố cô từng viết một bài phỏng vấn độc quyền, đối tượng phỏng vấn hình như cũng có quá khứ tương tự.

Về đến nhà, Giản Nhu lập tức lục tìm quyển báo cũ. Trước năm mười bốn tuổi, điều mà cô tự hào nhất là nhìn thấy tên bố trên mặt báo. Vì vậy cô cắt tất cả những bài báo của bố dán vào một quyển sổ. Sau khi bố qua đời, cô hầu như không đọc báo giấy nữa. Mỗi lần nhớ bố, cô đều mở quyển sổ, đầu ngón tay chạm vào tên của ông.

Giản Nhu nhanh chóng gỡ đến trang cuối cùng. Nơi đó quả nhiên có một bài phỏng vấn Lâm Cận, kèm tấm ảnh chụp ông ta ở cự ly gần. Ông ta mặc bộ đồ giống hệt trong tập ảnh bố cô cất giữ.

Nghĩ mãi cũng không ra mối liên quan giữa bố và người đàn ông này, cô liền gọi điện ẹ.

“Nhu Nhu!”

Vừa nghe thấy tiếng mẹ ở đầu bên kia điện thoại, cô liền hỏi ngay: “Mẹ đã bao giờ nghe nói đến một người tên là Lâm Cận chưa ạ?”

Giọng bà Giản trở nên căng thẳng ngay tức thì: “Sao tự dưng con lại hỏi về người đó?”

“Con tìm thấy tập ảnh ông ta chụp cùng một người phụ nữ do bố để lại. Con nghe nói ông ta đã ly hôn mười năm rồi. Người phụ nữ trong ảnh là ai vậy?”

“Ảnh ư?” Bà Giản cao giọng. Dường như ý thức ra điều gì, bà lập tức lấy lại bình tĩnh: “Có lẽ là ảnh chụp trong lúc bố con phỏng vấn ông ta.”

“Nhưng những tấm ảnh này giống chụp trộm hơn.”

“Nhu Nhu! Bố con đã qua đời mấy năm rồi. Con đừng hỏi nhiều nữa, tất cả đã là quá khứ.”

“Làm sao có thể bỏ qua chứ?” Giản Nhu tỏ ra sốt ruột. “Bố con chết không rõ ràng, mẹ và Giản Tiệp bị xe đâm. Mẹ từng nói đó không phải tai nạn ngoài ý muốn còn gì. Mẹ, có phải mẹ biết nội tình, Lâm Cận và người phụ nữ kia có liên quan đến chuyện này, đúng không ạ? Mẹ mau nói cho con biết đi!”

Đầu máy bên kia im lặng hồi lâu. Sau đó bà Giản cất giọng run run: “Nhu Nhu! Con hãy nghe mẹ, đừng hỏi nữa! Chúng ta không thể động đến bọn họ. Bố con đã qua đời, hai người hại bố con rơi xuống cũng đã bị bắt. Biết ai là chủ mưu đứng đằng sau, đưa hắn vào tù cũng giải quyết được vấn đề gì? Bố con đâu thể sống lại.”

“Lẽ nào mẹ không hận kẻ đó hay sao?”

“Tất nhiên là hận. Nhưng bây giờ mẹ không dám mong mỗi điều gì hơn. Chỉ cần con và Giản Tiệp khỏe mạnh, yên lành, không xảy ra sự cố gì là được. Con hiểu ý mẹ chứ?”

Bây giờ Giản Nhu mới hiểu, mẹ cô biết ai hại chết bố cô. Không phải bà không muốn đòi lại công bằng cho bố mà do bà sợ hãi. Giản Tiệp đã bị thương một bên chân nên bà không muốn thấy cô gặp bất cứ tổn hại nào. Nhưng cô không cam lòng, bố cô chết một cách oan ức, trong khi người khiến cô nhà tan cửa nát lại có thể nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Dù phải trả cái giá lớn đến mức nào, cô cũng quyết vạch trần sự thật.

Không nghe thấy câu trả lời của con gái, bà Giản càng hốt hoảng và sốt ruột: “Nhu Nhu! Con đừng truy cứu, cũng đừng bao giờ đi tìm Lâm Cận. Con nghe rõ chưa?”

“Vâng... Con biết rồi ạ! Mẹ yên tâm đi!” Giản Nhu hiểu tính mẹ. Bây giờ dù cô hỏi thế nào, chắc chắn bà cũng không nói, ngược lại còn khiến bà lo lắng hơn. Thế là cô hứa với mẹ một câu để bà yên lòng.

Sau khi cúp điện thoại, Giản Nhu lên mạng tìm kiếm thông tin về Lâm Cận. Ngoài câu chuyện cuộc đời đã được công khai và những vụ đầu tư thành công rực rỡ, chẳng còn thông tin gì về ông ta. Cô tìm hết những tấm ảnh có trên Baidu nhưng người phụ nữ duy nhất có liên quan đến ông ta là vợ cũ chứ không phải người đàn bà kia.

Tìm không ra đáp án, Giản Nhu lôi tập ảnh của bố ra, xem kỹ từng tấm một. Một phát hiện bất ngờ khiến cô vô cùng kinh ngạc. Trên ngón áp út của người phụ nữ đeo chiếc nhẫn kim cương đắt giá. Nói cách khác, bà ta đã có gia đình.

Lẽ nào năm xưa phát hiện Lâm Cận hẹn hò với một phụ nữ đã kết hôn, bố cô cho rằng đây là tin tức sốt dẻo nên mới chụp trộm bọn họ?

Những tấm ảnh này liệu có liên quan đến cái chết bất ngờ của bố cô? Giản Nhu đoán, chắc là không. Cho dù Lâm Cận có tình cảm với người phụ nữ đã kết hôn đi chăng nữa thì đó cũng chỉ là câu chuyện phong hoa tuyết nguyệt bình thường. Nếu bị vạch trần, cùng lắm trở thành đề tài lúc trà dư tửu hậu của thiên hạ mà thôi, chẳng ảnh hưởng lớn đến ông ta. Chắc Lâm Cận không đến nỗi vì mấy tấm ảnh mà giết người diệt khẩu. Nhưng khi nhắc đến tên ông ta, mẹ cô tỏ ra vô cùng căng thẳng, tựa như đang che giấu một bí mật to lớn.

Đến tận nửa đêm, Giản Nhu vẫn không nghĩ ra manh mối. Cuối cùng cô cắt riêng ảnh chụp người phụ nữ, hôm sau tới nhờ một văn phòng thám tử tư có tiếng giúp cô điều tra.

Bởi vì ảnh chụp không rõ, cũng chẳng có thông tin cụ thể nên thám tử tư chỉ có thể thông qua trang phục và đồ trang sức của người phụ nữ để tìm kiếm. Điều này khác nào mò kim đáy bể. Vì vậy sau khi nhận tiền đặt cọc của Giản Nhu, họ chỉ nói sẽ cố gắng giúp cô chứ không đưa ra lời cam kết rõ ràng.

Từ văn phòng thám tử tư trở về, Giản Nhu lại nghiên cứu tập ảnh. Đúng lúc này Uy Gia đột ngột đến nhà, sắc mặt có vẻ nặng nề. Giản Nhu pha một cốc trà cho anh ta. Anh ta dường như có điều muốn nói nhưng không tiện lên tiếng.

“Này Gia! Anh tìm tôi có việc gì phải không?” Cô chủ động hỏi.

Uy Gia gật đầu. “Có chút việc...”

“Anh cần tôi giúp gì à?”

“Ừm... Cứ coi như tôi cần cô giúp đi.” Uy Gia đặt cốc trà xuống bàn, hỏi thẳng: “Cô có biết Ngũ Kiến Phàm không?”

Giản Nhu gật đầu. Tuy ít khi theo dõi tin tức nhưng cô cũng từng nghe qua cái tên này. Ngũ Kiến Phàm là nhân vật huyền thoại trong giới IT. Các trò chơi online do anh ta thiết kế rất được ưa chuộng. Ngoài ra, anh ta bỏ học vào năm thứ hai đại học, ra ngoài làm kinh doanh. Với số vốn đầu tư ban đầu chỉ có ba triệu, nhưng dựa vào bộ não thiên tài, chỉ trong ba năm, công ty của anh ta đã trở thành đàn anh trong lĩnh vực giải trí và truyền thông.

“Ngũ Kiến Phàm muốn mời cô ăn cơm.” Uy Gia nói.

Giản Nhu giật mình. “Hả?”

“Chuyện là thế này. Hôm nay, cậu ta hẹn mấy người bạn ăn cơm, muốn mời cô tham dự để điều tiết không khí. Về thù lao, cậu ta nói sẽ trả theo mức giá của ngôi sao hạng nhất.”

Là bảo cô đi tiếp khách sao? Đặt chân vào làng giải trí khá lâu, Giản Nhu tất nhiên từng nghe nói đến những buổi “tiệc tùng” kiểu này. Nghe nói không ít ngôi sao nữ từ những buổi tiệc tùng như vậy bắt đầu sa đọa, rơi xuống vực sâu hồng trần.

Nhận ra vẻ sợ hãi trên gương mặt cô, Uy Gia giải thích: “Cô yên tâm đi. Đây chỉ là bữa cơm bình thường, không phải như cô nghĩ đâu. Khách cũng toàn là những người có thân phận.”

“Này Gia! E rằng tôi không thích hợp với những buổi xã giao thế này. Anh có thể bảo người khác không?”

“Người khác không được. Ngũ Kiến Phàm chỉ đích danh cô. Nếu không phải cậu ta bảo cô đi, một cơ hội tốt như vậy, còn lâu mới đến lượt cô.”

“Tại sao anh ta lại chỉ định tôi?”

“Có lẽ bởi vì gần đây danh tiếng của cô tăng cao. Tiểu Nhu! Thời gian tôi làm quản lý của cô cũng không phải là ngắn, tôi hiểu tính cô. Cô không giống những phụ nữ khác. Ngay cả Nhạc Tổng cô còn không để ý, đạo diễn Nhật Bản cô còn dám dâm... Vì vậy không ít người hẹn “gặp” cô nhưng tôi đều giúp cô từ chối. Nhưng Ngũ Kiến Phàm không phải nhân vật tầm thường, công ty chúng ta đang muốn hợp tác với cậu ta làm một trang truyền thông trên mạng. Ngộ nhớ vì cô mà hỏng cả kế hoạch lớn của công ty, liệu cô có gánh nổi hậu quả không?”

Trách nhiệm nặng nề đè xuống, Giản Nhu bỗng cảm thấy đôi vai như chịu sức nặng ngàn cân. “Nói như vậy, tôi không đi không được sao?”

“Trừ khi cô không muốn hoạt động trong làng giải trí nữa.”

Giản Nhu đương nhiên vẫn muốn “ăn cơm” nghệ thuật. Bị Nhạc Khải Phi “đóng băng” một lần, cô đã cảm nhận một cách sâu sắc, hoàn cảnh đó “lạnh” đến mức nào. Bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội trở mình, cô không muốn thử lần thứ hai.

“Có thật là chỉ ăn cơm, không còn trò gì khác đấy chứ?” Giản Nhu hỏi lại một lần cho chắc chắn.

“Đúng là chỉ ăn cơm và uống chút rượu thôi, không có yêu cầu gì khác.” Thấy Giản Nhu vẫn còn do dự, Uy Gia nói: “Hay là vậy đi, cô cứ đi ứng phó một lúc. Tôi sẽ kiếm cơ giúp cô thoát thân.”

“Được rồi. Tôi chỉ ăn cơm thôi đấy!”

Uy Gia lập tức kéo tay cô. “Chúng ta mau đi thôi!”

“Đi đâu cơ? Chúng ta đi ăn cơm ngay bây giờ à?” Giản Nhu thắc mắc.

“Tôi đã nhờ một chuyên gia trang điểm nổi tiếng. Bây giờ tôi đưa cô đi trang điểm.”

Chuyên gia trang điểm cho Giản Nhu theo tiêu chuẩn ngôi sao bước trên thảm đỏ. Gương mặt được trang điểm tinh tế, những lọn tóc xõa xuống lưng. Thêm vào đó là bộ váy không tay màu da gọi cảm, kiểu mới nhất của một nhãn hiệu Hàn Quốc, khiến đường cong cơ thể cô ẩn hiện, vô cùng quyết rũ.

Quả nhiên không hổ danh là kiệt tác của chuyên gia có tiếng, mọi nét đẹp tiềm ẩn của Giản Nhu đã được tôn lên triệt để, ngay cả Uy Gia cũng phải “chật chịt” tán thưởng.

Bốn giờ chiều, một chiếc xe sang trọng đến đón Giản Nhu, đưa cô tới một nhà hàng tư nhân cao cấp ở gần Tây Đơn. Nơi này từng tiếp đón vô số nguyên thủ và nhân vật danh tiếng lẫy lừng, đủ thấy đẳng cấp đến mức nào. Lần đầu tiên đặt chân vào nhà hàng nổi tiếng của Bắc Kinh, Giản Nhu còn tưởng mình vừa xuyên không đến thế giới xa xưa. Bên trong là một khu tứ hợp viện cổ kính và yên tĩnh, toát ra vẻ trang nhã và tôn quý, có kiến trúc như vương phủ đời Thanh. Thảo nào phí hội viên của nhà hàng này cao khủng khiếp như vậy, đúng là tiền nào của nấy.

Giản Nhu vừa đi qua ao sen, một người đàn ông trẻ tuổi bước tới nghênh đón. Anh ta hơi cúi người, lịch sự giới thiệu. “Xin chào Giản tiểu thư! Tôi là Ngũ Kiến Phàm, rất vui được gặp cô.”

Giản Nhu nhẹ nhàng bắt tay anh ta. “Ngũ Tổng, nghe danh anh đã lâu.”

Trước kia cô cứ tưởng mấy anh chàng nhà giàu đều chơi bởi và trắng hoa như Nhạc Khải Phi. Nhưng sau Diệp Chính Thần, lại được gặp một người đàn ông trẻ trung, diện mạo sáng sủa, lịch sự, khiêm nhường như Ngũ Kiến Phàm, cô mới biết suy nghĩ của mình hết sức thiếu căn.

Ngũ Kiến Phàm đích thân dẫn Giản Nhu vào phòng VIP. Trong phòng đã có bốn, năm người cả nam lẫn nữ. Tuy không quen biết nhưng cô cũng nhìn ra họ không phải là người bình thường.

Ngũ Kiến Phàm giới thiệu một lượt rồi mời Giản Nhu ngồi vào chỗ bên cạnh vị trí đầu tiên. Cách cô hai chiếc ghế trống là một cô gái có phong thái quý phái. Nếu Giản Nhu nhớ không nhầm, tên cô ta là Dụ Nhân. Chẳng hiểu tại sao cô không thích Dụ Nhân. Có lẽ vì lúc Ngũ Kiến Phàm giới thiệu, cô ta tỏ ra lạnh nhạt với cô, hoặc do từ người cô ta toát ra vẻ lạnh lùng, xa cách. Chỉ trong mấy phút mà Dụ Nhân liên tục cúi xuống xem đồng hồ, tâm trạng rất không tập trung.

“Em sốt ruột rồi à?” Ngũ Kiến Phàm nở nụ cười đầy thâm ý. “Diệp thiếu vừa gọi điện. Máy bay bị trễ giờ nên cậu ấy vừa mới đón được người, bây giờ đang ở trên đường cao tốc sân bay.”

“Diệp thiếu đích thân đi đón ư?” Anh chàng họ Lý ngồi bên cạnh Ngũ Kiến Phàm lên tiếng hỏi. “Ai mà quan trọng thế?”

“Anh Vĩ chứ còn ai vào đây nữa!” Một người đáp.

Nghe cách xưng hô quen thuộc này, trái tim Giản Nhu đập nhanh một nhịp. Cô bất giác nhớ tới Trịnh Vĩ. Thời khắc này, chắc anh đã ở cùng một thành phố với cô, có thể cách cô không xa lắm. Không biết tối nay anh ăn cơm với bạn đến mấy giờ. Ngộ nhỡ anh về sớm, không thấy cô, nhất định sẽ hỏi cô đi đâu. Cô nên trả lời thế nào đây?

Nói là ăn cơm và uống rượu với đàn ông? Không biết anh sẽ nghĩ gì. Nói dối công ty có hoạt động? Cô lại không muốn, bởi vì anh rất tin tưởng cô...

Trong lúc nghĩ ngợi lung tung, Giản Nhu vẫn lơ mơ nghe thấy cuộc trò chuyện của mấy người đàn ông.

“Anh Vĩ cũng đến sao? Đến nửa năm nay em không gặp anh ấy rồi. Lần nào hẹn ra ngoài chơi anh ấy cũng nói không rảnh.” Anh chàng họ Lý lên tiếng.

Người ở phía đối diện nở nụ cười mờ ám. “Cậu không xem hôm nay Ngũ Tổng mời ai à? Anh Vĩ có thể không đến sao?”

Ngũ Kiến Phàm tiếp lời: “Các cậu cứ làm như anh ấy trọng sắc khinh bạn không bằng. Tôi chỉ nói hôm nay có món quà bí mật chứ không tiết lộ tặng thứ gì.”

“Món quà bí mật ư? À...” Mọi người đều cười. Giản Nhu bỗng cảm thấy vô cùng bất an. Nếu “món quà bí mật” mà bọn họ nhắc tới là cô, vậy thì tối nay rất có thể cô sẽ gặp phiền phức.

Cô cúi đầu uống trà, im lặng lắng nghe. Anh chàng họ Lý lại lên tiếng: “Lâu lắm chúng ta không chơi rồi, tay em ngứa ngáy chết đi được. Tối nay chúng ta tới biệt thự của anh Vĩ chơi thâu đêm đi! Không thắng anh ấy một lần, em ngủ không ngon giấc.”

“Chơi thâu đêm? Cậu cho rằng tối nay anh ấy rảnh rồi sao?”

“À...”

Tuy không thể hiểu bọn họ đang nói chuyện gì nhưng Giản Nhu có thể đoán ra người sắp xuất hiện là một nhân vật quan trọng. Nếu không, Ngũ Kiến Phàm cũng chẳng cố tình bỏ ra một khoản tiền lớn mời cô đến đây để lấy lòng anh ta. Cô bất giác có chút hiếu kỳ về đối phương.

Mọi người nhẩn nại chờ đợi tầm nửa tiếng đồng hồ, ngoài cửa cuối cùng cũng có động tĩnh. Sau vài tiếng gõ nhẹ nhẹ, cánh cửa từ từ mở ra. Cô nhân viên cao ráo dẫn khách đi vào phòng. Ngũ Kiến Phàm lập tức đứng dậy nghênh đón.

Giản Nhu đưa mắt về phía cửa, lập tức nhận ra người đàn ông vừa đi vào là Diệp Chính Thần, bạn thân của Trịnh Vĩ. Cô hơi nhúm mày, Trịnh Vĩ nói tối nay ăn cơm với Diệp Chính Thần. Sao anh ta lại...

Sau đó một dáng người vô cùng quen thuộc xuất hiện trong tầm nhìn của Giản Nhu. Đầu óc cô như nổ tung. Tiếng cười của Trịnh Vĩ vang lên bên tai. “Chẳng phải cậu nói có món quà bí mật sao? Món quà ở...” Anh lập tức im lặng khi nhìn thấy Giản Nhu.

Trong giây phút trầm mặc ngẩn ngui, Giản Nhu thấy vẻ mặt anh thể hiện sự kinh ngạc, sau đó là mừng rỡ. Nhưng tựa hồ nghĩ ra điều gì, thần sắc của anh đóng băng trong giây lát. Cô không nhìn thấy vẻ mặt của mình nhưng cũng có thể đoán ra nó biến đổi không ngừng. Bởi vì vừa trông thấy Trịnh Vĩ, cô cũng rất ngạc nhiên và vui mừng, tựa như tình cờ gặp được người mình tin tưởng trong lúc cô đơn và bất lực, chỉ hận không thể lập tức lao vào lòng anh, nhưng giây tiếp theo, chợt nhớ đến cuộc trò chuyện của Ngũ Kiến Phàm và bạn bè anh ta, cô đột nhiên cảm thấy người đàn ông trước mặt trở nên xa lạ. Anh không còn là cậu thiếu niên đi xe đạp chở cô về nhà, cũng không phải là Trịnh Vĩ đưa cô tới một khách sạn rẻ tiền để xem Titanic. Người đàn ông trước mặt cô sáng chói như vì tinh tú trên bầu trời, thuộc về thế giới mà cô không thể với tới.

Sau đó Giản Nhu lại nghĩ đến nguyên nhân mình xuất hiện ở nơi này. Công ty quản lý nhận của Ngũ Kiến Phàm “tiền ăn cơm” lên đến sáu chữ số để anh ta biến cô thành món quà bí mật tặng Trịnh Vĩ. Bởi vì điều này, cô và thế giới của anh như càng cách xa, còn xa hơn cả gái điếm và khách làng chơi.

Bầu không khí ngưng tụ và sự thay đổi nét mặt của Trịnh Vĩ không lọt qua con mắt tinh tường của Ngũ Kiến Phàm. Anh hết nhìn mọi người bằng ánh mắt mù mờ rồi quay sang Diệp Chính Thần.

Là người duy nhất biết rõ nội tình, Diệp Chính Thần ghé sát tai Ngũ Kiến Phàm, nói nhỏ: “Món quà bí mật của cậu quá sáng tạo, chắc chắn anh Vĩ sẽ ghi nhớ cả đời.”

“Ý cậu là gì vậy?”

“Tôi quên không nói với cậu...” Diệp Chính Thần đưa mắt về phía Giản Nhu. “Anh Vĩ đã giải quyết xong rồi.”

Ngũ Kiến Phàm liền ý thức được mình đã phạm sai lầm không nhỏ. “Không phải vậy chứ? Sao cậu không nói sớm với tôi?”

“Tôi cũng vừa mới biết vào tháng trước. Tôi định hôm nay gặp nhau sẽ tiết lộ với mọi người.” Diệp Chính Thần cười cười, vẻ mặt như đang xem trò vui. “Tôi còn quên không nói với cậu một chuyện. Anh Vĩ chưa

kể với Giản Nhu về gia thế của anh ấy. Cô bé này rất có thành kiến với loại người như chúng ta. Chắc cô ấy sẽ cho rằng anh Vĩ chỉ là nhất thời hứng thú, tùy tiện chơi bời mà thôi.”

“Lẽ nào... không phải sao?” Ngũ Kiến Phàm hỏi.

Diệp Chính Thần ngẫm nghĩ. “Hình như không phải đâu.”

Giản Nhu không nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người đàn ông nhưng qua ánh mắt và nụ cười của bọn họ, cô cũng nhận ra một điều. Trong màn kịch tối nay, cuối cùng cô có thể làm nữ chính một lần. Nhưng cô không biết tình tiết sẽ phát triển theo hướng phim của Quỳnh Dao, phim thần tượng hay phim hài. Điều duy nhất mà cô biết là từ trước đến nay, câu chuyện tình phong lưu giữa công tử nhà giàu và những ngôi sao nữ suy cho cùng chỉ là một màn biểu diễn, đem chuyện tình yêu để mua vui cho thiên hạ, dùng thân thể để đổi lấy cơ hội và tiền bạc, dùng nước mắt để đổi lấy sự chú ý mà thôi.

Giản Nhu bỗng có chút hận Trịnh Vĩ, hận anh không phải là người đàn ông bình thường, hai bàn tay trắng nhưng có thể sưởi ấm trái tim cô, trao cho cô tất cả.

Trịnh Vĩ lạnh lùng ngồi xuống cạnh Giản Nhu. Diệp Chính Thần không có sự lựa chọn nào khác, đành ngồi xuống chiếc ghế trống còn lại, vẻ mặt tỏ ra không hài lòng với sự sắp xếp này.

Ngũ Kiến Phàm vội vàng điều tiết bầu không khí: “Hai người để chúng tôi đợi nửa tiếng đồng hồ. Bắt chúng tôi đợi không sao, nhưng còn người đẹp ở đây... Theo quy tắc, phạt mỗi người một chai trước.”

“Là tôi chậm trễ, tôi xin chịu phạt.” Trịnh Vĩ cầm chai bia trên bàn, tu một hơi cạn sạch. Sau đó anh lại lấy chai của Diệp Chính Thần, uống thay anh ta.

Diệp Chính Thần nửa cười nửa không. “Anh không thể để lại một chút cho em à? Em cũng đang khát đây.”

Anh ta vừa dứt lời, lập tức có người rót bia vào cốc. Sau đó mọi người cùng nâng cốc. Bầu không khí trở nên thoải mái hơn. Tuy nhiên Trịnh Vĩ và Giản Nhu vẫn không nói với nhau một lời.

Giản Nhu cũng uống mấy cốc bia, hai má ửng hồng. Cô liếc nhìn gương mặt nhìn nghiêng của Trịnh Vĩ. Trước kia cô luôn cảm thấy anh rất đẹp trai, có phong vị riêng và có nội hàm. Bây giờ ngẫm lại mới thấy phong vị riêng đó gọi là khí thế, là thứ mà một người đàn ông xuất thân vinh hiển mới có. Cô nên sớm phát hiện ra điều này mới phải. Giản Nhu nở nụ cười tự giễu, cầm cốc bia uống một ngụm, trong miệng chỉ có vị đắng chát và lạnh lẽo.

Trịnh Vĩ lập tức giật lấy cốc bia trong tay cô, đặt xuống bàn, nói với cô câu đầu tiên của buổi tối hôm nay: “Đừng uống nữa! Em say rồi.”

“Em chưa say.”

“Em đã nói sẽ ở nhà đợi anh.”

“Công ty sắp xếp, em chẳng còn cách nào khác.” Nếu có thể, cô cũng không muốn đến nơi này, không muốn đối diện với anh với thân phận như vậy.

Trịnh Vĩ cup mắt, liếc nhìn bộ ngực mời gọi rồi lại di chuyển lên gương mặt được trang điểm quyến rũ của Giản Nhu. “Em thường ăn vận kiểu này để tham dự những bữa tiệc xã giao hay sao?”

Nhận ra giọng điệu coi thường của anh, Giản Nhu thấy lòng nhói đau. Cô lạnh lùng đáp: “Chắc chắn không nhiều bằng loại công tử các anh.”

Bầu không khí rơi xuống không độ trong giây lát, còn thoang thoảng mùi thuốc súng. Trịnh Vĩ muốn xoa dịu tình hình căng thẳng nên nắm lấy ngón tay cô. Giản Nhu lập tức rút tay về. “Xin lỗi! Tôi chỉ uống rượu cùng, không cung cấp dịch vụ khác.”

“Đã đến đây rồi thì có những chuyện không phải do em quyết định.” Nói xong, anh lập tức túm lấy tay rồi đỡ gáy cô, cúi xuống hôn cô ngấu nghiến.

Giản Nhu ra sức đẩy anh, đánh anh, thậm chí còn cắn mạnh vào môi anh nhưng Trịnh Vĩ vẫn không buông tha. Cô biết, anh muốn dùng nụ hôn mang tính chất cưỡng ép và tàn sát này để nói với cô, thể nào gọi là

“cá lớn nuốt cá bé”, thế nào gọi là “thân bất do kỷ [1]”. Nếu người đàn ông của buổi tối hôm nay không phải là anh, kết quả sẽ ra sao? Cô thật sự không dám nghĩ tiếp...

[1] Thân bất do kỷ: không làm chủ được thân thể của mình.

Kết thúc nụ hôn hoang dại, Trịnh Vĩ lau vết máu ở khóe miệng, mỉm cười với đám đông chưa hết kinh ngạc. “Thật ngại quá! Tôi không thể kiềm chế tình cảm.”

“Wow...” Anh chàng họ Lý tuy không hiểu tình hình nhưng vẫn tỏ ra tâm lý. “Có cần dẹp hiện trường không anh?”

Trịnh Vĩ đáp ngắn gọn: “Tôi không vội.”

Tuy anh nói không vội nhưng Giản Nhu nhanh chóng phát hiện bầu không khí giữa anh và cô bỗng chuyển từ băng tuyết sang dầu sôi lửa bỏng. Bàn tay anh ngày càng không yên phận, hết vuốt tóc lại sờ tay cô, thỉnh thoảng anh còn vuốt ve đùi cô.

Xem ra Trịnh Vĩ muốn cô ghi nhớ một điều: Thời buổi này đã ra ngoài “bán” thì không có quy tắc chỉ bán nghệ không bán thân.

Bữa ăn sắp kết thúc, Uy Gia gọi điện, hỏi Giản Nhu có thể ứng phó được không, có cần anh ta giúp thoát thân không? Lúc này, Trịnh Vĩ đang ôm vai cô trò chuyện với người bên cạnh nên không bỏ sót một lời của Uy Gia.

Anh chàng họ Lý lên tiếng: “Anh Vĩ, rượu cũng uống tương đối rồi, hay là tới biệt thự của anh làm vài ván đi!”

Ngũ Kiến Phàm tiếp lời: “Lâu lắm không cống tiền cho anh nên cậu ta ngứa ngáy chân tay ấy mà.”

“Được thôi!” Trịnh Vĩ cúi đầu nói với Giản Nhu: “Em cùng đi nhé!”

“Em...”

“Đừng nói với anh người quản lý tìm em có việc. Anh ta dám không nể mặt Ngũ Tổng sao?”

Giản Nhu liếc nhìn màn hình điện thoại, lặng lẽ cúp máy rồi gửi một tin nhắn: “Không sao. Tôi có thể ứng phó.”

Uy Gia nhắn lại: “Tôi đã chuyển tiền vào tài khoản của cô rồi.”

Giản Nhu nở nụ cười tự giễu. Trịnh Vĩ nhìn chằm chằm di động của cô, nhếch miệng: “Đối với em, tiền quan trọng đến thế sao?”

Trong lòng có chút buồn bực, cô rất muốn nói với anh: Phụ nữ muốn cảm giác an toàn hơn, mà đồng tiền là thứ duy trì cảm giác an toàn tốt nhất. Phụ nữ gốc gác nghèo mới tìm cảm giác đó ở người đàn ông, lời hứa của đàn ông là thiếu an toàn nhất.

Ngoài miệng, cô đáp: “Không quan trọng bằng anh.”

Về mặt Trịnh Vĩ trở nên ôn hòa trong giây lát.

Ngôi biệt thự của Trịnh Vĩ cách nhà hàng không xa. Chiếc xe lao nhanh trong đêm tối, chẳng bao lâu sau dừng lại trước một ngôi biệt thự sang trọng.

Khi bọn họ đi vào nhà, người giúp việc đã bật đèn sáng trưng. Bàn mặt chược đã được chuyển vào phòng khách. Đồ ăn nhẹ, hoa quả, thuốc lá và trà nước cũng đã được chuẩn bị đầy đủ. Có thể thấy người giúp việc đã nắm rõ thói quen của bọn họ.

Mấy người đàn ông nhanh chóng lao vào cuộc chơi. Phòng khách mù mịt khói thuốc, Giản Nhu không chịu nổi nên một mình đi ra ngoài ban công hít thở không khí trong lành.

Sống ở Bắc Kinh bao nhiêu năm vậy mà cô không hề hay biết có một nơi vắng vẻ, yên tĩnh đến thế. Cũng giống như quen biết Trịnh Vĩ nhiều năm, cô không biết anh có một ngôi nhà xa hoa như vậy.

Cửa ban công mở ra, Trịnh Vĩ cầm cốc trà đi đến bên cô. Giản Nhu cúi xuống uống một ngụm, trà có mùi thơm dịu dịu, vị ngọt nồng đậm, khác hẳn loại trà gói ở nhà cô. Đúng là đã làm khó anh khi phải hạ thấp khẩu vị của mình.

“Anh không có ý lừa em... Là em chưa bao giờ hỏi về gia thế của anh...” Trịnh Vĩ lên tiếng.

Giản Nhu cười cười. “Đúng vậy. Thấy anh đi chiếc xe đạp cũ đón em tan học, em nên hỏi: Bố anh làm lãnh đạo ở cơ quan nào? Tài sản đứng tên anh có bao nhiêu? Anh sống trong ngôi nhà rộng mấy trăm mét vuông?” Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Anh có nhiều tiền như vậy, nói chuyện tình cảm với em không mệt sao? Cứ trực tiếp lấy tiền bao em có phải đỡ rách việc hơn không?”

“Nếu có thể, ai muốn tự chuốc lấy phiền phức chứ?” Trịnh Vĩ ôm cô từ phía sau. “Anh biết em là người bao nhiêu tiền cũng không mua nổi.”

Giản Nhu không có sức lực, cũng chẳng muốn rời khỏi vòng tay người đàn ông này. Biết rõ với thân phận hiện tại, lời hứa của anh rất khó có thể thực hiện nhưng cô vẫn không có cách nào thuyết phục bản thân từ bỏ.

Cô tựa vào người anh. “Trịnh Vĩ, người như em, liệu anh có thể bỏ qua không? Dù anh chấp nhận, liệu bố mẹ anh có đồng ý không? Nếu không thể, xin anh đừng hứa với em... Em không kiên cường như anh tưởng đâu. Em sẽ không chịu đựng nổi...”

Trịnh Vĩ ôm cô thật chặt. “Anh từng hứa sẽ chịu trách nhiệm với em cả đời. Anh nhất định sẽ làm được.”

Giản Nhu gạt đầu. Bất kể tương lai phải đối mặt với khó khăn gì, cô cũng không hối hận vì đã lựa chọn người đàn ông này.

Có tiếng gõ cửa nhẹ ở phía sau. Giản Nhu quay đầu, thấy một người phụ nữ ngoài năm mươi có gương mặt hiền từ đang bê bát mì bốc khói nghi ngút đứng ngoài cửa, mỉm cười với bọn họ.

Trịnh Vĩ mở cửa, cầm bát mì đưa đến trước mặt cô. “Vừa rồi em chỉ uống rượu mà chưa ăn gì. Em ăn một chút đi, không lát nữa dạ dày lại đau bây giờ.”

Giản Nhu nhận bát mì nóng hổi, sống mũi cay cay. Cho dù chuyện tình của cô và anh sau này không có kết quả, cô cũng không bao giờ hối hận.

Ăn xong, Trịnh Vĩ dẫn Giản Nhu lên phòng ngủ. Dưới ánh đèn dịu dịu, anh giúp cô cởi quần áo. Cô không phản kháng cũng chẳng ngênghê hợp mà lặng lẽ quan sát xung quanh. Phòng ngủ này còn rộng hơn căn hộ của cô, được thiết kế theo phong cách châu Âu tinh tế. Giản Nhu có cảm giác không chân thực, tựa như đây chỉ là một giấc mộng đẹp mà thôi.

Cô bị anh đẩy xuống giường. Chiếc giường vô cùng mềm mại, nằm trên đó có cảm giác bồng bênh. Giản Nhu túm lấy cánh tay anh như sợ không cẩn thận sẽ bị rơi tự do trong không trung. Phát hiện người cô cứng đờ, Trịnh Vĩ liền dừng động tác. “Em không quen với nơi này phải không?”

Cô đúng là không quen với sự xa hoa ở đây.

“Thật ra anh cũng không quen. Anh vẫn thích nhà em hơn, đặc biệt là chiếc giường của em. Lần đầu tiên nhìn thấy, anh đã muốn ngủ ở đó. Đáng tiếc cho đến bây giờ anh vẫn chưa có cơ hội.” Trịnh Vĩ nói.

Giản Nhu bị anh chọc cười. Người đàn ông trước mặt lại trở nên chân thực. Anh vẫn là Trịnh Vĩ dám cương hờn cô giữa chốn đông người hôm nào.

Thấy cô có ý không muốn, anh cũng chẳng miễn cưỡng. Anh kéo chăn đắp lên người cô, điều chỉnh đèn tối đi rồi hôn lên trán cô. “Bây giờ muộn rồi, chắc em cũng đã mệt. Em cứ ngủ trước đi!”

Thấy anh chuẩn bị rời đi, Giản Nhu liền kéo tay anh. “Trịnh Vĩ!”

“Sao thế?”

Cô liền ngồi dậy ôm anh. “Em rất nhớ anh!”

“Em đừng quyến rũ anh... Anh không chịu nổi đâu.”

“Em đâu có quyến rũ anh... Quyến rũ là phải thế này...” Giản Nhu cởi cúc áo của anh, hôn một đường từ cổ xuống ngực. Cho tới khi không chịu nổi tiết tấu chậm chạp của cô, Trịnh Vĩ liền đè cô xuống giường, mang đến cho cô từng đợt sóng long trời lở đất theo nhịp điệu quen thuộc của anh.

Kết thúc cuộc “tiểu biệt thắng tân hôn”, Giản Nhu nằm trong lòng Trịnh Vĩ, toàn thân mệt mỏi nhưng tâm trạng vô cùng hạnh phúc. Tối qua mất ngủ, hôm nay uống không ít rượu, lại vận động kịch liệt nên cô nhanh chóng thiếp đi.

Đến khi Giản Nhu ngủ say, Trịnh Vĩ mới nhẹ nhàng bỏ tay ra khỏi người cô, mặc quần áo, đi xuống tầng dưới. Ở phòng khách, mọi người vẫn đang sát phạt nhau quanh bàn tiệc. Nhìn thấy Trịnh Vĩ, người đàn ông họ Phó lập tức đứng lên, nhường chỗ cho anh.

Diệp Chính Thần liếc nhìn gương mặt tươi tỉnh của Trịnh Vĩ. “Giải quyết xong rồi à?”

“Còn phải hỏi sao?”

“Lâu thế! Bọn em chơi được bốn ván rồi. Em còn cá cược với mọi người, trong vòng mười phút đổ lại, anh nhất định sẽ giải quyết xong.”

Trịnh Vĩ cầm tách trà, uống một ngụm. “Thế mà gọi là lâu à? Tôi đã “tốc chiến tốc thắng” rồi đấy!”

“Chiến rồi ư?” Diệp Chính Thần nhảy bèn nắm bắt từ quan trọng. “Thảo nào lâu thế!”

Anh chàng họ Lý lên tiếng: “Đã không anh? Trước kia xem trên ti vi chỉ thấy cô ấy khá xinh, thân hình hoàn hảo, không ngờ ngoài đời còn xinh hơn, làn da mịn mơn như có thể nắm ra nước ấy, sờ vào chắc đã lắm...”

Chưa nói hết câu, anh ta liền bị Trịnh Vĩ đập mạnh một cái. Anh ta hét lên một tiếng: “A! Sao anh lại đá em?”

Trịnh Vĩ nghiêng răng: “Vợ tôi mà cậu cũng dám tư tưởng, còn ở ngay trước mặt tôi nữa...”

“Vợ anh ư? Anh thật lòng đấy à?”

“Cậu không nhận ra sao?”

Nghe giọng nói lạnh lẽo của Trịnh Vĩ, anh chàng họ Lý gật đầu. “Bây giờ em nhận ra rồi.”

Ván tiệc đến sáng mới kết thúc. Lần đầu tiên trong đời Trịnh Vĩ bị thua. Anh chàng họ Lý hớn hờ ra về. Diệp Chính Thần lười không đi, nói với Trịnh Vĩ: “Em lên tầng trên ngủ.”

“Nhớ vào phòng dành cho khách.” Trịnh Vĩ không quên nhắc nhở anh ta.

“Dù anh bảo em ngủ ở phòng anh, em cũng không thèm.”

Dõi mắt theo Diệp Chính Thần cho tới khi anh ta rẽ vào phòng bên cạnh, Trịnh Vĩ mới yên tâm cúi đầu xem tập giấy tờ Ngũ Kiến Phàm vừa đưa ình.

“Đây là báo cáo đánh giá công ty. Anh hãy xem đi!”

Anh đọc lướt qua rồi trả lại Ngũ Kiến Phàm. “Cậu cũng biết tôi không hiểu mấy thứ này. Cậu có thể cho tôi số liệu đơn giản một chút, tốt nhất chỉ cần ghi tôi chiếm bao nhiêu phần trăm cổ phần, trị giá bao nhiêu tiền là được.”

“Với tư cách một nhà đầu tư, anh không thể chuyên nghiệp hơn được sao?”

“À, đúng rồi! Nghe nói cậu chuẩn bị hợp tác với công ty truyền thông Thế kỷ đấy à?”

“Ừm!” Ngũ Kiến Phàm cảm thấy có chút an ủi khi Trịnh Vĩ tỏ ra quan tâm đến dự án của công ty.

“Nói vậy thì chắc cậu quen biết lãnh đạo cấp cao của công ty đó?”

“Ừm!” Ngũ Kiến Phàm chợt hiểu ra vấn đề. “Không phải anh muốn tôi đánh tiếng với bọn họ để họ chiếu cố đến vợ anh đấy chứ?”

Trịnh Vĩ đáp: “Cũng không cần chiếu cố. Cậu chỉ cần nói với họ đừng để cô ấy tham gia tiệc tùng xã giao là được.”

“Anh không muốn cô ấy nổi tiếng sao?”

“Một khi nổi tiếng, cô ấy dễ chìm đắm trong danh lợi. Nơi lắm thị phi như làng giải trí, tôi hy vọng cô ấy sớm nhìn thấu rồi tránh càng xa càng tốt.”

“Xem ra anh đúng là thật lòng, còn bắt đầu lên kế hoạch cho tương lai của cô ấy.”

Trịnh Vĩ không phủ nhận. Anh đã hứa chịu trách nhiệm với cô cả đời, vậy thì anh cũng phải dự tính chuyện tương lai của hai người.

Thật ra, trước đây anh không bận tâm chuyện cô làm nghề gì, đi theo con đường nào, nhưng ông già có tư tưởng phong kiến cổ hủ ở nhà nghe nói anh yêu nữ diễn viên thì lập tức đập bàn bắt anh cắt đứt quan hệ, còn nói làng giải trí bất nháo, chẳng có đứa con gái nào trong sạch.

Tuy sự kiện xảy ra ở Nhật Bản khiến ông già ít nhiều thay đổi cách nhìn về Giản Nhu nhưng ông vẫn không đồng ý để một “con hát” bôi nhọ gia phong nhà họ Trịnh.

Anh không định nói cho Giản Nhu biết những chuyện này. Cô đã cảm thấy bất an khi biết thân phận của anh, bây giờ mà biết người nhà của anh cực lực phản đối, cô sẽ càng thiếu cảm giác an toàn. Những trở ngại to lớn này nên do người đàn ông gánh vác.

10. Chương 10: Duyên Diệt

Kể từ hôm qua đêm ở ngôi biệt thự, Trịnh Vĩ không đưa Giản Nhu đến đó lần nào nữa. Vào dịp cuối tuần được nghỉ, anh đều tới nhà cô, cùng cô ăn bữa cơm đạm bạc để giảm cân, cùng cô xem phim truyền hình thần tượng, cùng cô uống loại trà gói kém chất lượng.

Một hôm, Trịnh Vĩ hỏi Giản Nhu có muốn gặp bố mẹ anh không. Cô ngẫm nghĩ hồi lâu rồi khẽ đáp: “Em vẫn chưa chuẩn bị tinh thần, để tính sau đi.”

Kể từ lúc đó, anh không bao giờ nhắc đến người nhà, còn cô cũng chẳng đả động. Cô luôn cho rằng người cô yêu là Trịnh Vĩ, chẳng liên quan đến bố mẹ anh. Sau này, Giản Nhu mới phát hiện mình đã hoàn toàn sai lầm.

Ba tháng sau, bộ phim điện ảnh Cuộc đời đen tối được đề cử nhiều giải thưởng ở Liên hoan phim Tokyo. Cũng không rõ diễn xuất của Giản Nhu được ban giám khảo công nhận hay sự kiện bạo lực để lại ấn tượng sâu sắc với bọn họ, chỉ biết cô có tên trong danh sách đề cử giải Diễn viên mới xuất sắc. Dù cuối cùng không nhận được giải thưởng này nhưng thông tin về cô lại một lần nữa tràn ngập trên các trang báo giải trí.

Theo đà danh tiếng ngày càng tăng cao, lời mời đóng phim và quảng cáo cũng đến tới tấp. Giản Nhu thường xuyên theo đoàn làm phim đi khắp nơi nên cơ hội gặp Trịnh Vĩ ngày càng hiếm hoi. Để chiều theo lịch trình của cô, hễ đến ngày nghỉ là Trịnh Vĩ liền tới nơi cô đóng phim, dõi theo cô từ xa. Còn Giản Nhu chỉ có thể nhân lúc không ai để ý, lén trò chuyện với anh vài câu.

Khi cô thấy áy náy, nói lời xin lỗi, anh đều mỉm cười, nói: “Không sao! Ngày tháng còn dài.”

Một lần, Giản Nhu tới thành phố S quay phim tuyên truyền. Trịnh Vĩ liền xin nghỉ để đến gặp cô. Nhưng hôm đó lịch trình của cô kín mít. Đến lúc cô bớt chút thời gian đến khách sạn tìm anh, anh đã quay về trường, chỉ để lại một cuốn tạp chí giải trí.

Không cần mở ra, cô cũng biết bên trong đăng tin đồn tình cảm giữa cô và nam diễn viên chính của bộ phim mới, có cả ảnh kèm theo. Hai chữ “giải trí” trên trang bìa như mũi kim đâm vào trái tim cô. Cô xé nát quyển tạp chí nhưng không thể xé bỏ sự giả dối của cái ngành này. Cô lập tức gọi điện cho Trịnh Vĩ, muốn giải thích với anh. Điện thoại có tín hiệu nhưng không ai bắt máy.

Nghe từng hồi chuông kéo dài, Giản Nhu không thể kiềm chế, bật khóc thành tiếng. Cô vừa thấy tủi thân vừa mệt mỏi, nhiều hơn là cảm giác xót xa, thương xót người đàn ông yêu cô, vì cô mà phải gánh chịu tất

cả. Giản Nhu đang khóc thì điện thoại đổ chuông. Cô vội lau nước mắt, cầm di động. Lần này là mẹ cô gọi, hỏi xem có phải cô yêu nam diễn viên đó không.

Giản Nhu cố gắng kiềm chế tiếng nấc nghẹn nhưng bà Giản vẫn nhận ra điều bất thường. Bà liền truy vấn: “Nhu Nhu! Con không sao đấy chứ? Đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Mẹ! Con không muốn làm diễn viên nước! Cứ tiếp tục như vậy, kiểu gì con cũng sẽ mất anh ấy.”

“Con yêu cậu nam diễn viên kia thật sao?”

Giản Nhu ra sức lắc đầu. “Không phải đâu ạ! Đó chỉ là chiêu tuyên truyền phim mới mà thôi. Con và anh ta ở bên ngoài chẳng nói với nhau mấy câu. Con yêu người khác. Con muốn ở bên anh ấy, con không muốn mất anh ấy!”

“Được! Được!” Bà Giản cất giọng dịu dàng. “Con thích thì hãy ở bên cậu ấy, giải thích rõ với cậu ấy về tin đồn, đừng để cậu ấy đau lòng. Từ xưa đến nay mẹ không thích con gia nhập làng giải trí. Ngành này quá phức tạp, con gái dễ chịu thiệt thòi, như vụ ở Nhật Bản ấy. Số tiền con gửi đã đủ đóng học phí cho Tiểu Tiệp, chân con bé cũng ổn rồi, không cần con lo lắng nữa. Con còn trẻ, nên có dự tính cho bản thân.”

Những lời an ủi của mẹ khiến Giản Nhu lấy lại được bình tĩnh, càng hạ quyết tâm rút khỏi làng giải trí. Nghe thấy tín hiệu một cuộc điện thoại khác đang gọi tới, Giản Nhu liếc nhìn màn hình, là số của văn phòng thám tử tư.

Mấy tháng qua, cô thường liên lạc với văn phòng thám tử tư để hỏi về tiến triển của cuộc điều tra nhưng lần nào bọn họ cũng bảo đã có chút manh mối, cần đợi thêm một thời gian. Sau đó cô không gọi cho họ nữa. Không ngờ họ lại chủ động liên lạc với cô.

Giản Nhu trò chuyện với mẹ vài câu rồi chấm dứt cuộc điện thoại, sau đó gọi cho văn phòng thám tử tư. Cô trợ lý báo cho cô biết, bọn họ đã điều tra ra người phụ nữ trong ảnh nhưng không tiện trao đổi qua điện thoại, mời cô đến chỗ họ một chuyến.

Trở về Bắc Kinh, Giản Nhu liền đến văn phòng thám tử tư. Xem qua tập tài liệu, cô không dám tin vào mắt mình. Người phụ nữ tên là Lữ Nhã Phi. Chồng bà ta chính là Trịnh Diệu Khang, một trong số hơn mười thượng tướng của Trung Quốc. Đọc đến lý lịch của người phụ nữ này, Giản Nhu bất giác toát mồ hôi lạnh. Một khi có quan hệ mờ ám với một người đàn bà như vậy, chắc chắn Lâm Cận sẽ phải hết sức thận trọng và sợ bị tiết lộ. Rốt cuộc là tình yêu sâu sắc đến mức nào mà ông ta dám động đến cả vợ của Trịnh Diệu Khang?

Giản Nhu ngẫm đi nghĩ lại vẫn thấy khó tin. Cô quan sát tay thám tử tư ngồi đối diện. Đằng sau cặp kính trắng gọng đen của người đàn ông trung niên là đôi mắt thận trọng và thấu suốt.

“Chú có chắc chắn là bà ta không?” Cô hỏi lại một lần nữa.

“Bởi vì cô không cho thông tin cụ thể nên chúng tôi chỉ có thể dựa vào diện mạo và phục sức để xác nhận. Cũng không loại trừ khả năng sai sót nhưng rất nhỏ. Cô hãy đối chiếu hai tấm ảnh này.” Ông ta chỉ vào chiếc nhẫn trên ngón tay Lữ Nhã Phi và người đàn bà kia. “Cô xem, hai chiếc nhẫn kim cương Tiffany số lượng có hạn này hoàn toàn giống nhau. Còn nữa, bên dưới dải tai của bà ta có nốt ruồi bé bằng hạt đậu. Chi tiết này hoàn toàn trùng khớp. Vì vậy chúng tôi cho rằng, khả năng hai người là một chính xác đến chín mươi chín phần trăm.”

Giản Nhu xem xét kỹ hai tấm ảnh. Quãng thời gian bốn năm không để lại nhiều dấu vết trên gương mặt Lữ Nhã Phi, dung nhan của bà ta hầu như không thay đổi. Hơn nữa, xương ngón tay của bà ta giống hệt. Nghe nói con người có thể giống nhau về diện mạo nhưng chân tay mỗi người một kiểu.

Nếu người có mối quan hệ ngoài luồng với Lâm Cận thật sự là Lữ Nhã Phi, vợ của Trịnh Diệu Khang, vậy thì Lâm Cận phải che giấu bí mật này bằng bất cứ giá nào. Bố cô vô tình chụp được ảnh bọn họ, Lâm Cận làm sao có thể tha cho ông?

Giản Nhu bất chợt nhớ lời mẹ cô khi nhắc đến Lâm Cận: “Con hãy nghe mẹ, đừng hỏi nữa! Chúng ta không thể động đến bọn họ... Bây giờ mẹ không dám mong mỗi điều gì hơn. Chỉ cần con và Giản Tiệp khỏe mạnh, yên lành, không xảy ra sự cố gì là được. Con hiểu ý mẹ chứ?”

Máu trong người như đông lại, ngón tay Giản Nhu run run. Nhất định là bọn họ, họ đã giết người diệt khẩu để che đậy mối quan hệ bất chính của mình. Thậm chí họ còn ra tay tàn nhẫn với những người trói gà không chặt là mẹ và em gái cô.

Giản Nhu đọc mấy lượt tài liệu. Trên đó chỉ có thông tin cơ bản về Lữ Nhã Phi, không có nội dung quan trọng.

“Chỉ có bấy nhiêu thôi sao?” Cô hỏi.

“Chúng tôi chỉ có thể điều tra được từng đó thông tin trong phạm vi cho phép.”

Đúng rồi. Đây không phải phim điện ảnh, thám tử tư cũng chỉ được quyền điều tra, thu thập chứng cứ trong phạm vi pháp luật cho phép, còn liên quan đến vấn đề cá nhân thì coi như không hợp pháp.

Cô hỏi thăm dò: “Nếu tôi trả thêm tiền, chú có thể giúp tôi điều tra bà ta thường qua lại với những ai, thường đi đâu, cả quá khứ của bà ta...”

“Chúng tôi thật sự không thể giúp cô.” Đối phương không chút do dự, lập tức từ chối. “Người khác thì không sao, nhưng phu nhân của quan chức như bà ta, chúng tôi không dám hành động bừa bãi. Ngộ nhỡ bị phát hiện và truy cứu thì là tội lớn chứ chẳng đùa. Nói thật, nếu ngay từ đầu biết bà ta là ai, chúng tôi đã không nhận vụ này.”

Thấy vẻ mặt lo lắng của thám tử tư, cuối cùng Giản Nhu cũng hiểu vì sao mẹ không cho cô biết sự thật. Trước quyền thế, sự thật chẳng là gì cả.

Sau khi thanh toán nốt khoản còn lại, Giản Nhu đến hai văn phòng thám tử tư nhỏ hơn nhưng cô đều nhận được câu trả lời tương tự. Không ai dám nhận sự ủy thác của cô, dù cô trả cao đến mấy.

Sau đó Giản Nhu bắt xe tới mộ của bố. Ánh nắng vàng rực rỡ của buổi chiều chiếu xuống bia đá lạnh lẽo. Trên di ảnh, bố mãi mãi có gương mặt trẻ trung với nụ cười rạng rỡ. Cô ngồi xuống bên cạnh mộ. Nhớ tới cảnh bố vừa dặt tay mình vừa ngậm nga bài đồng dao, mắt cô cay cay.

“Bố! Tại sao người phạm lỗi là bọn họ mà người nằm trong lòng đất lạnh lẽo lại là bố, người bị thương một bên chân là Giản Tiếp, người bị nhà tan cửa nát lại là con?”

Chỉ có tiếng gió thổi lá cây xào xạc trả lời câu hỏi của cô,

“Bất kể phải trả một cái giá thế nào, con cũng không bỏ qua cho bọn họ. Dù không thể khiến họ đền mạng, con cũng không để họ sống yên ổn,”

Giản Nhu đốt tài liệu của văn phòng thám tử tư trước mộ bố. Cô đã hạ quyết tâm, nếu chẳng có cách nào trả thù, Không thể dùng pháp luật trừng trị tội ác của bọn họ, cô sẽ công khai những tấm ảnh bố để lại, khiến họ thân bại danh liệt.

Trước đó, cô phải đi Canada một chuyến. Cô muốn hỏi rõ mẹ chuyện xảy ra năm xưa. Tiếp theo cô sẽ tìm cơ quan truyền thông hoặc lợi dụng trang Web của nước ngoài để tiết lộ vụ này. Cô không tin thế giới không có công lý, không có nhân quả báo ứng.

Ngồi ở nghĩa trang cho đến khi hoàng hôn buông xuống, Giản Nhu mới đứng dậy ra về. Lúc đi ra ngoài đường, cô lại rút điện thoại ra xem, vẫn không có cuộc gọi nhỡ hoặc tin nhắn chưa đọc. Đã ba ngày trôi qua kể từ lúc Uy Gia bố trí để cô và nam diễn viên chính Giang Tịch Thành cùng ăn cơm và đi dạo Trường Thành để tạo scandal, gây sự chú ý, Trịnh Vĩ không gọi một cuộc điện thoại cho cô. Giản Nhu nhấn tin giải thích, anh chỉ nhấn lại một câu: “Sau khi ở cùng em, anh mới phát hiện thì ra anh không được chữa mặt trước thiên hạ.”

Cô biết Trịnh Vĩ đang tức giận, vì cô có thể cùng người đàn ông khác diễn cảnh hạnh phúc trước công chúng, còn bạn trai danh chính ngôn thuận là anh bị giấu vào một góc không ai nhìn thấy. Ngay cả nhẫn kim cương anh tặng cô, cô cũng không dám đeo. Chắc chẳng có người đàn ông nào chịu nổi điều đó, huống chi một người kiêu ngạo như Trịnh Vĩ.

Ngày mai là thứ Bảy, Giản Nhu nói hết nước hết cái, xin Uy Gia cho nghỉ hai ngày để ở bên Trịnh Vĩ, dỗ ngọt anh, nhưng dường như anh vẫn tức giận, đến giờ vẫn không liên lạc với cô. Cô không tìm được, bấm

số của anh. Tuy nhiên cô chỉ nghe được giọng thông báo máy móc: “Số điện thoại bạn vừa gọi không nằm trong vùng phủ sóng hoặc tắt máy.”

Khi Giản Nhu về đến nhà thì trời đã tối. Cô ủ rũ mở cửa, bất ngờ phát hiện trong nhà bật đèn sáng, trước cửa xuất hiện đôi giày da quen thuộc. Cô xúc động đảo mắt quanh phòng, tâm trạng nặng nề và u ám tan biến, chỉ còn lại niềm vui tràn ngập.

Sau đó cô nhìn thấy một cảnh tượng ảm áp mà cả đời cô không bao giờ quên. Ngoài ban công, quần áo đã được giặt sạch phấp phới trong làn gió. Chiếc sofa vốn lộn xộn giờ trở nên ngay ngắn, đồ đạc vứt lung tung đã trở về vị trí của chúng. Còn người đàn ông cô nhớ nhưng đứng cạnh cửa phòng ngủ, áo sơ mi đen xắn đến khuỷu tay, cổ áo mở rộng, để lộ làn da rám nắng khỏe mạnh. Dáng vẻ của anh lúc này trông vô cùng gợi cảm.

Giản Nhu lao vào lòng anh với tốc độ nhanh nhất có thể. Cô yêu người đàn ông này chết đi được, chỉ hận không thể khắc tên anh trong lục phủ ngũ tạng và mạch máu của mình.

“Anh về từ lúc nào thế? Sao không gọi điện cho em?” Giản Nhu cất giọng xúc động.

Trịnh Vĩ bình thản trả lời: “Anh có ý về trước một ngày, xem em có yêu đương vụng trộm với Giang Dịch Thành ở sau lưng anh hay không.”

Anh đã không còn tức giận nên mới nói đùa với cô. Giản Nhu được đằng chân lân đằng đầu: “Nếu có ý đó, em cũng đâu ngốc đến mức vụng trộm ở nhà, để anh bắt gian tại giường?”

“Hả? Xem ra em thông minh hơn anh. Sau này anh phải đề cao cảnh giác mới được.”

Giản Nhu ngẩng đầu, kiễng chân hôn lên môi anh. “Anh khỏi cần mất công vô ích. Cuộc đời này em chỉ biết có anh, dù anh không cần em nữa, em cũng không đi theo người đàn ông khác.”

“Em yêu anh như vậy sao?” Trịnh Vĩ mỉm cười.

“Vâng!”

Anh cầm bàn tay trái của cô, vân vê ngón giữa trống không, cổ tình cất giọng trách móc: “Bao giờ em mới cho anh danh phận đây?”

Giản Nhu đặt hai tay lên vai Trịnh Vĩ, nhìn sâu vào mắt anh. “Tháng sau em sẽ đi Canada thăm mẹ và em gái, anh có thể đi cùng em không?”

“Chắc không được. Em biết đấy, anh không thể tùy tiện xuất ngoại.”

Nghe anh nói vậy, cô mới nhớ ra. “Ừ nhỉ! Nhưng không sao, trước sau gì cũng có cơ hội.”

“Anh sẽ nghĩ cách. Hay là anh thu xếp để em gặp mẹ anh trước? Bà rất muốn gặp em.”

Giản Nhu đưa mắt về phía cây xương rồng xanh mướt trên bệ cửa sổ rồi gật đầu. “Được thôi! Con dâu xấu xí sớm muộn cũng phải gặp mẹ chồng. Bất kể bác gái thích hay không, em nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

“Em yên tâm đi! Bố mẹ anh là hai phong cách hoàn toàn trái ngược. Bà rất yêu thương anh, chỉ cần là thứ anh thích, mẹ anh chưa bao giờ từ chối.”

Nghe khẩu khí của Trịnh Vĩ, cửa ải mẹ chồng tương lai có vẻ dễ dàng vượt qua. Tuy nhiên ông bố chồng tương lai có tư tưởng phong kiến bảo thủ hơi phiền phức một chút, cô phải sớm chuẩn bị tâm lý mới được.

Ăn tối xong, Giản Nhu pha gói trà mới mua. Trịnh Vĩ ngửi ngửi rồi chau mày. “Em đổi trà đấy à?”

“Anh không thích sao? Em mua loại giống ở nhà anh, em tưởng anh thích vị đó.”

Trịnh Vĩ đặt cốc trà xuống bàn, mỉm cười, ôm lấy cô. “Đối với anh, uống loại nào cũng thế thôi. Vẫn là... em hợp khẩu vị của anh nhất.”

Nói xong, anh cúi xuống định hôn cô. Giản Nhu ngả người về phía sau né tránh. “Việc gì phải vội thế, chúng ta có thể nói chuyện tình cảm trước không?”

Trịnh Vĩ bế cô lên. “Anh đã nhịn một tháng rồi. Chúng ta lên giường từ từ nói chuyện...”

“Lúc ở trên giường, anh có nói chuyện tình cảm với em bao giờ đâu!”

“Thế à? Chẳng phải từ trước đến nay chúng ta luôn nói chuyện tình cảm ở trên giường hay sao?”

Đây chính là sự khác biệt về bản chất giữa đàn ông và phụ nữ. Phụ nữ luôn cho rằng nói chuyện tình cảm bằng miệng, còn đàn ông thì cảm thấy dùng thân thể sẽ càng khắc cốt ghi tâm.

Bất chấp sự phản kháng của Giản Nhu, Trịnh Vĩ bế cô đi vào phòng ngủ, đè cô xuống giường. Nhân lúc anh cởi áo, cô liền nhổm dậy. “Nhưng anh vừa tắm rồi, còn em vẫn chưa.”

“Lại tắm nữa? Sao lần nào vào thời khắc then chốt, em cũng đi tắm thế?”

“Ai bảo anh lần nào... cũng triệt để như vậy?” Cô vẽ vòng tròn lên bộ ngực trần của anh. “Lần trước anh nói thích bộ đồ ngủ mà em chụp hình tạp chí. Em đã mua ở Nhật, anh có muốn xem không?”

Mắt anh sáng rực. “Bộ màu đỏ phải không?”

“Vâng! Anh chờ em, em sẽ thay ngay bây giờ...” Nói xong, cô liền chạy vào nhà tắm.

Giản Nhu tắm với tốc độ nhanh nhất, vậy mà bên ngoài vẫn vang lên giọng nói sốt ruột của người nào đó: “Bà xã, bao lâu nữa mới xong? Đã sáu phút năm giây rồi đấy!”

Lần nào nghe câu xưng hô này, cô cũng cảm thấy rất ấm lòng. “Em sắp xong rồi! Cho em thêm hai phút nữa.”

“... Một phút năm mươi giây!”

Tính thời gian bằng giây? Quan niệm về thời gian của anh ngày càng kinh khủng. À, cô quên mất Trịnh Vĩ là một người lính. Giản Nhu nhanh chóng tắm xong, chỉ lau người và đầu chứ không kịp sấy khô. Sau đó cô mặc bộ váy ngủ màu đỏ tươi mà anh để ý đã lâu. Đây là bộ váy ngắn cổ chữ V khoét sâu rất gợi cảm, không cần có bất cứ động tác nào cũng toát ra vẻ quyến rũ và mời gọi.

“Năm, bốn, ba...” Trong tiếng đếm ngược của anh, Giản Nhu vội vàng chạy chân trần ra ngoài phòng ngủ.

Lúc này trong phòng chỉ bật ngọn đèn ngủ mờ mờ. Trong tầm mắt của anh chỉ có duy nhất người phụ nữ trước mặt. Anh lặng lẽ chờ đợi cô từng bước tiến lại gần. Ngọn gió đêm từ ngoài cửa sổ thổi vào làm tung bay tà váy, để lộ đôi chân tuyệt mỹ.

Cùng lúc đó, lời ca thiết tha từ ngoài phòng khách vọng vào, là bài hát mà cô thích nhất: “Every night in my dreams, I see you, I feel you. That is how I know you go on...”

Như thể một thế kỷ trôi qua, cuối cùng cô cũng đi đến bên giường ngủ, từ từ ngồi xuống đùi anh. Không cần ôm điện thoại chờ đợi, không cần dựa vào sóng điện từ để truyền đạt nỗi nhớ nhung. Thời khắc này, cô có thể cảm nhận được hơi ấm từ người anh, hơi thở và cả thân thể cường tráng của anh...

Tiếng nhạc da diết, dưới ánh trăng lung linh, hai người chìm đắm trong biển tình. Đêm tuyệt vời này khắc sâu trong ký ức của Trịnh Vĩ. Nhiều năm sau, anh vẫn nhớ tới dáng vẻ quyến rũ trong bộ váy ngủ màu đỏ rực rỡ và gương mặt phớt hồng mê loạn của cô.

Kết thúc cuộc ái ân, bộ váy của Giản Nhu đã rách tan, rơi dưới đất. Cô chỉ trích anh tàn bạo, anh cất giọng oan ức: “Do chất lượng vải quá kém đấy chứ!”

Cô hết nói nổi, xoa bóp bờ vai đau nhức. Thật ra cũng không thể trách anh, mà do tố chất thân thể cô quá kém. Trịnh Vĩ ôm eo cô, hơi chau mày. “Em đã hứa với anh không ăn kiêng nữa.”

“Em có ăn kiêng đâu, chỉ là dạo này chẳng nuốt trôi thứ gì.”

“Nuốt không trôi? Em không khỏe à?”

Cô nhìn anh bằng ánh mắt trách móc. “Anh lơ em bao nhiêu ngày, em lo anh không cần em nữa, có thể ăn uống ngon lành mới lạ.”

“Sao anh không cần em chứ?” Trịnh Vĩ ôm chặt Giản Nhu vào lòng, tựa như muốn nói với cô, anh sẽ mãi mãi không buông tay.

Giản Nhu thủ thủ: “Em quyết định sẽ rút khỏi làng giải trí.”

“Thật sao?” Trịnh Vĩ kinh ngạc nhìn cô.

“Nước ở làng giải trí sâu quá. Em không biết bơi, sớm muộn cũng sẽ bị chết chìm trong đó. Đợi quay xong bộ phim này, em sẽ về trường học tiếp rồi thi lên thạc sĩ, tranh thủ sau khi tốt nghiệp tìm một công việc ổn định.”

“Em không muốn nổi tiếng, không muốn kiếm tiền sao?”

“Nổi tiếng gì đó cũng chỉ là phù du mà thôi, giữ mạng sống quan trọng hơn. Còn về vấn đề kiếm tiền, hơn một năm nay, em đã tích góp được không ít tiền, chắc là đủ để em gái em học xong đại học, cũng đủ để mẹ em sống thoải mái mấy năm.”

“Tại sao tự dưng em lại có ý nghĩ này?” Trịnh Vĩ hỏi.

Giản Nhu ôm cánh tay anh, nở nụ cười ngọt ngào. “Em muốn cho anh danh phận. Ngộ nhỡ anh bị người phụ nữ khác bắt đi thì em lỗ vốn à?”

Trịnh Vĩ nhìn cô bằng ánh mắt khó tin. Anh biết cô không thích hợp sống trong làng giải trí, sớm muộn cô cũng nhìn thấu sự phù hoa giả tạo, rời khỏi cái ngành này, nhưng anh không ngờ ngày đó lại đến nhanh như vậy, càng không ngờ cô vì anh mà từ bỏ tiền đồ xán lạn.

Ngoài nụ hôn nồng nàn đến nghẹt thở, Trịnh Vĩ không nghĩ ra cách nào có thể bày tỏ sự cảm động và cảm khái của anh lúc này.

Anh cười, nói: “Xem ra em không có tiền nuôi anh rồi. Tương lai để anh nuôi em.”

Cô nhoẻn miệng cười. “Anh chỉ được nuôi mình em thôi đấy!”

“Ừ!”

Cô lại được voi đòi tiên: “Hợp pháp đấy chứ?”

“Không thành vấn đề.”

Chìm trong giấc mộng đẹp của đêm nay, cô nguyện suốt đời không tỉnh dậy.

Quần quýt bên nhau hai ngày, bọn họ trân trọng từng giây từng phút. Thời gian vùn vụt trôi qua, chớp mắt lại đến thời khắc chia tay. Dù nói sẽ không tiễn anh nhưng cuối cùng Giản Nhu cũng cùng Trịnh Vĩ xuống dưới nhà, tiễn anh ra sân bay rồi lại tiễn đến tận thành phố S, tới cổng trường Đại học G. Nếu không phải anh chàng cảnh vệ nghiêm túc chấp hành quy định, chắc cô sẽ tiễn Trịnh Vĩ lên tận phòng ký túc. Đối với cuộc tình gần ít xa nhiều này, từ trước đến nay bọn họ không mong ước quá xa vời, chỉ hy vọng trân trọng đối phương mỗi khi ở bên nhau.

Trở về Bắc Kinh, Giản Nhu lại bắt đầu cuộc sống bận rộn của mình. Uy Gia sắp xếp lịch trình kín mít cho cô. Bất kể kiếm được tiền hay không, chỉ cần có cơ hội lộ diện trước ống kính, anh ta sẽ không bỏ qua. Đây chính là tiết tấu lãng xê cô.

Giản Nhu nhiều lần muốn nói chuyện rút khỏi làng giải trí với Uy Gia nhưng trước thái độ hăng hái của anh ta, cô không biết phải nói thế nào.

Một hôm, để tuyên truyền cho bộ phim mới, Giản Nhu tham gia tiết mục trò chuyện “Nghệ sĩ không khoảng cách”. Trước khi lên sân khấu, Uy Gia dặn đi dặn lại, hãy nhân cơ hội này hâm nóng scandal giữa cô và nam chính Giang Dịch Thành, tốt nhất phát ngôn những câu và có cử chỉ mờ ám. Tuy nhiên Giản Nhu cố ý ngồi cách xa anh ta, chỉ chăm chú lắng nghe người dẫn chương trình và đạo diễn trò chuyện.

Khi người dẫn chương trình hỏi đến tin đồn tình cảm giữa cô và Giang Dịch Thành, Giản Nhu cất giọng chắc chắn như đinh đóng cột: “Không phải! Chúng tôi chỉ là bạn thân mà thôi.”

Câu trả lời của cô khiến bầu không khí lặng đi trong giây lát. Giang Dịch Thành đang chuẩn bị “đóng kịch” tỏ vẻ ngỡ ngàng, còn Uy Gia sa sầm mặt.

Người dẫn chương trình phản ứng rất nhanh, chỉ vào chiếc nhẫn kim cương đeo ở ngón giữa của Giản Nhu, cười, hỏi: “Nếu tôi nhớ không nhầm, đeo nhẫn ở ngón tay này tức là đã đính hôn. Có phải chúng tôi sắp được uống rượu mừng rồi không?”

Nhắc đến đề tài này, Giản Nhu cố tình bày ra vẻ mặt thẹn thùng, áp tay lên má để ống kính máy quay có thể quay bàn tay cô. “Đây là món quà do mối tình đầu của tôi tặng. Bình thường tôi toàn cất đi, rất ít khi đeo.”

“Mối tình đầu sao?” Ngồi sao nữ tiết lộ mối tình đầu là đề tài nóng hổi, người dẫn chương trình đương nhiên không thể bỏ qua. “Đến giờ bạn vẫn giữ chiếc nhẫn, chứng tỏ vẫn còn tình cảm với người đó?”

Giản Nhu mỉm cười. “Mối tình đầu bao giờ cũng đẹp và khó quên.”

Người dẫn chương trình tiếp tục truy vấn: “Đối phương là người thế nào? Sao hai người lại quen nhau?”

“Anh ấy... rất đặc biệt. Lần đầu tiên tôi gặp anh ấy ở khu vui chơi giải trí năm mười tuổi. Lúc đó mặt anh ấy sưng húp. Tôi nghĩ chắc anh ấy rất đau nên cần người an ủi.”

“Thế là bạn tiến đến an ủi người ta à?”

Ánh mắt Giản Nhu trở nên mơ màng. “Tôi mời anh ấy ăn kem, bởi vì mỗi lần tôi khóc hoặc kêu đau, bố đều mua kem cho tôi.”

Thấy cô hỏi gì đáp nấy, người dẫn chương trình càng phối hợp, tiếp tục khai thác: “Hai người có kỷ niệm đặc biệt khó quên không?”

“Đối với tôi, mọi chuyện đều rất khó quên. Nhưng khó quên nhất là một ngày trời đổ mưa lớn năm tôi học cấp hai. Chúng tôi đứng đợi ở trạm xe buýt. Tôi rất sợ lạnh, toàn thân lạnh đến mức run rẩy. Anh ấy đã cởi áo đồng phục, khoác lên người tôi. Khoảnh khắc đó, tôi nghĩ sau này mình nhất định sẽ lấy anh ấy.”

“Sau đó thì sao?” Người dẫn chương trình chăm chú lắng nghe.

“Tôi nắm tay anh ấy, hỏi anh ấy có lạnh không... Khi ấy, tôi mới phát hiện tay anh ấy rất nóng. Anh ấy đột nhiên nắm chặt tay tôi. Tôi cảm thấy anh ấy chuẩn bị ôm mình nên nhắm nghiền hai mắt.”

“Có phải bạn rất mong chờ không?”

“Đúng thế. Trống ngực tôi đập thành thịch, tim như sắp nhảy ra ngoài...” Giản Nhu mỉm cười. “Kết quả, xe buýt vừa vọt đến nơi.”

Mọi người đều cười. Ai đó lên tiếng: “Xe buýt đến chẳng đúng lúc gì cả!”

“Vì sao hai người xa nhau?” Người dẫn chương trình hỏi.

“Anh ấy chuyển tới trường trung học khép kín. Nhà tôi xảy ra chuyện nên bỏ lỡ buổi hẹn với anh ấy. Sau đó chúng tôi mất liên lạc.”

“Bây giờ bạn còn nhớ đến người đó không? Nếu gặp lại, bạn muốn nói gì với người ấy?”

Giản Nhu không trả lời mà hỏi lại: “Không phải các vị thần thông quảng đại, tìm anh ấy đến đây đây chứ?”

Người dẫn chương trình nói: “Nếu bạn muốn, chúng tôi rất sẵn lòng giúp bạn tìm người.”

“Đừng! Tôi chỉ buột miệng nói vậy thôi.”

“Bây giờ bạn muốn nói điều gì với người ấy? Bạn có thể thổ lộ trước ống kính, không biết chừng người ấy cũng đang xem chương trình ấy chứ!”

Giản Nhu biết thế nào Trịnh Vĩ cũng xem. Cô vuốt ve chiếc nhẫn rồi cất giọng tình cảm: “Tôi chỉ muốn nói... bất cứ lúc nào, chỉ cần anh ấy dám cưới thì tôi cũng dám kết hôn.”

Bên dưới vang lên tiếng vỗ tay như sấm động. Ngay cả đạo diễn cũng gật gù, bảo nếu có cơ hội, ông sẽ biến câu chuyện tình yêu lãng mạn này thành một kịch bản.

Giản Nhu âm thầm liếc nhìn Uy Gia, chỉ thấy sắc mặt anh ta càng xám xịt.

Sau khi buổi trò chuyện kết thúc, Uy Gia bực tức mắng cô một trận: “Ai bảo cô nói linh tinh, cô có đầu óc không đấy?”

“Rất nhiều tiết mục phỏng vấn đều muốn khách mời tiết lộ mối tình đầu. Tôi tưởng...”

“Nhưng cô lộ liễu quá, nhìn là biết ngay diễn trò.”

Bị phát hiện, Giản Nhu thè lưỡi, không nói thêm điều gì.

“Thôi, diễn trò thì diễn trò, không biết chừng khán giả lại thích. Cô hãy thu xếp, đạo diễn Lưu muốn gặp cô vào tối nay để bàn về bộ phim mới của ông ta.”

“Buổi tối ư?”

Nhận ra sự cảnh giác của cô, Uy Gia liền vỗ về: “Đừng căng thẳng, chỉ là trò chuyện thôi. Đây là dự án lớn, đạo diễn Lưu nói cô thích hợp với vai nữ thứ.”

“Nữ thứ ư? Tôi đã xem qua kịch bản Âm ngữ này rồi. Tuy là dự án lớn nhưng nữ thứ là cô gái phong trần đồng thời là người thứ ba xen vào mối quan hệ của nam nữ chính, trong phim có rất nhiều cảnh hở hang. Tôi sợ ảnh hưởng không tốt đến hình tượng của mình.”

“Đây là màn ảnh rộng, cô đừng bận tâm đến vấn đề hình tượng. Chỉ cần nhân vật đẹp và hấp dẫn một chút là cô có thể nổi tiếng.”

“Này Gia, tôi không muốn nhận bộ phim này.”

Uy Gia trợn mắt. “Không nhận ư? Cô có biết bao nhiêu nữ diễn viên xếp hàng tranh vai diễn này không? Đạo diễn Lưu nể mặt tôi nên mới đồng ý cho cô thử, cô còn giở thói ngôi sao?”

“Không phải tôi giở thói ngôi sao. Bộ phim này thật sự không thích hợp với tôi. Hơn nữa, tôi đã nhận được thông báo phải thi bù. Nếu lần này bỏ thi, tôi sẽ không thể tốt nghiệp. Thời gian này tôi không muốn nhận phim mới. Tôi muốn tập trung vào việc học hành. Còn nữa, tôi có một chuyện tương đối quan trọng. Tháng sau, tôi muốn đi Canada thăm mẹ và em gái.”

“Hả? Chắc cô cũng biết làng giải trí thiếu cô cũng chẳng sao. Chỉ cần cô nghỉ một ngày, rất có thể khán giả sẽ quên cô. Vậy mà cô còn muốn nghỉ một thời gian?” Uy Gia tức đến mức nghiến răng kèn kẹt. “Cô đừng tưởng tôi không biết gần đây cô mải mê yêu đương. Tôi vốn định mắt nhắm mắt mở cho qua, vậy mà cô hồ đồ, không phân biệt phải trái.”

Thấy Giản Nhu lặng thinh, Uy Gia càng nổi giận: “Cô! Cô muốn nghỉ thì nghỉ đi! Cô thích yêu đương thì cứ việc. Sau này dù cô có cầu xin tôi, tôi cũng mặc kệ.”

Nói xong, Uy Gia đi ra ngoài, thuận tay đóng sầm cửa. Lúc này Giản Nhu mới ngẩng đầu, ánh mắt lộ vẻ áy náy.

Cô biết Uy Gia đã dồn hết tâm tư và công sức vào mình. Cô cũng biết mình được người quản lý đặt kỳ vọng rất lớn. Mất hơn hai năm làm diễn viên đóng thế, diễn viên phụ, cô đã chờ được đến ngày hôm nay. Đỉnh cao ngay trước mặt, vậy mà cô lại quyết định từ bỏ.

Tuy nhiên trong cuộc đời, có những thứ mất đi vẫn có thể tìm lại, còn có những người một khi bỏ lỡ, bạn sẽ không bao giờ tìm lại được.

Khoảng thời gian sau đó, Giản Nhu bị Uy Gia “đóng băng” một cách triệt để. Ngoài bộ phim sắp đóng máy, cô không còn hoạt động nào khác. Cô đi mua hộp trà loại thượng hạng đem đến biếu Uy Gia nhưng anh ta lạnh nhạt nói với cô không thích uống trà. Nói xong, anh ta quay người bỏ đi, không cho cô thời gian nói câu xin lỗi.

Giản Nhu đang băn khoăn không biết làm cách nào để xoa dịu mâu thuẫn với Uy Gia thì Nhạc Khải Phi đột nhiên xuất hiện ở phim trường, mời cả đoàn làm phim ăn cơm. Mọi người phấn khởi kết thúc công việc, chuẩn bị tới nhà hàng đánh chén một bữa.

Làng giải trí nói lớn cũng rất lớn, nói nhỏ cũng rất nhỏ. Trong cái ngành này, mối quan hệ xã giao quan trọng hơn bất cứ điều gì. Vì vậy dù không có hứng thú, Giản Nhu vẫn đi cùng mọi người.

Bữa ăn diễn ra trong không khí sôi nổi. Giản Nhu bị ép uống mấy ly rượu trắng nồng độ cao khiến dạ dày của cô cuộn trào. Đúng lúc này Nhạc Khải Phi cầm ly rượu đi đến, cười, hỏi: “Nghe nói em và A Uy trở mặt. Bây giờ có người chống lưng nên trong mắt em không có A Uy phải không?”

Giản Nhu lắc đầu. “Tôi không để A Uy vào mắt mà để trong lòng. Anh ta đối xử với tôi tốt thế nào, tôi đều ghi nhớ. Sau này có cơ hội, tôi nhất định sẽ báo đáp.”

“Thật ra em nên nói rõ với A Uy.”

“Nói rõ gì cơ?” Giản Nhu không hiểu ý Nhạc Khải Phi.

“Nói em đã “câu” được con trai Trịnh Diệu Khang, tương lai có thể trở thành con dâu nhà họ Trịnh. Tôi bảo đảm một khi biết sự thật, dù em không nhận bộ phim nào, Uy Gia cũng sẽ đối xử với em như nữ thần ấy chứ!”

“Tôi quyến rũ con trai...” Bộ não bị tê liệt bởi chất cồn của Giản Nhu mãi mới có phản ứng. Cô chờ người trong giây lát. “Anh nói ai cơ? Con trai của ai?”

“Trịnh Diệu Khang chứ còn ai vào đây nữa.” Nhạc Khải Phi dựa vào thành ghế. “Tôi đúng là suy nghĩ nông cạn. Không ngờ em “câu” được Trịnh thiếu. Thảo nào em “đá” tôi mà không hề do dự.”

Bàn tay cầm ly rượu của Giản Nhu run run. “Trịnh Diệu Khang mà anh nhắc tới có phải là ông thượng tướng quân đội không?”

“Tất nhiên, không thì còn ai vào đây nữa.” Thấy vẻ mặt tái nhợt của cô, Nhạc Khải Phi tỏ ra kinh ngạc. “Em không biết thật sao?”

Làm sao cô biết được, Trịnh Vĩ chưa từng tiết lộ bố anh là ai. Cô cũng không bao giờ hỏi về gia đình anh. Thiên hạ có vô số người họ Trịnh, cô làm sao có thể ngờ Trịnh Vĩ là con trai của Trịnh Diệu Khang. Bây giờ ngẫm lại mới thấy gương mặt xinh đẹp của Lữ Nhã Phi cũng có nét giống Trịnh Vĩ.

“Không phải! Điều anh nói không phải là sự thật!” Giản Nhu túm tay áo Nhạc Khải Phi như người sắp chết túm lấy cơ hội sống sót cuối cùng. “Anh đừng đùa giỡn với tôi! Trò đùa này chẳng vui chút nào cả.”

“Tôi đâu rảnh để đùa giỡn với em.” Nhìn bộ dạng cố gắng kiềm chế sự run rẩy của Giản Nhu, Nhạc Khải Phi tưởng cô quá bất ngờ và vui mừng. Anh ta nở nụ cười chế giễu. “Có cần phải kinh ngạc đến thế không? Nhìn vẻ mặt của em, người không biết chuyện còn tưởng ông ta là kẻ thù giết cha em ấy chứ!”

Bốn từ “kẻ thù giết cha” như từng nhát dao chém mạnh vào sợi dây thần kinh yếu ớt của Giản Nhu. Cô ra sức lắc đầu. “Không phải đâu! Chắc chắn anh đã nhầm lẫn!”

Không phải đâu, tình tiết “cẩu huyết” này chỉ xuất hiện trong các bộ phim truyền hình. Trịnh Vĩ chỉ là một người bình thường, từng hứa sẽ chịu trách nhiệm với cô và nuôi cô cả đời.

Thấy tâm trạng của cô bất ổn, Nhạc Khải Phi thu lại nụ cười. “Tôi nghe Ngũ Kiến Phàm nói. Ban đầu tôi cũng không tin nên bảo người đi điều tra. Anh ta đúng là con trai của Trịnh Diệu Khang... Em không sao đấy chứ?”

Ngũ Kiến Phàm là bạn của Trịnh Vĩ nên không thể nhầm lẫn. Hơn nữa, với sự hiểu biết của cô về Nhạc Khải Phi, anh ta cũng không phải là người chưa làm rõ tình hình đã ăn nói bừa bãi.

Như vậy Trịnh Vĩ đúng là con trai của Lữ Nhã Phi. Giản Nhu vốn rất sợ lạnh, hôm nay cô mới biết thế nào là cái lạnh thấu xương. Máu trong người cô như đóng băng, ngay cả nhịp thở cũng đông cứng. Cô há miệng thở hổn hển, cơ thể run bần bật.

Bên ngoài vang lên tiếng sấm đùng đùng rồi từng hạt mưa rơi xối xả xuống cửa kính. Trước mắt Giản Nhu xuất hiện cảnh tượng mà cô sợ phải đối diện nhất. Bố cô từ trên tầng cao rơi xuống ngay dưới chân cô. Máu từ đầu ông chảy lênh láng. Ông trợn trừng mắt nhìn cô như có muôn vạn lời muốn nói. Nhưng cho dù cô gào khóc, ôm thân thể lạnh lẽo của bố, ông cũng không có phản ứng.

Nước mắt chảy giàn giụa xuống gò má Giản Nhu. Phòng ăn vốn náo nhiệt bỗng trở nên yên tĩnh trong phút chốc. Mọi người đều đổ dồn ánh mắt ngạc nhiên về phía cô và Nhạc Khải Phi.

“Sao em lại khóc?” Thấy cô rơi lệ, Nhạc Khải Phi cũng chẳng để ý đến người khác, giơ tay lau nước mắt cho cô. “Tôi đã nói sai rồi sao? Được rồi, em bảo không phải thì là không phải. Tôi đã nhầm lẫn, ăn nói linh tinh, được chưa? Em đừng khóc nữa!”

Giản Nhu liền đẩy anh ta ra rồi chạy ra khỏi phòng ăn, lao vào mưa gió. Hạt mưa lạnh buốt rơi xuống người cô, mang lại cảm giác đau rát. Nhưng Giản Nhu bất chấp tất cả, chỉ biết chạy nhanh về phía trước. Lúc này, trước mắt cô chỉ còn lại một màu trắng xóa. Thế giới của cô sụp đổ, chỉ còn lại nước mưa đến ngạt thở và đêm tối không có tận cùng.

Nhạc Khải Phi chạy đuổi theo, túm tay Giản Nhu, nhưng không biết cô lấy đâu ra sức mạnh mà giằng tay ra. Anh ta lập tức tiến lên, dùng toàn lực ôm cô vào lòng. “Em điên rồi! Trời mưa to như vậy, em định đi đâu bây giờ?”

“Chuyện của tôi không cần anh lo.” Cô giống con thú bị thương, ra sức giãy giụa. “Anh mau buông tôi ra!”

“Em hãy nói cho tôi biết em muốn đi đâu, tôi sẽ đi đưa em đi!”

Trên trời vụt qua tia chớp, sau đó là tiếng sấm cực lớn. Giản Nhu ngẩn người trong giây lát. Bây giờ cô biết đi đâu? Đến thành phố S tìm Trịnh Vĩ, bắt anh đích thân nói với cô, anh không phải là con trai của Trịnh Diệu Khang, mẹ anh không phải là Lữ Nhã Phi? Nhớ anh thừa nhận thì sao? Nếu anh hỏi cô: “Tại sao em lại hỏi điều này?” thì cô biết trả lời như thế nào?

Hiện tại, cô vẫn chưa thể chắc chắn kẻ đầu sỏ hại cô nhà tan cửa nát có phải là Lữ Nhã Phi hay không. Cũng có thể cô đã hiểu nhầm.

Thấy Giản Nhu đã bình tĩnh lại, Nhạc Khải Phi thở phào nhẹ nhõm, ôm thân thể cứng đờ của cô đi về phía ô tô. “Đi thôi! Tôi đưa em về nhà, có chuyện gì từ từ nói.”

Nửa tiếng sau, Nhạc Khải Phi lái xe đưa Giản Nhu về đến nhà. Anh ta ép cô thay quần áo ướt, lau khô nước mưa trên mặt và tóc, lại pha cho cô cốc trà nóng rồi mới yên tâm ngồi xuống bên cạnh cô.

“Trịnh Vĩ chưa từng kể về gia thế của anh ta với em sao?” Nhạc Khải Phi hỏi.

Giản Nhu gật đầu. Hương trà nồng đậm khiến tâm trạng của cô bình ổn hơn nhiều. “Tôi tưởng điều đó không quan trọng. Bất kể bố mẹ anh ấy là ai, tôi cũng yêu anh ấy. Điều này không thay đổi.”

“Nếu đã không quan trọng, tại sao em còn để bụng?”

Giản Nhu lặng thinh.

“Em sợ bố mẹ anh ta phản đối hai người ở bên nhau?” Nhạc Khải Phi suy đoán. “Hay là sợ anh ta chỉ chơi bởi chứ không thật lòng với em?”

Trước đó, đúng là cô từng lo lắng vấn đề này, nhưng bây giờ tất cả không còn quan trọng nữa. Giản Nhu ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã mười một giờ đêm. Dù biết Nhạc Khải Phi ở lại là xuất phát từ sự lo lắng chứ không có mục đích khác, cô vẫn lạnh nhạt đuổi khách: “Muộn rồi, tôi hơi mệt, muốn được nghỉ ngơi.”

Nhạc Khải Phi cũng xem giờ, kéo vạt áo sơ mi ướt sũng rồi đứng lên. “Được thôi! Em nghỉ sớm đi! Tôi về đây, có chuyện gì nhớ gọi điện cho tôi!”

“Khoan đã!” Giản Nhu vừa nói vừa lấy một cái áo khoác đàn ông từ tủ quần áo rồi lại tìm một cái ô đưa cho Nhạc Khải Phi. “Anh không cần trả lại ô cho tôi, còn áo khoác anh hãy để ở quầy lễ tân của công ty, lúc nào rảnh tôi sẽ đến lấy.”

Anh ta chỉ nhận cái ô. “Nếu không cần trả lại áo khoác, có lẽ tôi sẽ mặc.”

Nói xong, anh ta liền quay người rời đi.

Giản Nhu ngồi xuống sofa, cầm di động, tần ngần một lúc rồi bấm số của Trịnh Vĩ. Tuy anh thường không nghe máy nhưng lần này điện thoại được kết nối sau mấy hồi chuông.

Đêm tối yên tĩnh, giọng Trịnh Vĩ vô cùng dịu dàng: “Nhớ anh đấy à?”

Giản Nhu mấp máy môi. Có rất nhiều lời muốn nói nhưng cô không thể thốt ra miệng, chỉ đáp khẽ: “Ừm...”

“Có phải em muốn hỏi anh đang làm gì không?”

“Vâng...”

“Anh đang xem chương trình “Nghệ sĩ không khoảng cách”.” Trịnh Vĩ cười cười. “Siêu Việt hỏi anh sao tặng nhẫn kim cương nhỏ thế. Cậu ta nhìn toét mắt cũng không thấy kim cương đâu. Anh liền bảo thứ em nhìn trúng là anh chứ không phải kim cương.”

Giản Nhu cúi đầu. Rõ ràng cô nhắm nghiền hai mắt vậy mà nước mắt vẫn lăn dài xuống gò má. Nếu anh mãi mãi ở trong hồi ức, không bao giờ xuất hiện thì có phải tốt hơn không. Cho dù không có quãng thời gian ngọt ngào vừa rồi, không có tương lai thì trong ký ức của bọn họ vẫn tồn tại hình ảnh đẹp đẽ nhất của đối phương. Bây giờ, anh đã không còn là ký ức trong cô mà là người đàn ông có thể chạm vào, có thể cảm nhận, dựa dẫm và yêu thương. Cô không muốn từ bỏ, cũng chẳng có cách nào từ bỏ.

“Trịnh Vĩ...” Giản Nhu vừa chạm vào cây xương rồng trên bệ cửa sổ vừa cất giọng run run. “Em yêu anh... Nếu một ngày nào đó, em nói không yêu anh nữa thì anh đừng hỏi em là thật hay giả nhé!”

Bởi vì nhất định là cô và anh đã hết duyên phận.

Trịnh Vĩ bật cười. “Không được! Kiểu gì anh cũng sẽ hỏi, một ngày không nghe em nói yêu anh, anh sẽ không ngủ được.” Ngừng vài giây, anh tiếp tục: “Đúng rồi, trưa thứ Bảy tuần này em có rảnh không? Anh dẫn em đi gặp mẹ chồng tương lai.”

Gai xương rồng đâm vào ngón tay đau nhói khiến cô tỉnh táo một cách lạ thường. “Mẹ chồng tương lai... tên Lữ Nhã Phi đúng không?”

“Sao em biết?” Anh hỏi.

Tia hy vọng cuối cùng của cô sụp đổ tan tành. “... Thứ Bảy em rảnh.”

“Được! Anh sẽ đến đón em.”

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Giản Nhu như bị rút hết sức lực. Cô nằm xuống giường, nước mắt ướt đầm vỏ gối.

Còn Trịnh Vĩ lúc ấy đang nhìn thấy hình ảnh cô nở nụ cười ngọt ngào trên ti vi, nghe thấy câu nói dũng cảm và kiên định của cô: “Chỉ cần anh ấy dám cưới thì tôi cũng dám kết hôn.”

Đêm hôm đó, Giản Nhu bị sốt cao. Đây là chứng bệnh xuất hiện từ lúc bố cô qua đời, chỉ cần cơ thể khó chịu là sốt cao. Cô giam mình trong nhà hai ngày liền, không liên lạc với bất cứ người nào, kể cả Trịnh Vĩ.

Đói thì cô bò dậy tự nấu canh rau, lúc người đau nhức thì cô uống thuốc hạ sốt rồi lên giường ngủ tiếp. Cô nằm mơ thấy bố bị rơi từ trên tầng cao xuống, trợn mắt trừng trừng. Cô cũng mơ thấy hình ảnh Giản Tiệp nằm trên giường bệnh, toàn thân đầy máu. Bác sĩ yêu cầu người nhà ký tên để họ có thể nhanh chóng cắt chân em gái cô. Mẹ cô không chịu ký, quỳ xuống cầu xin bọn họ: “Con gái tôi mới mười sáu tuổi. Không còn chân phải, cuộc đời nó coi như xong... Tôi xin các anh, đừng cưa chân con bé...”

Giản Nhu mê mê tỉnh tỉnh suốt hai ngày mới hạ sốt. Sáng sớm ngày thứ ba, cô nhận được một cuộc điện thoại từ số lạ.

“Xin hỏi, cô là Giản Nhu phải không?” Giọng một người phụ nữ xa lạ truyền tới.

Giản Nhu không nghĩ ngợi nhiều, trả lời ngay: “Vâng... Chị là...”

“Tôi là phóng viên tờ Ảnh thị. Trên mạng có người tung ảnh cô và Nhạc Khải Phi đứng giữa trời mưa ôm nhau. Nghe nói cô và anh ta học chung thời cấp một và cấp hai. Nhạc Khải Phi chính là mối tình đầu của cô, đúng không? Chiếc nhẫn mà cô đeo trong chương trình “Nghệ sĩ không khoảng cách” là do anh ta tặng phải không? Hai người đang hẹn hò đấy à?”

Một loạt câu hỏi khiến đầu óc chưa kịp tỉnh táo của cô lại trở nên hỗn loạn. “Chị nói gì cơ? Tôi và Nhạc Khải Phi ư?”

“Đúng thế! Cô cố tình tiết lộ mối tình đầu, có phải nhằm mục đích ép Nhạc Khải Phi thừa nhận quan hệ của hai người?”

Giản Nhu lập tức phủ nhận: “Không phải! Tôi và anh ta chẳng có quan hệ gì cả. Chị đừng nói năng bừa bãi!”

“Vậy tại sao khi cô xảy ra chuyện ở Nhật Bản, Nhạc Khải Phi liền bay sang đó giải quyết? Anh ta còn ở lại Nhật hơn một tháng, cùng ở một khách sạn với cô nữa chứ.”

Giản Nhu bóp trán, không nghĩ ra lời phản bác.

“Trên mạng đã xuất hiện hình ảnh hai người ôm nhau giữa trời mưa gió.”

Nghe câu này, cô lập tức cúp máy, loạng choạng xuống giường, bật máy tính, mở trang web tìm kiếm rồi nhập tên mình và Nhạc Khải Phi. Kết quả hiện ra một loạt, cô lại mở một trang tin tức giải trí, nhìn thấy ngay cảnh mình và Nhạc Khải Phi ôm nhau trong màn mưa trắng xóa. Dù không rõ mặt hai người nhưng vẫn dễ dàng nhận ra.

Bên dưới tấm ảnh đăng kèm thông tin khá dài: “Sau khi Giản Nhu chủ động tiết lộ về mối tình đầu trong chương trình “Nghệ sĩ không khoảng cách”, cô và nhà sản xuất Nhạc Khải Phi của công ty truyền thông Thế kỷ bị chụp được cảnh ôm nhau tình cảm. Chuyện tình bí mật của hai người cuối cùng cũng được đưa ra ánh sáng.

Ngay từ năm ngoái, khi Giản Nhu được Nhạc Khải Phi chọn đóng phim truyền hình thần tượng Tình yêu không chia tay, trong giới đã xuất hiện tin đồn hai người hẹn hò. Khi Giản Nhu xảy ra vụ scandal “bạo lực” trong thời gian quay phim ở Nhật Bản, Nhạc Khải Phi cũng bay sang Nhật ngay, còn ở bên đó hơn một tháng.

Một người biết rõ nội tình tiết lộ, họ học chung trường cấp một và cấp hai. Điều này hoàn toàn phù hợp với mối tình đầu mà Giản Nhu miêu tả, khiến khán giả nghi ngờ, câu “Chỉ cần anh ấy dám cưới thì tôi cũng dám kết hôn” mang hàm ý công khai chuyện tình của cô và Nhạc Khải Phi.

Sau khi tấm ảnh được tiết lộ, cả Giản Nhu lẫn Nhạc Khải Phi đều không lên tiếng phủ nhận. Phóng viên hỏi người quản lý của Giản Nhu, đối phương không phủ nhận, chỉ cho biết: “Đây là chuyện riêng của cô ấy, tôi không rõ.” Mọi dấu hiệu đều chứng tỏ tin đồn tình cảm của họ không phải tự dưng mà có.”

Bài viết còn tiết lộ gia thế của Nhạc Khải Phi và lý lịch của cô. Ở bên dưới, cư dân mạng bàn tán sôi nổi. Đối với những tin tức có hình ảnh, có bằng chứng cụ thể thế này, mọi người thường tin là thật.

Một người bình luận: “Thảo nào cô ấy lên nhanh thế. Có thái tử của công ty quản lý chống lưng, không muốn nổi tiếng cũng khó.”

Người khác viết: “Mối tình đầu gì chứ! Tất cả chỉ là diễn trò mà thôi. Nói trắng ra, đây chỉ là hành động đánh bóng cuộc giao dịch bẩn thỉu trong làng giải trí.”

Cũng có người nói: “Tôi vốn khá thích Giản Nhu. Bây giờ mới thấy cô ta cũng chỉ là loại đó mà thôi. Thật thất vọng!”

Trước mắt Giản Nhu mờ mịt như có sương mù bao phủ, không thể đọc những bình luận tiếp theo. Kể từ lúc đặt chân vào làng giải trí, cô biết cuộc sống của mình luôn ở trước ống kính của thiên hạ. Cô phải hết sức thận trọng, chỉ sợ nói sai một câu, làm sai một chuyện là sẽ bị đám nhà báo phóng đại, ảnh hưởng đến thanh danh của mình. Không ngờ, một phút nhất thời xúc động đã khiến cô phạm phải sai lầm lớn.

Thật ra nếu là trước kia, chuyện này cũng không đến nỗi nghiêm trọng, cô và Nhạc Khải Phi đứng ra đính chính là được. Nhưng bây giờ cô đang bị Uy Gia “đóng băng”. Người quản lý và công ty quản lý đều khoanh tay đứng nhìn, để mặc tin đồn ngày càng lan rộng. Trong khoảng thời gian đó, cô lại bị sốt nằm nhà, không hề biết sự việc xảy ra nên đã bỏ lỡ thời cơ giải quyết khủng hoảng tốt nhất.

Về phần Nhạc Khải Phi, cô nghi ngờ anh ta không ngại xem trò vui, thậm chí còn đổ thêm dầu vào lửa. Nếu không, cảnh nhà báo làm sao có thể đào ra nhiều chuyện xa xưa như vậy, khiến tin đồn được xác thực.

Giản Nhu không bận tâm đến việc người khác bình luận thế nào, danh tiếng của mình có bị ảnh hưởng hay không. Điều cô lo lắng là Trịnh Vĩ sẽ có phản ứng gì khi đọc tin này, liệu anh có cho rằng giữa cô và Nhạc Khải Phi tồn tại mối quan hệ mờ ám giống như những kẻ bàng quan không phân biệt thị phi kia?

Nghĩ đến đây, Giản Nhu hốt hoảng nhất di động ở dưới đất. Vừa định gọi điện giải thích với Trịnh Vĩ, cô chợt phát hiện trên màn hình có một số cuộc gọi nhỡ và tin nhắn. Trong đó Nhạc Khải Phi gọi ba cuộc, Uy Gia gọi hai cuộc, còn Trịnh Vĩ chỉ gọi một cuộc. Cô lại mở tin nhắn, có một tin do Trịnh Vĩ gửi: “Tấm ảnh chụp em và Nhạc Khải Phi trông không giống diễn kịch chút nào.”

Một lời nhận xét trúng chỗ hiểm khiến Giản Nhu không biết nói gì hơn. Cô cầm di động, ngồi xuống tấm thảm cạnh sofa, buồn bực vò mái tóc dài của mình. Cô nên giải thích thế nào đây? Nói mình và anh ta chẳng có gì? Chẳng có gì mà lại ôm nhau vào buổi tối, giữa trời mưa gió. Nói Nhạc Khải Phi cố tình ôm cô, cô có phản kháng nhưng không được chụp hình, liệu anh có tin không?

Mọi phương diện thời gian, địa điểm, hoàn cảnh và nhân vật trong tấm ảnh đều thể hiện sự mờ ám, rất khó giải thích rõ ràng.

Trong lúc đầu óc hỗn loạn, một ý nghĩ bỗng nảy ra. Nếu cô không giải thích, nếu cô nói thẳng với anh: “Tất cả đều là sự thật” thì anh sẽ thế nào? Liệu anh có bỏ đi, không bao giờ quay đầu?

Có lẽ cách thức chia tay như vậy là sự lựa chọn tốt nhất cho cuộc tình mà số phận đã định không có kết quả của bọn họ. Dù sao so với việc yêu một người không thể yêu thì yêu một người không xứng đáng sẽ càng khiến anh đỡ đau lòng.

Ngón tay đã vô thức soạn hai chữ “Không phải” nhưng Giản Nhu mãi vẫn không bấm nút gửi đi.

Trong lúc cô ngồi úp mặt vào đầu gối, tâm trạng vô cùng hỗn loạn, chuông cửa đột nhiên reo vang. Giản Nhu tưởng là phóng viên tìm đến nhà nên không dám lên tiếng. Tiếng chuông vụt tắt, sau đó là tiếng chìa khóa lách cách. Giây tiếp theo, cánh cửa mở toang, người đàn ông cô muốn gặp nhưng cũng sợ gặp nhất hiện ra trước mắt cô.

Vào thời khắc nhìn thấy Trịnh Vĩ, Giản Nhu gạt bỏ mọi mâu thuẫn ra khỏi đầu. Trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất: cô không thể mất anh. Cho dù tương lai phải chịu sự giày vò và cắn rứt lương tâm đến mức nào, cô cũng không có cách nào thuyết phục bản thân rời xa người đàn ông này.

Nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Giản Nhu, thần sắc vốn u ám của Trịnh Vĩ lập tức chuyển thành lo lắng. Anh vội ném chìa khóa, tiến lại gần vuốt tóc cô. “Em làm sao thế?”

Giản Nhu lắc đầu, không trả lời mà hỏi lại: “Sao anh lại về Bắc Kinh? Hôm nay mới là thứ Sáu mà.”

“Thứ Bảy rồi.”

Thứ Bảy ư? Cô còn tưởng mình mới ngủ một ngày một đêm, hóa ra đã hai ngày.

Trịnh Vĩ liếc nhìn chiếc di động trong tay cô. “Tại sao em không trả lời tin nhắn của anh, điện thoại cũng không nghe?”

“Vừa rồi em mới nhìn thấy.”

“Vừa nhìn thấy?” Rõ ràng không hài lòng với câu trả lời của Giản Nhu, anh nhíu mày. “Em không định gọi điện giải thích với anh sao?”

“Em... em vừa mới xem tin tức, đang định gửi tin nhắn cho anh.”

Trịnh Vĩ giật lấy di động từ tay Giản Nhu. Nhìn thấy hai chữ “Không phải” trên màn hình, chân mày của anh mới giãn ra đôi chút.

“Anh hãy nghe em giải thích...” Anh từng nói chỉ tin lời cô, vì vậy dù khó giải thích ngọn ngành, cô cũng sẽ cố gắng thử xem sao.

“Tấm ảnh đó không phải diễn kịch, cũng chẳng phải như anh nghĩ. Hôm đó, Nhạc Khải Phi mời đoàn làm phim đi ăn, em cũng đi cùng. Bữa ăn chưa kết thúc, em một mình rời khỏi đó. Trời đổ mưa lớn, anh ta lo em xảy ra chuyện nên đuổi theo em, đề nghị đưa em về nhà.”

Trịnh Vĩ yên lặng lắng nghe, ánh mắt sắc bén lướt qua hai cốc trà đặt trên bàn rồi lại đảo một vòng quanh phòng, cuối cùng dừng lại ở đôi dép lê đàn ông bình thường nằm trên tủ giày bày giờ ở cửa ra vào.

“Em đã từ chối anh ta, bảo anh ta không cần bận tâm đến em. Tuy nhiên...” Cô nói nhỏ. “Có lẽ anh ta uống vài cốc rượu, nhất thời xúc động nên bất thành linh ôm em. Sau đó...”

“Sau đó em để anh ta đưa em về, còn mời anh ta lên nhà uống trà?” Trịnh Vĩ cất giọng lạnh lẽo.

“Vâng... À không, không phải em mời anh ta lên nhà mà là anh ta cương quyết đưa em đến cửa. Em...” Thấy Trịnh Vĩ cuộn chặt tay thành nắm đấm, cô vô thức túm áo anh, sợ anh tức giận mà bỏ đi, không cho cô cơ hội giải thích.

“Có phải em muốn nói cho anh biết, em không kiềm chế được tình cảm với anh ta nên đã xảy ra chuyện không nên?”

“Em không có!” Giản Nhu khấn thiết phản bác. “Thật sự không có gì, anh ta chỉ ngồi một lúc rồi ra về.”

Trịnh Vĩ nhìn gương mặt không chút sắc hồng của Giản Nhu bằng ánh mắt lạnh nhạt.

“Anh không tin em sao? Anh đã nói chỉ tin lời em, anh sẽ không nghi ngờ em, vậy mà bây giờ anh lại không tin em?” Cô ngẩng đầu, viền mắt ngấn lệ.

Bốn mắt chạm nhau, nước mắt lăn xuống gò má Giản Nhu. Trịnh Vĩ thở dài, ôm cô vào lòng. Bờ môi anh dừng lại trên đỉnh đầu cô. “Em không thể cậy anh tin em rồi không chịu để ý đến cảm giác của anh. Anh là đàn ông, anh có thể khoan dung với em nhưng không có nghĩa anh không để bụng.”

“Em đảm bảo sẽ không có lần sau, được chưa?” Cô áp mặt vào lồng ngực người đàn ông, nghe nhịp tim trầm ổn của anh.

“Thật không? Nếu có thì sao?” Anh hỏi.

“Vậy thì anh bỏ rơi em là được.” Đây là sự trừng phạt tàn nhẫn nhất mà cô có thể nghĩ tới.

Cuối cùng sắc mặt anh cũng tươi tỉnh đôi chút. “Em đừng mơ!”

“Vậy anh muốn thế nào?”

“Tất nhiên... anh sẽ dùng chiêu gạt ông đập lưng ông.”

Nghĩ đến cảnh anh ôm người phụ nữ khác trong mưa, lồng ngực cô nhói đau như bị gai xương rỗng đâm vào. Có thể thấy trong chuyện trả thù, thủ đoạn của anh cao tay hơn cô nhiều.

Hai người im lặng ôm nhau một lúc, bụng Giản Nhu đột nhiên réo ùng ục, kháng nghị bị cô bỏ đói hai ngày.

“Em vẫn chưa ăn sáng sao?” Trịnh Vĩ hỏi.

Cô gật đầu.

“Để anh đi mua đồ ăn sáng cho em.”

“Em muốn ăn quẩy với sữa đậu nành.”

“Anh biết rồi.” Trịnh Vĩ véo má cô rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Giản Nhu ngơ ngẩn dõi theo bóng lưng anh. Cô kiên định mình có thể chịu đựng, có thể bỏ qua, nguyện nắm tay anh mãi mãi. Tuy nhiên không lâu sau đó cô mới hiểu, dù có chịu đựng, dù cố gắng hết sức thì cũng không thể thay đổi hiện thực tàn khốc, không thể chiếm lấy thứ vốn không thuộc về mình.

Ăn sáng xong, Trịnh Vĩ xem đồng hồ. “Đã mười giờ rồi. Em mau thay quần áo, anh đưa em đi gặp mẹ anh.”

Một câu nói khiến Giản Nhu bừng tỉnh khỏi giấc mộng đẹp, người dờ dẩn.

“Nhanh lên! Không thì không kịp bây giờ.” Anh giục.

Cô dờ dẩn bị Trịnh Vĩ đẩy vào nhà tắm. Cô tắm rửa sạch sẽ rồi chọn bộ váy dài đoan trang như cái máy. Khi cô đi ra ngoài phòng khách, Trịnh Vĩ đã dọn dẹp sạch sẽ nhà cửa. Nhưng trái tim hỗn loạn của cô không ai có thể thu dọn, tình yêu của cô không có cách nào khôi phục sự thuần khiết ban đầu. Trên đường đi gặp “mẹ chồng tương lai”, Giản Nhu im lặng ngắm nhìn bầu trời u ám hồi lâu mới quay sang Trịnh Vĩ, cất tiếng: “Anh có thể kể chuyện mẹ anh cho em nghe không? Em muốn hiểu bà một chút.”

Anh vỗ vỗ vai cô. “Em khỏi cần lo lắng, mẹ anh không phải người phụ nữ ghê gớm như trong các bộ phim. Bà rất hiền lành và dịu dàng, dễ nói chuyện.”

“Vậy sao?”

“Ừ. Trước khi lấy bố anh, bà làm nghề y tá nên luôn coi mọi người như bệnh nhân cần được quan tâm chăm sóc.”

“Y tá ư? Hóa ra mẹ anh cũng được coi là “thiên thần áo trắng”.” Im lặng vài giây, cô lại hỏi: “Em nghe nói bố anh năm nay sáu mươi tuổi rồi, anh mới hai mươi mốt. Anh có anh trai hoặc chị gái không?”

“Không.” Trịnh Vĩ lắc đầu. “Lúc lấy mẹ anh, bố anh đã gần bốn mươi tuổi. Vợ trước của ông đã qua đời nhiều năm, hai người không có con.”

Để cô hiểu rõ hoàn cảnh nhà mình, Trịnh Vĩ kể cho cô nghe câu chuyện của bố mẹ anh. Ba mươi năm trước, sau khi người vợ đầu tiên qua đời, Trịnh Diệu Khang không có ý định tái hôn. Cho đến hai mươi hai năm trước, ông bị ốm một trận, nằm viện nửa năm mới khỏi. Lữ Nhã Phi chính là cô y tá chăm sóc cho ông. Người phụ nữ xinh đẹp trong bộ đồng phục y tá đã tô điểm thêm màu sắc cho cuộc sống vốn khô khan của ông.

Mỗi ngày mở mắt Trịnh Diệu Khang đều bắt gặp nụ cười tươi tắn của bà. Bà thường hỏi: “Đêm qua anh ngủ có ngon không?” rồi đưa cho ông mấy tờ báo. Mỗi tối bà đều khuyên ông đi nghỉ sớm. Trong giấc mơ, ông còn có thể ngửi thấy mùi hương từ bà. Lúc ốm đau, người đàn ông mạnh mẽ đến mấy cũng khó tránh khỏi mềm yếu. Bởi vì không có vợ con nên ông càng cảm thấy cô độc. Vì thế ông dễ dàng có cảm giác dựa dẫm vào cô y tá hiền hậu này.

Một hôm, Trịnh Diệu Khang vô tình bắt gặp Lữ Nhã Phi trốn vào một góc, khóc không thành tiếng. Ông bảo người cảnh vệ đi tìm hiểu, mới biết bạn trai Lữ Nhã Phi bỏ rơi bà, cùng một cô gái nhà giàu đi Đức.

Kể từ hôm đó, mỗi lần nhìn thấy bà mỉm cười, nghe giọng nói dịu dàng của bà, ông đều có khao khát được bảo vệ và chăm sóc bà.

Trong lòng ông, bà đại diện cho những gì tốt đẹp nhất. Ông chưa từng nghĩ cô gái đang ở độ tuổi phơi phới này sẽ lấy mình. Nhưng sự đời khó lường, dưới sự làm mới nhiệt tình của người cảnh vệ đặc lực, Lữ Nhã Phi đã chấp nhận sự sắp xếp của tổ chức, lấy Trịnh Diệu Khang.

Dù không phải là câu chuyện tình cảm lãng mạn giữa bạch mã hoàng tử và nàng Lọ Lem, cũng chẳng có đám cưới xa hoa nhưng Trịnh Diệu Khang là người đàn ông tốt. Ông cho bà một mái ấm yên bình và ấm áp, chăm sóc bà từng li từng tí. Sau khi kết hôn, bà cũng sinh cho ông một người con trai, khiến ông hết sức vui mừng.

Hơn hai mươi năm qua, cuộc sống của hai người vô cùng hạnh phúc. Trước mặt vợ, Trịnh Diệu Khang không bao giờ nói lớn tiếng. Còn Lữ Nhã Phi cũng luôn giữ nụ cười tươi tắn và giọng nói dịu dàng nhất, trừ lúc ông dạy dỗ con trai.

Khi Trịnh Vĩ kể xong chuyện tình của bố mẹ anh, ô tô đã dừng lại trước nhà hàng sang trọng mà lần trước Ngũ Kiến Phàm mời ăn cơm. Vào bên trong đợi một lúc, Giản Nhu liền nhìn thấy “mẹ chồng tương lai”. Khác với tưởng tượng của cô, Lữ Nhã Phi mặc bộ váy dài màu xanh nhạt đơn giản, mái tóc dài búi cao tựa như quý phu nhân trang nhã bước ra từ bức tranh thủy mặc. Khóe mắt bà cong cong, để lộ niềm vui không thể che giấu, cho thấy đó là một người phụ nữ có cuộc sống viên mãn.

Trịnh Vĩ giới thiệu ngắn gọn hai người với nhau, Giản Nhu cố nặn ra một nụ cười. “Cháu chào bác gái!”

Lữ Nhã Phi gật đầu, chủ động kéo tay cô, sắc mặt lộ vẻ quan tâm. “Có lạnh không cháu?” Bà trách móc con trai: “Trời lạnh thế mà hai đứa còn đợi ở đây. Con đứng là chẳng biết chăm sóc bạn gái gì cả.”

Trịnh Vĩ lên tiếng: “Con đã bảo đưa cô ấy vào trong trước nhưng cô ấy nói muốn đợi ở đây.”

Giản Nhu không thể không thừa nhận, trước thái độ quan tâm như vậy, bất kể thật tâm hay giả dối đều khiến cô cảm thấy ấm lòng. “Cháu không lạnh đâu ạ! Hôm nay thời tiết có hơi oi bức, ở ngoài này rất thoáng đãng, mát mẻ.”

Tuy cô nói vậy nhưng Lữ Nhã Phi vẫn nhanh chóng kéo cô vào trong phòng. Bọn họ vừa ngồi xuống, nhân viên phục vụ liền đưa lên mấy món ăn nhẹ, vừa thanh đạm vừa bổ dưỡng.

Lữ Nhã Phi múc một bát canh đặt trước mặt Giản Nhu, bảo cô nếm thử. Sau đó bà nghiêm túc ngắm con trai. “Sắc mặt của con không tốt lắm. Có phải gần đây không được nghỉ ngơi tử tế hay không?”

Nghe bà nói vậy, Giản Nhu mới để ý sắc mặt Trịnh Vĩ hơi nhợt nhạt, trông mắt có tia đỏ, rõ ràng anh đã không được nghỉ ngơi đầy đủ.

“Không đâu ạ! Có lẽ gần đây con phải tăng cường luyện tập nên hơi mệt.” Anh đáp.

“Thế à? Con hãy uống canh bổ dưỡng nhiều một chút.” Bà lại gọi thêm món canh an thần ba vị. Trịnh Vĩ lập tức phản đối: “Con không ăn đâu! Canh ba vị gì đó của mẹ khó ăn chết đi, chỉ bố mới ăn được thôi. Con ăn món canh thịt bình thường là được.”

“Ừ! Vậy thì gọi thêm canh sườn bí xanh đi!”

Giản Nhu lặng lẽ quan sát người phụ nữ dịu dàng, hiền từ trước mặt, cô bỗng có chút nghi ngờ mình nhầm lẫn. Một người phụ nữ như vậy e rằng giẫm chết một con kiến cũng sẽ áy náy, sao có thể khiến cô nhà tan cửa nát được? Nhưng diện mạo và dáng vẻ của bà giống hệt trong tập ảnh, bao gồm cả chiếc nhẫn đeo ở ngón áp út.

Ăn một chút đồ lấy lệ, Lữ Nhã Phi cùng Giản Nhu trò chuyện. Bà không nhiều lời nhưng từng câu nói của bà khiến người nghe rất dễ chịu. Ngoài ra, bà cũng chỉ hỏi những vấn đề dễ trả lời. Bọn họ đang nói chuyện vui vẻ thì điện thoại của Trịnh Vĩ đổ chuông, anh đi ra ngoài nghe máy.

Trong phòng chỉ còn lại Lữ Nhã Phi và Giản Nhu, bà mỉm cười, hỏi: “Bác nghe Trịnh Vĩ kể cháu sống một mình, không có người thân bên cạnh.”

“Vâng ạ!” Giản Nhu thu lại nụ cười, nhìn chằm chằm Lữ Nhã Phi khiến bà có chút bất an.

“Bác không có ý gì khác. Bác chỉ không hiểu, cháu còn ít tuổi, tại sao lại không sống cùng bố mẹ?”

“Bởi vì bố cháu bị người ta hại chết, em gái cháu bị đâm đến gãy chân. Để chữa chân cho em gái, mẹ cháu đã phải lấy người đàn ông hơn bà hai mươi tuổi rồi cùng ông ta đi Canada. Mẹ cháu vốn định đưa cả cháu đi cùng nhưng người đàn ông kia không đồng ý, nói ông ta chỉ nuôi một trong hai chị em cháu. Cháu quyết định ở lại nên mới sống một mình.”

Lữ Nhã Phi sững sờ, cũng không biết là do giọng nói lạnh lùng của Giản Nhu hay câu chuyện mà cô vừa kể.

Giản Nhu tiếp tục: “Không biết bác đã từng nghe tên bố cháu hay chưa? Ông là phóng viên, họ Giản, tên Giản Mặc.”

Nói xong, cô chăm chú quan sát phản ứng của Lữ Nhã Phi, chỉ sợ bỏ qua chi tiết nhỏ. Tuy nhiên cô đã đánh giá cao đối phương, bởi khi nghe nhắc đến cái tên “Giản Mặc”, bà liền biến sắc mặt, ánh mắt vụt qua tia hoảng hốt.

“Bác gái!” Giản Nhu hạ giọng. “Qua vẻ mặt của bác, hình như bác biết bố cháu?”

“Không! Bác không biết.” Lữ Nhã Phi như bừng tỉnh từ cơn ác mộng, liền cúi xuống uống trà.

“Vậy bác có quen Lâm Cận không?”

Nghe đến cái tên này, Lữ Nhã Phi lập tức ngẩng đầu, nơi đáy mắt ánh lên vẻ hoảng sợ và chút tâm tình mà Giản Nhu không hiểu.

Đúng lúc này Trịnh Vĩ quay về phòng. Giản Nhu không nói thêm câu gì, chỉ im lặng uống trà. Vài phút trước đó cô còn ảo tưởng rằng, biến cố của gia đình cô không liên quan đến Lữ Nhã Phi, nhưng bây giờ mọi ảo tưởng của cô đã tan vỡ. Bất kể người phụ nữ này có trực tiếp hại chết bố hay không, chắc chắn bà cũng dính líu.

Kể từ khi Giản Nhu nhắc đến tên Giản Mặc và Lâm Cận, trên gương mặt của Lữ Nhã Phi đã không còn nụ cười ôn hòa. Dù cố gắng che giấu nỗi bất an, bà cũng không nhìn thẳng vào Giản Nhu một lần.

Trịnh Vĩ nhảy bèn nhận ra sự thay đổi của mẹ. “Sắc mặt mẹ sao tẻ thế? Có phải mẹ lại đau đầu rồi không?”

“Ừ... Có lẽ vừa rồi gặp cơn gió nên đầu hơi đau. Mẹ không sao, lát nữa là ổn thôi.”

Sau đó tuy Trịnh Vĩ cố gắng điều tiết không khí nhưng Lữ Nhã Phi đều tỏ ra không tập trung, còn Giản Nhu từ đầu đến cuối giữ nụ cười lạnh lùng nơi khóe môi.

Khó khăn lắm mới kết thúc bữa ăn, Lữ Nhã Phi đột nhiên kéo tay Trịnh Vĩ. “Lâu lắm con không về nhà, tối nay về ăn cơm đi!”

“Tối nay con...”

Thấy anh chuẩn bị từ chối, bà liền nói: “Bố con cần nhàn mấy ngày rồi, bảo con về Bắc Kinh mà chẳng chịu về nhà một chuyến, ngày càng chẳng ra làm sao. Bất kể thế nào con cũng nên về thăm ông ấy.”

Trịnh Vĩ ngẫm nghĩ rồi gật đầu. “Vâng! Con sẽ ăn tối ở nhà.”

Buổi tối, Giản Nhu đứng ở ban công, nhìn ra màn mưa bên ngoài đến thất thần. Cô tưởng Trịnh Vĩ sẽ bị Lữ Nhã Phi giữ ở nhà, không ngờ bên dưới tòa chung cư đột nhiên xuất hiện một chiếc xe màu đen. Giây tiếp theo, Trịnh Vĩ mở cửa nhảy xuống xe. Cô liền chạy ra khỏi nhà, tới thang máy ở đầu kia hành lang. Khi cửa thang máy mở ra, cô liền nhìn thấy Trịnh Vĩ đồng thời phát hiện má phải của anh sưng húp.

“Em đợi anh đấy à?” Anh cười, hỏi.

“Vâng.” Cô nhìn mặt anh chằm chằm. “Em tưởng tối nay anh không đến.”

“Anh đã hứa sẽ quay về đây với em mà.”

Đúng thế, chuyện đã hứa với cô, anh chưa từng nuốt lời.

Hai người vào nhà, Giản Nhu giúp anh bôi thuốc. Trịnh Vĩ hỏi: “Trong bữa cơm trưa nay, lúc anh đi gọi điện, em nói gì với mẹ anh vậy?”

Cô thật thà trả lời: “Bác gái hỏi tại sao em sống một mình. Em đã kể chuyện gia đình mình. Sao thế?”

Anh lắc đầu. “Không có gì.”

“Có phải mẹ anh phản đối chúng ta ở bên nhau không?”

Trịnh Vĩ lặng thinh.

Giản Nhu hỏi tiếp: “Anh đã bị bố đánh, còn muốn giấu em nữa?”

Biết không thể che giấu trước sự nhạy bén của cô, Trịnh Vĩ thở dài. “Anh thật sự không hiểu nổi. Trước khi gặp em, rõ ràng mẹ anh nói sẽ tôn trọng sự lựa chọn của anh. Tại sao sau khi gặp em, bà lại kịch liệt phản đối chúng ta ở bên nhau, thậm chí còn không cho anh gặp em nữa?”

Giản Nhu cười cười. “Chắc em không được lòng mẹ anh ấy mà.”

Trịnh Vĩ nhìn cô chăm chú. Nếu sự phản đối bất ngờ của mẹ khiến anh kinh ngạc, thái độ lạnh nhạt của cô lúc này càng khiến anh hoang mang. Trong lòng anh đột nhiên xuất hiện linh cảm sắp đánh mất thứ gì đó. Anh cần một cảm giác chân thực để xua tan nỗi bất an này.

Trịnh Vĩ nhẹ nhàng ôm eo Giản Nhu, cúi xuống hôn cổ cô. “Không sao cả, anh thích là đủ rồi.”

Bởi vì trong đầu toàn là hình ảnh bố lúc qua đời nên cô không có tâm trạng thân mật, hơn nữa lại cùng con trai của kẻ thù. Sự kháng cự từ bản năng khiến cô bất giác gạt mạnh tay Trịnh Vĩ.

“Xin lỗi, hôm nay em hơi mệt.” Nói xong, cô cúi đầu, không dám nhìn mặt anh, sợ lại nhớ đến vẻ mặt hốt hoảng của Lữ Nhã Phi.

Bàn tay người đàn ông cứng đờ trước ngực cô rồi từ từ thu về. Anh nói: “Ừ, em ngủ trước đi. Anh đi tắm cái đã.”

Khi anh tắm xong, quay về phòng ngủ, Giản Nhu nằm nghiêng người, nhắm nghiền hai mắt, giả vờ ngủ say. Trịnh Vĩ lặng lẽ leo lên giường, ôm cô từ phía sau. Một lúc sau, Giản Nhu nghe thấy tiếng thở đều đều của anh, chứng tỏ anh đã chìm vào giấc ngủ. Cô nhẹ nhàng xuống giường, đi ra ban công. Bên ngoài, những hạt mưa tựa như vô số sợi tơ màu bạc tỏa ra từ chân trời, bao trùm vạn vật.

Ở trên giường, Trịnh Vĩ từ từ mở mắt, nhìn sang vị trí trống không bên cạnh. Anh không biết đêm mưa mấy hôm trước xảy ra chuyện gì nhưng anh tin chắc đã có chuyện gì đó. Nếu không, ánh mắt của Giản Nhu không trở nên lạnh lẽo và xa cách đến thế. Nếu anh đoán không nhầm, chuyện này có liên quan đến Nhạc Khải Phi.

11. Chương 11

Giăng xé

Giản Nhu mở cửa sổ, gió tay hứng những hạt mưa. Giọt nước lạnh tan trong lòng bàn tay cô, chỉ còn lại cảm giác buốt giá, tựa như cô muốn nắm bắt tình yêu không thuộc về mình nhưng số phận đã định tình yêu sẽ trượt khỏi tay cô, để lại cho cô nỗi đau khôn nguôi.

Trịnh Vĩ nói, anh không hiểu tại sao mẹ anh bỗng dưng cực lực phản đối hai người ở bên nhau dù từ trước đến nay bà luôn tôn trọng anh, Giản Nhu biết Lữ Nhã Phi đang sợ hãi, sợ cô tiếp cận Trịnh Vĩ với mục đích khác, sợ cô dùng phương thức gây tổn thương cho Trịnh Vĩ để trả thù bà ta. Điều này chứng tỏ Lữ Nhã Phi có tật giết mình. Nếu bà ta không làm chuyện có lỗi với nhà họ Giản thì việc gì phải sợ hãi?

Đối diện với mối thù nhà tan cửa nát, với sự phản đối của bố mẹ anh, liệu cô và anh có thể bảo vệ tình yêu của hai người? Dù làm được điều đó đi chăng nữa, nếu một ngày mẹ và em gái cô biết thân phận của Trịnh Vĩ, liệu họ có chấp nhận để cô và con trai của kẻ thù ở bên nhau? Chắc chắn không thể. Vậy thì bây giờ cô có nên tiếp tục hay không? Tiếp tục giấu giếm anh, coi như chẳng có chuyện gì xảy ra, để rồi càng lún sâu trong sự dục dằng của anh, không có cách nào từ bỏ, thậm chí chỉ vì anh mà cắt đứt quan hệ với người thân? Hay là cô nói hết sự thật cho anh biết, để anh đưa ra sự lựa chọn cuối cùng giữa tình yêu và tình thân? Nếu bắt cô phải chọn giữa tình yêu và tình thân, dù đau khổ cả đời, cô cũng không thể bỏ rơi mẹ và người em gái tàn tật.

Vì vậy dẫu không nỡ từ bỏ cuộc tình này, cô cũng biết rõ số phận đã định anh và cô không có kết quả. Chỉ vì không nỡ mà cô bắt anh cùng chịu nỗi giày vò với mình, liệu có phải cô quá ích kỷ hay không?

Một chiếc khăn choàng mềm mại được khoác lên vai Giản Nhu. Sau đó một cánh tay thò ra đằng trước, khép cửa sổ, ngăn mưa gió lạnh lẽo ở bên ngoài. Cô giật mình, lập tức quay đầu, liền nhìn thấy Trịnh Vĩ.

“Muộn rồi còn chưa ngủ, em đang nghĩ gì thế?”

“Em... em đang nghĩ...” Cô cắn môi, cất giọng thăm dò: “Bố mẹ anh đã phản đối chúng ta ở bên nhau, hay là chúng ta...”

Trịnh Vĩ lập tức ngắt lời: “Em đừng bao giờ thốt ra hai từ đó. Anh đã nói rồi, dù em “phim giả tình thật” với bất cứ người đàn ông nào đi chăng nữa, anh cũng sẽ không cho em toại nguyện. Em hãy bằng lòng ở bên anh cả đời đi! Anh sẽ không bao giờ buông tha em.”

“Nếu bố mẹ anh kiên quyết phản đối thì sao?”

“Chuyện anh muốn làm, không ai có thể ngăn cản.” Giọng anh chắc nịch.

“Cuối cùng em đã biết tại sao hồi nhỏ anh suốt ngày bị đánh rồi.” Anh bướng bỉnh như vậy, lại gặp đúng ông bố theo chủ nghĩa bá quyền, thảo nào cứ dầm bữa nửa tháng trên mặt anh lại có vết bầm tím, điều đó đủ thấy bố anh không chịu đựng nổi mới ra tay.

“Đừng để ý đến chuyện vì sao anh bị đánh.” Trịnh Vĩ ôm Giản Nhu từ phía sau, áp bên má vẫn còn hơi sưng vào mặt cô. “Lần này anh vì em... Có phải em cũng nên an ủi nỗi đau của anh không?”

“Hả? Bây giờ ư?” Nhưng cô đang nói chuyện chia tay với anh cơ mà.

“Anh mong ngóng suốt một tuần mới có thể gặp em. Tối nay mà không được an ủi, anh lại phải đợi thêm một tuần nữa...”

Đối với một thanh niên trẻ tuổi sôi sục khí huyết, một tuần có vẻ khó chịu đựng. Thôi thì để anh lưu luyến thêm chút hơi ấm của cô, cho dù chỉ một đêm. Cô quay người, kiễng chân hôn lên má anh. Anh lập tức ôm chặt thắt lưng cô, đưa cô đi về phía sofa rồi đẩy cô nằm xuống.

Giản Nhu cảm thấy lồng ngực trống rỗng, bao nhiêu sự nhiệt tình cũng không thể lấp đầy nỗi trống trải trong đó.

“Anh chưa từng nói câu “Anh yêu em”. Bây giờ anh hãy nói một lần cho em nghe đi!” Cô thầm thì.

Trịnh Vĩ dừng động tác, ngẩng đầu nhìn Giản Nhu. Bởi vì trong phòng tắt đèn, cô không thấy rõ nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt chăm chú của anh. “Trong cuộc đời, anh chỉ nói ba từ này duy nhất một lần, đó là tại đám cưới của anh. Em có muốn nghe không?”

Giản Nhu nở nụ cười rất nhạt. Xem ra cô không có cơ hội nghe rồi. Trịnh Vĩ phủ người xuống, hôn lên trán cô. “Nếu muốn nghe thì em kết hôn với anh đi!”

Giản Nhu nhiệt tình hôn lên môi anh. Khi môi lưỡi quấn quýt, cô thầm nghĩ: Chờ kiếp sau nhé!

Đêm dài đằng đẵng, mưa vẫn không ngừng rơi. Trong phòng tràn ngập cảnh xuân tình, hơi thở gấp gáp và tiếng rên rỉ xen kẽ. Đến khi mọi âm thanh chấm dứt, anh vẫn không rời khỏi thân thể ấm nóng của cô.

“Em có mệt không?” Trịnh Vĩ vuốt ve gương mặt mịn màng của người yêu, đầu ngón tay đột nhiên cứng đờ. Giây tiếp theo, anh định bật đèn nhưng Giản Nhu kéo tay anh lại. “Đừng, anh đừng bật đèn...”

Cô sợ anh nhìn thấy giọt lệ ở khóe mi, nhìn thấy nỗi bi thương trong mắt mình. “Xin anh!”

Trịnh Vĩ thu tay về, lặng lẽ ôm cô trong bóng tối mà không hỏi bất cứ câu gì.

Trời tờ mờ sáng, Trịnh Vĩ đang ngủ say, Giản Nhu nằm yên ngắm nhìn anh để khắc sâu từng đường nét vào ký ức, gồm cả mấy vết sẹo nhỏ trên sống lưng anh. Đó chắc là vết tích từ thời niên thiếu bướng bỉnh của anh.

Đồng hồ chỉ sáu giờ, cô vẫn không thấy buồn ngủ. Chợt nhớ mình chưa bao giờ mua đồ ăn sáng cho anh, cô liền mặc quần áo rồi ra khỏi nhà. Sau khi mua một túi bánh bao nhỏ năm loại nhân, cô vội vàng về nhà, muốn thấy vẻ mặt ngạc nhiên và vui mừng của Trịnh Vĩ. Tuy nhiên khi cô về đến khu chung cư, có hai phóng viên và một người quay phim không biết từ đâu chui ra, chặn cô lại.

Ánh đèn flash nhấp nháy trước mặt Giản Nhu, túi bánh bao rơi xuống đất. Bọn họ không để ý, cứ thế giẫm lên đồng thời giơ micro về phía cô: “Cô mua đồ ăn sáng cho ai thế? Có phải cho Nhạc Khải Phi không? Rốt cuộc mối quan hệ giữa cô và Nhạc Khải Phi là gì?”

Giản Nhu biết đám phóng viên quan tâm đến sự việc này không phải vì mức độ nổi tiếng của cô mà là do scandal dính dáng đến “sắc” và quyền lực có thể thỏa mãn sự tò mò của khán giả. Vì vậy họ mới cố gắng moi tin bằng mọi cách.

Cô không bận tâm chuyện bọn họ bôi nhọ mình. Tuy nhiên việc bữa sáng có thể là lần cuối cùng giữa cô và Trịnh Vĩ bị họ chà đạp khiến cô vô cùng tức giận. Một chút lý trí cuối cùng tan biến, cô gầm lên trước ống kính: “Đúng thế! Tôi mua đồ ăn sáng cho Nhạc Khải Phi. Tôi được anh ta bao, chơi trò “quy tắc ngầm” mới đạt thành tích như ngày hôm nay. Những điều này đều do tôi dùng thân thể đánh đổi, thế thì sao nào? Tôi có vi phạm pháp luật không? Tôi có gây tổn hại đến các anh không? Các anh mau biến đi cho tôi!”

Thấy bọn họ vẫn không chịu rời đi, Giản Nhu cúi xuống nhặt mấy cái bánh bao, ném thẳng vào ống kính. “Các anh mau cuốn xéo cho tôi! Trốn ở cửa nhà tôi quay trộm thì có gì là ghê gớm? Nếu có bản lĩnh, các anh hãy đến cửa nhà mấy ông quan lớn, xem phu nhân quý phái của họ tối qua ngủ với ai, mua đồ ăn sáng cho ai?”

Có lẽ ít khi quay được hình ảnh ngôi sao nữ cáu giận nên cô càng la lối, phóng viên càng tỏ ra hăng hái. Người quay phim thậm chí đưa ống kính lại gần, như sắp chạm vào mặt cô.

Giản Nhu loạng choạng suýt ngã. Đúng lúc này một thân hình cao lớn đột nhiên xuất hiện, đứng chắn trước cô rồi hai cánh tay rắn chắc đoạt lấy máy quay. Giây tiếp theo, một tiếng động lớn vang lên, máy quay đã bị đập vỡ tan tành.

Sự việc xảy ra bất ngờ khiến hai phóng viên dờ người. Trịnh Vĩ nhanh như chớp giật máy ảnh trong tay họ, đập mạnh xuống đất. Sau đó anh quay người ôm Giản Nhu, hỏi nhỏ: “Em có sao không? Có bị thương ở đâu không?”

Cô lắc đầu. “Em vẫn ổn... nhưng đồ ăn sáng em mua cho anh không còn nữa.”

“Không sao! Chúng ta lên nhà trước, lát nữa anh sẽ đi mua.”

Thấy họ định rời đi, hai phóng viên mới sực tỉnh, vội vàng rút di động gọi 110: “Chúng tôi là phóng viên từ Làng giải trí. Chúng tôi đang ở khu Lam Trù Danh Tọa, có người vừa đập máy ảnh và máy quay của chúng tôi...”

Bọn họ còn chưa dứt lời, Trịnh Vĩ đã đoạt lấy điện thoại. Tưởng anh lại chuẩn bị đập tiếp, Giản Nhu định ngăn cản, nhưng anh nói vào máy: “Các anh có thể đến đây nội trong ba phút không? Nếu không đến, tôi sẽ gọi 581866966.” Nói xong, anh cúp máy rồi trả lại tay phóng viên.

Chưa đầy ba phút sau, xe cảnh sát đã tới nơi với tốc độ nhanh chưa từng thấy, đưa bọn họ tới đồn cảnh sát ở gần đó để lấy lời khai. Trịnh Vĩ được đưa vào văn phòng riêng, Giản Nhu không biết anh nói gì, chỉ thấy một lúc sau anh đi ra ngoài. Đồn trưởng vui vẻ vỗ vai anh, bảo sau này anh hãy thường xuyên đến đây chơi. Hai phóng viên cũng xin lỗi cô, hứa sẽ không công khai hình ảnh ghi được ngày hôm nay đồng thời giữ kín chuyện này mới được thả ra.

Ra ngoài cổng đồn cảnh sát, một phóng viên không cam lòng lại lén lút quay vào, hỏi người cảnh sát lấy lời khai của Trịnh Vĩ: “Xin hỏi, cậu vừa rồi tên là gì vậy?”

“Anh đừng hỏi nhiều, tóm lại là người anh không thể dây vào. Sau này, anh hãy nhớ phải làm rõ tình hình trước rồi mới săn tin.” Người cảnh sát đáp.

Sự việc được giải quyết êm xuôi nhưng Giản Nhu và Trịnh Vĩ đã bỏ lỡ thời gian quý báu. Anh phải ra sân bay ngay mà không kịp ăn sáng. Giản Nhu muốn đi tiễn nhưng anh sợ cô gặp phiền phức ở sân bay nên không cho cô đi. Cô đành đứng ngoài ban công, dõi theo chiếc xe của anh cho đến khi nó biến mất khỏi tầm mắt.

Di động kêu “tít... tít” báo hiệu có tin nhắn, Giản Nhu mở ra xem. Là tin nhắn của Trịnh Vĩ: “Hãy tin anh, chuyện anh muốn làm, không người nào có thể ngăn cản.”

Cô gượng cười, thầm nghĩ: Em không tin.

Giản Nhu vừa dọn dẹp nhà cửa, còn chưa kịp uống hộp nước thì chuông cửa bắt chợt reo vang. Cô đi ra mở cửa, liền nhìn thấy Lữ Nhã Phi đứng ở bên ngoài.

Bà đeo cặp kính râm đen, vẻ mặt không còn nét ôn hòa của ngày hôm qua. “Chúng ta có thể nói chuyện một lát không?”

12. Chương 12

“Được ạ!” Giản Nhu đứng sang một bên để Lữ Nhã Phi vào nhà rồi đóng cửa lại. “Tôi biết chắc chắn bà sẽ đến tìm tôi nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.”

Lữ Nhã Phi hít một hơi sâu, giọng bà có chút căng thẳng: “Tôi qua, trước khi rời khỏi nhà Trịnh Vĩ nói với tôi, nó muốn cưới cô. Cho dù cả thế giới phản đối, nó cũng sẽ lấy cô, chỉ mình cô mà thôi.”

Từng câu, từng từ như mũi kim đâm mạnh vào trái tim Giản Nhu trong giây lát.

“Vì vậy hôm nay tôi đến đây chỉ muốn hỏi cô một câu. Cô có thật sự muốn lấy nó không?”

Giản Nhu suýt nữa buột miệng nói: Tất nhiên là tôi muốn. Tình yêu của tôi dành cho anh ấy cũng không ít hơn của anh ấy chút nào.

Nhưng nói ra thì sao chứ? Dù sau này Lữ Nhã Phi không phản đối cô và anh ở bên nhau, liệu cô có thể gọi bà ta là mẹ không? Cô đương nhiên không làm được điều đó.

Người phụ nữ trước mặt có tình yêu sâu đậm của người chồng, có sự kính yêu của con trai, đeo đồ trang sức đắt tiền, mặc bộ đồ hàng hiệu. Bà ta xuất hiện trước thiên hạ với dáng vẻ trang nhã nhất, nhận được sự ngưỡng mộ của mọi người. Nhưng tất cả những điều này được đổi bằng máu và nỗi đau của người nhà cô. Dựa vào cái gì mà Lữ Nhã Phi có thể thản nhiên đứng trước mặt cô như không có chuyện gì xảy ra? Dựa vào việc bà ta là vợ của Trịnh Diệu Khang, mẹ của Trịnh Vĩ hay sao?

Trong một khoảnh khắc, trong lòng Giản Nhu dội lên nỗi căm hận mãnh liệt, còn hơn cả lúc tận mắt chứng kiến cảnh bố qua đời, em gái toàn thân đầy máu.

May mà cô là diễn viên có diễn xuất không tồi. Vì vậy cô vẫn có thể bật cười ha ha. “Tôi muốn lấy anh ta ư? Trịnh phu nhân, bà đừng làm bộ làm tịch trước mặt tôi nữa. Bà có biết con trai bà và tôi đến với nhau từ lúc nào không?”

Người phụ nữ đối diện lặng thinh như muốn né tránh đề tài này. Giản Nhu nói tiếp: “Xem ra tôi cần phải nhắc bà một chút mới được.”

Cô đi đến trước giá sách, rút một tấm ảnh kẹp trong quyển sách, đưa cho Lữ Nhã Phi. Bà lập tức biến sắc mặt, vò tấm ảnh trong tay.

“Trịnh phu nhân! Bà tưởng không ai biết chuyện bà làm hay sao?” Thấy đối phương không dám thừa nhận, Giản Nhu nói thẳng: “Bố tôi đã chụp được hình ảnh không nên chụp, biết được bí mật không nên biết. Vì vậy bà và nhân tình của bà mới giết ông ấy để diệt khẩu.”

“Cái chết của bố cô là sự cố ngoài ý muốn.” Biết mình lỡ lời, Lữ Nhã Phi lập tức đổi giọng: “Cái chết của ông ấy không liên quan đến tôi, càng chẳng dính dáng gì đến con trai tôi.”

“Vụ tai nạn của mẹ và em gái tôi thì sao? Cũng là sự cố ngoài ý muốn ư?” Thấy gương mặt tái nhợt của đối phương, Giản Nhu không thể kiềm chế. Cô túm cánh tay bà ta, gầm lên: “Em gái tôi có liên quan đến chuyện này hay sao? Nó mới mười ba tuổi, chẳng biết gì cả. Tại sao các người không tha cho nó?”

Lữ Nhã Phi liền im lặng.

“Tôi sẽ không để bố tôi chết một cách vô ích, không để em gái tôi gãy chân vô ích. Cho dù không kiện nổi các người, tôi cũng sẽ không để các người sống tử tế!” Giản Nhu cất cao giọng.

“Cô cho rằng mình có thể làm được hay sao?”

Nhận ra sự uy hiếp của đối phương, Giản Nhu liền buông tay, nhếch miệng cười. “Bây giờ bà cũng muốn giết tôi để diệt khẩu, đúng không? Đừng nói là tôi chưa nhắc nhở. Cậu con trai bảo bối của bà yêu tôi như vậy, nếu tôi chết, chắc chắn anh ấy sẽ không để tôi chết không rõ nguyên do, chắc chắn anh ấy sẽ điều tra ra sự thật. Tối lúc đó bà thử nói xem, liệu anh ấy có tha thứ cho bà hay không?”

Dù Lữ Nhã Phi cố gắng che giấu nhưng Giản Nhu vẫn nhìn thấy tia hoang mang, sợ hãi trong mắt bà ta.

Có lẽ đây chính là do số phận sắp đặt, để cô gặp Trịnh Vĩ, nắm được nhược điểm duy nhất của Lữ Nhã Phi. Nếu không, e rằng cô cũng như mẹ, mang theo mối thù sống trong im lặng.

Sau một hồi cân nhắc, cuối cùng Lữ Nhã Phi không né tránh mà nói thẳng: “Được thôi. Nếu cô cho rằng tôi hại cô nhà tan cửa nát thì cô muốn trả thù tôi thế nào cũng được... Tôi chỉ mong cô hãy tha cho con trai tôi.”

“Bà muốn tôi tha cho Trịnh Vĩ, cũng được thôi. Nhưng trước hết bà và Lâm Cận hãy đi tự thú, thừa nhận hai người có quan hệ mờ ám, đã hại chết bố tôi, khiến em gái tôi bị thương. Nếu không, tôi sẽ gửi đồng ảnh này cho chồng và con trai bà rồi công khai trên mạng. Xem chồng bà có bỏ qua cho bà và Lâm Cận, con trai bà có tha thứ cho bà không.”

Nhắc đến Lâm Cận, Giản Nhu lại nhìn thấy tâm tình phức tạp trong mắt Lữ Nhã Phi, giống như căm hận nhưng cũng như chứa đựng tình cảm sâu sắc. Trầm tư hồi lâu, bà ta cất giọng bình tĩnh: “Nếu tôi bằng

lòng đền cô một mạng, cô có thể đừng truy cứu, đừng làm liên lụy và gây tổn thương cho người khác hay không?”

Giản Nhu cảm thấy bất ngờ khi nghe đối phương đưa ra sự lựa chọn này. Nhưng ngẫm nghĩ kĩ, đúng là Lữ Nhã Phi chẳng có sự lựa chọn nào khác. Đối với bà ta, cái chết có lẽ nhẹ nhàng hơn việc mối quan hệ với Lâm Cận bị vạch trần, thân bại danh liệt rồi cuối cùng phải vào tù.

Giản Nhu định trả lời “được thôi” nhưng không thốt ra miệng bởi cô chợt phát hiện người yếu đuối như Lữ Nhã Phi không thể làm ra chuyện tàn nhẫn như giết người, chắc chắn Lâm Cận có liên quan. Cuối cùng cô lên tiếng: “Tôi không muốn mạng sống của bà, tôi chỉ muốn biết sự thật.”

Nhiều năm sau, mỗi khi nhớ đến câu nói này, Giản Nhu đều cảm thấy mình thật nực cười. Lúc bấy giờ cô còn quá trẻ, ở độ tuổi ngây thơ nên cho rằng sự thật là quan trọng nhất, chỉ pháp luật mới có thể trả lại sự công bằng cho cô. Cho tới một hôm, khi sự thật bị cô vạch trần, bí mật mà Lữ Nhã Phi không tiếc mạng sống để che giấu được lộ ra ngoài ánh sáng, cô mới thật sự hiểu rõ một điều, con người sống trên đời, hai chữ “hồ đồ” cũng quan trọng biết bao.

Nhưng khi ấy cô vẫn chưa hiểu đạo lý này. Lữ Nhã Phi cũng không nói thêm điều gì, chỉ bảo cô hãy thận trọng suy nghĩ rồi ra về.

Khoảng thời gian sau đó, Giản Nhu luôn suy nghĩ một cách thận trọng, trong khi quan hệ giữa Trịnh Vĩ và người thân đổ vỡ, anh bị bỏ đuổi khỏi nhà.

Anh đột nhiên xuất hiện ở cửa nhà cô, vẻ mặt nhẹ nhõm và vui vẻ. “Cuối cùng anh cũng được tự do rồi. Anh không cần phải đối diện với bộ mặt hầm hầm của ông già nữa. Đợi anh tốt nghiệp rồi chúng ta kết hôn.”

Giản Nhu vô cùng kinh ngạc. “Anh đoạn tuyệt quan hệ với bố mẹ thật sao? Họ là bố mẹ anh, nuôi anh lớn khôn...”

“Anh biết. Vì lẽ đó mà ông bà già chỉ nói thế chứ không thật sự cắt đứt quan hệ với anh.”

“Nếu thật thì sao?”

Anh không thể trả lời câu hỏi của cô.

Giản Nhu biết tình yêu dù khắc cốt ghi tâm đến mấy cũng không thắng nổi tình thân. Vì thế thà rằng chia tay còn hơn tiếp tục dây dưa trong đau khổ. Nhưng cô làm sao có thể tiết lộ sự thật với Trịnh Vĩ, bởi vì mối thù của đời trước mà cô và anh không thể đến với nhau. Với tính cách của anh, phải mất bao lâu anh mới có thể từ bỏ cuộc tình này? Có lẽ cả đời anh sẽ vĩnh viễn không quên.

Vậy thì thà cô khiến anh nghĩ cô là người không đáng để anh yêu. Chắc sẽ rất đau đớn nhưng chỉ là tạm thời và ngắn ngủi. Anh sẽ nhanh chóng quên cô, sẽ bắt đầu mối quan hệ mới, sẽ quên cô một cách triệt để.

Thời điểm này, Trịnh Vĩ chuẩn bị tốt nghiệp nên dành nhiều thời gian cho việc học. Anh nói với cô trong điện thoại: “Dù sao chúng ta cũng sắp kết hôn, ngày tháng còn dài.”

Cô mỉm cười, không nói với anh, ngày tháng của hai người đã đến lúc kết thúc. Sau khi cúp máy, không thể dè nén ước muốn gặp anh, Giản Nhu một mình đến thành phố S. Cô đứng bên ngoài bức tường cao của Đại học G, ngược nhìn những ô cửa sổ sáng đèn trong khuôn viên trường học, nghe tiếng cười nói rộn ràng vọng ra ngoài. Cô biết sau một trong những ô cửa đó thế nào cũng có anh, một trong những tiếng cười nói kia thế nào cũng là của anh.

Cho tới khi tòa nhà ký túc trong trường tắt hết đèn, chỉ còn lại bầu không khí tĩnh mịch. Giản Nhu mới lẻ đôi chân cứng đờ tới khách sạn diễn ra lần đầu tiên của hai người. Vẫn là căn phòng đó, trên máy tính cũng mở bộ phim Titanic. Trong tiếng nhạc dồn dập, sự chết chóc đã chia lìa người thân, bạn bè và người yêu. Nhân vật nữ chính sống rất thọ, trải qua nhiều biến cố trong cuộc đời nhưng trái tim bà đã vĩnh viễn bị chôn vùi cùng người yêu dưới lòng Đại Tây Dương giá lạnh.

Giản Nhu khóc nức nở. Dùng hết giấy ăn, cô lại ôm khăn tắm tiếp tục khóc. Thì ra nỗi bi thương thật sự không phải cái chết mà là dù chẳng còn trái tim, bản thân vẫn phải tiếp tục sống.

Ngày hôm sau, cô không rời khỏi thành phố S mà thuê một căn hộ nhỏ đối diện với trường Đại học G. Mỗi ngày, cô đều thức dậy vào lúc sáu giờ, xem sinh viên tập thể dục buổi sáng, buổi chiều xem họ tập luyện, buổi tối nghe họ hát khúc quân ca. Cô bỗng cảm thấy rất hối hận. Cô nên tới thành phố S sớm hơn. Như vậy cô có thể nhìn thấy anh hàng ngày, không cần trông chờ đến cuối tuần.

Vào mùa tốt nghiệp, ngọn gió lồng lộng cũng không thể thổi bay nỗi sầu cảm sắp phải chia xa. Ngày nào cô cũng bắt gặp cảnh tượng sinh viên uống rượu say, đứng bên cửa sổ hát nghêu ngao: “Em từng nói với tôi, tương phùng là khúc nhạc, tôi và em đồng hành...”

Sau đó rất nhiều tiếng hát từ ô cửa sổ vọng ra ngoài: “Em từng nói với tôi, tương phùng là khúc nhạc, biệt ly là con đường của ngày mai, nhớ nhung là ngọn lửa của sinh mệnh, trái tim là dây đàn vĩnh hằng...”

Giản Nhu đứng bên cửa sổ, nghe khúc ca ly biệt, nước mắt lăn dài xuống gò má. Đến khi trường học tắt đèn, không còn bất cứ âm thanh nào, cô ngồi trước gương, tập lời thoại đã viết sẵn trên giấy. Còn chưa cất tiếng, nước mắt đã làm nhòe tầm nhìn của cô.

“Chúng ta chia tay đi!”

“Bởi vì tôi không yêu anh, chưa từng yêu anh.”

“Anh cho rằng tôi sẽ yêu một người đàn ông không mua nổi chiếc nhẫn tử tế hay sao? Anh nghĩ tôi muốn rời khỏi làng giải trí, trông chờ anh nuôi tôi cả đời sao? Hay anh thật sự cho rằng tôi không biết bố mẹ anh là ai? Anh nghĩ tôi từ bỏ Nhạc Khải Phi, từ bỏ cơ hội tiến thân là bởi vì tôi yêu anh? Anh nhầm rồi, tôi làm tất cả những chuyện này chỉ vì mục đích trả thù.”

“Tôi đã sớm biết mẹ anh là Lữ Nhã Phi. Nhưng anh không biết tôi rơi vào tình cảnh tan cửa nát nhà là do mẹ anh. Tôi muốn tìm cơ hội trả thù từ lâu. Cho tới khi anh xuất hiện dưới khu chung cư nhà tôi, tôi biết cơ hội đã tới...”

Cô không thể nói những câu tiếp theo vì ruột gan quặn thắt, trái tim đau đớn như sắp ngừng đập. Cô ngồi bất động hồi lâu, cho tới khi nỗi đau dịu bớt, cô mới tiếp tục lầm nhảm: “Tất cả những việc tôi làm vì anh đều không phải thật lòng.”

Ngày lại ngày, Giản Nhu không nhớ mình luyện tập bao nhiêu lần, chỉ biết cho tới hôm thốt ra những lời này, cô không rơi nước mắt, không bi thương, thậm chí còn nở nụ cười lạnh lùng.

13. Chương 13

Hôm đó, thời tiết ở Bắc Kinh rất đẹp, trời xanh, mây trắng, nắng vàng rực rỡ. Giản Nhu lên mạng xem tin tức giải trí của ngày hôm nay, quả nhiên nhìn thấy tiêu đề nổi bật: “Thái tử của công ty truyền thông Thế kỷ rơi vào lưới tình, ngôi sao nữ danh lợi vẹn cả đôi đường - Có hình ảnh tức là sự thật.”

Giản Nhu mở ra xem, bên trong là loạt ảnh chụp từ mấy hôm trước. Ở tấm thứ nhất, cô và Nhạc Khải Phi ngồi đối diện nhau. Anh ta gơ tay trái về phía cô, còn cô đang đeo đồng hồ cho anh ta. Chiếc đồng hồ này là cô mua tặng đối phương. Tay phải Nhạc Khải Phi nắm lấy tay cô. Cô không né tránh, ngẩng đầu mỉm cười với anh ta. Nhạc Khải Phi cười rất tươi, ánh mắt nóng bỏng như muốn thiêu cháy cô.

Trong tấm ảnh thứ hai, Giản Nhu chạm ly với Nhạc Khải Phi. Hai người nhìn nhau, ánh mắt thâm tình. Ở tấm ảnh thứ ba, Nhạc Khải Phi dường như đang kể chuyện cười thú vị, cô ôm miệng, cười đến chảy nước mắt...

Có thể thấy những tấm ảnh này do nhà nhiếp ảnh chuyên nghiệp chụp. Trong nhà hàng đồ Tây lung linh, ống kính đã thu lại toàn bộ cảnh cô và Nhạc Khải Phi cười nói vui vẻ với hình ảnh sắc nét, lung linh.

Xem xong, Giản Nhu không có tâm trạng đọc lời bình kèm theo, liền tắt trang web. Khi kim đồng hồ chỉ mười một giờ rưỡi, cô đứng dậy đi đến bên cửa sổ, chăm chú quan sát bên dưới. Quả nhiên người mà cô

muốn gặp nhất xuất hiện vào lúc mười hai giờ. Khi nhìn thấy bóng dáng anh từ phía xa, máu nóng trong người cô sôi sục, trái tim cũng như bị đốt cháy.

Trịnh Vĩ bước đi rất nhanh, loáng một cái đã vào tòa nhà. Giản Nhu liền chạy tới trước gương, vỗ vỗ gương mặt trắng bệch cho có chút sắc hồng.

Khi tiếng chuông cửa vang lên dồn dập, Giản Nhu lập tức mở cửa. Người mà cô đang mong ngóng gần trong gang tấc, giờ tay là có thể chạm vào. Nổi nhớ nhưng bị đè nén nhiều ngày bùng phát, khiến cô suýt nữa nhào vào lòng anh. Trong một khoảnh khắc, Giản Nhu đột nhiên nhớ tới nhiều chuyện trước kia. Cô vẫn muốn cùng anh ngồi tàu lượn cao tốc, cùng anh ăn kem ở công viên giải trí, cùng anh xem Titanic, cùng anh ăn tối dưới ánh nến lung linh.

Thật ra làm tất cả những chuyện này không cần nhiều thời gian, chỉ một ngày là đủ. Trái tim cô bất giác thoát khỏi sự kiểm soát của lý trí. Cô bắt đầu tưởng tượng, nếu Trịnh Vĩ vẫn chưa biết đến tin đồn giữa cô và Nhạc Khải Phi, cô sẽ không cần tuyên bố chia tay. Cô sẽ đợi thêm một ngày để ký ức của cô có thêm một chút kỷ niệm ngọt ngào.

Không đợi Giản Nhu có phản ứng, Trịnh Vĩ đã kéo cô đi ra cửa.

“Anh đưa em đi đâu thế?”

“Anh lấy được hộ khẩu rồi. Chúng ta đi đăng ký kết hôn!” Giọng anh sốt ruột và kiên định, không cho cô cơ hội từ chối.

Kết hôn ư? Máu nóng trong người như đông lại, trái tim như ngừng đập. Nếu thời gian vĩnh viễn dừng lại ở giây phút này thì có phải tốt biết bao. Giản Nhu đang thất thần thì Trịnh Vĩ đã kéo cô đi tới cửa nhà. Cô biết chỉ một giây lát nữa thôi, cô sẽ không còn cơ hội làm theo kế hoạch.

“Chúng ta chia tay đi!” Giản Nhu gắng sức giằng khỏi tay anh. Sau đó cô thốt ra một loạt câu thoại đã từng luyện tập trước gương vô số lần: “Tôi muốn tìm cơ hội trả thù từ lâu... Tất cả những việc tôi làm vì anh đều không phải thật lòng...”

Cô từng tưởng tượng ra phản ứng của Trịnh Vĩ khi nghe những lời này. Chắc anh sẽ phẫn nộ, sẽ kinh ngạc, hoặc lắc vai cô, gầm lên như nhân vật nam chính trong các bộ phim của Quỳnh Dao: “Tại sao em lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao?”

Thực tế, anh chỉ nở nụ cười bất cần. “Trả thù ư? Em tưởng anh sẽ tin sao?” Anh nhẹ nhàng ôm bờ vai run run của cô. “Là bố anh ép em nói vậy phải không? Ông đã dùng cách gì để uy hiếp em thế? Có anh ở đây, em đừng sợ!”

“Tôi sẽ cho anh xem thứ này.” Giản Nhu đi vào phòng ngủ, túi tập ảnh đã chuẩn bị sẵn vào tay Trịnh Vĩ. “Chắc anh quen người phụ nữ trong ảnh nên tôi khỏi cần giới thiệu. Người đàn ông trong ảnh tên là Lâm Cận. Nếu tôi nhớ không nhầm, ông ta chính là đối tượng đã bỏ rơi mẹ anh, cùng người phụ nữ khác đi Đức năm xưa.”

Trịnh Vĩ kinh ngạc xem xét kỹ lưỡng. Sau đó vẻ mặt của anh cho thấy anh không thể tiếp tục bình tĩnh. “Sao em lại có những tấm ảnh này?”

“Những tấm ảnh này do bố tôi chụp trước khi qua đời. Chắc hẳn ông biết mình sẽ gặp bất trắc nên giấu chúng sâu trong tủ, hy vọng có một ngày sự thật sẽ được đưa ra ngoài ánh sáng.”

“Bố em ư?”

“Đúng thế. Anh quên rồi sao? Tôi từng nói với anh, ông là một phóng viên. Chẳng phải anh từng hỏi tôi, những năm qua tôi sống thế nào? Bây giờ tôi sẽ kể với anh câu chuyện của tôi. Anh có muốn nghe không?”

Trịnh Vĩ im lặng, siết chặt những tấm ảnh. Giản Nhu tiếp tục: “Anh còn nhớ hôm anh hẹn tôi đi xem phim không? Hôm đó, bố tôi rơi từ trên tầng cao xuống ngay trước mặt tôi. Tôi ôm ông mà không thể nào tin nổi ông đã qua đời cho đến khi xe cấp cứu tới nơi, bác sĩ khuyên tôi hãy nén đau thương. Cảnh sát nhanh chóng tìm hiểu nguyên nhân. Họ nói với mẹ tôi, đó là sự cố ngoài ý muốn. Có hai tên trộm đột nhập nhà tôi. Trong lúc vật lộn với chúng, bố tôi đã bị chúng vô ý đẩy xuống. Hai tên trộm đã bị bắt nên cảnh sát kết thúc vụ án. Nhưng mẹ tôi không tin bố tôi gặp tai nạn bởi ngoài một số đồ, chúng còn lấy cả máy ảnh

và mấy tính xước tay của bố tôi. Ngoài ra, vật bất ly thân của bố là chiếc bút ghi âm cũng không cánh mà bay. Anh không cảm thấy lạ sao? Hai tên trộm lấy cắp những thứ này làm gì chứ?”

“Sau đó thì sao?” Trịnh Vĩ không trả lời câu hỏi của cô mà tập trung tinh thần đợi cô kể tiếp.

“Sau đó tôi phải nằm viện điều trị. Mẹ tôi cố gắng tìm hiểu cái chết của bố tôi. Một hôm, mẹ nói với tôi, bà đã điều tra ra ai đã hại chết ông. Không ngờ buổi tối hôm sau, mẹ tôi và Giản Tiệp bị xe đâm khi đang ở trên đường. Sau khi gây ra tai nạn, chiếc xe kia phóng đi mất. Em gái tôi bị gãy chân phải, mẹ cũng không nhắc đến nguyên nhân cái chết của bố tôi nữa. Nhưng tôi biết tai nạn của ông không phải là ngẫu nhiên mà có người sợ ông tiết lộ những điều không nên nói nên mới hại chết ông. Người đó chính là...”

Trịnh Vĩ ngắt lời cô: “Mẹ anh không bao giờ làm chuyện đó! Bà tuyệt đối không giết người!”

“Anh không tin sao? Được rồi, tôi sẽ cho anh nghe cái này.” Giản Nhu cười cười, cầm di động, bật đoạn ghi âm cuộc trò chuyện giữa cô và Lữ Nhã Phi.

“Tôi sẽ không để bố tôi chết một cách vô ích, không để em gái tôi gãy chân vô ích. Cho dù không kiện nổi các người, tôi cũng sẽ không để các người sống tử tế!” Giản Nhu cất cao giọng.

“Cô cho rằng mình có thể làm được hay sao?”

“Bây giờ bà cũng muốn giết tôi để diệt khẩu, đúng không? Đừng nói là tôi chưa nhắc nhở bà. Cậu con trai bảo bối của bà yêu tôi như vậy, nếu tôi chết, chắc chắn anh ấy sẽ không để tôi chết không rõ nguyên do, chắc chắn anh ấy sẽ điều tra ra sự thật. Tới lúc đó bà thử nói xem, liệu anh ấy có tha thứ cho bà hay không?”

“Được thôi. Nếu cô cho rằng tôi hại cô nhà tan cửa nát thì cô muốn trả thù tôi thế nào cũng được... Tôi chỉ mong cô hãy tha cho con trai tôi.”

“Bà muốn tôi tha cho Trịnh Vĩ, cũng được thôi, nhưng trước hết bà và Lâm Cận hãy đi tự thú, thừa nhận hai người có quan hệ mờ ám, đã hại chết bố tôi, khiến em gái tôi bị thương. Nếu không, tôi sẽ gửi đồng ảnh này cho chồng và con trai bà rồi công khai trên mạng. Xem chồng bà có bỏ qua cho bà và Lâm Cận, con trai bà có tha thứ cho bà không.”

“Nếu tôi bằng lòng đền cô một mạng, cô có thể đừng truy cứu, đừng làm liên lụy và gây tổn thương cho người khác hay không?”

“Tôi không cần mạng sống của bà, tôi chỉ muốn biết sự thật.”

Đoạn ghi âm kết thúc, Trịnh Vĩ cuộn hai bàn tay chặt đến mức nổi rõ các khớp. Giản Nhu tiến lại gần, ngẩng đầu nhìn anh. “Thật ra tôi hy vọng anh không tin những điều này. Như thế anh sẽ tự mình đi điều tra, điều tra ra mối quan hệ giữa mẹ anh và Lâm Cận, điều tra ra nguyên nhân cái chết của bố tôi. Đây mới là mục đích thật sự của tôi khi tiếp cận anh.”

“Anh sẽ điều tra, nhưng anh muốn hỏi em một câu.” Cuối cùng anh cũng lên tiếng.

“Anh hỏi đi.”

“Anh không bận tâm đến vấn đề tại sao em lại tiếp cận anh. Anh cũng không bận tâm chuyện em lừa gạt anh. Anh chỉ hỏi em một điều, em từng nhiều lần nói câu “Em yêu anh”, có lần nào xuất phát từ trái tim hay không?”

Giản Nhu đi đến bên cửa sổ, phóng tầm mắt ra xa, cố gắng cất giọng lạnh lùng: “Không lần nào cả.”

“Cám ơn em.”

Trịnh Vĩ không một chút do dự, lập tức quay người rời đi. Vì vậy anh không nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của cô, không nhìn thấy máu nhỏ xuống cây xương rồng, đỏ đến nhức mắt. Anh chỉ nhìn thấy mặt đất được chiếu ánh nắng chói chang, khí nóng khiến con người nhức đầu. Anh không thể phân biệt cảnh vật trước mắt, thứ gì là chân thực, thứ gì chỉ là ảo giác.

Trịnh Vĩ cứ đi thẳng, cho tới lúc không còn đường đi anh mới rút di động, vô thức bấm một dãy số. Điện thoại nhanh chóng được kết nối, giọng nói vui vẻ của Diệp Chính Thần ở đầu bên kia truyền tới: “Em chuẩn bị vào phòng mổ bây giờ. Nếu anh muốn phát biểu cảm tưởng về việc đã có vợ thì nói ngắn thôi.”

“Cô ấy bảo cô ấy không muốn kết hôn với anh, cô ấy chưa từng nghĩ tới chuyện đó.”

“Anh đang ở đâu thế?”

“Anh không biết.”

“Cứ đợi ở đó, em sẽ đến ngay.”

Diệp Chính Thần tìm thấy Trịnh Vĩ trong một con ngõ. Lúc anh ta tới nơi, Trịnh Vĩ đang đứng thất thần trước bức tường loang lổ của một ngôi nhà xập xệ. Mặc dù bóng lưng cô độc nhưng từ người anh vẫn tỏa ra khí thế bức người, khiến anh càng có sức hấp dẫn khó tả.

Trên đời này lại có cô gái không muốn lấy một người đàn ông như Trịnh Vĩ, đây là điều không thể tưởng tượng nổi. Diệp Chính Thần trầm tư hồi lâu, khả năng duy nhất mà anh ta có thể nghĩ tới là: Giản Nhu cũng là con trai như anh ta.

14. Chương 14

Nghe thấy tiếng động, Trịnh Vĩ liền quay đầu. Nhìn thấy xe của Diệp Chính Thần dừng ở bên cạnh, anh không nhúc nhích cũng chẳng lên tiếng.

“Phụ nữ thỉnh thoảng làm bộ làm tịch để chứng tỏ sự quan trọng của mình, chẳng có gì là ghê gớm.” Diệp Chính Thần vừa hạ cửa kính xe vừa nói với anh. Trịnh Vĩ lắc đầu, mở cửa, ngồi vào xe.

“Nhìn mặt anh bây giờ em có thể đọc được bốn từ “đau thương đến chết”.”

Trịnh Vĩ không buồn nhìn anh ta. “Đi thôi! Chúng ta tìm chỗ nào đó uống một ly.”

Trịnh Vĩ nói uống một ly. Kết quả, anh nốc hết ly này đến ly khác. Anh không ăn cũng chẳng trò chuyện, như thể trong mắt chỉ có rượu mà thôi.

Cuối cùng Diệp Chính Thần cũng phát hiện ra vấn đề nghiêm trọng. Bọn họ lớn lên cùng nhau, từng trải qua không ít chuyện nhưng Trịnh Vĩ chưa bao giờ trầm mặc như vậy. Ngay cả việc cắt đứt quan hệ với bố mẹ, anh cũng không đổi sắc mặt, thản nhiên nói cười. Thế mà thời khắc này, anh dường như chẳng có tâm trạng nói chuyện, dù chỉ một lời.

Mấy năm sau, khi đã yêu và bị tổn thương, Diệp Chính Thần mới hiểu một điều. Nhiều lúc thứ có thể hủy hoại một người đàn ông không phải là đạn pháo hay cường quyền và bạo lực mà chỉ là một câu nói, một giọt nước mắt của phụ nữ.

Diệp Chính Thần vốn không bao giờ tò mò chuyện của người khác nhưng lần này anh ta không kìm nổi, lên tiếng hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế?”

Trịnh Vĩ vẫn im lặng, tiếp tục uống rượu. Diệp Chính Thần sốt ruột, giằng lấy chai rượu. “Anh nói gì đi chứ! Có phải anh đã bị tên công tử nhà giàu lăng nhăng đó hót tay trên rồi không? Em đã nói với anh từ lâu rồi, làng giải trí lấy đâu ra sạch sẽ, anh cứ không tin...”

Không còn rượu để uống, cuối cùng Trịnh Vĩ cũng lên tiếng: “Bất kể vì nguyên nhân gì, cô ấy cũng hạ quyết tâm “đá” anh rồi.”

“Anh cam tâm tình nguyện để con bé đó “đá” hay sao?” Đây không phải là tác phong của Trịnh Vĩ.

Trịnh Vĩ vừa định nói thì di động bất chợt đổ chuông. Anh liền bắt máy, nghe người ở đầu máy bên kia nói: “Tôi đã điều tra giúp cậu rồi. Dựa theo mô tả của cậu, Lâm Cận mà cậu nhắc tới chắc là CEO của công ty dầu tư SE ở khu vực Trung Quốc. Ông ta năm nay bốn mươi tám tuổi, đã ly dị, không có con cái, hiện sống ở Thái Hòa... Ồ, thì ra cùng một khu với cậu, cách nhà cậu không xa.”

“Anh có phương thức liên hệ không?”

“Có. Lát nữa tôi sẽ nhắn tin cho cậu. Còn ảnh chụp gần đây của ông ta, tôi cũng đã gửi cho cậu, cậu kiểm tra đi nhé!”

“Được!” Sau khi cúp máy, Trịnh Vĩ nhận được một tấm ảnh qua tin nhắn. Đó chính là người đàn ông trong tập ảnh của Giản Nhu nhưng trông rõ hơn. Ông ta ngồi ở ghế ông chủ với dáng vẻ nho nhã tự tin. Gương mặt ông ta quen quen, hình như anh đã gặp ở đâu đó nhưng không nhớ ra.

Đầu óc quay cuồng, anh chống tay vào thành sofa đứng lên. “Đi thôi!”

“Anh định đi đâu bây giờ?”

“Anh muốn về nhà.”

Diệp Chính Thần lập tức đi thanh toán rồi đuổi theo anh. “Nhà nào cơ?”

“Anh đột nhiên muốn về thăm ông già.”

“Thế thì em đưa anh đến bệnh viện. Lúc anh tuyên bố cắt đứt quan hệ, bác ấy đã bị đột quỵ và phải nhập viện.”

Trịnh Vĩ lập tức dừng bước. “Nhập viện ư? Sao chẳng ai nói gì với anh cả?”

“Đây là quân lệnh của ông già nhà anh. Có chết bác ấy cũng không cho thông báo để anh đến túc trực bên linh cữu.”

Trịnh Vĩ hết nói nổi.

Trên đường đến bệnh viện, Diệp Chính Thần liếc nhìn Trịnh Vĩ, trong đầu chợt nhớ tới câu mình hỏi mấy ngày trước: “Rốt cuộc con bé đó cho anh uống loại thuốc mê gì mà anh cứ nằng nặc đòi cưới cô ta thế?”

Lúc bấy giờ Trịnh Vĩ đáp: “Một người đàn ông ngay cả cô gái mình thích cũng không thể cưới, vậy anh ta còn làm đàn ông làm gì?”

Diệp Chính Thần tự nhiên rất muốn hỏi: “Bây giờ anh cảm thấy mình có phải đàn ông hay không?” Tuy nhiên tâm trạng của đối phương rất tệ, anh ta quyết định không đổ thêm dầu vào lửa.

Kể từ lúc chia tay, Giản Nhu không còn gặp lại Trịnh Vĩ. Cô cố gắng để bận rộn, bận tạo tin đồn tình cảm với Nhạc Khải Phi, bận làm dịu mối quan hệ với Uy Gia, cũng bận tham gia vở kịch nói của trường. Cô tưởng mình sẽ không có thời gian nhớ nhung nhưng cô đã nhầm, giống như cô sai lầm khi cho rằng, thời khắc đau khổ nhất của việc thất tình là khi thốt ra từ “chia tay”, chỉ cần vượt qua là được. Thực tế không phải vậy. Trái tim cô như bị đâm từng nhát dao, nỗi đau kéo dài và âm ỉ. Ngoài ra, nỗi nhớ nhung cũng giày vò Giản Nhu. Mỗi lần chiếc di động đập vào mắt, cô liền vô thức kiểm tra màn hình. Nhớ đến cái tên sẽ không bao giờ hiển thị trên đó, trái tim cô nhói đau. Cô không thể kiềm chế, lại mở tin nhắn cũ của anh ra đọc, nước mắt giàn giụa.

Một mình Giản Nhu quay về căn phòng từng thuộc về hai người. Cây xương rồng trên bệ cửa sổ đầy bụi. Quần áo của anh vẫn treo trong tủ, cốc uống trà của anh vẫn đặt bên cạnh chiếc cốc của cô. Nước mắt lại trào ra, làm mờ tầm nhìn của cô.

Tất cả những nỗi đau này cô đều có thể chịu đựng. Đáng buồn nhất là đêm nào anh cũng xuất hiện trong giấc mơ của cô. Có lúc anh nở nụ cười dịu dàng, có lúc là ánh mắt phẫn nộ. Cũng có lúc anh chỉ im lặng nhìn cô, không tiến lại gần cũng chẳng cách xa. Ánh nắng chói chang chiếu xuống người anh. Ai bảo trong mơ không có ánh mặt trời? Trong những giấc mộng có sự xuất hiện của anh luôn là thời khắc mặt trời chói lọi như hôm chia tay nên dù cố gắng thế nào cô cũng không thể nhìn rõ vẻ mặt của anh.

Chẳng may tỉnh giấc, cô lập tức uống viên thuốc ngủ rồi nằm xuống giường, chờ đợi anh lại xuất hiện trong giấc mơ, cô sẽ có cơ hội tiếp tục nói câu “Em yêu anh”.

Giản Nhu tưởng chỉ có thể nhìn thấy người mình yêu trong mơ, không ngờ cô được gặp lại anh trong một ngày nắng rực rỡ.

Hôm đó, cô bị tiếng gõ cửa đánh thức từ giấc ngủ say. Không nỡ rời xa người đàn ông trong mơ, cô lại trùm chăn ngủ tiếp.

Tiếng gõ cửa biến mất, tiếp theo là tiếng mở khóa quen thuộc. Giản Nhu lập tức ngồi dậy, hoàn toàn tỉnh ngủ. Cô không nghĩ ngợi nhiều, lập tức lao ra phòng khách. Khi nhìn thấy Trịnh Vĩ tay cầm chìa khóa đứng ở cửa ra vào, cô vô cùng sửng sốt. Mới mười chín ngày không gặp mà cô suýt nữa không nhận ra người đàn ông trước mặt.

Anh đã gầy đi nhiều, sắc mặt không tốt, có vẻ nhợt nhạt. Ánh mắt của anh tựa hồ không còn vẻ kiên định, tự tin và kiêu ngạo trước kia mà chỉ còn lại nét u ám, nặng nề.

Thời khắc đó, Giản Nhu rất muốn ôm anh, nói với anh: Bất kể chuyện gì cũng sẽ qua đi, nỗi đau nào cũng sẽ bị thời gian xóa nhòa. Cô bất giác tiến lên một bước, Trịnh Vĩ đã tiến mấy bước liền, ôm chặt cô vào lòng, lên tiếng: “Anh đã biết rồi. Cuối cùng anh cũng hiểu tại sao em lại trút mối thù hận lên anh.”

Giản Nhu rất muốn thốt ra câu “Tại sao?” nhưng cô im lặng. Bởi chỉ cần cô cất tiếng, nhất định sẽ là tiếng khóc nghẹn ngào.

Cô giơ tay, định vỗ lưng an ủi Trịnh Vĩ nhưng cuối cùng bàn tay chuyển hướng đến trước ngực người đàn ông rồi đẩy mạnh. Anh càng ôm cô chặt hơn, không cho cô cơ hội kháng cự. “Cho anh một phút thôi, được không em?”

Giản Nhu gật đầu, nước mắt chảy dài xuống gò má. Cô bất động trong vòng tay của anh. Kim giây nhanh chóng chạy hết một vòng. Vốn là người có khái niệm thời gian rất chuẩn nhưng lần này anh... không buông tay.

Đến khi kim giây chạy hết năm vòng, Trịnh Vĩ mới lên tiếng: “Em còn muốn nghe ba từ đó hay không?”

Giản Nhu niệm thầm trong lòng: Em muốn nghe, rất muốn nghe. Nếu được nghe anh nói ba từ đó, cuộc đời này cô chẳng còn gì tiếc nuối, nỗi đau nào cũng có thể chịu đựng. Nhưng đáng tiếc anh bảo chỉ nói một lần với người phụ nữ ở bên anh trọn đời, mà cô không có cái phúc đó.

Trịnh Vĩ từ từ ghé sát tai Giản Nhu, thì thầm: “Anh yêu em! Tuy em nói nhiều lần mà chẳng có một lần thật lòng nhưng câu này của anh là thật.”

Giản Nhu chưa bao giờ cảm thấy đau đớn như vậy. Trái tim như bị móc khỏi lồng ngực, dây thần kinh đứt đoạn, đau đến mức cô đánh mất mọi cảm giác.

Đúng lúc cô định giơ tay ôm anh thì Trịnh Vĩ buông tay rồi quay người đi thẳng ra cửa.

“Trịnh Vĩ!” Giản Nhu buột miệng gọi tên anh. Anh lập tức quay người lại, nhìn cô bằng ánh mắt chờ mong. Cô vẫn chưa bình tĩnh lại, ngoài ba từ “anh yêu em”, trong đầu cô không nhớ bất cứ điều gì. Trịnh Vĩ kiên nhẫn chờ đợi câu nói tiếp theo của cô.

Giản Nhu đã cố gắng hết sức, chỉ vì mục đích anh có thể rời khỏi cô mà không vướng bận, vĩnh viễn không quay đầu. Cô không thể phá bỏ nỗ lực trước đó.

“Anh hãy trả lại chìa khóa nhà cho tôi.” Đây là câu cuối cùng cô nói với anh.

Trịnh Vĩ nhếch miệng, đặt chìa khóa xuống tủ giày. Thời khắc này, nơi khóe mắt anh chỉ còn lại tia lạnh lẽo. Sau đó anh lập tức quay người bỏ đi, bước chân kiên định hơn lần trước.

Một lúc lâu sau Giản Nhu mới loạng choạng ngồi xuống sofa, nước mắt tuôn như suối. Kể từ giây phút này, vết thương trong lòng cô khó lành. Kể từ giây phút này, ba tiếng “anh yêu em” cũng trở thành lời nguyền khiến cô mất ngủ hằng đêm.

15. Chương 15: Sự Thật

Phiến lá vàng rơi rụng báo hiệu mùa thu đã tới. Mùa hè nóng nực cuối cùng cũng qua đi. Kể từ hôm đó Trịnh Vĩ hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của Giản Nhu. Cô tưởng với tính cách của anh, chắc chắn anh sẽ điều tra ra chân tướng sự việc. Nhưng ngày lại ngày trôi qua, Lâm Cận vẫn tiếp tục hô phong hoán vũ trong giới đầu tư. Giản Nhu quyết định không đợi nữa, đặt vé máy bay đi Toronto ba ngày sau đó.

Quay xong một cảnh, Giản Nhu ngồi ở một góc phim trường, mở điện thoại ra xem theo thói quen. Nhìn thấy ngày tháng trên màn hình, cô có chút thất thần. Vào ngày này mười năm trước, cô và Trịnh Vĩ tình cờ gặp nhau trong công viên giải trí. Khi ấy, cô không biết hôm đó là sinh nhật anh. Thời gian trôi qua nhanh thật, chớp mắt đã mười năm rồi.

Giản Nhu cất di động, tiện tay lấy tờ tuần báo Giải trí, mở ra xem. Lật đến trang đăng tin đồn về nữ ca sĩ Nghiêm Vũ, cô bắt giác đọc kĩ hơn. Gần đây, Giản Nhu khá thích Nghiêm Vũ. Cô gái đó không chỉ xinh đẹp mà còn hát rất hay, đặc biệt là khúc tình ca do cô tự sáng tác, trình bày ở cuộc thi “Giọng ca mới” giúp cô thành danh sau một đêm. Trong bài đó, giọng hát của Nghiêm Vũ vừa tình cảm vừa bi thương. Mỗi lần nghe Giản Nhu đều chìm đắm, không dứt ra được.

Tuy biết rõ phần lớn tin đồn của làng giải trí chỉ là chiêu trò “câu view” nhưng là người trong ngành, cô cũng phải nắm sơ qua mới có đề tài để trò chuyện với đồng nghiệp. Giản Nhu bắt giác đảo mắt qua tấm hình đăng kèm, sững sờ trong giây lát.

Trong ảnh, Nghiêm Vũ bước xuống từ một chiếc A8 màu đen. Người đàn ông trong xe chỉ để lộ gương mặt nhìn nghiêng, còn bị mái tóc che mất một nửa nên không rõ diện mạo. Tuy nhiên Giản Nhu chỉ liếc nhìn cũng có thể nhận ra đó là Trịnh Vĩ.

Cô chạm nhẹ đầu ngón tay vào hình bóng mơ hồ trên tờ báo. Mọi ký ức đẹp đẽ về anh trở nên xa xôi, không thể chạm tới.

“Chụp mờ như thế mà em vẫn nhận ra à?” Nhạc Khải Phi đi tới, ngồi xuống cạnh cô.

Giản Nhu nở nụ cười tươi như hoa. “Làm sao không nhận ra chứ? Người đàn ông đẹp trai đến thế, không phải anh ấy thì còn ai vào đây nữa?”

Nhạc Khải Phi rất không hài lòng về nhận xét của Giản Nhu, cố ý thò mặt ra trước cô. “Còn tôi nữa.”

Giản Nhu lườm anh ta một cái. Từ trước đến nay, cô không bao giờ phát biểu ý kiến về sự tự luyện của Nhạc công tử.

“Tối nay có rảnh không? Tôi đưa em tới một nơi rất vui.”

“Tôi không rảnh.” Cô trả lời ngay.

“Tối nay em đâu có lịch trình gì. Đừng nói với tôi là em quay về trường học đấy nhé!”

“Tôi muốn đi dạo công viên giải trí.”

“Thế thì tiếc thật đấy! Câu lạc bộ tư nhân mà tôi định đưa em đến rất vui, nhiều ngôi sao thích đến đó chơi. Tôi nghe nói tối nay Nghiêm Vũ cũng có mặt, hình như để chúc mừng sinh nhật ai đó...”

“Tôi rảnh.” Giản Nhu lập tức lên tiếng trước khi Nhạc Khải Phi đứng dậy rời đi.

Bầu không khí trong câu lạc bộ tư nhân có sân khấu biểu diễn quả là rất khác biệt. Ánh đèn nhấp nháy chiếu xuống sân khấu lớn ở giữa đại sảnh. Còn ở những góc tối chỉ thấy lờ mờ bóng người. Giản Nhu và Nhạc Khải Phi đi đến một chỗ, cô cầm ly rượu lấy lệ, ánh mắt từ đầu đến cuối không rời khỏi người đàn ông ngồi ở tầng trên, bên cạnh cô ca sĩ Nghiêm Vũ diện bộ váy đỏ rực rỡ. Mới hai tháng không gặp, anh tựa hồ biến thành người hoàn toàn khác.

Phát hiện Trịnh Vĩ đưa mắt về phía mình, cô lập tức cúi đầu, lùi ra sau. Một lúc sau cô mới ngẩng lên, thấy anh đang uống rượu với bạn bè. Anh cầm một chai Hennessy, tu ừng ực, mọi người ở xung quanh đều vỗ tay tán thưởng. Đợi anh uống xong, Nghiêm Vũ đứng dậy, đi xuống sân khấu. Mọi âm thanh hỗn loạn biến mất, khúc nhạc dạo đầu da diết vang lên. Sau đó Nghiêm Vũ cất giọng hát ngọt ngào, ánh mắt chỉ hướng về một người.

Có câu nói, người phụ nữ cuốn hút nhất là lúc cô ấy hát tình ca. Trước đây, Giản Nhu không tin nhưng hôm nay, cô đã thực sự tin. Một Nghiêm Vũ như vậy còn khiến cô rung động nữa là đàn ông.

Kết thúc bài hát, Nghiêm Vũ quay lại chỗ ngồi, dịu dàng tựa vào vai người đàn ông bên cạnh, hôn lên má anh. Còn anh không cự tuyệt, thậm chí ôm cô gái vào lòng.

Giản Nhu đoán Trịnh Vĩ sẽ nhanh chóng có tình yêu mới, cũng đoán anh sẽ tìm được một người phụ nữ hoàn hảo. Hiện tại, mọi chuyện đều phát triển theo hướng cô dự tính. Cô nên vui mới đúng, tại sao sống mãi lại cay cay?

Nhạc Khải Phi im lặng từ đầu đến cuối, Giản Nhu cũng chẳng có tâm trạng để ý đến anh ta. Đám người ở tầng trên dường như chơi trò gì đó, cười nói vui vẻ. Đến nửa đêm, Giản Nhu phát hiện Trịnh Vĩ đã uống say bởi vì người anh cứng đờ, tay mò mẫm một hồi mới cầm ly rượu được. Sau đó anh đứng dậy, Nghiêm Vũ cũng lập tức đứng lên đỡ lấy anh. Hai người cùng nhau đi xuống dưới.

Đợi một lúc cũng không thấy Trịnh Vĩ và Nghiêm Vũ, Nhạc Khải Phi lên tiếng: “Tôi nghĩ họ sẽ không quay về đây nữa.”

Giản Nhu đặt ly rượu xuống bàn. “Chúng ta đi thôi!”

Trên đường xuống bãi đỗ xe ở tầng ngầm, Nhạc Khải Phi hỏi cô: “Bây giờ em đã thật sự tắt hy vọng chưa?”

“Tôi đã tắt hy vọng từ lâu rồi.”

“Vậy thì đến với tôi đi!”

“Tôi...” Giản Nhu im bật, nhìn chằm chằm chiếc A8 ở phía trước.

Bãi đỗ xe vô cùng yên tĩnh, trong không khí thoang thoảng mùi ẩm ướt và mùi khói xe nhức mũi. Trong chiếc xe Audi màu đen đỗ cạnh bờ tường, hai hình bóng quấn lấy nhau. Dù cách một đoạn Giản Nhu vẫn có thể nhìn rõ gương mặt của người đàn ông, gương mặt đã khắc sâu vào tâm trí cô.

Giây tiếp theo, thân xe rung rung. Vết thương trong lòng Giản Nhu như rỉ máu nhưng cô không cảm thấy đau. Cô thậm chí không có bất cứ cảm giác nào khác.

Nhiều năm sau, Giản Nhu quên đi nhiều chuyện, duy nhất một cảnh mà cô muốn lãng quên thì luôn hiện ra rõ rệt trong ký ức. Chỉ mười mấy giây ngắn ngủi nhưng khắc sâu vào tâm trí cô, không thể xóa nhòa. Ngay cả mùi ở bãi đỗ xe cô cũng nhớ rõ, đến mức sau này cô có sự kháng cự mãnh liệt đối với bãi đỗ ô tô, mỗi khi đi vào sẽ cảm thấy ngạt thở.

Nhạc Khải Phi kéo tay Giản Nhu, muốn đưa cô rời khỏi nơi đó nhưng chân cô không thể nhúc nhích. Cô chỉ có thể túm chặt tay anh ta, tựa như sợ nếu anh ta buông ra, cô sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng. Cuối cùng Nhạc Khải Phi ôm vai cô, gần như lôi cô lên xe, rời khỏi bãi đỗ với tốc độ nhanh nhất.

Giản Nhu không biết một điều, ngay khi xe của Nhạc Khải Phi khuất dạng, chiếc Audi lập tức ngừng rung. Trịnh Vĩ đẩy cửa xe bước xuống, tựa vào thân xe, châm một điếu thuốc.

Nghiêm Vũ vuốt mái tóc lòa xòa, cũng xuống xe, gương mặt vẫn đỏ bừng.

“Xin lỗi, vừa rồi tôi...” Anh lên tiếng.

“Không có gì! Em sẽ không coi là thật. Cô ấy chính là người anh muốn quên mà không quên nổi, đúng không?”

Trịnh Vĩ lặng thinh.

Nghiêm Vũ nói tiếp: “Qua đáng về đau đớn của cô ấy, em đoán cô ấy cũng có tình cảm với anh.”

Trịnh Vĩ quay sang hỏi: “Vừa rồi cô ấy tỏ ra đau đớn sao?”

“Anh không nhìn ra à?”

“Cô ấy là diễn viên có diễn xuất cực kỳ xuất sắc...”

“Vậy ư? Nếu vừa rồi chỉ là đóng kịch, thế thì cô ấy hoàn toàn có khả năng đi tranh giải Oscar rồi.”

Trên xe, Giản Nhu ngồi ở ghế lái phụ, giàn giụa nước mắt. Nhạc Khải Phi hỏi: “Em có hối hận không?”

“Tôi rất hối hận...” Cô gục đầu, để mặc nỗi bi thương và những giọt nước mắt tuôn trào. “Sớm biết có ngày hôm nay, tôi nhất định sẽ càng trân trọng khoảng thời gian ở bên anh ấy, sẽ không miệt mài đóng phim, bỏ lỡ bao nhiêu ngày cuối tuần. Lúc đó tôi thật ngốc nghếch, cứ tưởng ngày tháng còn dài, chúng tôi còn nhiều thời gian ở bên nhau.”

Nhạc Khải Phi hít một hơi sâu. “Em đúng là hết thuốc chữa rồi!”

16. Chương 16

Một tuần sau, Giản Nhu cùng mẹ và em gái đi dạo trong khuôn viên trường Đại học Toronto. Xung quanh toàn là cây cối xanh mướt, những tòa nhà cổ kính và hiện đại nằm xen kẽ, vô cùng tĩnh mịch. Tâm trạng mệt mỏi của cô có dịp lắng xuống.

Chân của Giản Tiệp hồi phục rất tốt. Cô cũng vui vẻ hơn trước nhiều, kéo tay chị gái giới thiệu các học viện trong trường. Gương mặt xinh xắn của cô tràn đầy vẻ tự tin. Mẹ cô tuy già hơn trước nhưng nụ cười vẫn hiền từ và ấm áp như thế. Đối diện với gương mặt rạng ngời của mẹ và em gái, Giản Nhu cảm thấy được an ủi phần nào.

Đi bộ một lúc, phát hiện chân Giản Tiệp có vẻ cứng đờ, Giản Nhu liền quay sang hỏi mẹ: “Mẹ có mệt không ạ?”

“Ừ, mẹ hơi mệt. Chúng ta tìm chỗ nào ngồi đi.”

Ba người ngồi xuống chiếc ghế dài nghỉ ngơi. Thấy Giản Nhu xem điện thoại, trên gương mặt thấp thoáng nét cô đơn, bà Giản tưởng con gái đang đợi điện thoại, liền hỏi cô: “Con đang đợi điện thoại của bạn trai đấy à?”

“Dạ? Không phải đâu ạ! Con xem giờ ấy mà.”

“Lần trước con nói sắp đăng ký kết hôn, lúc nào thế? Mẹ còn chưa gặp cậu ấy, sao con không dẫn cậu ấy sang bên này? Nếu không tiện, đợi khi nào Giản Tiệp được nghỉ, mẹ và em con về nước gặp cũng được.”

“... Bọn con chia tay rồi.”

Bà Giản rất muốn hỏi nguyên nhân tại sao nhưng nhìn vẻ mặt của con gái, bà lại thôi.

Đi dạo quanh Đại học Toronto mất nửa ngày, bà Giản mới dẫn Giản Nhu quay về chỗ trọ. Căn phòng tồi tàn, không khác hơn ngôi nhà cũ của bà nội để lại là bao. Nếu không tận mắt chứng kiến Giản Nhu không thể tin ở thành phố được coi là thích hợp để sống nhất thế giới vẫn còn có khu dân cư nghèo như vậy.

Sắp đồ xong, Giản Nhu đang định nghỉ ngơi thì mẹ cô bê chậu nước nóng đi vào. Trò chuyện vài câu, Giản Nhu mới hỏi: “Mẹ, con có thể hỏi mẹ một vấn đề không ạ?”

“Con nói đi!”

“Ai đã hại chết bố con? Có phải là Lâm Cận và Lữ Nhã Phi không ạ?”

Bà Giản biến sắc mặt.

“Con chỉ muốn biết sự thật thôi. Con muốn biết có phải là bọn họ hay không. Con đã trưởng thành nên biết rõ mình nên làm gì, không nên làm gì. Nhất định con sẽ bảo vệ mình thật tốt.”

Bà Giản do dự hồi lâu. Thấy vẻ kiên định trên gương mặt con gái, cuối cùng bà gật đầu. “Được rồi...”

Bà mở ngăn kéo lấy ra một cái hộp được đóng gói nhiều lớp, sau đó lôi ra chiếc USB từ dưới đáy hộp. “Đây là di vật của bố con. Bên trong có đoạn ghi âm ghi lại cuộc trò chuyện giữa Lâm Cận và Lữ Nhã Phi. Con nghe sẽ hiểu ngọn ngành.”

Giản Nhu cắm USB vào máy tính, mở đoạn ghi âm. Giọng nói nghẹn ngào của Lữ Nhã Phi vang lên: “Anh đã bỏ đi rồi tại sao còn quay về? Tại sao còn tìm em? Em đã lấy người khác. Em sống rất hạnh phúc.”

“Anh về là muốn đưa mẹ con em rời khỏi nơi này. Chúng ta cùng đi Đức, sẽ bắt đầu lại từ đầu. Anh có thể cho hai mẹ con cuộc sống tốt hơn.”

Lữ Nhã Phi tỏ ra sốt ruột: “Em đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, Trịnh Vĩ không phải là con anh. Sau này anh đừng đến trường làm phiền nó nữa. Nó chỉ là đứa trẻ...”

Đến đây, Giản Nhu đột nhiên không nghe thấy bất cứ âm thanh nào. Trong đầu cô chỉ vang lên câu nói: “Trịnh Vĩ không phải là con anh...”

Một lúc sau Lâm Cận mới lên tiếng: “Em không cần phải giấu anh nữa. Anh biết năm xưa em đã mang thai đứa con của anh. Vì muốn con có bố nên em mới lấy Trịnh Diệu Khang.”

“Lâm Cận, chúng ta quen biết bao nhiêu năm, anh cho rằng em là hạng đàn bà đó sao? Em lấy Diệu Khang là bởi vì anh ấy thật lòng với em. Ở bên anh ấy, em cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Trịnh Vĩ là cốt nhục của anh ấy, không hề có quan hệ với anh. Anh đừng đoán mò nữa.”

“Anh đã làm xét nghiệm AND rồi, kết quả tương đồng đến chín mươi chín phần trăm.”

Mọi âm thanh chấm dứt. Nhịp thở của Giản Nhu cũng ngưng trệ. Thông tin Lâm Cận là bố đẻ của Trịnh Vĩ khiến cô cảm thấy trời đất sụp đổ.

Một lúc lâu sau Lữ Nhã Phi mới cất tiếng: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Anh chỉ muốn bù đắp sai lầm mà anh đã phạm phải. Anh muốn cho em và con cuộc sống tốt hơn. Nhã Phi, năm xưa tại sao em không nói với anh? Nếu biết em mang thai đứa con của chúng ta, chắc chắn anh sẽ không bỏ đi.”

“Nếu biết mình có thai, em đã không lấy Diệu Khang.” Lữ Nhã Phi cất giọng chua xót. “Mười bảy năm qua, mỗi khi chứng kiến Diệu Khang coi Trịnh Vĩ như con ruột, âm thầm làm nhiều điều vì nó, anh tưởng em dễ chịu hay sao? Nhưng em thực sự không dám nói thật với anh ấy. Nếu anh ấy biết Trịnh Vĩ không phải là con ruột của mình... Với tính cách của anh ấy, chắc chắn không bỏ qua ẹ con em. Em thì thế nào cũng được, nhưng em không muốn anh ấy bị đả kích, càng không muốn cuộc đời Trịnh Vĩ bị hủy hoại. Em hy vọng nó mãi mãi là con trai của Diệu Khang, anh có hiểu không?”

“Những thứ Trịnh Diệu Khang có thể cho con, anh cũng có thể.”

“Anh không thể nữa rồi. Tình cảm mà Diệu Khang dành cho nó, anh đã không có cách nào thay thế... Bây giờ, dù chúng ta nói cho nó biết sự thật, nó cũng sẽ không bao giờ nhận anh là bố. Anh không thể cho nó thứ gì mà chỉ hủy hoại nó thôi.”

Im lặng vài giây, Lâm Cận lên tiếng: “Em thì sao? Nhã Phi, những thứ Trịnh Diệu Khang cho em, liệu anh còn có thể thay thế không?”

Lữ Nhã Phi không trả lời, chỉ nói: “Sau này anh đừng đến tìm em nữa. Em là Trịnh phu nhân, điều này mãi mãi không thay đổi.”

Nghe xong đoạn ghi âm, Giản Nhu đã hiểu rõ một điều. Đây mới là sự thật mà Lữ Nhã Phi muốn che giấu. Đây mới là điều bí mật mà Lâm Cận sợ bố cô tiết lộ. Người bọn họ muốn bảo vệ không phải là bản thân mà là con trai họ. Cuối cùng cô cũng hiểu tại sao hôm đó đến tìm cô, Trịnh Vĩ lại nói: “Anh đã biết rồi, cuối cùng anh cũng hiểu tại sao em lại trút mối thù hận lên anh.” Chắc chắn anh đã biết sự thật, nguyên nhân khiến cô tan cửa nát nhà chính là thân thể của anh. Vì vậy anh mới tin cô không yêu anh. Vì vậy anh mới che giấu bí mật này, để Lâm Cận tiếp tục nhỡn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Cô nên làm gì bây giờ? Có nên đưa bí mật này ra ngoài ánh sáng? Nhưng nếu làm vậy, đối tượng mà cô trả thù không chỉ có Lâm Cận và Lữ Nhã Phi mà còn cả Trịnh Vĩ, người đàn ông cô yêu sâu sắc.

Ôm tia hy vọng cuối cùng, Giản Nhu hỏi mẹ: “Chỉ dựa vào đoạn ghi âm làm sao mẹ biết bọn họ hại chết bố? Có khi nào cái chết của bố thật sự là tai nạn ngoài ý muốn, vụ mẹ và Giản Tiệp bị đâm xe cũng thế không ạ?”

Bà Giản lắc đầu. “Năm xưa, ngoài đoạn ghi âm này, mẹ còn tìm ra nhân chứng, là người hàng xóm sống ở tầng dưới khu nhà chúng ta. Hôm bố con xảy ra chuyện, đúng lúc bà ấy ra ngoài đổ rác nên nhìn thấy Lâm Cận và hai người đàn ông chính là hai tên trộm bị tòa xử lên lút lên cầu thang. Bà ấy đã nhận lời sẽ ra tòa làm chứng, nhưng sau khi mẹ và Tiểu Tiệp bị xe đâm, bà ấy sợ hãi không dám ra mặt. Sau đó bà ấy chuyển nhà để tránh mặt mẹ.”

Bà Giản cầm bàn tay lạnh toát của con gái. “Tiểu Nhu! Những năm qua, mẹ không nói với con bí mật này bởi vì mẹ cũng là một người mẹ. Mẹ hiểu, người làm cha làm mẹ có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào để bảo vệ con cái mình. Đừng nói là giết người diệt khẩu, thậm chí hy sinh cả mạng sống, họ cũng không do dự. Lâm Cận và Lữ Nhã Phi chắc chắn sẽ tìm mọi cách để che giấu sự thật. Bố con đã vậy rồi, mẹ không thể để bị kịch xảy ra với con và Tiểu Tiệp. Cho dù vì mẹ, con cũng phải tự bảo vệ mình, rõ chưa?”

“Mẹ... mẹ cam tâm bỏ qua cho bọn họ hay sao?”

“Mẹ không cam tâm nhưng chẳng có cách nào khác. Mẹ chỉ có thể chờ đợi. Nhất định Chúa sẽ trừng phạt bọn họ. Một ngày nào đó họ sẽ bị báo ứng.”

Đúng thế! Đây chính là báo ứng. Nếu không, một người đàn ông như Trịnh Vĩ làm sao có thể yêu cô?

Trong một tuần ở Toronto, ngày nào Giản Nhu cũng cùng mẹ đến nhà thờ cầu nguyện. Tuy nhiên cô vẫn không có cách nào bình tĩnh lại được. Dù muốn tha thứ, muốn khoan dung nhưng cô chẳng thể thuyết phục bản thân.

Từ Toronto về đến Bắc Kinh vào buổi trưa, Giản Nhu chưa từng rơi vào tình trạng chệnh lệch múi giờ nên không thích ứng được. Cô quyết định về nhà ngủ bù, không ngờ chấp chờn mãi đến nửa đêm mới chìm vào giấc ngủ. Sáng hôm sau, vừa tỉnh giấc cô liền mở di động.

Trong một tuần qua, để được yên tĩnh nghỉ ngơi ở Canada nên cô không mở máy. Vì vậy bây giờ trên màn hình lập tức hiển thị một loạt cuộc gọi nhỡ và tin nhắn. Rất nhiều người tìm cô, có Nhạc Khải Phi, người quen trong làng giải trí và các bạn học. Ngoài ra, còn có một cuộc gọi nhỡ của Trịnh Vĩ.

Thất thần nhìn tên anh hồi lâu, Giản Nhu mới tiếp tục xem tin nhắn. Một tin nhắn xuất hiện trên màn hình: “Anh muốn gặp em. Anh không tin em chưa bao giờ yêu anh.” Thời gian hiển thị là hôm cô rời khỏi Trung Quốc.

Tin nhắn tiếp theo: “Anh sẽ đợi em ở rạp chiếu phim đó lúc sáu giờ chiều nay. Anh có vài lời muốn nói với em.”

Trịnh Vĩ không nói rõ là rạp chiếu phim nào nhưng Giản Nhu biết chính là nơi anh từng đợi cô trong quá khứ. Cô xem thời gian nhắn tin, là trưa hôm qua, lúc cô xuống máy bay.

Lại như người thấy mùi ẩm ướt và mùi khói xe của bãi đỗ xe, Giản Nhu hít một hơi sâu mới đỡ thấy nghẹt thở. Bây giờ, đối với cô yêu hay không chẳng còn quan trọng nữa bởi Trịnh Vĩ là con trai của Lâm Cận và Lữ Nhã Phi nên cô và anh càng không thể.

Cô ăn sáng rồi dọn nhà sạch sẽ. Sau đó cô pha một cốc trà đồng thời gọi điện ọi người, bao gồm cả Nhạc Khải Phi, hỏi họ tìm cô có việc gì. Chỉ duy nhất cuộc gọi và tin nhắn của Trịnh Vĩ là Giản Nhu không hồi đáp.

Xong xuôi đã là buổi trưa, Giản Nhu không có việc gì để làm nên mở ti vi xem. Bản tin thời sự đưa tin về trận hỏa hoạn ở khu vực phía tây thành phố tối qua. Những tòa nhà bị thiêu rụi chứng tỏ đám cháy lớn đến mức nào. Cô phóng viên cho biết, ba tiếng sau ngọn lửa mới được dập tắt, may mà không có người chết, những người bị thương đã được đưa đến bệnh viện điều trị.

Xem xong tin tức, lại xem một tập phim truyền hình nhằm chán, kim chỉ giờ mới chậm chậm bò được hai vòng. Nội tâm ngày càng xao động, Giản Nhu tự nhủ mình nên ra ngoài hít thở không khí trong lành. Xuống dưới nhà đi dạo một vòng, cô lại tự nhủ, chỉ đứng từ phía xa xem có phải anh đang đợi ở cửa rạp chiếu phim hay không.

Khi taxi dừng lại trước cửa rạp chiếu phim, Giản Nhu mới phát hiện chỗ này rất gần nơi xảy ra trận hỏa hoạn. Bởi vì đám cháy đã được dập tắt nên mọi người đã giải tán gần hết, chỉ còn một vài phóng viên ở lại đưa tin, phỏng vấn.

Từ lúc đặt chân vào làng giải trí, Giản Nhu rất hiếm khi đến những nơi đông người. Vì vậy cô đi thẳng vào trong rạp chiếu phim. Ngoài nhân viên gác cửa, rạp chiếu phim không một bóng người, cũng chẳng thấy Trịnh Vĩ đâu. Nhân viên gác cửa nhiệt tình hỏi han: “Cô đến xem phim phải không? Hay là có hẹn?”

“Tôi... chỉ dạo loanh quanh thôi.” Giản Nhu ngập ngừng.

“Thật ngại quá. Rạp chúng tôi đã được một người bao trọn gói rồi.”

“Bao cả mấy phòng chiếu sao?” Giản Nhu hỏi.

Nhân viên gật đầu. “Người đó bao hết, nhờ chúng tôi chiếu đi chiếu lại bộ phim Titanic.”

“Anh ấy bao trong bao lâu?”

“Cậu ấy không nói, chỉ bảo đến khi người cậu ấy đợi xuất hiện mới thôi.”

Giản Nhu bồn chồn nhìn xung quanh nhưng vẫn không thấy bóng dáng Trịnh Vĩ.

Người nhân viên lại nói: “Cô muốn xem phim thì hãy tới rạp khác... Cậu đó tới qua đi cứu hỏa, đến giờ vẫn chưa về. Nghe nói cậu ấy bị thương. Có lẽ hôm nay chúng tôi vẫn không thể kinh doanh bình thường...”

Giản Nhu lập tức chạy ra khỏi rạp chiếu phim, tới hiện trường vụ cháy ở phía đối diện. Cô mở tấm ảnh Trịnh Vĩ trong điện thoại rồi túm một người, hỏi: “Anh có gặp người này không?”

“Không...”

Giản Nhu hỏi mấy người liền nhưng họ đều không biết. Cuối cùng một người nói: “À, tôi nhớ rồi! Cậu ta bị gạch rơi trúng đầu trong khi cứu một bé gái, đã được đưa đi cấp cứu ở bệnh viện số Một rồi.”

17. Chương 17

Bệnh viện số Một đầy ắp bệnh nhân. Giản Nhu tìm một lúc mới phát hiện Trịnh Vĩ đang ở trong phòng theo dõi. Cô không thấy rõ người ở trên giường bệnh, chỉ nhìn thấy Lữ Nhã Phi với đôi mắt đầm lệ, vẻ mặt lo lắng của Trịnh Diệu Khang, Diệp Chính Thần và bạn bè anh.

Trước đây, Giản Nhu đã biết xuất thân của Trịnh Vĩ không tầm thường nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy giữa mình và anh có khoảng cách. Hôm nay, khi chứng kiến người thân, bạn bè đứng chật trong ngoài phòng bệnh của anh, cô mới thật sự nhận ra cô và anh thuộc hai thế giới khác nhau, giữa họ lại tồn tại hố ngăn cách không thể vượt qua.

Tiêu hao chút sức lực cuối cùng, Giản Nhu bám vào thành ghế dài, ngồi phịch xuống. Không biết bao lâu sau cô chợt cảm thấy có một sự tồn tại mãnh liệt ở bên cạnh mình. Nhướn đôi mắt ngân ngấn nước, cô nhìn thấy nhân vật trong truyền thuyết Trịnh Diệu Khang.

Giản Nhu từng nhìn thấy Trịnh Diệu Khang trên ti vi mấy lần. Trong ấn tượng của cô, ông có gương mặt gầy và nhỏ, ánh mắt sắc bén, khí thế bức người. Hôm nay, lần đầu tiên trực tiếp đối diện, cô mới phát hiện khí thế bức người tỏa ra từ Trịnh Diệu Khang gấp ngàn vạn lần tưởng tượng của cô. Trước gương mặt vô cảm của ông, cô bắt giác lạnh toát sống lưng, thậm chí muốn quay người bỏ chạy, nhưng đáng tiếc không có gan làm vậy.

“Cô Giản! Có thể nói chuyện với cô một lúc không?” Giọng ông không lớn, thái độ cũng rất khách sáo nhưng người đối diện không thể từ chối.

Giản Nhu chợt có dự cảm chẳng lành. Một nhân vật cỡ bự như Trịnh Diệu Khang tìm cô, chắc chắn không phải để nói chuyện phiếm. Cô đi theo ông và người cảnh vệ tới một phòng làm việc không có người. Ông đưa mắt ra hiệu, người cảnh vệ lập tức lui ra ngoài, thuận tay khép cửa.

“Cô Giản!” Trịnh Diệu Khang cất giọng bình thản, ngữ điệu có phần giống Trịnh Vĩ. Ngoài ra, động tác mím môi, chau mày trầm tư của ông cũng khiến cô liên tưởng đến Trịnh Vĩ. Có lẽ đây là kết quả của việc dạy dỗ trong một thời gian dài. Hơn hai mươi năm là cha con, cho dù “đấu trí đấu dũng” cũng không thể xóa nhòa tình cảm và sự ảnh hưởng nhất định.

“Cô đã hài lòng với kết quả hiện tại chưa?” Ông hỏi.

Lờ mờ đoán ra ý của Trịnh Diệu Khang nhưng Giản Nhu không dám ăn nói bừa bãi, chỉ khẽ đáp: “Cháu không hiểu ý bác.”

“Rất nhiều chuyện tôi không dám động không có nghĩa là tôi không biết. Tôi cũng chẳng ngại nói thẳng, từ hôm con trai tôi tuyên bố muốn cưới cô, tôi đã sai người điều tra về cô.” Từ “con trai” thốt ra từ miệng ông mang giọng điệu chiếm hữu mãnh liệt.

“Bố cô tên Giản Mặc, là phóng viên chuyên mục “Nhân vật” của tờ báo Đô thị. Sáu năm trước, sau khi tiến hành phỏng vấn Lâm Cận khoảng nửa tháng, bố cô qua đời trong một vụ tai nạn ngoài ý muốn. Mẹ cô đã mời luật sư kiện Lâm Cận. Bà ta cho rằng, chính Lâm Cận đã hại chết bố cô, bởi vì bố cô biết bí mật Lâm Cận có con riêng, bà ta còn nói có đầy đủ chứng cứ. Tuy nhiên sau đó bởi vì con gái út bị thương nên bà ta đã rút đơn kiện.”

Dự cảm chẳng lành ngày càng mãnh liệt, Giản Nhu cảm thấy hết sức bất an và hỗn loạn. Trịnh Diệu Khang có thể dễ dàng điều tra gia thế của cô, vậy thì những chuyện khác chắc cũng không khó tìm hiểu.

“Cô rất thông minh. Biết không thể động đến Lâm Cận, càng không có cách nào tiếp cận vợ tôi nên cô đã lựa chọn con trai tôi.”

“Cháu...” Suýt nữa thốt ra hai từ “không phải” nhưng Giản Nhu kịp thời kìm lại.

“Bây giờ nó bị thương nặng. Bác sĩ nói rất có thể nó không bao giờ tỉnh lại... Đây là kết quả mà cô mong muốn, đúng không?”

Ngày hôm nay đã chịu quá nhiều đả kích, bây giờ lại đối diện với sự “thăm vấn” gay gắt của Trịnh Diệu Khang, với tiết lộ “nó không bao giờ tỉnh lại”, Giản Nhu càng cảm thấy choáng váng, phải bám vào thành bàn mới đứng vững.

Đây là kết quả mà cô mong muốn ư? Cô thừa nhận tất cả do cô tạo ra. Nếu không phải cô kiên quyết theo đuổi sự thật, không phải cô không chịu gạt bỏ thù hận thì bây giờ cô và Trịnh Vĩ đã hạnh phúc bên nhau, anh sẽ cười, nói trong điện thoại với cô: “Vợ yêu, anh nhớ em nhiều! Mau lại đây cho anh ôm một cái nào!” chứ không phải hôn mê bất tỉnh trên giường bệnh.

Đây không phải là kết quả cô muốn dù anh là con trai của Lâm Cận đi chăng nữa. Giản Nhu ngẩng đầu nhìn Trịnh Diệu Khang. “Không phải! Cháu chỉ muốn tìm ra hung thủ thật sự hại chết bố cháu. Cháu chưa từng nghĩ sẽ làm liên lụy đến người khác, càng không muốn gây tổn thương cho Trịnh Vĩ.”

Trịnh Diệu Khang dường như hài lòng với câu trả lời của cô. Ông gật đầu. “Tốt. Cô đã không muốn liên lụy đến người khác thì tôi có thể giúp cô điều tra sự thật, đòi lại công bằng cho bố cô. Tôi chỉ hy vọng sau này cô đừng làm phiền vợ và con trai tôi nữa. Có có đồng ý không?”

Trịnh Diệu Khang chịu giúp cô? Đây có lẽ là cơ hội trả thù duy nhất. Chỉ cần tránh xa Lữ Nhã Phi và Trịnh Vĩ là cô có thể đạt được nguyện vọng. Dù không có lý do từ chối nhưng Giản Nhu vẫn ngập ngừng hồi lâu. Ngẫm nghĩ một lúc, cô hỏi: “Cháu có thể đến thăm Trịnh Vĩ không ạ?”

“Được.”

Trong cuộc trò chuyện này, Trịnh Diệu Khang từ đầu đến cuối không nhắc đến thân thế của Trịnh Vĩ, ngược lại ông luôn nhấn mạnh từ “con trai tôi” bằng giọng điệu đầy tính chiếm hữu. Giản Nhu bỗng cảm thấy nội tâm của người cha thích dùng bạo lực để giải quyết vấn đề này chứa đựng tình yêu to lớn với con trai, không thua kém tình cảm bố dành cho cô. Vậy mà Trịnh Vĩ động một tí là đòi cắt đứt quan hệ. Không biết bao giờ anh mới nhận ra tình cảm của người cha được che giấu rất kĩ, bao giờ mới trân trọng người cha vĩ đại của mình?

Đến tối muộn, Trịnh Vĩ vẫn chưa tỉnh lại. Kiểm tra xong, bác sĩ cho biết anh không còn nguy hiểm đến tính mạng. Mọi người lần lượt rời đi, người muốn ở lại cũng bị Trịnh Diệu Khang tìm lý do đuổi về.

Giản Nhu mặc bộ đồ cách ly đã được khử trùng, lặng lẽ đi vào phòng bệnh của Trịnh Vĩ. Xung quanh là bốn bức tường trắng toát, trần nhà và giường bệnh cũng màu trắng. Giữa thế giới không sắc màu, Trịnh Vĩ nằm bất động ở đó, đầu quần lớp băng dày, thân trên đầy vết bầm.

Mỗi vết thương của anh như khắc vào người cô, khiến cô đau đớn vô cùng. Cô bò nhào đến bên cạnh giường, khóc không thành tiếng. “Là anh cố ý phải không? Anh cố ý ở bên cạnh người con gái khác, cố ý khiến

mình bị thương... Anh biết rõ em không chịu nổi điều này...”

Anh vẫn không hề nhúc nhích, nhịp tim trên máy đo vẫn bình thường. Cô túm lấy bàn tay ấm áp của anh. “Anh hận em như vậy sao? Hận đến mức dùng phương thức tàn nhẫn như thế để trả thù em?”

Cô đặt tay anh lên ngực mình, thốt ra những lời không dám nói trước mặt anh: “Trịnh Vĩ! Em xin anh, xin anh hãy tha cho em... Em đau lắm, đau đến mức không chịu được nữa, đau đến mức không sống nổi...”

Nước mắt của cô tuôn như mưa, từng giọt chảy xuống tay anh. “Anh tưởng em muốn như vậy sao? Nhưng em biết phải làm thế nào? Em đã thử tìm cách gạt bỏ thù hận để ở bên anh, không nghĩ tới chuyện bố mẹ anh là ai, nhưng mỗi khi nhìn thấy anh, em đều nhớ đến thảm cảnh của bố em lúc qua đời, nhớ đến em gái ở trên giường bệnh. Em chẳng có cách nào không hận... Hơn nữa, dù em có thể nhẫn nhịn, bố mẹ anh cũng sẽ không chấp nhận em, mẹ và em gái em chắc chắn không chấp nhận anh. Còn Lâm Cận nữa, chúng ta sẽ phải đối mặt với ông ta thế nào? Ngay từ đầu tình cảm giữa chúng ta đã là sai lầm lớn.”

Trịnh Vĩ vẫn không có phản ứng. Giản Nhu khóc đến mức như bị rút hết sức lực. Cô thì thầm: “Anh từng hỏi em, em nhiều lần nói câu “Em yêu anh”, có lần nào là thật hay không. Bây giờ em cho anh biết, lần nào cũng là thật. Em yêu anh, vì vậy em mới không muốn anh càng lún sâu. Thà rằng anh hận em, vĩnh viễn không muốn gặp em còn hơn là anh mãi mãi không quên em. Em yêu anh, vì vậy em mới mong chúng ta cắt đứt hoàn toàn, hy vọng anh có thể tìm thấy người con gái đáng để anh trân trọng...”

Cô tháo sợi dây chuyền và chiếc nhẫn, đặt vào lòng bàn tay Trịnh Vĩ. “Nếu thật lòng yêu em thì anh hãy tha cho em, cũng tha cho bản thân mình. Thế giới này chẳng có ai rời khỏi ai là không sống nổi.”

Cuối cùng cô sờ má Trịnh Vĩ, đặt một nụ hôn lên môi anh. “Kể từ bây giờ, bất luận anh có tỉnh lại hay không, em cũng sẽ không bao giờ gặp anh nữa...” Cô thì thầm: “Trịnh Vĩ! Em yêu anh... nhưng chỉ đến đây thôi...”

Giản Nhu lau khô nước mắt rồi rời khỏi phòng bệnh. Trịnh Diệu Khang đang đợi cô ở đầu hành lang. Cô tiến lại gần, dừng bước trước mặt ông. “Cháu nhận lời bác. Chỉ cần bác tìm ra hung thủ thật sự hại chết bố cháu, bất luận chịu tội trước pháp luật, sau này cháu sẽ không quấy rầy vợ và con trai bác.”

Trịnh Diệu Khang gật đầu, đưa hộp sữa lạc cho cô, gương mặt vẫn không chút biểu cảm. Giản Nhu đưa mắt về phía phòng bệnh của Trịnh Vĩ, cuối cùng cầm hộp sữa rời khỏi bệnh viện.

Ngọn gió mùa thu mát lạnh thổi vào mặt, cô ngửa đầu uống sữa mới có sức lực đi tiếp. Nếu bây giờ Nhạc Khải Phi lại hỏi Giản Nhu có hối hận hay không, nhất định cô sẽ trả lời: “Tôi rất hối hận, hối hận đã vì anh ấy mà thà nhảy xuống sông cũng không thêm cái ván là anh. Nếu lúc đó tôi không chọn nhảy sông, có lẽ tôi đã trở thành ngôi sao hạng nhất, Trịnh Vĩ vẫn là chàng trai kiêu ngạo của ngày nào. Anh ấy sẽ vĩnh viễn là con trai của Trịnh Diệu Khang.”

Hai ngày sau, thông qua nhiều nguồn, Giản Nhu nhận được tin Trịnh Vĩ đã tỉnh lại. Nghe nói vết thương ở đầu anh không đáng lo ngại, vết bỏng trên người chỉ cần tiến hành ghép da là sẽ không sao. Cô không cảm thấy quá bất ngờ vì cô biết thế nào anh cũng tỉnh lại. Trịnh Vĩ là người đàn ông cứng rắn, thà chết chứ tuyệt đối không cho phép bản thân hôn mê bất tỉnh trên giường bệnh.

Một tháng sau xuất hiện một tin tức gây chấn động dư luận. Lâm Cận bị bắt giữ do liên quan đến vụ cố ý giết người. Giản Nhu không mấy ngạc nhiên. Có điều cô không ngờ hiệu suất làm việc của Trịnh Diệu Khang lại cao đến thế.

Sống ung dung hơn năm năm trời, Lâm Cận đã bị bắt nội trong một tháng với chứng cứ đầy đủ. Nhận được tin này, Giản Nhu đột nhiên muốn gặp Trịnh Vĩ, muốn xem vết thương của anh thế nào, cũng muốn biết phản ứng của anh khi bố để bị đưa ra pháp trường.

Như thể tâm linh tương thông, điện thoại bất chợt đổ chuông, là bản nhạc quen thuộc mà cô cài riêng cho số của Trịnh Vĩ. Cô không bắt máy, anh gọi hết lần này đến lần khác. Gần một tiếng sau, Giản Nhu không kìm nổi, bấm nút nghe máy.

“Em đang ở đâu? Anh muốn gặp em.” Ngữ khí của anh vẫn kiên định như thường lệ. “Anh sẽ đợi em ở rạp chiếu phim đó cho tới khi em xuất hiện mới thôi.”

Giản Nhu lặng lẽ chạm tay vào chiếc cốc của anh, sờ lên hình vẽ cậu bé đạp xe trên đó. Cô nghiêng rằng, ép bản thân tàn nhẫn lần cuối. “Anh muốn gặp tôi? Được thôi, tối nay hãy đến nhà tôi. Tôi cũng có một số thứ muốn trả lại anh.”

Trịnh Vĩ cất giọng quả quyết: “Được.”

Sau khi cúp máy, Giản Nhu lập tức gọi cho Nhạc Khải Phi: “Có thể giúp tôi một việc không?”

“Lại giúp nữa? Tôi giúp em nhiều lần như vậy mà chẳng thấy em báo đáp gì cả. Em có thể...”

“Tối nay đến nhà tôi một chuyến được không? Tôi mời anh ăn cơm.”

“Không thành vấn đề.” Nhạc Khải Phi đáp rất nhanh. “Lát nữa tôi sẽ đến.”

Giản Nhu cúp máy rồi sắp đồ của Trịnh Vĩ. Cô bỏ hết đồ chứa đựng biết bao kỷ niệm ngọt ngào của hai người vào thùng giấy rồi dán kín, tựa như cô cũng phong kín mọi ký ức đẹp đẽ ở đáy sâu nội tâm.

Khi trời sẩm tối, chuông cửa reo vang. Giản Nhu liền chạy đến, quan sát bên ngoài qua lỗ “mắt mèo”. Trịnh Vĩ đứng yên lặng ngoài cửa, tóc đã mọc, che bớt vết thương. Cánh tay anh quần vải băng, chắc là vết bỏng vẫn chưa lành. Cô lại quan sát gương mặt anh, anh gầy hơn so với lúc ở bệnh viện. Kìm nén cảm giác xót xa trong lòng, cô quay sang Nhạc Khải Phi. Nhạc công tử hiểu ý, liền đi tới mở cửa cho Trịnh Vĩ.

18. Chương 18: Chương 18

Giản Nhu vội vàng trốn sau cánh cửa. Cô không nhìn thấy Trịnh Vĩ, chỉ có cảm giác không khí đột nhiên như ngưng đọng, mọi âm thanh bỗng biến mất, chỉ còn lại tiếng thở của anh.

“Tôi đã để thùng đồ của anh ở ngoài cửa, anh hãy mang về đi.” Nhạc Khải Phi nói.

“Cô ấy đâu rồi?” Trịnh Vĩ hỏi.

Nhạc Khải Phi đáp: “Cô ấy đang tắm. Có cần tôi gọi cô ấy không?”

Tắm ư? Giản Nhu nghiêng rằng, trừng mắt nhìn Nhạc Khải Phi. Anh ta không biết bình thường cô thích tắm nhất vào lúc nào. Trịnh Vĩ thì rõ hơn ai hết nên cô nghe thấy anh hít một hơi mới trả lời: “Không cần đâu!”

Anh vừa dứt lời, Nhạc Khải Phi đã đóng sập cửa. Thấy nụ cười đắc ý của anh ta, Giản Nhu cũng có thể tưởng tượng ra sắc mặt Trịnh Vĩ u ám thế nào.

“Có gì mà vui thế?” Cô hỏi.

Nhạc Khải Phi cười ngoác miệng. “Tôi vừa giúp em trả thù.”

Cô thở dài bất lực. “Anh trả thù cho anh thì có.”

“Em đúng là hiểu tôi thật đấy!”

Không để ý đến Nhạc công tử, Giản Nhu lại ghé sát cửa, dõi mắt ra bên ngoài. Trịnh Vĩ nhìn thùng đồ dưới đất rồi đột nhiên giơ chân đạp mạnh. Sau đó anh bỏ đi, chỉ để lại bóng lưng cô độc và kiêu ngạo cho cô.

Một lúc sau Giản Nhu vừa định ra ngoài thu dọn thì có một người đàn ông trẻ tuổi chạy lên, bê cả thùng đồ đi mất.

Nhạc Khải Phi bỗng cảm khái: “Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao em lại yêu anh ta.”

“Tại sao cơ?”

“Bởi vì anh ta... rất oách!”

Nửa tháng sau, tại phiên tòa trang nghiêm, Lâm Cận ngồi ở ghế bị cáo. Ông ta không còn mặc bộ lê cao cấp, rời khỏi đám cấp dưới tiền hô hậu ủng, mất đi quang sáng chói lọi. Tuy nhiên đầu tóc ông ta vẫn gọn gàng, dáng người thẳng tắp. Cho dù là phạm nhân, ông ta vẫn giữ phong độ và sự nho nhã vốn có.

CEO của công ty SE khu vực Trung Quốc bị ra tòa vì tội giết người. Tin tức này còn thu hút sự chú ý hơn cả scandal ngoại tình của ngôi sao. Vì vậy trong và ngoài tòa án có rất đông phóng viên. Bọn họ chăm chú theo dõi để không bỏ sót bất cứ chi tiết nào.

Quá trình xét xử sau đó xảy ra một chuyện nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người. Khi bên công tố đưa ra một loạt chứng cứ tố cáo Lâm Cận tội cố ý giết người, tội vu cáo, hãm hại và tội cố ý gây thương tích, mọi người đều đồng tai lắng nghe, chờ đợi cuộc phản bác gay gắt của luật sư. Nào ngờ Lâm Cận giờ tay ra hiệu cho luật sư ngồi xuống, bình tĩnh lên tiếng: “Tôi nhận tội.”

Không có bất cứ lời giải thích và biện hộ nào, thậm chí không viện lý do để tranh thủ sự đồng tình, ông ta thừa nhận mọi tội danh. Những người có mặt ở phiên tòa đều trở mắt, bao gồm cả quan tòa. Giản Nhu không hề kinh ngạc. Cô biết Lâm Cận không muốn phản bác là bởi vì ông ta sợ sự thật đằng sau đó bị lộ ra ngoài ánh sáng. Giản Nhu quay đầu về phía Lữ Nhã Phi ở góc phòng. Bà nhìn Lâm Cận chằm chằm, hai tay túm lấy váy. Dù đeo cặp kính lớn che hết nửa khuôn mặt nhưng bà vẫn không giấu nổi vẻ tiêu tụy và tâm trạng bi thương.

Quan tòa lại hỏi một số vấn đề chi tiết của vụ án. Sau khi xác nhận không có sự nhầm lẫn, quan tòa tuyên bố tội danh được lập. Bởi vì tình tiết nghiêm trọng, Lâm Cận bị tuyên án tử hình, hoãn thi hành án hai năm.

Phòng xử án xôn xao. Giản Nhu thấy Lữ Nhã Phi đứng bật dậy. Nhưng ý thức được mình luống cuống, bà lại ngồi xuống. Lâm Cận nhanh chóng bị đưa đi. Trước khi ra khỏi cửa, ông ta nhìn về phía Lữ Nhã Phi, hơi mỉm cười. Nụ cười đó rất giống một người đàn ông khác.

Một cuộc nợ máu cuối cùng cũng kết thúc. Giản Nhu đã chờ đợi giây phút này năm năm nay, nhưng khi mọi chuyện được giải quyết, cô không hề cảm thấy vui vẻ, ngược lại tâm trạng tương đối nặng nề.

Lâm Cận đã phải chịu sự trừng phạt thích đáng nhưng bố cô vẫn nằm dưới nắm mồ, Giản Tiệp vẫn bị hỏng một chân, còn cô vẫn cô đơn một mình, phải tiếp tục cuộc sống, tiếp tục lặn lội trong làng giải trí phù phiếm.

Thì ra trả thù không làm con người vui vẻ hơn. Cô tự vấn: Mình có hối hận không? Hối hận vì đã không nghe lời khuyên của mẹ mà cứ muốn trả thù. Ngẫm nghĩ hồi lâu, cô vẫn không tìm ra đáp án.

Để tránh ống kính của phóng viên, Giản Nhu bịt mặt kín mít. Nhưng ra đến ngoài cửa tòa án, cô vẫn bị phóng viên chặn lại. Họ nhao nhao hỏi: “Rốt cuộc Lâm Cận và bố cô có mối thâm thù gì mà ông ta hại cả gia đình cô? Hay là Lâm Cận có bí mật bị bố cô nắm được?”

Trước những câu hỏi sắc bén, Giản Nhu chỉ đáp: “Xin lỗi! Tôi không rõ!”

Phóng viên đời nào buông tha, bám theo hỏi bằng được. Giản Nhu cất cao giọng: “Những vấn đề này các anh nên đi hỏi quan tòa. Tôi không biết gì cả!”

Nói xong, cô vượt qua đám đông, đi ra ngoài đường cái. Chợt nhìn thấy chiếc xe A8 màu đen quen thuộc đỗ bên kia đường, cô liền dừng bước.

Trịnh Vĩ cũng trông thấy cô. Anh mở cửa, xuống xe, sắc mặt vô cảm. Nhìn anh từng bước tiến lại gần, tâm trạng của Giản Nhu vô cùng hỗn loạn. Cô đứng ngây người, để mặc phóng viên vây quanh. Nhưng họ hỏi những gì, cô đều không nghe thấy. Trong đầu cô chỉ nghĩ tới một vấn đề, anh sẽ làm gì khi đối diện với người phụ nữ đã đưa bố anh ra pháp trường, hủy diệt tình yêu của anh? Liệu anh có bóp chết cô ở nơi này? Nếu anh làm vậy, cô sẽ không phản kháng.

Trịnh Vĩ đi đến trước mặt Giản Nhu, chỉ còn cách một bước chân. Cô đã chuẩn bị tinh thần bị bóp chết. Giây tiếp theo, anh đột nhiên chạy vụt qua chỗ cô, kịp thời đỡ Lữ Nhã Phi trước khi bà ngã vật xuống đất.

Không dám chậm trễ, Trịnh Vĩ liền bế mẹ lên ô tô, nhanh chóng rời đi trước khi đám phóng viên tóm được. Giản Nhu nghe thấy anh nói với mẹ: “Con sẽ giúp ông ấy kháng án!”

Hai tháng sau, tòa mở phiên phúc thẩm xử vụ án này. Luật sư của Lâm Cận cung cấp tài liệu và chứng cứ mới, chứng thực bố Giản Nhu đúng là không may bị ngã xuống trong lúc giằng co. Lâm Cận tuy có trách nhiệm nhưng không phải cố ý giết người. Về vụ tai nạn, tội cố ý gây thương tích được lập. Trong phán quyết cuối cùng, Lâm Cận được giảm từ án tử hình xuống tù chung thân. Giản Nhu không kháng án bởi cô cho rằng một người phải sống nốt quãng đời còn lại trong nhà tù sẽ bị giày vò và đau khổ hơn là nhanh chóng kết thúc sinh mạng.

Một thời gian sau, Giản Nhu nghe nói vì bị thương ở đầu, ảnh hưởng đến não bộ nên Trịnh Vĩ không thích hợp ở lại trong quân đội, nơi thường xuyên phải huấn luyện với cường độ cao. Anh quyết định giải ngũ, chuyển sang làm việc ở cơ quan chính quyền thành phố. Hôm nghe tin này, Giản Nhu một mình dạo bộ trên con đường mà thời niên thiếu hai người thường đi. Cô như nhìn thấy cậu thiếu niên đi dưới hàng liễu, cười, nói với cô: “Ước mơ của anh là thi vào trường quân đội. Anh muốn làm một quân nhân. Như vậy mọi người gặp anh đều phải gọi anh là “chính ủy”...” Cô nghĩ bố anh đặt cho anh cái tên đơn giản này chắc cũng là vì mục đích đó. Nhưng cuối cùng anh không thể ở lại quân ngũ, không thể làm “chính ủy” được nữa.

Thời gian chậm chậm trôi qua trong nỗi nhớ nhung vô bờ bến. Có lúc con người dễ dàng đưa ra quyết định trong một khoảnh khắc, nhưng muốn giữ tín niệm ban đầu mà không nhớ, không hối hận thật sự rất khó. Trong năm năm chia tay, cô và anh cùng sống trong một thành phố, lại có mối liên quan nhất định nên không thể né tránh hoàn toàn. Giản Nhu còn nhớ, vào mùa đông đầu tiên sau khi cô và Trịnh Vĩ chia tay, hình ảnh Nhạc Khải Phi và Trần Dao Dao hôn nhau trên đường phố Paris bị giới truyền thông chụp được. Từ bạn gái tin đồn được chú ý, cô lập tức trở thành người phụ nữ bị bỏ rơi. Trò “khoe nhẫn kim cương” trong chương trình truyền hình hôm nào trở thành trò cười cho thiên hạ.

Bị cánh phóng viên đeo bám, Giản Nhu vẫn có thể ứng phó, nhưng đúng lúc này cô gặp Nghiêm Vũ tại một bữa tiệc.

“Hi! Nghe nói cô và Nhạc Tổng chia tay rồi?” Nghiêm Vũ cầm ly rượu, chủ động đi đến bắt chuyện với cô.

“Ừm.” Giản Nhu khách khí trả lời. “Chúng tôi chia tay từ lâu rồi.”

“Thảo nào lâu lắm không thấy cô đeo nhẫn kim cương.” Nghiêm Vũ như cố ý nhắc nhở Giản Nhu, một số thứ đã không thuộc về cô nữa.

Đúng thế, thứ đã mất đi không bao giờ cô có thể tìm lại, bất kể là chiếc nhẫn hay người đàn ông đó. Giản Nhu uống cạn ly rượu trong tay, cố gắng giữ nụ cười trên môi rồi thông thả rời đi.

Buổi tối hai ngày sau, Giản Nhu vừa lê tấm thân mệt mỏi từ phim trường trở về nhà, Uy Gia thông báo với cô, Diệp Chính Thần mời cô dự tiệc sinh nhật của anh ta. Tất nhiên cô biết, không phải Diệp Chính Thần có hứng thú với mình mà người muốn gặp cô thật ra là Trịnh Vĩ. Tối hôm đó, cô cố ý đâm xe để bị thương với mục đích khiến Trịnh Vĩ hiểu một điều: bọn họ đã thật sự kết thúc, cô thà chết cũng không muốn gặp anh.

Không lâu sau, vào ngày sinh nhật lần thứ hai mươi, Giản Nhu nhận được món quà từ Trịnh Vĩ. Cô không bóc ra mà đem cất kỹ. Thế nên cô không biết đó là một chiếc nhẫn kim cương, vừa vặn ngón áp út của cô. Cô cũng không biết cô chưa từng mất anh...

Trong năm năm, Giản Nhu lẩn lộn, chìm nổi trong làng giải trí, dần dần cũng hiểu ra nhiều điều. Ví dụ, cuộc sống không phải là phim ảnh, không phải hai chữ “The End” là có thể kết thúc mọi nỗi khổ đau. Ví dụ, những vết thương trong tim là vết thương vĩnh viễn không kín miệng, càng bọc và giấu kỹ sẽ càng lở loét. Ví dụ, màn “xe rung” là chuyện thường ngày, chứng kiến nhiều cũng thành ra miễn dịch.

Khi cô và anh tái ngộ, khi một lần nữa quần quýt, hai trái tim nhớ nhung đã lâu lại cùng chung nhịp đập.

19. Chương 19: Sống Chung

Khép lại hồi ức, Giản Nhu ngẩng đầu ngắm những vì tinh tú trên bầu trời ngoài cửa sổ. Chợt nghe thấy tiếng bước chân, cô định quay đầu nhưng hai cánh tay từ phía sau đã ôm lấy thắt lưng cô, một thân hình cao lớn áp vào người cô. Sau đó người đàn ông cọ cọ má vào tóc cô.

Cô ngoảnh đầu, mỉm cười với anh. “Sao anh không ngủ nữa?”

“Không có em làm ấm giường, anh không ngủ nổi.” Anh vẫn thành thật như thường lệ.

“Vừa rồi em nằm mơ gì thế? Có phải là giấc mộng vui vẻ không? “Anh hỏi.

Nhắc tới giấc mơ, khoe miệng cô cong lên. “Em mơ thấy rất nhiều chuyện trước kia.”

“Thế à? Chuyện xảy ra lúc nào vậy?”

Thấy Giản Nhu im lặng, Trịnh Vĩ thò tay vào trong áo sơ mi của cô. “Anh thạo nhất mấy vụ hỏi cung. Em có muốn thử không?”

Nhớ tới nghề nghiệp hiện nay của anh, cô không dám chậm trễ, lập tức trả lời: “Em không muốn.”

Cảm giác bàn tay anh dừng lại vài giây rồi tiếp tục, cô liền khai thật: “Anh còn nhớ lần đầu tiên em đến trường quân đội thăm anh không?” Sợ anh không nhớ, cô giải thích thêm: “Chính là lần em mang ví cho anh ấy.”

“Tất nhiên anh nhớ. Em cố tình đến tận trường để dụ dỗ anh. Anh là một thanh niên có hoài bão, có lý tưởng và tương lai tươi sáng, nhưng cuối cùng cũng không thể kháng cự sự quyến rũ của em, phạm phải sai lầm lớn nên bị chính trị viên bắt ở trong phòng tự kiểm điểm ba ngày.”

“Sao lại là em dụ dỗ anh?” Giản Nhu muốn quay người lại để lý luận nhưng bị anh ôm chặt hơn. Cô chỉ có thể ngoảnh đầu giải thích: “Em không lấy của rơi, còn phát huy tinh thần giúp người, đến tận trường anh để trả ví đấy!”

“Em không quản ngại đường xá xa xôi chỉ vì muốn trả chiếc ví cho anh, vì tinh thần giúp đỡ người khác sao?”

“Còn vì tình bạn thuần khiết, sâu đậm bao năm của chúng ta nữa.” Cô tiếp lời.

“Thuần khiết ư?” Trịnh Vĩ kéo dài giọng.

Tuy bây giờ quan hệ của hai người không thuần khiết mấy như năm xưa, khi nhìn thấy chiếc ví dưới chân sofa, đúng là cô chỉ đơn thuần muốn trả lại cho anh.

Nghĩ đến đây, Giản Nhu ngoảnh đầu lại ngắm Trịnh Vĩ. Anh đã thay đổi nhiều, điều duy nhất không thay đổi chính là sự thâm tình lúc ôm cô. Niềm vui và nỗi đau trong quá khứ tựa như giấc mơ của Alice. Sau khi tỉnh mộng, những cảm giác này vẫn tồn tại nhưng cô không thể phân biệt đâu là thực, đâu là mộng ảo, càng không rõ việc hai người tiếp tục mối quan hệ yêu hận tình thù là đúng hay sai.

Giản Nhu chỉ biết một điều, sự đoạn tuyệt tàn nhẫn của cô năm xưa không làm anh bỏ cuộc, mối thù không thể vượt qua giữa hai người không làm anh bỏ cuộc, quyết tâm “thà chết cũng không gặp” của cô từ năm năm trước cũng không làm anh bỏ cuộc. Ngay cả chuyện cô xảy ra tin đồn tình cảm với vô số người đàn ông cũng chẳng ảnh hưởng đến anh. Rốt cuộc anh phải có một trái tim lớn đến mức nào mới có thể chứa đựng tình yêu lớn lao như vậy? Cô thì có điểm gì tốt để đến tận bây giờ anh vẫn nhớ nhưng?

Nếu đã không thể dứt bỏ quá khứ thì cũng chẳng cần tương lai, một khi anh không bận tâm, vị hôn thê của anh cũng không để bụng, vậy thì cô khỏi cần sự tôn nghiêm, cứ ngoan ngoãn làm người tình trong bóng tối của anh. Phải chia sẻ anh với người phụ nữ khác là điều đau khổ nhưng chắc không đau đớn hơn giây phút chia tay năm năm trước. Ít nhất bây giờ cô và anh vẫn có thể ôm nhau, có thể...

“Em đang nghĩ gì thế?” Giọng nói trầm ấm của Trịnh Vĩ vang lên bên tai, cắt đứt mạch suy nghĩ của Giản Nhu.

Cố gắng kìm nén tâm tình phức tạp trong lòng, Giản Nhu đáp: “Em đang nghĩ tình bạn của chúng ta rốt cuộc có thuần khiết hay không. Hình như kể từ lần đầu tiên gặp ở công viên vui chơi giải trí, chúng ta không nỗ lực theo hướng thuần khiết thì phải.”

“Ừ. Em thử đoán xem anh đang nghĩ gì?”

Trịnh Vĩ xoay người Giản Nhu lại, ép cô nhìn vào đôi mắt sắc bén của mình. “Em vừa nói em không lấy của rơi, phát huy tinh thần giúp người, tới trường học trả ví cho anh là vì tình bạn sâu đậm, thuần khiết nhiều năm của chúng ta?”

“Vâng! Thế thì sao?”

“Nói như vậy, em không có ý định quyến rũ anh?”

Giản Nhu trịnh trọng gật đầu. “Đúng thế!”

“Anh còn nhớ... Năm năm trước, khi đòi chia tay với anh, em từng nói em luôn muốn tìm cơ hội trả thù cho người thân của em. Tới khi anh xuất hiện dưới khu chung cư nhà em, cơ hội em chờ đợi bấy lâu đã tới.”

Giản Nhu chờ người. Nhiều năm trôi qua, cô đã quên bống lời thoại này dù đã học thuộc lòng. Anh chỉ nghe có một lần, vậy mà vẫn nhớ như in.

Cô đưa mắt đi chỗ khác, chuyển đề tài: “Em hơi đói. Bây giờ là mấy giờ rồi? Đã đến bữa tối chưa anh?”

Trịnh Vĩ liền nâng cằm Giản Nhu, nhìn thẳng vào mắt của cô. “Rốt cuộc câu nào của em là thật, câu nào là giả thế?”

Cô chớp chớp mắt, cười, nói: “Em nhớ ra rồi! Đúng là em định quyến rũ anh nên mới cố tình đi trả ví. Thật ngại quá, càng lớn tuổi trí nhớ của em càng tệ.”

“Xem ra em muốn anh bức cung rồi...”

Thấy anh lại định thò tay vào trong áo mình, Giản Nhu lập tức lùi lại. “Lạm dụng hình phạt riêng là phạm pháp đấy!”

“Phạm pháp hay không, chắc chắn anh rõ hơn em.” Vừa dứt lời Trịnh Vĩ liền kéo chiếc áo sơ mi nam trên người cô, áp cô vào cửa sổ kính.

Không còn đường nào thoát, Giản Nhu cất giọng run run: “Đừng nói với em là anh dùng cách này trong công việc đấy nhé!”

“Phúc lợi tốt thế, chỉ mình em mới được hưởng thụ.” Anh cười khê, vuốt ve làn da cô. Toàn thân Giản Nhu run rẩy nhưng cô cắn răng, thà chết cũng không khuất phục.

Lần “bức cung” này chắc chắn là sự giãy vò đáng nhớ nhất trong cuộc đời Giản Nhu. Nếu đối tượng không phải là Trịnh Vĩ, cô thà đập đầu vào tường chết chứ không chịu sự hành hạ này. Sau khi kết thúc quá trình mà cô “cầu sống không được, cầu chết không xong”, Trịnh Vĩ lên tiếng: “Bây giờ anh tin rồi.”

“Anh tin gì cơ?” Giản Nhu túm lấy rèm cửa, cố gắng bình ổn hơi thở hỗn loạn.

“Anh tin hồi đó em chỉ đơn thuần muốn trả lại ví cho anh, không có mục đích khác.” Thấy vẻ mặt ngạc nhiên của cô, anh bật cười thành tiếng. “Nếu không, em cũng chẳng bày ra vẻ “thà bị đánh chết cũng không chịu nói thật”.”

“Anh...”

Trịnh Vĩ thông thả mặc áo sơ mi, vừa cài cúc vừa nói: “Đi thôi! Anh đưa em đi ăn tối!”

Giản Nhu bình ổn hơi thở, đầu óc hỗn loạn cũng tỉnh táo trở lại. Bây giờ cô mới tỉnh ngộ. Bức cung gì chứ, rõ ràng là anh cố ý bắt nạt cô thì có. Người đàn ông này quả là thâm hiểm và lý trí hơn năm năm trước nhiều. Anh không còn là Trịnh Vĩ một lòng một dạ tin tưởng cô, bất kể cô nói gì cũng chẳng nghi ngờ. Anh cũng không còn là chàng trai mà cô tùy tiện diễn trò, tạo ra scandal là có thể khiến anh bị tổn thương.

Giản Nhu bất giác rung mình. Cô có cảm giác mình đang từng bước rơi vào bẫy, từng bước bị anh khống chế, từng bước bị anh “ăn” đến xương cũng chẳng còn. Hy vọng đây chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

20. Chương 20

Mặc quần áo, rời khỏi câu lạc bộ, Trịnh Vĩ lái xe đưa Giản Nhu đi về phía quảng trường Thiên An Môn. Cô tưởng anh sẽ dẫn mình đến một nhà hàng vắng vẻ ăn cơm, không ngờ anh lại đến tiệm vịt quay Toàn Tự Đức. Lúc này là giờ cao điểm, trong và ngoài tiệm rất đông người, vô cùng náo nhiệt.

Vừa đi đến cửa tiệm, thấy ánh mắt hiếu kỳ của những người xung quanh, Giản Nhu vội kéo tay áo Trịnh Vĩ. “Nơi này đông người quá, hay chúng ta tới quán khác đi! Ngộ nhỡ bị phóng viên chụp được ảnh...”

Trịnh Vĩ dừng bước, lạnh lùng liếc nhìn cô. “Chụp được thì sao? Anh không thể chường mặt ra à?”

Là một người phụ nữ vừa được “bao nuôi”, cô mỉm cười giải thích: “Không phải! Anh đã có vị hôn thê. Em không muốn bị thiên hạ chửi là người thứ ba.”

“Người thứ ba thì có vấn đề gì? Em bị chửi còn không ít sao?”

Giản Nhu ngẫm nghĩ. Đúng là không ít, mấy ngày trước cô còn bị cư dân mạng chụp cho cái mũ người thứ ba phá hoại cuộc hôn nhân hạnh phúc của Nhạc Khải Phi. Cô tiếp tục nở nụ cười ngọt ngào. “Hôm qua, em vừa cùng Nhạc Khải Phi uống cà phê ở Thượng Hải, hôm nay lại cùng anh đi ăn vịt quay. Em bị chửi là lăng lơ cũng chẳng sao, nhưng Trưởng phòng Trịnh là người có địa vị, có tiền đồ, nếu bị nói là “đào chân tường [1]” của Nhạc Khải Phi thì ảnh hưởng rất không tốt.”

[1] Đào chân tường: có nghĩa là cướp người yêu của người khác.

Nhìn thấy vẻ mặt cứng đờ của Trịnh Vĩ, Giản Nhu cảm thấy rất vui vẻ. Vừa định kéo anh ra ngoài, tìm một nhà hàng vắng vẻ để dùng cơm thì anh đột nhiên ôm eo cô, không do dự cúi xuống hôn cô giữa chốn đông người. Giản Nhu sửng sốt, chỉ biết mở to mắt nhìn anh. Trịnh Vĩ nhắm mắt, cười cười.

Giản Nhu lẩn lộn trong lòng giải trí bấy, tám năm, đóng mấy chục bộ phim điện ảnh và truyền hình, tuy không phải ngôi sao hàng đầu nhưng ít nhất cũng là diễn viên hạng hai quen mặt. Dám cưỡng hôn cô giữa chốn đông người, ngoài Trịnh Vĩ, chắc không có người đàn ông thứ hai. May mà anh dừng lại ở mức độ nhẹ nhàng chứ không diễn cảnh giới hạn độ tuổi.

“Một khi em đã không bận tâm chuyện bị mang tiếng lăng lơ, anh còn sợ gì chứ?” Trịnh Vĩ buông người cô, thản nhiên hỏi lại.

Hừm! Cô quên mất, cả cuộc đời này anh chẳng sợ điều gì. Lén đưa mắt quan sát xung quanh, Giản Nhu phát hiện rất nhiều người đang giơ điện thoại chụp ảnh. Cô nhân viên phục vụ nở nụ cười ngại ngùng, mời bọn họ vào chỗ ngồi. Trước vẻ kiên quyết của Trịnh Vĩ, Giản Nhu lập tức thay đổi sách lược. Cô nở nụ cười ngọt ngào, khoác tay anh, tỏ ra thân mật: “Em thật sự không muốn ăn món vịt quay vì lắm mỡ quá. Chắc anh biết dạ dày của em không được tốt lắm, bữa tối nên ăn nhẹ nhàng thôi.”

Trịnh Vĩ liền dừng bước. “Vậy sao?”

“Đúng thế. Em biết một nơi có món ăn gia đình rất ngon. Em mời!”

“Được thôi.”

Nửa tiếng sau, dưới sự chỉ dẫn hết rẽ trái rồi lại rẽ phải của Giản Nhu, cuối cùng xe của Trịnh Vĩ cũng dừng lại ở bãi đỗ dưới khu nhà cô.

Trịnh Vĩ ngó nghiêng, xung quanh toàn là tòa chung cư cao cấp, chẳng có nhà hàng nào cả. “Em đừng nói với anh là em muốn về nhà ăn cơm đấy nhé?”

“Đúng thế! Hôm nay em đích thân vào bếp chuẩn bị bữa tối cho anh. Chỉ mình anh được hưởng phúc lợi này.”

“Không phải em lại nấu canh rau chân vịt đấy chứ?” Trịnh Vĩ chau mày.

“Anh yên tâm, không có chuyện đó đâu. Em biết anh không thích món canh rau chân vịt.” Cô nhiệt tình kéo anh vào nhà, đích thân vào bếp nấu mấy món ăn gia đình đặc biệt mang thương hiệu nhà họ Giản.

Nhìn một bàn toàn rau xanh, hết canh rau lại rau trộn chua ngọt, Trịnh Vĩ vô cùng hối hận. “Đây gọi là món ăn gia đình rất ngon mà em nhắc tới? Em mà nói sớm, anh đã mua một con vịt quay mang về rồi.”

Nghe anh nói vậy, mắt Giản Nhu sáng rực, cô cười rất tươi. “Hay là anh gọi điện bảo họ mang một con đến đây, nhớ gọi nhiều nước sốt ngọt vào bánh cuộn nhé! Em thích ăn bánh cuộn ở hàng vịt quay nhất!”

Giản Nhu chỉ cao hứng nói thế, không ngờ Trịnh Vĩ buông đũa, đi lấy điện thoại.

Nửa tiếng sau, có người mang hai con vịt quay nóng hổi đến nhà. Giản Nhu đánh chén ngon lành. Trịnh Vĩ lặng lẽ nhìn cô ăn, nơi khóe mắt thấp thoáng nụ cười yêu chiều. Cô cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Trịnh Vĩ, sợ mình không kìm được sẽ nhào đến ôm anh rồi thổ lộ: “Em yêu anh!”

Ăn tối xong, dù thời gian không còn sớm nhưng Giản Nhu cũng chẳng trông mong Trịnh Vĩ sẽ ra về ngay. Có điều, cô không ngờ anh lại tự nhiên như vậy. Anh thậm chí lược bớt khâu hỏi ý kiến của cô, trực tiếp bảo cậu thanh niên vừa mang vịt quay đến chuyển quần áo, đồ dùng sinh hoạt cá nhân và máy tính xách tay của anh đến nhà cô.

Cậu thanh niên đặt túi đồ xuống, chuẩn bị ra về liền bị Trịnh Vĩ gọi lại. Anh giới thiệu cậu ta với Giản Nhu: “Cậu ấy tên Lưu Kế, là trợ lý anh thuê riêng, chuyên phụ trách những việc vặt ngoài công việc chính của anh. Có vấn đề gì, em hãy liên lạc với cậu ta.”

Theo lời Trịnh Vĩ, cậu trợ lý này chịu trách nhiệm chăm sóc người tình mới tức là cô đây. Giản Nhu liền nở nụ cười lịch sự với Lưu Kế.

Trịnh Vĩ lại quay sang Lưu Kế. “Cô ấy là...” Không đợi anh nói hết câu, Giản Nhu đã cướp lời: “Bạn.”

Trịnh Vĩ không phản bác, chỉ lạnh lùng liếc nhìn Giản Nhu. “Ngày mai cậu hãy đưa cô ấy đến Cục Nhà đất, làm thủ tục sang tên ngôi biệt thự mà hôm qua tôi nói với cậu.”

“Sang tên ngôi biệt thự cho Giản tiểu thư, đúng không ạ?” Lưu Kế xác nhận lại.

“Ừ.”

Giản Nhu nhận thấy vẻ mờ ám trong mắt Lưu Kế. Từ “bạn” vừa rồi tự nhiên trở thành sự châm biếm.

“Vâng. Ở đây có một sổ hồ sơ cần anh chị ký tên.” Lưu Kế rút từ chiếc cặp tài liệu tập giấy tờ, đưa cho Trịnh Vĩ và Giản Nhu ký tên.

Sau khi Lưu Kế ra về, Trịnh Vĩ ngồi ở sofa, sắc mặt vẫn hết sức u ám. Giản Nhu pha một cốc trà nóng đưa cho anh, còn mình ngồi xuống tắm tắm bên cạnh.

“Bạn ư?” Anh hỏi. “Bạn của em thường qua đêm ở nhà em hay sao?”

“Vâng...” Cô gật đầu, ngừng vài giây mới nói tiếp: “Thỉnh thoảng Lạc Tình cũng đến đây...”

“Còn ai nữa?”

Thực tế không còn người nào khác, Giản Nhu nói khẽ: “... Anh.”

Trịnh Vĩ đặt cốc trà xuống bàn, giơ tay về phía cô. Thấy anh chuẩn bị “động thủ”, cô lập tức phân bua: “Em chỉ hy vọng quan hệ của chúng ta kín đáo một chút, đừng gây ồn ào như mấy trò đánh bóng tên tuổi chứ không có gì khác.”

“Em để ý đến suy nghĩ của người khác sao?”

Tất nhiên là cô để ý rồi, đặc biệt là mối quan hệ với anh. Cô cũng biết hôm nay Trịnh Vĩ đưa mình đến nơi đông người chính là muốn công khai mối quan hệ của cô và anh. Đương nhiên Giản Nhu cũng muốn quang minh chính đại yêu anh, muốn tuyên bố với toàn thể giới: “Đây là bạn trai của tôi”, nhưng anh đã có vị hôn thê. Rất có thể vị hôn thê của anh chỉ cần danh phận, không bận tâm chuyện anh bồ bịch ở bên ngoài. Tuy nhiên chẳng có người phụ nữ nào muốn nhìn thấy tin đồn về chồng chưa cưới của mình trên các phương tiện thông tin đại chúng. Đây không phải vấn đề có bận tâm hay không mà là vấn đề sự tôn nghiêm. Hơn nữa, điều cô lo lắng hơn cả là quan hệ của hai người bị Trịnh Diệu Khang biết được.

Năm xưa, Giản Nhu đã hứa với Trịnh Diệu Khang sẽ không quấy rầy vợ con ông nên ông mới giúp cô trả thù, đưa Lâm Cận vào tù. Những năm qua, cô luôn giữ lời hứa, né tránh Trịnh Vĩ. Hiện tại, cô không thể không chế bản thân, lại chấp nhận anh. Cô sợ nếu biết được, Trịnh Diệu Khang sẽ ngăn cản cô và anh ở bên nhau.

Những nguyên nhân này, Giản Nhu không muốn nói với Trịnh Vĩ, bởi cô biết anh sẽ chẳng để bụng. Cần nhắc một lúc, cô quyết định nói lý lẽ: “Anh không bận tâm người khác nghĩ gì nhưng em không muốn ồn ào, càng không muốn mối quan hệ của chúng ta trở thành trò giải trí cho thiên hạ. Thời buổi này, tin lá cải thu hút sự chú ý của dư luận nhất chính là ngôi sao nữ cặp kè với quan chức. Một khi mối quan hệ bị tiết lộ, chúng ta sẽ trở thành đối tượng đeo bám của đám phóng viên săn tin. Không moi được tin tức để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của công chúng, họ sẽ không thôi. Rất có thể quá khứ của chúng ta sẽ bị đào bới, nhiều chuyện không thể tiếp tục che giấu. Hơn nữa, tính chất công việc của anh nhạy cảm như vậy, nếu bị báo lá cải viết linh tinh, chắc chắn sẽ có ảnh hưởng không tốt. Ngoài ra, bố mẹ anh cũng sẽ không đồng ý cho chúng ta ở bên nhau. Em mong anh đừng vì em mà lại mâu thuẫn với bố mẹ như trước kia.”

Trịnh Vĩ cúi đầu uống trà, không nói một lời.

Giản Nhu tiếp tục thuyết phục: “Làng giải trí có rất nhiều đôi chỉ vì công khai nên mới chia tay. Tại đám phóng viên tìm mọi cách đào bới tin tức nên bọn họ không chịu nổi áp lực. Thời gian trước có một ngôi sao nổi tiếng ngoại tình trong lúc vợ đang ở cũ, bị phóng viên chụp được hình, đăng báo, khiến cả thiên hạ biết đến vụ này. Thật ra vợ anh ta cũng biết, nhưng vì đứa con nên cho anh ta cơ hội sửa chữa sai lầm. Cuối cùng sự việc trở nên âm ỉ, vợ anh ta muốn nhắm mắt cho qua cũng không thể...” Thấy Trịnh Vĩ vẫn lặng thinh, cô hỏi: “Anh có hiểu ý em không?”

“Anh hiểu.” Trịnh Vĩ đột nhiên nói: “Năm xưa, em và Nhạc Khải Phi chia tay bởi vì anh ta bị chụp được ảnh hôn Trần Dao Dao hay sao?”

“Hả? Em và Nhạc Khải Phi không...” Nhất thời không theo kịp tư duy của anh, Giản Nhu suýt lỡ lời, may mà cô kịp thời phản ứng: “Nguyên nhân khiến em và Nhạc Khải Phi chia tay rất phức tạp, chắc anh không có hứng thú nghe đâu.”

21. Chương 21

“Chuyện đã qua đúng là anh không có hứng thú. Anh chỉ muốn biết mối quan hệ hiện tại của hai người thôi.”

“Anh ta là ông chủ công ty quản lý, còn em là nghệ sĩ trực thuộc. Chỉ đơn giản như vậy thôi.”

“Không còn điều gì khác sao?”

“Không.” Cô trả lời dứt khoát.

“Thế thì tốt.”

“Em nói những điều này với anh...”

“Tùy em. Em muốn thế nào thì cứ như vậy đi.” Anh ngắt lời cô.

Xem ra việc phân tích lý lẽ đạt hiệu quả rất tốt. Sắc mặt Trịnh Vĩ dịu đi nhiều. Giản Nhu thở phào nhẹ nhõm. Tự nhiên không nghĩ ra đề tài nói chuyện, cô giúp anh bật ti vi. “Anh xem ti vi đi nhé! Em ra ngoài ban công vận động một lát.”

Nói xong, cô thay bộ đồ ngủ thoải mái, đi ra ngoài ban công. Chạy trên máy chạy bộ một lúc, cô bắt đầu tập aerobic. Trịnh Vĩ đột nhiên đi ra, kéo rèm kín mít.

“Anh đã bảo em rồi, đừng có mặc đồ ngủ đứng ngoài ban công.” Anh cần nhằn.

Hình như trong quá khứ anh từng nhắc nhở điều này nhưng cô đã quên từ lâu. Giản Nhu cúi xuống quan sát mình. Tuy cô mặc đồ ngủ nhưng rất kín đáo, người ở tòa nhà đối diện có cầm ống nhòm theo dõi chắc cũng chẳng thấy điều gì hay ho.

Cô tỏ ra không bận tâm: “Muốn nhìn thì nhìn. Đến cảnh giường chiếu em cũng diễn rồi, còn sợ thiên hạ thấy em mặc đồ ngủ hay sao?”

Nhắc đến cảnh giường chiếu, sắc mặt Trịnh Vĩ càng xám xịt. Giản Nhu hỏi thăm dò: “Anh đã xem chưa? Có hay không?”

Trịnh Vĩ chau mày. Giản Nhu không để ý đến gương mặt lạnh lẽo của anh, lại hỏi tiếp: “Diễn xuất của em có khá hơn Ran Asakawa không?”

Cuối cùng Trịnh Vĩ cũng không chịu nổi, quay người đi vào phòng khách, thuận tay đóng sầm cửa ban công, để lại Giản Nhu cười đến rách cả miệng.

Những năm qua, Giản Nhu rất ít khi diễn cảnh nóng. Chẳng phải cô có quan niệm bảo thủ, mà mỗi khi cùng nam diễn viên nằm trên giường, cô đều bất giác nhớ tới những lần ân ái với Trịnh Vĩ, tâm trạng bỗng mất kiểm soát, không có cách nào nhập vai. Một lần, cô khóc nức nở trên giường khiến bạn diễn vô cùng lúng túng. Khi bộ phim được công chiếu, cô rất muốn thấy vẻ mặt của Trịnh Vĩ khi xem cảnh nóng giữa cô và người đàn ông khác. Cô lo anh sẽ để bụng nhưng cũng mong chờ điều đó.

Hôm nay được tận mắt chứng kiến phản ứng của anh, Giản Nhu mới biết thật ra trong thâm tâm, cô rất mong anh sẽ để ý.

Kết thúc bài tập, Giản Nhu đi tắm với tâm trạng vui vẻ. Lúc cô quay ra phòng khách, Trịnh Vĩ đang chăm chú xem tin tức trên máy tính của mình. Tưởng trên mạng lại có tin hot, cô liền ghé đầu xem. Ai ngờ tất cả đều là tin xã hội, từ vụ đầu độc giết sinh viên đại học đến bà bán hàng rau ở thành phố nào đó bị nhân viên quản lý trật tự đường phố đánh đến chảy máu đầu...

“Mấy vụ này đều do anh quản lý sao?” Cô hỏi.

“Không phải.” Tuy nói vậy nhưng anh vẫn lưu vào máy tính. Giản Nhu để ý trong máy của anh có một tệp tin mang tên “Tin tức giải trí”.

Cô hết sức tò mò: “Tệp tin này lưu giữ thứ gì vậy? Không phải là tin đồn của ngôi sao nữ đấy chứ?”

“Phải.”

“Thật sao? Có những ai thế? Có em không?”

“Không.” Trịnh Vĩ đáp ngắn gọn.

Tuy không có tin tức liên quan đến mình nhưng Giản Nhu vẫn rất hiếu kỳ, muốn biết anh thường quan tâm đến những scandal gì. Nhân lúc anh đi tắm, cô liền mở ra xem. Bàn tay cầm chuột cứng đờ trong giây lát, bởi vì trong tệp tin đều xuất hiện tên cô. Giản Nhu mở hết tệp con này đến tệp con khác. Bên trong đều là tin tức liên quan đến cô, những đoạn video phỏng vấn, tham gia show truyền hình, các bộ phim cô góp mặt, ảnh chụp trên báo chí, các CF quảng cáo... Tất nhiên không thể thiếu những bài báo về tin đồn tình cảm giữa cô và các đối tượng khác nhau.

Nếu không đọc lại những tin tức này, Giản Nhu gần như quên mất trong năm năm qua, Uy Gia đã sắp xếp cho cô bao nhiêu đối tượng. Bọn họ đại gia có, ngôi sao có, còn cả tình anh của các ngành nghề. Phần lớn cô còn chưa gặp bao giờ, vậy mà trên mạng thổi phồng như thể cô sắp kết hôn đến nơi.

Giản Nhu không thể tưởng tượng được tâm trạng của Trịnh Vĩ sau khi đọc và lưu lại toàn bộ những thông tin lá cải này bởi vì sau khi chia tay, cô không bao giờ chủ động tìm hiểu thông tin về anh, thậm chí cố gắng không nhớ đến tên anh. Tại sao anh lại quan tâm đến tin tức của cô? Có phải năm năm qua, anh chưa từng buông tha mình, không chịu thừa nhận chuyện tình của hai người đã kết thúc? Nếu đúng là vậy, sự đoạn tuyệt của cô sẽ chẳng có ý nghĩa gì cả.

Cửa nhà tắm mở ra, Giản Nhu vội tắt hết các tệp tin, ngẩng đầu nhìn trần nhà, không để nước mắt chảy xuống. Trịnh Vĩ vừa cầm khăn lau đầu vừa đi về phía cô. Trên người anh chỉ quấn chiếc khăn tắm, để lộ bộ ngực trần rần rần. Cô liền đi đến, nhẹ nhàng vuốt ve ngực anh, nhịp tim trầm ổn như tuyên bố sự kiên định và cố chấp của nó. Giây tiếp theo, Giản Nhu dùng sức ôm người đàn ông. Thời gian đã bỏ lỡ không thể tìm lại, may mà bọn họ vẫn còn có tương lai, cô vẫn còn nhiều thời gian để yêu anh. “Trịnh Vĩ... Là thật đấy!”

“Gì cơ?”

Cô kiểng chân, nhìn vào mắt anh. “Em yêu anh.”

Gương mặt anh dạt dào sắc xuân trong giây lát. Nhìn đôi môi gợi cảm hơi cong lên của anh, Giản Nhu lập tức bị thu hút, liền đặt một nụ hôn lên đó. Kết quả, anh liền ôm thắt lưng cô, từ bị động chuyển sang thể chủ động. Kết thúc nụ hôn say đắm, anh hỏi: “Em có thể nói với anh một câu thật lòng không?”

“Câu gì cơ?” Cô tỏ ra mù mờ.

“Ba từ vừa rồi, em có nói với người khác không?”

Giản Nhu suy ngẫm một cách nghiêm túc rồi thật thà trả lời: “Có.”

Trịnh Vĩ nghiêng răng kèn kẹt. Cô bật cười thành tiếng. “Em từng nói với mẹ em, cũng từng nói với Lạc Tình. Đàn ông thì anh là người duy nhất.”

Biết mình bị trêu chọc, Trịnh Vĩ liền bế Giản Nhu đi vào phòng ngủ, thái độ như muốn trừng phạt cô.

“Trưa nay chúng ta mới... Anh vẫn muốn sao?”

“Dù sao anh cũng bao cả năm, tội gì không muốn?”

Hả? Bao cả năm đúng là rất thiệt. Sau này có cơ hội, cô phải thảo luận về số lần mới được.

“Anh không mệt à?” Cô hỏi.

Trịnh Vĩ nằm xuống giường, để Giản Nhu ngồi lên người mình. “Thế này thì không mệt.”

Một lúc sau, giọng nói đầy bất mãn của người nào đó từ phòng ngủ vọng ra ngoài: “Em lè mề thế, đến sáng chắc cũng không xong.”

Giọng nói oán trách của người phụ nữ vang lên: “Anh để em nghỉ một lúc đi! Em mệt quá, chân mỏi chết đi được. Biết thế vừa rồi em không vận động nhiều như vậy...”

“Sao anh cảm thấy em chẳng tiến bộ gì so với năm năm trước...”

“Hừ! Còn anh tiến bộ nhiều đấy...”

Buổi đêm yên tĩnh, Giản Nhu nằm trong vòng tay Trịnh Vĩ, cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Cho dù đây là niềm hạnh phúc mà cô ăn trộm được, cho dù phải chịu sự khiển trách của người đời và lương tâm, cô cũng không để bụng. Giản Nhu cử động, nằm sát vào lòng anh, dần chìm vào giấc mộng đẹp. Trong mơ, cô vẫn có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng của anh phả vào mặt mình, nghe thấy tiếng anh thì thầm: “Bà xã, sau này chúng ta có thể cùng ăn sáng.”

Nhớ đến nguyện vọng của anh thời niên thiếu, cô liền cười ngoác miệng. Dù là niềm hạnh phúc ăn trộm nhưng có thể chia sẻ với anh, đây mới là điều quan trọng nhất.

Sáng sớm hôm sau, còn đang trong giấc nồng, Giản Nhu đột nhiên bị kéo ngồi dậy.

“Sáu giờ rồi, em đừng ngủ nữa!” Trịnh Vĩ nói.

Cô vẫn nhắm mắt, lại đổ người xuống giường. “Mới có sáu giờ, còn quá sớm.”

“Không sớm đâu, mau dậy cùng anh ăn sáng đi!”

Giản Nhu hít hít mũi. Ngửi thấy mùi thơm của quẩy nóng và sữa đậu nành, cô liền tỉnh táo đôi chút. Vừa mở mắt, thấy gương mặt tuần tú của Trịnh Vĩ, cô lập tức hết buồn ngủ. Giản Nhu chạy đi đánh răng, rửa mặt, mặc bộ đồ nghiêm chỉnh rồi mới ra ngoài.

Trịnh Vĩ vừa rót sữa đậu nành cho cô vừa nói: “Ăn sáng không cần nghiêm chỉnh thế đâu. Anh thích nhất nhìn em mặc đồ ngủ.”

Sở thích của anh... đúng là không còn gì để nói.

“Anh thấy tủ quần áo trong phòng ngủ của em có đầy váy ngủ. Một ngày mặc một bộ chắc cũng đủ cả năm ấy chứ!”

Giản Nhu cúi đầu uống sữa, giả bộ không nghe thấy.

“Em không định mặc cho anh ngắm sao?”

Cô ngẩng đầu. “Anh muốn nghe lời thật lòng không?”

“Có.”

“Không. Em chưa bao giờ có ý định mặc cho anh xem...” Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Sau khi chúng ta chia tay, em mắc phải chứng bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng bức, cứ nhìn thấy đồ ngủ là mua ngay, không thể kiềm chế. Còn nhớ có lần nhìn thấy một bộ váy ngủ rất đẹp trên tạp chí thời trang, em mất ngủ hai đêm liền. Cuối cùng em phải bay sang Milan mua mới thấy yên lòng. Em từng đi khám bác sĩ tâm lý. Anh ta bảo tâm lý của em chịu áp lực quá lớn nên mới vậy. Đây cũng là một phương thức giải phóng áp lực. Dù sao đồ ngủ cũng không đắt mấy, em có khả năng mua.”

Trịnh Vĩ nhìn cô hồi lâu mới lên tiếng: “Lúc nào anh sẽ nhờ người đóng cho em cái tủ quần áo mới hơn.”

“Em muốn loại đắt tiền!”

“Được. Loại gỗ lim vân hoa nhé!”

Giản Nhu mỉm cười, tiếp tục uống sữa đậu nành. Không hiểu sao sữa đậu nành hôm nay rất ngon, vị thơm nồng lưu lại mãi trong miệng.

22. Chương 22

Trịnh Vĩ đi làm được một lúc, cậu trợ lý Lưu Kế đến đón Giản Nhu đi làm thủ tục sang tên ngôi biệt thự. Sau khi hoàn tất hồ sơ, tài sản của cô tăng lên n lần trong giây lát. Cũng phải thôi, giao dịch là công bằng, cái giá mà cô phải trả là tuổi xuân đẹp đẽ và tình yêu đẹp đẽ nhất.

Về đến nhà, Giản Nhu cảm thấy mình phải báo đáp “kim chủ” hào phóng, thổ lộ những lời đường mật với người ta. Thế là cô gọi cho Trịnh Vĩ.

Điện thoại nhanh chóng kết nối nhưng giọng của anh tương đối lạnh nhạt: “A lô!”

“Là em đây, anh đang bận à?”

“Ừ. Anh đang họp.”

“Anh có tiện nói chuyện điện thoại không? Hay là lát nữa em gọi lại cho anh nhé!”

“Không sao. Có chuyện gì em cứ nói đi!”

Dù đã cố gắng nhưng cô vẫn không thể tìm ra lời đường mật: “Em chỉ muốn thử xem có gọi được cho anh không ấy mà.”

Im lặng vài giây, anh cất giọng vui vẻ: “Khỏi cần thử! Trừ khi nằm ngoài vùng phủ sóng, còn em gọi lúc nào cũng được hết.”

“Vâng. Em không có chuyện gì đâu.”

Sau khi cúp máy, Giản Nhu cười ngây ngô một lúc lâu. Không biết bao lâu sau, Trịnh Vĩ gọi điện cho cô, nói anh đến đón cô ra sân bay, hiện đang ở dưới khu chung cư. Cô liền kéo hành lý đã chuẩn bị sẵn, rời khỏi nhà.

Nhận chiếc va li rất to trong tay cô, Trịnh Vĩ không kìm được cất tiếng hỏi: “Đây là tình huống gì thế? Em định cùng anh đi du lịch hay bỏ trốn đấy?”

“Tất nhiên là đi du lịch. Nếu bỏ trốn, mang mấy bộ quần áo làm sao đủ?”

“Trong đây toàn là quần áo sao?”

“Còn có cả đồ trang sức, giày dép nữa.” Bọn họ cùng dự đám cưới, chắc chắn sẽ gặp bạn bè của anh. Cô chọn cả buổi chiều cũng không biết nên mặc bộ váy nào nên đem tất số áo váy mà cô cho là đẹp. Cô còn đem theo cả đồ trang sức, giày dép và túi xách...

Trịnh Vĩ bỏ chiếc va li vào cốp sau ô tô, cười, nói: “Xem ra khi nào cùng em bỏ trốn, anh phải thuê một chiếc xe tải mới được.”

“Ừm, loại hai mươi tấn ấy.” Giản Nhu cười híp mắt.

Đến sân bay, Trịnh Vĩ đưa vé máy bay cho cô rồi đem hành lý đi gửi. Giản Nhu nhàn nhã vào phòng đợi VIP trước, mở điện thoại lướt Weibo, trả lời tin nhắn, xem tin lá cải.

“Giản tiểu thư! Tôi có thể ngồi ở đây không?” Một người đàn ông chừng ba mươi tuổi mặc âu phục chỉnh tề lịch sự chỉ tay vào chiếc ghế trống bên cạnh cô.

Giản Nhu đảo mắt một vòng quanh phòng đợi thưa thớt, lại nhìn về phía cửa ra vào nhưng vẫn không thấy bóng dáng Trịnh Vĩ. Tuy không muốn nhưng nghĩ đến hình tượng của mình, cô đành mỉm cười. “Chiếc ghế này đâu thuộc sự quản lý của tôi!”

Người đàn ông ngồi xuống, bắt chuyện với cô: “Tôi thường thấy cô trên ti vi nhưng hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt. Cô ở ngoài đời xinh hơn nhiều.”

Câu nói rập khuôn như một, Giản Nhu đã nghe vô số lần. Cô chỉ cười cười theo phép lịch sự chứ không đáp lời.

“Đây là danh thiếp của tôi.” Người đàn ông đưa ra tấm card màu vàng lấp lánh. Giản Nhu chỉ liếc qua chứ không nhìn kĩ, nhưng vẫn thấy chữ CEO bắt mắt.

Cô khách sáo bỏ tấm card vào túi xách. “Thật ngại quá, tôi không có danh thiếp.”

“Cô có thể cho tôi số điện thoại của cô được không? Gần đây công ty chúng tôi đang muốn tìm người đại diện phát ngôn, không biết chừng chúng ta sẽ có dịp hợp tác.”

Nghe nói có hợp đồng quảng cáo, Giản Nhu liền tỏ ra hứng thú: “Anh hãy ghi lại số điện thoại của quản lý của tôi. Hy vọng chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác.”

Đang định đọc số điện thoại của Uy Gia, Giản Nhu phát hiện Trịnh Vĩ đẩy cửa đi vào, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo. Cô phản ứng rất nhanh, giơ tay vẫy vẫy, cười rạng rỡ, gọi anh: “Ồ đây! Em ở đây!”

Thái độ nhiệt tình của Giản Nhu thu hút ánh mắt của những người xung quanh, đặc biệt là vị CEO ngồi cạnh. Cô không hề bận tâm, gương mặt như đoá hải đường nở rộ. Trước sự nhiệt tình của cô, thần sắc Trịnh Vĩ dịu đi nhiều, anh rảo bước về phía cô.

“Sao anh lâu thế?” Giản Nhu còn chưa nói hết câu, vị CEO ở bên cạnh đột nhiên đứng dậy, niềm nở đi tới bắt tay Trịnh Vĩ. “Trưởng phòng Trịnh! Không ngờ được gặp cậu ở đây, trùng hợp quá!”

Trịnh Vĩ hơi chau mày, vài giây sau mới lịch sự mỉm cười. “Nghiêm Tổng, chào anh!”

Vị CEO nói: “Thủ tục phê duyệt lần trước thật sự làm phiền cậu. Tôi rất muốn cảm ơn, bảo Tiểu Vũ hẹn cậu mấy lần nhưng con bé nói cậu rất bận.”

Tiểu Vũ? Nghe qua thì có vẻ là một người phụ nữ. Giản Nhu nhìn Trịnh Vĩ bằng ánh mắt nghi hoặc, chỉ thấy anh điềm nhiên đáp: “Tôi chỉ gọi một cuộc điện thoại hỏi tình hình chứ không làm gì cả.”

“Một cuộc điện thoại của cậu còn hơn chúng tôi cầu thần bái Phật cả tháng trời.”

Giản Nhu không có tâm trạng nghe bọn họ nói chuyện, trong đầu cô chỉ nghĩ đến một điều: Không biết Tiểu Vũ là chữ “Vũ” nào?

Trịnh Vĩ gật đầu, liếc nhìn Giản Nhu rồi lại nhìn Nghiêm Tổng. Nghiêm Tổng lập tức hiểu ý. “Công ty chúng tôi cần tìm người đại diện phát ngôn cho trò chơi mới. Tôi cảm thấy hình tượng của Giản tiểu thư rất thích hợp nên vừa rồi mới nói chuyện với Giản tiểu thư, xem cô ấy có bằng lòng giúp đỡ hay không.”

“Đại diện phát ngôn ư? Chuyện này không phải bàn với quản lý của cô ấy sao?” Trịnh Vĩ biết rồi còn hỏi.

“Vâng. Giản tiểu thư đã cho tôi số điện thoại của quản lý. Những vấn đề cụ thể, tôi sẽ làm việc với quản lý của cô ấy.”

Bầu không khí trở nên tế nhị. Giản Nhu chợt nhìn thấy Trịnh Vĩ xách một cái túi in tên nhãn hiệu nổi tiếng. Cô liền cầm lấy. “Đây là cái gì thế?”

“Vừa rồi dự báo thời tiết nói Thành Đô đang mưa to nên anh mua áo khoác cho em.”

“Tặng em ư?” Cô liền lấy ra xem. Đây là chiếc áo khoác dài mỏng màu cà phê nhạt mà cô thích nhất, cũng rất hợp với bộ váy màu gạo mà cô đang mặc.

“Nếu em không thích thì có thể mang đi đổi.” Trịnh Vĩ nói.

Giản Nhu lập tức tháo mác, khoác lên người. “Em thích... nhãn hiệu này!”

“Em có thể đừng nói thật không?” Anh hỏi.

“Chẳng phải anh thích nghe những lời thật lòng sao?” Giản Nhu chớp chớp mắt. Cô không muốn cho anh biết thực ra câu nói thật lòng của cô là: Chỉ cần là những thứ anh tặng, em đều thích hết. Bởi vì câu này nghe có vẻ muốn lấy lòng nên cô không thốt ra miệng.

Trịnh Vĩ mỉm cười, giúp cô chỉnh lại áo khoác. Cử chỉ và ánh mắt của anh có thể dùng từ “yêu chiều” để biểu đạt. Vị CEO trở thành người thừa nên viện cớ rút lui. Đợi anh ta đi xa, Giản Nhu mới ghé sát mặt Trịnh Vĩ hỏi: “Trưởng phòng Trịnh, Tiểu Vũ là ai thế?”

Trịnh Vĩ mỉm cười, đáp: “Một người bạn.”

Bạn ư? Rõ ràng là một từ rất bình thường nhưng cô lại cảm thấy tồn tại không gian tưởng tượng vô hạn. Giản Nhu cố gắng giữ bình tĩnh, tự thôi miên bản thân: Mình chỉ là một người tình được bao nuôi. Anh ấy còn có cả vị hôn thê nên thêm vài hồng nhan tri kỷ cũng chẳng phải là chuyện ghê gớm. Tuy nhiên trong lòng vẫn dấy lên nỗi chua xót, cô cất tiếng hỏi: “Có phải là kiểu bạn bè giống chúng ta không?”

“Chúng ta là kiểu gì?”

Giản Nhu suy tư một hồi cũng không nghĩ ra hai người thuộc dạng nào. Cuối cùng cô buột miệng nói: “Là kiểu có thể cùng ăn sáng.”

“Ồ!” Trịnh Vĩ ung dung ngồi xuống ghế, bắt chéo chân rồi tựa vào thành ghế.

Đến lúc Giản Nhu sắp bị nội thương, anh mới cất giọng từ tốn: “Em là người phụ nữ duy nhất cùng anh ăn sáng.”

Có câu này của anh là đủ rồi.

23. Chương 23

Máy bay bình ổn bay xuyên qua những tầng mây trắng. Giản Nhu không rời mắt khỏi người đàn ông ngồi ở vị trí chệch phía trước. Anh đang cúi đầu đọc báo. Cô rất thích ngắm gương mặt nhìn nghiêng với những đường nét gợi cảm của anh. Càng nhìn cô càng mê đắm.

Lông mày của Trịnh Vĩ hơi nhíu lại, Giản Nhu đoán anh đang xem tin tức xã hội. Cô cũng cầm tờ báo trước mặt nhưng không vào đầu một chữ. Tối qua, cô chỉ bảo không muốn công khai mối quan hệ chứ đâu có nói nhất định phải tỏ ra là người dưng, ngồi cách xa thế này. Trong mấy tiếng đồng hồ, cô chỉ có thể nhìn anh từ xa, không thể trò chuyện, cũng không được mở di động nhắn tin. Khoảng thời gian năm năm không gặp, cô đã quen không có cảm giác gì. Hiện tại, anh ở ngay trong tầm mắt, vậy mà cô lại cảm thấy từng giây, từng phút đều là sự giày vò khôn cùng.

Nửa tiếng sau, cuối cùng Giản Nhu không chịu nổi, lặng lẽ đi lên phía trước, dừng lại ở vị trí song song với Trịnh Vĩ, cách lối đi ở giữa. Cô nhìn hành khách nam ngồi ở đó bằng ánh mắt khẩn cầu: “Xin lỗi, tôi ngồi ở đằng sau nên thấy hơi chóng mặt. Anh có thể đổi chỗ cho tôi được không?”

Hành khách nam làm sao có thể chịu nổi ánh mắt của người đẹp, liền đứng dậy lấy túi xách, đi xuống phía dưới. Nhạc Khải Phi mà có mặt ở đây, thế nào cũng chế giễu cô: “Là ai từng bảo phụ nữ thích một người đàn ông không nhất định phải bám dính lấy anh ta, tình yêu thật sự là hai người ngồi yên tĩnh bên nhau, làm việc riêng của mình cũng thấy thỏa mãn?” Giản Nhu thề câu này chỉ là tùy tiện ứng phó với Nhạc công tử thôi. Còn nói một câu thật lòng, đối với người đàn ông cô yêu tha thiết, chắc cô sẽ không để anh được yên tĩnh.

Sau khi đổi chỗ, Giản Nhu ngoảnh đầu ngắm người đàn ông đang đọc báo bằng ánh mắt thâm tình. Trịnh Vĩ liếc nhìn cô một cái, ánh mắt thấp thoáng ánh cười. “Chẳng phải em không hy vọng mọi người biết mối quan hệ của chúng ta sao?”

“Ý của em là mối quan hệ của chúng ta nên kín đáo một chút...” Cô giải thích. “Chúng ta ngồi cách lối đi nên cũng được coi là kín đáo rồi.”

“Chắc là cách hiểu của anh về từ “kín đáo” khác em.” Trịnh Vĩ nói.

“Không sao! Chúng ta cứ từ từ trao đổi cũng được.”

Cô tiếp viên vừa vắn đi qua, liền bị Giản Nhu gọi lại: “Có thể cho tôi hai cốc kem không?”

“Được ạ!”

“Cảm ơn cô!”

Cô tiếp viên nhanh chóng mang đến hai cốc kem sữa, Giản Nhu đưa cho Trịnh Vĩ một cốc. “Anh chàng đẹp trai, em mời anh ăn kem!”

Trịnh Vĩ không nhịn được cười. “Nếu ban đầu anh kiên định lập trường một chút, không bị em giải quyết bằng một que kem, có phải em sẽ trân trọng anh hơn một chút không?”

“Còn em thì sao? Chẳng có que kem nào đã bị anh xử lý. Em tìm ai nói lý lẽ đây?” Thấy anh lặng thinh, cô liền chuyển đề tài: “Vợ Diệp Chính Thần là cô gái thế nào? Rất xinh đẹp, đúng không anh?”

Trịnh Vĩ lắc đầu. “Gia cảnh cô ấy bình thường, dung nhan cũng gọi là xinh nhưng không phải loại nghiêng nước nghiêng thành. Có điều...”

“Gì cơ?”

“Bọn họ thật sự yêu nhau.”

“Bố mẹ Diệp Chính Thần không phản đối à?” Xung quanh Giản Nhu có rất nhiều đôi dù yêu nhau đến mấy cũng không thể vượt qua hiện thực tàn khốc.

“Phản đối thì sao chứ? Họ có thể cắt đứt quan hệ với cậu ấy không?” Trịnh Vĩ nói. “Bởi vì yêu người con gái không môn đăng hộ đối nên bị bố mẹ đuổi khỏi nhà chỉ là tình tiết trong các bộ phim truyền hình. Còn trong cuộc sống hiện thực, con cái bất hiếu không phải chuyện hiếm, nhưng có mấy vụ bố mẹ cắt đứt quan hệ với con cái, đến chết cũng không qua lại?”

“Cũng có rất nhiều đôi chỉ vì gia đình mà không thể ở bên nhau trọn đời.” Giản Nhu tiếp lời. Giống cô và anh, giữa họ tồn tại khoảng cách không thể vượt qua.

Trịnh Vĩ bất giác thở dài. “Đó là bởi vì họ không yêu nhau hoặc tình yêu của họ không đủ sức mạnh mà thôi.”

Giản Nhu định phản bác. Cô muốn nói, tình yêu đâu phải kinh thiên động địa, rầm rộ như trong các bộ phim thần tượng, trước sau nó cũng sẽ bị thời gian bào mòn, sẽ không còn tỏa sáng, trở thành có cũng được mà không cũng chẳng sao, tới lúc đó, nó sẽ yếu ớt đến mức chỉ cần một đòn là tan vỡ. Cảm thấy những lời này sẽ phá hỏng bầu không khí nên cô quyết định không thốt ra miệng.

Khoảng thời gian sau đó, Trịnh Vĩ kể cho Giản Nhu nghe câu chuyện tình của Diệp Chính Thần và cô gái tên Bạc Băng. Mối tình ngọt ngào mà trắc trở nhưng vô cùng kiên định của họ khiến Giản Nhu không khỏi cảm khái. Khi nghe đến tình tiết chồng chưa cưới của Bạc Băng bị bắt, cô bất giác nhủ thầm: Ôi, bị bắt đúng lúc thế!

Chợt nhớ tới đơn vị công tác của người nào đó, cô hỏi thăm dò: “Chồng chưa cưới của cô ấy... không phải bị anh bắt đấy chứ?”

“Không phải là bắt.” Trịnh Vĩ đính chính. “Anh chỉ mời anh ta về hợp tác điều tra thôi.”

“Anh... anh còn có thể thâm hiểm hơn không?”

Trịnh Vĩ cười cười. “Có thể!”

Giản Nhu hết nói nổi. Trước sự thẳng thắn của anh, cô thật sự tâm phục khẩu phục.

Trịnh Vĩ tiếp tục: “Có điều, không phải ai cũng đáng để anh dùng thủ đoạn ngầm.”

“Diệp Chính Thần đáng sao?”

“Ừ! Còn một người nữa, là em.”

Câu này của Trưởng phòng Trịnh chứa đựng hàm ý phong phú, nghe thì có vẻ ngọt ngào nhưng ngầm nghĩ kĩ, sống lưng Giản Nhu lạnh buốt.

Quãng thời gian vui vẻ bao giờ cũng ngắn ngủi. Rõ ràng vẫn còn nhiều đề tài chưa nói xong nhưng máy bay đã hạ cánh. Giản Nhu đi theo dòng người ra ngoài. Cô định quay đầu tìm kiếm hình bóng Trịnh Vĩ thì một bàn tay lớn ấm áp chợt nắm lấy tay cô. Giản Nhu nhoẻn miệng cười, đi sát vào anh.

“Em có lạnh không?” Anh hỏi.

“Không! Áo khoác rất ấm.” Tay anh còn ấm hơn. Để tránh gây sự chú ý, Giản Nhu đeo cặp kính râm lớn, che hết nửa khuôn mặt.

Hai người đợi lấy hành lý. Diệp Chính Thần ở bên ngoài sốt ruột gọi điện lần thứ hai: “Bao giờ anh mới ra ngoài?”

Trịnh Vĩ điềm nhiên đáp: “Kiểu gì cũng kịp dự lễ cưới của chú.”

“Hai người chắc chắn đang đợi lấy hành lý chứ không phải tìm chỗ vắng làm chuyện gì đó đấy chứ?”

“Ừ.”

Đến khi hành khách rời đi gần hết, họ mới nhìn thấy chiếc va li màu hồng bắt mắt của Giản Nhu trên băng chuyền. Hai người liền lấy hành lý, đi ra ngoài cửa. Mặc dù bên ngoài có không ít người nhưng Giản Nhu vẫn nhanh chóng nhận ra Diệp Chính Thần giữa đám đông. Nhiều năm không gặp, Diệp Chính Thần đã thay đổi so với hình ảnh trong ký ức của cô. Vẻ ôn hòa của thời thanh niên đã bị năm tháng bào mòn. Bây giờ, từ người anh ta toát ra vẻ trầm tĩnh, cứng rắn và bá đạo đặc trưng của một người lính, nhưng vẫn hết sức đẹp trai.

Giản Nhu cảm thấy nếu năm tháng cũng có giới tính thì chắc chắn là phụ nữ. Nếu không, tại sao năm tháng lại luôn nghiêng về phía đàn ông? Phụ nữ luôn bị năm tháng bào mòn sắc đẹp, còn đàn ông thì ngày càng cuốn hút. Diệp Chính Thần hay Trịnh Vĩ đều như vậy.

Người nào đó ở bên cạnh bất mãn huých Giản Nhu một cái. “Em nhìn gì mà kĩ thế! Người ta ngày kia lấy vợ rồi.”

“Anh thử hỏi xem anh ấy có thể ly hôn lần nữa không? Em không bận tâm chuyện anh ấy cưới lần thứ ba...”

Thấy vẻ mặt “chỉ hận gặp nhau quá muộn màng” của cô, Trịnh Vĩ nghiêng rằng: “Em bị nghiện làm người thứ ba hay cảm thấy người đàn ông của cô gái khác mới có sức hấp dẫn?”

“À... Em cảm thấy...” Giản Nhu nháy mắt tinh nghịch. “Biệt thự vẫn có sức hấp dẫn hơn.”

“Em nói lại xem nào!” Trịnh Vĩ xắn tay áo như thể chuẩn bị trừng phạt cô trước mặt thiên hạ.

Giản Nhu lập tức trả lời bằng giọng nói vô cùng kiên định: “Anh là người có sức hút nhất!”

Diệp Chính Thần ở bên cạnh hoàn toàn bị lãng quên. Anh ta thề lần sau tuyệt đối không lặn lội từ Nam Châu đến tận Thành Đô để đón người anh em trọng sắc khinh bạn này, tuyệt đối không để bà xã đáng yêu một mình ở khách sạn chuẩn bị cơm nước cho bọn họ

24. Chương 24: Chương 13: Đám Cưới

Chương 13: Đám cưới

Đến khi trời tối, Diệp Chính thần mới đưa Trịnh Vĩ và Giản Nhu tới một khách sạn miễn cưỡng được coi là ba sao ở thành phố Nam Châu. Khách sạn sáng trưng nhưng không một bóng người. Ở đại sảnh rộng lớn chỉ có một bàn ăn đã được chuẩn bị sẵn. Các món Tứ Xuyên đủ màu sắc rực rỡ tỏa mùi hương nồng đậm hấp dẫn.

Mắt Giản Nhu sáng lên. “Món gà cay trông ngon quá!”

“Vậy sao? Thế thì chị hãy ăn nhiều một chút!”. Một giọng nói dịu dàng từ phía sau truyền tới. Giản Nhu quay đầu, liền nhìn thấy một cô gái xinh xắn bê bát mì cay bốc khói nghi ngút đi tới.

Giản Nhu chưa bao giờ thấy gương mặt có nụ cười dễ thương đến thế. Đó là nụ cười thỏa mãn và vui vẻ xuất phát từ nội tâm, là niềm hạnh phúc mà không ai có thể đóng kịch.

Vừa ngồi xuống bàn ăn, cô liền nếm thử món gà cay mà cô thèm nhỏ dãi. Mùi vị đúng là rất tuyệt. Bây giờ Giản Nhu mới hiểu tại sao Diệp Chính Thần sống chết đòi cướp “vị hôn thê” của người ta. Có những mùi vị chưa từng nếm thử thì không sao, một khi thưởng thức rất dễ bị nghiện, sẽ khó dứt bỏ. Mỹ vị cũng vậy, mà mỹ nhân hay tình yêu cũng thế.

Vừa ăn vừa trò chuyện, chẳng mấy chốc mọi người đã trở nên thân thiết. Nhìn Tham mưu trưởng Diệp nhà người ta được ăn cá, ăn thịt, cả mì cay thơm phức, lại nghĩ đến “kim chủ” hào phóng nhà mình chỉ được chén rau xanh, Giản Nhu thấy rất áy náy. Lương tâm trời dạy, cô liền kéo tay Bạc Băng. “Món gà cay này có dễ nấu không em? Có thể dạy chị không?”

“Dễ ẹ! Ngày mai em chỉ cho chị cách nấu.” Diệp phu nhân ghé sát tai cô, thì thầm: “Anh Trịnh Vĩ thích ăn món sườn thơm cay, chị có muốn học không?”

Giản Nhu gật đầu. “Được thôi! Nhưng mà ngày mai em phải chuẩn bị cho đám cưới, làm gì có thời gian?”

“Không sao, mình sư huynh chuẩn bị là được rồi. Sáng mai chị cùng em đi thử váy, sau đó về chuẩn bị bữa trưa.”

“Thử váy ư? Em vẫn chưa thử à? Chị thạo nhất mấy chuyện chọn quần áo và trang điểm đấy!” Giản Nhu rất tự hào khi nhắc tới thể mạnh của mình.

“Không phải! Em dẫn chị đi thử váy phù dâu ấy mà.” Bạc Băng nói.

“Phù dâu? Chị sẽ là phù dâu ư?” Giản Nhu quay sang Trịnh Vĩ. “Anh làm phù rể à?”

“Ừ!”

Một niềm vui khó tả trào dâng trong lòng Giản Nhu. Cô tưởng trong cuộc đời này cô không bao giờ được cùng anh sánh đôi trên thảm đỏ của đám cưới. Tuy hai người không phải nhân vật chính nhưng chẳng sao cả, đây là vai phụ mà cô thích nhất trong đời.

“Anh cứ tưởng chú sẽ làm phù rể cho anh. Đâu ngờ...” Trịnh Vũ cảm thán, nâng ly rượu cùng với Diệp Chính Thần. “Người đàn ông tâm lý có vấn đề như chú còn kết hôn những hai lần, trong khi đến bây giờ anh vẫn chưa cưới được vợ. Đúng là chẳng phải đạo gì cả.”

Diệp Chính Thần trừng mắt với anh, đính chính ngay: “Em có một lần thôi!”

Ăn xong, Diệp Chính Thần sắp xếp căn phòng ở tầng trên cùng của khách sạn cho phù dâu và phù rể. Căn phòng tuy không sang trọng nhưng được bài trí lãng mạn. Trên chiếc giường rộng trắng muốt xếp đầy những cánh hoa hồng.

Vừa đẩy cửa đi vào, Giản Nhu tưởng mình đi nhầm phòng. “Chuyện gì thế này?”

“Chắc là cậu ấy muốn chúng ta sớm động phòng ấy mà.” Trịnh Vĩ thản nhiên đáp.

Quả nhiên không hổ danh là bạn thân từ nhỏ, việc động phòng của mình còn chưa xong đã lo cho anh em rồi.

“Em có mệt không? Cần nghỉ ngơi một lúc không?” Trịnh Vĩ hỏi.

“Không! Em chẳng mệt chút nào.”

“Thế thì chúng ta ra ngoài đi dạo một lát đi!”

“Được thôi!”

Nam Châu không mưa nhưng bầu trời rất u ám. Người đi đường đều vội vàng, chỉ sợ trời đột nhiên đổ mưa. Giản Nhu và Trịnh Vĩ nhân nhả tản bộ ở thành phố xa lạ và đặc biệt yên tĩnh.

“Em nghe nói đám cưới của Diệp Chính Thần chỉ bày ba mươi bàn, mời một số bạn bè thân thiết. Không ngờ anh ấy lại tổ chức một hôn lễ giản dị ở thành phố nhỏ này.” Giản Nhu cảm thán.

“Đối với thân phận cậu ấy, đám cưới như vậy là vượt mức cho phép rồi.”

“Thế á? Không phải đấy chứ?” Giản Nhu không kìm được lại hỏi. “Đám cưới của anh thì sao? Không phải đến bạn bè thân thiết cũng chẳng thể mời đấy chứ?”

“Anh cũng chẳng định mời ai. Anh muốn đưa cô ấy đến một bờ biển yên tĩnh, tìm một ngôi nhà gỗ bên bờ biển, cùng cô ấy ngồi ở cầu thang, ngắm những con sóng nhấp nhô, ngắm mặt trời mọc và mặt trời lặn.”

Tưởng tượng cảnh Trịnh Vĩ và vợ anh ôm nhau ngắm cảnh mặt trời mọc, Giản Nhu nghe thấy tiếng vỗ vụn trong trái tim mình. Dù là diễn viên xuất sắc, cô cũng không cười nổi.

“Em thấy thế nào?” Trịnh Vĩ cố tình hỏi ý kiến khiến trái tim tan nát của cô lại bị giẫm đạp một cách vô tình.

Cô nghiêng răng đáp: “Nghe có vẻ tiết kiệm chi phí.”

“Em hy vọng có một đám cưới như thế nào?” Anh hỏi.

“Em ư? Em mà kết hôn thì sẽ tổ chức đám cưới quy mô lớn, bao cả khách sạn năm sao, mời toàn những người nổi tiếng và giới nhà giàu. Đội xe rước dâu sẽ toàn ô tô sang, xe có giá trị một triệu mời đi chỗ khác chơi...”

“Còn gì nữa?”

“Còn chứ! Em sẽ đăng toàn cảnh đám cưới lên Weibo. Phải gây sự ầm ĩ, phải khoe khoang hạnh phúc ọi người thấy. Em sẽ đi khắp thế giới hưởng tuần trăng mật...”

Đang thao thao bất tuyệt, Giản Nhu chợt im bất đồng thời dừng bước khi nhìn thấy tấm poster lớn treo ở cửa rạp chiếu phim. Trên poster là hình ảnh con tàu và đôi nam nữ đang đứng trên mũi tàu.

“Rạp đang chiếu phim Titanic bản 3D đấy à?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Ừ! Em còn muốn xem không?”

Hơn mười năm trước, cô đã bỏ lỡ một lần. Năm năm trước, cô lại bỏ lỡ lần nữa. Ai ngờ số phận không bạc đãi cô, bây giờ lại có cơ hội cùng anh xem bộ phim này, sao cô không muốn cơ chứ?

“Em muốn!”

Tối hôm ấy, cuối cùng hai người cũng được xem siêu phẩm Titanic sau hơn mười năm. Phòng chiếu VIP vắng vẻ, bàn tay ấm nóng của người đàn ông đặt trên vai Giản Nhu khiến cô có cảm giác quay lại khách sạn tối năm nào, lại nghe thấy tiếng thở gấp gấp của anh, lại nghe thấy tiếng kêu đau đớn của mình.

Con tàu cuối cùng cũng chìm vào đáy biển. Câu chuyện tình yêu cảm động mãi mãi chôn vùi trong lòng Đại Tây Dương. Hồi ức dội về như bão lũ, những giọt nước mắt hối hận không ngừng tuôn rơi. Cuối cùng Giản Nhu gục vào vai Trịnh Vĩ khóc nức nở.

Một chút lý trí còn sót lại tan biến, nỗi bi thương tựa như đánh gục vào cô trong giây lát. Cô vừa khóc vừa đâm thùm thụp vào vai anh, cất giọng chất vấn: “Tại sao? Tại sao anh không nói cho em biết sớm anh là con trai của Lữ Nhã Phi? Tại sao anh không nói? Tại sao lại lừa dối em?”

“Anh đâu có lừa em. Anh tưởng dối với em, việc anh là con trai của ai cũng chẳng quan trọng.” Trịnh Vĩ giải thích.

“Tại sao không quan trọng cơ chứ? Nếu sớm biết sự thật, em sẽ trốn tránh anh. Em sẽ không yêu anh, cũng không để anh yêu em... Chúng ta cũng chẳng đến nước như ngày hôm nay.”

“Em biết sự thật từ lúc nào vậy?”

“Hôm trời mưa to ấy, Nhạc Khải Phi nói cho em biết...” Đến khi cô ý thức được mình vừa thốt ra lời không nên tiết lộ thì đã quá muộn. “Em...”

“Em không cần nói nữa...” Trịnh Vĩ ngắt lời cô. “Anh hiểu.”

“Anh hiểu ư?” Vẫn còn chìm theo trong nỗi bi thương nên Giản Nhu nhất thời không theo kịp suy nghĩ của anh. “Anh hiểu gì chứ?”

“Em ngốc nghếch biết bao!”

Bị lừa dối bao năm, hôm nay, cuối cùng Trịnh Vĩ đã thông suốt mọi chuyện. Anh hiểu tình yêu của cô bắt đầu vào lúc nào, cũng hiểu tại sao cô đột ngột thay đổi từ đêm mưa gió ấy, thay đổi đến mức gần như anh không nhận ra.

Anh từng suy đoán, sự thay đổi của cô có liên quan đến Nhạc Khải Phi. Thậm chí anh từng nghi ngờ tin đồn tình cảm âm ỉ của hai người không có lửa làm sao có khói. Rất có thể Nhạc Khải Phi không rời khỏi nhà cô vào đêm mưa đó. Cũng có khả năng trong thời gian ở Nhật Bản, hai người vốn không phải ở hai phòng riêng biệt. Về những tin đồn kia, bởi vì yêu cô nên anh quyết định tin tưởng cô. Còn cô rất có thể đã lừa dối anh từ đầu đến cuối.

Vì vậy khi cô nói chưa từng yêu anh, cô tiếp cận anh vì mục đích trả thù, anh cũng có phần tin lời cô. Cho tới hôm ở trong xe chứng kiến bộ mặt bị tổn thương nặng nề của cô, anh mới tin cô có tình cảm với mình. Tuy nhiên anh không thể phân biệt trong những lời ngọt ngào của cô, bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả? Sự cảm động mà cô mang đến cho anh, bao nhiêu là tình yêu, bao nhiêu là thù hận? Còn nữa, cô bắt đầu yêu anh từ lúc nào? Bắt đầu hận anh từ bao giờ?

Năm năm qua, anh không hận cô mà chỉ luôn băn khoăn những vấn đề này. Càng nghĩ không thông suốt, anh càng muốn tìm lời giải đáp. Vì thế những ngày qua, anh không ngừng thăm dò cô để phân biệt từng chút một. Hôm nay, anh mới thật sự hiểu rõ, ngoài những lời tàn nhẫn lúc chia tay, mỗi câu nói của cô đều thật lòng, mỗi việc cô làm đều là vì yêu anh. Quan trọng nhất, tình yêu của cô chưa bao giờ kết thúc. Nếu không cô đã chẳng dùng phương thức đoạn tuyệt để kết thúc mối tình, càng không có chuyện tiếp tục mối quan hệ với anh sau năm năm. Chắc chắn cô cũng giống như anh, đến nay vẫn không thể dứt bỏ tình cảm với đối phương.

Cô đúng là ngốc nghếch nên mới cho rằng, chỉ cần cô gánh chịu mọi khổ đau bằng đôi vai yếu ớt của mình thì anh sẽ không sao. Thật ra cô không biết cô đã biết mình trở thành cây xương rồng có gai sắc nhọn, còn anh dù bị đâm đến chảy máu vẫn không muốn buông tay cô.

“Em ngốc ở điểm nào?” Giản Nhu khóc đến sưng cả mắt.

“Nếu thông minh thì em nên kể mọi chuyện với anh. Dù xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng cùng nhau đối mặt.”

“Với cá tính của anh, chắc chắn anh sẽ không để em rời xa anh. Bất kể gặp trở ngại lớn đến mức nào, anh cũng không từ bỏ. Nhưng chúng ta không thể có khả năng. Em không thể chấp nhận...” Giản Nhu ngừng vài giây, quyết định không thốt ra từ “bố đẻ của anh”. Em không thể chấp nhận sự thật mẹ anh và Lâm

Cận hại chết bố em. Anh cũng không thể vì em mà đưa Lâm Cận ra pháp trường. Cho dù chúng ta không bận tâm vì điều đó, người nhà chúng ta cũng sẽ phản đối chúng ta ở bên nhau.”

Giữa hai người có quá nhiều trở ngại. Đó là khoảng cách không thể vượt qua. Cho dù hiện tại họ đã trưởng thành, đã thông suốt hơn nhưng khoảng cách đó không thay đổi.

“Thế thì tại sao bây giờ em lại chấp nhận anh?” Trịnh Vĩ hỏi thẳng.

“Bởi vì ngôi biệt thự của anh rất có giá trị.”

“Em nói thật đi xem nào!”

Đúng lúc này giai điệu của ca khúc My heart will go on vang lên: “Every night in my dreams, I see you, I feel you...”

Đây chính là câu trả lời của cô. Trước kia cô tưởng rằng, con người ai mà chẳng trải qua vài lần thất tình trong đời. Bọn họ còn trẻ, tương lai còn dài. Bỏ lỡ đối phương, sớm muộn gì họ cũng gặp người thích hợp, có thể yêu lần nữa. Sau đó cô mới biết, người mà cô không thể quên sẽ luôn xuất hiện trong giấc mơ, tình cảm không thể dứt bỏ cần khoảng thời gian một đời để hoài niệm. Nếu đã vậy, cô sẽ không trốn tránh nữa.

Thấy Giản Nhu không muốn nói thật, Trịnh Vĩ cũng không truy vấn mà kéo cô đứng lên. “Chúng ta về thôi!”

Tại căn phòng ở tầng trên cùng của khách sạn, Giản Nhu nằm trong vòng tay rắn chắc của Trịnh Vĩ, nhìn vào đôi mắt cháy bỏng của anh. Trong tiết tấu hưng phấn lạ thường của người đàn ông, nỗi nhớ nhung và niềm hạnh phúc dồn nén đã lâu bùng phát, đẩy lùi mọi ký ức đau khổ và sự hoang mang về tương lai. Cô nắm lấy tay anh, mười ngón tay đan vào nhau.

Giản Nhu ngày càng say mê niềm vui thuần túy này, mê đắm trong khao khát muốn được lấp đầy cơ thể, tựa như anh là cả thế giới của cô. Cô ngày càng không muốn rời xa anh.

Sáng hôm sau, Giản Nhu cùng cô dâu đi thử váy. Dựa vào kinh nghiệm đóng vai phụ phong phú, cô chọn bộ váy màu trắng đơn giản, tuyệt đối không cướp ống kính của nữ chính. Chọn váy xong rồi xác định lịch trình lễ cưới ngày hôm sau, bọn họ quay về khách sạn. So với hôm qua, khách sạn náo nhiệt hơn nhiều bởi mấy người bạn của Diệp Chính Thần đã tới nơi. Người đàn ông có tên trong danh sách triệu phú Ngũ Kiến Phàm đưa cả vợ đến. Nhìn qua cũng biết hai người vợ chồng lâu năm, ngôn ngữ, cử chỉ rất ăn ý. Có một vị giáo sư trẻ có nội hàm đi cùng bà xã. Bọn họ không có bất cứ cử chỉ thân mật nào, tựa hồ giữ chút khoảng cách theo thói quen nhưng ánh mắt nhìn nhau đầy tình ý.

Tiêu Thường và Trác Siêu Nhiên cũng đã có mặt. Vừa nhìn thấy Giản Nhu, biên kịch Tiêu liền nở nụ cười mang hàm ý sâu xa, ánh mắt như nhìn thấu nội tâm cô.

Trước các bà vợ danh chính ngôn thuận, Giản Nhu chợt phát hiện mình chỉ là người thứ ba không hợp pháp. Thế là cô và cô dâu Bạc Băng chui vào bếp học nấu nướng trước khi Trịnh Vĩ giới thiệu mình với mọi người.

Biết rõ khả năng của bản thân nên Giản Nhu mang theo một quyển sổ nhỏ, ghi lại toàn bộ công thức. Sau đó cô đeo tạp dề, đích thân ra tay dưới sự chỉ đạo của “đầu bếp danh tiếng”. Cuối cùng cô cũng làm xong món sườn xào thơm cay.

Bạc Băng nếm thử một miếng.

“Có ngon không?” Giản Nhu sốt ruột hỏi ngay.

“Được ạ! Chứa đầy mùi vị của tình yêu.”

Giản Nhu cũng ăn một miếng, chỉ thấy mùi vị của thịt.

“Chị và anh Trịnh Vĩ bao giờ mới kết hôn? Em nghe nói tháng sau có ngày đẹp đấy!”

Nhắc đến đề tài này, Giản Nhu nở nụ cười gượng gạo. “Bọn chị vẫn chưa nghĩ đến vấn đề này.”

“Chưa nghĩ ư? Sao em nghe sư huynh nói, anh Trịnh Vĩ bảo muốn cưới chị từ năm hai mươi tuổi...Hay là chị cần nhắc đi!”

“Ừ...” Giản Nhu cầm đĩa sườn. “Món này để nguội sẽ không ngon, chị mang cho anh Trịnh Vĩ nếm thử.”

“Khoan đã!” Bạc Bằng tiến lại gần, lau bột mì dính trên mặt cô. “Chị chẳng giống ngôi sao chút nào.”

Giản Nhu cười cười. “Thật ra chị chỉ là diễn viên mà thôi.” Trong công việc và cuộc sống riêng đều phải đóng kịch.

Giản Nhu bưng đĩa sườn đi ra ngoài, trong lòng chờ mong Trịnh Vĩ thưởng thức tác phẩm đầu tay của cô. Trên đường từ nhà bếp tới đại sảnh, cô không thấy bóng dáng của Trịnh Vĩ. Đi vòng qua hành lang ra cửa trước, cô liền nhìn thấy người mình đang tìm. Có điều Trịnh Vĩ đứng đối diện cô ca sĩ có thân hình bốc lửa Nghiêm Vũ, không hề biết đến sự tồn tại của Giản Nhu, giống cảnh tượng ở bãi đỗ xe mấy năm trước.

Nghiêm Vũ rất cao. Cô ta chỉ hơi ngẩng đầu là có thể ghé sát mặt anh. Từ góc độ này, Giản Nhu nhìn thấy gương mặt nhìn nghiêng xinh đẹp và gợi cảm của Nghiêm Vũ. Sau năm năm, khuôn mặt thanh thoát xuất hiện trong cơn ác mộng của cô vẫn quyến rũ như ngày nào.

“Anh trai em bảo nhìn thấy anh và cô ta đi cùng nhau, thái độ rất thân mật, có đúng vậy không?”

Chứng kiến cảnh tượng này, Giản Nhu bất giác nhớ đến cảnh kịch tình mà cho đến nay cô vẫn không thể xóa khỏi tâm trí. Máu nóng dồn lên não, cô thật sự muốn hất đĩa sườn trong tay vào mặt Trịnh Vĩ, hét lên với anh: Đừng bao giờ để tôi nhìn thấy anh nữa! Hậu cung của anh có nhiều chính cung, sủng phi như vậy, thêm hoặc bớt tôi cũng chẳng ảnh hưởng đến ai. Ai thích tranh giành sự sủng ái của anh thì cứ việc. Tôi đây không rảnh hầu hạ anh.

Vừa tiến lên hai bước, cô chợt nghe Trịnh Vĩ trả lời: “Em còn không tin vào con mắt của anh trai em hay sao?”

“Em tin...Nhưng em nghĩ mãi mà không hiểu. Bây giờ cô ta đã nối lại tình cũ với Nhạc Khải Phi, anh chen vào làm gì chứ?”

Câu hỏi của Nghiêm Vũ vô cùng sắc bén. Nhắc tới Nhạc Khải Phi, máu nóng trong đầu Trịnh Vĩ chắc chắn còn sôi sục hơn cô ấy chứ.

Có điều sắc mặt anh vẫn hết sức bình tĩnh. Anh lùi lại một bước, giữ khoảng cách nhất định với Nghiêm Vũ, cất giọng lạnh lùng: “Nghĩ mãi mà không hiểu thì đừng nghĩ nữa. Đây là chuyện riêng của tôi, không liên quan đến em.”

Chỉ mấy từ “không liên quan đến em” đã thể hiện rõ quan hệ của hai người. Nghiêm Vũ lập tức á khẩu.

Trịnh Vĩ chẳng nói thêm điều gì, định quay người rời đi. Đúng lúc này anh chợt nhìn thấy Giản Nhu ở góc tường. Anh không hề tỏ ra luống cuống, ánh mắt thậm chí còn thể hiện sự chờ mong, tựa như chờ đợi một màn bất gian hấp dẫn.

Giản Nhu chưa từng trải qua tình huống này nhưng cô cũng đã đóng vài bộ phim “cung đấu”, “trạch đấu”, người mới, người cũ tụ tập một chỗ, húc hoặc với nhau. Qua các vụ tranh giành sủng ái thành công, cô cho rằng ở hoàn cảnh này, mình không thể tỏ thái độ ghen tuông mà phải trưng bộ dạng hiền lương thực mầu. Chỉ có mang phong thái của một “thánh nữ” thì mới có thể trở thành nhân vật nữ chính.

Vì vậy cô nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, mỉm cười đi về phía Trịnh Vĩ. Gần đến nơi, cô cất giọng nũng nịu: “Em vừa làm thử món sườn thơm cay mà anh thích nhất. Anh hãy nếm thử xem có ngon không.”

“Em nấu ư?” Trịnh Vĩ ngạc nhiên nhìn đĩa thức ăn rồi lại liếc nhìn bộ váy hàng hiệu đã “hy sinh anh dũng” trên người cô.

“Đúng thế!” Giản Nhu chọn một miếng nhiều thịt đưa đến miệng anh. “Anh nếm thử đi, nguội rồi sẽ không ngon nữa.”

Dù không có lòng tin về tài nghệ nấu nướng của cô nhưng anh vẫn ăn thử.

“Ngon không? Có ra mùi vị của tình yêu không anh?”

“Có. Rất nồng đậm.” Trịnh Vĩ ôm Giản Nhu, cùng cô đi về phía thang máy. “Chúng ta về phòng từ từ thưởng thức.”

“Anh không cần chào hỏi bạn bè sao?” Cô cố ý nhấn mạnh từ “bạn bè” đồng thời liếc xéo Nghiêm Vũ. Sắc mặt cô ta tương đối khó coi nhưng không có vẻ đau lòng như cô dự đoán.

“Có công ty dịch vụ cưới hỏi lo nên anh khỏi cần chào hỏi.”

“Công ty dịch vụ cưới hỏi ư?”

“Ừ! Bọn họ đến mời cô ấy hát mừng đám cưới.”

Thang máy vừa vận đến nơi, Trịnh Vĩ ôm Giản Nhu đi vào trong, ánh mắt không rời khỏi gương mặt cô.

“Sao anh cứ nhìn em chăm chăm thế?” Cô soi vào cửa thang máy bóng loáng, không thấy có gì lạ thường.

“Anh muốn xem em có ghen không.” Trịnh Vĩ đáp.

“Ghen ư?” Nếu người khác có thể nhận ra tâm trạng ghen tuông thì việc cô lẫn lộn trong lòng giải trí tám năm hoàn toàn vô ích. Giản Nhu tỏ ra thản nhiên như không: “Tại sao em phải ghen? Anh nói hai người chỉ là bạn còn gì.”

“Ừ! Bọn anh chỉ là bạn bè bình thường.” Trịnh Vĩ cầm lấy đĩa sườn từ tay cô. “Tuy nhiên anh tưởng em rất dễ bụng chuyện ”xe rung” năm năm trước. Hôm đó vẻ mặt của em bị đã kích nặng nề, vô cùng thương tâm. Không phải em quên rồi đấy chứ?”

“Anh...” Người đàn ông này cứ muốn thử thách khả năng chịu đựng của cô hay sao. Nếu không phải anh đã cầm cái đĩa, chắc cô sẽ đập thẳng nó vào mặt anh.

Thang máy nhanh chóng lên đến tầng trên cùng, Trịnh Vĩ vừa đi ra ngoài vừa buông một câu: “Xem ra em vẫn chưa quên.”

Tất nhiên cô làm sao có thể quên chuyện đó, nhưng cô thật sự không hiểu tại sao anh lại biết về mặt cô bị đã kích nặng nề. Lẽ nào Nhạc Khải Phi nói với anh? Chắc không phải. Nhạc Khải Phi là người luôn thích xem trò vui, làm gì có chuyện tiết lộ với anh. Lẽ nào anh đã nhìn thấy cô ở bãi đỗ xe?

Giản Nhu đuổi theo, truy vấn: “Sao anh biết được? Anh nhìn thấy em à?”

“Ừ...”

Hả? Đàn ông trong lúc làm chuyện đó còn có tâm tư để ý đến xung quanh hay sao?

Nhìn thấy vẻ mặt mù mờ của cô, Trịnh Vĩ cười vui vẻ. “Dù em tin hay không thì sự thực hôm đó anh và Nghiêm Vũ chẳng xảy ra chuyện gì cả.”

“Gì cơ? Ý anh là anh cố ý diễn kịch cho em xem sao?”

Trịnh Vĩ không phủ nhận: “Nhiều lần anh muốn nói rõ với em nhưng em đâu có cho anh cơ hội!”

Như vậy thì cơn ác mộng đeo bám cô bao năm nay chẳng qua chỉ là một màn kịch anh dùng để thăm dò cô. Giản Nhu liền túm lấy cánh tay Trịnh Vĩ, cắn mạnh. Anh không trốn tránh, để mặc cô cắn đến khi nào hả hận mới thôi.

Mười phút sau. Trịnh Vĩ thông thả thưởng thức món ăn do Giản Nhu nấu, còn cô bôi thuốc lên vết thương trên tay anh: “Sao anh không né tránh?”

“Một số tâm tình phát tiết ra bên ngoài tốt hơn là đè nén trong lòng. Diễn xuất của em giỏi đến mấy cũng chỉ có thể qua mặt người khác, không thể lừa dối bản thân...”

Không đợi anh nói hết câu, Giản Nhu đã đẩy anh nằm xuống sofa. Hai người đang quần quýt thì Diệp Chính Thần gọi điện giục họ xuống ăn cơm. Giản Nhu chỉ có thể rời khỏi người Trịnh Vĩ, đi thay quần áo. Trong lúc cô thay đồ, Trịnh Vĩ tranh thủ ăn hết đĩa sườn thơm cay, vẻ mặt rất thỏa mãn.

Khi hai người xuống đến nơi, bàn tiệc đã đâu vào đấy, các đôi đã ngồi vào vị trí, trò chuyện rôm rả. Diệp Chính Thần than vãn khâu chuẩn bị đám cưới quá mệt, anh ta muốn đình công. Cô dâu lập tức trừng mắt nhìn anh ta. “Anh có phải là đàn ông không hả?”

Trịnh Vĩ vừa vắn đi đến bên Diệp Chính Thần, tỏ ra nghi hoặc: “Chú có phải là đàn ông hay không, vợ chú còn không biết sao?”

“Cô ấy mà không biết thì chẳng ai biết cả.” Diệp Chính Thần trả lời nghiêm túc.

Mọi người cười ồ lên. Cô dâu đỏ mặt, Diệp Chính Thần ghé sát tai cô, nói nhỏ: “Nếu em không tin, tối nay anh sẽ chứng minh cho em thấy. Em yên tâm, anh không bao giờ sợ khổ, sợ mệt khi làm chuyện này.”

Trong tiếng cười nói vui vẻ, Trịnh Vĩ kéo Giản Nhu ngồi xuống chỗ trống đồng thời giới thiệu cô với bạn bè. Cô biết Ngũ Kiến Phàm từ lâu nên anh chỉ giới thiệu vợ anh ta. Tiêu Thường và Trác Siêu Nhiên cô cũng quen nên anh bỏ qua.

Đến vị giáo sư trẻ có nội hàm, Trịnh Vĩ nói ngắn gọn: “Đây là giáo sư của trường Đại học T, tên Dương Lam Hàng, là nhà khoa học trong truyền thuyết.” Giới thiệu, xong, anh nói thêm một câu: “Em đừng bị ngoại hình đạo mạo của anh ta đánh lừa, người này chơi trò “quy tắc ngầm” với học trò nữ của mình đấy!”

Giản Nhu quan sát phản ứng Dương phu nhân, không ngờ cô gái trẻ nở nụ cười ngọt ngào. Cô chợt hiểu ra Giáo sư Dương không những tán nữ sinh mà còn danh chính ngôn thuận cưới về nhà. Vừa xong màn giới thiệu, một đôi vợ chồng mới cưới kịp đến nơi. Giản Nhu quen người đàn ông. Đó chính là Trác Siêu Việt, bạn cùng phòng với Trịnh Vĩ ở trường quân đội. Năm xưa, anh ta góp công không nhỏ trong việc cô và Trịnh Vĩ đến với nhau. Vì vậy khi nhìn thấy Trác Siêu Việt và cô vợ ngày thơ, đáng yêu của anh ta, Giản Nhu có cảm giác đặc biệt thân thiết.

Đến lượt Trịnh Vĩ giới thiệu cô với mọi người, anh chỉ nói: “Đây là Giản Nhu. Khỏi cần tôi giới thiệu, chắc mọi người cũng biết.”

Mọi người đều lịch sự gật đầu. Vợ Giáo sư Dương còn nói từng xem phim truyền hình do cô đóng, rất thích diễn xuất của cô.

Trịnh Vĩ nói tiếp: “Cô ấy là...”

Giản Nhu có chút mong chờ, muốn biết anh định vị quan hệ của hai người thế nào trước mặt bạn bè thân thiết.

Nhưng đáp án mà cô nghe được chỉ là hai từ: “... bạn tôi.”

Mọi người đều ngây người, ngay cả Diệp Chính Thần cũng bất ngờ bởi trong một số tình huống, từ “bạn” có nghĩa là: Chúng tôi chẳng có quan hệ gì cả.

Giản Nhu biết mình không nên để ý đến chuyện này. Chỉ cần cô và anh yêu nhau là đủ, hà tất phải bận tâm đến ánh mắt của người khác. Tuy nhiên cô không làm được điều đó. Khi đã yêu một người đàn ông, có ai muốn mãi mãi làm người tình trong bóng tối của anh ta? Có ai muốn thấy một người phụ nữ khác chiếm mất danh phận? Đây chính là bản tính của con người. Ban đầu, cô cho rằng chỉ cần hai người sớm tối có nhau, những chuyện khác đều không quan trọng. Nhưng khi đã ở bên nhau, cô lại muốn nhiều hơn, muốn có thể danh chính ngôn thuận nắm tay anh đến trọn đời...

Sau giây phút gượng gạo ngẩn ngừ, Trác Siêu Việt lên tiếng: “Anh Vĩ! Anh đúng là chẳng dễ dàng chút nào. Theo đuổi người ta bao nhiêu năm, đến bây giờ vẫn chỉ là bạn bè.”

Diệp Chính Thần tiếp lời: “Được rồi! Ít nhất còn là bạn bè, dù sao cũng tốt hơn thà chết cũng không gặp mặt.”

Giản Nhu đưa mắt nhìn Trịnh Vĩ. Sắc mặt anh vẫn không thay đổi. Lẽ nào bạn bè của anh chỉ biết mỗi cô, không biết trên đời này còn một người phụ nữ tên Kiều Hân Vận?

Để lấy lại thể diện cho Trịnh Vĩ đồng thời tỏ ra là một người biết điều, Giản Nhu cười híp mắt. “Các anh đừng nhắc đến chuyện cũ của tôi và Trưởng phòng Trịnh nữa. Kiều Hân Vận tiểu thư mà nghe được, chỉ e Trưởng phòng Trịnh có trăm cái miệng cũng không thể giải thích.”

Nhắc đến Kiều Hân Vận, vẻ mặt của mọi người quả nhiên trở nên phong phú vô cùng. Bọn họ nhìn Trịnh Vĩ bằng ánh mắt như dò hỏi: Cô ấy biết anh có vị hôn thê? Rất cuộc hai người là thế nào vậy?

Trịnh Vĩ hắng giọng rồi lên tiếng: “Không sao! Kiều tiểu thư sẽ không để bụng đâu.”

Ý của anh là Kiều tiểu thư chỉ cần danh phận Trịnh phu nhân là đủ? Mọi người tỏ ra ngỡ ngàng. Giản Nhu tiếp tục giữ nụ cười nghề nghiệp. Trác Siêu Nhiên cầm ly rượu, phá vỡ bầu không khí gượng gạo: “Hiếm có dịp chúng ta tụ tập, cũng nên cùng ly với cô dâu, chú rể đi chứ!”

Mọi người lập tức nâng ly. “Đúng thế!”

Sau đó không ai nhắc đến chuyện cũ của Giản Nhu và Trịnh Vĩ nữa.

Đám bạn thân lâu ngày gặp lại, đúng dịp có chuyện vui nên mấy người đàn ông tất nhiên không tiết kiệm tiền rượu dùm Diệp Chính Thần mà uống hết ly này đến ly khác.

Giản Nhu cũng uống mấy ly, mặt ửng đỏ, nụ cười càng quyến rũ. Cô trò chuyện với mấy bà vợ danh chính ngôn thuận một lúc, Tiêu Thường ngồi bên cạnh quay sang gọi: “Chị Tiểu Nhu!”

“Gì cơ?”

“Em nghe nói đạo diễn đã quyết định để chị đóng vai nữ chính của phim Leo cao. Em muốn trao đổi với chị một chút. Trong quá trình viết kịch bản, có mấy chỗ em nghĩ mãi cũng không thông, liệu chị có thể cho em biết quan điểm của chị được không?”

“Được!”

“Chị cho rằng Lam Vũ yêu Dương Sâm từ lúc nào?”

Vấn đề này tương đối tế nhị, Giản Nhu mỉm cười. “Chị nghĩ chắc là từ năm mười tuổi cô ấy đã trúng tiếng sét ái tình với nam chính.”

“Sau đó thì sao? Tình cảm của cô ấy có từng thay đổi không ạ?”

“Không! Tình yêu của cô ấy ngày càng sâu đậm ấy chứ!” Giản Nhu cầm ly rượu, cô chợt phát hiện Trịnh Vĩ quay đầu nhìn mình dăm dăm.

Giản Nhu vờ như không thấy nói tiếp: “Dương Sâm là người đàn ông vô cùng cuốn hút, dễ khiến phụ nữ chìm đắm.”

Tiêu Thường chớp chớp mắt, trầm tư suy nghĩ. “Nếu có thể gặp lại sau khi đã chia tay mấy năm trời, đối diện với Dương Sâm, liệu cô ấy có còn lún sâu không?”

Cuối cùng Giản Nhu cũng hiểu tại sao tiểu thuyết của Tiêu Thường lại bán chạy đến thế. Cô ấy rất có khả năng đào sâu nội tâm và tình cảm của nhân vật.

Vì khâm phục tố chất nghề nghiệp và tinh thần kính nghiệp của biên kịch Tiêu, Giản Nhu thẳng thắn cho biết: “Tất nhiên là có rồi. Sinh lý của đàn ông và phụ nữ không giống nhau nên thời hạn bảo quản của tình yêu cũng khác. Đàn ông ở bên cạnh người phụ nữ mình thích, lâu ngày sẽ hết nhiệt tình, dần trở nên chán ghét. Phụ nữ thì hoàn toàn trái ngược, sự kích thích ban đầu sẽ biến thành sự dựa dẫm và thói quen.”

Tiêu Thường gật đầu tán thành: “Sau khi Lam Vũ và Dương Sâm gặp lại, chị nghĩ Lam Vũ có hận Dương Sâm, hận bố mẹ anh ta không?”

“Hận chứ! Thù hận có thể bị tình yêu và nỗi nhớ che lấp, nhưng nó sẽ không bị lãng quên.”

“Chị nói hay lắm! Nội tâm của nhân vật Lam Vũ có thể khai thác từ nhiều khía cạnh. Em phải nghiên cứu thêm mới được.”

“Ừ! Chị cũng mong kịch bản của em giúp chị thành công một lần.” Giản Nhu nói đùa.

Tiêu Thường vỗ ngực bảo đảm chắc chắn cô sẽ thành công. Thực tế, Giản Nhu đã không bận tâm chuyện bộ phim có thành công hay không. Cô chỉ muốn thể hiện tốt vai diễn, coi như kỷ niệm mỗi tình đẹp để ở những năm tháng tươi đẹp nhất trong cuộc đời họ.

Tối hôm ấy, mọi người đều uống đến say khướt, bao gồm cả Trịnh Vĩ và Diệp Chính Thần. Khi say, Trịnh Vĩ không còn là người đàn ông chừng chạc, trầm ổn mà bướng bỉnh như một đứa trẻ. Anh sống chết không chịu về phòng nghỉ ngơi, đòi đi ngắm mặt trời mọc bằng được.

Giản Nhu hết cách, đành đi theo anh ra đường vào lúc nửa đêm gà gáy. Ánh trăng mát dịu tỏa sáng, hai người ngồi trên ghế đá trong công viên, Trịnh Vĩ bắt cô ngả đầu vào vai mình. Anh ôm cô, cất giọng trầm trầm: “Bà xã...”

Cách xưng hô lâu lắm mới được nghe, thời khắc này vô cùng tình cảm.

“Em còn nhớ lần đầu tiên anh hôn em không? Hôm đó, trăng cũng tròn và sáng như bây giờ...” Trịnh Vĩ nói.

Xem ra anh uống say thật rồi, Giản Nhu phản bác: “Trăng sáng ư? Hôm ấy rõ ràng là buổi chiều.”

“Không phải... Là buổi đêm yên tĩnh.” Trịnh Vĩ lắc đầu. “Chúng ta nói sẽ cùng ngắm mặt trời mọc. Em tựa vào vai anh ngủ mất, anh nhất thời không kiềm chế nổi nên đã hôn em.”

“Hả?” Cô kinh ngạc ngẩng đầu. “Ý anh là... lần anh bỏ nhà ra đi á?”

“Không ngờ anh quấy rối thiếu nữ vị thành niên!”

“Dù là quấy rối, anh cũng chỉ quấy rối vợ mình... đâu phải là hành vi phạm pháp.”

Cô muốn hỏi, mình thành vợ anh từ lúc nào nhưng lại thôi bởi chắc chắn anh sẽ trả lời: Anh hôn là phải rồi.

Như tìm lại mối tình đầu ngọt ngào, Giản Nhu tựa cả người vào lòng anh. “Mau nói thật đi! Lúc đó anh còn làm gì nữa? Có sờ vào chỗ không nên sờ không đấy?”

Trịnh Vĩ liếc nhìn ngực cô. “Nếu lúc đó biết cảm giác thích thế, anh nhất định không bỏ lỡ thời cơ tốt.”

Người đàn ông này có biết xấu hổ là gì không nhỉ? Giản Nhu lên tiếng: “Anh còn có thể thẳng thắn hơn không?”

“Có thể. Chuyện anh hối hận nhất là lúc ấy là không ”gạo nấu thành cơm“. Đợi sau này chúng ta có con trai, anh sẽ nói với nó, thích cô gái nào thì phải sớm ra tay, tránh đêm dài lắm mộng, bỏ lỡ thời cơ tốt.”

Chúng ta có con trai... Tim Giản Nhu đập nhanh một nhịp. Cho dù đây là giấc mộng xa vời nhưng đẹp dễ biết bao.

Khi mặt trời nhô lên từ phía xa xa, Trịnh Vĩ ngả đầu vào vai Giản Nhu ngủ say sưa. Nghĩ đến chuyện bị anh đánh cắp nụ hôn đầu, cô không tìm được hôn anh một cái đồng thời dùng di động lưu lại thời khắc lãng mạn này.

Ngày hôm sau, lễ cưới của Diệp Chính Thần được tổ chức. Không có đoàn xe rước dâu sang trọng, cũng chẳng bày tiệc ở khách sạn xa hoa. Thậm chí khách mời phần lớn là họ hàng và bạn bè của nhà gái. Tuy nhiên hôn lễ của họ vẫn để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng mọi người bởi từ đầu đến cuối lễ cưới, khiến những người tham dự cảm nhận được một tình yêu nồng đậm.

Lễ cưới bắt đầu, Nghiêm Vũ và một nam ca sĩ cùng song ca bài Tình yêu. Diệp Chính Thần mặc bộ quân phục màu trắng, đi chậm chậm trên thảm đỏ về phía cô dâu. Cánh hoa anh đào rơi xuống, tạo thành cảnh tượng vô cùng lãng mạn.

Trên màn hình xuất hiện hình ảnh Diệp Chính Thần đứng ở ban công, cất giọng trầm trầm: “Nha đầu, hôm nay là ngày thứ một trăm năm mươi lăm em rời xa anh. Cây anh đào trước cửa sổ phòng chúng ta đã nở hoa. Có đẹp không em?”

Tiếp theo, màn hình chuyển đến khuôn viên trường học tĩnh mịch. Diệp Chính Thần ngược nhìn cây bạch quả. “Nha đầu, hôm nay là ngày thứ ba trăm sáu mươi lăm kể từ lúc em rời xa anh. Lá cây bạch quả ở trước cổng Học viện Quân y đã chuyển sang màu vàng. Anh nhớ em từng nói thích cây này nhất.”

...

Cảnh cuối cùng là phòng chờ sân bay. Diệp Chính Thần vội vàng đi qua cửa kiểm tra an toàn ở phía trước. Anh nói: “Nha đầu! Hôm nay là ngày thứ một nghìn một trăm ba mươi ba chúng ta xa nhau. Cuối cùng anh cũng có thể quay về tìm em rồi...”

Giản Nhu âm thầm đưa tờ giấy ăn cho cô dâu lúc này đã nhòa lệ. Cô dâu lau nước mắt, ôm chặt người đàn ông mà mình chờ đợi đã lâu.

Giản Nhu cũng xúc động, viền mắt cay cay. Trịnh Vĩ lặng lẽ đi đến bên cô, hỏi nhỏ: “Có phải em cũng hơi muốn lấy chồng rồi không?”

“Không phải là hơi mà rất muốn.” Giản Nhu buột miệng đáp.

“Vậy sao? Nếu không có sự lựa chọn tốt hơn, hay là em tạm chấp nhận anh đi!”

Cô còn cố ý nói: “Trường phòng Trịnh! Nếu anh dám bao cả khách sạn năm sao, bày vài trăm bàn tiệc, mời giới truyền thông đến đưa tin trực tiếp về đám cưới, em có thể cân nhắc đề nghị của anh.”

“Em tưởng anh không dám sao?”

Giản Nhu chợt nhớ ra người ở trước mặt cô là Trịnh Vĩ. Nhược điểm lớn nhất của anh chính là không có chuyện gì anh không dám làm. Cô vội nói: “Đừng! Em đùa ấy mà. Em không muốn đám cưới của em chưa bắt đầu thì anh đã bị bắt đi xét xử. Em sợ mình sẽ trở thành “hồng nhan họa thủy” bị cả nước phỉ nhổ.”

Trịnh Vĩ thở dài. “Có chuyện gì em không sợ không?”

“Có.”

“Gì vậy?”

“... Anh không cần em nữa.”

Trịnh Vĩ chẳng thèm để ý đến cô nữa. Lúc này là tiết mục cô dâu và chú rể trao nhẫn cưới, hôn nhau, cùng thề nguyện sẽ không xa rời.

Lễ cưới kết thúc nhưng cuộc hôn nhân của họ mới chính thức bắt đầu. Không phải mối tình nào cũng trải qua sự chờ đợi hơn một nghìn ngày, cũng không phải sự chờ đợi nào cũng đạt kết quả tốt đẹp. Bọn họ đã làm được, cuối cùng “tu thành chính quả”.

Trên thế giới này có rất nhiều đôi yêu nhau mà không đến được bến bờ hạnh phúc. Cũng chẳng phải bọn họ không mong muốn hay chờ đợi mà số phận đã định bọn họ tình sâu mà duyên mỏng, giống Giản Nhu và Trịnh Vĩ.

Nghe những lời chúc chân thành của bố mẹ cô dâu và chú rể, lại nhìn những cặp vợ chồng ngồi ở dưới, trong lòng Giản Nhu không khỏi xao động. Trác Siêu Việt có thể cưới cô gái vốn là người yêu của anh trai sinh đôi, Giáo sư Dương có thể rước cô học trò về nhà, ngay cả Diệp Chính Thần cũng có thể cướp vị hôn thê của người khác, còn cô và Trịnh Vĩ yêu nhau bao năm, chờ đợi bao năm, cuối cùng chỉ dừng lại ở từ “bạn bè”. Thử hỏi làm sao cô có thể cam lòng?

Cô thật sự không cam tâm bị số phận đùa giỡn, không cam tâm nhường người đàn ông tuyệt vời như Trịnh Vĩ cho người phụ nữ khác. Nhưng không muốn thì sao chứ? Cô và Trịnh Vĩ có thể tổ chức đám cưới sao? Nếu tổ chức, bố mẹ hai bên đứng trên sân khấu sẽ là cảnh tượng thế nào? Giản Nhu không thể, cũng chẳng dám tưởng tượng.

Nghĩ đến đây, cô lén liếc nhìn Trịnh Vĩ. Bắt gặp ánh mắt của cô, anh liền quay đi chỗ khác, rõ ràng không muốn để ý đến cô. Trong ngày vui thế này, gương mặt lạnh lùng của anh quả thực rất hợp phong cảnh. Để làm dịu bầu không khí, Giản Nhu quyết định chủ động bắt chuyện. Thế là cô rút điện thoại, gửi tấm ảnh mình hôn trộm anh vào buổi sáng đón mặt trời mọc, kèm lời nhắn: “Quân tử báo thù, mười năm không muộn.”

Sau khi đọc tin nhắn, khóe miệng Trịnh Vĩ nhếch lên thành đường cong gợi cảm. Giản Nhu liền ghé sát, hỏi nhỏ: “Đã có ai từng nói với anh, anh cười trông rất đẹp trai chưa?”

“Có, rất nhiều.” Anh vẫn ngắm tấm ảnh trên màn hình điện thoại.

“Thế thì tốt, chứng tỏ gu thẩm mỹ của em cũng theo trào lưu đấy chứ!”

Trịnh Vĩ mỉm cười, nhìn cô. “Thế mà quan niệm về tình yêu của em chẳng theo trào lưu gì cả.”

Nhắc đến quan niệm về tình yêu, Giản Nhu lại nhớ tới một chuyện. Nhất thời không tìm được, cô thì thầm bên tai anh: “Em có một vấn đề muốn hỏi từ lâu... Nếu không tiện, anh có thể từ chối trả lời.”

“Em hỏi đi! Chỉ cần không dính dáng đến bí mật quốc gia, anh có thể nói cho em biết.”

“Anh định bao giờ cưới Kiều Hân Vận thế?”

Trịnh Vĩ nghiêm túc suy nghĩ vài giây mới đáp: “Tạm thời vẫn chưa quyết định. Sao em lại hỏi điều này?”

“Em nghe nói cướp bạn trai của người khác thì chỉ là vấn đề tình cảm, nhưng cướp chồng của người khác thì là vấn đề đạo đức.” Vì vậy cô quyết định hôm anh tổ chức hôn lễ cũng là ngày bọn họ kết thúc giao ước. “Chắc anh hiểu tính em. Em không thích làm mấy chuyện thất đức.”

Trịnh Vĩ đột nhiên ngoảnh mặt, nhìn cô bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa. “Nói như vậy... Em định cướp bạn trai của người khác à?”

“Hả?” Giản Nhu ngây người. Anh đúng là không hổ danh xuất thân từ ngành trinh sát, có khả năng thông qua hiện tượng nhìn rõ bản chất. Cô còn chưa biết tiếp lời thế nào, tiệc rượu đã bắt đầu. Cô dâu chuẩn bị đi thay váy, Giản Nhu liền đi theo phụ giúp. Lúc đi qua Trịnh Vĩ, cô nghe thấy anh cười, nói: “Quyết định rồi thì ra tay nhanh một chút! Bỏ lỡ cơ hội sẽ không tìm lại được đâu.”

Giản Nhu liếc anh một cái. “Em cần phải ra tay cướp anh sao?” Rõ ràng anh tự đưa mình đến tận cửa mà. Nhắc đến mới nói, đưa đến tận miệng mà không ăn thì đúng là kẻ ngốc. Vì vậy cô sẽ thận trọng suy nghĩ vấn đề này.

25. Chương 25: Chương 14: Hoa Chúc

Tối buổi trưa hôm sau, tiệc cưới tưng bừng mới coi như kết thúc. Sau khi giúp Diệp Chính Thần tiễn khách quý, Trịnh Vĩ cũng biến mất. Diệp Chính Thần nói vừa rồi anh lại uống mấy ly rượu, chắc không trụ nổi nên về phòng nghỉ ngơi. Giản Nhu hết sức lo lắng, định về phòng xem thế nào.

Tuy nhiên khách khứa liên tục tìm cô chụp ảnh lưu niệm nên cô không thể rời đi.

Cô không nhớ mình chụp ảnh với bao nhiêu người, cũng chẳng nhớ bao nhiêu người hỏi cô quanh đi quẩn lại mấy câu: “Cô có phải là Giản Nhu không? Tôi đã xem phim truyền hình do cô đóng. Anh phù rể đẹp trai là người yêu của cô, đúng không?”

Giản Nhu đều trịnh trọng trả lời: “Cám ơn! Chúng tôi tạm thời chỉ là bạn bè.”

Mọi người đều biết ý gật đầu, không hỏi gì thêm. Một bé gái ngây thơ cất giọng lanh lảnh: “Anh ấy cùng chị xinh đẹp biết hát đi chơi, chị không giận sao?”

Chị xinh đẹp biết hát ư? Là Nghiêm Vũ? Giản Nhu không tức giận mới là lạ, lá phổi của cô như sắp nổ tung.

Cố gắng đè nén ngọn lửa trong lòng, cô ngồi xuống, xoa đầu bé gái. “Em nhìn thấy anh chị chơi ở đâu?”

“Ở vườn hoa phía sau ạ!” Nói đến đây, bé gái bị mẹ gọi chuẩn bị ra về. Giản Nhu lập tức đi nhanh ra vườn hoa ở đằng sau khu nhà để bắt gian.

Trong vườn hoa rực rỡ sắc màu, Nghiêm Vũ ngồi trên chiếc ghế dài lau nước mắt, còn Trịnh Vĩ đã không thấy bóng dáng. Nghe tiếng bước chân, Nghiêm Vũ ngoảnh đầu, vội vàng lau vệt nước mắt trên mặt.

Bởi vì cùng hoạt động trong làng giải trí nên những năm qua Giản Nhu và Nghiêm Vũ có khá nhiều dịp chạm mặt. Tuy nhiên hai người đều cố tình né tránh đối phương nên kể từ cuộc trò chuyện không mấy vui vẻ ở buổi tiệc năm năm trước, họ chưa từng đối diện lần nào.

Bây giờ Giản Nhu cũng chẳng biết nói gì. Cô định chào hỏi một câu rồi rời đi. Nào ngờ Nghiêm Vũ đột nhiên lên tiếng: “Khoan đã!”

Thấy vẻ mặt muốn hỏi nhưng khó mở lời của Nghiêm Vũ, Giản Nhu nói luôn: “Có phải cô muốn hỏi, tại sao tôi và Nhạc Khải Phi nói lại tình cũ, Trịnh Vĩ còn muốn đến với tôi?”

Không ngờ cô thẳng thắn như vậy, Nghiêm Vũ dờ người vài giây mới lắc đầu. “Không phải! Trước ngày hôm qua, đúng là tôi nghĩ mãi cũng không hiểu. Nhưng chứng kiến bộ dạng của anh ấy khi ở bên cô, tôi đã hiểu rồi. Tôi quen biết anh ấy nhiều năm mà chưa bao giờ thấy anh ấy có ánh mắt thỏa mãn như vậy, cũng rất hiếm khi bắt gặp anh cười vui vẻ đến thế. Anh ấy thật sự yêu cô nên bất kể cô dây dưa với bao nhiêu người đàn ông, anh ấy cũng chẳng bận tâm. Anh ấy chỉ đơn thuần muốn ở bên cô mà thôi.”

Lồng ngực nhói đau như bị mũi kim đâm vào, Giản Nhu im lặng lắng nghe Nghiêm Vũ nói tiếp: “Tôi muốn biết cô thật lòng với anh ấy hay chỉ định lợi dụng anh ấy để tiến thân?”

“Điều này có liên quan đến cô sao?” Giản Nhu hỏi.

“Có chứ! Nếu cô thật lòng, tôi sẽ rút lui. Còn nếu cô chỉ muốn lợi dụng Trịnh Vĩ...” Nghiêm Vũ cất giọng kiên định: “Tôi sẽ tiếp tục đợi anh ấy.”

Đối diện với người phụ nữ cổ chấp đến mức này, Giản Nhu chẳng biết nói gì hơn. Cô thật sự muốn khuyên đối phương: Dù không có tôi đi nữa, anh ấy cũng chẳng thuộc về cô. Tuy nhiên Giản Nhu quyết định nói thật: “Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện lợi dụng anh ấy.”

“Tôi hiểu rồi. Cảm ơn cô!”

Nhìn Nghiêm Vũ uyển chuyển rời đi, Giản Nhu chợt cảm thấy hình bóng thường xuyên xuất hiện trong cơn ác mộng của cô không còn nhức mắt như trước. Hơn nữa, không biết có phải do ảo giác, cô phát hiện gương mặt nhìn nghiêng của Nghiêm Vũ rất giống mình. Trịnh Vĩ có nhận ra điều này hay không?

Mọi người nghỉ ngơi cả buổi chiều. Sau bữa tối, tiết mục truyền thống hấp dẫn không nên bỏ qua là trò “náo động phòng được bắt đầu. Bởi vì đa phần đều là người có thân phận và địa vị nên trò “náo động phòng” cũng được lựa chọn theo hướng văn minh. Sau một hồi bàn bạc, mọi người nhất trí với ý kiến của Trịnh Vĩ, đề nghị cô dâu cưỡi bộ quân phục trên người chú rể.

Náo động phòng là tập tục truyền thống trong đám cưới ở Trung Quốc, xuất hiện sớm nhất từ thời Tiên Tần. Khách mời thường là bạn bè thân thiết sẽ dùng những trò oái ăm đối với cô dâu và chú rể.

Trong phòng tắt hết đèn, chỉ còn lại ánh nến lung linh. Ngón tay thon thả của cô dâu cưỡi từng chiếc cúc áo màu vàng. Bộ quân phục nghiêm trang được cởi ra, để lộ chiếc áo mỏng bó sát bên trong, tựa như dục vọng bị giam hãm đã lâu được giải phóng, khiến con người vô thức chìm đắm. Bất chấp sự có mặt của đám đông xung quanh, chú rể và cô dâu bắt đầu hôn nhau cuồng nhiệt. Mọi người mỉm cười, lặng lẽ rời phòng đồng thời khép chặt cửa.

Trong lúc đợi thang máy, Giản Nhu nói với Trịnh Vĩ: “Hồi còn học ở trường quân đội, sao chẳng thấy anh mặc quân phục bao giờ?”

“Sao thế? Em cũng muốn thử à?” Trịnh Vĩ tỏ ra hứng thú. “Lát nữa anh mượn Diệp Chính Thần một bộ nhé!”

“Thôi khỏi... Làm vậy em sẽ cảm thấy người em cưỡi quần áo không phải là anh mà là anh ấy.”

Họ đang trò chuyện, cửa phòng tân hôn đột nhiên mở toang, Diệp Chính Thần vừa cài cúc áo vừa chạy về phía cầu thang bộ.

Trịnh Vĩ đi đến. “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Đơn vị xảy ra chút vấn đề, cấp trên bảo em phải về ngay!”

“Để anh lái xe đưa chú ra sân bay.”

“Được ạ!”

Sau khi chú rể rời đi, Giản Nhu và mấy bà vợ hợp pháp vào phòng tân hôn để an ủi cô dâu bị bỏ rơi ngay trong ngày cưới. Ai ngờ Bạc Băng không hề tỏ ra buồn bã hay thất vọng. Cô tiết lộ, từ lúc còn nhỏ cô đã mong ước được lấy một người lính, không phải bởi vì bộ quân phục hấp dẫn mà vì trong cuộc đời người lính, quân lệnh cao hơn tất cả. Một khi quân lệnh được phát ra, mọi người lính sẽ phải phục tùng vô điều kiện. Đây mới là những người đàn ông chân chính. Bạc Băng còn cho biết, cô được nghỉ phép một tuần, ngày mai có thể cùng Giản Nhu và Trịnh Vĩ về Bắc Kinh đợi Diệp Chính Thần.

Giản Nhu chỉ biết há hốc miệng trước quan điểm khác người của Diệp phu nhân. Chợt nhớ đến chuyện Trịnh Vĩ vì mình mà bị nhốt trong phòng mấy ngày liền, trong lòng cô dâng tràn cảm xúc. Có lẽ cô nên trân trọng anh hơn. Cơ hội mất đi sẽ không bao giờ lấy lại được.

Đã tối muộn nhưng Trịnh Vĩ vẫn chưa quay về, Giản Nhu một mình trong căn phòng trống trải. Cố xua tan cơn buồn ngủ, cô cầm điều khiển ti vi chuyển hết kênh này đến kênh khác mà chẳng có chương trình nào xem quá ba phút. Con người đôi khi rất kỳ lạ, cô và anh xa nhau bao nhiêu năm, vậy mà hồi tưởng cũng chỉ trong chốc lát. Bây giờ không gặp anh có mấy tiếng đồng hồ, vậy mà cô cảm thấy từng giây từng phút đều là nỗi giày vò. Không biết do sự kiểm chế của cô ngày càng kém hay độc tính tỏa ra từ người anh càng mạnh, thấm sâu vào tận trái tim cô?

Di động chợt đổ chuông, nhưng không phải là người Giản Nhu đang mong đợi mà là Uy Gia gọi tới. Anh ta cho biết, cách đây không lâu đã nhận một chương trình truyền hình cho cô. Anh ta đã thu xếp ổn thỏa, chỉ đợi cô đi Hồ Nam tham gia buổi ghi hình vào ngày kia. Nói xong, Uy Gia hỏi thăm dò, đặt vé máy bay vào ngày mai có được không. Giản Nhu bảo không thành vấn đề, ngày mai cô có thể quay về Bắc Kinh.

Uy Gia không nói một lời thừa thãi, tựa như sợ làm phiền cô. Thật ra anh ta không biết bây giờ Giản Nhu rất cần người làm phiền để phân tán tư tưởng. Cuối cùng cô ra ngoài ban công dõi theo bóng những chiếc ô tô ở dưới đường.

Lúc Trịnh Vĩ từ sân bay quay về đã là nửa đêm. Anh phóng xe như bay về khách sạn, về căn phòng mà anh nhớ nhưng cả buổi tối.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có một cây nến đặt trên bàn khiến không gian mờ mờ ảo ảo, tựa như phòng tân hôn. Người phụ nữ của anh đang nằm ngủ say trên sofa, mái tóc dài xõa xuống sàn nhà, đường cong thân thể ẩn hiện trong bộ váy ngủ màu đỏ gợi cảm. Thực tế, anh thích cô mặc đồ màu đỏ nhất bởi vì mỗi khi nhìn thấy, anh đều nhớ đến hình ảnh mặt trời mọc đẹp đẽ nhất hơn mười năm trước.

Trịnh Vĩ ngắm Giản Nhu một lúc. Không thể kháng cự khao khát mãnh liệt từ đáy sâu nội tâm, anh liền ôm bờ vai mảnh khảnh của cô, cúi xuống hôn lên môi cô. Sau đó anh ôm cơ thể mềm mại của cô một lúc lâu, không nỡ buông tay. Trước kia, anh từng có khao khát muốn chiếm hữu một người phụ nữ, không chỉ thân thể mà cả trái tim, toàn bộ con người cô. Anh luôn tưởng rằng đây chính là tình yêu. Bảy năm trước, vào buổi tối cô ở đằng sau gọi tên anh. Anh quay đầu, nhìn thấy giọt nước mắt rơi trên má cô, nghe cô nói: “Bởi vì anh... Bây giờ em chẳng cần gì cả. Anh cứ ôm em như vậy là đủ.” Đó là lần thứ hai anh nảy sinh khao khát mãnh liệt, nhưng không phải chiếm hữu một người phụ nữ mà là nâng niu cô, không để cô phải sống vất vả như vậy.

Trịnh Vĩ lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt bình yên của Giản Nhu trong giấc ngủ. Thời khắc này, anh không chỉ muốn chiếm hữu mà càng muốn trao cho cô mọi thứ trong khả năng của mình. Tuy nhiên đâu mới là điều cô mong muốn nhất?

Trịnh Vĩ quay người, định lấy áo khoác trên tay vịn sofa đắp cho Giản Nhu. Đúng lúc này anh phát hiện hàng mi của cô rung rung, khóe miệng cong cong. Trịnh Vĩ lại liếc nhìn cây nến ở bên cạnh. Cây nến mới cháy được một đoạn ngắn, chứng tỏ được đốt cách đây không lâu. Nếu cô đã cố tình quyến rũ thì anh cũng khỏi cần giả vờ làm chính nhân quân tử. Anh ném áo khoác sang một bên, thò tay vào trong chiếc váy ngủ của cô, đôi môi cũng phủ xuống bờ vai trần non nà.

Giản Nhu bật cười khanh khách, giơ hai tay ôm cổ anh. “Trưởng phòng Trịnh, khả năng kiểm chế của anh ngày càng tệ quá đi!”

Trịnh Vĩ ôm cô vào lòng. “Muộn như vậy rồi còn chưa ngủ là để khảo nghiệm khả năng kiểm chế của anh sao?”

“Ừm... Nhưng sao anh biết em chưa ngủ?”

Trịnh Vĩ cười, đáp: “Áo khoác của em vẫn còn hơi ẩm chứng tỏ em mới cởi ra trước khi anh vào phòng. Còn cây nến này nữa, em mới thắp, đúng không?”

Hành động bị vạch trần, Giản Nhu thở dài. “Em quên mất anh xuất thân từ ngành gì.”

“Em bày ra những trò này để quyến rũ anh, nhớ anh rồi phải không?”

Dù sao cũng đã bị Trịnh Vĩ vạch trần nên cô không phủ nhận mà ôm anh chặt hơn. Sau đó cô ghé sát đôi môi mềm mại vào tai anh, thì thầm: “Anh đừng chuyện gì cũng thấu suốt như vậy có được không?”

Đang ở giữa mùa hè khô nóng nên chỉ cần một đốm lửa nhỏ cũng có thể bùng cháy dữ dội. Hơn nữa, trong lúc nhóm lửa, Giản Nhu còn bỏ thêm nhiều củ khô. Trịnh Vĩ không thể kiềm chế, thuận thế đề cô xuống sofa...

Đúng lúc này di động đặt trên bàn uống trà đột nhiên reo vang. Giản Nhu nhồm đầu ngó qua, trên màn hình hiện dãy số quốc tế từ Toronto.

“Khoan đã!” Cô lên tiếng rồi nhanh chóng bắt máy. Ở đầu máy bên kia, bà Giản hàn huyên với con gái vài câu rồi hỏi: “Con đang ở nhà đấy à? Đang làm gì thế?”

“Không ạ! Con đang ở Tứ Xuyên dự đám cưới một người bạn.”

Nhắc đến vấn đề nhạy cảm như cưới xin, bà Giản lập tức quan tâm đến chuyện tình cảm của con gái: “Con và Nhạc Khải Phi thế nào rồi?”

Trong đêm tối tĩnh mịch, Trịnh Vĩ đương nhiên nghe rõ mồn một cuộc trò chuyện của hai người. Thấy anh nhú mày, Giản Nhu vừa định lên tiếng phủ nhận, nhưng anh đã nhanh hơn một bước...

“A!” Đau đớn đến bất thành lời khiến Giản Nhu kêu lên một tiếng. Giây tiếp theo, cô nghiêng rặng, trừng mắt với anh, nhưng không thể ngăn cản một loạt động tác mạnh mẽ của anh.

“Nhu Nhu!” Trong điện thoại vang lên giọng nói nghi hoặc của bà Giản.

“Vâng ạ...” Cô cố gắng bình ổn hơi thở hỗn loạn, vội vàng giải thích: “Mẹ, con và Nhạc Khải Phi chỉ là bạn bình thường, hiện tại hay tương lai đều không thay đổi.”

“Tại sao? Mẹ thấy cậu ấy cũng được đấy chứ! Đàn ông từng ly hôn sẽ càng biết trân trọng con.”

Giản Nhu liếc nhìn Trịnh Vĩ. Hôm nay cô mà không khiến anh hài lòng, chắc sẽ bị anh giày vò chết thôi. Thế là cô nói thẳng: “Bởi vì con có bạn trai rồi.”

“Thật à?”

“Người mà con kể với mẹ mấy năm trước ấy. Hiện tại, bọn con lại ở bên nhau. Những năm qua anh ấy luôn chờ đợi con. Con cũng không thể quên anh ấy.” Trịnh Vĩ dừng động tác, lắng nghe cô nói tiếp.

“Ồ! Lúc nào tiện, con hãy đưa cậu ấy sang Canada đi!”

“Anh ấy rất bận, hơn nữa không tiện xuất ngoại ạ!”

“Vậy à? Không sao, đợt tới Giản Tiệp định về nước. Mẹ sẽ về cùng em con rồi gặp cậu ấy. Con thấy thế nào?”

Giản Nhu vốn định cân nhắc thêm. Ai ngờ người đàn ông đang ở trên người cô không cho cô cơ hội suy nghĩ, lại bắt đầu “tấn công” liên tiếp. Khoái cảm dội đến khiến đầu óc cô trở nên trống rỗng. Chuyện gì đến sớm muộn cũng sẽ đến, một khi đã quyết định đối mặt, vậy thì dù gặp nhiều khó khăn, trắc trở, cô cũng phải thử một lần. “Được ạ... Ngày mai con sẽ đặt vé máy bay ẹ và Tiệp Tiệp.”

Sau khi gác máy, nhìn vẻ mặt đắc ý của Trịnh Vĩ, cô liền cắn mạnh vào cổ anh, để lại vết răng sâu. Trong hành động giày vò và trả đũa đó, hai người trải qua một đêm vô cùng cuồng nhiệt và nóng bỏng.

Khi nến đã tắt, toàn thân Giản Nhu rã rời, người đầm mồ hôi, Trịnh Vĩ mới hài lòng hôn lên môi cô. “Đạo này em tiến bộ nhanh thật đấy!”

“Vâng...” Cô kéo dài giọng. “Phải cảm ơn công dạy dỗ không biết mệt mỏi của anh mới được.”

Nhận ra hàm ý sâu xa trong lời trách móc của Giản Nhu, Trịnh Vĩ nhìn cô, vẻ mặt ngập ngừng như muốn hỏi điều gì đó nhưng lại thôi. Đề tài mà Trưởng phòng Trịnh muốn mà không dám hỏi chắc chắn liên quan đến Nhạc công tử. Nếu cô đoán không nhầm, điều anh muốn hỏi chính là sự “dạy dỗ” của người đàn ông nhiều kinh nghiệm như Nhạc Khải Phi cũng không làm cô tiến bộ hơn sao?

Có những chuyện, anh bảo không quan tâm nhưng thật ra trong lòng vẫn để ý.

Giản Nhu cười cười. “Không phải anh cũng tin vào những lời đồn đấy chứ?”

Trịnh Vĩ im lặng, coi như ngầm thừa nhận.

“Nếu em nói em lặn lội trong làng giải trí đến ngày hôm nay mà chưa bị bất cứ người đàn ông nào chơi trò ”quy tắc ngầm“, bao gồm cả Nhạc Khải Phi, liệu anh có tin không?”

“Em...”

“Thật sự không có. Bởi vậy kỹ thuật kém không phải là lỗi của em mà là do năm xưa anh dạy bảo không đến nơi đến chốn.”

Bởi vì trong phòng tối lơ mơ nên Giản Nhu không nhìn thấy sự thay đổi nét mặt của Trịnh Vĩ, chỉ nghe anh thản nhiên đáp: “Không sao! Anh có thể bỏ qua.”

“Bỏ qua ư? Trưởng phòng Trịnh, mấy năm không gặp, phẩm vị của anh cao hơn nhiều đấy!”

“Thực tế phẩm vị của anh luôn rất cao. Vì vậy người khác không được, chỉ có em mới tạm chấp nhận.”

“Thế à?”

Nghe ra cô đang nghiêng rằng, Trịnh Vĩ lập tức ôm cô, chuyển đề tài khác: “Lúc nào rảnh rồi, em hãy sinh cho anh một thằng cu đi!”

“Hả?” Giản Nhu suýt cắn vào lưỡi. “Tại sao lại là em?”

Hình như đây là trách nhiệm của vị hôn thê của anh mới phải. Lẽ nào cô ta không có khả năng sinh con nên mới cho anh bỏ bịch thoải mái?

“Anh đã hỏi qua luật sư. Quyền sở hữu thân thể bao gồm cả khoản sinh con nữa”

“Nếu... em không sinh được con trai thì sao?” Giản Nhu hỏi.

“Con gái cũng tốt.”

Cô thận trọng suy nghĩ về đề nghị của anh rồi nghiêm túc trả lời: “Năm nay lịch trình của em kín cả rồi. Bộ phim Leo cao cũng chuẩn bị khởi quay? E rằng... em không có thời gian rảnh rồi.”

“Sang năm cũng được. Anh không vội.”

Giản Nhu toát mồ hôi hột. “Sang năm chúng ta bàn sau.”

Đêm hôm đó, Giản Nhu mơ thấy một bé trai xinh xắn nằm ngủ ở giữa cô và Trịnh Vĩ. Em bé có nét giống Trịnh Vĩ, chỉ là trắng trẻo, mũm mĩm hơn. Bình thường cô rất thích trẻ con, nhìn thấy gương mặt đáng yêu đến thế, cô liền hôn lên má em bé. Bé trai cười toét miệng, nụ cười trông rất giống Trịnh Vĩ

Khi tỉnh dậy, nghĩ lại giấc mơ, Giản Nhu tự dưng muốn sinh một đứa con. Bất kể là nam hay nữ, chỉ cần giống anh là được.

Từ Nam Châu quay về Bắc Kinh, Giản Nhu lại trở về quỹ đạo cuộc sống với công việc hết sức bận rộn. Sau khi kết thúc buổi ghi hình show giải trí ở Hồ Nam, cô lại bay tới đảo Hải Nam quay quảng cáo, sau đó tiến hành một loạt công việc chuẩn bị quay phim điện ảnh Leo cao. Dù bận tới mất tối mũi, cô vẫn luôn để ý đến di động, tránh bỏ lỡ cuộc điện thoại quan trọng. Tất nhiên cô cũng không quên mỗi tuần cố gắng dành một ngày ở bên Trịnh Vĩ.

Vừa kết thúc hoạt động tuyên truyền cho Leo cao, Giản Nhu lập tức quay về Bắc Kinh. Khi cùng Uy Gia và người trợ lý đi ra ngoài cửa sân bay, cô liền soạn tin nhắn: “Em về rồi. Anh...” Vô tình ngẩng đầu, cô lập tức ngây người.

Trịnh Vĩ đang đứng giữa đám đông đi lại như mắc cửi ở phía xa xa. Anh lập tức thu hút toàn bộ sự chú ý của cô. Thấy Giản Nhu đứng bất động, Uy Gia liền huých vào người cô. “Tiểu Nhu!”

Giản Nhu vẫn không có phản ứng. Uy Gia thuận theo ánh mắt cô, liền nhìn thấy Trịnh Vĩ.

“Ở đây người đông phức tạp, nhờ bị phóng viên chụp được thì rất phiền phức.” Uy Gia nhắc nhở. “Hay là cô gọi điện cho Trưởng phòng Trịnh, bảo cậu ấy ra bãi đỗ xe chờ cô trước.”

Giản Nhu kiên định lắc đầu. Cho dù đông người lăm con mắt, cho dù bị phóng viên chụp ảnh, cô cũng tuyệt đối không để anh dõi theo cô từ phía xa như một khán giả bình thường.

“Hai người cứ đi trước đi, không cần lo cho tôi.” Nói xong cô không cho Uy Gia cơ hội can ngăn, lập tức đi xuyên qua đám đông tiến về phía Trịnh Vĩ. Tới nơi, cô không do dự lao vào lòng người đàn ông, ôm chặt thắt lưng anh.

Trịnh Vĩ thở dài. “Xem ra định nghĩa về sự kín đáo của chúng ta không giống nhau.”

“Không sao đâu, em đội mũ nên sẽ chẳng có ai nhận ra em.” Vừa dứt lời, cô liền nghe thấy tiếng hai nữ sinh ở bên cạnh thì thầm bàn luận.

“Kia có phải là Giản Nhu không nhỉ?”

“Hình như đúng đấy!”

“Mau chụp ảnh rồi gửi lên Weibo để mọi người xem có phải là chị ấy không.”

Giây tiếp theo, Giản Nhu liền kéo Trịnh Vĩ rời khỏi nơi đó. Hồi trước không có việc gì, cô thường ở lì trong nhà nên không cảm thấy mình nổi tiếng. Gần đây cùng Trịnh Vĩ công khai lộ diện, cô mới phát hiện tám năm thanh xuân không hề lãng phí. Ít ra cô cũng được mọi người biết mặt nhớ tên.

Trịnh Vĩ lái xe thẳng về nơi ở của Giản Nhu. Vừa đi vào thang máy, anh lập tức hiện nguyên hình, đẩy cô vào một góc, hôn cuồng nhiệt.

Giản Nhu vội né tránh đồng thời nhắc anh: “Có camera đấy!”

“Em yên tâm đi, không quay tới góc này đâu.”

“Anh nên nói sớm mới phải.”

Nổi nhớ nhưng bùng phát, môi lưỡi quấn quýt cũng không thể giảm bớt. Khi thang máy lên đến nơi, hai tay Trịnh Vĩ đã lẩn vào trong áo Giản Nhu.

“Dinh dong!” Cửa thang máy mở ra, Giản Nhu liền nhìn thấy một hình bóng quen thuộc ở bên ngoài. Lạc Tình như hóa đá, hai mắt tròn tròn.

Bắt gặp “khán giả” đang chăm chú theo dõi màn kịch tình của mình, Trịnh Vĩ đành kìm nén ngọn lửa hừng hực trong người, chỉnh lại vạt áo xộc xệch rồi điềm tĩnh bước ra khỏi thang máy.

Giản Nhu không có khả năng kiềm chế tốt như anh. Cô đi ra ngoài, ấp úng hồi lâu mới thốt ra một câu: “À... Em xin giới thiệu... Đây là Lạc Tình... người chị em tốt nhất của em.”

Từ “chị em” thốt ra ở hoàn cảnh này, không chỉ Lạc Tình rung mình mà cô cũng sởn gai ốc.

“Anh ấy là...”

“Khỏi cần giới thiệu.” Lạc Tình ngắt lời cô. “Mình còn không nhận ra Trưởng phòng Trịnh hay sao?”

Trịnh Vĩ vờ như không nghe ra mùi “dấm chua” đậm đặc trong ngữ khí của Lạc Tình. Anh lịch sự giơ tay. “Chào em! Tôi là bạn trai của Giản Nhu.”

Lạc Tình tròn mắt nhìn hai người, vẻ mặt còn kinh ngạc hơn khi chứng kiến nụ hôn cháy bỏng vừa rồi. Giản Nhu kéo tay Lạc Tình. “Vào nhà mình ngồi chơi một lát đi!”

Nào ngờ Lạc Tình liền hất tay cô. “Không cần đâu! Mình có chút việc, không làm phiền hai người nữa.” Nói xong, cô liền bấm thang máy rồi chạy vào trong.

“Khoan đã!” Giản Nhu vội nhích vào bên trong trước khi cửa thang máy khép lại.

“Tình Tình, sự việc không phải như cậu nghĩ đâu!”

“Đúng là không như tôi nghĩ. Uống công tôi coi cậu như chị em tốt. Vậy mà cậu vẫn ở bên anh ấy, còn giấu giếm tôi nữa.”

“Không phải mình cố ý giấu cậu. Mình sợ cậu bị đả kích...”

“Vậy tại sao cậu còn chọn anh ấy? Có cả tá đàn ông thích cậu, sao cứ phải là anh ấy? Biết rõ tôi yêu anh ấy bao nhiêu năm, cậu còn tranh với tôi!”

“Mình chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tranh giành với cậu. Mình và anh ấy...” Giản Nhu muốn giải thích nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

“Chẳng phải cậu từng nói loại đàn ông như anh ấy có độc, một khi trúng độc sẽ không tìm được thuốc giải sao?” Lạc Tình nở nụ cười kỳ quái. “Cậu không sợ bị trúng độc à? Còn giả bộ thanh cao, vờ như không có chuyện gì xảy ra nữa chứ!”

Thang máy xuống đến tầng một, Lạc Tình đẩy Giản Nhu rời lao ra ngoài. Giản Nhu vội kéo tay cô. “Đúng vậy, mình giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, còn khuyên cậu đừng lại gần anh ấy. Cậu tưởng mình muốn tranh với cậu sao? Mình sợ cậu cũng giống mình, biết rõ là không có kết quả nhưng vẫn lao đầu vào, sau năm năm vẫn không thể quên anh ấy.”

“Gi cơ? Ý cậu là cậu và anh ấy quen nhau từ trước à?” Lạc Tình vô cùng kinh ngạc.

“Mình và Trịnh Vĩ yêu nhau từ nhiều năm trước, vì một số nguyên nhân nên mới chia tay. Mình không bao giờ nghĩ còn có cơ hội quay lại với anh ấy. Ai ngờ ở bữa cơm xã giao đó, bọn mình gặp lại nhau.”

“Tại sao cậu không nói với tôi chuyện hai người từng yêu nhau?”

“Lúc mới chia tay, bởi quá đau lòng nên mình chẳng muốn nhắc tới. Sau đó biết cậu mê anh ấy, mình càng khó mở lời.”

“Có gì khó chứ! Tôi như một con ngốc, ngày nào cũng kể với cậu rằng tôi thích anh ấy đến mức nào. Vậy mà cậu không thèm cho tôi biết anh ấy là bạn trai cũ của cậu. Rốt cuộc cậu có coi tôi là chị em không hả?”

Lần này, Giản Nhu thật sự cứng họng. Lạc Tình liền đẩy cô ra, nhanh chóng rời đi. Tuy phản ứng của bạn hơi quá khích nhưng Giản Nhu có thể hiểu. Lạc Tình rất yêu Trịnh Vĩ nên mới thất vọng về cô như vậy. Quen biết bao nhiêu năm, chuyện gì bạn cũng kể với Giản Nhu, còn cô toàn giấu kín bí mật ở trong lòng.

Giản Nhu đứng thẩn thờ ở đó cho tới khi Trịnh Vĩ xuống dưới đưa cô lên nhà. Đến cửa ra vào, Giản Nhu liền nhìn thấy một chậu xương rồng hình thù kỳ lạ, nở hoa trắng muốt. Dưới chậu hoa kẹp tờ giấy. Cô mở ra xem, trong đó viết: “Bạn yêu, mình mua cây xương rồng này ở Dương châu. Mình đoán thế nào cậu cũng thích! P/S: Chậu cây nặng quá, gai đâm đau chết đi được. - Lạc Tình”.

Nhìn nét chữ của Lạc Tình, Giản Nhu có thể tưởng tượng vẻ mặt rạng rỡ và đáng yêu của bạn mình. Lạc Tình nhất định vừa từ Dương Châu về, lập tức bê chậu xương rồng đến đây ngay để mang “surprise” cho cô. Nhưng không ngờ cô ấy lại được chứng kiến một màn “surprise” thực sự.

Surprise: sự ngạc nhiên.

Thật ra, kể từ lúc lên cơn ầm đầu bán quyền sở hữu thân thể cho Trịnh Vĩ, Giản Nhu không dưới một lần muốn kể với Lạc Tình nhưng lại sợ bạn nhất thời không thể chấp nhận. Cô định hôm nào có thời gian sẽ dành hẳn một buổi tâm sự với Lạc Tình, nhưng gần đây công việc quá bận rộn, Lạc Tình cũng đi Dương Châu quay quảng cáo nên chuyện này đành gác lại. Kết quả, bạn cô biết sự thật bằng phương thức tệ hại nhất.

“Rốt cuộc em đã làm sai điều gì?” Giản Nhu hỏi Trịnh Vĩ.

“Em đâu thể khiến tất cả mọi người hài lòng.”

“Nếu tất cả những người em yêu quý đều không hài lòng thì sao?”

Những người cô yêu quý chắc chắn không chấp nhận chuyện cô và anh ở bên nhau. Lạc Tình cũng vậy, mẹ và em gái cô cũng thế. Còn bố mẹ anh, vị hôn thê của anh nữa.

Trịnh Vĩ nhẹ nhàng nắm tay cô, lòng bàn tay anh vẫn ấm áp và kiên định. “Ít nhất em cũng khiến anh hài lòng.”

Đúng thế, chỉ cần anh hài lòng là đủ. Nhưng liệu anh có thật sự thỏa mãn với mối quan hệ như bây giờ không?

“Em đừng nghĩ ngợi nhiều nữa. Tắm nước nóng rồi ngủ một giấc, ngày mai sẽ ổn thôi.” Anh mở cửa, bê chậu xương rồng đi vào căn nhà của họ.

Mấy ngày cô đi vắng, trong nhà có thêm không ít đồ đạc. Trên mắc xuất hiện vài bộ quần áo đàn ông, giá để giày có mấy đôi dép nam, trên bàn trà thêm bộ cốc đôi... Ngoài ra, tủ quần áo trong phòng ngủ cũng được thay bằng chiếc tủ gỗ lim cực lớn.

Trịnh Vĩ đặt chậu xương rồng lên bệ cửa sổ, cùng chậu cây của cô tạo thành một đôi với bông hoa màu trắng và màu đỏ rực rỡ.

“Em mau đi tắm đi! Anh pha cho em cốc trà.” Anh xắn tay áo đi vào nhà bếp đun nước, dáng vẻ như ông chủ nhà thật sự.

Tắm xong, Giản Nhu gọi cho Lạc Tình hai cuộc nhưng không ai nghe máy. Cô lại mở Weibo của bạn, cũng không thấy cô ấy đăng status mới. Gặp chuyện kinh thiên động địa mà không lên Weibo chia sẻ tâm sự, có thể thấy Lạc Tình thật sự đau lòng.

“Em uống trà đi!” Trịnh Vĩ đưa cho cốc trà cho Giản Nhu rồi kéo cô ngồi xuống sofa.

Giản Nhu cúi đầu nhấp một ngụm trà rồi mới lên tiếng: “Lạc Tình thích anh từ lâu rồi.”

Trịnh Vĩ không hề tỏ ra ngạc nhiên, chứng tỏ anh đã lờ mờ đoán ra điều đó qua phản ứng của Lạc Tình. “Nhưng anh đâu có quen cô ấy!”

Giản Nhu gượng cười. “Anh còn nhớ bốn năm trước, anh từng xuất hiện trên ti vi một lần không? Sau đó anh trở thành tâm điểm chú ý trên mạng. Kể ra thì anh cũng được coi là ”thành danh sau một đêm“.”

Trịnh Vĩ gật đầu. “Anh chỉ nhớ tối hôm đó anh đến nhà tìm em.”

Giản Nhu vờ như không nhận ra vẻ bất mãn trong câu nói của anh, tiếp tục: “Lạc Tình thích anh từ lúc đó. Cậu ấy bảo anh là nam chính trong đời sống hiện thực. Cậu ấy yêu anh như fan say mê thần tượng. Cậu ấy thu thập mọi tin tức liên quan đến anh, tìm mọi cách để tiếp cận anh. Chỉ cần nghe ai nói gặp anh ở hộp đêm nào đó, ngày nào cậu ấy cũng sẽ đến, mong chờ gặp anh ở nơi đó. Cậu ấy cố gắng nổi tiếng chỉ nhằm mục đích thu hút sự chú ý của anh.”

Giản Nhu thở dài. “Mỗi khi anh có tin đồn tình cảm với người phụ nữ nào đó, cậu ấy sẽ nghiên cứu về cô ta để tìm hiểu gu thẩm mỹ và sở thích của anh. Cậu ấy cho rằng anh thích những người phụ nữ mũi cao nên từng đi nâng mũi.”

Trịnh Vĩ lặng lẽ uống trà.

“Ban đầu, em tưởng đây chỉ là sự chấp mê nhất thời, qua một thời gian Lạc Tình sẽ quên anh rồi lại thích anh chàng đẹp trai khác. Không ngờ, cậu ấy ngày càng điên cuồng, luôn tuyên bố anh là của cậu ấy. Nhiều lúc em thấy cậu ấy rất ngốc nghếch, nhưng cũng có lúc lại cảm thấy cậu ấy thật đáng yêu. Cậu ấy muốn yêu là yêu, không sợ cả thiên hạ biết được.”

“Em không kể cho cô ấy nghe về mối quan hệ của chúng ta hay sao?” Anh hỏi.

“Em cho rằng chúng ta đã kết thúc, không cần thiết nhắc lại chuyện quá khứ. Hơn nữa, em thật sự không muốn nhắc đến tên anh. Em sợ sẽ không thể kiềm chế ước muốn gặp anh. Sau này phát hiện Lạc Tình ngày càng chìm đắm, em càng không dám kể với cậu ấy. Lạc Tình thường không để tâm đến chuyện gì ngoài những vấn đề liên quan tới anh. Em sợ kể chuyện quá khứ của chúng ta, cậu ấy sẽ tìm mọi cách làm rõ ngọn ngành.”

“Ừ, đúng là em không nên kể với cô ấy.” Trịnh Vĩ vỗ nhẹ lên vai Giản Nhu. “Em đừng nghĩ ngợi nhiều! Cô ấy chỉ nhất thời không thể chấp nhận. Khi nào có cơ hội, em hãy nói chuyện với cô ấy. Chắc chắn cô ấy sẽ hiểu và thông cảm cho em.”

“Vâng! Em chỉ hy vọng sau khi biết những chuyện em làm với anh trước kia, Lạc Tình đừng hận em.”

“Thì ra em cũng biết mình làm nhiều chuyện quá đáng với anh.”

“Hả?” Hình như hơi bị lạc đề rồi.

“Không ngờ tình cảm của Lạc Tình lại sâu đậm đến thế. Anh cũng thấy cô ấy khá xinh.” Trịnh Vĩ nở nụ cười mang hàm ý sâu xa.

Giản Nhu lập tức ngồi thẳng người, ánh mắt đầy cảnh giác. “Ý anh là gì?”

“Ý anh là có nhiều người phụ nữ thích anh như vậy, em nên ra tay sớm một chút, bỏ lỡ thời cơ là không tìm lại được đâu.”

Cô bất giác ngẩng nhìn người đàn ông trước mặt. Cách làn khói nhàn nhạt lan tỏa từ cốc trà, nụ cười của anh toát ra sức hút khó tả. Hình như cô cũng có chút ý thức về mối nguy rồi. Đúng lúc này điện thoại của Trịnh Vĩ đổ chuông. Anh liền bắt máy: “Bố!”

Trong phòng rất yên tĩnh nên Giản Nhu nghe rõ giọng nói uy nghiêm của Trịnh Diệu Khang ở đầu máy bên kia: “Hôm nay anh có về nhà không?”

Cô bất giác nhớ tới cảnh tượng ngoài hành lang đầy mùi thuốc khử trùng nhiều năm trước, Trịnh Diệu Khang nói với cô: “Tôi chỉ hy vọng sau này cô đừng làm phiền vợ và con trai tôi nữa.” Tuy chỉ gặp một lần, chỉ trao đổi vài câu nhưng trong ấn tượng của cô, ông là người đáng sợ nhất. Ông tựa như lòng biển sâu thẳm với những cơn sóng ngầm, có thể chìm chết cô bất cứ lúc nào.

Trịnh Vĩ đáp: “Tối nay con không về nhà. Có lẽ mấy ngày tới con cũng không về.”

“Anh lại đi công tác à?”

“Không phải! Con...”

Giản Nhu vội xua tay rồi lại chỉ vào mình, ý là anh đừng nói đang ở cùng cô. Thấy vẻ mặt sốt ruột của cô, Trịnh Vĩ đáp: “Con ở nhà bạn.”

“Bạn ư?” Trịnh Diệu Khang hỏi. “Là nam hay nữ?”

Lần này Trịnh Vĩ trả lời thật: “Nữ ạ!”

“Là Giản Nhu, đúng không?”

Bầu không khí như giảm đi mấy độ trong giây lát. Khí thế bức người mạnh mẽ của Trịnh Diệu Khang tựa hồ truyền qua sóng điện thoại, khiến sống lưng cô lạnh toát.

Trịnh Vĩ im lặng nhìn gương mặt tái nhợt của cô.

“Anh đã đưa nó đến đám cưới của Diệp Chính Thần tức là không sợ tôi biết. Vậy mà bây giờ anh lại không dám thừa nhận hay sao?”

“Đúng ạ!”

Trịnh Diệu Khang không chất vấn hay trách móc mà đột nhiên chuyển đề tài: “Ngày mai, hai vợ chồng bác Kiều đến thăm mẹ anh, Tiểu Kiều chắc cũng đi cùng. Trưa mai, anh nhớ về nhà ăn bữa cơm với gia đình.”

“Trưa mai con có việc bận.”

“Tôi mặc kệ anh bận việc gì, trưa mai nhất định phải về nhà.” Trịnh Diệu Khang cất giọng nghiêm nghị, không dễ phản bác.

Giản Nhu tưởng Trịnh Vĩ sẽ từ chối đến cùng như trước kia, nhưng anh trầm tư vài giây rồi lên tiếng: “Được ạ, con sẽ cố gắng.”

“Tốt.” Trịnh Diệu Khang lập tức cúp máy mà không hỏi một câu về Giản Nhu.

Trịnh Vĩ cầm cốc trà từ bàn tay run run của cô. “Em không sao đấy chứ?”

Giản Nhu nở nụ cười gượng gạo. “Em không sao.”

“Hình như em rất sợ bố anh thì phải?”

“Có chút. Bác ấy trông rất đáng sợ.”

“Trông rất đáng sợ ư? Em gặp bố anh rồi à?” Trịnh Vĩ cúi người cho ngang bằng Giản Nhu, nhìn thẳng vào mắt cô. “Em gặp bố anh bao giờ?”

“Em...”

“Em muốn anh đi hỏi ông ấy à?” Trịnh Vĩ chuẩn bị đứng dậy.

“Anh đừng đi!” Cô vội kéo tay anh. “Lần anh bị thương phải nằm viện ấy, em tới thăm anh, đúng lúc gặp bố anh ở đó. Em xin bác cho em gặp anh, bác đã đồng ý.”

“Ông già đưa ra điều kiện gì vậy?”

Giản Nhu rất rành tính Trịnh Vĩ. Đã là chuyện anh muốn biết, cô không có cách nào giấu giếm, chỉ bằng nói thật cho xong. Cô nuốt nước bọt rồi lên tiếng: “Bác muốn em đừng quấy rầy mẹ anh và... anh nữa.”

“Gì cơ?” Sắc mặt luôn điềm tĩnh của Trịnh Vĩ thể hiện sự kinh ngạc. Sau đó anh chất vấn: “Em chỉ vì muốn thăm anh lúc anh đang nằm viện mà nhận lời ông già không bao giờ gặp anh nữa? Có thật như vậy không?”

“Em...”

Việc Trịnh Diệu Khang nhận lời giúp mình trả thù, Giản Nhu định giữ bí mật đến hết đời, không tiết lộ với bất cứ ai, đặc biệt là Trịnh Vĩ. Nhưng trước sự truy vấn tới tấp của anh, cô chẳng có cách nào chống đỡ. Nếu biết chính người cha nuôi dưỡng anh hai mươi mấy năm đã đưa bố đẻ anh vào tù, không biết anh có cảm nghĩ gì?

“Rốt cuộc em còn bao nhiêu chuyện giấu anh hả?” Trịnh Vĩ nghiêm giọng.

Giản Nhu cắn môi, nói lí nhí: “Ngoài việc cho em vào thăm anh, bố anh còn nhận lời sẽ giúp em trả thù. Bác sẽ khiến người hại chết bố em chịu sự trừng phạt trước pháp luật.”

Trịnh Vĩ cuộn chặt hai bàn tay, cố gắng kìm nén tâm trạng. Sau đó anh bật cười lạnh lùng. “Rất tốt! Cả hai đều đạt được mục đích của mình.”

“Trịnh Vĩ! Anh đừng trách bố anh! Bác ấy cũng chỉ muốn bảo vệ anh và mẹ anh, muốn tốt cho anh mà thôi.”

“Đây là muốn tốt cho anh sao?” Nụ cười trên khóe miệng Trịnh Vĩ càng lạnh. “Còn em thì sao? Có phải em cũng muốn tốt cho anh?”

“Em...”

“Có phải em cảm thấy anh nên cảm ơn hai người?”

Một khi mọi chuyện đã không thể che giấu, Giản Nhu khỏi cần đấu tranh tư tưởng. Cô ngồi thẳng người, cất cao giọng: “Nếu không làm vậy thì em có thể làm gì? Nhào vào lòng anh, nói với anh rằng em yêu anh, muốn ở bên anh cả đời chắc? Trịnh Vĩ, chúng ta là kẻ thù với món nợ máu sờ sờ ớ đó.”

Anh vừa định lên tiếng, cô liền giơ tay chặn miệng anh. “Anh đừng nói với em câu chúng ta nên gạt bỏ thù hận, tiếp tục ở bên nhau. Chuyện này là không thể, bất kể anh có chấp nhận sự thật hay không, người đàn ông hại em nhà tan cửa nát, cũng vì em mà mất đi tất cả, còn bị nhốt vào tù là bố ruột của anh. Trong người anh mang dòng máu của ông ấy, đây là sự thật vĩnh viễn không thay đổi.”

Sắc mặt Trịnh Vĩ trắng bệch trong chốc lát. Giản Nhu biết vạch trần vết thương ở đáy sâu trong nội tâm của anh là hành vi tàn nhẫn, nhưng dù tàn nhẫn đến mức nào, đây cũng là sự thật mà họ phải đối diện.

“Khi ấy em cũng muốn tiếp tục yêu anh. Em đã thử, đã cố gắng nhưng không làm được. Thật ra, dù em có làm được đi chăng nữa thì cũng chẳng ăn thua. Bố mẹ chúng ta sẽ không bao giờ chấp nhận cho chúng ta ở bên nhau. Chuyện tình của chúng ta sớm muộn cũng phải chấm dứt.”

“Dù vậy em cũng không nên lừa gạt anh. Em nên nói thẳng với anh, cho anh một cơ hội”

“Cơ hội ư?” Giản Nhu cười khở. “Anh cho rằng chỉ cần chúng ta thật lòng yêu nhau là có thể hóa giải oán của đời trước hay sao? Điều đó là không thể, bất kể anh làm gì cũng thế thôi.”

“Em chưa từng thử sao biết không thể?”

“Anh muốn thử ư? Được thôi! Nếu anh có thể sắp xếp để mẹ anh và mẹ em cùng ngồi ăn cơm vui vẻ, em sẽ tin anh làm được.”

Trịnh Vĩ lặng thinh. Ánh mắt trầm mặc của anh chính là câu trả lời.

“Anh cũng biết không thể có chuyện đó, đúng không?” Giản Nhu hỏi.

“Đúng thế.”

“VẬY...” Còn chưa nói hết câu, cô đã nghe thấy giọng nói thê lương của Trịnh Vĩ: “Bởi vì mẹ anh đã bị thần kinh từ năm năm trước.”

Giản Nhu sững sờ một lúc lâu mới có phản ứng. “Chuyện này... là thật sao?”

Trịnh Vĩ gật đầu. “Hôm Lâm Cận bị tòa tuyên án tử hình, mẹ về nhà cãi nhau với bố anh một trận...” Hồi tưởng chuyện quá khứ, trước mắt anh dường như hiện rõ mồn một cảnh tượng ngày hôm đó. Người mẹ luôn dịu dàng của anh gào thét chất vấn: “Là anh đã ép anh ấy vào đường cùng, ép anh ấy nhận tội, đúng không? Tuy anh ấy đã làm sai nhưng đâu đến mức xử tội chết. Tại sao anh không chờ một con đường sống cho anh ấy? Tại sao?”

Thời khắc đó, bố anh dường như cũng đánh mất lý trí: “Chắc em hiểu rõ nguyên nhân hơn anh. Hắn gây ra tội, có chết một vạn lần cũng không thể bù đắp.”

“Anh...” Lữ Nhã Phi lùi lại mấy bước.

“Hai người tưởng tôi không biết gì sao?” Trịnh Diệu Khang nói. “Hai người tưởng giết tay phóng viên đó là có thể che giấu mọi chuyện? Em coi thường Trịnh Diệu Khang tôi quá đấy!”

“Anh đã biết hết mọi chuyện rồi sao?”

“Đúng vậy. Bây giờ em có thể đi nói với hắn: bất kể là thứ gì, chỉ cần thuộc về Trịnh Diệu Khang tôi, người khác đừng hòng nhòm ngó... Nếu không sẽ chỉ có con đường chết mà thôi.”

Lữ Nhã Phi tiếp tục lùi lại. Trịnh Diệu Khang còn thốt ra nhiều lời cay nghiệt cho đến khi bà bị phản chạy ra khỏi nhà. Trịnh Vĩ vội vàng đuổi theo, chứng kiến bà mất hết lý trí, cứ thế lao ra đường. Một chiếc xe tải không kịp phanh lại, đâm thẳng vào bà, khiến thân thể yếu ớt của bà bị hất lên cao.

Trịnh Vĩ không dám nghĩ tiếp, cúi đầu nói với Giản Nhu: “Mẹ anh bị xe đâm, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng đại não của bà bị tổn thương nghiêm trọng. Thêm vào đó, do chịu sự kích động quá độ nên tinh thần của bà đã suy sụp hoàn toàn.”

Cô há hốc miệng một lúc sau mới lên tiếng: “Em xin lỗi... Em không biết chuyện đó.”

Anh lắc đầu. “Là mẹ anh và Lâm Cận có lỗi với em, có lỗi với người thân của em.”

“Tất cả đã qua rồi.” Giản Nhu nắm tay anh. “Bây giờ em cũng đã nghĩ thông suốt. Cuộc đời con người chỉ có mấy chục năm, tại sao chúng ta cứ phải cố chấp một kết quả? Tại sao lại tốn công sức làm những chuyện vô nghĩa? Để người thân phản đối, chỉ trích, tìm mọi cách chia rẽ chúng ta, chỉ bằng chúng ta cứ sống lặng lẽ và yên ổn như bây giờ.”

Trịnh Vĩ không lên tiếng. Cô siết chặt tay anh. “Trịnh Vĩ. Chúng ta hãy cứ duy trì như bây giờ, cùng nhau ăn sáng, cùng nhau uống trà. Chúng ta không cần kết hôn. Bất kể tương lai ra sao, chúng ta hãy sống vui vẻ mỗi ngày thuộc về chúng ta là được.”

“Em thật sự cảm thấy cuộc sống như vậy cũng tốt sao?” Anh lên tiếng.

“Vâng!” Cô gật đầu.

“Đây là hành vi trốn tránh hiện thực.”

“Anh có cách tốt hơn sao?” Giản Nhu hỏi nhưng anh không trả lời.

Tối hôm đó, Giản Nhu nằm yên trong lòng Trịnh Vĩ. Cô có cảm giác mình như con thuyền nhỏ trôi dạt đã lâu tìm thấy bến bờ ấm áp. Không biết bao lâu sau, nghe thấy tiếng thở đều đều của anh, cô hỏi: “Anh đã ngủ chưa?”

“Chưa.” Anh đáp khẽ.

“Anh đang nghĩ gì thế?”

“Anh đang nghĩ, ngoài trốn tránh ra, chúng ta còn có cách nào khác không?”

Giản Nhu gối đầu lên vai Trịnh Vĩ. Anh nói tiếp: “Cho anh một cơ hội nhé!”

“Gì cơ?”

“Anh không tin tình yêu của chúng ta không có kết quả tốt đẹp. Em hãy cho anh thời gian, anh sẽ chứng minh cho em thấy.”

Giản Nhu có thể hiểu tâm trạng của Trịnh Vĩ. Anh sinh ra và lớn lên trong hoàn cảnh ưu việt. Tuy nghiêm khắc nhưng Trịnh Diệu Khang là một ông bố tốt, đã trải sẵn tấm thảm lót đường cho anh. Vì luôn giành được mọi thứ mình muốn và chưa thật sự đánh mất thứ gì nên anh mới không tin trên thế giới này có việc anh không làm được.

Còn cô thì hoàn toàn khác. Kể từ lúc hiểu chuyện, cô đã học được cách tự nguyện đem thứ quý giá nhất của mình cho em gái. Rõ ràng trong lòng rất không muốn nhưng cô vẫn có thể từ bỏ. Thời niên thiếu, gia đình bị mất đi trụ cột quan trọng nhất nên cô phải một thân một mình đối diện với xã hội phức tạp, buộc phải học cách dùng phương thức hèn mọn nhất đi cầu xin sự bố thí của người khác. Dù ít nhiều có sự kiêu ngạo nhưng cô vẫn phải nhẫn nhịn và chịu đựng.

Hai người có hai phương thức sống khác biệt, quyết định cách nhìn nhận vấn đề của họ không giống nhau. Ở đây không phải ai đúng, ai sai, chỉ là sự lựa chọn mà thôi.

Giản Nhu khẽ gật đầu. “Được, em sẽ cho anh thời gian.” Không cho anh thử một lần, không để anh đối mặt với hiện thực tàn khốc, chắc anh vẫn không cam lòng.

26. Chương 26: Chương 15: Mưa Gió

Hôm sau, khi Giản Nhu thức dậy, bữa sáng đã được chuẩn bị với món súp đậu nành thơm phức. Ăn xong, Trịnh Vĩ liền rời khỏi nhà. Tuy anh không nói đi đâu nhưng cô đoán hai bác Kiều mà Trịnh Diệu Khang nhắc tới có mối quan hệ thân thiết với nhà họ Trịnh, còn “Tiểu Kiều” chắc là Kiều Hân Vận, vị hôn thê của anh.

Sau khi Trịnh Vĩ đi khỏi, Giản Nhu gọi cho Lạc Tình hai cuộc nhưng không ai nghe máy. Cô thay quần áo, định đến nhà tìm Lạc Tình. Vừa xuống dưới khu chung cư, chuẩn bị đi lấy xe, cô liền bị một chiếc ô tô biển đẹp thu hút. Chiếc xe trông rất nặng nề và lạ mắt, giống như xe thiết giáp, có lẽ trúng đạn pháo cũng chẳng hề hấn gì.

Cánh cửa nặng nề mở ra, một người đàn ông trung niên từ vị trí tài xế bước xuống. Ông ta đi đến trước mặt Giản Nhu, cất tiếng: “Xin chào Giản tiểu thư! Chúng ta từng gặp nhau rồi, cô còn nhớ tôi không?”

Giản Nhu nhanh chóng nhận ra người này chính là người cảnh vệ đi theo Trịnh Diệu Khang năm xưa. “Tôi nhớ!” Cô đáp.

“Giản tiểu thư có thể bớt chút thời gian không?” Người cảnh vệ chỉ tay vào chiếc xe phía sau lưng anh ta.

Giản Nhu dõi mắt theo hướng tay đối phương. Dù không nhìn thấy người ở đằng sau tấm cửa kính dày nhưng cô vẫn ngáy người trong giây lát. Nếu có thể, cô rất muốn nói “không”. Tuy nhiên cô biết người ở trong xe sẽ không cho cô cơ hội từ chối.

“Được ạ!” Giản Nhu gật đầu, theo người cảnh vệ đi đến bên chiếc xe. Cửa xe mở ra, Trịnh Diệu Khang ngồi ở đầu bên kia ghế sau. Cô thật sự cảm thấy kinh ngạc, đến mức hai chân mềm nhũn khi một nhân vật chỉ xuất hiện trong những hoạt động quan trọng lại đích thân đến gặp mình. Giản Nhu cố gắng giữ bình tĩnh, chui vào trong xe.

Cánh cửa nặng nề khép lại, nhốt cô và Trịnh Diệu Khang trong không gian khép kín. Ánh mắt sắc bén của ông như lưỡi dao nhọn lột bỏ tấm mặt nạ ngây trang của cô.

“Cô còn nhớ lời hứa với tôi hay không?” Ông cất giọng đều đều, nghe không ra tâm trạng vui buồn.

“Cháu nhớ ạ!” Giản Nhu đáp khẽ.

Trịnh Diệu Khang đưa cho cô túi hồ sơ, bên trong đều là ảnh chụp cô và Trịnh Vĩ tại đám cưới của Diệp Chính Thần. Kỹ thuật của người chụp ảnh rất khá, nắm bắt được từng chi tiết nhỏ trên gương mặt hai người. Trong đó có một tấm, Trịnh Vĩ ôm vai cô, cười vui vẻ.

Giản Nhu đang xem chăm chú, chợt nghe Trịnh Diệu Khang nói: “Từ trước đến nay tôi vốn không thích những kẻ nói rồi lại nuốt lời, càng không thích người thứ ba dùng danh nghĩa tình yêu để phá hoại tình cảm của người khác.”

Lời chỉ trích vô cùng sắc bén, khiến cô không có cách nào phản bác.

“Vì vậy tôi hy vọng cô hãy tự giải quyết.”

Giản Nhu rất muốn ngẩng đầu, nói với ông bằng giọng kiêu ngạo: “Chỉ cần con trai bác đừng quấy rầy cháu, cháu nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa. Chào bác!” Nói xong, cô sẽ mở cửa, xuống xe đi thẳng.

Tuy nhiên tối qua cô mới nhận lời cho Trịnh Vĩ một cơ hội. Mục đích của cô chỉ là để anh nhận ra mặt khác nghiệt của cuộc sống, nhưng một khi đã nhận lời, dù bị áp lực lớn đến mấy, cô cũng cần cố gắng chịu đựng.

Giản Nhu cúi đầu nhìn gương mặt dịu dàng của Trịnh Vĩ trong tấm ảnh. Vì sự dịu dàng này, cô có thể nhận hết tội danh “nuốt lời” và “người thứ ba”. Cô ngẩng đầu, nói với Trịnh Diệu Khang: “Cháu thừa nhận mình đã không giữ lời hứa. Cháu cũng thừa nhận, dù biết con trai bác đã có vị hôn thê nhưng cháu vẫn có mối quan hệ bất chính với anh ấy. Tuy nhiên cháu không cho rằng cháu đã làm sai, cháu cũng không phá hoại tình cảm của hai người họ. Chắc bác biết rõ tính con trai bác hơn ai hết. Nếu anh ấy thật sự có tình cảm với vị hôn thê của mình thì không người nào có thể phá hoại.”

Giản Nhu cố ý nhấn mạnh từ “con trai bác” bởi cô biết đối phương thích nghe. Cô mỉm cười, trả tập ảnh cho Trịnh Diệu Khang. “Bác nên giữ lại đồng ảnh này bởi vì cháu tin đã từ lâu bác không được nhìn thấy con trai bác cười vui vẻ đến thế.”

Trịnh Diệu Khang cầm tập ảnh, đeo kính lão xem kỹ lưỡng. Phát hiện ánh mắt của ông ở đằng sau cặp kính không còn sắc bén như trước, Giản Nhu có chút nhẹ nhõm. “Thật ra thứ không giành được mới vĩnh viễn là tốt nhất, thứ mất đi mới đáng trân trọng nhất. Không gặp cũng chưa chắc không làm phiền anh ấy, gặp rồi cũng chưa chắc đã làm phiền.”

Trịnh Diệu Khang nhìn cô. “Nhưng cô sẽ làm phiền vợ tôi.”

Nhắc đến Lữ Nhã Phi, Giản Nhu cảm thấy lồng ngực tắc nghẽn. Cô hít một hơi sâu. “Nếu không ai nói với bác gái, bác ấy sẽ chẳng biết.”

“Cô có thể bảo đảm sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt vợ tôi không?”

Giản Nhu hiểu ý Trịnh Diệu Khang. Ông muốn cô tỏ rõ thái độ, cam kết sẽ không bao giờ đặt chân vào cửa nhà họ Trịnh, sẽ không gặp Lữ Nhã Phi. Tuy nhiên cô không thể hứa điều đó. Sau khi cân nhắc, cô lên tiếng: “Cháu đã nộp hồ sơ xin di dân. Nếu không có gì thay đổi, cháu sẽ nhanh chóng di dân. Ngày Trịnh Vĩ kết hôn, cháu sẽ rời khỏi Trung Quốc, vĩnh viễn không trở về.”

“Cô muốn bỏ đi thật sao?” Trịnh Diệu Khang mím môi, ánh mắt trở nên nghiêm nghị. “Vậy bây giờ cô ở bên con trai tôi với mục đích gì? Có phải muốn trả thù hay không?”

“Nếu cháu nói cháu yêu anh ấy, bác có tin không?”

Trịnh Diệu Khang im lặng chờ cô thuyết phục ông. Bầu không khí dẹt đi nhiều. Giản Nhu quyết định nhân cơ hội này thẳng thắn trò chuyện với ông một chút, để ông hiểu rõ con người cô hơn. “Năm cháu quen Trịnh Vĩ, anh ấy mới mười hai tuổi. Hôm đó, anh ấy bị đánh đến nổi mặt mũi sưng húp. Chúng cháu gặp nhau trong khu vui chơi giải trí. Anh ấy dõi theo một người cha cùng con trai ngồi tàu lượn siêu tốc. Ánh mắt của anh ấy rất thê lương, giống một đứa trẻ bất hạnh. Sau đó chúng cháu trở thành bạn, thường đi chơi với nhau nhưng anh ấy không bao giờ nhắc tới gia đình của mình. Một buổi tối mùa hạ, anh ấy gọi cháu ra ngoài, bảo cháu mời anh ấy ăn kem. Trên lưng anh ấy có vết máu đỏ thẫm cả vào áo sơ mi, trông rất đáng

sợ. Cháu hỏi Trịnh Vĩ đã xảy ra chuyện gì, anh ấy bảo bị bố đánh. Tối hôm đó, cháu đã mua thuốc bôi cho anh ấy. Chắc anh ấy rất đau vì trán rịn mồ hôi. Tuy nhiên anh ấy không một lời oán trách, chỉ nói anh ấy đã phạm lỗi. Kể từ lúc đó anh ấy đã ở trong tim cháu...”

Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Năm mười chín tuổi, cháu và anh ấy yêu nhau, cùng trải qua quãng thời gian vui vẻ. Anh ấy thường đi xếp hàng mua đồ ăn sáng cho cháu, là món quẩy và sữa đậu nành mà cháu thích nhất... Còn nữa, anh ấy nấu mì rất ngon, không nhạt nhẽo như cháu...”

“Mì gì vậy?” Trịnh Diệu Khang đột nhiên hỏi.

“Thật thái chỉ ạ!” Giản Nhu tiếp tục. “Lúc bấy giờ anh ấy chẳng bao giờ nhắc đến gia đình, cháu cũng không hỏi. Cháu nghĩ người mình yêu là anh ấy, chẳng liên quan đến ai hết. Kết quả, số phận đã đùa giỡn chúng cháu.” Cô nở nụ cười gượng gạo. “Cháu mới mười chín tuổi, còn quá trẻ nên tưởng rằng cuộc đời vẫn còn dài, thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương, tưởng rằng tình yêu sẽ tan biến dễ như khi xuất hiện nên mới gây tổn thương cho người khác và bản thân.”

Cô hỏi: “Có phải một ngày nào đó già đi, trải qua nhiều vết thương không thể lành, cháu mới muốn bảo vệ những người xung quanh, mới sợ họ bị tổn thương?”

“Đúng thế.” Sắc mặt Trịnh Diệu Khang trở nên ôn hòa. Ông cúi đầu, tiếp tục ngắm Trịnh Vĩ trong những tấm ảnh.

Đã nói hết những lời cần nói, Giản Nhu xem đồng hồ. “Bây giờ không còn sớm nữa, bác phải đi gấp gia đình thông gia, đúng không ạ? Cháu không làm phiền bác nữa. Cháu chào bác!”

“Ồ” Ông nhìn cô bằng ánh mắt có chút kỳ lạ.

Giản Nhu mở cửa, xuống xe. Cô vừa định đóng cửa xe lại thì Trịnh Diệu Khang đột nhiên cất tiếng: “Cô Giản! Với điều kiện của cô, tìm một người thật lòng chắc không khó. Hãy thử cho người khác cơ hội, có lẽ cô sẽ phát hiện họ thích hợp với cô hơn, mang đến cho cô cuộc sống tốt hơn Trịnh Vĩ.”

Giản Nhu mỉm cười, gật đầu. “Cháu cảm ơn bác... Khi nào anh ấy kết hôn, cháu sẽ cân nhắc chuyện này.”

Rời khỏi không gian chật hẹp, bức bí, Giản Nhu hít thở không khí trong lành, cảm thấy vô cùng thoải mái. Tất nhiên cô còn có cảm giác đạt thành tựu to lớn. Cô rất muốn gọi điện cho Trịnh Vĩ, báo tin thắng lợi với anh. Cô còn muốn nói, thật ra bố anh không đáng sợ chút nào, chỉ hơi bá đạo mà thôi. Ngoài ra, cô cũng muốn khuyên anh, khi nào rảnh rồi hãy về nhà nấu mì cho bố thưởng thức.

Chuyện này không vội, buổi tối cô tâm sự với anh cũng được. Bây giờ, cô nên lấy dũng khí đi nói chuyện với Lạc Tình. Lái xe đến khu nhà của bạn, Giản Nhu chợt nhìn thấy chiếc A8 quen thuộc đỗ ở phía trước. Cô vô cùng sửng sốt, liên quan sát biển số, đúng là xe của Trịnh Vĩ. Nhưng tại sao anh lại xuất hiện ở nơi này? Lê nào Kiều tiểu thư sống ở đây?

Đúng lúc này Lạc Tình xuất hiện trong tầm mắt của Giản Nhu. Gương mặt xinh đẹp của cô đầy vẻ hưng phấn và chờ mong. Giây tiếp theo, Trịnh Vĩ xuống xe, giúp cô mở cửa xe. Chiếc A8 chuyển bánh, loáng một cái đã khuất dạng, để lại Giản Nhu thần thờ trong ô tô của mình.

Quán cà phê yên tĩnh chỉ có Trịnh Vĩ và Lạc Tình ngồi đối diện nhau. Lạc Tình đã mơ thấy cảnh tượng này vô số lần, hôm nay thật sự ngồi cùng anh, cô vẫn có cảm giác không chân thực. Lạc Tình lặng lẽ ngắm nhìn người đàn ông mình yêu thầm nhiều năm. Anh tựa vào thành ghế, dáng vẻ ung dung, nhàn nhã, gương mặt tuấn tú, ánh mắt lạnh đậm và sâu thẳm khiến cô chìm đắm.

Vốn là người hoạt bát, vui vẻ nhưng hôm nay Lạc Tình hoàn toàn im lặng, bởi cô biết một khi mình lên tiếng, cảnh tượng như trong giấc mộng này sẽ biến mất.

Ánh mắt Trịnh Vĩ dừng lại ở gương mặt cô. “Trước ngày hôm qua, chúng ta từng gặp nhau bao giờ chưa?”

“Rồi ạ! Chúng ta từng cùng uống rượu ở quán bar Thiên thượng nhân gian.” Lạc Tình vừa nói vừa khuấy đều tách cà phê.

Trịnh Vĩ nở nụ cười áy náy. “Thật ngại quá. Hôm đó tôi uống say nên quên mất em.”

Lạc Tình lắc đầu. “Không sao! Hôm đó hơi tối nên anh cũng chẳng nhìn rõ.” Thật ra từ đầu đến cuối anh không để ý đến cô, ngay cả khi cô giới thiệu tên mình với anh. Ánh mắt anh luôn hướng về phía bức tường kính, chẳng quan tâm đến bất cứ chuyện gì.

Khi ấy, cô mới đặt chân vào làng giải trí, còn chưa nổi tiếng. Chỉ vì muốn gặp Trịnh Vĩ, cô hết nước hết cái cầu xin Uy Gia nên mới có cơ hội tham gia buổi tụ tập như vậy. Từ đầu đến cuối cô luôn dõi theo anh, phát hiện anh chỉ lặng lẽ hút thuốc và uống rượu. Sau đó cô “mặt dày” đi đến bên cạnh, ngồi xuống bắt chuyện: “Anh đang nhìn gì thế?”

“Phong cảnh.” Anh vẫn dán mắt vào bức tường kính. Lạc Tình chẳng nhìn thấy phong cảnh gì ngoài một tấm biển quảng cáo treo ở tòa nhà đối diện. Đây là quảng cáo một nhãn hiệu mỹ phẩm ít tên tuổi mà người mẫu chính là Giản Nhu.

“Tấm poster này của Tiểu Nhu tương đối ấn tượng.” Lạc Tình lên tiếng.

“Cô quen cô ấy sao?” Trịnh Vĩ thờ ơ hỏi.

“Vâng, cậu ấy là bạn em.”

Anh đột nhiên quay đầu, nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên.

“Anh không tin à?” Để chứng minh mình không nói dối, cô rút di động ra trước mặt anh. “Có cần em gọi điện bảo cậu ấy đến đây không?”

“Liệu cô ấy có đến không?”

Trước giọng nói có vẻ chờ mong của Trịnh Vĩ, Lạc Tình có chút hồi hận, nhưng cô chỉ có thể gọi điện cho Giản Nhu, hỏi bạn có đến đây chơi không. Giản Nhu cất giọng ngái ngủ: “Bạn yêu, tha ỉnh đi! Hôm qua cả đêm mình không ngủ, hôm nay quay phim suốt một ngày, mình phải chớp mắt một lúc.”

Trong thâm tâm, Lạc Tình cũng không mong bạn đến. “Vậy cậu nghỉ ngơi đi!”

Nghe nói Giản Nhu không đến, Trịnh Vĩ im lặng uống rượu, không nói với cô lời nào nữa. Bấy giờ nhớ lại, Lạc Tình mới nhận ra phong cảnh mà Trịnh Vĩ ngắm suốt buổi tối hôm ấy chính là Giản Nhu trong tấm poster quảng cáo.

Cô hỏi: “Anh hẹn em ra ngoài không phải để thưởng thức cà phê đấy chứ?”

“Tôi nghe nói em rất có hứng thú về tôi. Vậy em có hứng thú nghe tôi kể một câu chuyện hay không?” Trịnh Vĩ nói.

“Có!” Lạc Tình đáp ngay.

Thế là anh kể một câu chuyện tình yêu rất dài. Anh nói, anh lớn lên trong khu dành cho cán bộ cao cấp, mọi người đều biết bố anh. Trong mắt thiên hạ, anh chỉ là con trai của Trịnh Diệu Khang. Đường như nếu không phải là “con trai của Trịnh Diệu Khang”, anh cũng chẳng khác gì đám ăn mày ngoài bến xe. Vì vậy anh đặc biệt ghét danh xưng này.

Năm mười hai tuổi, một lần bị bố đánh, anh một mình tới khu vui chơi giải trí. Anh đang ngồi trên chiếc ghế dài thì đột nhiên một que kem xuất hiện trước mặt anh. Giây tiếp theo, anh nhìn thấy một bé gái rất xinh. Cô bé có mái tóc dài và đôi mắt trong veo, đặc biệt là nụ cười vô tư và ngọt ngào anh rất thích. Anh hỏi tại sao cô mời anh ăn kem. Cô đáp: Bởi vì anh rất đẹp trai.

Anh thích câu trả lời này bởi nó không liên quan đến chuyện anh là con trai của Trịnh Diệu Khang.

“Em có tin trên đời có tiếng sét ái tình không? Vừa nhìn thấy cô bé là tôi đã thích ngay.” Trịnh Vĩ hỏi.

“Em tin.” Lạc Tình đáp. Cô cũng trùng tiếng sét ái tình với anh. “Cô bé đó là Giản Nhu, đúng không ạ?”

“Ừ...”

Trịnh Vĩ cầm tách trà lên uống một ngụm rồi tiếp tục kể câu chuyện của mình. Anh nói, từ lúc quen Giản Nhu, anh càng ngày càng thích ở bên cô bởi mỗi lúc như vậy anh chỉ là Trịnh Vĩ chứ không phải con trai ai đó. Nguyên nhân quan trọng hơn, ánh mắt cô nhìn anh luôn khiến máu nóng trong người anh sôi sục.

Trong lúc hồi tưởng, Trịnh Vĩ tựa như quay trở về thời niên thiếu non nớt đó, như lại nhìn thấy thiếu nữ đáng yêu đi bên anh dưới hàng cây xanh. Mùi hương từ mái tóc dài của cô vương vấn mãi trong trái tim anh. Anh lặng lẽ gơ tay ra, định nắm lấy tay cô.

“Đằng kia có quán kem kìa! Em mời anh ăn kem nhé!” Cô hưng phấn chỉ về phía trước. Anh nắm hệt tay cô, lần đầu tiên trong đời anh ghét món kem vô cùng.

Anh còn nhớ buổi tối bị bố đánh, lưng trầy da, rớm máu. Anh chạy ra khỏi nhà, chẳng biết đi đâu, vô thức đến nhà cô. Phòng Giản Nhu vẫn sáng đèn, anh đột nhiên rất muốn gặp nên gọi to tên cô. Vài giây sau, cô thò đầu ra ngoài cửa sổ rồi lại rút vào. Anh thất vọng, định bỏ đi. Đúng lúc này cô đột nhiên chạy ra khỏi khu tập thể, trên người chỉ mặc bộ đồ ngủ mỏng. Dáng vẻ của cô lúc đó rất đẹp, khiến anh nảy sinh khao khát được ôm cô vào lòng. Đáng tiếc, còn chưa kịp hành động, Giản Nhu đã phát hiện ra vết thương trên lưng anh. Cô lại chạy vội về nhà lấy tiền đi mua thuốc. Trên hành lang tối tăm, tĩnh mịch, ngón tay mềm mại và ấm áp của cô thoa nhẹ lên lưng anh, khiến trái tim anh đập điên cuồng trong lồng ngực, như có thể nhảy ra ngoài bất cứ lúc nào. Vài lần anh định lấy hết dũng khí làm chuyện gì đó thì đèn cảm ứng đột nhiên bật sáng, chiếu sáng đôi mắt trong veo của cô, khiến anh không dám có ý nghĩ xấu xa.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, chớp mắt anh đã mười sáu tuổi. Một hôm, mẹ anh lấy lý do thành tích học tập của anh xuống dốc nghiêm trọng, kiên quyết đưa anh vào trường học khép kín ở thành phố khác. Nghe nói, trường này được quản lý theo kiểu quân sự hóa, rất nghiêm khắc đối với học sinh, ngay cả cuối tuần cũng không được về nhà. Ông bố uy nghiêm của anh hết sức tán thành, làm xong thủ tục chuyển trường cho anh trong mấy ngày.

Trước khi đi, Trịnh Vĩ hẹn Giản Nhu đi xem phim, bảo có lời muốn nói với cô. Đáng tiếc, tối hôm đó, anh đợi ở rạp chiếu phim cả đêm nhưng cô không xuất hiện. Vì vậy anh mãi mãi không có cơ hội nói với cô câu: “Em nhất định phải chờ anh trở về, về cưới em làm vợ.”

Ngày hôm sau, anh bị bố mẹ đưa lên máy bay, tới trường học khép kín như nhà tù đó. Sau khi “ra tù”, anh lại vào trường quân đội nên không có tự do thật sự. Tuy nhiên anh đã nhờ người nghe ngóng tin tức về Giản Nhu. Khi nhận được tin bố cô đã qua đời, mẹ cô tái giá với một Hoa kiều rồi đưa con gái ra nước ngoài, chắc sẽ không trở về, anh một mình ngồi tàu lượn siêu tốc, hồi tưởng quãng thời gian hai người ở bên nhau. Trong lòng có chút tiếc nuối, có chút bi thương nhưng anh không cảm thấy đau buồn vì dù sao mỗi tình đầu đẹp dễ cũng để lại nhiều ký ức tươi đẹp và vui vẻ cho anh, khiến mỗi khi nhớ tới, anh bất giác lại mỉm cười.

Những năm tháng sau đó, cuộc sống bận rộn khiến anh dần lãng quên ký ức về cô. Chỉ thỉnh thoảng vào những đêm trăng thanh gió mát, anh có chút hối hận vì đã không chọc thủng tấm màn mờ ám, ngay cả câu “Anh thích em” cũng chẳng kịp nói.

Tất nhiên anh cũng từng mơ thấy Giản Nhu. Lúc tỉnh dậy, anh rất muốn gặp cô một lần, dù chỉ đứng nhìn từ xa. Anh tưởng đó chỉ là giấc mộng xa vời, không ngờ, một ngày bốn năm sau, anh lại tình cờ nhìn thấy cô.

Hôm đó là cuối tuần, một người bạn tên Phác Nghị Minh về nước nghỉ hè. Một đám thanh niên tụ tập ăn uống rồi đến nhà Phác Nghị Minh uống bia, xem bóng đá. Lúc nghỉ giữa hai hiệp đấu, có người tình cờ phát hiện ra chiếc ống nhòm quân dụng cao cấp ở ngoài ban công nên tỏ ra hiếu kỳ: “Nghị Minh, ống nhòm dùng để làm gì thế? Không phải cậu nhìn trộm người đẹp nào đó ở tòa nhà đối diện đấy chứ?”

Phác Nghị Minh cười ngoác miệng. “Hi hi... Cậu đoán đúng rồi. Nhà bên kia có một ngôi sao nữ rất xinh. Lúc nhàn rỗi, anh đây sẽ ngắm cô ấy để giải khuây.”

“Ngôi sao nữ thật sao?”

Phác Nghị Minh gơ ống nhòm về hướng quen thuộc. “Ồ! Cô ấy đang ở nhà, còn mặc váy ngủ nữa...”

“Để tôi xem nào!” Nghe nói có ngôi sao nữ mặc váy ngủ, đám con trai đầy hoóc môn lập tức biến thành “dê xồm”, lao đến tranh cướp ống nhòm.

“Chính là góc độ này! Đừng có động đây!” Phác Nghị Minh vội điều chỉnh ống nhòm để mọi người luân phiên thưởng thức.

“Wow! Thân hình tuyệt quá!”

“Ngôi sao nữ đúng là khác hoàn toàn đám hoa cỏ đại ở hộp đêm, không trang điểm cũng xinh thế kia!”

“Đúng đây! Đôi chân của cô bé nuột quá! Thân hình này chơi suốt ngày chắc cũng không chán.”

“Trông cũng ngon đấy!” Ngũ Kiến Phàm đến góp vui. “Cô bé là ngôi sao à? Sao tôi chưa từng nghe nói?”

“Em xem phim truyền hình có cô ấy đóng rồi, là bộ Tình yêu không chia tay đang hot. Cô ấy tên là gì nhỉ...” Phác Nghị Minh gãi đầu.

Trịnh Vĩ ngồi ở sofa xem bình luận bóng đá, không để tâm đến cuộc trò chuyện của bọn họ. Ngũ Kiến Phàm gọi anh: “Vĩ! Anh đừng giả vờ nữa, muốn xem thì lại đây đi!”

“Tôi không có hứng thú với ngôi sao nữ.” Trịnh Vĩ không quay đầu, nói lớn tiếng. “Làng giải trí chỉ có ông kính là trong sạch mà thôi.”

“Xi, có bảo anh cưới về làm vợ đâu!”

“Cho tôi cũng chẳng thêm. Tôi sợ cô ta làm bẩn giường của tôi.”

Ngũ Kiến Phàm hết nói nổi.

Phác Nghị Minh vỗ tay đánh đét. “Em nhớ ra rồi! Cô ấy tên là Giản Nhu.”

Hai từ “Giản Nhu” như một tiếng sét phá tan sự điềm tĩnh của Trịnh Vĩ trong phút chốc. Anh lao đến như tên bắn, lập tức cướp lấy ống nhòm. Hình ảnh hiện ra trong ống nhòm đúng là người con gái trong ký ức của anh. Cô vẫn để mái tóc dài đến thắt lưng, vẫn là đôi mắt trong veo đó. Tuy nhiên nụ cười vô tư mà anh thích nhất đã biến mất trên gương mặt cô. Đang là giữa mùa hạ nhưng thần sắc của cô rất lạnh lẽo.

Anh nghe thấy Phác Nghị Minh hỏi Ngũ Kiến Phàm: “Anh Ngũ, khi nào anh hỏi giúp em xem giá ăn một bữa với cô ấy là bao nhiêu, em muốn làm quen với cô ấy.”

“Chỉ ăn cơm thôi sao?”

“Thì cứ ăn trước đã.”

Trịnh Vĩ lập tức cắt ngang: “Vừa rồi cậu bảo cô ấy đóng phim truyền hình gì nhỉ?”

“Tình yêu không chia tay.”

“Chiều lúc mấy giờ?”

“Hình như là giờ vàng.”

“Tôi biết rồi.” Trịnh Vĩ nói, mắt vẫn dán vào ống nhòm. Giản Nhu đang ngồi trên tấm thảm dưới sofa, vừa uống trà vừa xem ti vi. Bộ váy ngủ rộng không thể che đi thân hình tuyệt đẹp của cô, đặc biệt đôi chân thẳng tắp, đầy vẻ mời gọi.

Cô đã thay đổi, không còn là thiếu nữ ngây thơ mà anh giấu tận đáy lòng. Nhưng cô vẫn khiến trái tim anh rung động như ngày nào.

Sau đó Trịnh Vĩ không xem bóng đá cũng chẳng uống bia, một mình đọc chiêm chiếc ống nhòm. Phác Nghị Minh đi đến, hỏi: “Bao giờ anh mới xem xong?”

“Nghị Minh! Khi nào đi, cậu nhớ để chìa khóa nhà lại cho tôi. Tôi cần dùng.” Trịnh Vĩ cất giọng dứt khoát.

“Anh định làm gì?”

“Tôi muốn theo đuổi cô ấy.”

“Hả?” Đám bạn sững sờ, một lúc sau mới định thần. Ngũ Kiến Phàm vỗ vai anh. “Anh không sợ cô ta làm bẩn giường của anh sao?”

“Tôi muốn cưới cô ấy về làm vợ.”

Mọi người đều ôm bụng cười ha hả. “Anh Vĩ ngày càng hài hước.”

Không một ai tin Trịnh Vĩ nghiêm túc ngoài chính anh, cũng chẳng ai tin anh sẽ làm được. Không có người nào tin Giản Nhu dám bỏ rơi anh sau một năm yêu đương nồng thắm, càng chẳng ai tin anh từ bỏ sự kiêu ngạo của mình, hết lần này đến lần khác tìm cách nối lại quan hệ với cô. Còn cô, thà chết cũng không gặp anh.

Bạn bè anh không hiểu nổi, ngay cả người anh em thân thiết từ nhỏ đến lớn là Diệp Chính Thần cũng không chịu đựng được khi thấy anh bị một người phụ nữ hủy hoại. Một lần, Diệp Chính Thần còn dúi đầu anh vào nước lạnh để giúp anh tỉnh táo hơn.

Thật ra anh cũng muốn tỉnh táo lắm chứ! Những năm qua, chứng kiến cô có scandal với hết người đàn ông này đến người đàn ông khác, chứng kiến cô ôm hôn tình cảm và lên giường với đàn ông trong các bộ phim, không dưới một lần anh lớn tiếng tuyên bố sau khi uống say: Tôi đã hoàn toàn từ bỏ rồi.

Nhưng mỗi khi nghe nói chuyện tình của cô không có hồi kết, trái tim anh lại hồi sinh. Anh quên sạch những lời tuyên bố hùng hồn trước đó. Anh vẫn ôm tia hy vọng chờ đợi cô quên đi thù hận, quay về bên anh. Anh đã chờ năm năm, cuối cùng cũng đợi được ngày hôm nay, cô đã chịu cho anh cơ hội...

Sau khi kể xong câu chuyện, Trịnh Vĩ nói: “Giản Nhu không tiết lộ với em chuyện này, chẳng phải cô ấy không coi em là bạn, mà do nguyên nhân chia tay của chúng tôi xuất phát từ bí mật và mối thù của đời trước. Cũng vì biết quá nhiều nên bố cô ấy mới bị hại chết.”

“Hả? Thế thì anh đừng nói quá rõ ràng.” Lạc Tình tiếp lời.

Trịnh Vĩ cúi đầu uống trà.

“Tại sao anh lại kể cho em nghe chuyện của hai người?” Lạc Tình không hiểu. “Anh muốn em giúp anh khuyên Tiểu Nhu à?”

“Cũng không hoàn toàn như vậy.” Trịnh Vĩ nở nụ cười ôn hòa và chân thành. “Tôi nghe nói em đã vì tôi mà lãng phí nhiều thời gian. Tôi thật sự cảm động, nhưng người tôi yêu là Giản Nhu. Cuộc đời này, tôi chỉ yêu mình cô ấy, cũng chỉ cưới một người phụ nữ là cô ấy. Điều duy nhất tôi có thể làm cho em là thỏa mãn lòng hiếu kỳ của em. Khi không còn ảo tưởng, em sẽ phát hiện, thật ra tôi là người đàn ông vô dụng, đến cô gái mình thích cũng không giành được.”

Lạc Tình quan sát người đàn ông trước mặt. Cô muốn tìm hiểu anh suốt mấy năm trời. Hôm nay, cuối cùng cô đã hiểu được đôi mắt thâm trầm như màn đêm của anh. Thì ra trong đó chứa đựng một người con gái và mối tình không thể dứt bỏ. Đây là điều ngay cả nằm mơ cô cũng không ngờ tới. Cô thở dài: “Anh đúng là vô dụng thật.”

“Bây giờ em phát hiện vẫn chưa muộn.”

“Anh không chỉ vô dụng mà còn ngốc nghếch nữa. Anh biết không...” Lạc Tình cảm thấy cần phải nhắc Trịnh Vĩ. “Tiểu Nhu đã nộp hồ sơ xin di dân. Cậu ấy định đi Canada, không bao giờ quay về đây nữa.”

Trịnh Vĩ hóa đá trong giây lát. “Di dân ư?”

“Em nghĩ cậu ấy không có ý định kết hôn với anh.”

Trịnh Vĩ siết chặt tách trà, chiếc cốc nóng bỏng tay mà anh không hề phát giác. Anh thề sẽ không để cô ra đi. Bất kể dùng thủ đoạn nào, anh cũng không cho cô rời khỏi anh lần nữa.

Một tiếng sau, chiếc A8 màu đen dừng lại trước khu nhà của Lạc Tình. Lạc Tình mở cửa xe rồi quay sang Trịnh Vĩ. “Nếu anh và Tiểu Nhu kết hôn, nhớ tìm một phù rể đẹp trai cho em. Phải đẹp hơn anh đấy!”

“Được thôi.” Trịnh Vĩ trả lời dứt khoát.

“Cám ơn anh!” Trong lúc Trịnh Vĩ không để ý, Lạc Tình nhoài người hôn lên má anh rồi nhảy xuống xe. Chiếc xe nhanh chóng quay đầu, phóng đi mất.

Lạc Tình thở dài, quyến luyến thu hồi ánh mắt. Dù anh hơi vô dụng, dù trái tim anh thuộc về người phụ nữ khác, cô vẫn thích anh. Vừa quay người, chuẩn bị lên nhà, cô liền nhìn thấy Giản Nhu. Lạc Tình sững người. Đối mặt với “tình địch”, nói không ghen tị là giả dối. Lạc Tình thật sự ghen tị với Giản Nhu, vì cô ấy có được tình yêu sâu đậm của người đàn ông như Trịnh Vĩ, dù cô ấy chà đạp trái tim anh tàn nhẫn đến

mức nào, anh vẫn một lòng yêu thương cô. Tuy nhiên cô cũng biết rõ, bất kể tình yêu của họ có kết thúc tốt đẹp hay không, cô cũng chỉ là người ngoài cuộc.

“Chúng ta lên nhà cậu đi!” Giản Nhu bình thản lên tiếng. “Mình có chuyện muốn nói với cậu.”

Lạc Tình ngáp ngừng rồi khẽ gật đầu.

Trong ấn tượng của Giản Nhu, nhà của Lạc Tình luôn gọn gàng, sạch sẽ. Hôm nay, căn hộ bừa bộn như bãi chiến trường. Trên nền nhà đầy vỏ chai bia và tàn thuốc lá. Lạc Tình dọn dẹp qua loa rồi lấy một lon bia trong tủ lạnh, hỏi cô: “Cậu có uống không?”

“Được thôi!”

Nghe bạn nói vậy, Lạc Tình lôi hết bia đặt lên bàn uống trà. Cô mở một lon, ngẩng đầu tu ừng ực. Giản Nhu vừa mở nắp vừa hỏi: “Cậu còn giận mình không?”

“Giận chứ!” Lạc Tình thẳng thắn đáp. “Nhưng giận thì giải quyết được vấn đề gì? Anh ấy là người đàn ông của cậu. Đây là sự thật không thể thay đổi.”

“Người đàn ông của mình ư?” Giản Nhu gượng cười, uống một ngụm bia, trong miệng toàn là vị đắng chát. Người đàn ông của cô vừa được Lạc Tình hôn, lại vội vàng đi gấp vị hôn thê, không biết chừng buổi tối còn bị cô gái nào đó cầm chân ấy chứ. Người đàn ông của cô luôn bận rộn như vậy.

Nhìn thấy vẻ mặt chua chát của bạn, Lạc Tình hỏi thăm dò: “Vừa rồi cậu nhìn thấy...”

“Mình có nhìn thấy.”

“Mình...” Lạc Tình biết mình không nên tơ tưởng đến Trịnh Vĩ, nhưng thời khắc đó, cô không thể kiềm chế bản thân nên mới hôn anh. Nụ hôn này coi như lễ tế cho tình yêu đơn phương của cô, cũng là để sau này nhớ lại quãng thời gian si mê một người đàn ông còn có chút kỷ niệm ngọt ngào. Cô không ngờ lại bị Giản Nhu bắt gặp.

“Mình hôn anh ấy là vì...”

“Không sao đâu!” Giản Nhu nở nụ cười nhàn nhạt như không liên quan đến mình. “Mình còn được chứng kiến màn nóng bỏng hơn ấy chứ, của cậu chỉ là nụ hôn tạm biệt thôi mà. Mình đã quen rồi.”

Cho dù bạn tỏ ra rất bình thản, Lạc Tình cảm thấy mình vẫn nên giải thích rõ: “Cậu đừng hiểu lầm. Mình và anh ấy chẳng có gì cả. Vừa rồi anh ấy đưa mình đi uống cà phê là để mình hiểu rõ, trong trái tim anh ấy chỉ có một mình cậu, bất kể mình làm gì cũng vô ích. Thật ra cậu nên nói sớm với mình. Nếu biết anh ấy chỉ yêu mình cậu, mình đâu đến nỗi lãng phí nhiều năm như vậy.”

“Mình không ngờ anh ấy đợi mình đến tận bây giờ. Mình tưởng chúng mình đã kết thúc từ năm năm trước, không còn bất cứ quan hệ gì. Mình thật sự không ngờ, nhiều năm trôi qua mà anh ấy vẫn không chịu từ bỏ.”

Lạc Tình uống đầy một bụng bia, tính cách hào sảng trở lại. Cô chỉ vào ngực Giản Nhu. “Trái tim cậu làm bằng gì mà để một người đàn ông tốt như anh ấy chờ đợi những năm năm? Nếu là mình, năm ngày cũng không chịu nổi ấy chứ! Đừng nói người nhà, ngay cả Ngọc Hoàng Đại đế phản đối cũng thế thôi.”

“Ngọc Hoàng Đại đế thì mình chẳng sợ. Mình chỉ sợ mẹ mình thà chết cũng không cho bọn mình ở bên nhau.” Giản Nhu nói.

“Hay là bọn cậu sinh con luôn đi! Bác gái là mẹ cậu, chắc chắn không để xảy ra tình trạng con cậu không có bố.”

Giản Nhu lắc đầu. “Cậu không hiểu tính mẹ mình. Nếu biết mình mang cốt nhục của Trịnh Vĩ, chắc mẹ sẽ bắt mình phá thai mất.”

“Không phải vậy chứ? Thù hận gì mà mẹ cậu tuyệt tình thế? Thù giết cha hay đoạt vợ à?”

“Ừ...”

Lạc Tình tròn mắt kinh ngạc, mãi mới lên tiếng: “Cậu định thế nào? Chẳng nhẽ cứ làm người tình không danh không phận của anh ấy đến hết đời ư?”

Giản Nhu tu hết lon bia mới trả lời: “Mình cũng không biết. Anh ấy bảo sẽ tự giải quyết nên mình để anh ấy lo.”

Cả buổi chiều, Giản Nhu ở nhà Lạc Tình, uống hết bia lại chuyển sang rượu vang. Đến lúc đầu óc ngây ngất, cô kéo tay bạn, thổ lộ tâm tình: “Cậu có biết mình rất ngưỡng mộ cậu không? Đối với cậu, tình yêu là chuyện của riêng cậu. Cậu muốn yêu thì yêu, muốn hôn thì hôn, mặc kệ thiên hạ nghĩ gì. Mình thì không như thế được... Vừa cùng Trịnh Vĩ dự đám cưới, mình đã bị chụp cái mũ ”người thứ ba” rồi. Bố anh ấy nói xa nói gần, bảo mình đừng trông mong bước vào nhà họ Trịnh. Xì, cứ làm như mình thèm lắm ấy!”

“Cậu không thèm sao?” Lạc Tình hỏi lại.

“Mình chẳng thèm... Nhưng mình không nỡ rời xa anh ấy, cho dù yêu anh ấy rất cực nhọc, trái tim lúc nào cũng như ở trên tàu lượn siêu tốc, lên chín tầng mây rồi lại rơi xuống đáy vực.”

“Tốt quá còn gì! Chẳng phải cậu thích ngồi tàu lượn siêu tốc, ngồi cả ngày cũng không biết chán sao?”

“Ừ nhỉ?” Giản Nhu ngẫm nghĩ. Cũng phải, có lẽ bởi vì cô thích nên số phận đã định tình cảm của cô tựa như trên tàu lượn siêu tốc. Vì vậy bất kể kết quả ra sao, cô cũng nên nỗ lực một lần, để mình không hối hận.

Uống đến chạng vạng, Giản Nhu gọi điện cho cô trợ lý Trương Hân, bảo cô ấy đến đón mình. Về đến nhà, cô định đi thẳng vào phòng ngủ đánh một giấc thì bất ngờ nhìn thấy một người đàn ông mặc áo choàng tắm ngồi ở sofa xem tin tức thời sự.

Giản Nhu dụi mắt nhìn kĩ, hóa ra là Trịnh Vĩ. Tóc anh đã khô, chứng tỏ anh về nhà lâu rồi.

“Anh về nhanh thế sao? Em tưởng muộn cơ, không biết chừng còn phải tâm sự với vị hôn thê đã lâu chưa gặp của anh, còn có màn nóng bỏng ấy chứ!”

“Ăn bữa cơm thì mất bao nhiêu thời gian.” Trịnh Vĩ lên tiếng.

“Anh không làm chuyện gì khác sao?”

“Có em ở nhà đợi, anh đâu có hứng thú làm chuyện khác.” Trịnh Vĩ tiến lại gần, gạt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán cô.

Ngửi thấy mùi rượu tỏa ra từ người Giản Nhu, anh khẽ chau mày. “Em uống rượu đấy à?”

“Vâng, em uống một chút.”

“Với ai vậy?”

Nghĩ đến chuyện anh bị Lạc Tình hôn, lại đi ăn trưa cùng vị hôn thê, Giản Nhu cố tình cất giọng khiêu khích: “Tại sao em phải nói cho anh biết? Anh chỉ mua quyền sở hữu thân thể, chứ có mua sự tự do của em đâu. Anh ăn bữa trưa của anh, em uống rượu của em. Anh có quyền gì can thiệp?”

“Là Nhạc Khải Phi, đúng không?” Trịnh Vĩ hỏi.

Cô áp sát người anh, chớp chớp mắt. “Chẳng phải anh học ngành trinh sát, không chuyện gì có thể qua nổi mắt anh sao? Anh thử đoán xem, em cùng ai uống rượu?”

Anh hít ngửi người cô. “Nếu đã vậy thì anh không khách sáo nữa.”

“Hả?” Giản Nhu còn chưa kịp phản ứng đã bị anh bế lên, đi vào phòng ngủ.

“Anh muốn làm gì thế?”

“Bức cung chứ làm gì nữa.” Trịnh Vĩ thản nhiên đáp.

“Trường phòng Trịnh! Anh chỉ có mỗi chiêu này thôi sao? Anh không thể nghĩ ra trò mới mẻ hơn à?”

“Anh có rất nhiều chiêu.” Trịnh Vĩ đặt Giản Nhu xuống giường rồi đè lên người cô, giữ chặt hai tay cô, không cho cô phản kháng. “Nhưng với em, anh chỉ dùng chiêu này... bởi vì anh thích.”

“Anh...” Giản Nhu không còn gì để nói. Miệng cô bị anh chặn lại, chỉ có thể mở to mắt nhìn anh lộ váy của mình.

Nửa tiếng sau, cô hoàn toàn khuất phục dưới sự “bức cung” của Trịnh Vĩ, túm tay anh cầu xin: “Dừng lại... Em khai hết... Anh tha cho em đi! Không phải em uống rượu với Nhạc Khải Phi mà là...”

“Lạc Tình đúng không?”

Giản Nhu ngẩn người. “Sao anh biết?”

“Trên người em có mùi nước hoa mà cô ấy dùng khi đi uống cà phê với anh. Quan trọng hơn, lúc đưa cô ấy về nhà, anh đã nhìn thấy xe của em đỗ dưới nhà cô ấy.”

Sau giây phút kinh ngạc ngẩn ngui, Giản Nhu cầm gối đập vào đầu anh. “Anh đúng là bỉ ổi, vô liêm sỉ, hạ lưu...”

Trịnh Vĩ ôm cả người lẫn gối vào lòng. “Bây giờ em mới biết sao? Anh tưởng em biết từ lâu rồi?”

“Anh...” Giản Nhu nghiến răng.

“Anh còn có thể vô liêm sỉ và hạ lưu hơn, em có muốn thử không?”

Cô gơ tay ôm vai Trịnh Vĩ, cơ thể mềm mại dính chặt vào người anh. “Em muốn...”

Bên ngoài cửa sổ, trời càng lúc càng tối, những tòa cao ốc ở phía xa trở nên mờ nhạt, chỉ có người đàn ông trước mặt vẫn rõ nét như thuở ban đầu mới gặp. Giản Nhu vuốt tóc Trịnh Vĩ, ý nghĩ rời xa anh càng trở nên mơ hồ. Cảm nhận được vật cứng nóng bỏng đang tiến vào, cô lập tức nhích ra xa đồng thời nhắc anh: “Anh vẫn chưa dùng cái đó.”

“Hôm nay anh không muốn dùng.”

“Ngộ nhỡ em có thai thì sao?” Giản Nhu ngẫm nghĩ, nhưng tính không ra hôm nay có phải thời kỳ nguy hiểm của mình hay không.

“Có thì sinh. Anh nuôi được tất.”

Đây không phải là vấn đề nuôi được hay không mà là lịch trình của cô đã kín mít. Hết phim điện ảnh đến phim truyền hình, còn quay quảng cáo nữa. Nếu vi phạm hợp đồng, tiền bồi thường sẽ là con số không nhỏ, chỉ nghĩ đến thôi, cô cũng thấy xót ruột. Tuy nhiên hình như đây không phải là vấn đề trọng tâm.

Giản Nhu suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng: “Nhưng em nghe nói có thai sau khi uống rượu, khả năng miễn dịch của đứa bé sẽ rất kém.”

“Thế à?” Trưởng phòng Trịnh cân nhắc kĩ lưỡng rồi đưa ra quyết định: “Không sao! Gien của anh rất tốt, con chúng ta kém thế nào được.”

Hình như anh nói cũng có lý. Giản Nhu bắt giắc ngấm thân hình cường tráng của Trịnh Vĩ. Cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã nhắc chân cô, tiến thẳng vào nơi mê hồn, mang theo ngọn lửa đầy đam mê.

Giản Nhu đột nhiên nhớ tới ý tưởng mang thai của Lạc Tình. Đứa bé có thể là cách duy nhất để mẹ cô chấp nhận Trịnh Vĩ. Một khi có thai, cô sẽ tìm nơi sinh con trước. Dù oán hận hay trách móc đến mức nào, chắc mẹ cô cũng sẽ chấp nhận thôi. Nghĩ đến đây, Giản Nhu tỏ ra đặc biệt nhiệt tình. Cho đến khi hai người mướt mát mồ hôi, Trịnh Vĩ mới hài lòng xuống giường đi nấu mì cho cô.

Ngồi trước bát mì thơm phức, Giản Nhu lên tiếng: “Khi nào rảnh, anh nhớ về nhà nấu cho bố anh một bữa.”

“Bố anh ư? Sao tự nhiên em lại nhắc đến ông già?”

Giản Nhu thành thật trả lời: “Chắc biết tính anh một khi quyết định sẽ không bao giờ thay đổi nên sáng nay bác đã đến tìm em.”

Trịnh Vĩ không hề tỏ ra kinh ngạc, tựa như đã lường trước được sự việc. “Ông già nói gì với em?”

“Bác không gây khó dễ cho em, chỉ bảo em tự giải quyết...” Cô kể lại nội dung cuộc trò chuyện với Trịnh Diệu Khang, trừ đoạn sau khi Trịnh Vĩ kết hôn, cô sẽ rời khỏi Trung Quốc.

“Ừ...” Trịnh Vĩ tỏ ra không hề bận tâm. “Em đừng lo. Dựa vào kinh nghiệm đấu tranh hai mươi mấy năm, anh biết ông chỉ bề ngoài tỏ ra đáng sợ mà thôi. Tuy hơi bá đạo, nói một là một nhưng bố anh là người nói lý lẽ, luôn đánh giá khách quan con người và sự việc.”

“Vậy anh cho rằng bác đánh giá thế nào về em?”

Trịnh Vĩ mỉm cười. “Anh tương đối có lòng tin vào con mắt thẩm mỹ của mình.” Khóe miệng Giản Nhu bắt giác cong lên.

Ngày hôm sau, cứ nghĩ đến chuyện mang thai, tâm trạng của Giản Nhu có chút bất an, lo lắng pha lẫn mong chờ. Nào ngờ, trước khi đi ngủ, cô đột nhiên phát hiện ”bà dì ghé thăm. Giản Nhu không khỏi ảo não. Sớm biết thế, tối qua cô đã không cần ráng sức như vậy.

Bà dì: kinh nguyệt của phụ nữ.

27. Chương 27: Chương 16: Leo Cao

Chương 16: Leo cao

Kể từ hôm đó Giản Nhu cảm thấy mình bắt đầu cuộc sống được bao nuôi. Cuộc sống này quả thực an nhàn, không cần tiếp khách, không cần lấy lòng nhà đầu tư, không cần nghe theo sự sắp xếp của công ty quản lý. Chỉ nhắc đến ba từ “Trưởng phòng Trịnh”, Uy Gia sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của cô, xảy ra phiền phức sẽ có người giúp cô giải quyết.

Lấy lý do tập trung vào bộ phim Leo cao đang chuẩn bị khởi quay, Giản Nhu từ chối hết những dự án khác. Uy Gia không hề can thiệp, thậm chí ánh mắt như muốn tán thưởng, cô làm rất đúng. Cuối cùng Giản Nhu đã có thời gian ở nhà nấu cơm, dọn dẹp, giặt quần áo, chờ Trịnh Vĩ đi làm về. Những lúc buồn chán, cô gọi điện cho anh, hỏi anh bao giờ mới về nhà. Anh luôn trả lời cô bằng giọng điệu điềm tĩnh: “Sau khi tan sở.”

“Hôm nay anh không ra ngoài tiếp khách à?”

“Không.”

Biết rõ anh không tiện nói chuyện điện thoại nhưng cô cố ý con càn con kê: “Sao ngày nào anh cũng về nhà đúng giờ thế? Đàn ông không ra ngoài tiếp khách thì làm sao có thể tạo nên sự nghiệp lớn?”

“Buổi tối anh sẽ cho em biết nguyên nhân.” Anh đáp.

Sau khi gác máy, Giản Nhu bỗng có dự cảm chẳng lành. Quả nhiên buổi tối Trịnh Vĩ đã dùng thân thể để chứng minh tại sao anh từ chối mọi bữa cơm xã giao, ngày nào cũng về nhà đúng giờ.

Giản Nhu có thói quen đứng ngoài ban công quan sát xe cộ ở bên dưới. Khi ô tô của Trịnh Vĩ xuất hiện, cô liền ra cửa chờ sẵn. Anh chưa kịp rút chìa khóa, cô đã mở cửa rồi tặng anh một nụ hôn nồng nàn.

Đối với nhiều đôi tình nhân, đây là cuộc sống hết sức giản dị. Nhưng đối với Giản Nhu, đây là ngày tháng cô mong ước bấy lâu.

Tuy nhiên ngày tháng này không kéo dài bởi phim điện ảnh Leo cao chính thức khởi quay. Giản Nhu bị đoàn làm phim triệu tập, tới thành phố S quay trailer.

Quá trình quay trailer diễn ra thuận lợi. Dưới sự chỉ đạo của đạo diễn Trần, mấy cảnh buồn và lãng mạn tràn đầy cảm xúc, khiến Giản Nhu tìm lại cảm giác của mỗi tình đầu năm nào. Diễn xuất của cô khiến một người luôn theo đuổi chủ nghĩa hoàn hảo như đạo diễn Trần tương đối hài lòng. Ông thậm chí tiết lộ ý định muốn hợp tác với cô trong dự án tiếp theo.

Cảnh quay cuối cùng ở thành phố S là nụ hôn nóng bỏng trước cổng trường Đại học G. Bởi vì không được phép quay ở Đại học G nên đoàn làm phim đành phải chọn một trường khác. Để trailer có điểm nhấn đáng chú ý, đạo diễn Trần yêu cầu nam diễn viên chính Giang Dịch Thành hôn bá đạo và chân thực một chút, tốt nhất là ôm chặt Giản Nhu rồi ngẫu nhiên môi cô, khiến người xem có cảm giác sôi sục. Trước thái độ

của đạo diễn, Giản Nhu đoán lần này ông không sợ tổn thương phim, bắt cô và Giang Dịch Thành hôn đến khi nào ông hài lòng mới thôi.

Nhớ tới lời dặn của Trịnh Vĩ trước khi đi, Giản Nhu đắn đo hồi lâu, cuối cùng quyết định thương lượng với Uy Gia. Cô lặng lẽ đi đến bên anh ta, lên tiếng: “Uy Gia, nụ hôn này tôi muốn lệch vị trí, có được không?”

“Lệch vị trí?” Uy Gia không hiểu. “Trước kia, cô quay cảnh hôn nhuần nhuyễn lắm cơ mà? Tại sao hôm nay lại không được?”

Giản Nhu thở dài. “Bởi vì có người không thích.”

Uy Gia lập tức hiểu ra vấn đề. Tuy hơi khó xử nhưng anh ta đành phải đi thương lượng với đạo diễn Trần.

“Lệch vị trí?” Đạo diễn Trần sa sầm mặt. “Anh có nhầm không đấy? Cô ta mới vào nghề à? Cảnh này mà đòi hôn lệch đi thì quay kiểu gì? Anh thử quay cho tôi xem nào!”

“Tại vì bây giờ cô ấy muốn thay đổi hình tượng...” Uy Gia cố gắng giải thích giúp Giản Nhu.

Nhưng thương lượng một hồi, đạo diễn Trần vẫn tỏ ra kiên quyết: “Cô ta không muốn đóng thì tôi thay diễn viên khác. Dù sao phim cũng mới khởi quay nên chuyện này không thành vấn đề.” Nói xong, ông đi thẳng vào phòng nghỉ, đóng sập cửa. Nhân viên đoàn làm phim đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều tỏ ra kinh ngạc.

Xuất phát từ sự tôn trọng đối với đạo diễn Trần và nghệ thuật, Giản Nhu quyết định gọi điện cho Trịnh Vĩ, nói khéo để anh thông cảm cho công việc của mình, đồng ý để cô hy sinh vì nghệ thuật. Điện thoại kết nối, cô hạ giọng thăm thì: “Vừa rồi em đề nghị đạo diễn Trần cho hôn lệch vị trí nhưng ông ấy không đồng ý. Ông ấy còn bảo sẽ đổi diễn viên khác.”

Thấy Trịnh Vĩ lặng thinh, cô nói tiếp: “Hay là em cứ quay nhé! Chỉ là đóng kịch thôi...”

“Em khỏi cần bận tâm, anh sẽ giải quyết vụ này.” Trịnh Vĩ trả lời dứt khoát.

Sau khi gác máy, cô khẽ lắc đầu với Uy Gia. Anh ta thở dài bất lực. “Thôi cô cứ về khách sạn nghỉ ngơi đi. Tối nay tôi sẽ thử bàn với đạo diễn Trần một lần nữa xem sao.”

“Vâng!” Giản Nhu đành thay quần áo, thu dọn đồ. Cô chưa kịp rời đi, đạo diễn Trần đột nhiên từ phòng nghỉ đi ra ngoài. Tuy sắc mặt vẫn u ám nhưng ngữ khí của ông không còn cứng rắn như trước. Ông gọi nhà quay phim, thương lượng với anh ta vấn đề hôn lệch vị trí. Nhà quay phim lắc đầu lia lịa. Đạo diễn Trần lại gọi mấy nhân viên hậu trường. Bàn bạc một hồi, cuối cùng họ quyết định tìm người đóng thế.

Quyết định này khiến Giản Nhu và cả đoàn làm phim thật sự mở rộng tầm mắt. Qua biểu hiện kinh ngạc của mọi người, Giản Nhu biết rõ mình đã bị khinh thường. Nói một câu thật lòng, hoạt động trong làng giải trí lâu như vậy, cô cũng chưa từng nghe nói có nữ diễn viên nào tìm người hôn thay bao giờ. Ngay cả ngôi sao hàng đầu như Lâm Hi Nhi cũng chẳng có đãi ngộ đó. Vì vậy khi Trịnh Vĩ gọi điện hỏi thăm tình hình, Giản Nhu nói một câu tự đáy lòng: “Em rất hối hận vì không để anh bao nuôi em sớm hơn.”

“Chỉ cần em muốn, bất cứ lúc nào cũng không gọi là muộn.”

Giản Nhu ôm điện thoại, cổ họng bỗng tắc nghẹn, không thể thốt ra lời.

Sau khi hoàn tất mọi cảnh quay ở thành phố S, đoàn làm phim lại bay về Bắc Kinh, quay cảnh chia tay của hai nhân vật chính Lam Vũ và Dương Sâm, trong đó không thể thiếu cái ôm đoạn tuyệt. Để Giản Nhu có thể diễn tốt hơn sự giằng xé trong nội tâm nhân vật, đạo diễn Trần đã đặc biệt nhấn mạnh một số biểu cảm chi tiết với cô.

Đầu tiên, mắt cô ngấn lệ nhưng không được để nước mắt trào ra ngoài. Cô gơ hai tay, do dự vài giây mới ôm Dương Sâm. Cho tới khi Dương Sâm rời đi, cô mới được rơi lệ, từng giọt từng giọt chảy xuống gò má.

“Cô có cần lấy tâm trạng không?” Đạo diễn Trần hỏi.

“Không ạ! Tôi có thể diễn ngay.” Giản Nhu đáp.

Lần trước cô từ chối quay cảnh hôn, đạo diễn Trần rất không hài lòng. Nhưng sau đó nhờ sự khéo léo của Uy Gia, cộng thêm diễn xuất của cô trong mấy cảnh ở thành phố S hết sức hoàn hảo nên thái độ của ông đã khá hơn nhiều.

Kỳ thực, kể từ khi Leo cao khởi quay, mỗi lần đọc kịch bản, Giản Nhu tựa như được trở lại quá khứ, lại một lần nữa trải qua mỗi tình ngọt ngào. Cô chỉ tái hiện bản thân chứ không hề đóng kịch. Ngay cả khi đạo diễn hô “cắt”, cô vẫn chìm đắm trong ký ức ngọt ngào đó.

Như cảnh quay chia tay đang diễn ra, khi nghe Dương Sâm nói câu: “Cho anh thêm một phút”, Giản Nhu có cảm giác người đứng trước mặt cô không phải là Giang Dịch Thành mà là Trịnh Vĩ. Nước mắt lập tức dâng lên khóe mi, cô cố gắng kiềm chế, đến mức trái tim như sắp nổ tung. Nhìn Dương Sâm buồn bã rời đi, cô không thể kiềm chế được nữa, ngồi sụp xuống, khóc nức nở. Sau khi đạo diễn hô “cắt”, cô vẫn chưa thể thoát khỏi vai diễn, vùi mặt vào đầu gối sụt sùi. Thời khắc đó, cô vô cùng hận bản thân. Cô đã dùng phương thức tàn nhẫn để kết thúc mỗi tình ngọt ngào và đẹp đẽ của mình mà không hay biết càng tàn nhẫn bao nhiêu sẽ càng khiến tình yêu khắc cốt ghi tâm, cả đời khó quên bấy nhiêu. Cô đã sai rồi, đã hoàn toàn sai lầm.

Có người đưa cho Giản Nhu tờ giấy ăn. Lúc này cô mới nhận ra mình hơi thất thố. Cô liền cầm lấy lau nước mắt, mỉm cười, nói: “Cám ơn!”

“Khỏi cần khách sáo.” Giọng nói trầm thấp tựa như từ ký ức dội về, vừa chân thực lại vừa mộng ảo.

Giản Nhu kinh ngạc ngẩn đầu. Nam chính trong hiện thực đang đứng trước mặt cô, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười dịu dàng. Cô lập tức đứng lên, suýt nữa nhào vào lòng anh. May mà Trịnh Vĩ lùi lại, nới rộng khoảng cách với cô khiến Giản Nhu bình tĩnh trong giây lát.

“Sao anh lại đến đây?” Cô hỏi nhỏ.

Trịnh Vĩ dõi mắt ra phía sau lưng cô. “Anh đến thăm một người bạn, nhân tiện thưởng thức diễn xuất của em.”

Giản Nhu quay đầu, nhìn thấy Tiêu Thường vậy tay với mình. “Anh đến thăm em thì cứ nói thẳng ra đi!”

Trịnh Vĩ cup mi, gầy con côn trùng đậu trên vai cô. Ánh mắt đầy nhớ nhung và quyến luyến của anh khiến cô chìm đắm. Anh bình thần lên tiếng: “Anh phát hiện diễn xuất của em vô cùng tuyệt vời.”

Cô không rõ diễn xuất mà anh nhắc tới ám chỉ ngày hôm nay hay quá khứ.

Để tránh gây sự chú ý của mọi người, Trịnh Vĩ chỉ nói với Giản Nhu vài câu rồi đi đến chỗ biên kịch Tiêu, ngồi xuống trò chuyện với cô.

Tiêu Thường cố tình hỏi: “Trường phòng Trịnh lại đến mời em ăn cơm đấy à?”

“Đúng thế. Nghe nói hôm nay hoàn thành đoạn phim quảng cáo nên anh đặc biệt đến mời em ăn cơm.”

“Wow!” Tiêu Thường chớp chớp mắt. “Em rất vinh hạnh. Nhưng đáng tiếc hôm nay em đã có hẹn với ông xã rồi. Bữa ăn có ba người thì không hay cho lắm... Chắc anh hiểu điều đó.”

Trịnh Vĩ nở nụ cười cảm kích. “Hôm khác anh mời em ăn vậy.”

“Vâng!”

Quay xong cảnh cuối cùng, Giản Nhu đi tẩy trang. Nhân lúc không ai để ý, cô lặng lẽ cùng Trịnh Vĩ rời khỏi phim trường, quay về thế giới của riêng họ, hưởng thụ khoảng thời gian ở bên nhau.

Sáng hôm sau, đang ngủ say, Giản Nhu lại bị Trịnh Vĩ lôi xuống giường, bắt phải ăn sáng với anh.

Cô than vãn: “Lẽ nào anh không buồn ngủ sao?”

“Nhìn thấy em là anh hết buồn ngủ.” Anh đáp.

Giản Nhu mắt nhắm mắt mở đi đánh răng, rửa mặt. Vừa ngồi vào bàn, cô liền nhận được điện thoại của Uy Gia: “Cô mau vào mạng xem tin tức giải trí đi!”

“Vâng.” Tưởng có trailer Leo cao nên Giản Nhu vội vàng mở điện thoại vào mạng. Khi nhìn thấy loạt ảnh của mình và Trịnh Vĩ trên màn hình, cô tỉnh táo ngay tức thì. Sự tiếp xúc gần gũi giữa cô và anh trên phim trường đã không lọt qua ống kính của phóng viên săn tin. Trong ảnh, Trịnh Vĩ giờ tay phải con côn trùng trên áo cô, cô nhìn anh bằng ánh mắt chứa chan tình cảm, cô kéo anh rời khỏi phim trường với gương mặt rạng ngời hạnh phúc. Ngoài ra, còn có cả ảnh cô lên xe của anh, hai người cùng xuất hiện trong khu chung cư nhà cô...

Tuy nhiên phóng viên toàn chụp Giản Nhu từ phía chính diện còn Trịnh Vĩ chỉ có bóng lưng chứ không hề lộ mặt. Về thân phận của anh, tin tức chỉ viết ngắn gọn một câu: “Không phải người trong ngành.”

Thấy vẻ mặt như bị sét đánh của Giản Nhu, Trịnh Vĩ hỏi: “Em sao thế? Có tin nóng hổi à?”

“Vâng, là tin giải trí.” Cô đưa điện thoại ra trước mặt anh. “Trưởng phòng Trịnh! Chúc mừng anh đã trở thành bạn trai tin đồn mới của em.”

Trịnh Vĩ cất giọng bình thản: “Cảm ơn.”

“Sao anh chẳng tỏ ra ngạc nhiên gì cả? Anh không sợ bị lộ thân phận à?”

“Anh chẳng sợ. Em có kinh nghiệm đầy mình, xử lý chuyện này chắc dễ như trở bàn tay.”

“Nhưng lần này hoàn toàn khác trước.” Giản Nhu nói.

“Khác ở điểm nào?”

“Lần này là thật.”

Trịnh Vĩ tiếp tục ăn sáng như thể mọi chuyện chẳng liên quan đến mình. Giản Nhu lại xem mấy tấm ảnh, không khỏi thắc mắc: “Tại sao không có ảnh chụp chính diện anh? Họ đã bám theo chúng ta, kiểu gì mà chẳng chụp được. Lẽ nào...” Cô mở to mắt nhìn anh. “Không phải anh cho người chụp lên đấy chứ?”

“Anh đâu vô vị đến mức đó.”

“Thế thì tại sao không có ảnh cận mặt anh?”

“Có lẽ họ muốn tạo cảm giác thần bí chẳng!”

“Có khi nào họ giữ ảnh lại để uy hiếp anh không?” Giản Nhu cảm thấy có khả năng này.

Trịnh Vĩ nhếch miệng: “Trừ khi họ chán sống mới dám làm vậy.”

Xem xong tin tức, Giản Nhu lại mở Weibo, quả nhiên xuất hiện vô số bình luận và status tag cô. Rất nhiều người tò mò muốn biết người đàn ông bí ẩn trong những tấm ảnh là ai. Có người đoán là Nhạc Khải Phi, có người đoán là Giang Dịch Thành, có người nói trông không giống mấy nhân vật nổi tiếng. Cũng có người bình luận, chắc đây là chiêu trò để tuyên truyền cho Leo à thôi.

Xem một hồi, Giản Nhu nhìn thấy bình luận của Lạc Tình: “Bóng lưng đầy khí thế như vậy sao có thể là Nhạc Khải Phi!”

Giản Nhu toát mồ hôi hột. Trên đời này chắc chỉ có mình Lạc Tình dám nói thẳng như vậy. Có lẽ nhờ sự cổ vũ của bạn, Giản Nhu quyết định tiết lộ sự thật. Cô không chỉ “like” bình luận của Lạc Tình mà còn phát biểu một câu mập mờ: “Những năm tháng ấy, cơn mưa bị bỏ lỡ... Những năm tháng ấy, chiếc nhẫn kim cương bị bỏ lỡ...”

Fan ruột của cô lập tức lên tiếng: “Cơn mưa? Nhẫn kim cương? Lẽ nào là mối tình đầu trong truyền thuyết sao?”

Một khán giả hâm mộ khác nói: “Chính là anh chàng tặng nhẫn từ năm năm trước mà Nhục Nhục từng tiết lộ?”

“Nhục” nghĩa là thịt, đồng âm với từ “Nhu”. Đây là tên thân mật mà khán giả hâm mộ gọi Giản Nhu.

“Không phải là Nhạc Khải Phi sao? Tôi luôn tưởng là anh ta.”

“Chuyện này rốt cuộc là sao? Đề nghị tung ảnh của anh chàng đẹp trai kia!”

Bị đám fan ruột kêu gào, Giản Nhu có chút chóng mặt. Nhất thời xúc động, cô liền giơ điện thoại chụp ảnh Trịnh Vĩ đang cúi đầu uống sữa đậu nành. Mái tóc ngắn xõa xuống trán che đi đôi mắt anh, chỉ để lộ sống mũi thẳng, đôi môi và chiếc cằm. Cô soạn status: “Người đàn ông muốn mời bạn ăn sáng là con sói háo sắc. Người đàn ông muốn ngày nào cũng mời bạn ăn sáng là con ma háo sắc.”

Cảm thấy nội dung hơi đen tối, cô xóa đi, viết một câu phù hợp với tâm trạng đang yêu của cô gái nhỏ: “Mình muốn biến thành sữa đậu nành...”

Nhân vật nam chính ở phía đối diện nhắc cô: “Sữa nguội rồi đấy, em mau uống đi!”

“Vâng!” Giản Nhu bỏ di động xuống bàn, tiếp tục ăn sáng.

Ăn xong, cô thu dọn bát đĩa. Từ nhà bếp đi ra ngoài, cô phát Trịnh Vĩ vẫn chưa đi làm mà ngồi ở sofa chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại. Không cần đoán cũng biết anh đang xem Weibo của cô. Giản Nhu nở nụ cười ngọt ngào, ôm cổ anh từ phía sau, cùng đọc bình luận của dân mạng.

“Đẹp trai quá đi!”

“Nhục Nhục, mau biến thành sữa đậu nành đi, để anh ấy ăn sạch sẽ chị!”

“Trời ơi! Tôi cũng muốn biến thành sữa đậu nành!”

“Nhục Nhục, lần này đừng bỏ lỡ nữa, mau xúc tiến đi thôi!”

...

“Đây chính là kiểu yêu kín đáo mà em nói ư?” Trịnh Vĩ hỏi.

“Đã bị bắt tại trận, khai thật chính là cách giải quyết kín đáo nhất. Nếu không, đám phóng viên báo lá cải sẽ bám theo, truy vấn đến cùng, kiểu gì toàn thể giới cũng biết mối quan hệ của chúng ta.”

Anh ngoảnh mặt nhìn cô. “Trả lời kiểu của em cũng là cho toàn thể giới biết còn gì!”

“Biết thì biết... Trưởng phòng Trịnh có cảm giác gì sau khi trở thành nhân vật tin đồn?”

“Tốt hơn làm khán giả nhiều.” Ngữ khí của anh có phần chua chát.

“Thế à? Nếu anh thích, sau này em sẽ để mình anh làm nhân vật nam chính.”

Tâm trạng của Trịnh Vĩ lập tức trở nên vui vẻ. Anh ôm cô vào lòng, bắt đầu “được voi đòi tiên”, hôn lên cổ cô. “Nếu là cảnh phim sau khi tắt đèn, anh sẽ càng thích.”

Giản Nhu cười lớn, vỗ mạnh vào tay anh. “Anh mau đi làm đi! Còn lần chần nữa, không biết chừng sẽ bị phóng viên ở bên ngoài khu nhà chụp được hình. Tối lúc đó nội dung sẽ không nhẹ nhàng như bây giờ đâu.”

“Càng tốt! Anh đang muốn hình ảnh ”đặc tả” đây này.”

“Đặc tả ư? Anh không sợ Kiều tiểu thư xem được à?”

Trịnh Vĩ liền dừng động tác. “Sao gần đây em hay nhắc đến cô ấy vậy?”

“Em hay nhắc ư?” Giản Nhu chẳng nhớ gì cả. Nhưng lẽ nào cô không nên nhắc? Kiều Hân Vận là cái gai tồn tại giữa hai người, thỉnh thoảng khiến cô đau nhói. Trước kia, cô tuyên bố bán quyền sở hữu thân thể cho anh, anh có thể bỏ qua cảm nhận của cô. Bây giờ, cô đã hứa sẽ cùng anh nỗ lực hướng về tương lai, nhưng bên cạnh anh vẫn còn vị hôn thê là sao? Tuy Giản Nhu biết rõ Trịnh Vĩ yêu mình, vị hôn thê chỉ là hữu danh vô thực nhưng cô không thích thái độ mập mờ của Trịnh Vĩ. Rốt cuộc anh coi Kiều Hân Vận là gì? Là “lớp dự bị” phòng khi dùng đến hay là do sức ép từ bố mẹ? Từ đầu đến cuối anh vẫn chưa cho cô một lời giải thích hợp lý.

Giản Nhu đang định thẳng thắn đề cập với Trịnh Vĩ về vấn đề này thì anh nhìn đồng hồ rồi đứng dậy. “Anh phải đi làm đây, lần chần nữa sẽ muộn mất.”

“Vâng! Tối nay anh có về ăn cơm không?”

“Có.”

Vậy thì buổi tối cô sẽ nói chuyện sau. Trịnh Vĩ điềm nhiên đi ra cửa. Giản Nhu chẳng hiểu tại sao anh không hề kinh ngạc và bất an trước tin tức động trời này. Hay là anh đã có sự chuẩn bị từ trước? Cô thắc mắc: “Có đúng là anh không biết quan hệ của chúng ta sẽ bị tiết lộ vào ngày hôm nay không?”

“Hôm qua, lúc chúng ta đi về, anh đã nhìn thấy phóng viên bám theo từ phim trường đến tận khu chung cư nhà em.” Trịnh Vĩ đáp.

“Hả? Tại sao anh không nói cho em biết?”

“Anh định nói nhưng vừa vào cửa em đã chặn miệng anh. Em nghĩ anh còn có tâm tư thảo luận vấn đề này với em hay sao?”

Giản Nhu lau mồ hôi trên trán. “... Không còn sớm nữa, anh mau đi làm đi!”

Sau khi Trịnh Vĩ rời nhà, Giản Nhu cũng tới công ty quản lý. Cô định kiểm điểm với Uy Gia về việc tự động công khai chuyện tình cảm mà không thương lượng trước với anh ta.

Dưới ánh ban mai, tấm biển với bốn chữ vàng “TRUYỀN THÔNG THỂ KỶ” treo trên cao, khiến người ta phải ngẩng đầu mới có thể nhìn rõ. Mấy cô gái xinh đẹp, trang điểm tinh tế từ trong công ty đi ra. Họ ngược nhìn tấm biển rực rỡ ánh vàng tựa như ngược nhìn sự phù hoa của làng giải trí. Giản Nhu còn nhớ, lần đầu tiên đến công ty để thử vai, cô cũng dỗi mắt nhìn tấm biển, trong lòng tràn ngập ước mong nơi này có thể làm thay đổi cuộc đời mình. Sau nhiều năm chìm nổi trong làng giải trí, bây giờ đứng ở đây, cô mới thấm thía một điều, bốn chữ vàng kia thật ra đã đập nát giấc mơ đẹp và tuổi thanh xuân của các cô gái trẻ thì đúng hơn.

Cảm khái một hồi, Giản Nhu đeo kính râm đen mới đi vào công ty. Vừa xuất hiện, cô liền trở thành tâm điểm chú ý của những người xung quanh. Cô mỉm cười với họ rồi đi thẳng tới thang máy. Đứng sau Giản Nhu đột nhiên vang lên tiếng xì xào to nhỏ. Cô quay đầu, phát hiện một người đàn ông mặc lễ phục đi đằng trước đám lãnh đạo cấp cao của công ty đang tiến về phía thang máy chuyên dụng. Người đó chính là Nhạc Khải Phi, nhân vật nam chính trong tin đồn cùng cô du ngoạn ở Thượng Hải cách đây không lâu.

Vừa công khai tình mới đã gặp lại tình cũ nơi “ngõ hẹp”, thảo nào bầu không khí ở đại sảnh trở nên kỳ lạ như vậy. Mọi người nín thở chờ xem màn kịch hay. Giản Nhu lập tức quay đi chỗ khác, hy vọng Nhạc Khải Phi không để ý đến mình. Đáng tiếc, cô đã đánh giá thấp thị lực của Nhạc công tử. Vừa nhìn thấy cô, anh ta liền bỏ lại đám đông, ung dung đi về phía cô.

Giản Nhu vội nở nụ cười tươi. “Nhạc Tổng!”

“Ồ! Em còn quen tôi à? Tôi tưởng em quên tôi từ lâu rồi.”

“Làm sao có chuyện đó? Nhạc Tổng là ông chủ của tôi, là cha là mẹ của tôi. Dù quên ai, tôi cũng không thể quên anh.”

“Thế à? Nếu tôi không phải ông chủ của em thì sao?” Anh ta hỏi một câu sắc bén.

Giản Nhu giả vờ không hiểu ý tứ thâm sâu của đối phương, tiếp tục cười tươi. “Nhạc Tổng, anh đừng dọa tôi như thế! Không phải anh muốn chấm dứt hợp đồng với tôi đấy chứ?”

Nhạc Khải Phi lườm cô một cái. “Chấm dứt hợp đồng ư? Bây giờ có người tận lực lăng xê em, mức độ nổi tiếng ngày càng tăng cao, đến Weibo cũng hot như vậy. Tôi điên mới chấm dứt hợp đồng với em. Tôi còn muốn tìm em bàn chuyện gia hạn hợp đồng ấy chứ!”

“Tôi sẽ thận trọng suy nghĩ về vấn đề này.” Thang máy xuống đến nơi, Giản Nhu liền đi vào trong, để lại Nhạc Khải Phi với vẻ mặt bất lực.

Cửa thang máy khép lại, Giản Nhu thầm thở dài. Trước kia, cô luôn cho rằng Nhạc Khải Phi có ý đồ với mình là xuất phát từ tâm lý săn mồi và thích cảm giác mới mẻ. Những năm qua, anh ta thường vô tình hay hữu ý bộc lộ tình cảm quyến luyến, cô cũng chỉ nghĩ anh ta chưa đạt được mục đích nên mới thế. Hôm nay, Nhạc Khải Phi nhiệt tình đi đến bên cô trước mặt bao nhiêu nhân viên, Giản Nhu mới thực sự cảm nhận được tia sáng mà cô chưa từng phát hiện trong đáy mắt anh ta. Tia sáng này dường như có thể đốt cháy cô. Cô nhớ Lạc Tình từng nói: “Ánh mắt Nhạc công tử nhìn cậu không giống những người khác.” Uy

Gia cũng từng phát biểu: “Cô đừng vô tâm như vậy có được không? Tôi thấy Nhạc Tổng đối với cô không tồi.” Thì ra cô đúng là vô tâm thật.

Đi đến văn phòng của Uy Gia, Giản Nhu hít một hơi sâu mới dám gõ cửa. Cứ tưởng người quản lý sẽ mắng xối xả, không ngờ thái độ của anh ta hết sức điềm tĩnh.

Giản Nhu hỏi thăm dò: “Uy Gia! Anh đã xem Weibo của tôi chưa?”

“Rồi.” Nhắc đến Weibo, Uy Gia cất giọng trách móc: “Cô cũng nên thương lượng với tôi một tiếng trước khi công khai chuyện tình cảm mới phải. Cô ngày càng chẳng coi tôi ra gì.”

“Không phải đâu! Chính vì có một người quản lý chuyện gì cũng có thể giải quyết nên tôi mới dám nói và dám làm đấy!” Giản Nhu nở nụ cười nịnh nọt.

Uy Gia cũng mỉm cười. “Được rồi. Đừng tăng bốc tôi nữa! Cô có người bạn trai chuyện gì cũng có thể giải quyết nên mới to gan thì đúng hơn.”

Giản Nhu cười khan một tiếng. Không thể không thừa nhận, từ “bạn trai” này nghe rất thuận tai.

Uy Gia ngồi cạnh Giản Nhu, thở dài. “Kỳ thực, tôi đã sớm nhìn ra cô động lòng với cậu ta rồi.”

“Anh cũng nhận ra à?”

“Dù không có mắt, tôi cũng hiểu rõ con người cô. Với tính cách của cô, làm sao có chuyện vì vai nữ chính mà chịu lên giường với đàn ông? Nếu có tinh thần hy sinh này, cô đã là ảnh hậu từ đời tám hoánh nào rồi, còn cần tôi suốt ngày “cầu thần bái Phật” kiếm vai diễn cho cô? Chỉ có điều, không ngờ cô cũng được coi là người từng trải trong làng giải trí, vậy mà lại làm ra chuyện bất chấp hậu quả này.” Uy Gia lại thở dài. “Cô nên biết rõ, trong ngành này, công khai chuyện tình cảm bao giờ cũng lợi bất cập hại, ảnh hưởng đến danh tiếng không nói, còn bị hiểu nhầm là diễn trò. Đặc biệt, cô đang đóng Leo cao nên càng dễ bị thiên hạ bôi nhọ.”

“Uy Gia, những điều anh phân tích, tôi đều hiểu cả. Tôi đã suy nghĩ nghiêm túc về hậu quả nên mới quyết định làm vậy.”

“Thế à?”

“Tôi không muốn yêu anh ấy theo kiểu lén lút nữa. Tôi chẳng bận tâm mọi người nghĩ về tôi ra sao, bôi đen tôi thế nào. Tôi chỉ muốn quang minh chính đại ở bên anh ấy, cùng ăn cơm, dạo phố, đi xem phim. Tôi muốn thiên hạ biết anh ấy là người đàn ông của tôi. Trong tương lai, bất kể kết quả ra sao, tôi cũng không hối hận và tiếc nuối.”

Uy Gia gật đầu, vỗ vai cô. “Tiểu Nhu! Người phụ nữ như cô xứng đáng được đàn ông trân trọng và yêu thương. Cô phải có lòng tin vào bản thân. Tôi đã chuẩn bị sẵn phong bì, chỉ chờ tin vui của cô nữa thôi.”

“Cám ơn anh!”

Câu cảm ơn này không phải vì phong bì mừng cưới mà là sự thông cảm và bảo vệ của anh ta đối với cô trong nhiều năm qua. Giản Nhu biết rõ, nếu không có Uy Gia, với cá tính của cô, chắc chắn không thể tồn tại lâu trong làng giải trí.

Rời khỏi công ty, cô nhận được điện thoại của Giản Tiệp: “Bạn trai chị cao bao nhiêu, nặng bao nhiêu cân? Mẹ định mua quần áo cho anh rồi.”

Giản Nhu không rõ nên ước chừng: “Anh ấy cao hơn một mét tám, nặng hơn bảy mươi cân. Em bảo mẹ nếu mua thì đừng mua hàng hiệu. Từ trước đến nay anh ấy không mặc đồ hiệu, tốt nhất không gắn nhãn mác.”

“Tại sao?”

“Anh ấy không thích phô trương.”

“Đúng là người đàn ông cực phẩm. Ok, em biết rồi. À, ngày mai em và mẹ xuất phát, chị nhớ cùng anh về đi đón. Mẹ mong được gặp anh về lắm rồi.”

Giản Nhu ngập ngừng vài giây. “Được thôi. Để chị hỏi xem anh ấy có thời gian không.”

Chuyện gì đến sớm muộn cũng sẽ đến, muốn trốn tránh cũng chẳng được. Sau khi gác máy, Giản Nhu lái xe tới khu văn phòng trang nghiêm. Cô xuống xe, đi bộ tới cánh cổng đóng kín mít. Bây giờ mới gần đến giờ nghỉ trưa nên cô định lát nữa gọi điện cho Trịnh Vĩ. Nào ngờ, vừa đi đi lại lại trước cổng hai vòng, lập tức có một người đàn ông mặt mũi nghiêm nghị đến hỏi cô.

Giản Nhu khai thật: “Tôi đến đây tìm bạn trai. Anh ấy công tác ở nơi này.”

“Bạn trai cô tên gì? Làm việc ở phòng ban nào?”

“Anh ấy tên là Trịnh Vĩ... Tôi không rõ phòng ban cụ thể. Nếu anh không tin, tôi sẽ gọi điện cho anh ấy, bảo anh ấy ra ngoài.”

“Cô gọi đi!”

Giản Nhu đành rút di động, bấm số của Trịnh Vĩ. Anh lập tức bắt máy.

“Anh đang bận à?”

“Ừ.”

“Buồn nhỉ?”

“Có chuyện gì ư?”

“Vâng...” Cô nhìn người đàn ông. “Em muốn chứng minh anh là bạn trai của em, anh có cách nào tốt không?”

“Điều này còn phải chứng minh à? Bây giờ chẳng phải cả thế giới đã biết rồi hay sao?”

“Cũng có người không xem Weibo của em.”

“Ai thế?”

“Em không biết. Em gặp anh ta ở cổng cơ quan anh. Em nói đến tìm anh ăn trưa nhưng anh ta không tin.”

“Anh sẽ xuống ngay!”

Không hổ danh từng được huấn luyện quân sự, từ “ngay” của Trịnh Vĩ được tính bằng giây. Nhìn thấy anh, người đàn ông lập tức tỏ thái độ cung kính rồi nhanh chóng rời đi.

Mười phút sau, Giản Nhu ngồi trong nhà hàng nhỏ dành cho người làm công ăn lương ở gần cơ quan Trịnh Vĩ. Cô vừa vui vẻ uống canh vừa hỏi bạn trai tin đồn mới kể nhiệm: “Người vừa rồi là ai mà đáng sợ thế?”

“Lần sau đến tìm anh thì em nhớ tới phòng bảo vệ đợi chứ đừng có đi đi lại lại trước cánh cổng khép kín, không người ta lại tưởng em là khủng bố định tấn công cơ quan nhà nước.”

“Khủng bố tấn công?” Cô giơ cánh tay mảnh mai ra trước mặt Trịnh Vĩ. “Anh ta có khả năng quan sát không hả? Phần tử khủng bố sẽ cử một người phụ nữ như em đến tấn công sao? Dùng sắc quyến rũ nghe còn có lý.”

Trịnh Vĩ cười. “Đúng thế. Em đến để dùng sắc quyến rũ anh.”

Ăn xong, Giản Nhu tiễn anh về cơ quan. Ngập ngừng một lúc, cô mới nói: “Mẹ em và Tiệp Tiệp sẽ về Bắc Kinh vào chiều ngày kia. Anh có thể ra sân bay đón không? Mẹ em muốn gặp anh.”

“Không thành vấn đề. Anh sẽ xin nghỉ nửa ngày.”

“Vâng!” Cô nhẹ nhàng nắm tay anh. “Mẹ em lớn tuổi rồi, sức khỏe không được tốt nên không chịu nổi sự đả kích. Chúng ta tạm thời giữ bí mật về thân phận của anh, ẹ em thời gian tìm hiểu anh trước, có được không?”

“Bất kể mẹ em tìm hiểu thế nào thì cũng không thể thay đổi thân thế của anh... Chuyện chúng ta cần phải đối mặt, em muốn trốn tránh cũng vô ích.” Trịnh Vĩ đáp.

28. Chương 28: Chương 17. Lựa Chọn

Chương 17. Lựa chọn

Trịnh Vĩ nói không sai, chuyện cần phải đối mặt, trốn tránh thế nào cũng vô ích. Hôm bà Giản và Giản Tiếp xuống sân bay quốc tế Thủ đô, Trịnh Vĩ xin nghỉ nửa ngày, cùng Giản Nhu đi đón. Anh mặc lễ, đeo cà vạt chỉnh tề nên trông càng chừng chạc và trầm ổn, đáng để phó thác cả đời.

Hành khách ra gần hết, Giản Nhu mới nhìn thấy mẹ và em gái. Hơn một năm không gặp, mẹ cô già đi nhiều, vết chân chim nơi đuôi mắt dày hơn, bước đi chậm chạp. Giản Tiếp tập tễnh đẩy xe hành lý đi đằng sau. Em gái xinh đẹp hơn trước với thân hình cao ráo, nước da trắng ngần và mái tóc ngắn trẻ trung. Giản Nhu từ đầu đến cuối cúi thấp đầu, né tránh ánh mắt của mọi người.

“Chị ơi!” Nhìn thấy chị gái, Giản Tiếp giơ tay vẫy vẫy. Nhưng khi nhìn thấy người đàn ông ở bên cạnh chị, bàn tay cô cứng đờ trong không trung.

Trịnh Vĩ nhanh chóng đi đến, đón xe hành lý từ tay Giản Tiếp, cất tiếng chào hỏi: “Anh đã bảo thế nào chúng ta cũng sẽ gặp lại.”

“Anh...” Giản Tiếp hết nhìn anh lại quay sang Giản Nhu.

“Anh là Trịnh Vĩ, bạn trai của chị gái em.”

Giản Tiếp càng kinh ngạc. “Anh và chị Nhu yêu nhau từ lúc nào thế?”

“Từ lâu rồi. Từ năm mười hai tuổi, anh đã bắt đầu theo đuổi cô ấy.” Trịnh Vĩ đáp.

“Mười hai tuổi ư?” Giản Tiếp ngẫm nghĩ một lúc, chợt nhớ ra điều gì đó. “Em nhớ hồi ấy có một nam sinh thường đợi chị em tan học, là anh phải không?”

Trịnh Vĩ gật đầu. “Nếu người em nói không phải là tên mập gần chín mươi cân thì đúng là anh.”

Trong lúc Trịnh Vĩ và Giản Tiếp trò chuyện vui vẻ, bà Giản chỉ nhìn anh chăm chăm, quên cả hỏi han con gái lớn. Giản Nhu đi đến, khoát tay mẹ. “Lưng mẹ còn đau không ạ?”

“Mẹ đỡ nhiều rồi. Do ngồi máy bay lâu nên mới hơi nhức mỏi.” Bà lại quay sang Trịnh Vĩ. “Cậu ấy là...”

“Anh ấy là bạn trai của con.” Giản Nhu cố tình không nhắc đến tên anh bởi cô nhớ trong đoạn ghi âm cuộc trò chuyện giữa Lữ Nhã Phi và Lâm Cận có nhắc tên Trịnh Vĩ.

“Cậu ấy trông rất quen, không biết mẹ đã từng gặp ở đâu rồi...”

“Chắc là do diện mạo anh ấy tương đối đại chúng ấy mà.” Giản Nhu chuyển đề tài: “Chúng ta về nhà trước đã!”

“Ừ.”

Trên đường về nhà, bầu không khí trong xe tương đối trầm lắng. Trịnh Vĩ chuyên tâm lái xe, bà Giản ngẫm nghĩ xem từng gặp anh ở đâu, còn Giản Tiếp chỉ cúi đầu, không nói một lời.

Bà Giản đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, tôi còn chưa biết tên cậu.”

“Thưa bác, cháu họ Trịnh, tên Trịnh Vĩ ạ!”

“Trịnh Vĩ ư?” Bà Giản ngẩn người. “Bố mẹ cậu làm gì vậy?”

“Bố cháu là quân nhân. Mẹ cháu trước kia làm y tá ạ!”

“Quân nhân ư?” Bà Giản nhìn con gái rồi quay sang Trịnh Vĩ. “Tôi có thể hỏi... bố mẹ cậu tên là gì không?”

“Mẹ...” Giản Nhu vừa định lên tiếng, Trịnh Vĩ đã trịnh trọng đáp: “Bố cháu tên Trịnh Diệu Khang, mẹ cháu...”

Trịnh Vĩ còn chưa nói hết câu, sắc mặt bà Giản đã tái nhợt. Giản Tiệp tròn mắt. “Trịnh Diệu Khang? Bố anh là... Trịnh Diệu Khang ư?”

“Dừng xe!” Bà Giản hét lớn.

Chiếc xe lập tức dừng lại bên lề đường cao tốc sân bay. Bà Giản mở cửa, xuống xe, sự kinh ngạc và phần nộ khiến toàn thân bà run run. Giản Nhu vội kéo tay bà. “Mẹ hãy nghe con giải thích...”

“Giải thích gì? Con đừng nói với mẹ rằng con biết cậu ta là ai!”

“Con...”

Giản Tiệp ngồi bất động, tay sờ lên chân phải của mình như muốn nhắc nhở Giản Nhu, bố mẹ ruột của Trịnh Vĩ đã gây ra những chuyện gì với gia đình chúng ta.

Thấy Trịnh Vĩ định lên tiếng, Giản Nhu liền ngăn anh lại. Cô nắm chặt bàn tay gầy guộc của mẹ. “Mẹ, chẳng phải mẹ nói, bất kể con thích người đàn ông thế nào, mẹ cũng không phản đối sao? Người con yêu là anh ấy. Dù bố mẹ anh ấy gây ra chuyện gì, con vẫn thích anh ấy, chỉ muốn ở bên anh ấy mà thôi.”

“Bốp!” Bà Giản vung tay tát mạnh vào mặt con gái, khiến giấc mộng đẹp của cô tan vỡ ngay tức thì. Đúng thế cô thật ngốc nghếch, ngốc đến mức cho rằng mẹ cô có thể bỏ qua thù hận vì hạnh phúc của cô. Hóa ra điều đó là không thể.

Bỏ qua nỗi tuyệt vọng của con gái, bà Giản nắm lấy cổ tay Giản Nhu, kéo cô đi về phía trước. “Con mau theo mẹ về nhà! Cho dù đàn ông trong thiên hạ chết hết, mẹ cũng không cho phép con đến với cậu ta!”

“Mẹ đừng như vậy mà, có gì chúng ta từ từ nói. Ở đây không phải là Canada, đi bộ trên đường cao tốc rất nguy hiểm.” Giản Nhu định kéo mẹ lại nhưng bà Giản không biết lấy đâu ra sức lực, cứ đi phăm phăm.

Trịnh Vĩ nhanh chóng xuống xe, đuổi theo hai mẹ con cô. “Bác gái!”

“Đừng gọi tôi là bác gái! Ai là bác gái của cậu?” Bà Giản cất cao giọng. “Tránh ra! Tôi đang dạy dỗ con gái, không đến lượt cậu can thiệp.”

Nói rồi, bà quay đầu về phía Giản Tiệp vẫn còn ngồi trên ô tô. “Tiểu Tiệp! Con còn ở đó làm gì! Mau xuống xe, chúng ta quay về Canada!”

Giản Tiệp thở dài, xuống xe, tập tễnh đi lấy hành lý. Ngọn gió thổi qua mang theo khí nóng, khiến tâm trạng vốn rối bời của con người càng trở nên bức bối. Một chiếc xe thể thao lao tới, tài xế hạ cửa kính, mắng chửi: “Muốn chết à? Một lũ điên!” rồi phóng vụt đi.

Giản Nhu đưa mắt ra hiệu cho Trịnh Vĩ đừng nhúng tay vào nhưng anh cứ đứng chắn trước mặt mẹ Giản Nhu, không cho bà tiến lên một bước.

“Bác gái, đây là đường cao tốc, không có taxi, cũng rất khó bắt được xe. Bác định đi bộ về sân bay hay sao? Thời tiết nóng bức như vậy, bác không lo cho bản thân thì cũng nên nghĩ tới con gái chứ!” Vừa nói anh vừa đưa mắt về phía Giản Tiệp đang kéo hành lý một cách khó nhọc.

“Đúng đấy mẹ... Tiểu Tiệp...”

Giản Nhu còn chưa nói hết câu, Giản Tiệp đã lạnh lùng ngắt lời: “Đừng có lôi cái chân của em ra, em có thể đi lại bình thường!”

Giản Nhu như bị tát một gáo nước lạnh, thần thờ nhìn em gái. Thời khắc này, Giản Tiệp đột nhiên trở nên vô cùng xa lạ. Cô luôn tưởng rằng mình đã cho Giản Tiệp được hưởng nền giáo dục, điều kiện chữa trị và môi trường sống tốt nhất, khiến thế giới của em gái khôi phục ánh sáng rực rỡ. Hóa ra cô đã nhầm, nỗi oán hận và cảm giác thất bại chất chứa trong lòng Giản Tiệp vẫn không hề thuyên giảm. Thứ mà em gái chữa khỏi chỉ là một bên chân mà thôi.

Nhìn gương mặt tái nhợt với một bên má sưng đỏ của Giản Nhu, ánh mắt Trịnh Vĩ tối sầm. Anh cố kìm nén tâm trạng, cất giọng điềm tĩnh: “Bác gái, bất kể đời trước có mối thù hận sâu đến mức nào, bất kể bố mẹ cháu đã làm sai chuyện gì, cháu và Giản Nhu đã yêu nhau mười lăm năm, cháu cũng đợi cô ấy từng ấy năm. Cháu không trông mong bác chấp nhận cháu. Cháu chỉ hy vọng bác cho cháu mười lăm phút, chúng

ta bình tĩnh nói chuyện. Nếu cháu nói xong mà bác vẫn không thể chấp nhận, cháu sẽ từ bỏ, không bao giờ vọng tưởng nữa.”

“Trịnh Vĩ!” Giản Nhu liền ngắt lời anh. Cô biết rõ tính mẹ, đừng nói là mười lăm phút, dù là mười lăm năm cũng chưa chắc đã hóa giải được nỗi thù hận trong lòng bà. Anh đưa ra cam kết này, nhờ mẹ cô vẫn kiên quyết phản đối thì hai người không còn đường lùi.

“Cậu chỉ cần mười lăm phút thật sao?” Dù hỏi vậy nhưng ánh mắt bà Giản vẫn hết sức kiên định, không hề có ý nhượng bộ.

“Vâng ạ!”

Bà dõi theo dòng xe vùn vụt trên đường rồi quay sang con gái nhỏ rồi cất tiếng: “Được, tôi cho cậu mười lăm phút.” Nói xong, bà buông tay Giản Nhu.

“Có đau không em?” Trịnh Vĩ nhẹ nhàng chạm vào bên má hơi sưng của cô.

Giản Nhu lắc đầu, sốt ruột hỏi: “Sao anh lại đưa ra đề nghị vừa rồi? Anh không hiểu tính mẹ em. Bà rất cố chấp, một khi đã quyết định thì khó thay đổi. Dù khiến người chết nói chuyện trong mười lăm phút, anh cũng không thể thuyết phục mẹ. Nhờ mẹ cứ phản đối chúng ta thì sao? Anh sẽ từ bỏ thật à?”

Trịnh Vĩ mỉm cười, xoa đầu cô: “Anh có thể thuyết phục mẹ em hay không, quan trọng là ở chỗ em có quyết tâm ở bên anh hay không.”

Giản Nhu ngập ngừng: “Nhưng...”

“Anh không muốn nghe từ ”nhưng“. Anh là con trai kẻ thù của gia đình em nên nếu không có sự quyết tâm của em thì một vạn câu nói của anh cũng chẳng có tác dụng gì đối với mẹ em.”

Giản Nhu sao không biết đạo lý này. Tuy nhiên cô rất lo, có nhiều chuyện không đơn giản như anh nghĩ, nhiều chuyện chẳng phải kiên trì là sẽ thành công.

Trên đường về, không khí trong xe càng yên ắng. Mỗi người đều có tâm sự riêng. Giản Nhu nhìn đường phố quen thuộc ngoài cửa sổ, nỗi bất an càng nặng nề. Cô nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao Trịnh Vĩ chỉ đề nghị có mười lăm phút. Là anh quá tự tin hay nhất thời muốn vỗ về mẹ cô, hay là anh có dự tính khác? Còn nữa, câu “em có quyết tâm ở bên anh hay không” có nghĩa là gì? Hình như anh muốn cô làm điều gì đó, nhưng tại sao anh không giải thích rõ ràng?

Chớp mắt đã về đến khu chung cư. Giản Nhu dẫn mẹ và em gái lên nhà. Cửa vừa mở, đập vào mắt đầu tiên là hai đôi dép tình nhân một đen một trắng ở dưới đất, bên trên thêu chữ “chồng” và “vợ” rất đáng yêu. Trên mắc treo hai bộ quần áo trong nhà của đàn ông và phụ nữ. Trên bàn uống trà có cốc đôi, vẽ hình cậu bé đạp xe chở cô bé với mái tóc dài tung bay trong gió.

Giản Nhu không rõ mẹ và em gái có cảm nghĩ gì khi chứng kiến cảnh tượng này. Cô nhanh chóng đỡ bà Giản đi đến sofa. Thấy trán mẹ lấm tấm mồ hôi, cô cất giọng lo lắng: “Mẹ thấy trong người khó chịu à? Có cần nghỉ ngơi một lúc không ạ?”

“Mẹ không sao.”

Trịnh Vĩ rót ba cốc nước, để xuống bàn rồi ngồi xuống đối diện ba người phụ nữ. Đúng lúc này mẹ Giản Nhu lên tiếng: “Thật ra cậu không cần lãng phí thì giờ. Dù cậu nói gì đi chăng nữa, câu trả lời của tôi cũng sẽ là: Cậu là con trai của Lữ Nhã Phi và Lâm Cận, vì cậu nên họ mới hại chúng tôi tan cửa nát nhà. Chỉ cần còn một hơi thở, tôi cũng quyết không để con gái tôi lấy cậu.”

Trước thái độ cứng rắn của bà, Trịnh Vĩ nhìn Giản Nhu, gật đầu. “Cháu biết ạ! Cháu cũng biết Giản Nhu rất hiếu thảo. Vì mẹ và em gái, dù phải chịu biết bao khổ cực, cô ấy cũng không một lời oán trách. Năm năm trước, vì biết bác sẽ không chấp nhận mối tình của chúng cháu nên cô ấy đã chủ động chia tay cháu. Cô ấy xin cháu hãy tha cho cô ấy. Cô ấy nói, cô ấy rất đau khổ, đến mức sắp không sống nổi nữa... Thà cô ấy lái xe đâm vào hàng rào chắn trên đường, khiến bản thân bị thương chứ không chịu gặp cháu. Nếu cô ấy thật sự không muốn gặp thì cháu chẳng có gì để nói, nhưng cháu biết sự thật không phải vậy, mà là cô ấy không dám gặp. Cô ấy sợ một khi nhìn thấy cháu, cô ấy sẽ không có cách nào rời xa.”

Giản Nhu cảm thấy bị mẹ siết chặt tay.

“Bác gái! Năm năm qua, cuộc sống của bác và em Tiệp ở Canada rất tốt, đúng không? Có nhà to để ở, có quần áo đẹp để mặc, có người phục vụ chu đáo. Giản Nhu nhất định nói với bác, cô ấy sống rất tốt, kiếm tiền rất dễ dàng, quay một bộ phim nhận thù lao mấy trăm ngàn. Bác có biết năm năm qua cô ấy sống thế nào, cô ấy làm gì mới có thể nhận được hợp đồng đóng phim không?”

Thấy sắc mặt của mẹ biến đổi, Giản Nhu định ngăn Trịnh Vĩ, nhưng do dự vài giây, cô lặng thinh, nghe anh nói tiếp.

Trịnh Vĩ chuyển đề tài: “Bác gái, có lúc cháu thật sự ngưỡng mộ bác. Bác có thể hưởng thụ cuộc sống an nhàn, không lo lắng, ưu phiền ở Canada. Còn cháu... cứ cách vài ngày lại có người nói với cháu, cô ấy cùng ông chủ nào đó uống rượu, ăn cơm cùng vị quan chức nào đó, có mối quan hệ mờ ám với một nghệ sĩ hay đạo diễn. Cô ấy biết rõ cháu có thể cho cô ấy cuộc sống tốt nhất, cháu có thể cho cô ấy mọi thứ cô ấy muốn, vậy mà cô ấy thả loanh quanh bên những người đàn ông có ý đồ xấu chứ không chịu gặp cháu. Bác có biết nguyên do tại sao không?”

Trong phòng yên tĩnh đến mức chỉ còn lại tiếng thở của mọi người. Trịnh Vĩ nhìn bàn tay cuộn chặt lại của bà Giản. “Bác gái, chắc bác cảm thấy câu nói của Giản Nhu hôm nay, dù bố mẹ cháu gây ra chuyện gì, cô ấy vẫn muốn ở bên cháu là đại nghịch bất hiếu, đúng không ạ? Thực tế cô ấy phải đấu tranh nội tâm rất nhiều mới thốt ra lời này.” Anh nở nụ cười tự giễu. “Nhưng đổi lại chỉ là cái tát của bác.”

Bà Giản không thể khống chế tâm trạng, đứng bật dậy, chỉ tay vào mặt anh. “Cậu khỏi cần chỉ trích tôi! Con gái tôi vốn có cuộc sống vô tư và vui vẻ, là ai đã hại nó nhà tan cửa nát, hủy hoại cuộc đời nó?”

“Cháu thừa nhận, nếu không phải mẹ cháu và Lâm Cận muốn bảo vệ cháu, gia đình bác sẽ sống rất hạnh phúc. Nhưng sự việc đã xảy ra, chúng ta không thể thay đổi. Lâm Cận đã bị xử tù chung thân, còn mẹ cháu cũng bị điên rồi.”

“Gì hả? Lữ Nhã Phi bị điên ư?”

“Vâng! Bây giờ ngay cả bố cháu, mẹ cháu cũng chẳng nhận ra.”

Bà Giản đột nhiên bật cười. “Tôi biết ngay mà, bà ta nhất định sẽ bị trừng phạt.”

“Vâng, họ đã bị báo ứng rồi. Bác còn định đem lỗi lầm của họ tiếp tục trừng phạt cháu và con gái bác hay sao? Dù bác làm vậy, bác trai cũng chẳng thể sống lại.”

Bà Giản im lặng, cúi đầu nhìn Giản Nhu đang âm thầm lau nước mắt. Bà nói: “Được, vì con gái, tôi có thể chấp nhận cậu. Có điều, cậu phải cắt đứt quan hệ với bố mẹ cậu. Hơn nữa, cậu phải thề vĩnh viễn không gặp Lữ Nhã Phi và Lâm Cận.”

“Mẹ!” Giản Nhu kéo áo bà. “Dù phạm lỗi lầm, họ vẫn là bố mẹ ruột của Trịnh Vĩ. Mẹ đưa ra yêu cầu này chẳng phải là muốn gây khó dễ cho anh ấy hay sao?”

Bà Giản không để ý đến con gái. “Mười lăm phút đã hết. Tôi đã cho cậu cơ hội, cậu hãy tự quyết định đi!”

“Cháu xin lỗi vì không thể làm theo yêu cầu của bác.”

“Được. Cậu đi đi! Chỉ cần còn một hơi thở, tôi cũng không để con gái tôi lấy cậu.”

Thấy Trịnh Vĩ đứng lên, Giản Nhu tưởng anh chuẩn bị ra về. Nào ngờ, anh rút hộp nhẫn khỏi túi áo, mở ra trước mặt Giản Nhu. Cô hết nhìn chiếc nhẫn kim cương lại liếc nhìn mẹ rồi ngược nhìn Trịnh Vĩ. “Ý anh là gì vậy?”

Anh cất giọng trầm trầm: “Anh còn nhớ năm năm trước, bố anh cũng từng nói một câu giống mẹ em. Ông bảo: ”Trịnh Vĩ, chỉ cần còn một hơi thở, bố sẽ không cho phép con bé đó bước chân vào nhà họ Trịnh.” Em thử đoán xem, anh trả lời thế nào?”

Giản Nhu cắn môi, lắc đầu.

“Anh nói: ”Chỉ cần còn một hơi thở, con nhất định sẽ cưới cô ấy, không ai có thể ngăn cản!”

Nước mắt lăn dài xuống gò má Giản Nhu.

“Đây là chiếc nhẫn thứ sáu anh tặng em, cũng là chiếc cuối cùng. Anh đã đợi em bao nhiêu năm, hôm nay anh chỉ hy vọng em cho anh câu trả lời rõ ràng, em có bằng lòng lấy anh hay không?”

Cuối cùng Giản Nhu cũng hiểu, câu “em có quyết tâm ở bên anh hay không” của Trịnh Vĩ chính là ép cô từ bỏ người thân vào thời khắc quan trọng này.

Trong lồng ngực cuộn trào ngọn lửa hừng hực, cô giơ tay nhận lấy chiếc nhẫn trong tay anh.

“Mẹ!” Giản Tiệp đột nhiên kêu thất thanh.

Giản Nhu quay đầu, nhìn thấy mẹ ngã xuống sofa, sắc mặt không còn giọt máu, môi tím tái. “Mẹ! Mẹ sao thế?”

Giản Tiệp chạy tới kiểm tra rồi chạy đi lục va li tìm lọ thuốc. “Mẹ không sao. Chắc là triệu chứng cao huyết áp, uống thuốc là đỡ ngay ấy mà.”

Giản Nhu cầm cốc nước đưa ẹ, liền bị bà hắt đổ.

“Mẹ!”

Bà Giản cất giọng yếu ớt: “Mẹ đã nói rồi. Chỉ cần còn một hơi thở, mẹ tuyệt đối không đồng ý.”

“Mẹ uống thuốc trước đi đã. Có gì chúng ta từ từ nói sau, được không ạ?” Giản Nhu vô cùng sốt ruột.

Bà Giản ngậm chặt miệng, không chịu uống thuốc, cũng chẳng thèm nhìn cô. Thấy gương mặt mẹ càng lúc càng trắng bệch, cơ thể run rẩy kịch liệt, Giản Nhu không còn sự lựa chọn nào khác, đành trả lại chiếc nhẫn cho Trịnh Vĩ.

“Bây giờ không phải lúc chúng ta nói chuyện này.” Cô lắc đầu. Ánh mắt ngăm ra hiệu cho anh, đợi khi nào thái độ của mẹ cô dịu đi rồi bàn sau.

Tuy nhiên Trịnh Vĩ tỏ ra vô cùng kiên quyết: “Bây giờ không phải lúc thì đợi đến bao giờ? Bấy năm sau hay kiếp sau?”

“Anh đừng ép em, có được không?” Giản Nhu cao giọng.

“Là anh ép em sao?” Trịnh Vĩ cười khở, ánh mắt chứa đầy nỗi thất vọng. “Hay là từ đầu đến cuối em chưa bao giờ nghĩ sẽ ở bên anh?”

“Em... em có nghĩ chứ...” Thời khắc này, Giản Nhu đột nhiên có dự cảm mãnh liệt rằng anh sẽ rời xa cô mãi mãi.

Cô nắm chặt tay áo anh đồng thời quay sang bà Giản. Cô không hiểu tại sao Trịnh Vĩ lại bắt cô đưa ra quyết định vào lúc này.

“Tại sao em xin di dân?”

Giản Nhu ngẩn người. “Anh... anh biết rồi à?”

“Làm sao anh có thể không biết cơ chứ? Chính miệng em nói với bố anh, sau khi anh kết hôn, em sẽ ra nước ngoài, vĩnh viễn không trở về đây. Em nghĩ ông già sẽ giữ bí mật à? Giản Nhu, thật ra trong lòng em vẫn không từ bỏ nỗi thù hận, em chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn với anh, đúng không?”

Trịnh Vĩ định giằng khỏi tay Giản Nhu nhưng cô càng túm chặt. “Không phải vậy đâu! Chắc anh cũng biết em yêu anh, muốn ở bên anh, nhưng... em đâu còn cách nào khác... Em thật sự không có sự lựa chọn...”

“Thế thì em buông tay đi!”

Giản Nhu ra sức lắc đầu. Cô dùng cả hai tay túm lấy tay anh, vẻ mặt hoảng hốt và bất lực tựa như đứa trẻ sắp mất mẹ.

Cuối cùng Trịnh Vĩ cũng giật khỏi tay cô. Giản Nhu nghẹn ngào gọi tên anh: “Trịnh Vĩ!”

Tuy nhiên anh đi thẳng ra cửa, rời khỏi tổ ấm của hai người mà không một lần ngoảnh đầu, để lại đôi dép trước cửa, cốc tình nhân trên bàn trà và người phụ nữ khóc không thành tiếng. Cô chưa bao giờ nghĩ anh có thể tàn nhẫn đến thế.

Sau khi uống thuốc hạ huyết áp, nằm xuống sofa nghỉ ngơi, tinh thần của bà Giản đã khá hơn nhiều. Giản Nhu ngồi cạnh, giọt lệ trên gò má vẫn chưa khô. Cô đỡ dẫn hỏi mẹ: “Mẹ đã hài lòng với kết quả này chưa ạ?”

Không nghe thấy câu trả lời, cô đoán chắc mẹ cũng hài lòng rồi. Cô lại quay sang Giản Tiệp. “Em hãy chăm sóc mẹ. Chị hơi mệt, chị đi nghỉ trước đây. Sáng mai chị còn phải quay bộ phim mới nữa.”

“Chị!” Giản Tiệp đột nhiên hỏi một câu chẳng đâu vào đâu: “Chị làm thế nào để giành được bộ phim này?”

“Làm thế nào ư?” Giản Nhu nhớ lại buổi tối hôm ấy, cô bị nhiều người chuốc rượu, Trịnh Vĩ ngồi cạnh nhìn cô uống rượu cho đến khi cô say khướt rồi ngủ trên giường của anh.

Đột nhiên cảm thấy khô hạn, cô không tìm được bật cười thành tiếng. “Ngủ với đàn ông chứ sao nữa.”

Không để ý đến vẻ mặt sững sờ của mẹ và em gái, Giản Nhu đi thẳng vào phòng ngủ, khóa trái cửa. Cô mở tủ, định lấy bộ váy ngủ. Chọn đi chọn lại một hồi, cuối cùng cô lại cầm điện thoại gọi cho Trịnh Vĩ.

Cô muốn nói với anh, vừa rồi cô chỉ định để mẹ uống thuốc nên mới từ chối. Thực ra cô rất muốn ở bên anh. Cô và anh cần phải tiếp tục cố gắng, không thể bỏ cuộc giữa chừng. Tuy nhiên điện thoại đổ chuông hồi lâu mà không có người bắt máy.

Giản Nhu gửi tin nhắn cho anh: “Anh đừng giận. Tính mẹ em là vậy, không thể không làm theo ý bà. Ngày mai em đi tìm anh, chúng ta cùng nghĩ cách thuyết phục mẹ, được không anh?”

Cô đợi một lúc lâu mà chẳng thấy Trịnh Vĩ hồi đáp. Cô lại nhắn tin: “Anh không trả lời tức là đồng ý đấy nhé! Sáng sớm mai em sẽ đến nhà anh. Chúng ta cứ quyết định như vậy đi. Em bảo đảm sáng mai anh mở mắt là có thể nhìn thấy em ngay.”

Cô tin dù không trả lời nhưng chỉ cần đọc được tin nhắn, thế nào anh cũng nguôi giận. Kể cả vẫn còn bực tức, đợi sáng mai cô đến dỗ anh, kiểu gì anh chẳng nguôi ngoai. Từ trước đến nay anh luôn là người dễ dỗ dành.

Giản Nhu nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Cô mơ thấy Trịnh Vĩ nở nụ cười dịu dàng, hôn lên trán mình. Anh nói: “Đồ ngốc, làm sao anh có thể từ bỏ em cơ chứ? Anh cố ý làm vậy, lùi một bước để tiến hai bước, em có hiểu không?” Cô ôm chặt anh, cất giọng trách móc: “Anh nên nói trước với em một tiếng. Diễn xuất của em rất tốt, chắc chắn em sẽ đóng kịch y như thật.”

“Lần sau, lần sau nhất định sẽ báo trước với em.”

Giản Nhu tỉnh dậy với nụ cười còn đọng trên khóe môi. Phát hiện trời đã hửng sáng, cô xuống giường, rón rén đi ra ngoài. Trong nhà rất yên tĩnh, chứng tỏ mẹ cô và Giản Tiệp còn đang ngủ say.

Giản Nhu phóng xe như bay đến căn hộ ở khu Lam Trù Danh Tọa. Cô ra sức gõ cửa nhưng trong nhà vẫn im lìm. Cuối cùng cô đành gọi điện cho anh, gọi mấy lần liền mới có người bắt máy.

“Anh đang ở đâu?” Giản Nhu vô cùng mừng rỡ.

Một giọng nữ dịu dàng cất lên ở đầu bên kia điện thoại: “Cô Giản đấy à? Thật ngại quá, Trịnh Vĩ đang ngủ, không tiện nghe điện thoại của cô. Lát nữa cô gọi lại có được không?”

Giản Nhu vô thức hỏi một câu: “Cô là ai?”

“Tôi họ Kiều.”

Họ Kiều? Kiều Hân Vận.

Giống như bị tát một cái rất mạnh, mặt Giản Nhu đau rát, đầu óc như nổ tung.

Đối phương lịch sự xin lỗi rồi gác máy, trong khi cô vẫn cầm điện thoại, một mình đứng ngoài hành lang yên tĩnh và xa lạ. Nước mắt làm nhòe tầm nhìn khiến cô không biết nên đi về hướng nào...

Giản Nhu không nhớ mình về nhà bằng cách nào. Hình như cô vượt nhiều đèn đỏ, bị vô số tài xế quát mắng, nhưng cô chẳng có ấn tượng rõ ràng. Về đến nhà, cô thay bộ váy đẹp đẽ, định trang điểm đẹp. Tuy nhiên nước mắt cứ làm nhòe mascara, khiến cô trông giống một con ma ai oán.

Giản Nhu đi rửa mặt rồi lại bôi bôi, trát trát nhưng nhìn càng đáng sợ. Bà Giản đi vào nhà vệ sinh từ lúc nào, đưa khăn mặt cho con gái. Cô lau đến mức mặt đỏ ửng mới sạch lớp phấn son.

“Tiểu Nhu, con đừng trách mẹ!”

Giản Nhu soi gương. Trong gương hiện lên đôi mắt đỏ hoe của cô và gương mặt buồn bã của mẹ.

“Mẹ là mẹ của con, mẹ đã sinh ra và nuôi con lớn khôn, con sẽ không bao giờ trách mẹ.”

“Nhất định con sẽ tìm thấy người đàn ông tốt hơn cậu ấy, sống một cuộc sống tốt hơn.”

Cô nhắm mắt. “Bao nhiêu năm trôi qua, mẹ có gặp được người đàn ông tốt hơn bố không?”

Cô không nghe thấy câu trả lời của mẹ, tức là bà chẳng gặp được ai.

“Không còn sớm nữa, con phải tới phim trường đây.” Giản Nhu nói.

“Mẹ chuẩn bị bữa sáng rồi, là món con thích nhất.”

“Con không ăn đâu ạ!”

“Như thế sao được! Tối qua con cũng chẳng ăn gì, bây giờ không chịu nhét thứ gì vào bụng thì cơ thể làm sao chịu nổi?”

Cô cười. “Không sao đâu mẹ. Con từng ba ngày liền nhịn đói mà chẳng hề hấn gì.” Nói xong, cô đeo cặp kính râm đen, đi ra khỏi nhà.

Hôm nay là ngày dự án Leo cao chính thức khởi quay. Phim trường là một căn hộ trong khu Lam Trù Danh Tọa. Đầu tiên là cảnh Dương Sâm gặp lại Lam Vũ sau mấy năm xa cách nên đạo diễn quay cảnh Dương Sâm tụ tập cùng bạn bè rồi tới nhà một người bạn xem bóng đá trước.

Lúc Giản Nhu đến nơi, đoàn làm phim đang quay đoạn mấy thanh niên tranh nhau chiếc ống nhòm, không khí rất náo nhiệt. Cô ngồi ở một góc xem họ diễn, trong đầu bắt gặp tưởng tượng ra hình ảnh Trịnh Vĩ tụ tập cùng bạn bè.

Diễn viên quần chúng đóng vai bạn Dương Sâm nói: “Dương Sâm, anh đừng giả vờ nữa, muốn xem thì lại đây đi!”

Dương Sâm: “Làng giải trí chỉ có ống kính là trong sạch.”

Người bạn: “Có bảo anh cưới về làm vợ đâu!”

Dương Sâm: “Tôi sợ cô ta làm bẩn giường của tôi.”

Giản Nhu ngăn người, lập tức giở tập kịch bản. Đúng lúc này diễn viên quần chúng reo lên: “Em nhớ ra rồi! Cô ấy tên là Lam Vũ.”

Người đóng vai Dương Sâm là Giang Dịch Thành lập tức lao đến cướp ống nhòm. Giang Dịch Thành vốn là diễn viên có tài, diễn xuất được mọi người công nhận. Vì vậy anh ta thể hiện tương đối đạt nổi vui mừng và bị thương khi Dương Sâm gặp lại Lam Vũ. Có điều anh ta vẫn thiếu nét ngông cuồng và kiêu ngạo không dễ phát giác tỏa ra từ con người Trịnh Vĩ.

Dương Sâm cất giọng dứt khoát: “Tôi muốn theo đuổi cô ấy.”

Giản Nhu đứng bật dậy, nổi xúc động như nham thạch trào dâng trong lòng cô.

Một người bạn hỏi: “Anh không sợ cô ấy làm bẩn giường của anh sao?”

“Tôi muốn cưới cô ấy về làm vợ.” Dương Sâm đáp.

Giản Nhu không thể khống chế bản thân. Bất kể Trịnh Vĩ bây giờ đang ngủ trên giường của ai, cô cũng phải gọi cho anh, nói với anh rằng cô đã quyết định, cuộc đời này, cô chỉ lấy anh mà thôi.

Điện thoại đổ chuông hồi lâu nhưng không ai bắt máy. Giản Nhu gọi năm lần liên. Đang định gọi tiếp, đột nhiên có người vỗ nhẹ vai cô. Cô quay đầu, liền nhìn thấy Tiêu Thường. Biên kịch Tiêu hỏi bằng giọng quan tâm: “Chị cãi nhau với anh Trịnh Vĩ đấy à?”

Giản Nhu xúc động túm tay Tiêu Thường. “Sao em biết? Em gặp anh ấy à?”

“Em nghe Siêu Nhiên nhà em nói tối qua anh Trịnh Vĩ rất khác thường. Anh ấy nốc rượu như nước lã. Sau khi uống say...” Nói đến đây, Tiêu Thường bỗng dừng lại.

“Anh ấy uống say rồi sao nữa?”

Tiêu Thường đắn đo vài giây mới trả lời: “Siêu Nhiên nói anh ấy đem nhẫn kim cương ra cầu hôn Kiều Hân Vận. Không ngờ, Kiều Hân Vận đồng ý ngay.”

Nhẫn kim cương ư? Chính là chiếc nhẫn cô trả lại anh?

Khó khăn lắm Giản Nhu mới thốt ra lời: “Sau đó thì sao?”

“Siêu Nhiên nhà em bảo Trịnh Vĩ rất vui. Anh ấy nói... đã nhìn trúng một bộ váy cưới, hôm nay sẽ dẫn Kiều Hân Vận đi thử.”

Có lẽ hai ngày qua phải chịu quá nhiều đả kích nên mọi giác quan của Giản Nhu gần như bị tê liệt. Không biết chết sống bao lâu, cho tới khi phó đạo diễn nhắc cô chuẩn bị quay phim, cô mới bừng tỉnh, cất tiếng hỏi Tiêu Thường: “Anh ấy có nói đi thử váy cưới ở đâu không?”

“Không ạ! Nhưng em đoán với gu của Kiều Hân Vận, chắc là cửa hàng đắt nhất Bắc Kinh. Tiểu Nhu! Chị đi đâu đấy?”

“Chị không tin! Chị phải đi xem thế nào?”

“Không tin thì chị còn đi xem làm gì?” Lúc Tiêu Thường hỏi câu này, Giản Nhu đã khuất dạng.

Tìm một lượt các cửa hàng áo cưới nổi tiếng ở Bắc Kinh, cuối cùng Giản Nhu cũng nhìn thấy Kiều Hân Vận tại một cửa hàng chuyên đặt may. Cô nhân viên đang giúp Kiều tiểu thư chỉnh lại gấu váy. Đuôi váy mềm mại như vầng mây lan tỏa khiến Kiều Hân Vận trông giống tiên nữ chẳng nhuốm chút bụi trần, đẹp đến mức người đối diện không thể rời mắt. Xong xuôi, Kiều Hân Vận quay đầu về phía người đàn ông quen thuộc đứng sau mình.

Rõ ràng đang là buổi trưa nóng bức nhưng Giản Nhu lại cảm thấy như đang ở giữa sân băng, lạnh thấu tim gan. Kiều Hân Vận nhoẻn miệng cười, hỏi Trịnh Vĩ câu gì đó, hình như là: “Bộ váy này có đẹp không?”

Anh mỉm cười, gật đầu, trong mắt toàn là hình bóng người phụ nữ kia. Cách tấm cửa kính, Giản Nhu nhìn đắm đắm đôi nam nữ ở bên trong. Còn nhớ cách đây không lâu cô từng tưởng tượng ra cảnh này khi nghe ngôi sao nữ gọi điện cho người đàn ông bỏ rơi cô ta ở trên du thuyền. Lúc bấy giờ cô tin chắc mình sẽ không gọi điện cho người đàn ông bạc tình một cách hèn mọn như ngôi sao nữ. Cô sẽ mỉm cười chúc mừng anh. Hôm nay, “mộng ước” đã trở thành hiện thực. Tuy nhiên cô không hề nghĩ ngợi, lập tức rút di động gọi cho Trịnh Vĩ. Anh lấy điện thoại ra xem rồi lại cất vào túi. Giản Nhu kiên trì gọi hết lần này đến lần khác. Cuối cùng anh vòng ra đằng sau, tìm chỗ vắng mới bắt máy.

Giản Nhu không nhìn thấy Trịnh Vĩ, chỉ nghe tiếng thở lạnh lẽo của anh. Cô hỏi thăm dò: “Anh đang bận à?”

Cô rất hy vọng anh sẽ nói dối. Ít ra điều đó chứng tỏ anh vẫn quan tâm đến cô, không nỡ từ bỏ cuộc tình của hai người. Nào ngờ anh thẳng thắn trả lời: “Anh đang đưa Kiều Hân Vận đi thử váy cưới.”

Lòng ngực như bị rút hết không khí, Giản Nhu phải bám vào bờ tường mới đứng vững. “Anh... Sao anh không chịu nói dối? Nếu anh nói đang họp, chắc chắn em sẽ tin.”

“Đây không phải là điều em mong muốn hay sao?” Anh hỏi ngược lại.

“Em mong muốn ư?”

Trịnh Vĩ im lặng vài giây mới lên tiếng: “Em tưởng anh không biết em đang nghĩ gì à? Kể từ lúc biết thân thể của anh, em đã hoàn toàn từ bỏ mối tình của chúng ta. Năm năm trước, em không chịu cho anh cơ hội, bây giờ cũng thế thôi.”

“Em...”

“Em khỏi cần phủ nhận. Em đề xuất hợp đồng bảy năm với anh không phải vì ngôi biệt thự, càng không phải vì mục đích tiến thân. Em muốn dùng khoảng thời gian này để anh chán em rồi yên tâm tìm người phụ nữ thích hợp, sống nốt quãng đời còn lại. Vì vậy em mới không bận tâm chuyện anh có vị hôn thê, cũng như anh có quan hệ mờ ám với người phụ nữ khác. Tận mắt chứng kiến cảnh anh cười nói vui vẻ với Nghiêm Vũ hay Lạc Tình hôn anh nhưng em cũng chẳng thêm hỉ han hay chất vấn.”

Nước mắt giàn giụa, Giản Nhu dường như nghe thấy tiếng trái tim tan vỡ trong lồng ngực.

“Anh đã chuyển một khoản tiền lớn vào tài khoản của em. Số tiền đó cộng thêm ngôi biệt thự đủ để em và người nhà sống sung túc đến hết đời ở Canada. Sau này em không cần phải nghe theo sự sắp xếp của người quản lý, không cần phải tiếp rượu nhà đầu tư để kiếm vai diễn. Em cứ tiếp tục làm người con hiếu thảo, người chị vĩ đại... Đây là điều duy nhất anh có thể làm cho em.”

Giản Nhu lắc đầu, cất giọng nghẹn ngào: “Không phải đâu! Em thừa nhận ban đầu đúng là em có ý định đó. Nhưng khi ở bên anh, em rất vui... Em không muốn rời xa anh.”

“Anh cũng không muốn.” Tuy không nhìn rõ vẻ mặt của Trịnh Vĩ nhưng cô có thể cảm nhận được nỗi đau trong lòng anh. “Nghĩ đến chuyện bảy năm sau lại mất em lần nữa, anh thà kết thúc ngay bây giờ. Ít nhất em không cần lãng phí tuổi thanh xuân, anh cũng không cần như một thằng ngốc hao tâm tổn sức vì nguyện vọng không thể trở thành hiện thực.”

“Đây không phải là nguyện vọng không thể thực hiện. Tuy bây giờ mẹ em chưa chấp nhận mối quan hệ của chúng ta nhưng qua một thời gian, biết em thật sự yêu anh, thế nào mẹ cũng đồng ý.”

“Ngay cả anh còn không nhìn ra em yêu anh sâu sắc đến mức nào, liệu mẹ em có thể cảm nhận được không?” Trịnh Vĩ gượng cười. “Đây không phải vấn đề thời gian mà là vấn đề quyết tâm.”

Anh bảo anh không nhìn ra cô yêu anh đến mức nào. Giản Nhu chẳng biết nói gì hơn. Hai người im lặng nửa phút, Trịnh Vĩ lên tiếng: “Chúng ta chấm dứt ở đây thôi.” Nói xong, anh cúp máy một cách dứt khoát.

Đây chính là Trịnh Vĩ. Những việc anh muốn làm, không ai có thể ngăn cản, kể cả Giản Nhu.

Cô lại gọi cho anh. Cô muốn nói: Em không tin anh dễ dàng từ bỏ. Mười lăm năm anh còn kiên trì, vậy mà anh lại bỏ cuộc sau mười lăm phút sao?

Tuy nhiên Trịnh Vĩ đã tắt máy. Qua lớp cửa kính, Giản Nhu nhìn thấy Trịnh Vĩ đi ra ngoài, Kiều Hân Vận nở nụ cười ngọt ngào với anh. Họ tạo thành cảnh tượng vô cùng ấm áp. Trước kia, cô từng hy vọng được nhìn thấy cảnh tượng này. Một khi chuyện tình của cô và anh không có kết quả, cô cũng mong anh gặp được người phụ nữ thích hợp, cùng anh đi hết cuộc đời. Nhưng hôm nay tận mắt chứng kiến, cô mới thấu hiểu nó tàn nhẫn biết bao. Cô thật sự muốn lao vào trong, phá vỡ cảnh tượng đó. Nhưng cô có tư cách gì chứ? Họ là vợ chồng sắp cưới danh chính ngôn thuận, còn cô từ đầu đến cuối chỉ là người thứ ba xen vào chuyện tình cảm của họ mà thôi.

Giản Nhu bước đi một cách khó nhọc trên phố. Não bộ không ngừng nhắc nhở, kể từ giây phút này, người đàn ông yêu cô, đợi cô suốt mười lăm năm sẽ không thuộc về cô nữa.

Uy Gia gọi điện. Không đợi Giản Nhu lên tiếng, anh ta đã gầm lên: “Cô đi đâu thế? Cả đoàn làm phim đang chờ cô kia kìa! Cô còn không quay về, đạo diễn Trần sẽ thay diễn viên khác đấy!”

“Tôi sẽ về ngay.” Lúc này Giản Nhu mới nhớ tới công việc của mình.

Nửa tiếng sau, Giản Nhu quay về phim trường. Nhìn thấy cô, đạo diễn Trần lập tức phê bình: “Tôi đã gặp rất nhiều nữ diễn viên nhưng không ai...” Nhìn thấy đôi mắt sưng húp, vẫn còn ngấn lệ của cô, ông ta dịu giọng: “Cô không sao đấy chứ?”

“Xin hãy cho tôi năm phút, tôi sẽ ổn ngay.” Cô đáp.

Đạo diễn Trần gật đầu. Giản Nhu ngồi xuống ghế châm một điếu thuốc. Dõi mắt vào hư vô, cô chợt nhớ tới cảnh hai người cùng ngắm mặt trời mọc, cùng uống trà trò chuyện, cùng nằm trên ghế đọc báo. Giọt lệ nơi đáy mắt dần khô cạn, hóa thành nụ cười khổ nơi khóe miệng. Thì ra cô không kiên cường, càng không vĩ đại như cô tưởng. Cô chỉ là người phụ nữ ngốc nghếch, ngốc đến mức sau khi phung phí hết hạnh phúc, cô mới nhận ra mình khao khát niềm hạnh phúc đó đến mức nào.

Giản Nhu quay liền ba cảnh. Đến khi trời tối, đạo diễn Trần bắt đầu chuẩn bị cảnh quay cuối cùng của ngày hôm nay, cũng là tình tiết Lam Vũ và Dương Sâm gặp lại nhau.

Ánh sáng, thiết bị ghi âm và ghi hình đã chuẩn bị đầu vào đầy, nhà quay phim cũng đã vào vị trí. Khu chung cư vẫn là khu chung cư năm nào, lời thoại vẫn như xưa, nhưng người ở bên cạnh là Giang Dịch Thành. Anh ta nắm tay Giản Nhu.

Bàn tay giá lạnh của cô nằm trong bàn tay ấm nóng của anh ta, giống buổi tối mùa hạ năm cô mười tám tuổi.

Giản Nhu ngẩng đầu ngắm những giọt nước bắn ra từ đài phun nước. Đúng lúc này cô chợt nhìn thấy chiếc A8 quen thuộc đỗ ở bên ngoài. Giản Nhu nhất thời lơ đãng, đạo diễn liền hô “NG”. Cô vội xin lỗi, tập trung tinh thần quay lại cảnh này.

Cuộc đời cũng như đóng phim thì có phải tốt biết bao. Nếu có thể quay lại thời điểm đó, cô sẽ không gọi điện cho Trịnh Vĩ, không nhờ anh sửa máy tính, để tất cả kết thúc vào buổi tối hôm ấy.

Cảnh quay cuối cùng tiến hành thuận lợi, mọi người kết thúc công việc trong không khí vui vẻ. Đang cúi đầu dọn đồ, Giản Nhu chợt ngửi thấy mùi nước hoa nam quen thuộc. Không cần nhìn cô cũng đoán ra là ai.

“Em có rảnh không? Chúng ta đi uống cà phê đi!” Nhạc Khải Phi lên tiếng.

Cô liếc nhìn chiếc A8 đỗ cách đó không xa. “Tôi mời anh uống rượu được không?”

“Uống rượu ư? Được thôi!”

Nhạc Khải Phi đưa Giản Nhu tới một quán bar nổi tiếng ở Bắc Kinh, nơi đó có phòng VIP dành riêng cho anh ta. Giản Nhu nhận ly rượu từ tay người đàn ông, ngửa đầu uống cạn. Sau đó cô giằng lấy chai rượu, tu ừng ực.

Nhạc Khải Phi cố tình ngồi sát cô, cất giọng cợt nhả: “Em uống ác chiến thế, không sợ say rồi tôi sẽ thừa nước đục thả câu hay sao?”

Giản Nhu lườm anh ta một cái. “Nếu là loại người đó, anh đã ra tay từ đời nào, còn đợi đến ngày hôm nay?”

“Có câu nói này của em, không uống công tôi si mê em bao nhiêu năm.”

Nếu là trước kia, chắc chắn Giản Nhu sẽ chế giễu anh ta. Nhưng hôm nay cô cất giọng nghiêm túc: “Nhạc Khải Phi! Cảm ơn anh đã làm nhiều việc cho tôi trong suốt những năm qua. Là tôi không tốt số nên mới không yêu anh.”

Nhạc Khải Phi ngây ra nửa phút mới lên tiếng: “Em bị ”đá” rồi à?”

Cô uống một ngụm rượu rồi cười, nói: “Đúng thế. Tôi còn tưởng ít nhất bảy năm nữa anh ấy mới chán tôi, không ngờ mới hơn một tháng...”

“Không sao! Anh ta không cần nhưng còn có tôi ở đây.”

Có lẽ chất cồn đã làm tê liệt đầu lưỡi nên Giản Nhu lắp bắp: “Anh... anh...”

“Tôi từng nói, nếu anh ta không cần em, em có thể tìm tôi. Anh ta cho em bao nhiêu tiền dưỡng lão, tôi sẽ cho bấy nhiêu, tuyệt đối không mắc cả.”

Im lặng vài giây, Giản Nhu lên tiếng: “Anh đừng đùa nữa.”

“Được! Tôi sẽ nói chuyện nghiêm túc với em.” Nhạc Khải Phi uống hết ly rượu. “Giản Nhu, tôi yêu em! Có lẽ em không hoàn hảo, còn nhiều khuyết điểm, nhưng trong lòng tôi, em luôn là người phụ nữ tốt đẹp nhất. Chắc em hiểu tâm tình này của tôi, đúng không?”

Giản Nhu ngẫm nghĩ hồi lâu mới nhớ ra lời thoại quen thuộc này là cô từng nói với Nhạc Khải Phi.

Nhạc Khải Phi chưa bao giờ tỏ thái độ chân thành như vậy. “Em biết không? Em chính là mối tình đầu của tôi, là người con gái mà chỉ nhìn từ xa cũng đủ khiến tôi rung động.”

“Mối tình đầu ư?” Giản Nhu tròn mắt kinh ngạc.

“Đúng thế! Chúng ta học chung trường cấp một và cấp hai. Em đã quên tôi, thậm chí chưa bao giờ để ý đến tôi, nhưng tôi vẫn yêu em tha thiết.”

Đầu óc đã bị chất cồn chiếm lĩnh nên dù cố gắng đến mức nào cô cũng không nhớ ra mình từng quen Nhạc công tử trong quá khứ. “Anh chắc chắn không nhận nhầm người đấy chứ?”

Anh ta lắc đầu. “Không đâu! Tôi còn nhớ mình bỏ ra cả tháng trời để viết thư tình cho em. Từng câu, từng chữ đều xuất phát từ đáy lòng. Không ngờ em chẳng thèm nhìn tên tôi lấy một lần.”

Nhắc đến thư tình, não bộ của Giản Nhu cuối cùng cũng được kích hoạt. Cô nhớ tới cảnh cậu nam sinh nặng chín mươi cân trao lá thư tình cho cô, gương mặt nức ních ửng đỏ. Nhạc Khải Phi nói, thời niên thiếu, anh ta cũng là cậu bé mập mạp. Lẽ nào...

Nhận ra sự nghi hoặc của cô, Nhạc công tử lập tức cho cô đáp án: “Không sai! Tôi chính là cậu học sinh mập mạp đó. Khi ấy, tôi muốn đưa em về nhà bằng ô tô, nhưng em lại chọn chiếc xe đạp cũ của anh ta.”

Ký ức quay về quá khứ xa xưa, hình ảnh Trịnh Vĩ đi xe đạp như hiện ra ngay trước mắt Giản Nhu. Cô nằm mơ cũng không ngờ cậu nam sinh đó chính là Nhạc Khải Phi. Thế giới này quả là nhỏ bé.

“Hôm ấy, chứng kiến cảnh em ngồi lên xe đạp của Trịnh Vĩ, tôi tưởng mình không còn cơ hội nữa. Không ngờ chúng ta gặp lại nhau trên phim trường Kinh đô trôi nổi.” Nhạc Khải Phi uống một ngụm rượu lớn. “Tôi đã tìm hiểu lý lịch của em từ nhân viên hậu trường, biết em đang học ở Học viện Điện ảnh. Tôi cố tình đến trường em chọn diễn viên, hy vọng có thể ký hợp đồng với em, có cơ hội tiếp cận em.”

Hóa ra tất cả không phải là sự trùng hợp.

“Tôi biết, trong thâm tâm em luôn coi thường tôi, nghĩ tôi là người lăng nhăng, muốn chơi trò ”quy tắc ngầm” với em. Tôi thừa nhận mình thích người đẹp. Lần đầu tiên nhìn thấy em múa, tôi đã có ấn tượng sâu sắc. Nhưng cảnh tượng mà tôi suốt đời khó quên là hôm em bảo vệ em gái khi bị mấy nữ sinh hơn tuổi trong trường bắt nạt. Thời khắc đó, em không còn ngây thơ, xinh xắn mà toát ra một ma lực đặc biệt, hoàn toàn thu hút tôi. Bao năm trôi qua, cuộc sống đã khiến em thay đổi nhiều, nhưng em vẫn là Giản Nhu, cô gái vì người nhà có thể bất chấp tất cả mà tôi yêu.”

“Tại sao anh không sớm nói cho tôi biết?” Giản Nhu có chút áy náy. Đến bây giờ cô mới hiểu rõ cảm nhận thực sự đằng sau ánh mắt hưng phấn của Nhạc Khải Phi khi lần đầu tiên nhìn thấy cô quay cảnh ngã cầu thang. Đó không phải là sự hưng phấn thông thường mà là sự lưu luyến không quên.

“Nói cho em biết cũng chẳng thay đổi được gì. Trong lòng em chỉ có mình anh ta mà thôi.”

“Vậy sao hôm nay anh lại tiết lộ?”

“Bởi vì tôi cảm thấy nếu hôm nay không nói ra, sau này chắc sẽ chẳng có cơ hội nữa. Giản Nhu, từ đầu đến cuối tôi không có ý đồ đen tối với em. Tôi thật lòng yêu em. Tôi nguyện nuôi em cả đời, trao cho em mọi thứ em muốn như những lời hứa trong bức thư tình năm xưa.”

Anh ta không còn vẽ cợt nhả thường ngày mà nhìn cô bằng ánh mắt thâm tình. Trong một khoảnh khắc, Giản Nhu thật sự muốn gật đầu, buông xuôi tất cả, nhưng tự đáy lòng cô vẫn không thể thuyết phục bản thân, vẫn không cam tâm từ bỏ.

“Xin lỗi! Người tôi cần là... anh ấy.”

Nhạc Khải Phi cười cười. “Tôi biết! Tôi đã sớm biết điều đó... Năm xưa, trong lễ cưới của tôi, em nói thà theo tôi chứ không đi theo anh ta. Kể từ lúc ấy tôi luôn nghĩ, có phải mình quá dễ dàng từ bỏ? Nếu nỗ lực hơn một chút, có phải tôi sẽ không bỏ lỡ em? Nhưng chuyện đã xảy ra, chúng ta không có cách nào thay đổi. Bây giờ tôi đã thật sự bỏ cuộc rồi.”

Nhạc Khải Phi lại rót hai ly rượu, đưa cho cô một ly. “Chúng ta là hai kẻ thất tình, hôm nay phải uống một trận thật đã mới được.”

Tối hôm đó, họ uống không ít rượu. Giản Nhu nổi hứng, độc chiếm micro, ngêu ngao hát bài Ngày mai em sẽ lấy anh năm lần liền. Nhạc Khải Phi hết chịu nổi, giật lấy micro đồng thời lên tiếng: “Nếu muốn lấy anh ta thì em hãy đi nói thẳng với anh ta, hát cho tôi nghe thì có tác dụng gì chứ?”

Giản Nhu lắc đầu. “Tôi cần phải nói với anh ấy sao? Lẽ nào anh ấy không nhận ra? Anh ấy học ngành trinh sát nên dễ dàng nắm bắt mọi chuyện. Bí mật mà tôi muốn che giấu, đều không lọt qua mắt anh ấy. Vậy mà anh ấy nói không nhìn ra tôi có quyết tâm muốn ở bên anh ấy. Sao lại nhìn không ra cơ chứ?”

“Nói thật, tôi cũng không nhìn ra điều đó.” Nhạc Khải Phi cất giọng thành khẩn.

“Vậy sao?”

“Nếu em đã quyết tâm đến với anh ta thì dù anh ta bỏ rơi em, em cũng phải kéo anh ta về bằng được.”

Giản Nhu lắc đầu. “Anh không hiểu tính anh ấy. Anh ấy là loại người không bao giờ thay đổi quyết định.”

Nhạc Khải Phi khịt mũi. “Em đã thử chưa? Chưa thử sao em biết anh ta không thay đổi?”

“Tôi thử rồi. Hôm nay, tôi đã gọi cho anh ấy bao nhiêu lần...”

“Gọi điện ư?” Nhạc Khải Phi trừng mắt: “Em có ”thành ý” thật đấy!”

Giản Nhu ngẫm nghĩ một hồi. Nhạc công tử quả nhiên là người dày dặn kinh nghiệm tình trường, lời nói tương đối có lý.

Hơn mười giờ tối, Nhạc Khải Phi đưa cô về nhà. Mẹ và Giản Tiệp vẫn chưa ngủ, ngồi ở bàn ăn đợi cô. Trên bàn đều là món cô thích nhất.

“Nhu Nhu, con về rồi à?” Thấy con gái xuất hiện ở cửa, bà Giản liền ra đón. “Con uống rượu đấy à?”

“Vâng...” Giản Nhu loạng choạng bước vào nhà.

“Để mẹ hâm lại nồi cháo cho con.” Bà Giản vừa nói vừa đi vào bếp.

“Con ăn cơm rồi. Mẹ cứ đi ngủ đi, không cần lo cho con đâu ạ!”

“Nhưng...”

“Con hơi mệt, con về phòng nghỉ ngơi đây ạ!” Chẳng có tâm trí nói chuyện, Giản Nhu lê tấm thân mệt mỏi đi vào phòng ngủ. Cô ngồi bệt xuống sàn nhà, tìm lọ thuốc dạ dày, uống mấy viên mới thấy dễ chịu một chút.

Cửa đột nhiên mở ra, bà Giản bê cốc nước mật ong đi vào, nhìn thấy lọ thuốc cô chưa kịp cất đi.

“Con uống thuốc đấy à? Đau ở đâu thế?” Bà vội cầm lọ thuốc lên xem. “Bị đau dạ dày sao?”

“Con không sao. Bệnh cũ ấy mà, uống thuốc là đỡ ngay.”

Bà Giản chau mày, đắn đo một lúc mới hỏi thăm dò: “Con uống rượu với ai? Người của đoàn làm phim à?”

“Cùng phó tổng giám đốc của công ty ạ!”

Giản Tiệp không biết vào phòng từ lúc nào, đột nhiên lên tiếng: “Chị hãy sang Canada cùng mẹ và em đi! Em sắp tốt nghiệp rồi, có thể tự kiếm tiền, không cần chị nuôi nữa.”

Giản Nhu cúi đầu, một giọt lệ chảy dài xuống gò má.

“Nhu Nhu! Con muốn khóc thì cứ khóc đi!” Bà Giản vuốt tóc con gái. Cầm giác ẩm áp lâu rồi mới gặp khiến cô càng thấy bị thương.

Giản Nhu tựa vào vai mẹ, nước mắt tuôn như suối, không có cách nào kiềm chế. “Hôm nay, con gặp anh ấy ở cửa hàng áo cưới. Anh ấy sắp kết hôn với người khác rồi.”

“Ai cơ? Trịnh Vĩ ư?” Mẹ và Giản Tiệp gần như đồng thanh hỏi.

“Vâng... Anh ấy cho con một khoản tiền lớn, bảo con rời khỏi làng giải trí, cùng mẹ đi Canada. Anh ấy nói đồng ý với nguyện vọng của con, để con làm một người con hiếu thảo, người chị vĩ đại.”

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng sột sột của cô. “Mẹ! Bỏ lỡ anh ấy, cả đời này con không có cách nào yêu người khác, sẽ vĩnh viễn không có hạnh phúc.”

“Tại sao nhất định là cậu ta mới được?” Bà Giản thở dài.

“Tại sao không thể là anh ấy? Bởi vì anh ấy là con trai của Lâm Cận và Lữ Nhã Phi, người đã hại gia đình chúng ta nên con phải chịu sự trừng phạt, phải mở to mắt nhìn người đàn ông con yêu đi lấy vợ, còn con phải sống nốt quãng đời còn lại trong đau khổ ư? Tại sao, tại sao chứ?”

“Nhu Nhu! Tất cả rồi sẽ qua đi. Con còn trẻ, chắc chắn sẽ gặp được người đàn ông tốt hơn.”

“Năm năm trước con cũng tưởng vậy...” Cô đứng dậy, mở tủ quần áo, lôi cả đồng váy ngủ vắt xuống trước mặt mẹ. “Trong năm năm qua, mỗi lần nhớ tới anh ấy, con lại cảm thấy đau khổ tột cùng, vô thức đi mua đồ ngủ. Mẹ thử đếm xem có bao nhiêu bộ?” Sau đó cô lại mở ngăn kéo, lôi ra năm hộp nhăn. “Mỗi năm sinh nhật con đều nhận được nhăn do anh ấy gửi tặng. Mẹ có biết mỗi khi nhìn thấy, tâm trạng của con thế nào không?”

Mẹ và Giản Tiệp đều im lặng. Ánh mắt Giản Nhu vô tình chạm phải chiếc máy tính xách tay ở trên đầu giường. Đó là máy của Trịnh Vĩ, bên trong lưu mọi tin đồn về cô trong những năm qua. Thời khắc đó, trong lòng Giản Nhu đột nhiên trào dâng sự kiên định chưa từng thấy. Cô cầm máy tính xách tay, chạy thẳng ra ngoài.

“Muộn như vậy rồi chị còn đi đâu?” Giản Tiệp hỏi.

Giản Nhu dừng bước. “Đây là máy tính của anh ấy, bên trong lưu nhiều tài liệu quan trọng. Chị phải mang trả lại anh ấy.”

Thấy Giản Tiệp đi về phía mình, Giản Nhu tưởng em gái ngăn cản. “Tiệp Tiệp, em đừng ngăn chị. Chị đã quyết định rồi. Em hãy đưa mẹ về Canada. Sức khỏe của mẹ không tốt, em nhớ chăm sóc mẹ, rảnh rỗi nhớ ở bên mẹ nhiều hơn.”

“Chị...”

“Những việc có thể làm ẹ và em, chị đều làm cả rồi. Dù mẹ và em trách chị, hận chị, chị cũng muốn ích kỷ một lần.”

Không ngờ Giản Tiệp đi đến giá treo quần áo, cầm áo khoác đưa cho cô. “Buổi tối nhiệt độ giảm đấy, chẳng phải chị rất sợ lạnh hay sao?”

“Cám ơn em!” Giản Nhu khoác áo lên người rồi đi ra cửa. Cô tưởng mẹ sẽ ngăn cản nhưng bà không hề lên tiếng. Thật ra Giản Nhu rất muốn quay đầu xem có phải mẹ giận đến mức không thể thốt ra lời hay không nhưng cô không dám, cô sợ nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng của mẹ.

Cô nghĩ, đúng là mình say rồi nên mới manh động như vậy. Nhưng khi đi ra ngoài, đón ngọn gió đêm mát lạnh, đầu óc có phần tỉnh táo hơn, trong cô vẫn chỉ có một chấp niệm, đó là ở bên Trịnh Vĩ.

29. Chương 29: Chương 18. Kết Hôn

Lúc này đã là nửa đêm, phần lớn các căn hộ trong khu chung cư Lam Trù Danh Tọa đã tắt đèn đi ngủ. Giản Nhu rào bước, đến gõ cửa nhà Trịnh Vĩ. Một lúc lâu sau, cánh cửa mới hé mở, Trịnh Vĩ đứng chắn ở giữa, không nhường lối cho cô bước vào.

“Em tìm anh có việc gì?” Anh cất giọng lạnh nhạt.

“Em mang laptop đến cho anh.”

“Cám ơn em.” Trịnh Vĩ nhận lấy chiếc máy tính, lại hỏi: “Chỉ có laptop thôi à? Đồ đặc khác của anh thì sao?”

Giản Nhu chớp chớp mắt. “Lần sau em sẽ mang cho anh.”

Khóe miệng Trịnh Vĩ động đậy, gương mặt vẫn hết sức thờ ơ. “Không cần đâu. Cũng chẳng có đồ quan trọng, em hãy vứt hết đi.”

“Còn em thì sao? Anh cũng không cần nữa à?”

Trịnh Vĩ im lặng. Giản Nhu liền đến rồi ôm anh. Cảm thấy anh đẩy vai mình, cô càng ôm chặt. Thật ra cô biết mình không thể độ sức với người đàn ông này, anh muốn thoát khỏi vòng tay của cô thì dễ như trở bàn tay. Tuy nhiên anh lại đứng yên bất động. Thế là cô “được voi đòi tiên”, kiễng chân hôn lên môi anh. Trịnh Vĩ ngoảnh mặt đi chỗ khác, né tránh đôi môi toàn mùi rượu của cô.

“Em uống say rồi.” Anh nói.

“Em không say.” Giản Nhu định cởi cúc áo của anh.

Trịnh Vĩ lập tức túm tay cô. “Đừng giỡn chơi nữa! Anh đã nói rõ trong điện thoại rồi còn gì.”

Cô ngẩng đầu, mắt ngấn lệ. “Năm năm trước rời xa anh, em coi như mình đã chết. Mỗi ngày, em diễn những vai khác nhau. Em gần như quên mất mình là ai... Nhưng anh lại bước vào cuộc sống của em, khiến cảm giác của em hồi sinh. Em yêu anh, còn yêu hơn năm năm trước. Anh có biết điều đó hay không? Em đã không thể rời xa anh...”

“Chúng ta...”

Giản Nhu lập tức ngắt lời: “Vây chỉ một đêm thôi. Hãy cho em ngủ với anh đêm cuối cùng.”

Trịnh Vĩ nói lỏng bàn tay. Cô lập tức đặt môi mình lên môi anh. Hành lang không một bóng người, ngọn đèn cảm ứng chiếu sáng giọt lệ trên gò má và nổi đau trong mắt cô. Lý trí nhất thời chệch quỹ đạo, Trịnh Vĩ ôm chặt người Giản Nhu, cuồng nhiệt đáp lại nụ hôn của cô.

Giản Nhu vui mừng nhắm mắt. Cô tưởng dực vọng của anh thức tỉnh, chiến thắng lý trí, tưởng phương thức náu kéo đây thành ý của mình sẽ khiến anh dao động. Tuy nhiên Trịnh Vĩ nhanh chóng rời khỏi đôi môi cô. Tuy cô có thể cảm nhận rõ ràng toàn thân anh nóng lên một cách lạ thường, cảm nhận được sự quyến luyến của anh nhưng anh vẫn đẩy cô ra.

Sau khi bình ổn hơi thở, Trịnh Vĩ lên tiếng: “Cám ơn ý tốt của em nhưng anh không cần phụ nữ ngủ cùng.”

Thái độ dứt khoát của anh khiến Giản Nhu trở nên tuyệt vọng. Cô ngược nhìn người đàn ông, cảm nhận một cách rõ ràng câu nói “gần trong gang tấc mà cách xa biển trời”. “Anh không muốn em nữa sao? Đã chờ đợi những mười lăm năm, tại sao anh không thể kiên trì thêm một ngày?”

“Những lời muốn nói, anh đều nói cả rồi. Em còn không rõ nguyên nhân à?”

“Em không hiểu. Anh thật sự cho rằng em không muốn ở bên anh ư? Anh thật sự cho rằng, em không có cảm giác khi chứng kiến màn nóng bỏng của anh và Nghiêm Vũ ở trong xe hay sao? Anh tưởng em không thất vọng, không oán hận anh khi nhìn thấy Lạc Tình hôn anh hay sao?” Nước mắt chảy dài xuống gò má, cô túm cánh tay anh mới có thể đứng vững. “Nhưng em có tư cách gì để trách móc anh? Tất cả những điều này đều xuất phát từ sự lựa chọn của em, đều do em tự làm tự chịu... Hôm nay, nhìn thấy anh đưa vị hôn thê đi thử váy cưới, biết rõ anh không muốn cưới cô ấy, nhưng em cũng chẳng có tư cách ngăn cản.”

Trịnh Vĩ thở dài “Sao em biết anh không muốn cưới cô ấy?”

“Bộ váy cưới cô ấy mặc quá lộng lẫy, không thích hợp ra bờ biển ngắm mặt trời mọc.”

Trịnh Vĩ lại quay mặt đi chỗ khác, không nhìn cô nữa.

“Trịnh Vĩ! Hãy nói một câu thật lòng, anh còn yêu em không?”

“Muộn rồi, để anh đưa em về nhà, không mẹ và em gái sẽ lo lắng cho em.” Trịnh Vĩ quay người, đặt chiếc máy tính lên tủ giày rồi lấy chìa khóa xe.

Anh tỏ thái độ cương quyết, không cho cô bất cứ cơ hội nào. Nếu núu kéo qua điện thoại không được coi là có thành ý, vậy thì việc cô dâng mình đến tận cửa, thậm chí thốt ra những lời khẩn cầu một cách hèn mọn vẫn chưa đủ hay sao? Rốt cuộc anh còn muốn cô thế nào nữa?

Giản Nhu cảm thấy mình bị ép vào đường cùng. Cô như đứng ở bờ vực thẳm, chỉ cần sẩy chân là rơi xuống vực sâu vạn trượng. Cô túm chặt tay anh, tựa như bám lấy tia hy vọng cuối cùng. “Trịnh Vĩ! Chúng ta kết hôn đi!”

Anh ngẩn người. “Em nói gì cơ?”

“Chúng ta kết hôn đi! Nếu anh còn yêu em thì ngày mai chúng ta đi đăng ký kết hôn.”

Trịnh Vĩ có chút dao động, ánh mắt không còn lạnh đậm như trước đó. “Em không sợ người nhà phản đối sao?”

“Bây giờ em không lo được nhiều như thế. Dù tức giận và oán trách đến mấy thì mẹ vẫn mãi mãi là mẹ của em. Anh mà giận thì sẽ trở thành chồng người khác.” Cô ngẩng đầu, nhìn vào mắt anh. “Anh từng nói, chỉ cần em muốn, bất cứ lúc nào cũng không muộn màng...”

Trịnh Vĩ lập tức ôm Giản Nhu vào lòng, cất giọng khàn khàn vì xúc động bên tai cô: “Đúng thế. Không muộn, anh đợi câu nói này của em lâu rồi.”

Giản Nhu mệt mỏi tựa vào vai anh. “Em đợi ngày này cũng mười lăm năm rồi.”

Trên hành lang yên tĩnh, đèn cảm ứng đã tắt. Anh hôn lên vành tai và mặt cô trong bóng tối. Nỗi đau và niềm vui thay đổi quá đột ngột, biết bao tâm tình kìm nén trong lòng dường như tìm được lối thoát, cô hôn anh cuồng nhiệt, chỉ có nhịp đập con tim càng lúc càng hỗn loạn của anh mới khiến cô cảm thấy chân thực.

Trịnh Vĩ lập tức bế Giản Nhu vào nhà rồi lại ngấu nghiến môi cô. Cô liếc thấy chiếc gạt tàn trên bệ cửa sổ chất đầy tàn thuốc, trong phòng vẫn nồng nặc mùi thuốc lá. Anh đặt cô xuống chiếc bàn gỗ lim. Hai chân cô quặp chặt thắt lưng anh. Trong người như bùng cháy một ngọn lửa, khiến cô chỉ hận không thể hòa tan vào người anh, mãi mãi không xa rời.

Trịnh Vĩ nhanh chóng cởi quần áo của cả hai, để không còn bất cứ khoảng cách nào. Khi bốn mắt chạm nhau, họ đều thấy rõ đam mê hừng hực trong mắt đối phương. Không ngôn từ nào có thể diễn tả sự thỏa mãn ở giây phút này.

Sau khi giải phóng hết tình cảm đè nén trong lòng bằng phương thức nguyên thủy nhất, Giản Nhu mệt mỏi thiếp đi trong vòng tay của Trịnh Vĩ. Sáng hôm sau, khi cô thức dậy, anh vẫn đang ngủ say. Nằm ngấm anh một lúc, cô gơ ngón tay vẽ lên khóe miệng hơi cong lên của anh. Tiếng chuông điện thoại diếc tai phá vỡ bầu không khí thanh tĩnh hiếm có. Giản Nhu nhướn người lấy di động của Trịnh Vĩ. Cô giật mình khi nhìn thấy ba chữ “Kiều Hân Vận” trên màn hình. Không biết hôm qua lúc nhận điện thoại của cô, có phải Kiều Hân Vận cũng đang ở tình huống như cô bây giờ? Có câu nói mười năm “phong thủy luân lưu chuyển”, đây mới chỉ qua một đêm thôi.

Phong thủy luân lưu chuyển: chỉ đời người luôn vận động biến hóa, không có gì là không thay đổi.

Giản Nhu đang không biết nên bắt máy hay từ chối cuộc gọi thì Trịnh Vĩ đã bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Cô đưa di động cho anh. “Em mặc kệ hai người từng xảy ra chuyện gì. Em chỉ hy vọng anh hãy giải quyết ổn thỏa mối quan hệ với cô ấy trước khi chúng ta kết hôn.”

Trịnh Vĩ khẽ gật đầu, bắt máy ngay trước mặt cô. Tiếng cười vui vẻ của Kiều Hân Vận vang lên rõ mồn một. “Vừa rồi cửa hàng áo cưới chuyển chiếc váy hôm qua đến nhà em. Anh mua tặng em thật sao?”

Trịnh Vĩ tựa vào đầu giường. “Em nói thích chiếc váy đó còn gì!”

“Nếu em nói thích anh thì giải quyết thế nào?”

Trịnh Vĩ bình thản trả lời: “Kiều đại tiểu thư kén như vậy, làm sao có chuyện nhìn trúng tôi?”

“Ý em là... giả dụ...”

“Giả thiết này khó thực hiện... vì vợ tôi sẽ không đồng ý.”

Kiều Hân Vận cười giòn tan. “May mà em không thích anh.”

Trịnh Vĩ cười cười, không nói câu gì. Giản Nhu kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt. Nhìn nụ cười đắc ý của anh, cô liền tưởng tổ ngọn nguồn. Cô nên sớm nghĩ ra mới phải. Bao năm qua, cô tỏ thái độ tuyệt tình, thả chết cũng không gặp mặt, anh còn chẳng chịu bỏ cuộc thì làm gì có chuyện chỉ vì cô từ chối anh trước mặt mẹ mà buông tay? Có lẽ anh sẽ buồn, sẽ thất vọng, nhưng với khả năng chịu đựng hơn người, làm gì có chuyện anh dễ dàng từ bỏ? Dù quyết định buông tay, chắc anh cũng không đến nỗi lập tức đưa Kiều Hân Vận đi thử váy cưới.

Hóa ra tất cả đều là kế hoạch của anh. Anh đoán được mẹ cô sẽ cực lực phản đối, mười lăm phút nói chuyện không thể xóa bỏ hận thù tồn tại mười năm trong lòng bà. Anh cũng đoán được cô sẽ phân vân, khó xử giữa tình yêu và tình thân, sẽ từ chối chiếc nhẫn của anh. Vì vậy anh cố tình đưa Kiều Hân Vận đi thử váy cưới rồi bảo Tiêu Thường thông báo với cô. Anh cố tình dùng phương thức đoạn tuyệt để ép cô đưa ra quyết định cuối cùng.

Nghĩ tới chuyện ngày hôm qua mình bị đả kích và đau lòng ra sao, Giản Nhu chỉ muốn bám vằm người đàn ông trước mặt. Đáng tiếc, trong tay không có dao mà chỉ có gối. Thế là cô ném mạnh chiếc gối vào người anh. “Trịnh Vĩ! Anh có thể bỉ ổi hơn không?”

Trịnh Vĩ giơ tay bắt chiếc gối, thản nhiên đáp: “Anh mới gạt em có một ngày, trong khi em gạt anh những năm năm trời.”

Nghe câu này, cô liền xì hơi như quả bóng, mọi nỗi oán trách lập tức tan biến. Đúng thế, cô từng dùng tin đồn tình cảm với Nhạc Khải Phi để lừa dối anh. Điều khác biệt là, anh cho cô cơ hội cứu vãn tình cảm, còn cô không cho anh bất cứ cơ hội nào.

Giản Nhu thắc mắc: “Anh đã bày trò, tại sao không kiên nhẫn đến cùng, đợi chúng ta đăng ký kết hôn rồi mới cho em biết sự thật? Anh không sợ em tức giận, không chịu lấy anh nữa à?”

“Bây giờ em có đi hay không?” Trịnh Vĩ hỏi.

“Đi chứ!” Một khi đã quyết định ở bên anh cả đời, cô sẽ không nuốt lời. Bây giờ “gạo đã nấu thành cơm”, sau này chẳng may gặp khó khăn, thử thách, cô cũng là Trịnh phu nhân được pháp luật bảo vệ.

“Chúng ta chuẩn bị đi thôi!”

“Đợi một lát. Em đã nhờ người làm thủ tục di dân giúp em đi lấy hồ sơ về. Hộ khẩu của em ở trong đó.”

“Vậy anh đi mua đồ ăn sáng đã.”

Khi Giản Nhu và Trịnh Vĩ đến Cục Dân chính, trong đại sảnh chật ních người. Có người thậm chí ngủ gục trong lúc chờ đến lượt làm thủ tục. Cảnh tượng náo nhiệt hơn xếp hàng chờ mua vé ở nhà ga. Nhân viên tiếp tân nói với họ: “Hôm nay đông quá nên chắc sẽ không đến lượt anh chị. Ngày mai anh chị đến sớm một chút.”

“Vâng!” Giản Nhu rút di động chụp ảnh rồi đăng lên Weibo để nhắc nhở mọi người, chuyện đăng ký kết hôn không thể nhất thời nổi hứng mà nên hẹn trước.

Status vừa đăng, lập tức có fan hỏi: “Nhục Nhục, chị đến Cục Dân chính làm gì thế? Có phải đăng ký kết hôn không?”

Cô đang cân nhắc xem phải trả lời thế nào thì nghe thấy Trịnh Vĩ gọi điện cho người bạn làm việc ở Cục Dân chính, hỏi xem liệu có thể giải quyết thủ tục giúp anh không.

Người bạn hỏi lại: “Kết hôn ư? Nào ai bị úng nước thế? Anh có biết thời buổi này đăng ký kết hôn còn khó hơn mua vé tàu không?”

Trịnh Vĩ trả lời ngắn gọn: “Là tôi.”

“Em không nghe nhầm đấy chứ? Anh định kết hôn ư? Ai mà ngốc nghếch nhảy vào hố lửa vậy?”

Trịnh Vĩ cất giọng nhàn nhạt: “Chủ nhiệm Phác, gần đây có rất đông người xếp hàng làm thủ tục mà các cậu cũng chẳng chịu nghĩ cách giải quyết. Kết hôn là chuyện chung thân đại sự, các cậu tùy tiện nói một

câu “ngày mai lại đến” để đuổi người ta về. Tôi nghĩ, chắc mấy hôm nữa tôi phải đến đây xem các cậu bận rộn công việc gì.”

Đối phương lập tức đổi giọng: “Trưởng phòng Trịnh! Em sai rồi. Em sẽ giải quyết cho anh ngay!”

Chưa đầy nửa tiếng sau, hai quyển sổ chứng nhận kết hôn màu đỏ đã ra đời. Bởi vì thời gian có hạn nên khâu tuyên thệ bị giản lược. Giản Nhu xem đi xem lại tên mình và Trịnh Vĩ trong quyển sổ. Trước kia, cô chưa bao giờ dám nghĩ đến chuyện kết hôn với anh, không ngờ chỉ cần ký tên là xong, đúng là dễ hơn mua vé tàu nhiều.

Trên đời có rất nhiều chuyện là vậy. Bạn tưởng khó hơn lên trời nhưng thực tế rất dễ giải quyết. Điều quan trọng là bạn có quyết tâm hay không.

Trịnh Vĩ bỏ quyển sổ vào túi áo, quay sang Phác Nghị Minh: “Chủ nhiệm Phác! Tôi thấy cậu cũng khá nhàn rồi, hay là làm việc luôn ở đây đi, để nếm trải mùi vị làm “đầy tớ của nhân dân”.”

Phác Nghị Minh nghiêng rằng, sau đó cười híp mắt với Giản Nhu. “Trịnh phu nhân, khi nào ly hôn nhớ tìm tôi, đảm bảo không cần xếp hàng.”

Giản Nhu vừa định nói cảm ơn, Trịnh Vĩ đã ôm cô. “Cậu yên tâm đi! Chúng tôi sẽ không bao giờ đến nơi này lần thứ hai.”

Phác Nghị Minh cười ngoác miệng, bắt tay Trịnh Vĩ. “Trưởng phòng Trịnh! Em đang đợi câu này của anh. Chúc mừng anh!”

Hai người ra khỏi Cục Dân chính, Giản Nhu không kìm được lại ngẩng giắt chứng nhận kết hôn. Nhớ lại tâm trạng lên lên xuống xuống trong hai ngày qua, cô ôm vai Trịnh Vĩ, cất giọng cảm khái: “Hôm qua anh khiến em đau lòng như vậy, không sợ em tuyệt vọng, di dân sang Canada sao?”

“Sợ chứ! Anh rất sợ... bởi vì điều đó chứng tỏ em nói câu “Em yêu anh” bao nhiêu lần nhưng chẳng lần nào thật lòng.”

Nhìn vào đôi mắt sâu hun hút của người đàn ông trước mặt, cuối cùng Giản Nhu mới hiểu tại sao anh luôn dễ dàng khiến phụ nữ rung động, tất nhiên cô cũng không phải ngoại lệ.

“Em yêu anh, mỗi câu đều là thật lòng.” Giản Nhu hôn lên má anh một cái, bất chấp đang ở trên đường phố đông người qua lại.

“Anh biết.”

Thời khắc đó, cô hoàn toàn chìm đắm trong tâm trạng ngọt ngào khó tả, không cần biết ngày mai phải đối mặt với khó khăn gì, cũng chẳng cần để ý đến ánh mắt của người khác. Trong đầu cô chỉ toàn hình bóng của người đàn ông bên cạnh.

Giản Nhu khoác tay Trịnh Vĩ, đi ra xe. Đúng lúc này điện thoại của anh đổ chuông. Là Diệp Chính Thần gọi.

Tướng Phác Nghị Minh đã thông báo tin nóng hổi cho Diệp Chính Thần nên không đợi đối phương lên tiếng, Trịnh Vĩ đã cất giọng đặc ý: “Chú nhận được tin nhanh thật đấy!”

“Tin gì?” Giọng của Diệp Chính Thần không hề tỏ ra hưng phấn.

“Ồ, thế chú chưa biết à? Anh vừa đến Cục Dân chính.”

“Cục Dân chính ư?” Diệp Chính Thần hỏi lại.

“Cuối cùng anh cũng lấy vợ rồi. Chú đã hứa mừng món quà lớn, đừng quên đấy nhé!”

Có lẽ do quá bất ngờ nên Diệp Chính Thần im lặng.

Trịnh Vĩ cười. “Lát nữa mời chú ăn cơm. Cho chú chọn bất cứ nhà hàng nào ở Bắc Kinh.”

Đầu bên kia điện thoại vẫn không có phản ứng. Cuối cùng Trịnh Vĩ cũng nhận ra thái độ bất thường của đối phương. Anh thu lại nụ cười. “Có chuyện gì sao?”

“Xảy ra một việc...”

“Việc gì? Chú nói đi!”

“Em đang ở bệnh viện của trại giam số Hai, Lâm Cận bị thương...”

Nghe thấy tên Lâm Cận, Giản Nhu ngẩng đầu nhìn Trịnh Vĩ. Anh dừng bước, ngồi xuống bồn hoa bên đường rồi mới hỏi: “Ông ấy bị thương có nặng không?”

“Tình hình không mấy khả quan. Em vừa mời chuyên gia của bệnh viện Tích Thủy Đàm đến khám cho ông ấy.”

Trịnh Vĩ cúi thấp đầu nên Giản Nhu không nhìn rõ vẻ mặt của anh.

“Ông ấy muốn gặp anh.” Diệp Chính Thần nói tiếp.

“Liệu ông ấy... có bị nguy hiểm đến tính mạng không?” Trịnh Vĩ cuộn chặt bàn tay thành nắm đấm.

“Hiện tại vẫn chưa rõ. Theo em... anh nên nhanh chóng quyết định.”

Giản Nhu lặng lẽ ngồi xuống cạnh Trịnh Vĩ, nắm tay anh. Tối hôm nay cô vẫn không thể tha thứ cho Lâm Cận, nhưng ông là bố đẻ của Trịnh Vĩ, trong người họ chảy cùng một dòng máu. Đây là sự thật không thể thay đổi.

“Anh đến bệnh viện đi! Em cũng phải về phim trường bây giờ.”

Trịnh Vĩ ngẩng đầu nhìn cô rồi nói vào điện thoại: “Chú bảo với ông ấy, anh sẽ đến ngay.”

Hai người đi về phía bãi đỗ xe. Đột nhiên có một phóng viên không biết từ đâu chui ra giơ máy chụp ảnh. Chụp xong, anh ta đưa máy ghi âm đến trước mặt họ, không ngừng truy vấn: “Giản tiểu thư! Vị này là bạn trai mà mấy hôm trước cô khoe trên Weibo đúng không? Hai vị đến Cục Dân chính để đăng ký kết hôn à? Đã làm thủ tục xong chưa?”

Giản Nhu chẳng bận tâm chuyện bị tiết lộ đã kết hôn, chỉ là anh chàng phóng viên này xuất hiện không đúng lúc. Trịnh Vĩ đi vòng qua anh ta để lên xe nhưng đối phương bám riết, đề nghị anh giới thiệu về mình, còn hỏi liệu có thể chụp một kiểu ảnh của hai người hay không.

Thấy sắc mặt Trịnh Vĩ ngày càng tệ, Giản Nhu vội đẩy anh. “Anh đi trước đi, việc ở đây giao cho xem xử lý.”

“Em có xử lý được không đấy?”

Cô cười, nói: “Anh yên tâm đi! Đây là sở trường của em mà, em biết cách đối phó với họ.”

“Được thôi. Có chuyện gì nhớ gọi cho anh.”

“Vâng!”

Trịnh Vĩ liếc nhìn tay phóng viên, ánh mắt lộ vẻ chán ghét rồi lái xe rời đi.

Trịnh Vĩ phóng xe như bay đến bệnh viện, chỉ sợ chậm một chút là không còn cơ hội gặp Lâm Cận. Cảnh vật trôi qua vùn vụt ở bên ngoài xe giống như hồi ức lần lượt xuất hiện trong đầu anh. Anh nhớ lại nhiều chuyện, nhớ tới lần đầu tiên gặp Lâm Cận bảy năm trước. Hôm đó, ông lái xe đi ngang qua ngôi biệt thự của anh. Nhìn thấy anh đứng ngoài cổng, ông liền dừng lại, hạ cửa kính xe, mỉm cười chào hỏi: “Chào cậu! Tôi mới dọn đến đây, sống tại ngôi biệt thự ở phía trước.” Khi ấy, từ người Lâm Cận toát ra vẻ ung dung, nho nhã đáng tin cậy.

Trịnh Vĩ nhớ tới cảnh sau khi Lâm Cận bị tuyên án năm năm trước. Lúc ông bị giải lên xe cảnh sát, anh đứng ngay gần đó. Lâm Cận không rời mắt khỏi anh. Kể cả khi xe cảnh sát đã đi xa, ông vẫn quay người, dán mặt vào tấm kính dõi theo anh. Ánh mắt ông không còn vẻ ung dung mà chỉ còn lại nét bi thương trong giờ phút biệt ly và nỗi nhớ của người cha đối với con trai mình. Ánh mắt ấy đã xóa nhòa nỗi oán hận trong lòng Trịnh Vĩ.

Trịnh Vĩ quyết định kháng án nhưng luật sư của Lâm Cận nói với anh: “Lâm tiên sinh không muốn kháng án nữa. Kết cục này tốt ọi người. Ông ấy chết rồi, sẽ có người mừng rỡ, có người yên tâm, có người an lòng...”

Anh nói: “Phiền anh chuyển lời đến ông ấy. Nếu ông ấy chết, cũng sẽ có người đau buồn.”

Ngày hôm sau, luật sư gọi điện thông báo Lâm Cận đã đồng ý kháng án. Luật sư mang đến cho anh toàn bộ hồ sơ của phiên sơ thẩm, trong đó có trần thuật chi tiết toàn bộ quá trình nạn nhân qua đời.

Thì ra hôm ấy Lâm Cận cùng hai người đàn ông bình thường hay giúp ông giải quyết những chuyện phiền phức đến nhà phóng viên Giản Mặc. Thực tế, ông không hề có ý định hại chết đối phương nên mới đích thân đến đó. Ông chỉ muốn biết tại sao Giản Mặc theo dõi mình, rốt cuộc tay phóng viên này đã biết được những bí mật gì?

Nghe Giản Mặc nói theo dõi mình theo chỉ thị của tổng biên tập nhằm mục đích moi tin nội bộ, gây tiếng vang cho tạp chí, Lâm Cận liền đề nghị cho đối phương một khoản tiền lớn, đổi lấy tập ảnh. Ông cũng yêu cầu Giản Mặc giữ bí mật chuyện này, không nói với bất kỳ người nào, đặc biệt là giới truyền thông.

Sau khi cân nhắc, Giản Mặc đã giao máy ảnh và USB cho ông. Là một thương nhân cáo già trên thương trường, Lâm Cận không tin Giản Mặc đưa toàn bộ tài liệu. Vì vậy ông cố ý nói những câu uy hiếp, còn cầm ảnh chụp gia đình đối phương xem một lúc lâu. Ông hy vọng Giản Mặc lo lắng cho người nhà mà không làm chuyện dại dột.

Trước những lời uy hiếp của Lâm Cận, Giản Mặc thật sự sợ hãi. Ông liên tục nhìn đồng hồ treo tường, lo con gái đi học về sẽ gặp bất trắc. Sắp đến giờ tan học, ông càng tỏ ra bất an. Khi kim đồng hồ chỉ mười hai giờ, ông ra sức vùng vẫy, thoát khỏi bàn tay kim kẹp của đối phương, lao ra ban công gọi tên con gái.

Người đi cùng Lâm Cận sợ kinh động đến hàng xóm ở tầng dưới nên lôi ông vào nhà. Ai ngờ Giản Mặc không biết lấy đâu ra sức mạnh kinh hồn, khiến họ không giữ nổi. Thế là chẳng may ông rơi từ ban công xuống. Họ muốn cứu nhưng không còn kịp nữa, bị kịch đã xảy ra.

Sau đó Lâm Cận cho hai người đàn ông kia một khoản tiền lớn để họ nhận hết tội về mình, che giấu nguyên nhân thật sự về cái chết của Giản Mặc.

Còn về vụ tai nạn giao thông, đúng là Lâm Cận có một chiếc ô tô giống với chiếc đã đâm mẹ con Giản Tiệp. Tuy nhiên luật sư của ông đã tìm ra bằng chứng, hôm xảy ra vụ tai nạn, ông có buổi tụ họp với lãnh đạo cấp cao của công ty. Nói cách khác, Lâm Cận có chứng cứ ngoại phạm.

Như vậy luật sư hoàn toàn có thể giúp ông thoát khỏi tội danh ở phiên tòa sơ thẩm. Hơn nữa, với địa vị và khả năng kinh tế của Lâm Cận, ông không thiếu cách thoát khỏi chốn lao tù. Nhưng ông lại nói với luật sư, không cần giúp ông biện hộ, ông sẽ chủ động nhận tội. Ông hy vọng vụ án nhanh chóng kết thúc để khỏi quấy nhiễu cuộc sống yên bình của người khác.

Năm năm trôi qua, Trịnh Vĩ không nhớ mình ở ngoài trại giam số Hai bao nhiêu lần. Anh biết Lâm Cận muốn gặp mình, nhưng anh chưa một lần đặt chân vào bên trong. Cũng chẳng phải anh không muốn gặp ông, nói đúng hơn là anh không dám gặp.

Đi vào bệnh viện của trại giam số Hai, Trịnh Vĩ nhanh chóng nhìn thấy Lâm Cận ở ngoài phòng phẫu thuật. Ông gầy hơn trong ảnh nhiều, mái tóc bạc trắng đâm mờ hói, bết vào trán. Nỗi đau đớn khiến gương mặt ông méo mó, biến dạng, ánh mắt không chút sinh khí, trên khóe miệng vẫn còn vết máu. Trịnh Vĩ gần như không tin bệnh nhân trước mặt là Lâm Cận, người đàn ông phong độ ngày nào.

Diệp Chính Thần lên tiếng: “Đáng lẽ phải vào phòng mổ từ mười phút trước nhưng ông ấy kiên quyết đợi anh. Ông ấy có lời muốn nói với anh.”

Trịnh Vĩ gật đầu, bước đến bên Lâm Cận một cách khó nhọc. Ông gơ bàn tay dính máu về phía anh. Nỗi bi thương như bão lũ trào dâng trong lồng ngực, khiến anh nghẹt thở. Anh liền nắm lấy bàn tay già nua, yếu ớt, ngồi xuống, nói nhỏ: “Ông vào đi... Tôi ở đây đợi ông.”

“Bố...”

“Có chuyện gì đợi ông ra ngoài rồi nói sau.”

“Không...” Lâm Cận nắm chặt tay anh, thở dốc. “Nếu bố chết, con nhất định phải chăm sóc ẹ con... và cả con nữa.”

Cảm giác ngạt thở ngày càng dữ dội, Trịnh Vĩ dùng toàn bộ sức lực nắm lấy bàn tay giá lạnh của ông. “Vâng.”

Lâm Cận từ từ buông tay. Cô y tá đẩy ông vào phòng phẫu thuật. Trước khi cánh cửa khép lại, ông còn cố gắng nhòm đầu nhìn anh.

Trịnh Vĩ ngược nhìn bầu trời, đầu óc trống rỗng. Lâm Cận đã lựa chọn nhà tù để sống nốt quãng đời còn lại nhưng anh chưa một lần đến thăm ông. Ban đầu, khi biết sự thật từ mẹ, anh rất hận ông, hận ông vì vinh hoa phú quý mà bỏ rơi mẹ con anh, hận ông ích kỷ muốn giành lại thứ đã không thuộc về mình, hại chết người vô tội, còn làm liên lụy đến mẹ anh, khiến anh từ “con trai của Trịnh Diệu Khang” biến thành con hoang. Lúc bấy giờ, anh căm hận đến mức chỉ mong ông chết đi, mong mọi tội lỗi của ông bị vạch trần, để người đời nhìn thấy bộ mặt giả dối của ông. Tuy nhiên mẹ anh đã khóc, cầu xin anh: “Con đừng làm thế! Dù gây ra tội lỗi, ông ấy vẫn là bố ruột của con. Con sẽ hối hận, con nhất định sẽ hối hận...”

Nhưng kể từ khi Lâm Cận nhận tội ở phiên tòa, anh không có cách nào tiếp tục hận ông bởi anh biết vì muốn bảo vệ anh nên ông mới rơi vào kết cục thân bại danh liệt, mục xương trong tù. Tuy nhiên anh vẫn không chịu đi gặp Lâm Cận, không nói với ông một lời. Anh cảm thấy gặp gỡ cũng đồng nghĩa với việc thừa nhận Lâm Cận là bố đẻ của mình. Anh không muốn có người bố như vậy. Trong lòng Trịnh Vĩ, Trịnh Diệu Khang mới là người bố thật sự của anh. Đối với một người có tính chiếm hữu mạnh mẽ như Trịnh Diệu Khang, làm sao ông có thể chịu nổi cảnh bị con trai quay lưng sau khi đã bị vợ phản bội? Vì vậy anh chỉ có thể xây một bức tường cao hơn bức tường của nhà tù trong lòng mình, ngăn cách với Lâm Cận. Trịnh Vĩ luôn tâm niệm một điều, anh là con trai của Trịnh Diệu Khang. Đây là sự thật không thể thay đổi.

Cho tới hôm nay anh mới hiểu, huyết thống là thứ chẳng có cách nào xóa bỏ. Diệp Chính Thần tiến lại gần, vỗ vai an ủi Trịnh Vĩ. Anh ngoảnh đầu, hỏi: “Chuyện này là thế nào vậy?”

“Hôm nay, trong tù xảy ra vụ xung đột bạo lực. Có kẻ nổi điên, cầm một mẩu gạch vỡ khua lung tung. Lâm Cận không may đứng ở gần đó nên bị đâm trúng gan.”

“Vết thương có nghiêm trọng không?”

“Khá nghiêm trọng.”

“Xác suất thành công của ca mổ là bao nhiêu?”

“Chủ nhiệm Lưu của bệnh viện Tích Thủy Đàm là bác sĩ mổ chính cho ông ấy.”

Nhận ra Diệp Chính Thần né tránh câu hỏi của mình, Trịnh Vĩ cố gắng giữ bình tĩnh. “Không sao. Chú cứ nói thật cho anh biết đi!”

“Em chỉ có thể nói ông ấy có khả năng qua đời, nhưng vẫn có tia hy vọng sống sót.”

Là bạn bè nhiều năm, Trịnh Vĩ đương nhiên hiểu ý Diệp Chính Thần. Chỉ là hy vọng mà thôi, nhưng có tia hy vọng cũng tốt rồi.

Anh dõi mắt về phía cửa phòng phẫu thuật đang khép chặt. Ngày trước, anh luôn cho rằng, trên đời này chẳng có chuyện gì mình không làm được. Bây giờ, cách cánh cửa sinh tử, anh mới cảm nhận một cách sâu sắc sự bất lực của mình.

“Ông ấy nhóm máu gì? Có cần tiếp máu không?” Trịnh Vĩ hỏi.

“Nhóm máu O. Anh yên tâm, bọn em đã điều máu từ kho dự trữ rồi.”

“Anh cũng nhóm máu O. Anh truyền cho ông ấy có được không?”

“Anh làm vậy chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Đây có lẽ là việc cuối cùng anh có thể làm cho ông ấy.” Trịnh Vĩ rất muốn làm điều gì đó cho Lâm Cận, dù chỉ là việc nhỏ con.

“Được thôi, để em đi nói chuyện với phía bệnh viện.” Diệp Chính Thần gật đầu.

Không bao lâu sau một cô y tá đưa Trịnh Vĩ đi xét nghiệm máu. Máu từ từ dâng đầy ống thủy tinh nhưng nổi đau trong lồng ngực anh vẫn không hề dịu bớt.

Anh hỏi cô y tá: “Lát nữa truyền máu cho người bệnh, cô có thể nói với ông ấy đây là máu của tôi không?”

Cô y tá tỏ ra khó xử: “Tôi sẽ chuyển lời giúp anh. Tuy nhiên bây giờ ông ấy đã rơi vào tình trạng hôn mê, dù nói cũng chưa chắc ông ấy đã nghe thấy.”

“Không, cô nhất định phải nói với Lâm Cận. Điều này rất quan trọng với ông ấy.”

“... Được thôi!”

Sau năm tiếng đồng hồ dài đằng đẳng, chủ nhiệm Lưu cuối cùng cũng từ phòng phẫu thuật đi ra.

“Ca mổ tương đối thành công.” Khi thốt ra câu này, vẻ mặt ông không hề nhẹ nhõm. Ông nói với Trịnh Vĩ và Diệp Chính Thần, trong quá trình phẫu thuật, tim nạn nhân đã ngừng đập ba mươi mấy giây. May mà các bác sĩ không từ bỏ việc cấp cứu, ý thức sinh tồn của người bệnh cũng rất mạnh mẽ nên mới có thể vượt qua. Hiện tại, tuy ca mổ thành công nhưng bệnh nhân vẫn chưa thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, vẫn phải ở trong phòng ICU để theo dõi.

“Liệu ông ấy có thể thoát khỏi tình trạng nguy hiểm không?” Trịnh Vĩ hỏi.

“Cần tiếp tục theo dõi mới có câu trả lời. Tôi đề nghị cậu hãy chuẩn bị tâm lý. Người bệnh mắc bệnh tim, không loại trừ khả năng bị suy tim.”

Lâm Cận ở trong phòng ICU ba ngày ba đêm, Trịnh Vĩ không hề rời đi. Ngoài những lần vào thăm ngấn ngủ, phần lớn thời gian anh ở ngoài phòng bệnh, dõi theo điện tâm đồ qua tấm kính. Trịnh Vĩ cảm thấy nhịp tim của mình dường như ngày càng chậm lại, ngày càng bất lực, có thể ngừng đập bất cứ lúc nào. Trong ba ngày đó, Diệp Chính Thần luôn ở bên cạnh, theo dõi sát sao tình hình của Lâm Cận. Trịnh Vĩ cho rằng, cuộc đời anh cũng tương đối bất hạnh, có một người cha không muốn nhận, yêu một người phụ nữ không nên yêu, may mà anh chọn đúng người bạn này.

Trong đêm tối tình mịch, Trịnh Vĩ bỗng cảm thấy muốn nói chuyện. Thế là anh quay sang Diệp Chính Thần. “Chú chưa từng hỏi anh về quan hệ giữa anh và ông ấy...”

“Em chẳng muốn biết.”

“Nhưng đột nhiên anh muốn nói.”

Diệp Chính Thần cười gượng gạo. “Thật ra anh không tiết lộ, em cũng đoán được. Em đã xem hồ sơ vụ án, ông ấy giết bố Giản Nhu, lái xe đâm mẹ và em gái cô ấy. Vậy mà anh giúp ông ấy kháng án, từ tử hình giảm xuống tù chung thân. Năm năm qua, lần nào em về nước, anh cũng nhờ em chăm sóc ông ấy. Trừ khi là người thân, nếu không, anh chẳng có lý do làm vậy.”

“Ông ấy là bố ruột của anh.”

“Vâng...”

“Những năm qua, anh không muốn gặp ông ấy, không muốn thừa nhận mối quan hệ này. Anh tưởng chỉ cần tránh xa là sẽ không có bất cứ quan hệ gì, bất cứ tình cảm gì với ông ấy. Bây giờ anh mới biết mình đã nhầm. Đây là sự thật không thể chối bỏ.”

“Cũng không hẳn là không thể chối bỏ.” Diệp Chính Thần nói. “Mà do tính cách của anh. Anh quá coi trọng tình cảm, bất kể là tình thân, tình bạn hay tình yêu. Dù người khác phụ anh thế nào, anh cũng tuyệt đối không phụ họ.”

“Thế mà anh lại tuyệt tình với ông ấy. Với thân phận và địa vị của mình, ông ấy hoàn toàn có thể mời luật sư giỏi nhất giúp thoát tội, nhưng ông ấy đã chủ động nhận tội để bảo vệ anh, tình nguyện sống nốt quãng đời còn lại ở nơi không thấy ánh mặt trời, trong khi anh không một lần đi thăm ông ấy...”

“Điều ông ấy mong mỏi nhất không phải là được gặp anh mà là biết anh sống tốt.” Diệp Chính Thần lên tiếng an ủi.

Trịnh Vĩ thở dài, tựa người vào tường.

“Trước khi tiến hành phẫu thuật, em nói với ông ấy, anh đã kết hôn với Giản Nhu. Ông ấy rất vui, nhờ em chuyển lời tới anh, mong anh sớm có con.”

Đúng lúc này di động của Trịnh Vĩ rung rung. Là tin nhắn của Giản Nhu: “Ông xã, có lẽ em không nên quấy rầy anh vào thời điểm này. Tuy nhiên em nghĩ mình nên nói với anh, bất kể xảy ra chuyện gì, anh còn có em và con của chúng ta.”

Đọc tin nhắn, Trịnh Vĩ cảm thấy trái tim như sắp ngừng đập trong lồng ngực đột nhiên được tiếp thêm sức mạnh to lớn, viên mắt khô rát của anh ươn ướt.

Ở đầu bên kia điện thoại, Giản Nhu đứng trong nhà tắm, nhìn mấy que thử thai các nhãn hiệu khác nhau trên kệ cửa sổ, que nào cũng có hai vạch đỏ rõ ràng. Cô nhẹ nhàng xoa bụng, nở nụ cười hạnh phúc.

Có nằm mơ Giản Nhu cũng không ngờ mình mang thai. Vì vậy trong ba ngày qua, cô cảm nhận một cách rõ ràng sự khác thường của cơ thể. Mỗi khi nhắm mắt, cô đều có thể nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu, bất kể ngồi trong phòng nghỉ của đoàn làm phim hay ở sofa xem ti vi. Thói quen ăn uống cũng có sự thay đổi lớn, hề nhìn thấy món thịt là cô thèm không chịu nổi. Cơm hộp của đoàn làm phim chỉ có thịt kho tàu, vậy mà cô vẫn đánh chén ngon lành. Tuy nhiên Giản Nhu không bao giờ nghĩ mình có thai.

Tối nay, từ phim trường về nhà, cô vừa gặm táo vừa lướt Weibo. Sau khi phóng viên tờ Chia sẻ tin tức giải trí tung hình ảnh cô và Trịnh Vĩ ở ngoài cổng Cục Dân chính, Trưởng phòng Trịnh vốn mai danh ẩn tích nhiều năm đã bị nhận ra, bị tiết lộ thân phận. Nhờ phúc của anh, cô lại lên trang nhất báo giải trí, trở thành mục tiêu “ném đá” của dân mạng, Weibo lập kỷ lục truy cập mới. Thế mới biết chuyện tình của ngôi sao và cán bộ cấp cao thu hút sự chú ý đến mức nào.

Trong lúc lướt qua mấy chủ đề hot, Giản Nhu vô tình đọc được một status: “Bạn tôi có thai mà không biết. Bởi vì ra ít máu ở thời kỳ phơi thai được cấy vào tử cung, cô ngốc đó lại tưởng là kinh nguyệt.” Miếng táo suýt nữa mắc nghẹn trong cổ họng Giản Nhu. Cô chợt nhớ tới chuyện mình từng đóng vai phụ nữ có bầu nên đã vào diễn đàn bà mẹ và bé để tìm hiểu cảm nhận của thai phụ. Cô còn nhớ có thai phụ cho biết, thời kỳ đầu không hề buồn nôn, còn ăn đồ cay, có người nói lúc nào cũng buồn ngủ... Không phải vậy chứ? Giản Nhu lập tức thay đồ, đeo kính và khẩu trang, ra hiệu thuốc mua que thử thai. Quả nhiên cô đã “trúng thưởng”, còn là “phần thưởng lớn”.

Trong lòng vô cùng hoan hỷ, Giản Nhu hồi tưởng quá trình “trúng thưởng”. Hình như là đêm đó, nhân lúc cô nói chuyện điện thoại, Trịnh Vĩ đã bỏ qua khâu quan trọng. Cô rất nghi ngờ người đàn ông thâm hiểm kia cố ý làm vậy.

Đi đi lại lại trong nhà tắm một lúc, cuối cùng cô quyết định nhắn tin cho bố đưa trẻ. Tin nhắn vừa gửi đi, Trịnh Vĩ lập tức gọi điện.

“Thật không em?” Giọng anh run run.

“Thật! Em vừa mua rất nhiều que thử thai, đều có kết quả như nhau.”

“Em không đến bệnh viện kiểm tra à?”

“Em cũng muốn đi nhưng bệnh viện người đông phức tạp, em sợ bị phát hiện. Hiện tại, quan hệ của chúng ta gây không ít tranh cãi trên mạng. Em mà đến khoa Phụ sản, đám phóng viên báo lá cải chắc chắn sẽ đổ thêm dầu vào lửa, viết bậy viết bạ. Em thì chẳng sao, chỉ sợ ảnh hưởng không tốt đến anh. Hơn nữa, em nghe nói mang thai ba tháng đầu tốt nhất nên giữ bí mật, không thì dễ bị sảy.”

Mấy câu trước đều là những lời thừa thãi, chuyện sảy thai mới là trọng tâm. Cho dù khả năng chỉ là một phần vạn, Trịnh Vĩ cũng sẽ tin. Quả nhiên anh nói: “Vậy đi, anh sẽ nhờ Diệp Chính Thần hẹn bác sĩ khoa Phụ sản bên quân đội. Anh sẽ đưa em đi khám. Chúng ta xác định em có thai hay không đã, những chuyện khác tính sau.”

“Vâng...”

Anh lại hỏi: “Công việc đóng phim có vấn đề gì không? Có cần anh thương lượng với họ?...”

Mặc dù thấy không cần thiết nhưng Giản Nhu vẫn rất hạnh phúc trước sự quan tâm của anh: “Anh hiểu rõ kịch bản Leo cao còn gì. Từ đầu đến cuối toàn là cảnh tình cảm nhẹ nhàng, chỉ có mấy cảnh “hành động”

trên giường thôi, em có thể ứng phó.”

“Bất kể là cảnh hành động gì cũng phải dùng người đóng thế.”

“Vâng, em sẽ thương lượng với đạo diễn.”

“Không cần! Anh sẽ giúp em điều đình.”

“Được thôi!”

Ngoài cửa phòng ngủ vang lên tiếng bà Giản: “Nhu Nhu, mau ra ăn cơm đi con!”

Cô vội cất cao giọng: “Vâng, con ra ngay đây!”

“Em đi ăn đi, nhớ ăn nhiều một chút.” Anh nói.

“Ừm...” Có một vấn đề cô rất muốn hỏi nhưng chẳng biết có nên hỏi không. Đắn đo vài giây, cô lên tiếng: “Bệnh tình của ông ấy có nghiêm trọng không anh?”

Nhắc đến chuyện này, ngữ khí của Trịnh Vĩ trở nên nặng nề: “Tình trạng suy tim của ông ấy đã bắt đầu nghiêm trọng. Bác sĩ nói, chỉ e không gắng gượng được lâu.”

“Anh có sao không?”

“Em yên tâm, anh vẫn ổn. Anh đã làm tất cả những việc có thể cho ông ấy, anh không nợ ông ấy điều gì cả.”

Tuy Trịnh Vĩ nói vậy nhưng dấu sao Lâm Cận vẫn là bổ ruột của anh, chắc anh sẽ rất buồn. Chỉ có điều, ông ta là người Giản Nhu không muốn dính dáng nhất. Cô nói: “Em đang mang thai, không tiện đến bệnh viện với anh.”

“Bây giờ em cần nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng, đừng nghĩ đến những chuyện khác. Anh sẽ xử lý ổn thỏa.”

“Vâng...”

“Mẹ em thế nào? Có gây khó dễ cho em không?” Trịnh Vĩ hỏi.

“Không! Bà là mẹ ruột của em, làm sao có thể gây khó dễ cho em cơ chứ? Mẹ đã mua vé máy bay về Canada nhưng cuối cùng không đi nữa. Mẹ nói, em sống một mình bao năm, ăn uống và nghỉ ngơi thất thường, lại hay uống rượu say, mẹ không yên tâm nên ở lại một thời gian để chăm sóc em. Em định thông báo với mẹ chuyện chúng ta đã đăng ký kết hôn nhưng hễ nhắc đến tên anh là mẹ không muốn nghe.”

“Mẹ em đã quyết định ở lại chứng tỏ bà muốn biết em sống có tốt không. Thế nào cũng có ngày bà sẽ chấp nhận anh.”

“Em hiểu.”

Trịnh Vĩ không nói thêm câu gì. Hai người im lặng hồi lâu nhưng không nở cúp máy.

Bà Giản lại gõ cửa. “Nhu Nhu, mau ra ăn cơm đi! Thức ăn để nguội không tốt cho dạ dày đâu.”

“Em đi ăn cơm đây. Anh còn chuyện gì không?”

“Có...” Đầu bên kia điện thoại yên tĩnh đến nỗi cô có thể nghe thấy tiếng thở của Trịnh Vĩ. “Anh nhớ em nhiều!”

“Em cũng thế!” Giản Nhu lưu luyến gác máy, thu dọn đồ đạc que thử thai trên bệ cửa sổ mới rời khỏi nhà tắm.

Trên bàn ăn bày các món cô thích nhất. Trong ngôi nhà của cô, ngoài bữa cơm nóng hổi và thơm phức do mẹ nấu, tất cả

Lúc này đã là nửa đêm, phần lớn các căn hộ trong khu chung cư Lam Trù Danh Tọa đã tắt đèn đi ngủ. Giản Nhu rảo bước, đến gõ cửa nhà Trịnh Vĩ. Một lúc lâu sau, cánh cửa mới hé mở, Trịnh Vĩ đứng chắn ở giữa, không nhường lối cho cô bước vào.

“Em tìm anh có việc gì?” Anh cất giọng lạnh nhạt.

“Em mang laptop đến cho anh.”

“Cám ơn em.” Trịnh Vĩ nhận lấy chiếc máy tính, lại hỏi: “Chỉ có laptop thôi à? Đồ đặc khác của anh thì sao?”

Giản Nhu chớp chớp mắt. “Lần sau em sẽ mang cho anh.”

Khóe miệng Trịnh Vĩ động đậy, gương mặt vẫn hết sức thờ ơ. “Không cần đâu. Cũng chẳng có đồ quan trọng, em hãy vứt hết đi.”

“Còn em thì sao? Anh cũng không cần nữa à?”

Trịnh Vĩ im lặng. Giản Nhu liền đến rồi ôm anh. Cảm thấy anh đẩy vai mình, cô càng ôm chặt. Thật ra cô biết mình không thể dọ sức với người đàn ông này, anh muốn thoát khỏi vòng tay của cô thì dễ như trở bàn tay. Tuy nhiên anh lại đứng yên bất động. Thế là cô “được voi đòi tiên”, kiễng chân hôn lên môi anh. Trịnh Vĩ ngoảnh mặt đi chỗ khác, né tránh đôi môi toàn mùi rượu của cô.

“Em uống say rồi.” Anh nói.

“Em không say.” Giản Nhu định cởi cúc áo của anh.

Trịnh Vĩ lập tức túm tay cô. “Đừng giỡn chơi nữa! Anh đã nói rõ trong điện thoại rồi còn gì.”

Cô ngẩng đầu, mắt ngấn lệ. “Năm năm trước rời xa anh, em coi như mình đã chết. Mỗi ngày, em diễn những vai khác nhau. Em gần như quên mất mình là ai... Nhưng anh lại bước vào cuộc sống của em, khiến cảm giác của em hồi sinh. Em yêu anh, còn yêu hơn năm năm trước. Anh có biết điều đó hay không? Em đã không thể rời xa anh...”

“Chúng ta...”

Giản Nhu lập tức ngắt lời: “Vây chỉ một đêm thôi. Hãy cho em ngủ với anh đêm cuối cùng.”

Trịnh Vĩ nói lỏng bàn tay. Cô lập tức đặt môi mình lên môi anh. Hành lang không một bóng người, ngọn đèn cảm ứng chiếu sáng giọt lệ trên gò má và nổi đau trong mắt cô. Lý trí nhất thời chệch quỹ đạo, Trịnh Vĩ ôm chặt người Giản Nhu, cuồng nhiệt đáp lại nụ hôn của cô.

Giản Nhu vui mừng nhắm mắt. Cô tưởng dực vọng của anh thức tỉnh, chiến thắng lý trí, tưởng phương thức nín kéo đầy thành ý của mình sẽ khiến anh dao động. Tuy nhiên Trịnh Vĩ nhanh chóng rời khỏi đôi môi cô. Tuy cô có thể cảm nhận rõ ràng toàn thân anh nóng lên một cách lạ thường, cảm nhận được sự quyến luyến của anh nhưng anh vẫn đẩy cô ra.

Sau khi bình ổn hơi thở, Trịnh Vĩ lên tiếng: “Cám ơn ý tốt của em nhưng anh không cần phụ nữ ngủ cùng.”

Thái độ dứt khoát của anh khiến Giản Nhu trở nên tuyệt vọng. Cô ngược nhìn người đàn ông, cảm nhận một cách rõ ràng câu nói “gần trong gang tấc mà cách xa biển trời”. “Anh không muốn em nữa sao? Đã chờ đợi những mười lăm năm, tại sao anh không thể kiên trì thêm một ngày?”

“Những lời muốn nói, anh đều nói cả rồi. Em còn không rõ nguyên nhân à?”

“Em không hiểu. Anh thật sự cho rằng em không muốn ở bên anh ư? Anh thật sự cho rằng, em không có cảm giác khi chứng kiến màn nóng bỏng của anh và Nghiêm Vũ ở trong xe hay sao? Anh tưởng em không thất vọng, không oán hận anh khi nhìn thấy Lạc Tình hôn anh hay sao?” Nước mắt chảy dài xuống gò má, cô túm cánh tay anh mới có thể đứng vững. “Nhưng em có tư cách gì để trách móc anh? Tất cả những điều này đều xuất phát từ sự lựa chọn của em, đều do em tự làm tự chịu... Hôm nay, nhìn thấy anh đưa vị hôn thê đi thử váy cưới, biết rõ anh không muốn cưới cô ấy, nhưng em cũng chẳng có tư cách ngăn cản.”

Trịnh Vĩ thở dài “Sao em biết anh không muốn cưới cô ấy?”

“Bộ váy cưới cô ấy mặc quá lộ liễu, không thích hợp ra bờ biển ngắm mặt trời mọc.”

Trịnh Vĩ lại quay mặt đi chỗ khác, không nhìn cô nữa.

“Trịnh Vĩ! Hãy nói một câu thật lòng, anh còn yêu em không?”

“Muộn rồi, để anh đưa em về nhà, không mẹ và em gái sẽ lo lắng cho em.” Trịnh Vĩ quay người, đặt chiếc máy tính lên tủ giày rồi lấy chìa khóa xe.

Anh tỏ thái độ cương quyết, không cho cô bất cứ cơ hội nào. Nếu núu kéo qua điện thoại không được coi là có thành ý, vậy thì việc cô dâng mình đến tận cửa, thậm chí thốt ra những lời khẩn cầu một cách hèn mọn vẫn chưa đủ hay sao? Rồi cuộc anh còn muốn cô thế nào nữa?

Giản Nhu cảm thấy mình bị ép vào đường cùng. Cô như đứng ở bờ vực thẳm, chỉ cần sẩy chân là rơi xuống vực sâu vạn trượng. Cô túm chặt tay anh, tựa như bám lấy tia hy vọng cuối cùng. “Trịnh Vĩ! Chúng ta kết hôn đi!”

Anh ngẩn người. “Em nói gì cơ?”

“Chúng ta kết hôn đi! Nếu anh còn yêu em thì ngày mai chúng ta đi đăng ký kết hôn.”

Trịnh Vĩ có chút dao động, ánh mắt không còn lạnh đậm như trước đó. “Em không sợ người nhà phản đối sao?”

“Bây giờ em không lo được nhiều như thế. Dù tức giận và oán trách đến mấy thì mẹ vẫn mãi mãi là mẹ của em. Anh mà giận thì sẽ trở thành chồng người khác.” Cô ngẩng đầu, nhìn vào mắt anh. “Anh từng nói, chỉ cần em muốn, bất cứ lúc nào cũng không muộn màng...”

Trịnh Vĩ lập tức ôm Giản Nhu vào lòng, cất giọng khàn khàn vì xúc động bên tai cô: “Đúng thế. Không muộn, anh đợi câu nói này của em lâu rồi.”

Giản Nhu mệt mỏi tựa vào vai anh. “Em đợi ngày này cũng mười lăm năm rồi.”

Trên hành lang yên tĩnh, đèn cảm ứng đã tắt. Anh hôn lên vành tai và mặt cô trong bóng tối. Nỗi đau và niềm vui thay đổi quá đột ngột, biết bao tâm tình kìm nén trong lòng dường như tìm được lối thoát, cô hôn anh cuồng nhiệt, chỉ có nhịp đập con tim càng lúc càng hỗn loạn của anh mới khiến cô cảm thấy chân thực.

Trịnh Vĩ lập tức bế Giản Nhu vào nhà rồi lại ngấu nghiến môi cô. Cô liếc thấy chiếc gạt tàn trên bệ cửa sổ chất đầy tàn thuốc, trong phòng vẫn nồng nặc mùi thuốc lá. Anh đặt cô xuống chiếc bàn gỗ lim. Hai chân cô quặp chặt thắt lưng anh. Trong người như bùng cháy một ngọn lửa, khiến cô chỉ hận không thể hòa tan vào người anh, mãi mãi không xa rời.

Trịnh Vĩ nhanh chóng cởi quần áo của cả hai, để không còn bất cứ khoảng cách nào. Khi bốn mắt chạm nhau, họ đều thấy rõ đam mê hừng hực trong mắt đối phương. Không ngôn từ nào có thể diễn tả sự thỏa mãn ở giây phút này.

Sau khi giải phóng hết tình cảm đè nén trong lòng bằng phương thức nguyên thủy nhất, Giản Nhu mệt mỏi thiếp đi trong vòng tay của Trịnh Vĩ. Sáng hôm sau, khi cô thức dậy, anh vẫn đang ngủ say. Nằm ngắm anh một lúc, cô gơ ngón tay vẽ lên khóe miệng hơi cong lên của anh. Tiếng chuông điện thoại điếc tai phá vỡ bầu không khí thanh tĩnh hiếm có. Giản Nhu nhướn người lấy di động của Trịnh Vĩ. Cô giật mình khi nhìn thấy ba chữ “Kiều Hân Vận” trên màn hình. Không biết hôm qua lúc nhận điện thoại của cô, có phải Kiều Hân Vận cũng đang ở tình huống như cô bây giờ? Có câu nói mười năm “phong thủy luân lưu chuyển”, đây mới chỉ qua một đêm thôi.

Phong thủy luân lưu chuyển: chỉ đời người luôn vận động biến hóa, không có gì là không thay đổi.

Giản Nhu đang không biết nên bắt máy hay từ chối cuộc gọi thì Trịnh Vĩ đã bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Cô đưa di động cho anh. “Em mặc kệ hai người từng xảy ra chuyện gì. Em chỉ hy vọng anh hãy giải quyết ổn thỏa mối quan hệ với cô ấy trước khi chúng ta kết hôn.”

Trịnh Vĩ khẽ gật đầu, bắt máy ngay trước mặt cô. Tiếng cười vui vẻ của Kiều Hân Vận vang lên rõ mồn một. “Vừa rời cửa hàng áo cưới chuyển chiếc váy hôm qua đến nhà em. Anh mua tặng em thật sao?”

Trịnh Vĩ tựa vào đầu giường. “Em nói thích chiếc váy đó còn gì!”

“Nếu em nói thích anh thì giải quyết thế nào?”

Trịnh Vĩ bình thản trả lời: “Kiều đại tiểu thư kén như vậy, làm sao có chuyện nhìn trúng tôi?”

“Ý em là... giả dụ...”

“Giả thiết này khó thực hiện... vì vợ tôi sẽ không đồng ý.”

Kiều Hân Vận cười giòn tan. “May mà em không thích anh.”

Trịnh Vĩ cười cười, không nói câu gì. Giản Nhu kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt. Nhìn nụ cười đắc ý của anh, cô liền tưởng tổ ngôn nguồn. Cô nên sớm nghĩ ra mới phải. Bao năm qua, cô tỏ thái độ tuyệt tình, thà chết cũng không gặp mặt, anh còn chẳng chịu bỏ cuộc thì làm gì có chuyện chỉ vì cô từ chối anh trước mặt mẹ mà buông tay? Có lẽ anh sẽ buồn, sẽ thất vọng, nhưng với khả năng chịu đựng hơn người, làm gì có chuyện anh dễ dàng từ bỏ? Dù quyết định buông tay, chắc anh cũng không đến nỗi lập tức đưa Kiều Hân Vận đi thử váy cưới.

Hóa ra tất cả đều là kế hoạch của anh. Anh đoán được mẹ cô sẽ cực lực phản đối, mười lăm phút nói chuyện không thể xóa bỏ hận thù tồn tại mười năm trong lòng bà. Anh cũng đoán được cô sẽ phân vân, khó xử giữa tình yêu và tình thân, sẽ từ chối chiếc nhẫn của anh. Vì vậy anh cố tình đưa Kiều Hân Vận đi thử váy cưới rồi bảo Tiêu Thường thông báo với cô. Anh cố tình dùng phương thức đoạn tuyệt để ép cô đưa ra quyết định cuối cùng.

Nghĩ tới chuyện ngày hôm qua mình bị đả kích và đau lòng ra sao, Giản Nhu chỉ muốn bám vằm người đàn ông trước mặt. Đáng tiếc, trong tay không có dao mà chỉ có gối. Thế là cô ném mạnh chiếc gối vào người anh. “Trịnh Vĩ! Anh có thể bỉ ổi hơn không?”

Trịnh Vĩ giơ tay bắt chiếc gối, thản nhiên đáp: “Anh mới gạt em có một ngày, trong khi em gạt anh những năm năm trời.”

Nghe câu này, cô liền xì hơi như quả bóng, mọi nỗi oán trách lập tức tan biến. Đúng thế, cô từng dùng tin đồn tình cảm với Nhạc Khải Phi để lừa dối anh. Điều khác biệt là, anh cho cô cơ hội cứu vãn tình cảm, còn cô không cho anh bất cứ cơ hội nào.

Giản Nhu thắc mắc: “Anh đã bày trò, tại sao không kiên nhẫn đến cùng, đợi chúng ta đăng ký kết hôn rồi mới cho em biết sự thật? Anh không sợ em tức giận, không chịu lấy anh nữa à?”

“Bây giờ em có đi hay không?” Trịnh Vĩ hỏi.

“Đi chứ!” Một khi đã quyết định ở bên anh cả đời, cô sẽ không nuốt lời. Bây giờ “gạo đã nấu thành cơm”, sau này chẳng may gặp khó khăn, thử thách, cô cũng là Trịnh phu nhân được pháp luật bảo vệ.

“Chúng ta chuẩn bị đi thôi!”

“Đợi một lát. Em đã nhờ người làm thủ tục di dân giúp em đi lấy hồ sơ về. Hộ khẩu của em ở trong đó.”

“Vậy anh đi mua đồ ăn sáng đã.”

Khi Giản Nhu và Trịnh Vĩ đến Cục Dân chính, trong đại sảnh chật ních người. Có người thậm chí ngủ gật trong lúc chờ đến lượt làm thủ tục. Cảnh tượng náo nhiệt hơn xếp hàng chờ mua vé ở nhà ga. Nhân viên tiếp tân nói với họ: “Hôm nay đông quá nên chắc sẽ không đến lượt anh chị. Ngày mai anh chị đến sớm một chút.”

“Vâng!” Giản Nhu rút di động chụp ảnh rồi đăng lên Weibo để nhắc nhở mọi người, chuyện đăng ký kết hôn không thể nhất thời nổi hứng mà nên hẹn trước.

Status vừa đăng, lập tức có fan hỏi: “Nhục Nhục, chị đến Cục Dân chính làm gì thế? Có phải đăng ký kết hôn không?”

Cô đang cân nhắc xem phải trả lời thế nào thì nghe thấy Trịnh Vĩ gọi điện cho người bạn làm việc ở Cục Dân chính, hỏi xem liệu có thể giải quyết thủ tục giúp anh không.

Người bạn hỏi lại: “Kết hôn ư? Nào ai bị úng nước thế? Anh có biết thời buổi này đăng ký kết hôn còn khó hơn mua vé tàu không?”

Trịnh Vĩ trả lời ngắn gọn: “Là tôi.”

“Em không nghe nhầm đấy chứ? Anh định kết hôn ư? Ai mà ngốc nghếch nhảy vào hố lửa vậy?”

Trịnh Vĩ cất giọng nhàn nhạt: “Chủ nhiệm Phác, gần đây có rất đông người xếp hàng làm thủ tục mà các cậu cũng chẳng chịu nghĩ cách giải quyết. Kết hôn là chuyện chung thân đại sự, các cậu tùy tiện nói một câu “ngày mai lại đến” để đuổi người ta về. Tôi nghĩ, chắc mấy hôm nữa tôi phải đến đây xem các cậu bận rộn công việc gì.”

Đối phương lập tức đổi giọng: “Trưởng phòng Trịnh! Em sai rồi. Em sẽ giải quyết cho anh ngay!”

Chưa đầy nửa tiếng sau, hai quyển sổ chứng nhận kết hôn màu đỏ đã ra đời. Bởi vì thời gian có hạn nên khâu tuyên thệ bị giản lược. Giản Nhu xem đi xem lại tên mình và Trịnh Vĩ trong quyển sổ. Trước kia, cô chưa bao giờ dám nghĩ đến chuyện kết hôn với anh, không ngờ chỉ cần ký tên là xong, đúng là dễ hơn mua vé tàu nhiều.

Trên đời có rất nhiều chuyện là vậy. Bạn tưởng khó hơn lên trời nhưng thực tế rất dễ giải quyết. Điều quan trọng là bạn có quyết tâm hay không.

Trịnh Vĩ bỏ quyển sổ vào túi áo, quay sang Phác Nghị Minh: “Chủ nhiệm Phác! Tôi thấy cậu cũng khá nhàn rồi, hay là làm việc luôn ở đây đi, để nếm trải mùi vị làm “đầy tớ của nhân dân”.”

Phác Nghị Minh nghiêng rằng, sau đó cười híp mắt với Giản Nhu. “Trịnh phu nhân, khi nào ly hôn nhớ tìm tôi, đảm bảo không cần xếp hàng.”

Giản Nhu vừa định nói cảm ơn, Trịnh Vĩ đã ôm cô. “Cậu yên tâm đi! Chúng tôi sẽ không bao giờ đến nơi này lần thứ hai.”

Phác Nghị Minh cười ngoác miệng, bắt tay Trịnh Vĩ. “Trưởng phòng Trịnh! Em đang đợi câu này của anh. Chúc mừng anh!”

Hai người ra khỏi Cục Dân chính, Giản Nhu không tìm được lại ngấm giấy chứng nhận kết hôn. Nhớ lại tâm trạng lên lên xuống xuống trong hai ngày qua, cô ôm vai Trịnh Vĩ, cất giọng cảm khái: “Hôm qua anh khiến em đau lòng như vậy, không sợ em tuyệt vọng, di dân sang Canada sao?”

“Sợ chứ! Anh rất sợ... bởi vì điều đó chứng tỏ em nói câu “Em yêu anh” bao nhiêu lần nhưng chẳng lần nào thật lòng.”

Nhìn vào đôi mắt sâu hun hút của người đàn ông trước mặt, cuối cùng Giản Nhu mới hiểu tại sao anh luôn dễ dàng khiến phụ nữ rung động, tất nhiên cô cũng không phải ngoại lệ.

“Em yêu anh, mỗi câu đều là thật lòng.” Giản Nhu hôn lên má anh một cái, bất chấp đang ở trên đường phố đông người qua lại.

“Anh biết.”

Thời khắc đó, cô hoàn toàn chìm đắm trong tâm trạng ngọt ngào khó tả, không cần biết ngày mai phải đối mặt với khó khăn gì, cũng chẳng cần để ý đến ánh mắt của người khác. Trong đầu cô chỉ toàn hình bóng của người đàn ông bên cạnh.

Giản Nhu khoác tay Trịnh Vĩ, đi ra xe. Đúng lúc này điện thoại của anh đổ chuông. Là Diệp Chính Thần gọi.

Tướng Phác Nghị Minh đã thông báo tin nóng hổi cho Diệp Chính Thần nên không đợi đối phương lên tiếng, Trịnh Vĩ đã cất giọng đắc ý: “Chú nhận được tin nhanh thật đấy!”

“Tin gì?” Giọng của Diệp Chính Thần không hề tỏ ra hưng phấn.

“Ồ, thế chú chưa biết à? Anh vừa đến Cục Dân chính.”

“Cục Dân chính ư?” Diệp Chính Thần hỏi lại.

“Cuối cùng anh cũng lấy vợ rồi. Chú đã hứa mừng món quà lớn, đừng quên đấy nhé!”

Có lẽ do quá bất ngờ nên Diệp Chính Thần im lặng.

Trịnh Vĩ cười. “Lát nữa mời chú ăn cơm. Cho chú chọn bất cứ nhà hàng nào ở Bắc Kinh.”

Đầu bên kia điện thoại vẫn không có phản ứng. Cuối cùng Trịnh Vĩ cũng nhận ra thái độ bất thường của đối phương. Anh thu lại nụ cười. “Có chuyện gì sao?”

“Xảy ra một việc...”

“Việc gì? Chú nói đi!”

“Em đang ở bệnh viện của trại giam số Hai, Lâm Cận bị thương...”

Nghe thấy tên Lâm Cận, Giản Nhu ngẩng đầu nhìn Trịnh Vĩ. Anh dừng bước, ngồi xuống bồn hoa bên đường rồi mới hỏi: “Ông ấy bị thương có nặng không?”

“Tình hình không mấy khả quan. Em vừa mời chuyên gia của bệnh viện Tích Thủy Đàm đến khám cho ông ấy.”

Trịnh Vĩ cúi thấp đầu nên Giản Nhu không nhìn rõ vẻ mặt của anh.

“Ông ấy muốn gặp anh.” Diệp Chính Thần nói tiếp.

“Liệu ông ấy... có bị nguy hiểm đến tính mạng không?” Trịnh Vĩ cuộn chặt bàn tay thành nắm đấm.

“Hiện tại vẫn chưa rõ. Theo em... anh nên nhanh chóng quyết định.”

Giản Nhu lặng lẽ ngồi xuống cạnh Trịnh Vĩ, nắm tay anh. Tối hôm nay cô vẫn không thể tha thứ cho Lâm Cận, nhưng ông là bố đẻ của Trịnh Vĩ, trong người họ chảy cùng một dòng máu. Đây là sự thật không thể thay đổi.

“Anh đến bệnh viện đi! Em cũng phải về phim trường bây giờ.”

Trịnh Vĩ ngẩng đầu nhìn cô rồi nói vào điện thoại: “Chú bảo với ông ấy, anh sẽ đến ngay.”

Hai người đi về phía bãi đỗ xe. Đột nhiên có một phóng viên không biết từ đâu chui ra giờ máy chụp ảnh. Chụp xong, anh ta đưa máy ghi âm đến trước mặt họ, không ngừng truy vấn: “Giản tiểu thư! Vị này là bạn trai mà mấy hôm trước cô khoe trên Weibo đúng không? Hai vị đến Cục Dân chính để đăng ký kết hôn à? Đã làm thủ tục xong chưa?”

Giản Nhu chẳng bận tâm chuyện bị tiết lộ đã kết hôn, chỉ là anh chàng phóng viên này xuất hiện không đúng lúc. Trịnh Vĩ đi vòng qua anh ta để lên xe nhưng đối phương bám riết, đề nghị anh giới thiệu về mình, còn hỏi liệu có thể chụp một kiểu ảnh của hai người hay không.

Thấy sắc mặt Trịnh Vĩ ngày càng tệ, Giản Nhu vội đẩy anh. “Anh đi trước đi, việc ở đây giao cho xem xử lý.”

“Em có xử lý được không đấy?”

Cô cười, nói: “Anh yên tâm đi! Đây là sở trường của em mà, em biết cách đối phó với họ.”

“Được thôi. Có chuyện gì nhớ gọi cho anh.”

“Vâng!”

Trịnh Vĩ liếc nhìn tay phóng viên, ánh mắt lộ vẻ chán ghét rồi lái xe rời đi.

Trịnh Vĩ phóng xe như bay đến bệnh viện, chỉ sợ chậm một chút là không còn cơ hội gặp Lâm Cận. Cảnh vật trôi qua vùn vụt ở bên ngoài xe giống như hồi ức lần lượt xuất hiện trong đầu anh. Anh nhớ lại nhiều chuyện, nhớ tới lần đầu tiên gặp Lâm Cận bảy năm trước. Hôm đó, ông lái xe đi ngang qua ngôi biệt thự của anh. Nhìn thấy anh đứng ngoài cổng, ông liền dừng lại, hạ cửa kính xe, mỉm cười chào hỏi: “Chào cậu! Tôi mới dọn đến đây, sống tại ngôi biệt thự ở phía trước.” Khi ấy, từ người Lâm Cận toát ra vẻ ung dung, nho nhã đáng tin cậy.

Trịnh Vĩ nhớ tới cảnh sau khi Lâm Cận bị tuyên án năm năm trước. Lúc ông bị giải lên xe cảnh sát, anh đứng ngay gần đó. Lâm Cận không rời mắt khỏi anh. Kể cả khi xe cảnh sát đã đi xa, ông vẫn quay người, dán mắt vào tấm kính dôi theo anh. Ánh mắt ông không còn vẻ ung dung mà chỉ còn lại nét bi thương trong giờ phút biệt ly và nỗi nhớ của người cha đối với con trai mình. Ánh mắt ấy đã xóa nhòa nỗi oán hận trong lòng Trịnh Vĩ.

Trịnh Vĩ quyết định kháng án nhưng luật sư của Lâm Cận nói với anh: “Lâm tiên sinh không muốn kháng án nữa. Kết cục này tốt ọi người. Ông ấy chết rồi, sẽ có người mừng rỡ, có người yên tâm, có người an lòng...”

Anh nói: “Phiên anh chuyển lời đến ông ấy. Nếu ông ấy chết, cũng sẽ có người đau buồn.”

Ngày hôm sau, luật sư gọi điện thông báo Lâm Cận đã đồng ý kháng án. Luật sư mang đến cho anh toàn bộ hồ sơ của phiên sơ thẩm, trong đó có trần thuật chi tiết toàn bộ quá trình nạn nhân qua đời.

Thì ra hôm ấy Lâm Cận cùng hai người đàn ông bình thường hay giúp ông giải quyết những chuyện phiền phức đến nhà phóng viên Giản Mặc. Thực tế, ông không hề có ý định hại chết đối phương nên mới đích thân đến đó. Ông chỉ muốn biết tại sao Giản Mặc theo dõi mình, rốt cuộc tay phóng viên này đã biết được những bí mật gì?

Nghe Giản Mặc nói theo dõi mình theo chỉ thị của tổng biên tập nhằm mục đích moi tin nội bộ, gây tiếng vang cho tạp chí, Lâm Cận liền đề nghị cho đối phương một khoản tiền lớn, đổi lấy tập ảnh. Ông cũng yêu cầu Giản Mặc giữ bí mật chuyện này, không nói với bất kỳ người nào, đặc biệt là giới truyền thông.

Sau khi cân nhắc, Giản Mặc đã giao máy ảnh và USB cho ông. Là một thương nhân cáo già trên thương trường, Lâm Cận không tin Giản Mặc đưa toàn bộ tài liệu. Vì vậy ông cố ý nói những câu uy hiếp, còn cầm ảnh chụp gia đình đối phương xem một lúc lâu. Ông hy vọng Giản Mặc lo lắng cho người nhà mà không làm chuyện dại dột.

Trước những lời uy hiếp của Lâm Cận, Giản Mặc thật sự sợ hãi. Ông liên tục nhìn đồng hồ treo tường, lo con gái đi học về sẽ gặp bất trắc. Sắp đến giờ tan học, ông càng tỏ ra bất an. Khi kim đồng hồ chỉ mười hai giờ, ông ra sức vùng vẫy, thoát khỏi bàn tay kim kẹp của đối phương, lao ra ban công gọi tên con gái.

Người đi cùng Lâm Cận sợ kinh động đến hàng xóm ở tầng dưới nên lôi ông vào nhà. Ai ngờ Giản Mặc không biết lấy đâu ra sức mạnh kinh hồn, khiến họ không giữ nổi. Thế là chẳng may ông rơi từ ban công xuống. Họ muốn cứu nhưng không còn kịp nữa, bị kịch đã xảy ra.

Sau đó Lâm Cận cho hai người đàn ông kia một khoản tiền lớn để họ nhận hết tội về mình, che giấu nguyên nhân thật sự về cái chết của Giản Mặc.

Còn về vụ tai nạn giao thông, đúng là Lâm Cận có một chiếc ô tô giống với chiếc đã đâm mẹ con Giản Tiệp. Tuy nhiên luật sư của ông đã tìm ra bằng chứng, hôm xảy ra vụ tai nạn, ông có buổi tụ họp với lãnh đạo cấp cao của công ty. Nói cách khác, Lâm Cận có chứng cứ ngoại phạm.

Như vậy luật sư hoàn toàn có thể giúp ông thoát khỏi tội danh ở phiên tòa sơ thẩm. Hơn nữa, với địa vị và khả năng kinh tế của Lâm Cận, ông không thiếu cách thoát khỏi chốn lao tù. Nhưng ông lại nói với luật sư, không cần giúp ông biện hộ, ông sẽ chủ động nhận tội. Ông hy vọng vụ án nhanh chóng kết thúc để khỏi quấy nhiễu cuộc sống yên bình của người khác.

Năm năm trôi qua, Trịnh Vĩ không nhớ mình ở ngoài trại giam số Hai bao nhiêu lần. Anh biết Lâm Cận muốn gặp mình, nhưng anh chưa một lần đặt chân vào bên trong. Cũng chẳng phải anh không muốn gặp ông, nói đúng hơn là anh không dám gặp.

Đi vào bệnh viện của trại giam số Hai, Trịnh Vĩ nhanh chóng nhìn thấy Lâm Cận ở ngoài phòng phẫu thuật. Ông gầy hơn trong ảnh nhiều, mái tóc bạc trắng đâm mồ hôi, bết vào trán. Nỗi đau đớn khiến gương mặt ông méo mó, biến dạng, ánh mắt không chút sinh khí, trên khóe miệng vẫn còn vết máu. Trịnh Vĩ gần như không tin bệnh nhân trước mặt là Lâm Cận, người đàn ông phong độ ngày nào.

Diệp Chính Thần lên tiếng: “Đáng lẽ phải vào phòng mổ từ mười phút trước nhưng ông ấy kiên quyết đợi anh. Ông ấy có lời muốn nói với anh.”

Trịnh Vĩ gật đầu, bước đến bên Lâm Cận một cách khó nhọc. Ông giơ bàn tay dính máu về phía anh. Nỗi bi thương như bão lũ trào dâng trong lồng ngực, khiến anh nghẹt thở. Anh liền nắm lấy bàn tay già nua, yếu ớt, ngồi xuống, nói nhỏ: “Ông vào đi... Tôi ở đây đợi ông.”

“Bố...”

“Có chuyện gì đợi ông ra ngoài rồi nói sau.”

“Không...” Lâm Cận nắm chặt tay anh, thở dốc. “Nếu bố chết, con nhất định phải chăm sóc ẹ con... và cả con nữa.”

Cảm giác ngạt thở ngày càng dữ dội, Trịnh Vĩ dùng toàn bộ sức lực nắm lấy bàn tay giá lạnh của ông. “Vâng.”

Lâm Cận từ từ buông tay. Cô y tá đẩy ông vào phòng phẫu thuật. Trước khi cánh cửa khép lại, ông còn cố gắng nhòm đầu nhìn anh.

Trịnh Vĩ ngược nhìn bầu trời, đầu óc trống rỗng. Lâm Cận đã lựa chọn nhà tù để sống nốt quãng đời còn lại nhưng anh chưa một lần đến thăm ông. Ban đầu, khi biết sự thật từ mẹ, anh rất hận ông, hận ông vì vinh hoa phú quý mà bỏ rơi mẹ con anh, hận ông ích kỷ muốn giành lại thứ đã không thuộc về mình, hại chết người vô tội, còn làm liên lụy đến mẹ anh, khiến anh từ “con trai của Trịnh Diệu Khang” biến thành con hoang. Lúc bấy giờ, anh căm hận đến mức chỉ mong ông chết đi, mong mọi tội lỗi của ông bị vạch trần, để người đời nhìn thấy bộ mặt giả dối của ông. Tuy nhiên mẹ anh đã khóc, cầu xin anh: “Con đừng làm thế! Dù gây ra tội lỗi, ông ấy vẫn là bố ruột của con. Con sẽ hối hận, con nhất định sẽ hối hận...”

Nhưng kể từ khi Lâm Cận nhận tội ở phiên tòa, anh không có cách nào tiếp tục hận ông bởi anh biết vì muốn bảo vệ anh nên ông mới rơi vào kết cục thân bại danh liệt, mục xương trong tù. Tuy nhiên anh vẫn không chịu đi gặp Lâm Cận, không nói với ông một lời. Anh cảm thấy gặp gỡ cũng đồng nghĩa với việc thừa nhận Lâm Cận là bố đẻ của mình. Anh không muốn có người bố như vậy. Trong lòng Trịnh Vĩ, Trịnh Diệu Khang mới là người bố thật sự của anh. Đối với một người có tính chiếm hữu mạnh mẽ như Trịnh Diệu Khang, làm sao ông có thể chịu nổi cảnh bị con trai quay lưng sau khi đã bị vợ phản bội? Vì vậy anh chỉ có thể xây một bức tường cao hơn bức tường của nhà tù trong lòng mình, ngăn cách với Lâm Cận. Trịnh Vĩ luôn tâm niệm một điều, anh là con trai của Trịnh Diệu Khang. Đây là sự thật không thể thay đổi.

Cho tới hôm nay anh mới hiểu, huyết thống là thứ chẳng có cách nào xóa bỏ. Diệp Chính Thần tiến lại gần, vỗ vai an ủi Trịnh Vĩ. Anh ngoảnh đầu, hỏi: “Chuyện này là thế nào vậy?”

“Hôm nay, trong tù xảy ra vụ xung đột bạo lực. Có kẻ nổi điên, cầm một mẩu gạch vỡ khua lung tung. Lâm Cận không may đứng ở gần đó nên bị đâm trúng gan.”

“Vết thương có nghiêm trọng không?”

“Khá nghiêm trọng.”

“Xác suất thành công của ca mổ là bao nhiêu?”

“Chủ nhiệm Lưu của bệnh viện Tích Thủy Đàm là bác sĩ mổ chính cho ông ấy.”

Nhận ra Diệp Chính Thần né tránh câu hỏi của mình, Trịnh Vĩ cố gắng giữ bình tĩnh. “Không sao. Chú cứ nói thật cho anh biết đi!”

“Em chỉ có thể nói ông ấy có khả năng qua đời, nhưng vẫn có tia hy vọng sống sót.”

Là bạn bè nhiều năm, Trịnh Vĩ đương nhiên hiểu ý Diệp Chính Thần. Chỉ là hy vọng mà thôi, nhưng có tia hy vọng cũng tốt rồi.

Anh dõi mắt về phía cửa phòng phẫu thuật đang khép chặt. Ngày trước, anh luôn cho rằng, trên đời này chẳng có chuyện gì mình không làm được. Bây giờ, cách cánh cửa sinh tử, anh mới cảm nhận một cách sâu sắc sự bất lực của mình.

“Ông ấy nhóm máu gì? Có cần tiếp máu không?” Trịnh Vĩ hỏi.

“Nhóm máu O. Anh yên tâm, bọn em đã điều máu từ kho dự trữ rồi.”

“Anh cũng nhóm máu O. Anh truyền cho ông ấy có được không?”

“Anh làm vậy chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Đây có lẽ là việc cuối cùng anh có thể làm cho ông ấy.” Trịnh Vĩ rất muốn làm điều gì đó cho Lâm Cận, dù chỉ là việc nhỏ con.

“Được thôi, để em đi nói chuyện với phía bệnh viện.” Diệp Chính Thần gật đầu.

Không bao lâu sau một cô y tá đưa Trịnh Vĩ đi xét nghiệm máu. Máu từ từ dâng đầy ống thủy tinh nhưng nổi đau trong lồng ngực anh vẫn không hề dịu bớt.

Anh hỏi cô y tá: “Lát nữa truyền máu cho người bệnh, cô có thể nói với ông ấy đây là máu của tôi không?”

Cô y tá tỏ ra khó xử: “Tôi sẽ chuyển lời giúp anh. Tuy nhiên bây giờ ông ấy đã rơi vào tình trạng hôn mê, dù nói cũng chưa chắc ông ấy đã nghe thấy.”

“Không, cô nhất định phải nói với Lâm Cận. Điều này rất quan trọng với ông ấy.”

“... Được thôi!”

Sau năm tiếng đồng hồ dài đằng đẳng, chủ nhiệm Lưu cuối cùng cũng từ phòng phẫu thuật đi ra.

“Ca mổ tương đối thành công.” Khi thốt ra câu này, vẻ mặt ông không hề nhẹ nhõm. Ông nói với Trịnh Vĩ và Diệp Chính Thần, trong quá trình phẫu thuật, tim nạn nhân đã ngừng đập ba mươi mấy giây. May mà các bác sĩ không từ bỏ việc cấp cứu, ý thức sinh tồn của người bệnh cũng rất mạnh mẽ nên mới có thể vượt qua. Hiện tại, tuy ca mổ thành công nhưng bệnh nhân vẫn chưa thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, vẫn phải ở trong phòng ICU để theo dõi.

“Liệu ông ấy có thể thoát khỏi tình trạng nguy hiểm không?” Trịnh Vĩ hỏi.

“Cần tiếp tục theo dõi mới có câu trả lời. Tôi đề nghị cậu hãy chuẩn bị tâm lý. Người bệnh mắc bệnh tim, không loại trừ khả năng bị suy tim.”

Lâm Cận ở trong phòng ICU ba ngày ba đêm, Trịnh Vĩ không hề rời đi. Ngoài những lần vào thăm ngấn ngủ, phần lớn thời gian anh ở ngoài phòng bệnh, dõi theo điện tâm đồ qua tấm kính. Trịnh Vĩ cảm thấy nhịp tim của mình dường như ngày càng chậm lại, ngày càng bất lực, có thể ngừng đập bất cứ lúc nào. Trong ba ngày đó, Diệp Chính Thần luôn ở bên cạnh, theo dõi sát sao tình hình của Lâm Cận. Trịnh Vĩ cho rằng, cuộc đời anh cũng tương đối bất hạnh, có một người cha không muốn nhận, yêu một người phụ nữ không nên yêu, may mà anh chọn đúng người bạn này.

Trong đêm tối tình mịch, Trịnh Vĩ bỗng cảm thấy muốn nói chuyện. Thế là anh quay sang Diệp Chính Thần. “Chú chưa từng hỏi anh về quan hệ giữa anh và ông ấy...”

“Em chẳng muốn biết.”

“Nhưng đột nhiên anh muốn nói.”

Diệp Chính Thần cười gượng gạo. “Thật ra anh không tiết lộ, em cũng đoán được. Em đã xem hồ sơ vụ án, ông ấy giết bố Giản Nhu, lái xe đâm mẹ và em gái cô ấy. Vậy mà anh giúp ông ấy kháng án, từ tử hình giảm xuống tù chung thân. Năm năm qua, lần nào em về nước, anh cũng nhờ em chăm sóc ông ấy. Trừ khi là người thân, nếu không, anh chẳng có lý do làm vậy.”

“Ông ấy là bố ruột của anh.”

“Vâng...”

“Những năm qua, anh không muốn gặp ông ấy, không muốn thừa nhận mối quan hệ này. Anh tưởng chỉ cần tránh xa là sẽ không có bất cứ quan hệ gì, bất cứ tình cảm gì với ông ấy. Bây giờ anh mới biết mình đã nhầm. Đây là sự thật không thể chối bỏ.”

“Cũng không hẳn là không thể chối bỏ.” Diệp Chính Thần nói. “Mà do tính cách của anh. Anh quá coi trọng tình cảm, bất kể là tình thân, tình bạn hay tình yêu. Dù người khác phụ anh thế nào, anh cũng tuyệt đối không phụ họ.”

“Thế mà anh lại tuyệt tình với ông ấy. Với thân phận và địa vị của mình, ông ấy hoàn toàn có thể mời luật sư giỏi nhất giúp thoát tội, nhưng ông ấy đã chủ động nhận tội để bảo vệ anh, tình nguyện sống nốt quãng đời còn lại ở nơi không thấy ánh mặt trời, trong khi anh không một lần đi thăm ông ấy...”

“Điều ông ấy mong mỏi nhất không phải là được gặp anh mà là biết anh sống tốt.” Diệp Chính Thần lên tiếng an ủi.

Trịnh Vĩ thở dài, tựa người vào tường.

“Trước khi tiến hành phẫu thuật, em nói với ông ấy, anh đã kết hôn với Giản Nhu. Ông ấy rất vui, nhờ em chuyển lời tới anh, mong anh sớm có con.”

Đúng lúc này di động của Trịnh Vĩ rung rung. Là tin nhắn của Giản Nhu: “Ông xã, có lẽ em không nên quấy rầy anh vào thời điểm này. Tuy nhiên em nghĩ mình nên nói với anh, bất kể xảy ra chuyện gì, anh còn có em và con của chúng ta.”

Đọc tin nhắn, Trịnh Vĩ cảm thấy trái tim như sắp ngừng đập trong lồng ngực đột nhiên được tiếp thêm sức mạnh to lớn, viên mắt khô rát của anh ươn ướt.

Ở đầu bên kia điện thoại, Giản Nhu đứng trong nhà tắm, nhìn mấy que thử thai các nhãn hiệu khác nhau trên kệ cửa sổ, que nào cũng có hai vạch đỏ rõ ràng. Cô nhẹ nhàng xoa bụng, nở nụ cười hạnh phúc.

Có nằm mơ Giản Nhu cũng không ngờ mình mang thai. Vì vậy trong ba ngày qua, cô cảm nhận một cách rõ ràng sự khác thường của cơ thể. Mỗi khi nhắm mắt, cô đều có thể nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu, bất kể ngồi trong phòng nghỉ của đoàn làm phim hay ở sofa xem ti vi. Thói quen ăn uống cũng có sự thay đổi lớn, hề nhìn thấy món thịt là cô thèm không chịu nổi. Cơm hộp của đoàn làm phim chỉ có thịt kho tàu, vậy mà cô vẫn đánh chén ngon lành. Tuy nhiên Giản Nhu không bao giờ nghĩ mình có thai.

Tối nay, từ phim trường về nhà, cô vừa gặm táo vừa lướt Weibo. Sau khi phóng viên tờ Chia sẻ tin tức giải trí tung hình ảnh cô và Trịnh Vĩ ở ngoài cổng Cục Dân chính, Trưởng phòng Trịnh vốn mai danh ẩn tích nhiều năm đã bị nhận ra, bị tiết lộ thân phận. Nhờ phúc của anh, cô lại lên trang nhất báo giải trí, trở thành mục tiêu “ném đá” của dân mạng, Weibo lập kỷ lục truy cập mới. Thế mới biết chuyện tình của ngôi sao và cán bộ cấp cao thu hút sự chú ý đến mức nào.

Trong lúc lướt qua mấy chủ đề hot, Giản Nhu vô tình đọc được một status: “Bạn tôi có thai mà không biết. Bởi vì ra ít máu ở thời kỳ phơi thai được cấy vào tử cung, cô ngốc đó lại tưởng là kinh nguyệt.” Miếng táo suýt nữa mắc nghẹn trong cổ họng Giản Nhu. Cô chợt nhớ tới chuyện mình từng đóng vai phụ nữ có bầu nên đã vào diễn đàn bà mẹ và bé để tìm hiểu cảm nhận của thai phụ. Cô còn nhớ có thai phụ cho biết, thời kỳ đầu không hề buồn nôn, còn ăn đồ cay, có người nói lúc nào cũng buồn ngủ... Không phải vậy chứ? Giản Nhu lập tức thay đồ, đeo kính và khẩu trang, ra hiệu thuốc mua que thử thai. Quả nhiên cô đã “trúng thưởng”, còn là “phần thưởng lớn”.

Trong lòng vô cùng hoan hỷ, Giản Nhu hồi tưởng quá trình “trúng thưởng”. Hình như là đêm đó, nhân lúc cô nói chuyện điện thoại, Trịnh Vĩ đã bỏ qua khâu quan trọng. Cô rất nghi ngờ người đàn ông thâm hiểm kia cố ý làm vậy.

Đi đi lại lại trong nhà tắm một lúc, cuối cùng cô quyết định nhắn tin cho bố đưa trẻ. Tin nhắn vừa gửi đi, Trịnh Vĩ lập tức gọi điện.

“Thật không em?” Giọng anh run run.

“Thật! Em vừa mua rất nhiều que thử thai, đều có kết quả như nhau.”

“Em không đến bệnh viện kiểm tra à?”

“Em cũng muốn đi nhưng bệnh viện người đông phức tạp, em sợ bị phát hiện. Hiện tại, quan hệ của chúng ta gây không ít tranh cãi trên mạng. Em mà đến khoa Phụ sản, đám phóng viên báo lá cải chắc chắn sẽ đổ thêm dầu vào lửa, viết bậy viết bạ. Em thì chẳng sao, chỉ sợ ảnh hưởng không tốt đến anh. Hơn nữa, em nghe nói mang thai ba tháng đầu tốt nhất nên giữ bí mật, không thì dễ bị sảy.”

Mấy câu trước đều là những lời thừa thãi, chuyện sảy thai mới là trọng tâm. Cho dù khả năng chỉ là một phần vạn, Trịnh Vĩ cũng sẽ tin. Quả nhiên anh nói: “Vây đi, anh sẽ nhờ Diệp Chính Thần hẹn bác sĩ khoa Phụ sản bên quân đội. Anh sẽ đưa em đi khám. Chúng ta xác định em có thai hay không đã, những chuyện khác tính sau.”

“Vâng...”

Anh lại hỏi: “Công việc đóng phim có vấn đề gì không? Có cần anh thương lượng với họ?...”

Mặc dù thấy không cần thiết nhưng Giản Nhu vẫn rất hạnh phúc trước sự quan tâm của anh: “Anh hiểu rõ kịch bản Leo cao còn gì. Từ đầu đến cuối toàn là cảnh tình cảm nhẹ nhàng, chỉ có mấy cảnh “hành động”

trên giường thôi, em có thể ứng phó.”

“Bất kể là cảnh hành động gì cũng phải dùng người đóng thế.”

“Vâng, em sẽ thương lượng với đạo diễn.”

“Không cần! Anh sẽ giúp em điều đình.”

“Được thôi!”

Ngoài cửa phòng ngủ vang lên tiếng bà Giản: “Nhu Nhu, mau ra ăn cơm đi con!”

Cô vội cất cao giọng: “Vâng, con ra ngay đây!”

“Em đi ăn đi, nhớ ăn nhiều một chút.” Anh nói.

“Ừm...” Có một vấn đề cô rất muốn hỏi nhưng chẳng biết có nên hỏi không. Đắn đo vài giây, cô lên tiếng: “Bệnh tình của ông ấy có nghiêm trọng không anh?”

Nhắc đến chuyện này, ngữ khí của Trịnh Vĩ trở nên nặng nề: “Tình trạng suy tim của ông ấy đã bắt đầu nghiêm trọng. Bác sĩ nói, chỉ e không gắng gượng được lâu.”

“Anh có sao không?”

“Em yên tâm, anh vẫn ổn. Anh đã làm tất cả những việc có thể cho ông ấy, anh không nợ ông ấy điều gì cả.”

Tuy Trịnh Vĩ nói vậy nhưng dấu sao Lâm Cận vẫn là bổ ruột của anh, chắc anh sẽ rất buồn. Chỉ có điều, ông ta là người Giản Nhu không muốn dính dáng nhất. Cô nói: “Em đang mang thai, không tiện đến bệnh viện với anh.”

“Bây giờ em cần nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng, đừng nghĩ đến những chuyện khác. Anh sẽ xử lý ổn thỏa.”

“Vâng...”

“Mẹ em thế nào? Có gây khó dễ cho em không?” Trịnh Vĩ hỏi.

“Không! Bà là mẹ ruột của em, làm sao có thể gây khó dễ cho em cơ chứ? Mẹ đã mua vé máy bay về Canada nhưng cuối cùng không đi nữa. Mẹ nói, em sống một mình bao năm, ăn uống và nghỉ ngơi thất thường, lại hay uống rượu say, mẹ không yên tâm nên ở lại một thời gian để chăm sóc em. Em định thông báo với mẹ chuyện chúng ta đã đăng ký kết hôn nhưng hễ nhắc đến tên anh là mẹ không muốn nghe.”

“Mẹ em đã quyết định ở lại chứng tỏ bà muốn biết em sống có tốt không. Thế nào cũng có ngày bà sẽ chấp nhận anh.”

“Em hiểu.”

Trịnh Vĩ không nói thêm câu gì. Hai người im lặng hồi lâu nhưng không nở cúp máy.

Bà Giản lại gõ cửa. “Nhu Nhu, mau ra ăn cơm đi! Thức ăn để nguội không tốt cho dạ dày đâu.”

“Em đi ăn cơm đây. Anh còn chuyện gì không?”

“Có...” Đầu bên kia điện thoại yên tĩnh đến nỗi cô có thể nghe thấy tiếng thở của Trịnh Vĩ. “Anh nhớ em nhiều!”

“Em cũng thế!” Giản Nhu lưu luyến gác máy, thu dọn đồ đạc que thử thai trên bệ cửa sổ mới rời khỏi nhà tắm.

Trên bàn ăn bày các món cô thích nhất. Trong ngôi nhà của cô, ngoài bữa cơm nóng hổi và thơm phức do mẹ nấu, tất cả vẫn chẳng có gì thay đổi. Đôi dép của Trịnh Vĩ vẫn ở nguyên vị trí, quần áo của anh vẫn treo trên mắc, hai chiếc cốc tình nhân đã được rửa sạch sẽ, úp trên bàn trà... Tuy mẹ chẳng nói cũng không hỏi bất cứ điều gì nhưng Giản Nhu biết trên đời này, người mẹ nào cũng mong con cái mình được hạnh phúc.

“Nhu Nhu, uống canh trước đi!” Bà Giản múc bát canh đưa cho con gái. Cô cúi đầu, uống nước canh thơm nồng, trong lòng rất ấm áp.

Cảm thấy đã đến lúc nên ẹ biết chuyện, Giản Nhu ngồi thẳng người, nhìn bà Giản và em gái. “Con có thai rồi.”

Đang múc canh cho Giản Tiệp, nghe câu này, tay bà Giản run run làm nước canh sóng ra ngoài. Giản Tiệp vội rút tờ giấy ăn lau sạch. Đợi mẹ đặt chiếc bát xuống bàn, Giản Nhu mới nói tiếp: “Đứa bé là của Trịnh Vĩ.”

Bà Giản im lặng ngồi xuống ghế. Bầu không khí trầm mặc tựa như trải qua ngàn năm.

“Mẹ!” Giản Nhu khẽ gọi một tiếng.

Lúc này bà Giản mới ngẩng đầu, mắt lấp lánh ánh lệ. “Con đừng uống nữa. Mẹ bỏ long nhãn vào canh, không thích hợp với phụ nữ mang thai. Con hãy ăn nhiều thịt gà một chút.”

Giản Tiệp lên tiếng: “Chị! Anh Trịnh Vĩ biết chưa? Lần trước chẳng phải chị nói anh ấy sắp lấy vợ sao?”

“Chị...” Thật ra cô muốn thông báo “chị và Trịnh Vĩ đã đăng ký kết hôn rồi” nhưng hình như bây giờ không phải là thời điểm thích hợp. Thế là cô chuyển đề tài: “Chị vừa thông báo với anh ấy. Anh ấy đang ở trong bệnh viện của nhà tù, Lâm Cận bị đâm trọng thương. Bác sĩ nói, ông ấy khó lòng qua khỏi.”

Căn phòng lại một lần nữa rơi vào trạng thái yên tĩnh hồi lâu.

“Mẹ, ông ấy sắp chết rồi, mẹ không thể bỏ qua thù hận hay sao? Cứ tiếp tục như vậy, ngoài giày vò bản thân cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Bà Giản gấp một miếng thịt gà vào bát con gái. “Con ăn đi!” Ngoài câu này, bà không nói bất cứ câu nào khác.

Sáng hôm sau, Giản Nhu ăn bát vằn thắn do mẹ dậy sớm nấu cho cô, uống hai cốc sữa đậu nành rồi mới tới phim trường trong tình trạng tràn đầy năng lượng. Đọc thông báo mới, cô còn tưởng nhà sản xuất đổi nữ chính khác bởi vì nguyên một ngày cô chỉ có ba cảnh quay, còn ít hơn diễn viên quần chúng.

Giản Nhu đang định hỏi nguyên do thì Uy Gia đã đi tới, cười, nói: “Chắc cậu ấy sợ cô vất vả quá ấy mà.”

Cả ngày toàn ăn với ngủ như “nuôi heo”, chớp mắt đã đến bốn giờ chiều, Giản Nhu thuận lợi hoàn thành cảnh quay cuối trong ngày. Đang định thu dọn đồ về nhà ngủ tiếp, cô chợt cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng chiếu về mình. Giản Nhu ngoảnh đầu, bắt gặp Trịnh Vĩ đang đi tới. Anh mặc bộ lê đen thẳng tắp, trông rất nổi bật. Cô mừng rỡ rảo bước đến bên anh, bắt chặp ánh mắt của những người xung quanh. “Sao anh lại đến đây? Bệnh tình của ông ấy ổn định chưa?”

“Ông ấy đã qua đời vào ba giờ sáng nay. Ông ấy đi rất bình thản, còn bảo cuộc đời này chẳng có gì tiếc nuối.” Trịnh Vĩ đáp. vẫn chẳng có gì thay đổi. Đôi dép của Trịnh Vĩ vẫn ở nguyên vị trí, quần áo của anh vẫn treo trên mắc, hai chiếc cốc tình nhân đã được rửa sạch sẽ, úp trên bàn trà... Tuy mẹ chẳng nói cũng không hỏi bất cứ điều gì nhưng Giản Nhu biết trên đời này, người mẹ nào cũng mong con cái mình được hạnh phúc.

“Nhu Nhu, uống canh trước đi!” Bà Giản múc bát canh đưa cho con gái. Cô cúi đầu, uống nước canh thơm nồng, trong lòng rất ấm áp.

Cảm thấy đã đến lúc nên ẹ biết chuyện, Giản Nhu ngồi thẳng người, nhìn bà Giản và em gái. “Con có thai rồi.”

Đang múc canh cho Giản Tiệp, nghe câu này, tay bà Giản run run làm nước canh sóng ra ngoài. Giản Tiệp vội rút tờ giấy ăn lau sạch. Đợi mẹ đặt chiếc bát xuống bàn, Giản Nhu mới nói tiếp: “Đứa bé là của Trịnh Vĩ.”

Bà Giản im lặng ngồi xuống ghế. Bầu không khí trầm mặc tựa như trải qua ngàn năm.

“Mẹ!” Giản Nhu khẽ gọi một tiếng.

Lúc này bà Giản mới ngẩng đầu, mắt lấp lánh ánh lệ. “Con đừng uống nữa. Mẹ bỏ long nhãn vào canh, không thích hợp với phụ nữ mang thai. Con hãy ăn nhiều thịt gà một chút.”

Giản Tiệp lên tiếng: “Chị! Anh Trịnh Vĩ biết chưa? Lần trước chẳng phải chị nói anh ấy sắp lấy vợ sao?”

“Chị...” Thật ra cô muốn thông báo “chị và Trịnh Vĩ đã đăng ký kết hôn rồi” nhưng hình như bây giờ không phải là thời điểm thích hợp. Thế là cô chuyển đề tài: “Chị vừa thông báo với anh ấy. Anh ấy đang ở trong bệnh viện của nhà tù, Lâm Cận bị đâm trọng thương. Bác sĩ nói, ông ấy khó lòng qua khỏi.”

Căn phòng lại một lần nữa rơi vào trạng thái yên tĩnh hồi lâu.

“Mẹ, ông ấy sắp chết rồi, mẹ không thể bỏ qua thù hận hay sao? Cứ tiếp tục như vậy, ngoài giày vò bản thân cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Bà Giản gấp một miếng thịt gà vào bát con gái. “Con ăn đi!” Ngoài câu này, bà không nói bất cứ câu nào khác.

Sáng hôm sau, Giản Nhu ăn bát vằn thắn do mẹ dậy sớm nấu cho cô, uống hai cốc sữa đậu nành rồi mới tới phim trường trong tình trạng tràn đầy năng lượng. Đọc thông báo mới, cô còn tưởng nhà sản xuất đổi nữ chính khác bởi vì nguyên một ngày cô chỉ có ba cảnh quay, còn ít hơn diễn viên quần chúng.

Giản Nhu đang định hỏi nguyên do thì Uy Gia đã đi tới, cười, nói: “Chắc cậu ấy sợ cô vất vả quá ấy mà.”

Cả ngày toàn ăn với ngủ như “nuôi heo”, chớp mắt đã đến bốn giờ chiều, Giản Nhu thuận lợi hoàn thành cảnh quay cuối trong ngày. Đang định thu dọn đồ về nhà ngủ tiếp, cô chợt cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng chiếu về mình. Giản Nhu ngoảnh đầu, bắt gặp Trịnh Vĩ đang đi tới. Anh mặc bộ lê đen thẳng tắp, trông rất nổi bật. Cô mừng rỡ rảo bước đến bên anh, bắt chặp ánh mắt của những người xung quanh. “Sao anh lại đến đây? Bệnh tình của ông ấy ổn định chưa?”

“Ông ấy đã qua đời vào ba giờ sáng nay. Ông ấy đi rất bình thản, còn bảo cuộc đời này chẳng có gì tiếc nuối.” Trịnh Vĩ đáp.

30. Chương 30: Chương 19: Kiên Trì

Ngữ khí của Trịnh Vĩ rất điềm tĩnh nhưng Giản Nhu thấy rõ vẻ mệt mỏi trong đôi mắt anh. Cô dang rộng hai tay, ôm chặt lấy anh. Cô nghĩ, mọi lời an ủi vào giây phút này đều không bằng một vòng ôm. Cô cần để anh cảm nhận được sự ấm áp của mình, cần cho anh biết, anh vẫn còn có cô trong cuộc đời.

Xung quanh vang lên tiếng xì xào bàn tán nhưng Giản Nhu chẳng bận tâm.

“Anh vẫn ổn.” Trịnh Vĩ nói vậy nhưng cô không có ý buông tay. “Trước khi ông ấy nhắm mắt, anh đã đọc tin nhắn của em cho ông ấy nghe. Ông ấy ra đi với nụ cười trên môi, còn nhờ anh chuyển lời đến em. Ông ấy rất cảm ơn em.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh. “Ông ấy không ghét em sao?”

“Không. Ông ấy nói nếu không có em, chắc anh sẽ mãi mãi không biết đến sự tồn tại của ông ấy.”

“Anh có trách em không?”

Trịnh Vĩ lắc đầu. “Anh có thể phân biệt rõ thị phi, đúng sai.”

Hai người đang ôm nhau tình cảm, phóng viên săn tin không biết từ đâu chui ra, vây quanh lấy họ. Đám phóng viên như có sự chuẩn bị từ trước, giờ máy ghi âm ra trước mặt Trịnh Vĩ, hỏi toàn những câu sắc bén:

“Xin hỏi, hai vị yêu nhau bao lâu rồi? Có phải là thanh mai trúc mã như Giản Nhu tiết lộ trên Weibo không? Nếu đúng thì tại sao bây giờ hai vị mới công khai chuyện tình cảm?”

“Một nguồn tin tiết lộ, nhà đầu tư của dự án Leo cao có mối quan hệ thân thiết với anh. Có phải do anh tích cực tác động, Giản Nhu mới nhận được vai nữ chính hay không?”

“Anh nghĩ thế nào về tin đồn tình cảm giữa Giản Nhu và Nhạc Khải Phi, ông chủ của cô ấy?”

Trịnh Vĩ cúi đầu, hỏi nhỏ: “Chẳng phải em nói giải quyết những chuyện như thế này là sở trường của em sao? Em biết làm thế nào để đối phó với bọn họ. Rốt cuộc em đối phó kiểu gì vậy?”

Giản Nhu nở nụ cười vô tội. “Uy Gia bảo, cách đối phó với phóng viên tốt nhất là gặp chuyện thì ”khuấy đục nước” trước, cứ thật thật giả giả để họ nhìn không thấu, đoán không ra. Thiên hạ anh một câu, tôi một câu, bàn tán sôi nổi, mức độ chú ý sẽ được tăng cao.”

Trịnh Vĩ phì cười. “Thảo nào em suốt ngày dính đến tin đồn, thôi để anh xử lý cho!”

“Anh ư? Anh làm được không đó?”

“Tuy đây không phải là sở trường của anh nhưng chắc chắn mạnh hơn em.” Nói xong, Trịnh Vĩ quay đầu về phía phóng viên, cất giọng nghiêm trang như người phát ngôn báo chí: “Không sai. Tôi và Giản Nhu đã quen nhau mười lăm năm. Chúng tôi bắt đầu hẹn hò từ lúc Giản Nhu mới vào nghề. Sở dĩ chúng tôi không công khai quan hệ là bởi giữa chúng tôi tồn tại mâu thuẫn về một số vấn đề, tình cảm chưa ổn định. Gần đây, chúng tôi đã giải quyết ổn thỏa mọi mâu thuẫn và khúc mắc.”

Nói đến đây, anh cúi đầu, nhìn Giản Nhu bằng ánh mắt thâm tình. “Tôi rất may mắn vì trong thời đại bị vật chất chi phối này, chúng tôi vẫn có thể giữ vững tình yêu những mười lăm năm.”

Xung quanh im lặng như tờ. Trịnh Vĩ ngừng vài giây mới nói tiếp: “Về bộ phim Leo cao, đúng là tôi quen biết mấy nhà đầu tư. Tuy nhiên trước kia cũng có nhiều nhà đầu tư của các bộ phim điện ảnh ăn khách là bạn tôi. Nếu thật sự muốn nhờ bạn lăng xê cô ấy, việc gì tôi phải chờ đến ngày hôm nay? Hơn nữa, đạo diễn Trần là đạo diễn lớn, nổi tiếng khắt khe. Mọi người đều biết ông ấy có yêu cầu rất cao về diễn viên, không ai có thể chi phối quyết định của ông ấy.”

Mọi người đều gật đầu. Đạo diễn Trần ngồi sau màn hình giám sát ở bên cạnh xem trò vui. Một phóng viên lại truy vấn: “Nếu hai vị yêu nhau mười lăm năm, tại sao anh lại để Giản Nhu liên tục xảy ra tin đồn tình cảm, đặc biệt là với Nhạc Khải Phi?”

Trịnh Vĩ mỉm cười, hỏi lại: “Là phóng viên giải trí, lẽ nào cô không rõ tin đồn của ngành này có đáng tin cậy hay không? Tôi tôn trọng nghề nghiệp của cô ấy, cũng biết nhiều khi cô ấy chỉ vì bắt đắ dĩ mà thôi.”

“Trên mạng đang lan truyền thông tin hai người đã kết hôn, có phải là thật không?”

“Là thật. Chúng tôi đã đăng ký kết hôn rồi, đang chuẩn bị tổ chức đám cưới. Tới lúc đó, hoan nghênh các bạn phóng viên đến chia vui.”

Thấy Uy Gia trợn tròn mắt nhìn mình, Giản Nhu âm thầm lau mồ hôi lạnh trên trán. Sợ bị phóng viên hỏi nhiều, Trịnh Vĩ nói ra chuyện mình sắp làm bố nên cô nhìn Uy Gia bằng ánh mắt cầu cứu. Không hổ danh là người quản lý hết lòng vì công việc, Uy Gia lập tức ra mặt, đứng chắn trước phóng viên. “Tôi là quản lý của Giản Nhu. Còn vấn đề gì, các vị hỏi tôi là được.”

“Chúng ta đi thôi! Chẳng phải anh hẹn bác sĩ sao? Còn lễ mễ nữa sẽ muộn bây giờ.” Nói xong, Giản Nhu kéo Trịnh Vĩ lách qua đám đông, rời khỏi phim trường.

Trong khoa Phụ sản của một bệnh viện quân đội nào đó, bà bác sĩ ngoài năm mươi chỉ vào hình ảnh nhỏ xíu đang động đậy trên màn hình siêu âm. “Cô thấy chưa? Đây là con cô, phát triển rất tốt. Tình trạng tử cung của cô cũng không có vấn đề gì.”

Giản Nhu dõi mắt lên màn hình, sống mũi cay cay. Đây chính là con của cô và Trịnh Vĩ. Trải qua nhiều thăng trầm, mối tình kéo dài mười lăm năm cũng có kết tinh hoàn hảo.

“Bác sĩ! Thời gian qua tôi từng uống rượu, hút thuốc và cùng ông xã... Liệu có ảnh hưởng đến bào thai không ạ?”

“Đứa bé của cô khỏe mạnh hơn bất kỳ thai nhi nào khác.” Bác sĩ đáp. “Có điều, cô cũng nên chú ý, đặc biệt là vận động kịch liệt, ba tháng đầu và ba tháng cuối nhất định phải kiềm chế.”

“Tôi biết rồi ạ!”

Giản Nhu rời khỏi phòng siêu âm, Trịnh Vĩ lập tức đi tới, gương mặt lộ vẻ sốt ruột. “Bác sĩ nói thế nào? Con có vấn đề gì không em?”

“Bác sĩ nói con rất khỏe mạnh.” Cô đưa tờ kết quả siêu âm cho anh xem. “Đây là con chúng ta. Bác sĩ bảo nó phát triển rất tốt. Mới có bốn mươi lăm ngày mà còn lớn hơn những thai nhi năm mươi ngày tuổi.”

“Bốn mươi lăm ngày ư?” Trịnh Vĩ mù mờ.

Thái độ của Trưởng phòng Trịnh có vẻ bất thường, Giản Nhu mất một phút mới hiểu ra vấn đề. Cô cố nhin cười. “Đúng thế. Bác sĩ bảo đã bốn mươi lăm ngày rồi.”

“Bà ấy tính toán kiểu gì vậy?” Trịnh Vĩ hỏi ngay.

Giản Nhu không kìm nổi, bật cười thành tiếng. “Anh yên tâm đi, đứa bé là con anh. Tuổi của thai nhi được tính từ chu kỳ kinh cuối cùng của em chứ không phải ngày quan hệ.”

Kiểm tra xong, hai người về nhà Trịnh Vĩ. Anh đích thân xuống bếp nấu mì cho cô. Đối với Giản Nhu, đây là mỹ vị tuyệt vời nhất. Sau bữa ăn, cô nằm gối đầu lên đùi ông chồng hợp pháp, vừa đọc cuốn Cẩm nang thời kỳ mang thai vừa ăn táo được anh đút tận miệng.

“Tối nay em không muốn về nhà. Anh thử nói xem, em nên bịa lý do gì với mẹ bây giờ?” Cô hỏi.

“Ăn táo xong, anh đưa em về nhà.”

“Em không muốn về, em muốn ở lại đây với anh!”

Trịnh Vĩ lại đưa một miếng táo vào miệng cô. “Có lẽ tin tức chúng ta kết hôn sẽ nhanh chóng ngập tràn trên báo chí. Mẹ em sớm muộn cũng biết. Anh sẽ đưa em về, chúng ta cùng đối mặt.”

Tin lá cải thường lan truyền với tốc độ kinh hồn, kiểu gì cũng không thể che giấu mẹ cô, thôi thì khai sớm còn hơn muộn.

“Được thôi. Nếu mẹ em cầm dao chém anh, anh nhớ bỏ chạy đấy nhé! Em không muốn con em sinh ra không có bố đâu.”

“Dù xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ ở bên em.”

“Ông xã!”

“Gì cơ?” Trịnh Vĩ nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng.

“Em yêu anh...”

Giản Nhu vừa kéo dài giọng nói vừa ghé sát môi Trịnh Vĩ. Cô nhắm mắt, chờ đợi một nụ hôn nồng nàn. Nào ngờ anh đột nhiên nhích ra xa. “Chúng ta đi thôi!”

“Vẫn còn sớm mà?”

“Anh sợ ở bên em thêm một phút, anh sẽ không thể kiềm chế bản thân.”

Nghe anh nói vậy, Giản Nhu không do dự, ngồi dậy mặc áo rồi về nhà. Một tiếng sau, hai người đứng trước cửa nhà Giản Nhu. Cô hít một hơi sâu mới có dũng khí mở cửa. Trong nhà rất yên tĩnh, mẹ và Giản Tiệp đang ngồi ở sofa xem ti vi. Thấy con gái và Trịnh Vĩ đi vào, bà không nói một lời, vẻ mặt cũng chẳng tỏ ra ngạc nhiên. Giản Nhu liếc nhìn ti vi. Trên truyền hình đang phát tiết mục “Thế giới giải trí”.

“Ngồi đi!” Cuối cùng bà Giản cũng lên tiếng, ngữ khí bình tĩnh hơn lần đầu gặp Trịnh Vĩ.

Trịnh Vĩ kéo Giản Nhu đi tới sofa rồi ngồi xuống, những ngón tay của anh đan vào tay cô.

“Tin tức trên ti vi có phải là thật không? Hai đứa kết hôn rồi à?” Bà Giản hỏi.

“Vâng ạ!” Trịnh Vĩ trả lời.

“Bởi vì đứa bé sao?”

“Không phải đâu ạ!” Anh trả lời rất dứt khoát. “Lúc đăng ký, chúng cháu còn chưa biết có con.”

Trong không khí trầm mặc, Trịnh Vĩ rút một tấm ảnh từ túi áo, đặt vào tay bà Giản. Trong ảnh, Lâm Cận đứng giữa phòng tiệc trang trí xa hoa, lộng lẫy.

“Bác gái! Sáng nay, Lâm Cận đã qua đời. Trước khi nhắm mắt, ông ấy bảo cháu đưa tấm ảnh này cho bác.”

“Đây là...” Bà Giản không hiểu.

“Bác có thể xem thời gian ở góc tấm ảnh. Nếu cháu nhớ không nhầm thì chính là thời điểm bác và em Tiệp bị đâm xe.”

“Tấm ảnh này có thể chứng minh điều gì? Chứng minh người đâm chúng tôi không phải ông ta? Người như ông ta làm gì có chuyện đích thân ra tay?”

Trịnh Vĩ nói: “Đúng là không thể chứng minh, nhưng trước khi qua đời, ông ấy nói với cháu, ông ấy thừa nhận mình chẳng phải người tốt nhưng tuyệt đối không mất lý trí. Dù muốn che giấu sự thật đi chăng nữa, ông ấy cũng sẽ không hãm hại người vô tội. Hơn nữa, nếu thật sự sai người đâm bác và em Tiệp, làm sao ông ấy có thể để hai người sống sót? Ngộ nhớ bác tiết lộ sự thật, chẳng phải hậu quả sẽ nghiêm trọng hơn sao?”

Tay bà Giản run run. “Thế thì tại sao ông ta lại nhận tội ở toà án?”

“Bởi vì Giản Nhu biết nhiều bí mật, Lâm Cận sợ cô ấy sẽ nói ra thân thế của cháu nên mới chủ động nhận tội để mọi chuyện nhanh chóng kết thúc.”

“Tại sao tôi phải tin lời cậu?” Ngữ khí của bà Giản vẫn rất cứng rắn.

“Vậy tại sao bác lại tin vụ tai nạn là do Lâm Cận gây ra? Bác có nhìn thấy không ạ?”

“Tôi...”

“Bởi vì Lâm Cận có chiếc xe tương tự ư? Cháu đã từng điều tra. Khi ấy, mẫu xe này vừa mới tung ra thị trường nên bán rất chạy. Riêng ở Bắc Kinh, một ngày tiêu thụ mười mấy chiếc, làm sao bác có thể khẳng định chiếc xe gây tai nạn là của Lâm Cận?”

“Một ngày tiêu thụ mười mấy chiếc ư?” Bà Giản có chút dao động.

“Vâng ạ!” Trịnh Vĩ nói. “Bác gái! Bác có từng nghĩ năm năm trước, Lâm Cận đã tự nguyện chịu án tử hình để bảo vệ cháu, vậy thì tại sao mười năm trước, ông ấy không thể nhận tội lỗi tay gây ra cái chết của bác trai?”

Bà Giản nhìn con gái út rồi lại nhìn tấm ảnh. Những năm qua, bà bị nỗi thù hận làm mù mắt. Trong lòng bà, Lâm Cận là một người vô cùng tàn nhẫn và độc ác. Vì vậy bà đã không để ý đến một vấn đề quan trọng. Đó là sau vụ tai nạn, nếu không phải sợ con gái bị tổn thương mà bà giữ im lặng thì bà đã công khai tư liệu có sẵn trong tay trước dư luận, Lâm Cận đã thân bại danh liệt từ lâu. Sự sống chết của Lâm Cận hoàn toàn phụ thuộc vào bà, vậy thì với sự từng trải của ông ta, một khi muốn che giấu thân thế con trai, làm sao ông ta có thể gây ra chuyện bất chấp hậu quả? Lẽ nào Lâm Cận bị hiểu nhầm như Trịnh Vĩ nói?

Trịnh Vĩ cũng chẳng nhiều lời. Anh đứng lên. “Đã muộn rồi, cháu không làm phiền bác và hai em nghỉ ngơi. Cháu về đây.”

Giản Nhu cũng đứng dậy. “Để em tiễn anh.”

“Ừ...”

Cho dù quyến luyến không nỡ rời xa nhưng vì buổi tối cuối hạ do thời tiết hơi lạnh, Trịnh Vĩ chỉ cho cô tiễn xuống tầng một.

“Em có chuyện muốn hỏi anh đúng không?” Anh lên tiếng.

“Có thật là vụ tai nạn đó không liên quan đến ông ấy?”

“Ông ấy đã qua đời, sự thật là gì còn quan trọng hay sao?”

“Không quan trọng, nhưng em nghĩ mãi mà không hiểu, tại sao ông ấy không giải thích rõ ràng với em. Nếu sớm biết ông ấy chưa từng có ý định hãm hại người thân của em, có lẽ em sẽ tha thứ cho ông ấy.”

Trịnh Vĩ đặt hai tay lên vai cô. “Thật ra tấm ảnh này là luật sư của Lâm Cận thu thập được trong quá trình anh giúp ông ấy kháng án năm năm trước. Lúc qua đời, ông ấy không hề nhắc đến chuyện này.”

“Gì hả? Anh lừa mẹ em sao?”

“Cũng không gọi là lừa dối. Anh thật sự tin Lâm Cận không làm như vậy. Với trí tuệ của ông ấy, nếu thật sự muốn hại người khác, tuyệt đối không giữ lại mạng sống, càng không cho em cơ hội trả thù.”

Giản Nhu không thể phản bác lời anh.

“Thật ra anh cũng chẳng muốn nói dối. Anh chỉ hy vọng mẹ và em gái em có thể gạt bỏ thù hận, em cũng không cần chịu nhiều áp lực như vậy.”

Giản Nhu tựa đầu vào vai anh. “Em hiểu rồi.”

“Ngày mai, khi nào quay xong em nhớ gọi điện cho anh, để anh đến phim trường đón em. Ông già nhà anh muốn gặp em và cháu trai ông ấy.”

“Nhớ là cháu gái thì sao?”

“Bất kể là trai hay gái cũng đều là cháu của ông già.”

Ngày hôm sau, Giản Nhu có nhiều cảnh quay hơn một chút, đến khi trời tối mới kết thúc công việc. Trịnh Vĩ đưa cô về nhà anh, nói đúng hơn là nhà của Trịnh Diệu Khang. Khác với sự tưởng tượng của Giản Nhu, ngoài vị trí đặc địa, ngôi nhà của ông bình thường như không thể bình thường hơn, đồ đạc cũng cũ kĩ, lâu đời. Bây giờ Giản Nhu mới hiểu tính giản dị và kín đáo của Trịnh Vĩ được kể thừa từ đâu.

Vừa vào nhà, ngồi còn chưa ấm chỗ, Trịnh Diệu Khang đã viện cớ bảo Trịnh Vĩ đi mua đồ. Sau đó ông rót cốc nước trắng đưa cho Giản Nhu. “Con không nên căng thẳng.” Ông lên tiếng. “Hiện tại hai đứa đã đăng ký kết hôn, lại có em bé nên ta sẽ không phản đối hai đứa. Ta chỉ có mấy vấn đề muốn hỏi con mà thôi.”

“Bác cứ hỏi đi ạ!” Cô cung kính đáp.

“Thế thì ta nói thẳng nhé! Đầu tiên, ta rất muốn biết thái độ của mẹ con về cuộc hôn nhân của hai đứa.”

Trò chuyện với Trịnh Diệu Khang, mỗi câu, mỗi từ đều phải thận trọng. Giản Nhu ngẫm nghĩ một lúc mới trả lời: “Mẹ cháu không phản đối. Bà tôn trọng sự lựa chọn của cháu.”

“Ồ! Chuyện thứ hai là về công việc của con. Làng giải trí quá phức tạp, trong khi tính chất công việc của Trịnh Vĩ tương đối đặc biệt. Gần đây, trên mạng lan truyền nhiều tin về chuyện tình cảm của hai đứa, cũng đã xuất hiện luồng dư luận tiêu cực. Ngộ nhớ sau này phóng viên giải trí moi móc được tin gì đó, chỉ e sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của nó. Con đã suy nghĩ đến vấn đề này chưa?”

Mấy ngày qua, Giản Nhu đã thận trọng suy nghĩ về vấn đề này nên cô trả lời ngay: “Bác trai, bác cứ yên tâm. Sau khi lấy anh Trịnh Vĩ, cháu sẽ chú ý đến hình tượng, tuyệt đối không để ảnh hưởng tới anh ấy, càng không để ảnh hưởng đến thanh danh của nhà họ Trịnh. Nếu bác thấy cần thiết, cháu cũng có thể rút khỏi làng giải trí, chuyển sang công việc khác.”

Trịnh Diệu Khang tỏ ra hài lòng với câu trả lời của cô: “Con cũng không cần rút hẳn khỏi làng giải trí, hãy thường xuyên tham gia hoạt động từ thiện và công ích, chú ý giữ gìn hình tượng là được. Tất nhiên, nếu con bằng lòng, ta có thể giới thiệu con với đoàn văn công quân đội. Nơi này đỡ phức tạp hơn nhiều.”

Xem ra ông đã sắp xếp đầu vào đấy, cô không nghĩ ra lý do từ chối: “Vâng, cháu nghe theo lời bác.”

“Tốt! Còn chuyện cuối cùng... Tình hình sức khỏe của bà nhà ta, chắc con cũng biết rồi chứ?”

“Anh Trịnh Vĩ đã nói với cháu rồi.” Thấy vẻ bi thương trong mắt ông, cô lập tức hiểu ý. “Bà là mẹ của anh Trịnh Vĩ, cũng là mẹ của cháu. Sau này bất kể bệnh của bà có chữa khỏi hay không, cháu cũng sẽ cố gắng hết sức, có hiếu với bà.”

Trịnh Diệu Khang nở nụ cười ôn hòa. “Hai đứa đã đăng ký rồi. Sau này đừng gọi ta là bác nữa.”

“Bố!” Cách xưng hô đã lâu không được gọi cứ thế tuôn ra khỏi miệng, Giản Nhu như nhìn thấy nụ cười của bố, cũng hiền từ và dịu dàng như vậy.

Khi Trịnh Vĩ về nhà, cô và Trịnh Diệu Khang đang trò chuyện vui vẻ. Anh ghé vào tai cô, hỏi nhỏ: “Ông già không làm khó em đâu chứ?”

“Không đâu! Ông là người cha tốt nhất trên đời.”

Khoảng thời gian tiếp theo, đoàn làm phim Leo cao đi quay ngoại cảnh ở nhiều nơi. Dù được chăm sóc đặc biệt nhưng vì là nữ chính, Giản Nhu vẫn phải đi theo đoàn làm phim. Đám cưới của cô và Trịnh Vĩ buộc phải hoãn lại.

Phân cảnh ở Bắc Kinh nhanh chóng hoàn thành, đoàn làm phim lại tới Nhật Bản quay ngoại cảnh. Dù trong kịch bản không xuất hiện tình tiết “đám đạo diễn bị thương” nhưng nội dung cũng rất phong phú. Ví dụ, Lam Vũ gặp nhiều khó khăn khi quay phim ở Nhật, Dương Sâm đến thăm cô, hai người cùng đi du lịch, mối quan hệ dây dưa giữa nam hai Hàn Trạch và Lam Vũ...

Ở Nhật hơn một tháng mới kết thúc công việc, cả đoàn làm phim cùng nhau trở về Bắc Kinh. Máy bay vừa hạ cánh, Giản Nhu liền mở di động. Máy lập tức báo hiệu có tin nhắn của Trịnh Vĩ: “Anh đang đợi em ở ngoài cửa.”

Rảo bước về phía đại sảnh, Giản Nhu chợt cảm thấy bầu không khí khác thường. Rất nhiều phóng viên cầm máy ảnh và camera đứng chờ sẵn. Cô vừa thăm nghĩ, nhà sản xuất Leo cao đúng là chơi sang, không tiếc tiền tuyên truyền vừa đảo mắt tìm kiếm hình bóng của Trịnh Vĩ trong đám đông. Đột nhiên có người cầm lấy hành lý của Giản Nhu từ phía sau đồng thời ôm vai cô. Giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên bên tai: “Bà xã, cuối cùng em cũng trở về. Có nhớ anh không?”

Giản Nhu ngoảnh đầu, nở nụ cười ngọt ngào với anh.

Cô vốn định để nam diễn viên chính Giang Dịch Thành xuất hiện trước rồi tìm cơ hội chuồn đi trong lúc phóng viên vây quanh anh ta. Nào ngờ có người nhìn thấy cô, lập tức sắp lại phông vắn: “Nghe nói hai vị tổ chức đám cưới từ thiện. Xin hỏi thông tin này có thật hay không? Hai vị sẽ quyên toàn bộ tiền mừng đám cưới cho dự án xây dựng trường học Hy vọng đấy à?”

Đám cưới từ thiện? Dự án Hy vọng? Sao Giản Nhu chưa bao giờ nghe nói đến chuyện này? Phóng viên khác lại hỏi: “Theo một nguồn tin nội bộ, hôn lễ của hai vị sẽ được tổ chức vô cùng hoành tráng, không chỉ bao trọn khách sạn bấy sao, còn đặt trên một trăm bàn tiệc, mời toàn nhân vật nổi tiếng. Xin hỏi, ai là người bỏ chi phí đám cưới?”

“Đám cưới có cần thiết phô trương như vậy không? Có phải là tuyên truyền phim mới đâu!”

Đám phóng viên nhao nhao, đưa ra nhiều câu hỏi. Tuy nhiên Giản Nhu hoàn toàn mù mờ. Cô ghé sát tai Trịnh Vĩ, hỏi nhỏ: “Chuyện này là thế nào vậy?”

“Chẳng phải em muốn đám cưới hoành tráng sao? Anh giúp em chuẩn bị đấy!”

“Nhưng anh làm rầm rộ như thế, chẳng phải sẽ rước họa vào thân sao?”

Trịnh Vĩ thản nhiên đáp: “Chi phí đám cưới do em chi trả, khách mời cũng là của em, tiền mừng quyên góp cho dự án Hy vọng. Tất cả đều không liên quan đến anh.”

“Thế cũng được sao?”

“Tất nhiên, anh đã báo cáo với cấp trên rồi. Anh không dính dáng, cũng chẳng nhận được lợi lộc gì từ đám cưới. Đừng nói là mời trăm bàn, mời cả nghìn bàn cũng là chuyện của em.”

Ngữ khí của anh rất nhẹ nhõm nhưng Giản Nhu biết mọi chuyện không đơn giản như vậy. Cô hắng giọng, nói với đám phóng viên: “Cám ơn mọi người đã quan tâm đến đám cưới của chúng tôi. Tuy nhiên thông tin mà mọi người nhận được có chút khoa trương. Tôi và ông xã đã quyết định không tổ chức đám cưới. Tất nhiên chúng tôi cũng sẽ mời bạn bè thân thiết ăn bữa cơm, cũng định đem hết tiền mừng quyên góp cho từ thiện.”

“Không tổ chức đám cưới?” Mấy phóng viên đưa mắt nhìn nhau.

Trưởng phòng Trịnh khoanh tay đứng nhìn, không ngắt lời cô cũng chẳng phụ họa. Dưới sự truy vấn của đám phóng viên, Giản Nhu vẫn giữ nụ cười nghề nghiệp, nhẫn nại giải thích. Cuối cùng cũng không thể nói rõ ràng, cô đành hàm hồ đáp: “VẬY ĐI, ĐỢI CHUẨN BỊ XONG Đám cưới, chúng tôi sẽ công bố thời gian cụ thể trên Weibo.”

“Không phải đám cưới được tổ chức vào ngày mai sao? Hai vị vẫn chưa chuẩn bị xong ư?” Một phóng viên hỏi.

“Ngày mai ư?” Lần này đến lượt cô kinh ngạc.

Đám phóng viên nhận ra thái độ bất thường của Giản Nhu. “Lẽ nào cô không biết hay sao?”

Giản Nhu đương nhiên không biết bởi chẳng ai thông báo với cô chuyện này. Cô lập tức quay sang Trịnh Vĩ. “Họ nói có thật không? Ngày mai chúng ta cưới á?”

“Anh xem lịch vạn sự, ngày mai là ngày lành, thích hợp cưới xin và đi xa. Vì vậy anh đã định vào ngày mai.”

“Sao anh không nói cho em biết? Em chẳng chuẩn bị gì cả.”

“Anh đã chuẩn bị xong hết rồi. Em chỉ cần tham dự là được.” Trịnh Vĩ đáp.

Cô là nhân vật chính chứ có phải diễn viên quần chúng đâu mà bảo tùy tiện tham dự là được. Ít nhất cô cũng cần chuẩn bị bài phát biểu chứ!

Đúng lúc này ngôi sao thần tượng Giang Dịch Thành và đạo diễn Trần đi ra. Khán giả hâm mộ nữ lập tức hò reo, gọi tên anh ta. Đám phóng viên cũng quay hết về bên đó. Nhân lúc không ai để ý, Giản Nhu và Trịnh Vĩ nhanh chóng rời khỏi.

Ngồi lên xe của anh, cô mới hỏi: “Ngày mai chúng ta kết hôn thật sao?”

“Ừ. Không phải em hối hận đấy chứ?”

“Tất nhiên là không rồi. Em chỉ cảm thấy hơi đột ngột.”

“Đột ngột hơn đăng ký kết hôn sao?”

“À không... Bỗng dưng em thấy bình thường.” Giản Nhu toát mồ hôi lạnh. Người đàn ông này rõ ràng “ăn miếng trả miếng” với cô đây mà.

“Tại sao em không muốn tổ chức ở khách sạn hạng sang?” Trịnh Vĩ hỏi. “Anh vốn định tạo cho em niềm vui bất ngờ, ai dè em không đón nhận.”

“Em vô cùng bất ngờ ấy chứ! Nghe phóng viên nói anh thuê khách sạn bảy sao, em rất ngạc nhiên và vui mừng. Tuy nhiên em không muốn anh gặp phiền phức. Gần đây tình hình tương đối căng, nhiều quan chức đã bị điều tra khi tổ chức tiệc tùng rầm rộ. Ngay cả Diệp Chính Thần còn kết hôn âm thầm lặng lẽ, Trưởng phòng Trịnh phô trương như vậy chẳng phải sẽ tự chuốc vạ vào thân sao?”

“Nếu đã không muốn, tại sao ban đầu em lại nói với anh là thích đám cưới hoành tráng?”

Giản Nhu chớp chớp mắt. “Nếu bây giờ em khai thật, lúc đó em không muốn lấy anh nên nói những nói cuội, liệu anh có bỏ em không?”

Trịnh Vĩ liếc cô một cái. “Em sợ anh bỏ em à?”

“Sợ chứ, bởi như vậy con trai em sẽ không có bố.” Cô cố tình nhấn mạnh từ “con trai”.

Trịnh Vĩ nhanh nhạy nắm bắt trọng điểm. “Con trai ư?”

“Vâng! Em có đi khám ở Nhật Bản. Bác sĩ nói, đứa bé trong bụng em là con trai.”

Trịnh Vĩ phanh gấp, đỗ xe bên lề đường. “Vậy sao? Là con trai thật à?”

“Ừ... Trông rất giống anh.” Giản Nhu liền lấy hình siêu âm cho anh xem. “Anh thấy con có giống anh không?”

Anh ngẩng nhìn một lúc, lại hỏi: “Đây là gì vậy?”

“Con trai anh. Lẽ nào không rõ sao?”

Trịnh Vĩ nhìn chăm chú. “Ồ, anh nhận ra rồi!” Anh chỉ vào điểm tròn. “Đây là cái mông, đúng không?”

“Là khuôn mặt.”

“Em có chắc chắn con giống anh không đấy?”

Giản Nhu có chút dao động.

Kết hôn với Trịnh Vĩ là giấc mơ đẹp mà Giản Nhu không dám mong chờ. Hôm nay, giấc mơ đã trở thành hiện thực. Trong tiếng nhạc My heart will go on du dương, dưới ánh đèn lấp lánh, Giản Nhu được mẹ dẫn đi trên thảm đỏ tới chỗ Trịnh Vĩ. Nhìn người đàn ông diện lễ đen đang chờ mình ở phía trước, cô có cảm giác không chân thực. Cuối cùng cũng tới nơi, bà Giản đặt tay con gái vào tay Trịnh Vĩ, cất giọng dịu dàng: “Nguyện vọng lớn nhất của bố Nhu Nhu là con bé được hạnh phúc. Nhu Nhu nói, nếu để mất cậu, nó sẽ đau buồn cả đời.”

“Cô ấy sẽ mãi hạnh phúc!” Trịnh Vĩ đưa ra lời hứa.

“Tôi biết!” Bà Giản buông tay, cúi đầu lau nước mắt.

Trịnh Vĩ đưa chiếc nhẫn kim cương ra trước mặt Giản Nhu. Nước mắt đột nhiên dâng tràn nơi khoé mi cô, bởi vì đây chính là chiếc nhẫn đầu tiên anh tặng cô năm mười chín tuổi. Giản Nhu còn nhớ, lúc đến bệnh viện thăm anh, cô đã trả lại chiếc nhẫn cho anh, nói câu: “Em yêu anh... nhưng chỉ đến đây thôi...”

Chiếc nhẫn nhanh chóng được lồng vào ngón áp út của Giản Nhu. Trịnh Vĩ vừa ôm cô vừa thì thầm: “Anh sẽ không bao giờ ngừng yêu em!”

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Giản Nhu đưa mắt qua những gương mặt thân quen trong phòng tiệc. Trịnh Diệu Khang ngồi ở vị trí đầu tiên, bên cạnh là Lữ Nhã Phi. Ông nắm chặt tay vợ, ngón tay già nua như chứa đựng sức mạnh vô biên, có thể mãi mãi nắm tay bà, không bao giờ buông lỏng. Gần đó là đám bạn bè của Trịnh Vĩ, những cặp đôi tình cảm. Hôm nay, cuối cùng cô và anh cũng trở thành vợ chồng hợp pháp như họ.

Tiệc cưới kết thúc, Trịnh Vĩ đưa Giản Nhu đến đảo Hải Nam hưởng tuần trăng mật. Nơi đó trời biển nối liền, một màu xanh biếc. Một ngôi nhà gỗ nhỏ nằm trên bãi cát trắng, ngay sát bờ biển. Sóng đánh vào chân cầu thang, bọt nước tung trắng xóa.

Giản Nhu khoác tay Trịnh Vĩ dạo bước trên bờ biển. Cô nói: “Chúng ta đến hơi sớm. Mặt trời còn chưa lặn, bao giờ mới có thể ngắm mặt trời mọc?”

“Không sớm đâu em. Chúng ta có thể làm những việc khác... ví dụ việc đêm tân hôn nên làm ấy.”

“Nhưng...” Giản Nhu ngập ngừng.

“Đã hơn ba tháng rồi, bác sĩ bảo sẽ không sao.”

“Đấy là nói người bình thường, còn anh chắc chắn không được đâu.”

“Yên tâm, lần nay anh sẽ chậm một chút.”

Giản Nhu cảm thấy từ “chậm” của anh không phải chỉ tốc độ mà là thời gian. Thực tế chứng minh trực giác của cô rất chuẩn.

Mặt trời đã lặn, đêm tối bao phủ khắp không gian, chỉ có ánh sáng ấm áp tỏa ra từ ngôi nhà gỗ. Bên ngoài, từng đợt sóng nối tiếp đánh vào chân ngôi nhà. Bên trong, cơn sóng tình cũng dâng cao, như nhấn chìm tất cả.

Một đêm dài đến mấy cũng sẽ qua đi. Khi ánh bình minh nhuộm hồng mặt biển, Giản Nhu ngồi tựa vào vai Trịnh Vĩ, ngắm khung cảnh rực rỡ trước mặt. Đêm tối kết thúc cũng là sự bắt đầu của ngày mới.

Leo cao quay trong gần năm tháng, đã bước vào giai đoạn cuối cùng. Tuy nhiên biên kịch Tiêu Thường rất đau đầu về cái kết của bộ phim. Cô đã viết mấy phiên bản nhưng đạo diễn Trần đều không hài lòng. Kết cục hạnh phúc viên mãn thì đạo diễn Trần cho rằng không đủ cảm động, chẳng để lại ấn tượng sâu sắc cho khán giả. Kết cục bi thương sẽ khiến người xem cảm thấy bức bối, khiến cả bộ phim thiếu đi nét tươi đẹp có thể rung động lòng người.

Sau khi bản thứ năm bị phủ nhận, Tiêu Thường vò đầu bứt tai ôm tập kịch bản. Giản Nhu ngồi xuống cạnh cô, cười, nói: “Em này, chị vừa nghĩ ra một tình tiết, có lẽ sẽ khiến đạo diễn Trần hài lòng.”

Tiêu Thường lập tức túm cánh tay cô lắc lắc. “Sao em lại quên mất chị chứ? Chị mau nói đi!”

“Chị cảm thấy đạo diễn Trần nói đúng. Kết cục hoàn hảo có thể khiến khán giả hài lòng khi rời khỏi rạp chiếu phim nhưng họ sẽ nhanh chóng quên câu chuyện. Hay là em thử viết kết thúc mở, tạo không gian tưởng tượng cho khán giả.”

“Kết thúc mở ư?”

“Ừ... Em còn nhớ lần em bảo chị Trịnh Vĩ đưa Kiều Hân Vận đi thử váy cưới không? Chị đã đi rất nhiều cửa hàng mới tìm ra họ. Hôm đó, chị đứng ngoài cửa kính nhìn họ đi thử váy cưới, trong lòng có cảm giác trời đất sụp đổ.”

Nhắc đến vụ thử váy cưới, Tiêu Thường tỏ ra áy náy: “Chị Tiểu Nhu! Em xin lỗi... Em cũng không muốn lừa chị, chỉ tại em thấy anh Trịnh Vĩ rất yêu chị. Em nhớ chị từng nói, hy vọng Leo cao có kết cục tốt đẹp. Em tin, ở đáy sâu trong nội tâm, chị cũng mong chuyện tình của anh chị có kết thúc viên mãn. Vì vậy em mới giúp anh ấy...”

“Chị hiểu...” Giản Nhu mỉm cười. “Chị phải cảm ơn em. Nhờ em, chị mới tận mắt chứng kiến cảnh tượng ở cửa hàng áo cưới, mới biết trân trọng tình cảm của anh ấy. Chị nghĩ, Lam Vũ cũng cần một đòn kích động như chị để cô ấy thông suốt vấn đề.”

Tiêu Thường chống tay lên cằm, nỗ lực phác thảo tình tiết. Giản Nhu miêu tả: “Sau khi làm thủ tục di dân, để trốn tránh mối tình mà bản thân cho rằng số phận đã định là bi kịch này, Lam Vũ nhìn thấy Dương Sâm và một người phụ nữ khác thử váy cưới trong một cửa hàng. Lam Vũ đứng ngoài cửa kính, dõi theo bọn họ một lúc lâu, cho đến khi Dương Sâm quay người về phía cô.”

“Vâng! Hình ảnh này chắc chắn sẽ để lại ấn tượng mạnh cho khán giả.” Tiêu Thường tán thành.

“Nếu thêm một cảnh, chị nghĩ sẽ càng đi vào lòng người hơn.”

“Là gì hả chị?”

“Lam Vũ thực sự yêu Dương Sâm. Từ đầu đến cuối cô ấy không hề lừa dối tình cảm của nam chính vì mục đích trả thù.” Sau đó Giản Nhu kể cho Tiêu Thường nghe câu chuyện cũ mà không ai biết.

Phim điện ảnh Leo cao ra mắt khán giả vào ngày mừng Bẩy tháng Bẩy âm lịch năm sau, cũng là lễ Tình nhân truyền thống của Trung Quốc. Hôm đó, Giản Nhu và Trịnh Vĩ cùng đi xem buổi chiếu ra mắt bộ phim.

Từng hình ảnh vụt qua tựa như những câu chuyện quá khứ tái hiện trước mắt hai người. Mỗi cảnh tượng, mỗi lời thoại như khắc sâu trong lòng họ, chưa từng bị lãng quên.

Ở cảnh cuối cùng, Lam Vũ đứng bên ngoài cửa hàng áo cưới. Tuyết trắng bay ngập trời, rơi xuống gương mặt cô cùng nước mắt. Như linh cảm điều gì đó, Dương Sâm từ từ quay đầu, nhìn thấy Lam Vũ ở bên ngoài. Giây tiếp theo, các màu sắc khác nhau trên màn hình dần biến mất, chỉ còn lại hai màu đen trắng như một bức tranh thủy mặc. Ánh mắt hai người bộc lộ rõ tình yêu sâu đậm dành cho nhau, chưa bao giờ phai mờ.

Bộ phim kết thúc. Bảng phân vai diễn viên bắt đầu chạy trên màn hình. Một số khán giả đứng dậy, chuẩn bị ra về, nhưng phần đông vẫn đang chìm đắm trong câu chuyện tình yêu đẹp đó. Trịnh Vĩ nắm tay Giản Nhu. Anh vừa định lên tiếng thì màn hình vốn chỉ còn lại màu tối mờ bỗng rực sáng. Lam Vũ ở tuổi mười chín đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn trường quân sự phía đối diện. Từ khu ký túc xá vọng ra tiếng hát: “Em từng nói với tôi, tương phùng là khúc nhạc...” Cô cũng ngâm nga khe khẽ theo họ: “Biệt ly là con đường của ngày mai, nhớ nhưng là ngọn lửa của sinh mệnh...”

Đợi đến khi lời ca chấm dứt, ánh đèn trong các ô cửa sổ tắt ngóm, cô cầm lời thoại viết sẵn, đứng trước gương quan sát vẻ mặt của mình.

“Dương sâm, chúng ta chia tay đi!”

“Bởi vì tôi không yêu anh, chưa từng yêu anh.”

“Anh cho rằng tôi sẽ yêu một người đàn ông không mua nổi chiếc nhẫn tử tế hay sao? Anh nghĩ tôi muốn rời khỏi làng giải trí, trông chờ anh nuôi tôi cả đời sao? Hay anh thật sự cho rằng tôi không biết bố mẹ anh là ai? Anh nghĩ tôi từ bỏ Hàn Trạch, từ bỏ cơ hội tiến thân là bởi vì tôi yêu anh? Anh...”

Nước mắt giàn dụa, cô ra sức lau mà không hết. Cuối cùng cô ngồi sụp xuống, bờ vai mảnh mai run rẩy, khuôn mặt trong gương lộ rõ vẻ bi thương.

Điện thoại bỗng nhiên đổ chuông, cô liền lao đi lấy di động. Nhìn thấy cái tên hiện trên màn hình, Lam Vũ vuốt ve cái tên đó vài giây rồi mới đi đến cửa sổ bắt máy.

Trong điện thoại vang lên tiếng của Dương Sâm: “Có nhớ anh không?”

“Em rất nhớ... Em muốn cùng anh dạo phố, xem phim, cùng anh ngồi tàu lượn siêu tốc và ăn kem một lần.”

Đến đây, bộ phim thực sự kết thúc. Phòng chiếu bật đèn sáng chói mắt. Giản Nhu ngoảnh đầu nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh. Sắc mặt Trịnh Vĩ vẫn không để lộ bất cứ biểu cảm nào nhưng cô biết lòng anh đang xao động dữ dội bởi anh siết chặt tay cô như sắp bóp vụn. Mặc dù ngón tay đau buốt nhưng trong lòng cô rất ngọt ngào. Cô biết trái tim anh đang đau đớn khôn cùng.

Khi hai người rời khỏi rạp chiếu phim, trời đã tối. Trịnh Vĩ vẫn nắm tay Giản Nhu. Anh nói: “Em có muốn ngồi tàu lượn siêu tốc không?”

“Có!”

Tàu lượn được thắp các ngọn đèn nhiều màu lao vun vút trên không trung, để lại vệt sáng như cầu vồng. Khi tàu lượn lao xuống dưới, mái tóc dài của Giản Nhu tung bay, che mất tầm nhìn của Trịnh Vĩ. Anh gạt tóc cô, đột nhiên nhào người, trao cho cô nụ hôn còn kích thích hơn cả ngồi tàu lượn. Hai tay cô ôm vai anh, cơ thể lên xuống trên không trung, máu nóng trong người sôi sục nhưng trái tim lại rất bình yên, bởi cô đã tìm được bến đỗ an toàn.

Lúc rời khỏi khu vui chơi giải trí đã là nửa đêm, bởi vì muốn gặp “Cục thịt nhỏ” đáng yêu, sờ gương mặt và bàn tay mũm mĩm của con trai, hai vợ chồng Giản Nhu đến nhà ông bà nội của bé. Sợ đánh thức ông bà, Giản Nhu rón rén đi tới phòng Cục thịt nhỏ. Bé đã ngủ say trong xe nôi, hơi thở đều đều. Bé có đôi mắt, sống mũi và cái miệng giống hệt Trịnh Vĩ, chỉ gương mặt là giống Giản Nhu trước năm mười tuổi.

Giản Nhu định vào phòng, Trịnh Vĩ liền kéo tay cô. Lúc này cô mới phát hiện ông bà nội của Cục thịt nhỏ đang ngồi bên xe nôi, chăm chú ngắm cháu nội.

Trịnh Diệu Khang nói: “Nhã Phi, muộn rồi, chúng ta về phòng ngủ thôi.”

Lữ Nhã Phi giơ ngón tay lên môi, làm động tác “suyt”, thì thầm: “Vĩ Vĩ ngủ lâu rồi, chắc cũng sắp tỉnh. Nếu tỉnh dậy không thấy em, nó sẽ thất vọng. Tâm hồn của trẻ nhỏ rất yếu ớt, một chút thất vọng có thể lưu lại bóng đen trong tính cách của con.”

Trịnh Diệu Khang im lặng nhìn bà bằng ánh mắt dịu dàng.

“Diệu Khang! Anh thử nói xem bao giờ Vĩ Vĩ mới gọi một tiếng ”mẹ“? Em rất muốn nghe con gọi.”

“Em đừng sốt ruột. Con sẽ dần lớn khôn, không chỉ gọi mẹ mà còn ngoan ngoãn vâng lời. Lớn lên, con sẽ bảo vệ và chăm sóc em.”

Lữ Nhã Phi lắc đầu. “Em không cần con làm gì cho em. Em chỉ hy vọng nó có thể làm những việc nó muốn... như vậy mới không nuôi tiếc.”

“Anh sẽ không để con nuôi tiếc, nhưng trước đó chúng ta phải dạy con phân biệt đúng sai...”

Giản Nhu nhẹ nhàng khép cửa, quay sang Trịnh Vĩ. “Anh nói đúng, trên đời này chẳng có bố mẹ nào không yêu con cái mình.”

Leo cao do đạo diễn trừu tượng thực hiện, có sự góp mặt của ngôi sao thần tượng Giang Dịch Thành, thêm vào đó là hoạt động tuyên truyền rầm rộ, lại công chiếu vào đúng dịp lễ Tình nhân của Trung Quốc nên đã phá kỷ lục doanh thu phòng vé. Nhân vật Lam Vũ với vẻ bề ngoài kiên cường, nội tâm mềm yếu, luôn tỏ ra lạnh lùng nhưng thực chất rất tình cảm, một lòng muốn leo cao nhưng không từ bỏ giới hạn cuối cùng đã

đi vào lòng người, nhận không ít giọt nước mắt đồng cảm của khán giả. Diễn xuất tinh tế của Giản Nhu đã hoàn toàn chinh phục mọi người. Ngay cả nhà phê bình khó tính nhất dù châm chọc hiện tượng ăn khách của Leo cao nhưng vẫn thừa nhận diễn xuất của cô.

Tại lễ khai mạc Liên hoan phim điện ảnh, Giản Nhu diện bộ váy trễ ngực màu đỏ tươi bước trên thảm đỏ, đi qua vô số ánh đèn flash nhấp nháy. Máy phóng viên giơ micro về phía cô: “Cô vào nghề từ năm mười bảy tuổi, đến nay đã gần mười năm, cuối cùng cũng được đề cử giải Nữ diễn viên xuất sắc. Xin cô hãy phát biểu cảm nghĩ của mình!”

Giản Nhu mỉm cười. “Ngày xưa, cứ thấy ước mơ không có tương lai là tôi từ bỏ. Tôi đã từng từ bỏ môn múa ba lê mà mình yêu thích, cũng suýt từ bỏ người đàn ông tôi yêu nhất. Nhưng có một người đã dùng sự kiên trì suốt mười lăm năm để nói cho tôi biết rằng, hãy kiên trì làm những việc tôi muốn.”

“Có người tiết lộ, nội dung của Leo cao rất giống câu chuyện cuộc đời cô. Cô có phải Lam Vũ trong đời sống hiện thực không?”

Giản Nhu cười, hỏi lại: “Anh không cảm thấy tôi may mắn hơn Lam Vũ hay sao?”

“Đúng là may mắn hơn.” Phóng viên phụ hoạ. “Nghe nói, cô từ chối bộ phim của đạo diễn Triệu với mức thù lao rất cao nhưng lại nhận tác phẩm mới của Tiêu Thường là Linh hồn quân nhân với mức thù lao ”từ thiện“. Nghe nói, nhà đầu tư không đánh giá cao bộ phim này, dự toán sản xuất cũng rất thấp. Tại sao cô lại đồng ý tham gia?”

“Tin tức của các anh nhanh thật đấy! Tôi vừa mới ký hợp đồng, các anh đã biết rồi. Bởi vì tôi thích kịch bản này, đặc biệt là câu thoại: ”Quân nhân là những người đàn ông đáng để phụ nữ dùng sinh mệnh chờ đợi” của nữ chính. Ngoài ra, mức thù lao tôi nhận được không phải là “từ thiện” mà là “hữu nghị”. Cảm ơn sự quan tâm của mọi người!”

Điện thoại rung rung, báo hiệu có tin nhắn. Giản Nhu mở ra xem, là tin nhắn của Trịnh Vĩ: “Bà xã, nhận được giải Kim Kê thì mau về nhà, con trai nhớ em rồi. Anh cũng nhớ...”

Giản Nhu không nhịn được cười. Nụ cười rạng rỡ đó đã được ống kính máy ảnh ghi lại mãi mãi.

31. Chương 31: Ngoại Truyện 1: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Trưởng Phòng Trịnh

Ngoại truyện 1: Cuộc sống hạnh phúc của Trưởng phòng Trịnh

Phần 1

Tại lễ trao giải Kim Kê, Giản Nhu đoạt giải Nữ diễn viên xuất sắc như dự đoán. Nói một câu thật lòng, tượng con gà vàng không nặng và chói lòe như tượng tượng của cô. Được cầm nó trong tay là giấc mơ của vô số ngôi sao nữ, trong đó có Giản Nhu. Thời khắc này, giấc mơ trở thành hiện thực nhưng cô chỉ mong chóng được về nhà với chồng con.

Buổi lễ kết thúc, Giản Nhu lập tức ra về. Vừa về đến nhà, cô phát hiện phòng khách rộng lớn đã trở thành bãi chiến trường, đồ chơi đủ loại màu sắc vứt bừa bãi. Cục thịt nhỏ đang “chiến đấu” với bố, mồ hôi nhễ nhại nhưng vẫn không chịu khuất phục.

Nhìn thấy mẹ, thằng bé vui mừng giơ bàn tay nhỏ xíu vẫy vẫy, chạy chững đi về phía cô. Giản Nhu vừa ngồi xuống, Cục thịt nhỏ hấp tấp leo vào lòng cô, vạch áo tìm ti mẹ. Vẻ mặt nóng vội của nó... quả thực rất giống bố.

Giản Nhu cảm khái: “Con trai anh đúng là không lãng phí genes tốt của anh.”

“Thế mới là con trai anh chứ!” Trịnh Vĩ chỉnh lại áo bị con trai kéo xộc xệch rồi vỗ đầu thằng bé. “Con trai chén nhanh lên! Bây giờ bố đi tắm đây. Lát nữa bố quay lại là không đến lượt con đâu đấy!”

Giản Nhu: “...”

Lúc Trưởng phòng Trịnh tắm xong, Cục thịt nhỏ vẫn mút chùn chụt “bình sữa” của mình. Anh đành ngồi bên cạnh chờ đợi, không quên dạy dỗ con trai: “Sau này lớn lên, con nhớ có hiếu với bố đấy! Bố đã vì con hy sinh khá nhiều cuộc sống “tính phúc”.”

“Tính” là sex, “tính phúc” đồng âm với từ “hạnh phúc”.

Cục thịt nhỏ mãi mê đánh chén, không để ý đến bố. Phát hiện trong nhà chẳng có ai khác, Giản Nhu hỏi: “Dì Lý và chị Ngô đâu rồi?”

“Anh cho họ nghỉ phép rồi.”

“Sao thế?”

“Tất nhiên là để chúng ta thoải mái làm chuyện riêng tư chứ sao!”

Đợi Cục thịt nhỏ ăn no, chơi mệt, cuối cùng đi ngủ, mới đến khoảng thời gian hạnh phúc của Trưởng phòng Trịnh. Rút kinh nghiệm những lần trước đó, anh không dám chậm trễ. Mùi hương đặc biệt vốn có của người phụ nữ cộng thêm mùi sữa thơm nồng khiến toàn thân anh sôi sục, máu nóng cuộn trào. Thế mới biết Giản Nhu được đắm dề xồm trên mạng bầu là một trong mười ngôi sao nữ đàn ông muốn ôm nhất cũng là có căn cứ khoa học nhất định. Chắc chắn anh là người may mắn nhất, bởi chỉ mình anh được ôm, được hưởng trọn thân hình quyến rũ này.

Trịnh Vĩ bé Giản Nhu đi vào phòng ngủ. Ánh mắt mơ màng và cơ thể mềm mại của cô khiến nỗi khát khao trong anh được đẩy lên đỉnh điểm. Lúc Trưởng phòng Trịnh đang chuẩn bị thực hiện nghĩa vụ và quyền lợi của mình thì từ phòng trẻ em đột nhiên vọng ra tiếng kêu: “Mẹ! Mẹ...”

Giản Nhu vội vàng mặc váy, chạy đi xem con trai. Miếng thịt béo dăng đến miệng còn bị con trai cướp mất, Trịnh Vĩ chỉ có thể thở dài, đi tắm nước lạnh.

Trong phòng trẻ em, Cục thịt nhỏ ngủ say sưa. Trịnh Vĩ ôm vợ từ phía sau, ngón tay thọc vào cổ áo cô. Giản Nhu vội đẩy anh. “Con vừa mới ngủ, em ở đây với con một lát.”

“Không sao! Chúng ta sẽ ở đây cùng con.”

“Không phải anh định...” Chẳng đợi cô nói hết câu, anh đã bế cô lên mặt bàn bên cạnh.

“Đừng! Chúng ta sẽ đánh thức con mất.”

“Anh nhẹ nhàng một chút là được chứ gì!”

Giản Nhu chưa kịp phản đối, Trịnh Vĩ đã đẩy cô nằm xuống mặt bàn, cởi váy áo trên người cô. Thân hình nõn nà, đầy đặn hiện ra trước mắt khiến anh không thể kiềm chế. Toàn thân Giản Nhu run rẩy, cô cắn môi để không bật ra tiếng rên rỉ.

Dù Trịnh Vĩ đã cố gắng nhẹ nhàng, dù Giản Nhu không dám bật ra tiếng khi “lên đỉnh” nhưng âm thanh va chạm kịch liệt vẫn đánh thức Cục thịt nhỏ. Nhìn con trai ngơ ngậy trong lòng mình, Trưởng phòng Trịnh mới cảm nhận một cách sâu sắc thế nào gọi là “đau khổ trong ngọt ngào”.

Giản Nhu vừa mặc áo vừa hỏi: “Ông xã, em nghe nói đạo diễn Trương mới có cô công chúa. Em cũng muốn sinh thêm cô con gái nữa.”

Trịnh Vĩ lập tức lên tiếng: “Bà xã, chính sách kế hoạch hoá gia đình là quốc sách cơ bản của nhà nước ta. Chúng ta nên tuân thủ...”

Đợi Cục thịt nhỏ ngủ say, Trịnh Vĩ háo hức “ăn đêm” để bù đắp cho việc thân thể đói khát mấy tiếng đồng hồ. Chuẩn bị xong xuôi, Trịnh Vĩ chờ đợi người phụ nữ mặc bộ đồ ngủ gợi cảm chuẩn bị leo lên giường, nằm gối đầu lên cánh tay anh. Anh dịu dàng ôm lấy cơ thể mềm mại, hôn lên trán cô. Giây tiếp theo, anh dường như nghe thấy tiếng thở đều đều của người phụ nữ ở trong lòng mình. Trịnh Vĩ cúi xuống, quả nhiên Giản Nhu đã chìm vào trong giấc nồng, nơi khoe miệng vẫn thấp thoáng nụ cười hạnh phúc.

Trịnh Vĩ ôm cô, nhắm nghiền hai mắt. Nhiều khi tình yêu chỉ đơn giản là cho đối phương một bờ vai bình yên và giấc ngủ say lúc cô mệt mỏi rồi mà thôi.

Phần 2

Một hôm Ngũ Kiến Phàm chợt nhớ ra đã lâu không tụ tập cùng Diệp Chính Thần và Trịnh Vĩ. Kể từ khi lấy vợ, hai người đàn ông từng khiến các thiếu nữ điên đảo này cứ như đi tu, ăn chay và tu thân dưỡng tính. Thế là anh ta chọn ngày nghỉ của hai người, hẹn họ ra ngoài nhậu nhẹt.

Về địa điểm, anh chàng họ Lý và Phác Nghị Minh giới thiệu một nơi nghe nói rất hay. Theo tiết lộ của những người từng đến đó, nơi này không chỉ đầy rẫy những người mẫu với thân hình bốc lửa mà còn có màn biểu diễn gợi tình của các mỹ nhân người nước ngoài, nói chung không nên bỏ qua. Nghe ra chỗ đó rất thích hợp với hai người đàn ông đang “ăn chay”.

Mấy hôm sau, dưới sự chủ trì của Ngũ Kiến Phàm, đám bạn thân lâu ngày không gặp tụ họp ăn uống vui vẻ. Đêm về càng khuya bầu không khí càng náo nhiệt. Màn biểu diễn hấp dẫn bắt đầu, thu hút sự chú ý của đám đàn ông.

Đang chăm chú dõi mắt ra bên ngoài, anh chàng họ Lý và Phác Nghị Minh chợt nghe Trịnh Vĩ cất giọng ngạc nhiên: “Ồ, con trai chú lại mập hơn rồi, trông ngày càng giống chú. Được bao nhiêu cân rồi?”

Diệp Chính Thần đáp: “Mười tám cân. Đẳng sau có video clip đấy!”

Cả đám quay đầu, phát hiện hai người đàn ông cực phẩm không hề để ý đến màn biểu diễn hấp dẫn mà đổi đi động, xem đoạn video quay con trai đối phương.

“Tại sao con trai anh chỉ gọi “ông” mà chẳng gọi “bố” gì cả?” Diệp Chính Thần không hiểu.

Trịnh Vĩ nói: “Vì ông nội một ngày dạy nó gọi “ông” cả trăm lần.”

Mọi người im lặng đưa mắt nhìn nhau.

Cho đến khi màn biểu diễn kết thúc, Trịnh Vĩ và Diệp Chính Thần vẫn tiếp tục cuộc thảo luận của họ. Phác Nghị Minh không chịu nổi, nói xen ngang: “Ngoài kia biểu diễn hay thế mà các anh không xem. Không phải các anh sợ về nhà bị phạt quỳ đấy chứ?”

Trịnh Vĩ cất tiếng: “Có gì hay ho? Vợ tôi còn biểu diễn hay hơn cô ta nhiều.”

“Vợ anh... diễn ư?” Phác Nghị Minh và anh chàng họ Lý bắt đầu tưởng tượng. “Anh có video clip không? Cho bọn em thưởng thức với!”

Không đợi Trịnh Vĩ phản ứng, Phác Nghị Minh đã giật di động của anh, mở file ảnh ra xem. Tuy không tìm thấy đoạn video mà họ mong đợi nhưng trong đó có rất nhiều ảnh Giản Nhu mặc đồ ngủ vô cùng gợi cảm.

Phác Nghị Minh nuốt nước bọt, đầm ngực thùm thụp. “Tiếc quá! Năm xưa, nếu em ra tay sớm một chút thì bây giờ người đàn ông ngày ngày ôm cô ấy là em rồi. Đúng là lỡ một bước, ôm hận nghìn thu.”

Trịnh Vĩ giằng lại điện thoại. “Sớm cũng vô ích thôi. Ngoài tôi ra, cô ấy sẽ không cho bất cứ người đàn ông nào cơ hội.”

Phác Nghị Minh: “...”

Hiếm có dịp mọi người rảnh rỗi ra ngoài chơi, Ngũ Kiến Phàm đề nghị anh em uống thâu đêm, không say không về. Đúng lúc này di động của Trịnh Vĩ đổ chuông. Liếc thấy hai chữ “Vợ yêu” trên màn hình, Phác Nghị Minh ngứa ngáy trong lòng, ghé sát Trịnh Vĩ để nghe giọng nói của nữ thần. Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói dịu dàng của Giản Nhu: “Tối nay anh có về không?”

Trịnh Vĩ xem đồng hồ, đã quá mười hai giờ đêm. “Muộn như vậy rồi em còn chưa ngủ sao?”

“Sáng nay anh bảo giường không chỉ dùng để ngủ còn gì!”

Nghe câu nói đầy ẩn ý này, Phác Nghị Minh suýt thổ huyết. Trịnh Vĩ cũng không giữ được bình tĩnh, nhưng khi đưa mắt nhìn các bạn, anh cố nhẫn nhịn. “Chắc anh về muộn một chút. Em ngủ trước đi, đừng đợi anh!”

“Được thôi!” Ngữ khí của Giản Nhu có chút thất vọng. “Buổi tối Uy Gia gọi điện, thông báo lịch trình của em thay đổi. Ngày mai em phải đi Thanh Hải, có lẽ nửa tháng nữa mới về.”

Trưởng phòng Trịnh: “...”

Uống đến lúc trời tờ mờ sáng, mọi người đều say khướt, nằm nghiêng ngả trên chiếc ghế dài, Trịnh Vĩ mới bắt xe về nhà. Từ xa, anh đã phát hiện ngôi biệt thự vẫn bật đèn sáng trưng. Anh nhẹ nhàng đẩy cửa, thấy Giản Nhu ngồi ngủ gật ở sofa. Thời khắc đó, Trịnh Vĩ thật sự chỉ muốn kéo cô dậy cùng ngắm mặt trời mọc, cùng đón một ngày mới.

Hoá ra hạnh phúc thật sự là kể cả khi không có ngọn lửa kích tình, trong lòng bạn vẫn giữ hơi ấm hừng hực.

Phần 3

Khi tia nắng ban mai lọt qua rèm cửa, Giản Nhu nằm gối đầu trên cánh tay Trịnh Vĩ, phả hơi thở nóng hổi vào cổ anh. “Trưởng phòng Trịnh, anh cả đêm không về, rốt cuộc đi đâu thế?”

Vấn đề này đúng là rất sắc bén.

“Anh mau khai thật đi! Thật thà sẽ được khoan dung, lừa dối...”

“Lừa dối thì sao? Em có thể làm gì anh?” Trịnh Vĩ hỏi lại.

“Em...” Giản Nhu ngẫm nghĩ. “Tất nhiên là bức cung rồi.”

“Bức cung” là thủ đoạn thử thách sức chịu đựng người đàn ông nhất. Đặc biệt, người dùng hình phạt lại là người phụ nữ mình yêu thương. Chỉ riêng hơi thở nóng hổi của cô đã đủ khiến anh sôi sục, chưa nói đến ngón tay mềm mại đang mơn trớn trên làn da của anh...

“Trưởng phòng Trịnh! Anh mau khai thật, nếu không...”

Trịnh Vĩ lập tức túm tay cô. “Anh chọn “nếu không”!”

Ở hoàn cảnh thiên thời địa lợi nhân hoà này, chờ đợi kết quả của “nếu không” mới gọi là phù hợp với tư duy của người đàn ông bình thường.

“Thôi khỏi, em không cần bức cung anh nữa!” Giản Nhu thở dài, nằm thẳng người. “Trời sáng đến nơi rồi, chúng ta ngủ thôi.”

Trịnh Vĩ không do dự, đè lên người cô, hôn một đường từ trên xuống dưới... Sau khi bị “ăn” sạch sẽ, Giản Nhu mới chiêm nghiệm một đạo lý, chuyện “bức cung” không thích hợp áp dụng cho đàn ông, nhất là người đàn ông chưa được thỏa mãn.

Trịnh Vĩ ghé sát tai cô, hỏi nhỏ: “Còn muốn biết anh đi đâu không?”

“Em không...” Dù muốn biết đi chẳng nữa, cô cũng chẳng còn sức lực. Cả đêm gần như không ngủ, lại bị anh giày vò, bây giờ mắt cô không mở nổi.

Trong lúc Giản Nhu mơ mơ màng màng, người đàn ông bên cạnh dường như vẫn chưa hết hứng thú, bàn tay không ngừng du ngoạn trên cơ thể mềm mại của cô. Cô xoay người, ôm chần chuẩn bị “đi gặp Chu Công”. Trịnh Vĩ đột nhiên hỏi: “Em từng đóng nhiều cảnh nóng như vậy, cảnh nào khó khăn nhất?”

Câu nói ám chỉ việc đi ngủ, nằm mộng.

Đầu óc có chút hỗn độn, cô không nghĩ ngợi, trả lời ngay: “Tất nhiên là cảnh bị cưỡng bức rồi. Em không tài nào nhập vai nổi. Có hôm đạo diễn hô “NG” mười mấy lần, nam diễn viên đóng cùng em mệt nhoài.”

“Wow!”

Giản Nhu hé mắt. “Anh muốn làm gì thế?”

“Tất nhiên là giúp em nâng cao diễn xuất rồi.” Im lặng vài giây, anh nở nụ cười xấu xa. “Em yên tâm đi, anh sẽ không mệt đâu.”

Nhất định là cô buồn ngủ đến mức hồ đồ, bằng không sao lại nói thật với anh?

Một lúc sau, Giản Nhu nằm sấp trên giường, toàn thân bất động. Nhưng cô càng cầu xin anh càng nhập tâm vào vai diễn. Khó khăn lắm mới kết thúc, người nào đó đã “ăn đậu hũ” còn phê bình diễn xuất của

cô: “Thảo nào đạo diễn hô “NG”. Diễn xuất của em tệ quá! Ngoài hành động phản kháng mang tính tượng trưng ban đầu, sau đó hình như em rất hưởng thụ.”

Giản Nhu tức đến hộc máu. Cô trừng mắt. “Anh tưởng em là người tình trong mộng của anh à? Bị đàn ông làm thật còn có thể diễn kịch?”

“Người tình trong mộng của anh?” Trịnh Vĩ nhất thời không hiểu. “Em nói ai cơ?”

“Ran Asakawa.”

“Em đừng sỉ nhục phẩm vị của anh như vậy chứ?”

“Không phải chị ta? Lẽ nào là Aoi Sora?”

Aoi Sora: ngôi sao khiêu dâm Nhật Bản.

Trịnh Vĩ lặng thinh.

“Hay là...”

“Em đừng đoán nữa, với IQ của em chắc chắn đoán không ra.”

“Không phải là em đấy chứ?”

Hừm! Thì ra cô cũng không đến nỗi ngốc nghếch.

Phần 4

Uy Gia và cô trợ lý Trương Hân đã đợi ở ngoài cửa, Trịnh Vĩ vẫn còn dằn dò: “Đừng quên lời hứa với anh. Cảnh hôn phải lệch vị trí, cảnh giường chiếu tìm người đóng thế. Không được cùng đàn ông uống rượu, không được mặc đồ ngủ trước ống kính...”

“Em nhớ rồi, anh cứ nhắc đi nhắc lại hoài.” Giản Nhu ôm con trai, thơm lấy thơm để. “Không đúng! Em hứa không mặc đồ ngủ trước ống kính bao giờ?”

“Bây giờ hứa cũng chưa muộn.”

Thấy Trưởng phòng Trịnh xắn tay áo, đi về phía mình, Giản Nhu liền gật đầu. “Được thôi!”

Người nào đó xách hành lý giúp cô. “Đi thôi! Còn lễ mễ nữa sẽ lỡ chuyến bay bây giờ.”

Giản Nhu bịn rịn đặt Cục thịt nhỏ đáng yêu xuống rồi lại bịn rịn ôm ông xã thân yêu. “Em không muốn đi một chút nào. Em muốn ở nhà làm mẹ hiền vợ đảm cơ.”

“Lẽ nào anh ép em sao?”

“Anh thử tính xem, lương của anh một tháng được bao nhiêu? Nếu em không chịu khó kiếm thêm, sau này con trai lấy gì cưới vợ?” Giản Nhu vạch kế hoạch tương lai: “Em nghĩ cả rồi. Bây giờ nhân lúc còn có chút danh tiếng, em sẽ tranh thủ đóng phim. Sau đó em sẽ hợp tác với Tiêu Thường mở công ty điện ảnh. Em muốn tạo cơ hội cho những diễn viên trẻ có tiềm năng, làm những bộ phim hay...”

Đây chính là giấc mơ của cô kể từ khi đặt chân vào làng giải trí. Cho dù con đường còn dài nhưng cô sẽ kiên trì tiến bước.

Cúi đầu xem đồng hồ, thấy vẫn còn kịp giờ, Trịnh Vĩ bình thản thông báo: “Bà xã, có một chuyện anh quên không nói với em. Trong tay anh có mười phần trăm cổ phiếu lưu thông của tập đoàn Dương Phàm.”

“Thế à?” Giản Nhu không quan tâm đến thị trường chứng khoán nên chẳng rõ mười phần trăm cổ phiếu lưu thông của tập đoàn Dương Phàm trị giá bao nhiêu. Tuy nhiên theo như cô được biết, quy mô của tập đoàn Dương Phàm gấp hai mươi lần công ty truyền thông Thế kỷ.

“Thật ra, lúc Dương Phàm mới thành lập, anh giúp Kiến Phàm gom tiền đầu tư. Tuy ban đầu anh chỉ giúp bạn bè chứ không có ý định hùn vốn nhưng khi Dương Phàm lên sàn chứng khoán, Kiến Phàm vẫn chia cho anh ba mươi phần trăm cổ phần. Sau đó anh chuyển nhượng hai mươi phần trăm cho cậu ấy để cậu ấy có thể nắm quyền kiểm soát công ty.”

“Hai mươi phần trăm cổ phần trị giá bao nhiêu tiền?”

“Ngày xưa, tài sản thuộc về anh đều do Kiến Phàm đứng tên. Thời gian trước, cậu ấy đã chuyển hết phần của anh và cả di sản của Lâm Cận thành tên em rồi.”

Nói như vậy, cô đang sở hữu một khối tài sản lớn trong khi ngày ngày khổ cực đóng phim để kiếm tiền. “Sao anh không nói sớm cho em biết?”

“Em có hỏi anh đâu!”

Giản Nhu: “...”

Chiếc xe “bảo mẫu” nhanh chóng chở cô rời khỏi ngôi nhà ấm áp. Giản Nhu dõi theo Trịnh Vĩ qua gương chiếu hậu giống như mỗi lần đi xa. Chợt nhớ tới lời nói của anh trước khi lên xe, viên mắt cô bắt giác ướt ướt.

Anh bảo: “Anh không nói với em là bởi vì anh biết từ trước đến nay, em chưa bao giờ có ý tưởng để đàn ông bao nuôi. Anh tôn trọng sự lựa chọn của em.”

Cô không tiết lộ với anh, đúng là cô không cam tâm được đàn ông nuôi. Nhưng sau khi kết hôn và sinh con, cô mới hiểu rõ một điều, bất kể sáng chói đến mức nào, gia đình mới là bến đỗ duy nhất của người phụ nữ.

Phần 5

Cao nguyên Thanh Tạng mệnh mông tuyết trắng. Giản Nhu cảm thấy bây giờ mà được tựa vào vòm ngực ấm áp của người nào đó mới là niềm hạnh phúc nhất trên đời. Đáng tiếc, ở nơi giá rét này, ngay cả ước mơ cũng trở nên lạnh lẽo.

Hai ngày nay, trận bão tuyết đến bất thành linh khiến đoàn làm phim Linh hồn quân nhân bị mắc kẹt trong một thị trấn nhỏ không biết tên. Giản Nhu không thể làm gì khác ngoài nghiên cứu kịch bản để giết thời gian và nhẫn nại chờ đường quốc lộ được sửa xong.

Buổi sáng thức giấc, cô đi mở cửa với tâm trạng mong chờ. Nào ngờ tuyết còn lớn hơn tối qua, tràn ngập đất trời, không có dấu hiệu ngừng rơi. Cô đã hứa với Trịnh Vĩ sẽ về sớm. Bây giờ không liên lạc được với cô, chắc anh sẽ vô cùng lo lắng và sốt ruột.

Giản Nhu khoác áo đi ra ngoài. Cô mu ốn gọi điện cho Trịnh Vĩ nhưng chẳng chỗ nào có sóng. Cô đành soạn một tin nhắn: “Anh có khỏe không? Con trai sao rồi? Công việc của em rất thuận lợi. Chỉ cần hoàn thành vài cảnh quay nữa là em có thể trở về.”

Gửi mấy lần cũng không thành công, Giản Nhu thất vọng quay về chỗ ở, tiếp tục nghiên cứu kịch bản.

Linh hồn quân nhân chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên của Tiêu Thường, kể câu chuyện về ba quân nhân. Một nhân vật từ nhỏ ước mơ trở thành người lính nhưng cuối cùng vì vi phạm kỷ luật nên buộc phải rời khỏi quân ngũ, trong lòng ít nhiều cũng tiếc nuối. Một nhân vật bị bố ép nên không thích bộ quân phục màu xanh nhưng cuối cùng cũng yêu công việc này. Còn nam chính của bộ phim là người đàn ông giữ vững niềm tin từ đầu đến cuối.

Giản Nhu đang chăm chú đọc kịch bản thì từ cánh cửa gỗ cũ kĩ phát ra tiếng gõ “cộc... cộc”. Cô ra mở cửa, không ngờ người ở bên ngoài là Nhạc Khải Phi, nhà sản xuất của Linh hồn quân nhân.

Kể từ khi Giản Nhu kết hôn, trừ những lúc gấp và khách sáo chào hỏi ở công ty, Nhạc Khải Phi không hề trò chuyện với cô một câu. Lần này đoàn làm phim đi Thanh Hải quay ngoại cảnh, anh ta đến thăm nên mới bị kẹt ở đây. Tất nhiên anh ta đến đây cũng không phải vì cô mà là đến thăm vợ hai tương lai của mình.

Để tránh chuốc lấy phiền phức, Giản Nhu đứng chắn ở cửa ra vào, “Nhạc Tổng tìm tôi có việc à?”

Nhạc Khải Phi đưa cái túi sưởi nóng rực cho cô. “Chẳng phải em sợ lạnh hay sao? Dùng cái này đi!”

“Cám ơn anh!” Cô hỏi lần thứ n: “Đường đã sửa xong chưa?”

“Chắc phải hai ngày nữa.”

“Chúng ta còn phải đợi sao?”

“Hết cách, tuyết rơi nhiều quá!” Ngừng vài giây, anh ta nói tiếp: “Tôi mời em ăn trưa. Tôi vừa tìm thấy một chỗ có món dê nướng khá lắm.”

Giản Nhu khẽ chau mày.

“Tôi không có ý gì khác. Hôm nay là sinh nhật em, tôi chỉ muốn mời em ăn bữa cơm với tư cách một người bạn.”

“Sinh nhật tôi ư?” Gần đây công việc bận rộn nên cô nhất thời quên mất.

Có lẽ do chiếc túi sưởi đặc biệt ấm áp nên nhìn gương mặt chân thành của Nhạc Khải Phi, Giản Nhu không biết có nên từ chối hay không. Đúng lúc này một giọng nói lạnh lạnh vang lên: “Bên ngoài tuyết lớn như vậy, sao không vào nhà tâm sự?”

Giản Nhu giật mình, quay đầu về phía phát ra tiếng nói, bắt gặp Trịnh Vĩ đang đứng đó, áo khoác của anh phủ đầy tuyết.

Người đàn ông như trong giấc mộng từng bước tiến về phía cô, để lại dấu chân in sâu trên nền tuyết trắng. Giản Nhu vội kéo cánh tay mình để xác nhận không phải cô nằm mơ.

Đi đến trước cửa phòng, Trịnh Vĩ nhìn Giản Nhu lúc này vẫn còn chưa định thần và Nhạc công tử, vừa phủi tuyết trên vai áo vừa cất giọng lãnh đạm: “Có phải anh đến không đúng lúc?”

Giản Nhu bình tĩnh, xúc động ôm chầm lấy anh. “Đường bị phong toả rồi mà, sao anh có thể đến đây?”

“Chuyện anh muốn làm, chẳng ai có thể ngăn cản.” Nói xong, anh cúi xuống, gạt những bông hoa tuyết rơi trên mặt cô. Giản Nhu liền nắm lấy ngón tay giá lạnh của người đàn ông, ủ ấm cho anh.

Chứng kiến cảnh tượng tình cảm này, Nhạc Khải Phi chỉ có thể âm thầm thở dài. “Tôi không làm phiền hai người nữa.”

“Anh không vào nhà ngồi chơi à? Tôi có mang vịt quay Toàn Tụ Đức tới, chúng ta cùng nhau ăn đi!”

Đang ở nơi xa trong thời tiết giá lạnh, nghe nói đến mỹ vị của quê nhà, Nhạc Khải Phi bắt giác nuốt nước miếng. Đáng tiếc, mỹ vị và mỹ nhân đều thuộc về người khác, anh ta không có phúc hưởng thụ. “Thôi thôi. Tôi còn có việc, để lần sau đi.”

Dõi theo Nhạc Khải Phi cho đến khi anh ta khuất dạng, Trịnh Vĩ mới quay đầu, hỏi Giản Nhu: “Lần sau? Anh ta còn lần sau à?”

Giản Nhu: “...”

Cô thật sự không ngờ người thông minh như Trịnh Vĩ lại không nghe ra lời nói của Nhạc Khải Phi chỉ là khách sáo mà thôi. Lẽ nào đàn ông sau khi có con IQ sẽ giảm thấp?

Vừa khép cửa, Trịnh Vĩ liền đổi sắc mặt, cất giọng nghiêm nghị: “Sao anh ta lại có mặt ở nơi này?”

Giản Nhu chớp chớp mắt. “Anh ta tình cờ đi ngang qua ấy mà.”

“Tình cờ đi ngang qua Thanh Hải?”

“À, em nói là tình cờ đi ngang qua phòng em. Chuyện anh ta đến Thanh Hải chẳng liên quan gì đến em. Anh ta đến thăm vợ chưa cưới.”

“Vợ chưa cưới?”

“Đúng thế. Là diễn viên vừa mới tốt nghiệp học viện Điện ảnh, cũng tham gia bộ phim này. Họ đang yêu đương thắm thiết, dính với nhau như hình với bóng.”

Nghe câu này, sắc mặt Trưởng phòng Trịnh mới dịu đi một chút. Nhân cơ hội, Giản Nhu áp sát người anh, hai tay quấn lấy thắt lưng anh, đẩy ý vị chồng ghẹo.

Trịnh Vĩ liền nắm cổ tay cô. “Em định quyến rũ anh đấy à?”

“Anh không thích sao?”

Anh đột nhiên xoay người, đè cô vào bờ tường, hôn cô cuồng nhiệt. “Anh thích chủ động hơn.”

Sau một hồi “vận động” kịch liệt, Giản Nhu xuống giường, mở túi vạt quay còn nóng hổi để bồi bổ thể lực. Trịnh Vĩ đưa cho cô một tập tài liệu. “Đây là quà sinh nhật dành tặng em.”

Cô lau ngón tay bóng nhẫy, mở ra xem. Ngoài bìa có dòng chữ lớn: “Studio Giản Nhu”.

“Đây là...”

“Chẳng phải em nói muốn thành lập studio sao? Anh đã giúp em chuẩn bị mọi thủ tục.” Anh lại lấy một bản hợp đồng khác cho cô xem. “Anh đã chia hai mươi phần trăm cổ phần của studio cho Tiêu Thường. Cô ấy nhận lời làm biên kịch độc quyền của em. Đây là hợp đồng.”

Niềm vui đến quá đột ngột, Giản Nhu không biết diễn đạt sự cảm động như thế nào. Cô lao vào lòng anh. “Ông xã! Anh tốt với em quá! Em yêu anh chết đi được!”

“Mở trên miệng em dính vào mặt anh rồi này.”

“Môi anh có vẻ hơi khô, để em...”

“Đừng!”

“Anh khỏi cần khách sáo...”

“Anh đâu có...”

Thời khắc này, dù tuyết vẫn rơi đầy trời nhưng họ cảm thấy vô cùng ấm áp.

32. Chương 32: Ngoại Truyện 2: Những Câu Chuyện Cũ

Ngoại truyện 2: Những câu chuyện cũ

Đêm mùa đông ở Bắc Kinh, bầu trời mù mịt như chuẩn bị xuất hiện một trận tuyết lạnh thấu xương. Đường phố quen thuộc vùn vụt lướt qua, Diệp Chính Thần không có tâm trạng thưởng thức cảnh đêm ở quê nhà, chỉ chau mày gọi điện thoại. Sau nhiều hồi chuông, đầu bên kia lại truyền đến giọng nói máy móc: “Thuê bao quý khách vừa gọi không có người bắt máy.”

Anh vừa định gọi tiếp thì trên màn hình nhấp nháy cái tên Ngũ Kiến Phàm.

“Cậu đi đến đâu rồi?” Ngũ Kiến Phàm hỏi.

“Tôi sắp đến Triều Dương Môn rồi.”

“Được. Bọn tôi sẽ chờ cậu ở chỗ cũ.”

“Tôi không gọi được cho anh Vĩ gì cả. Anh ấy đang ở chỗ bọn cậu à?” Diệp Chính Thần hỏi.

“Không! Tôi tưởng anh ấy ra sân bay đón cậu?”

“Tôi có liên lạc được với anh ấy đâu.” Vì ở Nhật Bản không thể tùy tiện gọi điện nên Diệp Chính Thần không thông báo trước với Trịnh Vĩ rằng mình sắp về nước. Xuống máy bay, anh mới gọi điện nhưng đối phương chẳng nghe máy.

Ngẫm nghĩ một lúc, Ngũ Kiến Phàm chợt nhớ ra một chuyện: “Tôi biết rồi. Chắc là anh ấy đang ở trên sân thượng nhà tôi. Tiếng quạt thông gió ở nơi đó hơi ồn nên không nghe thấy chuông điện thoại.”

“Sân thượng ư? Nhà nào cơ?”

“Căn hộ Lam Trù Danh Toạ, chính là nhà cũ của Phác Nghị Minh ấy.”

“Tôi đi tìm anh ấy đây. Lát nữa chúng tôi tới sau.”

Tuyết không biết rơi từ lúc nào. Trên đường đi, Diệp Chính Thần nghĩ mãi cũng không hiểu, Trịnh Vĩ lên sân thượng làm gì trong thời tiết giá lạnh thế này. Cho tới khi leo đến nơi, nhìn thấy Trịnh Vĩ vừa ngồi uống bia vừa dõi mắt về phía màn hình quảng cáo ở toà nhà đối diện, anh mới hiểu rõ mọi chuyện.

Bắc Kinh đang ở trong mùa đông rét mướt, hình ảnh trong quảng cáo là Tam Ấm áp. Dưới bầu trời xanh biếc, cô dâu mặc bộ váy cưới trắng muốt chạy trên bãi cát. Một người đàn ông cao lớn ôm cô từ phía sau, hôn lên gương mặt xinh đẹp của cô. Sau đó anh ta đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô dâu. Cô ôm cổ người đàn ông, thì thầm: “Em yêu anh!”

Tam Ấm: địa danh du lịch nổi tiếng thuộc đảo Hải Nam.

Dưới màn hình xuất hiện dòng chữ: “Ánh hào quang chói lọi nhất trên thế giới này chỉ thuộc về mình em.” Còn người đẹp mặc váy cưới, nở nụ cười ngọt ngào trong quảng cáo chính là Giản Nhu.

Trịnh Vĩ mở lon bia cuối cùng, ngửa đầu uống một ngụm lớn. Tuyết rơi đầy áo khoác mỏng của anh, khiến bóng lưng anh có phần thê lương.

Diệp Chính Thần thở dài, đi đến bên Trịnh Vĩ. Nghe thấy tiếng động, Trịnh Vĩ liền quay đầu. Nhìn rõ mặt đối phương, anh ngậy ra vài giây rồi ném lon bia vẫn còn một nửa vào người Diệp Chính Thần.

Diệp Chính Thần định né tránh nhưng cuối cùng không nhúc nhích, để bia bắn tung toé lên ngực mình.

“Mẹ kiếp! Anh còn tưởng chú toi rồi!” Trịnh Vĩ chửi thề.

Diệp Chính Thần mỉm cười, ngồi xuống cạnh anh. “Có người anh em như anh, em đâu nỡ chết!”

“Không nỡ ư? Chú nói đi là đi, cũng chẳng tiết lộ đi đâu, điện thoại thì tắt, biệt tăm biệt tích. Nếu không phải ông già nhà chú bảo chú có gọi điện về báo bình an, anh đã đến nhà xác nhận thi thể rồi.”

Diệp Chính Thần vỗ vai anh. “Em cũng chẳng muốn, nhưng ở bên đó không tiện liên lạc với anh.”

“Không tiện ư? Rốt cuộc chú đi đâu vậy?”

Thấy đối phương im lặng, Trịnh Vĩ cũng không hỏi nhiều. Là anh em thân thiết từ nhỏ đến lớn, anh hiểu rõ con người Diệp Chính Thần. Cậu ta không tiết lộ, chứng tỏ có nỗi khổ riêng. Dù thế nào thì Diệp Chính Thần cũng đã bình an trở về, chứ không phải toàn thân đầy máu hoặc mắc bệnh hiểm nghèo như trong cơn ác mộng, anh đã cảm tạ trời đất rồi.

Trên màn hình quảng cáo ở phía đối diện lại xuất hiện hình ảnh cô dâu xinh đẹp. Trịnh Vĩ muốn uống bia để giải toả tâm trạng đè nén nhưng nửa lon cuối cùng đã nằm trên áo Diệp Chính Thần.

“Vợ anh cuối cùng cũng lấy chồng rồi à?” Diệp Chính Thần hỏi.

“Lấy đâu mà lấy! Đây chỉ là quảng cáo thôi.”

“Không phải báo chí nói cô ấy và anh chàng người mẫu...” Thấy ánh mắt lạnh lùng của đối phương, Diệp Chính Thần liền chuyển sang đề tài khác: “Trước khi em đi, anh hùng hồn tuyên bố đã từ bỏ cô ấy, sẽ cưới vợ cho em xem.”

“Tại anh chưa gặp được người thích hợp.”

“Hả? Dạng nào mới thích hợp, để em giới thiệu cho anh?”

Trịnh Vĩ chỉ tay về phía màn hình quảng cáo. “Dạng đó.”

Trên màn hình phát lại đoạn phim quảng cáo. Không thể không thừa nhận Giản Nhu mặc váy cưới trông rất xinh đẹp, khiến đàn ông chỉ muốn cưới về nhà. Đáng tiếc...

“Nếu đã không thể từ bỏ, vậy tại sao anh không nói chuyện nghiêm túc với cô ấy? Nếu cô ấy còn tình cảm với anh thì chẳng có trở ngại nào là không thể khắc phục, cùng lắm anh dẫn cô ấy bỏ trốn. Nếu cô ấy không thật sự động lòng với anh thì anh hãy ra dáng đàn ông một chút, mau buông tay đi!”

“Chú tưởng anh không muốn nói chuyện ư? Cô ấy đâu cho anh cơ hội. Anh gọi điện, cô ấy liền đổi số. Anh đến nhà tìm, cô ấy lập tức dọn đi nơi khác. Anh đến công ty tìm, cô ấy trốn trong văn phòng của Nhạc Khải Phi, không chịu ra ngoài.”

“Để em giúp anh sắp xếp.”

Trịnh Vĩ do dự vài giây. “Chú đừng miễn cưỡng cô ấy quá.”

“Anh yên tâm đi!” Nói xong Diệp Chính Thần gọi điện cho Ngũ Kiến Phàm: “Cậu quen biết ông chủ của công ty truyền thông Thế kỷ phải không? Hãy nói giúp tôi một tiếng, bảo tôi muốn hẹn Giản Nhu ăn cơm. Tối nay kiểu gì cô ấy cũng phải có mặt. Ừm, là tối nay... mấy giờ cũng được, chỉ cần cô ấy xuất hiện.”

Sau khi gác máy, Diệp Chính Thần vỗ vai Trịnh Vĩ. “Đi thôi! Tiểu Ngũ đang đợi chúng ta. Bữa trưa em còn chưa ăn, đói chết đi được.”

“Chú lại không ăn đồ trên máy bay à? Khẩu vị vẫn kén nhỉ?”

Buổi tối hôm đó, tâm trạng của Trịnh Vĩ rất vui vẻ bởi Diệp Chính Thần đã trở về, anh em lại có thể tụ tập và quan trọng hơn, anh sắp được gặp Giản Nhu.

Dù cô từ chối hay nói những lời tuyệt tình khiến anh bị tổn thương cũng chẳng sao. Chỉ cần được nhìn thấy cô, được gặp trực tiếp chứ không phải qua màn hình ti vi, không phải nhìn thấy cô nằm trong lòng người đàn ông khác, anh đã cảm thấy mãn nguyện.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong lòng Trịnh Vĩ nóng như có lửa đốt. Mãi tới mười một giờ đêm, điện thoại của Ngũ Kiến Phàm mới đổ chuông.

“Gì cơ? Cô ấy gặp tai nạn giao thông à? Thật hay giả? Đang ở trong bệnh viện? Được, tôi biết rồi...” Ngũ Kiến Phàm còn chưa gác máy, Trịnh Vĩ đã cầm chìa khoá xe, lao nhanh ra khỏi phòng KTV.

Diệp Chính Thần liền đuổi theo anh. “Anh không thể lái xe!”

Diệp Chính Thần phóng như bay đến bệnh viện. Vừa dừng xe ngoài cổng, Trịnh Vĩ lập tức nhảy xuống, chạy nhanh vào bên trong, nhưng chỉ vài phút sau đã thấy anh đi ra ngoài.

“Cô ấy bị thương có nặng không?” Diệp Chính Thần hỏi.

Trịnh Vĩ lắc đầu. “Bác sĩ nói chỉ xây xước ngoài da.”

“Xin lỗi... Em không ngờ lại xảy ra chuyện này.”

Trịnh Vĩ lại lắc đầu. “Không liên quan đến chú. Là lỗi của anh. Biết rõ tính cô ấy, biết rõ chuyện không muốn làm, cô ấy thà chết cũng không khuất phục, thế mà anh vẫn...”

Nói đến đây, anh đập mạnh vào thân xe. Diệp Chính Thần vội ngăn lại. “Cô ấy đã không muốn ở bên anh thì anh hãy bỏ cuộc đi!”

Trịnh Vĩ im lặng hồi lâu. “Đi thôi! Chúng ta còn chưa uống rượu xong.”

Tối hôm đó, họ không nhớ uống hết bao nhiêu chai rượu. Trịnh Vĩ chỉ mong uống thật say để khi tỉnh lại, anh có thể dứt bỏ tất cả.

Một năm sau, Diệp Chính Thần từ Nhật Bản về nước, mời anh em ăn cơm tại một nhà hàng Tứ Xuyên. Lúc anh đến nơi, mọi người đã có mặt, chỉ có mỗi Trịnh Vĩ vẫn đang trên đường tới. Mọi người đặc biệt dặn anh, lát nữa đừng nhắc đến Giản Nhu trước mặt Trịnh Vĩ.

“Tại sao?” Diệp Chính Thần không hiểu.

Ngũ Kiến Phàm nhún vai. “Gần đây Giản Nhu cặp kè với một ngôi sao nam, còn bị phóng viên chụp được ảnh sống chung. Nghe nói hai người đang chuẩn bị kết hôn, khách sạn cũng đặt rồi.”

Nếu là một năm trước, Diệp Chính Thần nhất định sẽ coi đó là một tin tốt lành. Một khi Giản Nhu kết hôn, Trịnh Vĩ có thể từ bỏ một cách triệt để, không còn tiếp tục nuôi hy vọng. Nhưng thời khắc này, khi đã lĩnh hội một cách sâu sắc sức sát thương của phụ nữ, anh cũng hiểu thế nào gọi là khó kiềm chế tình cảm.

Đạo lý là thứ nói ra rất dễ nhưng việc kìm nén nỗi khao khát trong nội tâm thật sự rất khó. Một khi lý trí trệch khỏi quỹ đạo, tình cảm sẽ không thể thu hồi.

“Gần đây anh Vĩ thế nào?” Diệp Chính Thần hỏi.

Ngũ Kiến Phàm đáp: “Tôi không rõ.”

“Cậu không rõ ư?”

“Bên cạnh Trịnh Vĩ thay hết ngôi sao nữ này đến ngôi sao nữ khác, cũng chẳng biết anh ấy muốn tìm người thế nào nữa.”

Tìm một người phụ nữ có thể khiến anh rung động hay là anh đã đánh mất bản thân? Diệp Chính Thần còn muốn hỏi thêm một số vấn đề thì Trịnh Vĩ đã đẩy cửa đi vào. Anh vẫn đẹp trai và kiêu ngạo như ngày nào, tươi tỉnh nói cười như thường lệ. Tuy nhiên Diệp Chính Thần vẫn nhận ra nét cô độc trong đáy mắt anh.

Hôm đó, Diệp Chính Thần uống không nhiều, mọi người giải tán tương đối sớm. Trịnh Vĩ lái xe đưa anh về nhà. Trên đường, anh không tìm được, cất tiếng hỏi vấn đề không nên đã động nhất: “Em nghe nói Giản Nhu sắp kết hôn?”

“Ừ.” Trịnh Vĩ bình thản trả lời nhưng bàn tay vô thức siết chặt vô lăng.

“Anh vẫn không thể từ bỏ sao?”

“Anh đã điều tra tên đó. Hắn là một kẻ lẳng nhăng, từng quan hệ với nhiều nữ nghệ sĩ.”

“Thế thì sao nào?”

“Hắn không thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy...” Trịnh Vĩ ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: “Anh muốn nói chuyện với cô ấy.”

“Khỉ thật!” Diệp Chính Thần không kìm nổi, buông tiếng chửi thề.

Vài ngày sau, thấy tâm trạng của Trịnh Vĩ rất tốt, Diệp Chính Thần hỏi: “Anh đã tìm cô ấy nói chuyện chưa?”

“Anh đứng bên ngoài nhà cô ấy cả buổi tối mà cô ấy không mở cửa.”

“Sao anh không gọi điện cho em?”

“Chú có cách à?” Trịnh Vĩ hỏi lại.

“Em sẽ phá cửa nhà cô ấy.”

Trịnh Vĩ cười. “Anh cũng có thể phá... nhưng anh sợ cô ấy nhảy lầu.”

Ngĩ đến vụ tai nạn ô tô, Diệp Chính Thần cảm thấy rất có khả năng đó.

Cửa phòng VIP mở ra, mấy ngôi sao nữ do Ngũ Kiến Phàm sắp xếp đi vào. Ai nấy đều xinh đẹp ngồi ngời. Cô gái ngồi cạnh Trịnh Vĩ có mái tóc dài ngang vai, thân hình bốc lửa, gương mặt nhìn nghiêng rất giống Giản Nhu.

Tối hôm đó, họ uống đến tận nửa đêm, Trịnh Vĩ dẫn cô gái ra về. Trước khi đi, Diệp Chính Thần hỏi anh: “Anh không sợ bắn giường à?”

Như nghe thấy câu chuyện hài hước, Trịnh Vĩ cười một lúc mà không trả lời.

Đêm khuya, trong phòng khách sạn, Trịnh Vĩ đứng bên cửa sổ châm điếu thuốc. Ngôi sao nữ mặc bộ váy áo vừa cởi ra, lại nhìn xấp tiền trên giường rồi cất giọng oán trách: “Ý anh là gì vậy?”

“Cô có thể đi được rồi.”

“Tại sao? Vừa rồi vẫn còn rất vui vẻ, sao tự dưng anh...”

Trịnh Vĩ chẳng nói chẳng rằng, mở cửa đi nhanh ra ngoài. Lúc khép cửa, anh nghe thấy tiếng thủy tinh bị đập vỡ ở bên trong.

Cô gái hỏi anh tại sao. Thật ra anh cũng muốn hỏi bản thân, tại sao lại như vậy? Tại sao dù là người phụ nữ xinh đẹp hơn cô, thân hình bốc lửa hơn cô cũng không thể khơi gợi hứng thú trong anh? Rõ ràng vừa rồi anh đã say, trong đầu toàn là hình bóng diễm lệ của cô khi ngồi trên người anh, khiến toàn thân anh hừng hực, chỉ muốn lột bỏ y phục của cô để giải phóng khao khát tích tụ bấy lâu, nhưng khi nhìn rõ người phụ

nữ trước mặt, máu nóng trong người anh như đông lại ngay tức thì. Khi ý thức được người phụ nữ trong lòng mình không phải là cô, anh thật sự không muốn tiếp tục, cũng chẳng có cách nào tiếp tục. Lần nào cũng thế.

Trịnh Vĩ vô thức lái xe đến nhà Giản Nhu. Cô vẫn chưa ngủ, phòng vẫn sáng đèn. Những lúc như bây giờ là thời khắc cô ở gần anh nhất. Tâm trạng phiền muộn bỗng lắng xuống, anh tựa vào thành ghế, dỗi mắt lên ô cửa sổ nhà cô, bất giác chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Anh nằm mơ thấy cô đi xuống dưới, gõ cửa xe, hỏi anh: “Tại sao anh lại ở đây?”

Anh đáp: “Anh biết em nhớ anh nên ở đây đợi em.”

Cô muốn rời đi nhưng bị anh kéo lên xe, hôn ngẫu nhiên. Trong cuộc ái ân cuồng nhiệt, cô vừa ôm vai anh vừa thì thầm: “Trịnh Vĩ! Em yêu anh! Em nhớ anh!”

Thật ra anh biết đây chỉ là giấc mộng nhưng không muốn tỉnh dậy. Thời khắc đó, anh mới hiểu mình không thể chấp nhận người phụ nữ khác là do từ đáy sâu nội tâm, anh vẫn không thật sự bỏ cuộc. Anh vẫn chờ đợi một ngày nào đó cô có thể gạt bỏ thù hận, trở về bên anh.

Có người nói, thời gian có thể xóa nhòa tất cả. Năm năm tương đương hơn một nghìn tám trăm ngày đêm, nghe ra thì đủ dài để lãng quên một người nào đó, nhưng mỗi khi xem lịch trên di động, quá khứ vẫn hiện rõ mồn một trong đầu, Trịnh Vĩ mới nhận ra câu này đúng là lừa đảo. Người muốn quên chỉ cần một giây là đủ. Người không muốn quên, thời gian sẽ như mũi dao sắc nhọn, càng khắc sâu vào ký ức.

Trong lúc Trịnh Vĩ cảm khái, thang máy đã xuống đến nơi. Vừa định đi ra ngoài, một người phụ nữ bất chợt xuất hiện trong tầm mắt của anh. Trong năm năm qua, không dưới một lần anh tưởng tượng cảnh gặp lại Giản Nhu, cũng nghĩ tới nhiều câu thoại, ví dụ: “Lâu rồi không gặp...”, “Em có khỏe không?”, hay là thản nhiên nói: “Em có rảnh không? Cùng tôi ăn bữa cơm nhé!”...

Tuy nhiên khi cô thật sự gần kề, gần đến mức có thể nghe thấy tiếng thở gấp gấp của cô, nhìn từng sợi tóc trên đầu cô, anh chỉ muốn thốt ra một câu: “Giản Nhu, chúng ta bắt đầu lại đi!”

Đúng vậy, tại sao không thể bắt đầu lại, không thể ôm hôn, thật lòng nói câu “Em yêu anh” và “Anh yêu em” cơ chứ? Trong đầu tràn ngập ý nghĩ này nên anh vô thức nhìn Giản Nhu đắm đắm. Cuối cùng cô không chịu nổi, ho khẽ một tiếng, anh mới định thần, đưa mắt đi chỗ khác.

“Em sao thế? Tiếp khách xong rồi à?” Anh hỏi.

“Anh biết rồi, cần gì phải hỏi?” Ngực khí của cô đầy mờ ám khiến anh liên tưởng đến những tin lá cải về “quy tắc ngầm” trên mạng.

Cố gắng kìm nén nỗi buồn bực, anh hỏi: “Nếu không ngại thì hãy tiết lộ một chút, giá của em là bao nhiêu?”

“Bình thường tôi không nhận tiền, chỉ xem đối phương cho tôi diễn vai thế nào.”

“Chỉ cần đưa em lên làm nữ chính, là ai cũng được, đúng không?” Trịnh Vĩ hỏi. Cô đã thật sự thay đổi, không còn là Giản Nhu trong sáng ngày nào.

“Tất nhiên bao gồm cả anh, Trưởng phòng Trịnh.”

Nghe câu nói có ý khiêu khích rõ ràng, dỗi theo bóng lưng cô, Trịnh Vĩ đột nhiên mỉm cười. Cô vẫn đáng yêu như thế, đáng yêu đến mức dù tức giận, anh vẫn không nhịn được cười. Vì vậy dù cô thay đổi đến mức nào, anh vẫn yêu cô.

Trịnh Vĩ rút di động, gọi cho Ngũ Kiến Phàm: “Công ty cậu có hứng thú đầu tư vào lĩnh vực phim ảnh không?”

“Anh Vĩ, công ty chúng ta đã từng đầu tư nhiều bộ phim rồi.” Ngũ Kiến Phàm đáp.

“Vậy sao?”

“Ừm.”

“Gần đây có kế hoạch đầu tư không? Nhân vật nữ chính cậu có thể quyết định không?”

“Ok! Ngôi sao nữ nào may mắn lọt vào mắt anh thế?”

“Giản Nhu.”

Ngũ Kiến Phàm hết nói nổi, từ chối thẳng thừng: “Anh tìm nhà đầu tư khác đi!”

“Tại sao?”

“Bởi vì anh là người anh em của tôi, tôi sẽ không đẩy anh vào hố lửa.”

Lần này cho dù là biển lửa, Trịnh Vĩ cũng quyết định nhảy.

33. Chương 33: Ngoại Truyện 3: Nghiêm Vũ

Kể từ khi nổi tiếng nhờ tham gia cuộc thi ca nhạc, Nghiêm Vũ khó tránh khỏi tình trạng được mời đến những buổi tiệc tùng, nhậu nhẹt. Dù không muốn nhưng vì tiền đồ của mình, cô vẫn phải tham gia. Ví dụ tối hôm nay, công ty quản lý bảo cô đi hát karaoke cùng mấy công tử có tiếng ở Bắc Kinh. Ưu điểm duy nhất của đám công tử này là trẻ trung, không đến nỗi buồn nôn như mấy ông già. Thế là cô miễn cưỡng nhận lời.

Trong phòng VIP của một câu lạc bộ tư nhân, Nghiêm Vũ hát một bài tình ca ngọt ngào, ánh mắt cô không dôi lên màn hình mà hướng về phía người đàn ông ngồi ở một góc. Trong phòng có nhiều mỹ nhân nhưng anh chỉ cúi đầu, chăm chú nhìn điện thoại.

Hoạt động trong làng giải trí một thời gian, Nghiêm Vũ từng gặp vô số anh chàng đẹp trai nên chẳng lấy làm lạ. Vậy mà người đàn ông kia khiến cô không thể rời mắt. Dưới ánh đèn lúc tỏ lúc mờ, gương mặt anh không hiện rõ nhưng có sức hút đặc biệt. Nếu phải miêu tả cụ thể sự đặc biệt đó, Nghiêm Vũ chỉ có thể nói, anh giống một bản tình ca, khiến người nghe muốn nghe, muốn hiểu, muốn thưởng thức, nghe đi nghe lại rồi yêu lúc nào không hay.

Anh chàng họ Lý đến bắt chuyện, Nghiêm Vũ chỉ tay, hỏi anh ta: “Người kia là ai thế?”

Anh ta giới thiệu, người đàn ông đó tên Trịnh Vĩ, con trai của Trịnh Diệu Khang. Thảo nào anh chỉ ngồi bất động một chỗ cũng có người nhiệt tình đi tới bắt chuyện với anh. Hóa ra người ta có ông bố tốt.

Sau một hồi ăn uống, một người đề nghị chơi trò chơi. Quy tắc chơi rất đơn giản, cả đám chia thành các đôi nam nữ ngồi đối diện nhau. Họ sẽ xoay tròn một chai rượu vang không đặt ở giữa bàn. Lúc cái chai dừng lại, miệng và đít chai chỉ vào đôi nào, đôi ấy phải hôn nhau. Ai không đồng ý thì sẽ bị phạt ba ly rượu trắng năm mươi hai độ, sau đó thành thật trả lời một câu hỏi của mọi người.

Nghiêm Vũ lập tức ngồi xuống vị trí đối diện Trịnh Vĩ. Khi mọi người yên vị, cửa phòng VIP mở ra, một anh chàng đẹp trai đi vào. Nhìn thấy anh ta, đám đàn ông đều cười ngoác miệng.

Trịnh Vĩ nhếch miệng: “Chú đến đúng lúc lắm. Trò chơi này rất thích hợp với chú.”

“Trò gì cơ?” Anh chàng đẹp trai ngồi xuống cạnh Trịnh Vĩ.

Nghe mọi người giải thích, sắc mặt anh ta lập tức tối sầm. Trịnh Vĩ cầm chai rượu trắng đặt xuống trước mặt anh ta. “Chai này là của chú. Chú cứ uống từ từ, chắc không ai giành với chú đâu.”

Anh ta trừng mắt nhìn Trịnh Vĩ. “Có giỏi thì anh đừng uống!”

Sau này Nghiêm Vũ mới biết anh chàng đẹp trai tên Diệp Chính Thần, con trai của Diệp Sĩ Trung. Con người anh ta khá hoàn hảo, mỗi tội mắc bệnh sạch sẽ. Anh ta không bao giờ đụng chạm thân mật với bất cứ ai, ngoại trừ người thân cận.

Trò chơi bắt đầu, các người đẹp đương nhiên không dám uống rượu trắng năm mươi hai độ, đám đàn ông càng không bỏ lỡ cơ hội tốt. Thế là hết đôi này đến đôi khác hôn nhau. Cuối cùng miệng chai rượu chỉ về phía Trịnh Vĩ. Trong tiếng hoan hô cổ vũ, Nghiêm Vũ nhìn Trịnh Vĩ bằng ánh mắt ngượng ngùng. Nào ngờ anh cầm chai rượu trắng, uống liền ba ly. Đám đàn ông đang chờ xem trò vui đương nhiên không bỏ qua cho anh. Anh chàng họ Lý gờ tay, hỏi trước: “Nụ hôn đầu của anh là với ai? Vào lúc nào?”

Anh ta vừa dứt lời, Nghiêm Vũ nhìn thấy nỗi đau hiện lên trong mắt Trịnh Vĩ. Anh tựa người vào thành ghế, xoay xoay ly rượu trong tay. “Năm đó, tôi mới mười lăm tuổi. Cô ấy là... mối tình đầu của tôi. Một hôm, cô ấy dẫn tôi đến ngôi nhà cũ của bà nội. Chúng tôi chơi cờ thâu đêm, nói cùng nhau ngắm mặt trời mọc, nhưng tới lúc đó cô ấy lại ngủ mất. Thế là tôi hôn trộm cô ấy.”

“Sau đó thì sao? Anh có “xử” luôn không?”

“Tình cảm của chúng tôi rất thuần khiết.”

Mọi người cười ha hả, không hỏi thêm điều gì. Cuộc chơi lại tiếp tục, có cặp thua thì hôn nhau, có người uống rượu, bầu không khí vô cùng sôi động. Một lúc sau, miêng cái chai hướng về phía Nghiêm Vũ. Cô nhìn Trịnh Vĩ, trong lòng không còn bất cứ sự chờ mong nào. Quả nhiên anh lại chọn uống rượu.

Đám bạn vẫn hứng thú với đề tài vừa rồi, đồng thanh hỏi: “Anh hãy kể về đêm đầu tiên đi!”

Thấy mọi người háo hức lắng nghe, Trịnh Vĩ đành lên tiếng: “Năm ngoái, tại một khách sạn nhỏ gần Đại học G, chúng tôi cùng xem phim. Bởi vì bộ phim đó rất tình cảm, tôi nhất thời không thể kiềm chế bản thân nên đã giải quyết chuyện đó.”

“Phim gì mà hay vậy? Của Nhật Bản phải không?”

“Không. Là Titanic của Mỹ.”

Diệp Chính Thần tỏ ra kinh ngạc: “Một tác phẩm bi tráng như vậy cũng khiến anh không thể kiềm chế sao?”

Mọi người đều cười. “Có lẽ cô gái đó rất quyến rũ, đúng không?”

Trịnh Vĩ nhếch miệng: “Điều quan trọng là tôi giữ mình quá lâu rồi.”

Nghiêm Vũ cảm thấy mình đã phải lòng anh mất rồi. Nguyên nhân không phải bởi anh là con trai Trịnh Diệu Khang mà là vì anh không giống những người đàn ông khác. Anh thà uống say, thà tiết lộ mối tình đầu và đêm đầu tiên chứ không tuý tiện hôn phụ nữ. Còn nữa, trong lúc hồi tưởng chuyện quá khứ, ánh mắt anh chứa chan tình cảm, khiến cô như bị tan chảy trong đó.

Kể từ hôm ấy, Nghiêm Vũ thường tham dự những buổi tụ tập của bọn họ nhưng không gặp Trịnh Vĩ. Cô dò hỏi mới biết anh là quân nhân, sau khi tốt nghiệp đã tham gia huấn luyện ở một học viện chỉ huy quân sự nào đó. Bình thường, anh hầu như không có cơ hội ra ngoài chơi.

Nghiêm Vũ tưởng không bao giờ còn được gặp lại Trịnh Vĩ thì tình cờ cô nhìn thấy anh tại một bữa cơm xã giao. Lần này anh rất kiệm lời, phần lớn thời gian đều cúi đầu uống rượu. Di động đổ chuông, anh lấy ra xem nhưng lập tức đặt xuống bàn, không bắt máy cũng chẳng từ chối cuộc gọi. Nghiêm Vũ đoán, người gọi điện chắc chắn là người có ý nghĩa đặc biệt với anh nên lên liếc nhìn màn hình. Không ngờ, trên đó hiện lên một chữ “Mẹ”. Từ việc anh không chịu nhận điện thoại của mẹ có thể thấy mâu thuẫn giữa hai mẹ con tương đối gay gắt.

Ăn cơm xong, Trịnh Vĩ liền cáo từ. Nghiêm Vũ không nghĩ ngợi, lập tức chạy theo, hỏi anh: “Em có thể đi nhờ xe không?”

Trịnh Vĩ chẳng từ chối, thế là cô lên xe của anh. Chiếc xe vừa ra khỏi cầu lạc bộ một đoạn thì một người phụ nữ trung niên với dáng vẻ quý phái, sắc mặt tiều tụy chạy ra trước mũi xe. Người tài xế lập tức phanh gấp. Trịnh Vĩ kéo cửa kính, nói với tài xế: “Lái xe đi!”

“Nhưng phụ nhân...”

“Mau lái xe!”

Tài xế không dám nhiều lời, lập tức phóng vọt đi, để lại người phụ nữ đau khổ ở đằng sau.

Nghiêm Vũ lén quan sát vẻ mặt của Trịnh Vĩ. Lúc này anh như hoà tan vào bóng đêm, không có bi thương lẫn oán hận, chỉ có tâm tối không thấy ánh mặt trời.

Nghiêm Vũ gặp Trịnh Vĩ lần thứ ba vào ngày sinh nhật của anh. Anh chàng họ Lý nói Trịnh Vĩ thích nghe cô hát, mời cô đến hát một bài để chúc mừng anh. Cô liền vui vẻ nhận lời.

Không khí buổi tiệc rất náo nhiệt, tâm trạng của Trịnh Vĩ cũng khá tốt. Nhưng không hiểu tại sao ánh mắt của anh đột nhiên vụt qua tia bi thương rồi lại ngông cuồng. Anh không những không cự tuyệt cử chỉ thân mật của Nghiêm Vũ mà còn ôm cô vào lòng.

Cuối cùng Trịnh Vĩ say khướt. Anh lảo đảo đứng dậy, nói với mọi người ra ngoài hít thở không khí. Nghiêm Vũ không yên tâm nên đi theo đỡ anh. Ra ngoài, Trịnh Vĩ đột nhiên đẩy cô ra, cất giọng lè nhè: “Em về đi, đừng bám theo tôi nữa.” Nói xong, anh loạng choạng bước về phía bãi đỗ xe.

Nghiêm Vũ vẫn đi theo Trịnh Vĩ. Thấy anh lên xe và nổ máy, cô lập tức lao ra chắn trước đầu xe. Trịnh Vĩ ngồi im, nhìn cô qua tấm kính chắn. Ánh mắt chứa đầy yêu và hận của anh khiến cô cảm thấy vô cùng xa lạ. Giây tiếp theo, anh đột nhiên xuống xe. Nghiêm Vũ còn chưa kịp phản ứng, anh đã ôm cô vào lòng.

“Tại sao em lại xuất hiện trước mặt anh? Vì muốn cho anh thấy em và Nhạc Khải Phi rất tình tứ phải không?”

Nghiêm Vũ hoàn toàn mù mờ. Nhạc Khải Phi ư? Cô chợt nhớ, gần đây trên mạng xuất hiện tin đồn công tử của công ty truyền thông Thế kỷ đang hẹn hò với một nữ diễn viên trực thuộc. Cách đây không lâu có người chụp được ảnh họ ở Hồng Kông ba ngày ba đêm, cùng dùng bữa và tắm nắng. Lẽ nào Trịnh Vĩ nhìn nhầm cô thành nữ diễn viên đó?

“Hay là bởi vì...” Thấy cô không trả lời, anh cất giọng dịu dàng: “Em muốn gặp anh?”

Nghiêm Vũ gần như không thể tin nổi giọng nói này là của Trịnh Vĩ. Một người đàn ông luôn lãnh đạm và xa cách như anh lại có thể nói bằng giọng hèn mọn và chờ mong đến thế. Thì ra trong trái tim anh luôn cất giấu hình bóng một người con gái.

“Em chỉ muốn nhắc anh... anh vừa uống nhiều rượu nên không thể lái xe...” Biết rõ anh nhận nhầm người nhưng có lẽ do quá lưu luyến hơi ấm toả ra từ vòm ngực của anh nên cô không đánh chính.

“Nếu anh gặp tai nạn, em có đau lòng không?”

“Em... có...”

Trịnh Vĩ phủ môi xuống. Nghiêm Vũ vội né tránh. Anh không cho cô phản kháng, hôn lên mái tóc cô. Nghiêm Vũ cảm nhận được tình yêu bị kìm nén đã lâu của anh, không phải ham muốn dục vọng mà chỉ là nỗi nhớ nhung mãnh liệt cần được phát tiết.

Cô ra sức vùng vẫy nhưng bị anh dùng cánh tay phải giữ chặt. Tay trái anh vuốt ve mái tóc dài, đôi môi dừng lại sau vành tai cô. Động tác của anh rất thành thực và tự nhiên, tựa như từng làm chuyện này vô số lần.

Nghiêm Vũ đẩy mạnh Trịnh Vĩ. Cũng chẳng phải cô không muốn anh mà cô hy vọng anh đừng coi cô là người phụ nữ khác, để rồi sau này hối hận. Tuy nhiên Trịnh Vĩ lập tức ôm chặt lấy cô, lúi vào trong xe.

“Không, không được!” Nghiêm Vũ ra sức lắc đầu, không cho anh hôn lên môi mình. Trong khoảng thời gian cường ép và phản kháng, ô tô rung lắc dữ dội.

Sắp chạm vào môi cô thì Trịnh Vĩ đột nhiên dừng động tác, ngẩng đầu nhìn đôi nam nữ ở bên ngoài. Nghiêm Vũ cũng dõi theo ánh mắt anh, lập tức nhận ra Nhạc Khải Phi và nữ diễn viên đó. Cô cảm thấy toàn thân Trịnh Vĩ cứng đờ, mọi sự nhiệt tình và khao khát hoàn toàn tan biến. Giây tiếp theo, anh đột ngột cúi xuống hôn lên cổ cô. Tuy nhiên Nghiêm Vũ đã không còn cảm nhận được sự kích thích của anh, ngay cả hơi thở cũng lạnh lẽo.

Khi Nhạc Khải Phi đưa người phụ nữ đó rời khỏi bãi đỗ xe, Trịnh Vĩ lập tức dừng lại. Anh chỉnh áo xống, nói một câu lãnh đạm: “Tôi xin lỗi” rồi xuống xe.

Anh châm một điếu thuốc. Ngọn lửa lập lòe chiếu sáng đôi mắt chứa đầy yêu và hận của người đàn ông. Nghiêm Vũ chợt nhận ra, nếu ban đầu anh thật sự say rượu thì sau đó anh đã cố ý để người phụ nữ kia bắt gặp sự buông thả của anh. Người như Trịnh Vĩ lại có hành động ấu trĩ như vậy, cô không chỉ cảm thấy bất ngờ mà còn xót xa trong lòng.

Nghiêm Vũ vuốt tóc, xuống xe. “Cô ấy là người anh muốn quên mà không thể, đúng không?”

Trịnh Vĩ chỉ im lặng hút thuốc. Nhất định anh rất yêu người phụ nữ đó nên mới không thể kiềm chế bản thân sau khi uống say đồng thời muốn thăm dò phản ứng của cô ta.

“Qua dáng vẻ đau đớn của cô ấy, em đoán cô ấy cũng có tình cảm với anh.” Cô đưa ra ý kiến tham khảo.

“Vừa rồi cô ấy tỏ ra đau đớn sao?”

“Anh không nhìn ra à?” Người phụ nữ đó tuy không rơi lệ nhưng ánh mắt cô ta rõ ràng là ánh mắt của một người vợ đi bắt gian chồng mình.

“Cô ấy là diễn viên có diễn xuất cực kỳ xuất sắc.”

“Vậy ư? Nếu vừa rồi chỉ là đóng kịch, thế thì cô ấy hoàn toàn có khả năng tranh giải Oscar rồi.”

Ánh mắt Trịnh Vĩ vụt qua ý cười nhàn nhạt nhưng rất chân thực. Khoảng thời gian sau đó, tâm trạng của anh tốt hơn nhiều. Anh quay lại câu lạc bộ, tiếp tục uống rượu cùng bạn bè.

Ngoại truyện 4: Lâm Cận

Cành cây vừa nhú chồi non đung đưa trong gió. Lâm Cận hạ cửa kính xe, nhìn chằm chằm về phía đối diện như thể chỉ sợ chớp mắt là bỏ lỡ người mà ông muốn gặp.

Đến giờ tan trường, cánh cổng sắt từ từ mở toang, hai thiếu niên tuấn tú vừa trò chuyện vui vẻ vừa đi ra ngoài. Một thiếu niên ném chiếc ba lô cho bạn, nhảy lên chiếc xe đạp cũ kĩ, phóng như bay ra đường.

Cậu bạn hét lớn: “Anh đừng quên trận bóng lúc sáu giờ đấy!”

“Anh không quên. Chú mày cứ đợi anh ở nhà thi đấu.”

“Anh hãy đưa bà xã xinh đẹp đến cổ vũ cho anh em đi!”

“Đồ vật cá nhân, không thể chia sẻ với người ngoài.”

Cậu thiếu niên tên Trịnh Vĩ. Tuy không mang họ Lâm nhưng cậu là con trai ruột của Lâm Cận, trong người chảy dòng máu của ông. Lâm Cận không thể nói rõ đó là cảm giác gì. Tóm lại, ông chỉ hy vọng có thể chứng kiến cậu trưởng thành. Bất kể sau này ra sao, chỉ cần cậu có cuộc sống như mong muốn là được.

Thấy Trịnh Vĩ sắp rời khỏi tầm mắt, Lâm Cận liền nổ máy, bám theo cậu. Thấy tấm lưng ướt đẫm mồ hôi của con trai, ông dường như nhìn thấy mình trong quá khứ. Hơn hai mươi năm trước, hằng ngày ông phải đạp xe hơn mười cây số đi học. Mồ hôi ướt đẫm tấm áo bạc màu của ông, ngọn gió thổi qua, để lại cảm giác giá lạnh, nhưng ông vẫn phóng xe rất nhanh, để sớm về nhà nấu cơm cho người cha bệnh tật, sau đó đi làm thuê kiếm tiền tiêu pha. Lúc bấy giờ cuộc sống như gánh nặng ngàn cân đè lên đôi vai gầy guộc của ông. Sức mạnh duy nhất giúp ông gắng gượng là tâm niệm phải học giỏi để thay đổi số phận của mình.

Sau đó Lâm Cận thi đỗ vào trường đại học trọng điểm. Bố ông cũng vì không có tiền chữa bệnh nên đã qua đời. Ông một mình rời quê hương đến Bắc Kinh với nhiều ước mơ và hoài bão.

Tuy nhiên sau bốn năm học đại học, ông đã thấu hiểu một điều, ông không xuất sắc như mình tưởng. Cho dù cố gắng hết sức ông cũng chỉ là hạt bụi nhỏ bé trong thế giới này, chẳng có mảnh đất nào thuộc về ông.

Khi bị chiếc xe hơi sang trọng làm bắn đầy bùn đất lên người, khi bị những kẻ vênh váo, hống hách khinh thường, coi ông như rác rưởi, ông đều tự nhủ: Bây giờ mình hai bàn tay trắng, thậm chí sự tôn nghiêm cũng bị chà đạp nhưng không sao cả. Thế nào cũng có ngày mình sẽ thành công, sẽ khiến tất cả những người coi thường mình phải cúi đầu.

Trong lúc Lâm Cận cảm khái, Trịnh Vĩ dừng lại trước cổng một trường học khác. Ông lập tức đỗ xe bên lề đường, cách đó hơn một trăm mét.

Vài phút sau, một cô bé tóc dài, xinh xắn đi ra ngoài. Cô bé không thềm lên chiếc xe hơi sang trọng của cậu nam sinh mập mạp chờ đón cô mà ngồi lên chiếc xe đạp cũ của Trịnh Vĩ.

Kể từ hôm ấy, hễ rảnh rỗi Lâm Cận đều đi theo đôi trẻ. Một hôm, trời mưa lâm thâm, Trịnh Vĩ mang ô đến đón cô bé. Cậu đứng đợi nửa tiếng, cô bé mới cầm một chiếc ô màu hồng đi ra ngoài. Trịnh Vĩ không do dự, lập tức tặng ô ột học sinh đi đầu trần rồi chạy đến bên cô bé. Cô bé vội che ô cho cậu. Bởi thân

hình cậu cao lớn nên cô phải kiễng chân, còn cậu cũng hơi cúi người. Đôi trẻ kề vai sánh bước trong mưa. Trịnh Vĩ đeo ba lô của cô bé, móc khoá hình gấu Pooh đựng đưa theo từng bước chân cậu.

Cơn gió bất chợt thổi qua khiến mái tóc mềm mại của cô bé bay loạn xạ, bay cả vào mặt Trịnh Vĩ, khiến cậu có chút thất thần, bất giác dừng bước. Hạt mưa rơi xuống gương mặt ửng hồng của cậu.

Đi mấy bước cũng chẳng thấy cậu đi theo, cô bé liền dừng lại, quay đầu hỏi: “Anh sao thế?”

Trịnh Vĩ lập tức đuổi theo, giơ tay vuốt tóc cô bé. Cô bé chớp chớp cặp mắt trong veo, nhoẻn miệng cười với cậu. Sau đó đôi trẻ tiếp tục bước đi.

Lâm Cận mỉm cười dõi theo bọn trẻ. Cảnh tượng thơ mộng này khiến ông bất giác nhớ tới quãng thời gian tươi đẹp nhất trong cuộc đời. Hồi trẻ, ông từng yêu sâu sắc một người con gái. Mỗi ngày, ông ngồi xe buýt một tiếng đồng hồ đến đón cô tan ca. Bất kể mùa hè nóng bức hay mùa đông giá lạnh, bất kể cô có việc đột xuất, ông đều nhẫn nại chờ đợi.

Nhiều đêm không ngủ, ông ngồi bên chiếc bàn nhỏ viết đề án, cô đều ngồi bên cạnh. Khi ông khát nước, cô lập tức rót cho ông; khi ông đói, cô sẽ đi nấu mì; khi ông mệt, cô sẽ giúp ông đắp bóp vai. Mỗi lần ông bị hiện thực đánh bại, cô đều mỉm cười, nói: “Lâm Cận, anh đừng bỏ cuộc, anh chỉ còn cách thành công một bước thôi.”

Cho tới một ngày, đúng là ông chỉ cách thành công một bước. Chỉ cần bỏ rơi cô, cùng một người phụ nữ con nhà giàu ra nước ngoài là ông có thể thực hiện được ước mơ của mình.

Thật sự không nỡ xa rời người con gái mình yêu nhưng ông cũng khao khát thành công. Nỗi khao khát đó khiến ông tình nguyện từ bỏ mối tình đẹp đẽ. Ông vẫn còn nhớ như in ngày hôm ấy, ông nói: “Nhã Phi! Anh xin lỗi! Nhất định em sẽ gặp người đàn ông tốt hơn anh.”

Cô khóc nức nở, cầu xin ông đừng bỏ rơi mình. Trong lòng ông rất đau đớn nhưng nỗi đau cũng không thể đánh thức linh hồn đã bị dục vọng nhấn chìm.

Trước khi khép cửa, ông quay đầu nhìn cô lần cuối. Cô đã khóc không thành tiếng. Thời khắc đó, ông thật tâm hy vọng cô gặp được người đàn ông tốt hơn mình, để không bao giờ bị tổn thương như vậy.

Sau đó sự nghiệp của ông ngày càng thành công. Ông có nhà đẹp, xe sang, có sự kính trọng của mọi người. Tuy nhiên ông ngày càng cảm thấy trống rỗng, hình ảnh cô khóc nức nở thường xuất hiện trong giấc mơ của ông.

Khi trở về, thấy cô đúng là gặp được người đàn ông tốt hơn mình, ông mới hiểu có những cơ hội đã bỏ lỡ sẽ không bao giờ tìm lại được, có những người đã bỏ lỡ sẽ chẳng bao giờ có thể tìm về. Từ kinh nghiệm của bản thân, ông muốn nói với con trai: Nếu đã thích thì hãy sớm nói với đối phương, bởi tình yêu sẽ không mãi mãi chờ đợi ai hết.

Lâm Cận còn chưa có cơ hội nói với Trịnh Vĩ, bị kịch đã xảy ra. Ông vốn chỉ muốn lấy hết chứng cứ từ người phóng viên chụp trộm. Trong lúc cố tình nhìn ảnh chụp gia đình bốn người để uy hiếp đối phương, ông kinh ngạc nhận ra cô bé. Ông liền lên tiếng: “Khoan đã, các cậu hãy thả anh ta ra!”

Người của ông liền buông tay khỏi người phóng viên. Nhưng ông chưa kịp nói thì người phóng viên đã lao ra ban công. Hai bên co kéo, bị kịch đã xảy ra.

Sau đó Lâm Cận tốn một khoản tiền lớn để hai người kia nhận tội. Tuy nhiên vợ của người phóng viên quá cố không chịu để yên. Ông nhiều lần muốn hoà giải nhưng đều bị bà mắng chửi té tát.

Lữ Nhã Phi tìm đến ông, hỏi ông làm thế nào bây giờ? Nếu để vợ người phóng viên kiện ra toà, chỉ e sẽ liên lụy đến Trịnh Vĩ. Bà nói: “Lâm Cận! Em xin anh hãy nghĩ cách, đừng để liên lụy tới Trịnh Vĩ. Nếu thiên hạ biết nó không phải là con trai của Trịnh Diệu Khang mà là con riêng của chúng ta, sau này nó không thể ngăn đầu làm người, cuộc đời nó sẽ bị huỷ hoại... Anh nhất định phải nghĩ cách!”

“Nhã Phi! Em đừng lo, anh tuyệt đối không để dính líu đến em và con.”

Ông đã quyết định, một khi cần thiết ông sẽ nhận tội. Dù phải sống nốt quãng đời còn lại trong tù, ông cũng không để con trai bị người đời chà đạp. Ông đã chuẩn bị đầu vào đấy, thậm chí nộp đơn từ chức tại

buổi tiệc của công ty, tiến cử người có năng lực thay mình. Nhưng ông không ngờ vợ và con gái của người phóng viên quá cố xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng.

Lúc nghe tin này, Lâm Cận tưởng người bị xe đâm là con gái lớn, tức là cô bé Trịnh Vĩ quý mến. Ông lập tức đến bệnh viện xem có thể giúp gì cho họ. Nhìn thấy ông, vợ người phóng viên vừa khóc vừa nói: “Tôi không kiện anh nữa, ngày mai tôi sẽ rút đơn. Mong anh hãy tha cho con gái tôi. Nó chỉ là một đứa trẻ... chẳng có tội tình gì... Tôi hứa sẽ im lặng mãi mãi.”

Lâm Cận ngăn người, một lúc sau mới hiểu đối phương tưởng ông là tác giả của vụ tai nạn. Ông muốn giải thích nhưng cuối cùng lại thôi bởi ông thật sự hy vọng đối phương rút đơn kiện, giữ kín chuyện này.

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-cam-do-cuoi-cung>